

James S.A. Corey
CIBOLA
ÎN FLĂCĂRI
virtual-project.eu

JAMES S.A. COREY

Seria: *Expansiunea*
Volumul 4

CIBOLA ÎN FLĂCĂRI

Original: *Cibola Burn* (2013)

Traducere din limba engleză de:
CEZAR PETRILĂ

virtual-project.eu

PALADIN

2022

Prolog

Bobbie Draper

„O mie de lumi”, gândi Bobbie în timp ce ușile metroului se închideau. Și nu doar o mie de lumi. O mie de *sisteme*. Sori. Gigante gazoase. Centuri de asteroizi. Lumi spre care omenirea se avântase de mii de ori. În fața ei, deasupra scaunelor, ecranul difuza un calup de știri, însă difuzoarele erau stricate, așa încât vocea comentatorului era prea confuză pentru a putea înțelege ceea ce spunea. Graficul care, lângă el, se mărea și se micșora cu intermitență îi era totuși suficient pentru a înțelege mesajul. Sosiseră noi informații de la sondele ce trecuseră dincolo de portaluri. Încă o imagine a unui soare neobișnuit, cercuri marcând orbitele unor noi planete. Toate pustii. Indiferent cine construise protomolecula și o propulsase spre Pământ în negura timpului, nu mai răspundea la apeluri. Cel care concepuse puntea deschisese calea, dar nu trecuse niciun zeu măreț.

„Uimitor cât de repede poate trece omenirea de la *Ce inteligență incredibilă a putut crea aceste minuni înfiorătoare*? la *Ei bine*, *din moment ce nu sunt aici*, *nu le-aș putea lua materialele*?”, judecă Bobbie.

— Scuză-mă, se auzi vocea hârâită a unui bărbat, nu ai din întâmplare ceva mărunțiș pentru un veteran?

Își îndepărtă privirea de la ecran. Individul era subțire, cu o figură obosită. Trupul său trăda o copilărie petrecută în condiții de gravitație scăzută – corp longilin și cap mare. Bărbatul își umezi buzele trecându-și rapid limba peste ele și se aplecă în față.

— Veteran, spui? zise tânăra. Unde ai efectuat serviciul?

— Pe Ganymede, rosti bărbatul dând din cap și privind în depărtare, încercând să afișeze un aer de noblețe. Eram acolo când totul a luat-o razna. Când m-am întors aici, guvernul m-a aruncat ca pe o cârpă. Încerc doar să adun ceva bani, cât să mă întorc pe Ceres. Am familia acolo.

Bobbie simți cum furia îi cuprinde pieptul, dar încercă să-și păstreze calmul – și în expresie, și în glas.

— Ai încercat să apelezi la serviciile pentru veterani? Ar putea să te-ajute.

— Am nevoie doar de ceva de mâncare, spuse el pe un ton ce devenise agresiv.

Bobbie se uită în lungul vagonului, de la un capăt la celălalt. De obicei, la această oră se aflau câteva persoane în vagoanele metroului. Cartierele de sub Aurorae Sinus erau toate conectate prin linii de metrou de evacuare. O parte a marelui proiect de terraformare marțiană care începuse înainte de nașterea lui Bobbie și avea să continue mult timp după moartea ei. Deocamdată nu era niciun pasager. Încercă să-și imagineze ce părere și-ar fi putut face cerșetorul despre ea. Era o femeie impunătoare, înaltă și bine făcută, dar stătea pe scaun, iar puloverul pe care și-l alesese era puțin cam larg. Așa încât ar fi putut crede că e grasă. Nu era.

— În ce companie ai servit? întrebă ea.

Bărbatul rămase o clipă derutat. Tânăra își dădu seama că se așteptase să-i fie frică de el, așa încât era neliniștit deoarece înțelesese că nu se temea.

— Companie?

— În ce companie ai servit?

— Nu vreau să..., începu bărbatul umezindu-și din nou buzele.

— E destul de ciudat. Aș fi putut să jur că-i știu cam pe toți cei care se aflau pe Ganymede când a început lupta. Știi, când treci printr-o asemenea experiență, îți amintești fiecare detaliu. Pentru că-i vezi murind pe mulți dintre prietenii tăi. Ce grad ai avut? Eu am fost sergent de artilerie.

Chipul pământiu al bărbatului se albi. Își strânse buzele, înfundă mâinile adânc în buzunare și mormăi ceva.

— Iar acum, continuă Bobbie, lucrez treizeci de ore pe săptămână în structura de asistență a veteranilor. Și sunt al naibii de sigură că i-am putea oferi o șansă unui veteran onorabil ca tine.

Bărbatul se întoarse, dar Bobbie îl prinse de cot înainte ca el să evite gestul. Chipul i se schimonosi de spaimă și de durere. Îl trase spre ea și, cu o voce calmă și rostind clar și apăsat fiecare cuvânt, îi spuse:

— Inventează... altă... poveste.

— Da, doamnă, spuse cerșetorul. Așa am să fac. Da, așa voi face.

Vagonul se clătină, trenul încetinind în timp ce se apropia de prima stație din Breach Candy. Ea îi dădu drumul și se ridică, moment în care ochii bărbatului se măriră puțin. Strămoșii lui Bobbie fuseseră samoani, iar uneori femeia avea acest efect asupra celor care nu se așteptau la așa ceva. Uneori o cam deranja treaba asta. Dar nu acum.

Fratele ei locuia într-un apartament destul de drăguț, în genul celor rezervate clasei mijlocii din Breach Candy, nu departe de universitate. Locuise cu el o vreme după ce se întorsese acasă, pe Marte, și încă se căznea să-și repare viața adunând bucățile risipite. Se dovedise a fi un proces mai îndelungat decât se așteptase, iar unul dintre efecte era că avea sentimentul că i-ar datora ceva fratelui. Motiv pentru care accepta și cinele în familie.

În Breach Candy erau puține spații publice. Panourile publicitare de pe pereți clipeau când se apropia, datorită sistemului de recunoaștere facială, oferindu-i produsele și serviciile pe care se credea că și le-ar dori. Site-uri de întâlniri, înscrieri în cluburi de fitness, șaorma la pachet, ultimul film al lui Mbeki Soon, consiliere psihologică. Bobbie încercă să nu ia nimic personal, totuși și-ar fi dorit să fie mai mulți oameni în jur, ceva mai multe chipuri care să aducă amestecului un plus de varietate. Pentru a-i permite să creadă că reclamele erau destinate, probabil, cuiva care mergea prin apropiere, nu ei înseși.

Însă Breach Candy nu mai era la fel de aglomerat ca odinioară. Vedea mai puține persoane în stațiile de metrou și pe coridoare, mai puțini oameni veneau la programul de ajutorare a veteranilor. Auzise că înscrierile la cursurile universitare scăzuseră cu șase procente.

Omenirea încă nu reușise să instaleze măcar o colonie viabilă pe una dintre noile lumi, însă informațiile transmise de sonde erau suficiente. Omenirea avea o nouă frontieră, iar orașele de pe Marte resimțeau competiția.

De îndată ce intră pe ușă, simți aroma puternică de gumbo pregătită de cumnata ei și-i auzi pe frate și pe nepot răstindu-se unul la altul. I se puse un nod în stomac, însă erau familia ei. Îi iubea. Le era îndatorată. Chiar dacă făceau ca ideea unei șaorma mâncată în oraș să pară extrem de tentantă.

— … nu ceea ce spun, zicea nepotul.

Urma cursurile universitare, dar când începea câte o ceartă în familie, încă îl auzea în vocea lui pe puștiul de șase ani.

Fratele ei reacționă cu o voce bubuitoare. Bobbie îl auzi bătând darabana cu vârfurile degetelor în tăblia mesei în timp ce-și etala argumentele. Darabana ca dispozitiv retoric. La fel făcea și tatăl lor.

— Marte nu-i o opțiune. (*Toc*!) Nu-i nici pe planul doi. (*Toc*!) Aceste porți și tot ce se află dincolo de ele nu constituie casa noastră. Efortul de terraformare…

— Eu nu contest terraformarea, spuse nepotul în timp ce Bobbie intră în cameră.

Fără o vorbă, cumnata ei o salută din bucătărie cu o înclinare a capului. Bobbie îi răspunse la fel. Sufrageria se deschidea într-un living în care un ecran cu volumul dat la minimum afișa imagini din depărtare ale unor planete necunoscute; dintre ele vorbea cu toată convingerea un bărbat de culoare arătos, cu o pereche de ochelari cu ramă subțire.

— Nu spun decât că vom avea foarte multe date noi. Date! Asta-i tot ce spun.

Cei doi erau aplecați deasupra mesei ca și cum între ei s-ar fi aflat o tablă de șah invizibilă. Un joc de concentrare și de inteligență ce-i absorbea pe amândoi într-atât de mult, încât nu mai vedeau nimic în jur. Și în multe privințe așa și era. Bobbie își trase scaunul fără ca vreunul dintre ei să-și dea seama că sosise.

— Marte, continuă fratele ei, este cea mai studiată planetă dintre toate. Oricât de multe date noi ați obține, dacă ele nu sunt despre Marte, atunci nu contează. Nu sunt despre Marte! E ca și cum ai spune că, văzând imagini de la o mie de alte mese, vei afla informații despre masa la care stai deja.

— Cunoașterea este bună, zise nepotul. Întotdeauna mi-ai spus asta. Acum nu-nțeleg de ce faci atâta caz.

— Ție cum îți mai merge, Bobbie? interveni sec cumnata aducând un castron la masă – orez și ardei pe post de garnitură pentru gumbo.

Voia să le atragă atenția celorlalți că aveau un oaspete la cină. Întreruperea îi făcu pe bărbați să se încrunte.

— Bine, spuse Bobbie. Contractul cu șantierele navale a fost încheiat. Asta ar trebui să ne ajute să găsim de lucru pentru mulți veterani.

— Deoarece construiesc nave de cercetare și de transport, interveni nepotul ei.

— *David*!

— Îmi pare rău, mamă, dar ăsta-i adevărul, răspunse tânărul fără să bată în retragere, iar Bobbie își puse orez în castron. Modernizează toate navele care sunt ușor de modificat, după care construiesc mai multe, pentru ca oamenii să poată pleca spre noile sisteme.

Fratele ei luă orezul și lingura pentru servit, chicotind abia perceptibil, pentru a arăta cât de puțin respecta părerea fiului său.

— Prima echipă adevărată de cercetare abia a ajuns în primul dintre locurile astea…

— Tată, pe Noua Terra trăiesc deja oameni! O mulțime de refugiați de pe Ganymede…

Tânărul se opri apoi, aruncând o privire vinovată spre Bobbie; Ganymede nu era un subiect de discutat la masă.

— Echipa de cercetare încă n-a debarcat, zise tatăl lui. Vor trece ani buni până să avem acolo colonii adevărate.

— Vor trece *generații* până s-ajungă cineva de aici la suprafață! N-avem nici măcar un rahat de magnetosferă!

— Ai grijă cum vorbești, David!

Cumnata ei se întoarse. Gumbo era negru și aromat, acoperit cu o peliculă de ulei. Mirosul îi lăsa lui Bobbie gura apă. Așeză farfuria pe trepiedul din ardezie și-i întinse lui Bobbie lingura, să se servească.

— Și cum e noul tău apartament? o întrebă cumnata.

— Drăguț, spuse Bobbie. Ieftin.

— Aș prefera să nu locuiești în Innis Shallow, zise fratele ei. E un cartier îngrozitor.

— Nimeni n-o s-o deranjeze pe tușa Bobbie dacă vrea să-și țină capul pe umeri, spuse nepotul ei.

Bobbie rânji.

— Neee, doar le arunc câte o privire fioroasă și ei…

Din living țâșni deodată o strălucire de lumină roșie. Ecranul se schimbase. Bannere roșu-viu marcau marginile sale superioară și inferioară, iar o tânără pământeancă, dolofană, privea sobră spre obiectivul videocamerei. Imaginea din spatele ei înfățișa un incendiu și fu urmată de o fotografie de arhivă a

unei vechi nave coloniale. Cuvintele negre pe fondul alb al flăcărilor anunțau: TRAGEDIE PE NOUA TERRA.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Bobbie. Ce s-a mai *întâmplat*?

Capitolul 1

Basia

Basia Merton fusese cândva un tip blând, nu genul care să fabrice bombe din vechi butoaie metalice pentru lubrifianți și explozibili minieri.

Rostogoli încă un butoi afară din atelierul îngust din spatele casei sale, mergând spre unul dintre cărucioarele electrice din First Landing. Micul aliniament de clădiri se întindea spre nord și spre sud, după care întunericul câmpiei se revărsa până la orizont. Lanterna ce-i atârna la centură se balansa în timp ce mergea, aruncând umbre ciudate mișcătoare pe pământul prăfos. Animăluțe neștiute urlau spre el din afara cercului de lumină.

Pe Ilus – refuza să-i spună Noua Terra –, nopțile erau foarte întunecate. Planeta avea treisprezece sateliți naturali micuți cu albedo scăzut, distanțați atât de regulat pe aceeași orbită, încât toată lumea presupunea că sunt creații extraterestre. Oricare ar fi fost originea lor, pentru cineva crescut pe lunile lui Jupiter care aveau dimensiunile unor planete păreau a fi mai curând niște asteroizi capturați decât luni reale. Și nu făceau nimic pentru a capta și a reflecta lumina soarelui lui Ilus după ce apunea. Viața sălbatică de noapte din partea locului era constituită în mare parte din păsări mici și șopârle. Sau ceea ce noii locuitori umani de pe Ilus considerau a fi păsări și șopârle. Acestea împărtășeau cu omonimele lor terestre doar cele mai superficiale trăsături exterioare și o bază primar de carbon.

Basia gemu din cauza efortului depus la ridicarea butoiului pentru a-l așeza în bena căruciorului, iar o clipă mai târziu îi răspunse, ca un ecou, un sunet gutural venind de la câțiva metri. Purtată de curiozitate, o șopârlă mimetică, cu ochi mici și strălucitori, se aventurase până la marginea luminii. Se auzi din nou, săltându-și capul mare de broască acoperit cu o piele pergamentoasă, în vreme ce sacul de aer de sub gât i se umfla și dezumfla odată cu emiterea sunetului. Așteptă o clipă

fixându-l cu privirea și, cum el nu răspunse, se făcu nevăzută târându-se în întuneric.

Basia scoase câteva chingi elastice dintr-o cutie de scule și începu să fixeze butoaiele în bena căruciorului. Încărcătura n-ar fi explodat la o simplă cădere din cărucior, cel puțin așa îl asigurase Coop, însă nu avea chef să verifice asta.

— Baz! îl strigă Lucia.

El se îmbujoră rușinat, ca un băiețel prins că furase bomboane. Lucia știa ce intenționa să facă. Niciodată nu fusese în stare s-o mintă. Dar sperase ca ea să rămână înăuntru în timp ce el își făcea treaba. Simpla prezență a femeii îl făcu să se întrebe dacă procedează cum trebuie. Dacă era bine, atunci de ce se simțea atât de rușinat că-l vedea ea?

— Baz, repetă femeia, dar fără să insiste – cu voce tristă, deloc furioasă.

— Lucy, zise el întorcându-se.

Ea stătea la marginea cercului de lumină, cu un halat alb pe care-l strânsese în jurul trupului fragil pentru a se feri de răcoarea nopții. Trăsăturile chipului îi erau estompate de întuneric.

— Felcia plânge, i se adresă pe un ton deloc acuzator. Îi este frică pentru tine. Vino să vorbești cu fiica ta.

Basia se întoarse și trase chinga strâns peste butoaie, ferindu-și fața de privirea ei.

— Nu pot. Trebuie să vină.

— Cine? Cine vine?

— Știi prea bine ce vreau să spun. Dacă nu opunem rezistență, ne vor lua tot ce am făcut aici. Avem nevoie de timp. Iar în felul ăsta câștigăm timp. Fără platformă de asolizare, vor fi nevoiți să folosească navetele. Așa că distrugem platforma, obligându-i în felul ăsta s-o reconstruiască. Nimeni nu va fi rănit.

— Dacă lucrurile o iau razna, putem pleca.

— Nu! se opuse Basia, surprins de violența din glasul lui. Se întoarse și făcu câțiva pași, astfel că aduse chipul femeii în lumină; ea plângea. Nu, nu mai plecăm. Am plecat de pe Ganymede. L-am lăsat pe Katoa și am fugit, iar familia mea a trăit un an într-o navă pentru că nimeni nu ne-a oferit un loc unde să ne stabilim. Nu vom fugi din nou. Nu mai fugim *niciodată*. *Ei* nu-mi vor lua încă un copil.

— Și mie mi-e dor de Katoa. Dar nu oamenii ăștia l-au ucis. Era război.

— A fost o decizie dictată de afaceri. Au făcut un aranjament, apoi au stârnit un război și mi-au răpit fiul.

„Iar eu i-am lăsat”, adăugă el în gând. „V-am luat pe tine, pe Felcia și pe Jacek și l-am lăsat pe Katoa în urmă, fiindcă am crezut că murise. Dar el nu era mort”. Cuvintele erau prea dureroase pentru a fi rostite, însă Lucia le auzi oricum.

— N-a fost vina ta.

„Ba da, a fost vina mea”, îi venea să spună, dar își înghiți vorbele.

— Oamenii ăștia n-au niciun drept asupra lui Ilus, spuse el încercând să adopte un ton rezonabil. Noi am ajuns primii aici. Ne-am revendicat dreptul de proprietate. Vom obține prima producție de litiu, pe care-l vom vinde, iar cu banii încasați vom angaja avocați acasă pentru un proces adevărat. Nu contează dacă corporațiile vor fi prins deja rădăcini aici când se va întâmpla asta. Pur și simplu avem nevoie de timp.

— Dacă faci asta, te vor arunca la-nchisoare. Nu poți să ne faci așa ceva. Nu poți face asta familiei tale.

— Fac asta *pentru* familia mea, spuse el cu blândețe.

Era mai rău decât dacă ar fi strigat. Se săltă în spatele comenzilor și călcă pedala de accelerație. Căruciorul se smuci, luând-o din loc cu un sunet strident. Nu se uită în urmă – nu putea să se uite înapoi, să vadă expresia lui Lucy.

— *Pentru* familia mea, repetă el.

Se îndepărtă de casa lui și de orășelul dărăpănat pe care, când aleseseră locul pe hărțile întocmite de senzorii lui *Barbapiccola*, îl botezaseră First Landing. Și nimeni nu se mai sinchisise să-i schimbe denumirea după ce depășise stadiul de idee, ajungând să fie un loc real. Străbătu centrul așezării, două șiruri de clădiri din prefabricate, până când ajunse la fâșia lată de pământ bătătorit ce constituia drumul principal, care se îndrepta spre locul inițial de asolizare. Refugiații care colonizaseră Ilus coborâseră din nava lor la bordul unor navete mici, așa încât singura platformă de asolizare de care avuseseră nevoie fusese o întindere plată de pământ nu foarte mare. Însă cei din Royal Charter Energy, oamenii *corporației*, care dețineau o cartă a Națiunilor Unite ce le punea lumea la picioare, aveau să coboare cu echipamente grele. Navetele grele de transport

necesitau o platformă de asolizare reală, care fusese construită pe aceleași câmpuri deschise pe care colonia le folosise ca loc de debarcare.

Lui Basia, asta i se părea josnic. Insultător. Primul loc al debarcării avea o anumită semnificație. Își imaginase că într-o bună zi locul urma să fie transformat într-un parc având în centru un monument pentru comemorarea sosirii lor pe această lume nouă. În schimb, RCE ridicase chiar pe locul acela o colosală monstruozitate metalică, strălucitoare. Mai rău decât atât, angajase coloniști pentru construirea sa, iar o bună parte dintre ei o consideraseră o idee bună, acceptând astfel colaborarea.

Era ca și cum îi șterseseră din istorie.

Când ajunse, Scotty și Coop îl așteptau la noua platformă de asolizare. Scotty stătea pe marginea platformei metalice, bălăbănindu-și picioarele în gol, fumând o pipă și scuipând pe solul de sub el. Lanterna electrică mică de lângă el îl învăluia într-o lumină verde stranie. Coop se afla în picioare ceva mai încolo, contemplând cerul cu dinții dezgoliți într-un rânjet înghețat. Coop era un centurian din școala veche care, spre deosebire de alții, avusese mari probleme cu tratamentele pentru agorafobie. Bărbatul tras la față continua să privească în sus, fixând imensitatea spațiului gol, străduindu-se să se acomodeze cu această imagine, asemenea unui copil care-și îndepărtează crustele pe măsură ce rana se cicatrizează.

Basia trase căruciorul la marginea platformei și sări să desprindă chingile ce fixau bombele-butoi.

— Dați și voi o mână de ajutor? întrebă el.

Ilus era o planetă de dimensiuni apreciabile, cu o gravitație ceva mai mare decât cea terestră. Chiar și după șase luni de tratament medicamentos pentru a-și întări mușchii și oasele, el încă avea senzația că totul era prea greu. Gândul de a ridica iarăși butoaiele pentru a le coborî din cărucior îi încordase instinctiv mușchii umerilor, anticipând epuizarea.

Scotty sări de pe marginea platformei de asolizare ce se înălța la un metru și jumătate de sol. Își îndepărtă din ochi șuvițele de păr gras și negru și mai pufăi o dată, îndelung, din pipă. Basia simți mirosul înțepător și neplăcut de canabis, pe care Scotty îl cultiva într-o cadă, amestecat cu frunze de tutun liofilizate. Coop se uită în jur și ochii i se forțară pentru o clipă

să-și găsească focalizarea, după care schiță un zâmbet răutăcios. El se gândise primul la planul ăsta.

— Hm, făcu Coop. Drăguț.

— Nu te atașa prea mult de ele, spuse Basia, fiindcă nu vor rămâne multă vreme aici.

Coop imită sunetul unei explozii și rânji. Dădură împreună jos din cărucior cele patru butoaie grele și le rânduiră lângă platformă. Până îl așezară pe ultimul, gâfâiau de efort. Pentru o clipă, Basia se sprijini de cărucior fără să scoată un cuvânt, în timp ce Scotty trase ultimul fum din pipă, iar Coop montă amorsele pe butoaie. Detonatoarele stăteau în spatele căruciorului ca niște crotali adormiți, cu ledurile roșii deocamdată stinse.

În întuneric, orășelul scânteia. Casele pe care și le construiseră unii pentru alții străluceau ca niște stele căzute din cer. Dincolo de ele se aflau ruinele. O structură lungă, joasă, de origine extraterestră, cu două turnuri masive ce dominau peisajul din jur ca o termitieră uriașă. Totul era străbătut de coridoare și de încăperi care nu fuseseră proiectate de vreo ființă umană. La lumina zilei, ruinele erau învăluite într-un ciudat halo iridescent cu nuanțe sidefii. Noaptea erau doar mai întunecate decât mediul înconjurător. Ceva mai departe se vedeau puțurile miniere, trădate doar de strălucirea palidă a iluminării lor, reflectată de nori. Adevărul era că lui Basia nu-i plăceau minele. Ruinele reprezentau niște vestigii ciudate ale trecutului neștiut al planetei pe care, ca în cazul oricărui mister ce nu constituia totuși o amenințare, nu le mai băgase în seamă după primele luni. Minele aveau o istorie și trezeau așteptări. El își petrecuse jumătate din viață în tuneluri de gheață, însă tunelurile ce străbăteau solul ăsta *miroseau* greșit.

Coop scoase un sunet ascuțit și-și scutură mâna, trăgând o înjurătură. Nu explodă nimic, așa încât nu putea fi chiar atât de rău.

— Crezi că ne vor plăti ca s-o reconstruim? întrebă Scotty.

Basia înjură și scuipă.

— N-ar fi trebuit să facem treaba asta, dacă n-ar fi fost indivizi care să-și dorească să sugă de la țâța RCE-ului, spuse el în timp ce rostogolea ultimul butoi spre locul ales. Fără platformă nu pot să asolizeze. Ar fi fost suficient să n-o construim.

Scotty izbucni în râs și expulză un nor de fum.

— Oricum veneau. Am fi putut măcar să le luăm banii. Așa au gândit oamenii.

— Oamenii sunt idioți, zise Basia.

Scotty dădu din cap aprobator, după care, cu un bobârnac, făcu vânt unei șopârle mimetice aflate pe scaunul pasagerului din cărucior și se așeză. Își puse picioarele pe tabloul de bord și trase îndelung din pipă.

— Va trebui s-o tăiem, dacă aruncăm chestia asta în aer. Explozibilul face prăpăd.

— Hei, prietene! strigă Coop. Suntem tari. Hai s-o ștergem, bine?

Scotty se ridică și se îndreptă spre platformă. Basia îl opri, îi smulse pipa din gură și o puse pe capota căruciorului.

— Sunt explozibili, spuse Basia. Explozibilii explodează.

Scotty strânse din umeri, însă păru contrariat. Coop culca deja pe o parte primul butoi, când ajunseră la el.

— Chestia asta-i o treabă *buena*. Solidă.

— Mulțumesc, zise Basia.

Coop se întinse pe jos, cu spatele pe pământ. Basia făcu la fel, lungindu-se lângă el. Scotty rostogoli ușor prima bombă, așezând-o între ei.

Basia se strecură sub platformă, prin hățișul de grinzi încrucișate, până la fiecare dintre cele patru butoaie, activă detonatoarele telecomandate și le sincroniză. Auzi un țiuit electric ce creștea în intensitate și, pentru o clipă, se enervă crezând că Scotty pleca precipitat cu căruciorul, însă își dădu seama că sunetul provenea de fapt de la un vehicul ce se apropia.

— Hei! se auzi vocea familiară a lui Peter.

— *Que la moog* face nenorocitul ăsta aici? mormăi Coop ștergându-și fruntea cu mâna.

— Vrei să mă duc să aflu? întrebă Scotty.

— Basia, spuse Coop, du-te și vezi ce vrea Peter. Scotty încă nu s-a murdărit pe spate.

Basia ieși de sub platformă și se îndepărtă, făcându-i loc lui Scotty și ultimei dintre cele patru bombe. Căruciorul lui Peter era oprit lângă al său, iar Peter stătea între ele mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt, de parcă simțea intens nevoia să urineze. Pe Basia îl dureau spatele și brațele. Abia

aștepta să termine totul și să se întoarcă acasă, la Lucia, Felcia și Jacek.

— Care-i treaba? întrebă Basia.

— Vin, șopti Peter, ferindu-se parcă să nu-i audă cineva.

— Cine vine?

— Toată lumea. Guvernatorul provizoriu. Echipa de securitate a companiei. Personalul științific și tehnic. *Toată lumea*. E o chestiune serioasă. Vor instala un guvern nou pentru noi.

— Nicio noutate, făcu Basia ridicând din umeri. Își bat gura cu asta de optsprezece luni. De-aia suntem aici.

— De data asta-i pe bune, zise Peter țopăind nervos și ridicându-și ochii spre cer. Vin chiar acum. *Edward Israel* a inițiat faza de decelerație acum o jumătate de oră. Sunt pe orbită înaltă.

Gustul metalic al fricii îi invadă gura lui Basia. Se uită în sus, scrutând întunericul. Un miliard de stele neobișnuite, aceeași galaxie, Calea lor Lactee, cum o știa toată lumea, însă văzută din alt unghi. Ochii căutau frenetic în noapte, când deodată zări. Mișcarea era abia perceptibilă, asemenea minutarului unui ceas analogic, dar o observă. Cobora. Naveta grea se îndrepta spre platforma de asolizare.

— Voiam să vă caut pe radio, însă Coop a spus că sunt monitorizate toate frecvențele și că…, începu Peter, însă Basia deja alerga spre platformă.

Scotty și Coop tocmai ieșeau de sub platformă. Coop își scutură pantalonii, ridicând norișori de praf. Rânji.

— Avem o problemă, spuse Basia. Nava a început deja coborârea. Se pare c-a intrat în atmosferă.

Coop ridică privirea. Lumina lanternei sale îi desena umbre pe obraji și în ochi.

— Pe bune? făcu el.

— Credeam că ești pe fază, omule. Credeam că urmărești unde se află.

Coop înălță din umeri, fără să încuviințeze sau să nege în vreun fel.

— Trebuie să scoatem bombele de acolo, zise Basia.

Scotty vru să îngenuncheze ca să intre din nou sub platformă, însă Coop îi puse o mână pe umăr, oprindu-l.

— De ce? întrebă el.

— Păi, dacă-ncearcă să asolizeze acum, ar putea declanșa explozia, motivă Basia.

— Posibil, spuse Coop schițând un zâmbet blând. Și care ar fi problema?

Basia își încleștă pumnii.

— Ăia coboară *acum*.

— Am înțeles, deși treaba asta nu-mi inspiră o mare obligație față de ei. Și oricum nu avem timp să scoatem butoaiele.

— Am putea scoate amorsele și detonatoarele, replică Basia ghemuindu-se și baleind cu fasciculul lanternei suprastructura platformei.

— Poate că da, poate că nu, continuă Coop. Întrebarea este: ar trebui s-o facem? Și e o întrebare la care nu aștept răspuns.

— Coop! făcu Scotty cu o voce firavă și nesigură.

Însă celălalt nu-l luă în seamă.

— După părerea mea, este o ocazie.

— Sunt oameni la bord, replică Basia târându-se sub platformă.

Cel mai apropiat dispozitiv electronic era lipit de blestemăția aia. Se propti în umărul ce-l durea și împinse.

— Nu-i timp, amice! îi strigă Coop.

— Poate ar fi, dacă ți-ai mișca fundul încoace! urlă Basia.

Detonatorul era lipit de partea laterală a butoiului ca o căpușă. Basia încercă să-și înfigă degetele în pasta adezivă pentru a-l smulge.

— La naiba! făcu Scotty având în glas ceva ce semăna prea mult a panică. Baz, *la naiba*!

Detonatorul se desprinse. Basia și-l îndesă în buzunar și începu să se târască spre a doua bombă.

— Nu-i timp! strigă Coop. Cel mai bine ar fi să ne îndepărtăm și să încercăm să detonăm încărcătura cât mai au vreme să ia altitudine.

În depărtare, auzi pornind unul dintre cărucioare. Era Peter, care voia să se îndepărteze cât mai mult. Dar se mai auzea ceva. Urletul profund al motoarelor ce frânau. Se uită disperat la cele trei bombe rămase și, rostogolindu-se, ieși de sub platformă. Naveta era masivă pe cerul întunecat, atât de aproape, încât putea distinge fiecare propulsor.

Nu avea cum să reușească.

— Fugiți! urlă el.

El, Scotty și Coop se repeziră spre cărucior. Urletul navetei crescu în intensitate, devenind asurzitor. Basia ajunse la cărucior și luă detonatorul. Dacă reușea să detoneze încărcătura mai devreme, naveta putea lua altitudine.

— Nu! strigă Coop. Suntem prea aproape!

Basia izbi butonul cu palma.

Solul se înălță, lovindu-l violent, iar explozia de roci și de țărână îi sfâșie mâinile și obrazul când încetă, dar nu mai simțea durerea. O parte din el știa că poate să fie rănit grav, că poate să fie în stare de șoc, însă asta părea ceva îndepărtat, ușor de ignorat. Cel mai tare îl surprinse liniștea din jur. Lumea sunetelor încetase să mai existe în craniul său. Își putea auzi doar respirația și bătăile inimii, fiindcă celelalte sunete erau diminuate la maximum.

Se rostogoli pe spate și se uită spre cerul presărat cu stele. Naveta imensă îi străbătu câmpul vizual, cu partea din spate în flăcări, în vreme ce sunetul motoarelor nu mai era un urlet profund, ci aducea mai curând cu țipetele unui animal rănit pe care mai degrabă le simțea în abdomen decât le auzea. Naveta fusese prea aproape, raza exploziei prea mare și, din nefericire, unele resturi fuseseră proiectate exact în calea ei. Era imposibil de știut. O parte din creierul lui Basia știa că făcuse ceva îngrozitor, însă era greu să-i acorde prea multă atenție.

Naveta dispăru din vedere cu un strigăt prelung de moarte ce umplu valea, ajungând la el ca un țiuit estompat, după care, pe neașteptate, se așternu tăcerea. Scotty stătea lângă el pe pământ, uitându-se în direcția în care dispăruse. Basia se lăsă pe spate.

Când petele luminoase pe care explozia le lăsase în ochii lui se stinseră, stelele reveniră. Basia le privi cum scânteiau și se întrebă care era Sol. Atât de departe! Dar în același timp atât de aproape, de când cu portalurile. Le distrusese naveta. Acum trebuiau să vină. El nu le mai lăsase de ales.

Îl cuprinse dintr-odată un acces de tuse. Simți de parcă plămânii i-ar fi fost plini de lichid și tuși câteva minute, încercând să-l elimine. În cele din urmă simți și durerea, care-l sfâșia din cap până-n picioare.

Și odată cu durerea încolți frica.

Capitolul 2

Elvi

Naveta devie brusc, strivind-o pe Elvi Okoye de chingile de siguranță suficient de violent încât să-i taie răsuflarea, după care schimbarea mișcării de rotație o împinse în fundul cușetei de accelerație. Lumina pâlpâi, se stinse, apoi se aprinse din nou. Înghiți în sec, emoția și nerăbdarea transformându-se subit într-o frică animalică. Lângă ea, Eric Vanderwert afișa același zâmbet vag, pe jumătate concupiscent, pe jumătate optimist, pe care i-l adresa frecvent în ultimele șase luni. În fața ei, livid, Fayez rămăsese încremenit, cu ochii holbați.

— E-n regulă, zise Elvi. Totul va fi-n regulă.

Chiar în timp ce rostea cuvintele acelea, o parte din ea se crispa. Nu știa ce se întâmplă. Nu avea cum să știe dacă totul va fi în regulă. Și totuși, primul ei impuls fusese să afirme asta, ca și cum, prin declarația respectivă așa avea să se întâmple. Un sunet strident se repercută prin navetă, ale cărui armonici se izbeau unele de altele. Își simți greutatea deplasându-se spre stânga, și toate cușetele de accelerație se aplecară simultan pe suspensiile lor cardanice, asemenea unor dansatori perfect coregrafiați. Nu-l mai văzu pe Fayez.

Cele trei note ale unui carilon electronic anunțară un mesaj din partea pilotului, a cărui voce se auzi prin sistemul de adresare publică al navetei:

— Doamnelor și domnilor, se pare că s-a produs o defecțiune majoră la platforma de asolizare. În acest moment nu putem finaliza aterizarea. Ne întoarcem pe orbită și andocăm în *Edward Israel* până când vom fi în măsură să evaluăm…

Pilotul amuți, însă șuieratul unei linii deschise străbătu în continuare naveta. Elvi își închipui că ceva îi distrăsese atenția pilotului. Nava se clătină și motoarele părură să bolborosească, iar Elvi se prinse de chingile de siguranță, ținându-se bine. Nu departe de ea, cineva se ruga cu glas tare.

— Doamnelor și domnilor, se auzi din nou glasul pilotului, mi-e teamă că defecțiunea produsă la nivelul platformei de asolizare

a afectat oarecum și funcționarea navetei noastre. Nu cred că vom reuși să luăm altitudine. Nu departe de aici există un lac secat, pe care cred că-l vom avea în vedere ca zonă secundară de asolizare.

Elvi avu un moment de ușurare – „Mai avem un loc de asolizare” –, după care înțelese situația și resimți o teamă mai profundă: „Cu alte cuvinte, ne vom prăbuși”.

— Vă rog să rămâneți în cușetele de accelerație, spuse pilotul. Nu vă scoateți chingile de asigurare și aveți grijă să vă țineți brațele și picioarele în interiorul cușetei, ca să nu vă loviți. Ăsta-i rostul gelului. Vom asoliza în câteva minute.

Calmul forțat, artificial, o îngrozi pe Elvi mai mult decât ar fi putut-o face strigătele și plânsetele. Pilotul făcea tot ce putea pentru a evita panica. Ar proceda cineva astfel dacă n-ar exista un motiv serios pentru a intra în panică?

Greutatea i se deplasă din nou, tot spre stânga, apoi reveni la normal, după care simți o ușurare în timp ce naveta începu coborârea, ce dură parcă o veșnicie. Zgomotul asurzitor al navetei ajunse la un nivel greu de suportat. Elvi închise ochii.

„Va fi bine”, își zise ea. „Totul e-n regulă”.

Impactul despică naveta ca pe coadă de homar izbită de un ciocan. Avu pentru o clipă senzația că vede niște stele necunoscute pe un cer străin, după care își pierdu cunoștința de parcă Dumnezeu ar fi închis un comutator.

•

Cu secole în urmă, europenii invadaseră carcasa golită de epidemii a Americilor. Urcaseră la bordul unor ambarcațiuni din lemn cu vele mari din pânză și, lăsându-se în voia vânturilor și a priceperii marinarilor, ajunseseră de pe țărmuri pe care le știau în ceea ce numeau Lumea Nouă. Vreme de șase luni, fanatici religioși, aventurieri și sărmani disperați își încredințaseră viețile valurilor nemiloase ale Oceanului Atlantic.

În urmă cu optsprezece luni, Elvi Okoye părăsise Stația Ceres, având un contract cu Royal Charter Energy. *Edward Israel* era o navă imensă. Cândva, cu aproape trei generații înainte, fusese una dintre navele coloniale ce purtaseră omenirea până la Centură și în sistemul jupiterian. Când valul migrator se încheiase, iar presiunea extinderii atinsese limitele naturale, *Israel* fusese readaptat ca transportor de apă. Epoca expansiunii se încheiase, iar romantismul libertății cedase locul aspectelor

practice ale vieții: aer, apă și mâncare, în această ordine. Decenii la rând, nava fusese un cal de povară al sistemului solar, după care Inelul se deschisese. Și totul se schimbase din nou. Pe șantierele navale Bush și în Stația Tycho începuse construirea unei noi generații de nave coloniale, însă modernizarea lui *Israel* fusese mai rapidă.

Prima dată când urcase la bord, învăluită de bâzâitul reciclatoarelor de aer și văzând unghiurile coridoarelor de modă veche, Elvi avusese un sentiment de uimire, speranță și emoție. Vremea aventurii revenise, iar odată cu ea și bătrânul războinic, cu sabia proaspăt ascuțită și armura strălucind din nou după ani la rând în care își pierduse splendoarea. Elvi știa că e o proiecție psihologică, că asta spunea mai multe despre propria ei stare de spirit decât despre orice aspect fizic legat de navă, ceea ce nu-i diminuă însă impresia. *Edward Israel* era din nou o navă colonială, ale cărei cale fuseseră încărcate cu materiale prefabricate și sonde de mare altitudine, laboratoare industriale, ba chiar și cu un femtoscop cu dispersie secvențială. La bord se aflau o echipă de explorare și de cartografiere, o echipă de cercetare geologică, una de hidrologie, grupul de lucru al lui Elvi, format din specialiști în exobiologie, și multe altele. Tot atâți doctori cât într-o universitate și tot atâți postdoctoranzi cât într-un laborator guvernamental. Laolaltă, echipajul și coloniștii numărau o mie de oameni.

Constituiau, în același timp, un oraș plutitor, un vas de pelerini în drum spre Plymouth Rock și călătoria lui Darwin la bordul lui *Beagle*. Era cea mai mare și mai frumoasă aventură în care pornise omenirea, iar Elvi își câștigase un loc în echipa de exobiologie. În acest context, a-ți imagina că oțelul și ceramica navei erau impregnate cu un sentiment de bucurie era o iluzie acceptabilă.

Și toate astea sub conducerea guvernatorului Trying.

Îl văzuse de mai multe ori în lunile pe care le petrecuseră accelerând și decelerând, efectuând apoi trecerea lentă și neobișnuită între inele, după care acceleraseră și deceleraseră din nou. Abia înainte de lansare reușise efectiv să stea de vorbă cu el.

Trying era un bărbat zvelt. Pielea brun-roșcată și părul prăfuit parcă cu zăpadă îi aminteau de unchii ei, iar zâmbetul lui amabil o liniștea. Fusese pe puntea de observație, pretextând că

ecranele de înaltă rezoluție ce permiteau observarea planetei erau adevărate ferestre, că lumina acestui soare necunoscut era de fapt reflectată de mările întinse și tulburi și de norii înalți și înghețați, ajungând direct în ochii ei chiar dacă gravitația indusă de decelerație arăta că încă nu se aflau pe orbită liberă. Era o priveliște ciudată, frumoasă. Un singur ocean, imens, presărat cu insule. Un continent mare, ce se întindea pe o jumătate de emisferă, mai larg la ecuator și tot mai îngust spre nord și spre sud. Numele oficial al acestei planete era Bering Survey Four, după sonda care-i stabilise pentru prima dată existența. Pe coridoare, la bufet și în sala de fitness, toți ajunseseră să-i spună Noua Terra. Cel puțin în această privință, nu era singura cuprinsă de romantism.

— La ce te gândești, doamnă Okoye? întrebă Trying cu vocea lui blândă și Elvi tresări.

Nu-l auzise intrând. Nu-l văzuse lângă ea. Se simțea de parcă ar fi trebuit să se încline sau să debiteze un soi de raport formal. Însă el avea o expresie atât de blândă și de amuzată, încât renunță.

— Mă-ntreb ce am făcut ca să merit toate astea, răspunse ea. Sunt pe cale să descopăr prima biosferă cu adevărat extraterestră. Sunt pe punctul să învăț despre evoluție lucruri care până acum erau efectiv imposibil de știut. Probabil că într-o viață anterioară am fost o persoană foarte, foarte bună.

Pe ecrane, Noua Terra scânteia în nuanțe de maro, auriu și albastru. Vânturile atmosferice de mare altitudine întindeau nori verzui pe jumătate din suprafața planetei. Elvi se aplecă, admirând spectacolul. Guvernatorul chicoti.

— Vei fi celebră.

Femeia îl privi și, clipind, râse sec.

— Cred că da, nu-i așa? zise ea. Facem lucruri pe care omenirea nu le-a mai făcut nicicând.

— Anumite lucruri, preciză Trying. Și altele pe care le-am făcut întotdeauna. Sper ca istoria să nu ne judece prea aspru.

Ea nu știa prea bine ce voise să spună cu asta, dar înainte să apuce să întrebe, intră Adolphus Murtry. Șeful securității era un tip uscățiv cu ochi albaștri și reci, la fel de dur și de eficient pe cât era Trying de paternalist. Cei doi bărbați se îndepărtară împreună, lăsând-o pe Elvi singură cu lumea pe care avea s-o exploreze.

Nava masivă era la fel de impunătoare ca unele dintre cele la bordul cărora Elvi mai urcase. Trebuiau să construiască o platformă de asolizare suficient de solidă pentru a o susține. Transporta primele cincizeci de structuri, diverse laboratoare de bază și – cel mai important – o cupolă cu circumferință rigidă.

Traversă coridorul strâmt al navetei, lăsându-se în voia terminalului portabil, care o îndruma spre cușeta de accelerație ce-i fusese repartizată. Când primele colonii începuseră să apară pe Marte, cupolele cu circumferință rigidă fuseseră o problemă de supraviețuire. Un sistem care să păstreze aerul la interior și care să țină radiațiile la exterior. Pe Noua Terra avea scopul de a limita contaminarea. Carta corporativă primită de RCE stipula ca prezența lor să lase cât mai puține urme. Femeia auzise că pe planetă existau deja oameni și spera ca și ei să fie atenți și să nu afecteze prea mult locurile în care se aflau. Dacă nu luau aceste precauții, interacțiunile dintre organismele locale și cele venite din exterior aveau să fie ceva mai complexe. Poate chiar imposibil de descurcat.

— Pari tulburată.

Fayez Sarkis era instalat într-o cușetă de accelerație și-și fixa chingile late peste piept și la nivelul taliei. Crescuse pe Marte și avea corpul longilin și capul mare, specifice dezvoltării în condiții de gravitație scăzută. Părea să se simtă perfect confortabil într-o cușetă de accelerație. Elvi își dădu seama că terminalul portabil îi spunea că ajunsese la locul ei. Se așeză, iar gelul se modelă în jurul coapselor și al regiunii lombare. Întotdeauna avea reflexul să se ridice în capul oaselor când se așeza într-o cușetă, ca un copil într-o piscină gonflabilă. Dacă se lăsa să alunece în această materie, avea senzația că este devorată.

— Mă gândeam la ce ne așteaptă, spuse ea forțându-se să se întindă. Avem multe de făcut.

— Știu, zise Fayez oftând. Pauza s-a terminat. Acum trebuie să ne câștigăm salariul. Totuși, a fost distractiv cât a ținut. Mă rog, în afară de deplasările la 1 *g*.

— Noua Terra are ceva mai mult de atât, știi asta.

— Nu-mi aduce aminte. Nu știu de ce n-am putea începe cu o planetă drăguță cu un puț gravitațional civilizat.

— Chestie de noroc.

— Mda… Păi, imediat ce primim actele pentru o planetă decentă, în genul lui Marte, mă transfer.

— Tu și jumătate din populația de pe Marte.

— Tocmai! Undeva unde să existe atmosferă respirabilă. Un câmp magnetic de așa natură încât să nu fim nevoiți să trăim ca niște cârtițe. E ca și cum am fi încheiat deja proiectul de terraformare, atât doar că aș fi încă în viață ca să-l văd.

Elvi izbucni în râs. Fayez făcea parte din echipa de geologi și din grupul de lucru hidrologic. Studiase la cele mai bune universități din afara Pământului, iar de la o cunoștință apropiată aflase că era cel puțin la fel de speriat și de încântat ca și ea. Eric Vanderwert se apropie și se instală în cușeta de lângă Elvi. Femeia îi zâmbi politicos, într-un an și jumătate cât trecuse de când plecaseră de pe Ceres, între membrii diverselor echipe științifice se înfiripaseră câteva relații romantice – sau, dacă nu romantice, cel puțin sexuale. Elvi se ferise de asemenea încurcături. Aflase din vreme că legăturile sexuale și munca formau un amestec toxic și instabil.

Eric îl salută din cap pe Fayez, apoi își îndreptă atenția asupra ei.

— Incitant, spuse el.

— Într-adevăr, aprobă Elvi, iar dincolo de ea Fayez își dădu ochii peste cap.

Murtry își făcu apariția și trecu printre cușetele de accelerație, baleind din priviri totul: cușetele, centurile, chipurile oamenilor care se pregăteau de largare. Elvi îi zâmbi, iar el îi răspunse cu o scurtă înclinare a capului. Nimic ostil, doar un gest profesional. Ea îl urmări cum o măsura din cap până-n picioare – nu într-un mod sexual, cum ar putea privi un bărbat o femeie, ci mai curând ca un încărcător ce se asigură că toate clemele magnetice ale unei lăzi sunt bine anclanșate. Dădu iar din cap, mulțumit, se pare, că-și fixase cum trebuie chingile de asigurare, și plecă mai departe. Când dispăru din raza vizuală, Fayez chicoti.

— Săracul de el roade pereții, spuse dând din cap în direcția lui Murtry.

— Serios? se miră Eric.

— Doar ne-a ținut sub papuc un an și jumătate, nu-i așa? Acum coborâm, iar el rămâne pe orbită. E înspăimântat la gândul că vom fi uciși în timpul cartului său.

— Măcar îi pasă, zise Elvi. Îmi place de el fie și numai pentru asta.

— Ție îți place de toți, o tachină Fayez. Ai o înclinație patologică.

— În vreme ce ție nu-ți place de nimeni.

— Asta-i boala mea, spuse el rânjind.

Se auzi alarma în trei tonuri, iar sistemul de adresare publică păcăni.

— Doamnelor și domnilor, mă numesc Patricia Silva și sunt pilotul dumneavoastră în această mică misiune de rutină.

Un cor de râsete se înălță din cușetele de accelerare.

— Ne vom desprinde de *Israel* în aproximativ zece minute, iar coborârea va dura cam cincizeci de minute. Prin urmare, peste vreo oră veți respira un cu totul alt aer. Guvernatorul se află la bord împreună cu noi, motiv pentru care vom avea grijă ca totul să se desfășoare cât mai bine, astfel încât să putem pretinde un bonus de performanță.

Toată lumea părea cuprinsă de euforie. Chiar și pilotul. Elvi rânji, iar Fayez îi răspunse la fel. Eric își drese glasul.

— Păi, zise Fayez cu o falsă resemnare, am ajuns toți până aici. Presupun că ar trebui să încheiem.

•

Durerea nu putea fi localizată. Era prea amplă pentru a-și da seama. Se răspândea, cuprinzând totul. Elvi constată că privise ceva. Semăna cu un imens picior de crab, articulat. Sau cu o macara pentru construcții, ruptă. Terenul aplatizat al albiei lacului se întindea într-acolo, devenind mai accidentat până la baza ei. Își putea imagina că țâșnise din pământul negru și uscat sau că se strivise, izbindu-se de el. Mintea ei în agonie încercă să-l asocieze cu resturile navetei, dar nu reuși.

Era un artefact. Ruine. O structură misterioasă rămasă de la civilizația extraterestră care proiectase protomolecula și inelele, acum abandonată și pustie. Elvi resimți dintr-odată, violentă și incoerentă, o amintire dintr-o expoziție de artă pe care o vizitase în copilărie: imaginea de înaltă rezoluție a unei biciclete într-un șanț din afara ruinelor din Glasgow. Urmarea unui dezastru într-o singură reprezentare, la fel de compactă și de elocventă ca o poezie.

„Trebuie măcar s-o văd”, gândi ea. „Cel puțin trebuie s-ajung acolo înainte să mor”.

Cineva o scosese dintre rămășițele navetei. Când întoarse capul, văzu luminile alb-gălbui ale construcției și pe alții ce se întindeau, înșirați, pe solul plat. Unii stăteau în picioare, deplasându-se printre răniți și morți. Nu le recunoscu fețele și nici modul în care își mișcau trupurile. După un an și jumătate petrecut în *Israel* îi știa pe toți din vedere… însă aceștia îi erau străini. Însemna că erau localnici. Squatteri. Aerul mirosea a praf supraîncălzit și a chimion.

Probabil că-și pierduse cunoștința, deoarece femeia păruse să se ivească lângă Elvi instantaneu. Avea mâinile însângerate, iar chipul îi era mânjit de murdărie și de sânge care nu era al ei.

— Te-ai lovit, dar nu ai nimic grav. O să-ți dau ceva pentru durere, dar vreau să rămâi nemișcată până-ți punem o atelă la picior. În regulă?

Era frumoasă, într-un fel sobru. Obrajii întunecați îi erau stropiți cu puncte negru pur, asemenea unor mărgele împrăștiate pe un voal. Fire albe vrâstau valurile negre ale părului ei, precum răsfrângerile unui clar de lună pe suprafața apei. Numai că pe Noua Terra nu exista clar de lună. Doar miliarde de stele ciudate.

— În regulă? întrebă din nou femeia.

— Da, răspunse Elvi.

— Zi-mi cu ce-ai fost de acord.

— Nu-mi amintesc.

Femeia se lăsă pe spate și-i apăsă ușor cu o mână umărul.

— Torre! Vreau o scanare a craniului. Ar putea avea comoție.

O altă voce, a unui bărbat, răsună din întuneric:

— Da, doctor Merton. Imediat ce termin aici.

Doctorița Merton se întoarse spre ea.

— Dacă mă ridic în clipa asta, o să rămâi unde te afli până ajunge Torre la tine?

— Mă simt bine. Pot da o mână de ajutor, spuse Elvi.

— Sunt sigură că poți, zise oftând femeia cu trăsături delicate. Atunci să-l așteptăm împreună.

O umbră se desprinse din întuneric. Îl recunoscu pe Fayez după mers.

— Du-te. Stau eu cu ea.

— Mulțumesc, spuse Merton, după care se făcu nevăzută.

Fayez se așeză pe sol cu un mormăit și-și încrucișă picioarele. Pe capul puțin cam mare, părul îi era zbârlit în toate direcțiile.

Ținea buzele strânse. Fără să vrea, Elvi îl apucă de mână și simți reacția lui de a și-o retrage cu o fracțiune de secundă înainte să accepte contactul degetelor lor.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea.

— Platforma de asolizare a explodat.

— Oh… Ei au făcut asta?

— Nu, câtuși de puțin.

Elvi încercă să înțeleagă. „Dacă nu ei, atunci ce s-a-ntâmplat?” Mintea i se limpezea suficient încât să-și dea seama de starea gravă în care se afla. Deprimant, ceea ce era probabil și un semn bun.

— Cât de rău e?

Mai degrabă simți decât văzu cum Fayez ridică din umeri.

— E rău. Singura veste bună este că orășelul se afla în apropiere și că doctorița de acolo e foarte bună. Pregătită pe Ganymede. Ar fi putut face mai multe, dacă n-am fi pierdut totul în incendiu sau strivite sub câteva tone de metal și de ceramică.

— Grupul de lucru?

— L-am văzut pe Gregorio. El e bine. Eric a murit. Nu știu ce s-a-ntâmplat cu Sophie, dar mă duc să aflu amănunte de îndată ce vor veni să se ocupe de tine.

Eric murise. Cu câteva minute înainte se afla în cușeta de lângă ea, încercând să flirteze într-un mod enervant. Femeia nu reușea să accepte.

— Sudyam? întrebă ea.

— S-a întors în *Israel*. E-n regulă.

— Atunci e bine.

Fayez îi strânse ușor mâna, după care îi dădu drumul. Aerul păru răcoros pe palma ei, în locul unde cu o clipă înainte îi simțise atingerea pielii. Bărbatul își aruncă privirea peste șirurile de cadavre, spre epava navetei. Era atât de întuneric, încât Elvi îi deslușea cu dificultate silueta, pe care i-o ghicea doar prin faptul că masca stelele.

— Guvernatorul Trying n-a supraviețuit, zise el.

— N-a supraviețuit?

— E cât se poate de mort. În clipa asta nu prea știm cine se află la conducere.

Elvi simți cum ochii i se umplu de lacrimi, iar în piept, o durere care nu avea nicio legătură cu rănile ei. Își amintea zâmbetul blând al bărbatului, căldura vocii sale. Munca lui abia începuse.

În mod ciudat, moartea sa ricoșă în mintea ei asemenea unei pietre aruncate la suprafața apei, în vreme ce pierderea guvernatorului o afectă profund.

— Îmi pare foarte rău, spuse ea.

— Mda... Ne aflăm pe o planetă necunoscută, la un an și jumătate departe de casă, cu proviziile făcute praf în condițiile unui sabotaj pus la cale, după toate probabilitățile, de aceiași oameni care acum ne oferă primele îngrijiri medicale. Nu-i bine să fii mort, dar măcar e simplu. S-ar putea să-l invidiem toți pe Trying până să se termine toată treaba asta.

— Doar nu crezi ceea ce spui. Totul se va rezolva.

— Elvi, făcu Fayez cu un chicotit sardonic, eu nu cred asta deloc.

Capitolul 3

Havelock

— Hei, făcu mecanicul, smârcâindu-se, din celulă. Havelock! Doar nu mai ești ofticat, nu-i așa?

— Nu-i treaba mea să fiu ofticat, Williams, răspunse Havelock din locul unde plutea, lângă biroul lui.

Postul de securitate din *Edward Israel* era strâmt. Două mese, opt celule, un spațiu care funcționa atât ca arest de bord, cât și ca birou. Iar când nava se afla pe orbită înaltă, pierderea gravitației îl făcea să pară și mai strâmt.

— Uite, știu că am cam sărit calul, dar acum mi-s treaz. Poți să-mi dai drumul.

Havelock își verifică terminalul portabil.

— Încă cincizeci de minute, spuse el, după care ești liber.

— Dă-o-ncolo de treabă… Nu fi hain.

— Ăsta-i regulamentul. N-am ce-ți face.

În treisprezece ani, Dimitri Havelock avusese contracte de securitate cu opt corporații diferite, printre care Pinkwater, Star Helix, el-Hashem Cooperative, Stone & Sibbets. Și, pentru o scurtă perioadă de timp, chiar cu Protogen. Fusese în Centură, pe Pământ, pe Marte și pe Luna. Efectuase misiuni de lungă durată la bordul unor nave de aprovizionare ce asigurau legătura între Ganymede și Pământ. Se confruntase cu numeroase situații, de la revolte până la violență conjugală și trafic de droguri – dăduse chiar și peste un tâmpit obsedat să fure ciorapii oamenilor. Nu văzuse totul, dar văzuse destule. Suficient încât să știe că probabil nu va vedea niciodată *totul*. Și suficient pentru a-și da seama că modul în care gestiona o situație de criză depindea mai mult de oamenii din echipa lui decât de criza în sine.

Când reactorul se defectase pe Baza Aten, partenerul și superiorul său intraseră în panică, iar Havelock își amintea frica apăsătoare ce-i sfâșiase măruntaiele. Când pe Ceres izbucniseră revoltele după ce transportorul de gheață *Canterbury* fusese distrus, partenerul său reacționase mai mult cu lehamite decât

cu teamă, iar Havelock făcuse față situației cu aceeași resemnare rece. Când *Ebisu* intrase în carantină din cauza unei infecții produse de virusul Nipah, șeful său devenise deosebit de agitat – aproape surescitat –, alergând dintr-un capăt în altul al navei de parcă ar fi căutat elemente pentru rezolvarea unei enigme, iar Havelock se lăsase cuprins de plăcerea de a face bine un lucru important.

Din îndelungata lui experiență, el știa că oamenii erau, înainte de toate, animale sociale, iar el însuși era profund uman. Era mult mai romantic – la naiba, mai masculin – să pretindă că era o insulă, câtuși de puțin afectată de valurile de emoție din jur. Dar nu era așa și acceptase, în cele din urmă, asta.

Când auziră că platforma de asolizare sărise în aer și începură să sosească rapoartele despre victimele omenești, Murtry reacționă cu o furie concentrată și eficientă, ceea ce-l făcu pe Havelock să reacționeze la fel. Totul se desfășura pe suprafața planetei, așa că singurul debușeu fusese chiar în *Edward Israel*, unde situația se afla sub controlul strict al lui Havelock.

— Te rog…, scânci Williams din celulă. Îmi trebuie niște haine curate. Nu contează asta, nu? Doar câteva minute…

— Dacă nu contează, atunci poți să mai aștepți, zise Havelock. Patruzeci și cinci de minute și-ai plecat. Relaxează-te și încearcă să te bucuri de ele.

— Nu te poți relaxa când plutești pe orbită.

— E o metaforă. N-o lua *ad litteram*.

Misiunea din *Edward Israel* făcea parte dintr-un contract de amploare. Royal Charter Energy organizase prima expediție adevărată în noile sisteme devenite accesibile prin intermediul inelelor, iar importanța pe care compania o acorda reușitei misiunii se reflecta în dimensiunea pachetului de beneficii pe care era dispusă să le ofere. Fiecare zi petrecută la bordul lui *Israel* aducea o primă de risc, fie și numai dacă încărcau doar provizii și echipajul de pe Luna. Și după o călătorie de aproape un an și jumătate, o perioadă de șase ani înainte de întoarcerea programată pe Pământ și alte optsprezece luni înapoi – toate plătite integral –, era aproape mai mult un plan de carieră decât un contract.

Și totuși, Havelock ezitase să semneze.

Văzuse înregistrările de pe Eros și Ganymede, baia de sânge din așa-numita zonă lentă, când defensivele extraterestre

încetiniseră navele suficient de repede pentru a masacra o treime din oamenii aflați la bord. Având în vedere numărul foarte mare de cercetători și de ingineri, era imposibil de uitat că se aventurau în necunoscut. Iar acolo cu siguranță existau monștri.

Iar acum, guvernatorul Trying murise. Severn Astrapani, statisticianul care cântase din clasici Ryu-pop în cadrul concursului de talente, murise. Amanda Chu, care flirtase cu Havelock într-un moment în care amândoi erau nițel piliți, murise. Jumătate dintre bărbații și femeile din prima echipă erau răniți. Mărfurile din naveta grea – și naveta în sine – fuseseră distruse. Iar liniștea ce se așternuse peste *Edward Israel* era asemenea momentului de șoc dintre impactul unei lovituri și durere. După care urmau furia și jalea. Nu numai ale echipajului, ci și ale lui Havelock.

Terminalul portabil piui. Mesajul era destinat serviciilor de securitate. Murtry, Wei, Trajan, Smith și el. Havelock îl deschise cu o senzație de plăcere. Poate că era persoana cu rangul cel mai mic din încăpere, dar se afla acolo. Faptul că era inclus în echipă îl făcea să simtă că, în definitiv, ar putea avea un oarecare control asupra evenimentelor. Era o iluzie, însă nu-l deranja. Parcurse mesajul, aprobă din cap și introduse codul de deschidere a celulei.

— Ai noroc, spuse el. Trebuie să mă duc la o ședință.

Williams ieși din celulă. Părul grizonant îi era ciufulit, iar pielea îi părea mai cenușie decât de obicei.

— Mulțumesc, zise el posac.

— Să nu mai faci asta niciodată. Situația va fi și așa destul de grea, așa încât cei care o știu ar trebui să n-o facă și mai grea.

— Pur și simplu eram beat. N-am vrut să fac niciun rău.

— Știu. Dar să nu se mai întâmple. Ne-am înțeles?

Williams încuviință din cap fără să-l privească, apoi, folosindu-se de barele de prindere, se propulsă prin tub spre cabinele echipajului, ca să-și pună niște haine care să nu fie rupte sau pătate de vomă. Havelock așteptă să plece, după care închise postul de securitate și se îndreptă spre sala de ședințe.

Murtry se afla deja acolo. Era un tip mic de statură, dar cu o energie ce părea să radieze din el ca un val de căldură. Havelock știa că în cariera sa șeful securității își desfășurase activitatea în închisorile companiei și se ocupase de securitate

industrială la cel mai înalt nivel. Trecutul său și simplul fapt că fusese însărcinat cu menținerea securității la bordul lui *Israel* fuseseră suficiente pentru a-și câștiga efectiv respectul echipei. Levitând alături de el, specialista în informații Chandra Wei și secundul operațiunilor la sol Hassan Smith afișau un aer grav.

— Salut, Havelock, făcu Murtry.

— Salut, domnule, răspunse Havelock dând din cap, după care apucă o bară de prindere și se întoarse în așa fel încât să-și orienteze corpul la fel ca toți ceilalți.

Câteva secunde mai târziu, Reeve, secundul lui Murtry, intră plutind.

Murtry aprobă din cap.

— Închide ușa, Reeve.

— Trajan? întrebă Wei, dar din tonul sumbru al vocii sale deja bănuia răspunsul.

— Trajan a murit în navetă, spuse Murtry. Smith, ai fost promovat.

— Îmi pare rău să aflu vestea asta, domnule, zise Smith. Trajan era un ofițer bun, un profesionist. Îi vom simți lipsa.

— Mda, făcu Murtry. Ne aflăm aici pentru a stabili planul de ripostă.

— Aruncăm cu pietre după squatteri? făcu Wei pe un ton glumeț ce nu avea nicio legătură cu umorul.

Murtry zâmbi totuși.

— Deocamdată vom face totul ca la carte, spuse el. Pe de altă parte, avem încă oameni acolo. Am contactat administrația centrală și am întrebat ce libertate de acțiune avem pentru abordarea problemei. Date fiind împrejurările, sunt destul de sigur că, dacă va fi cazul, ne vor acoperi.

— Suntem la un an și jumătate distanță de orice alt loc cunoscut, zise Wei.

Semnificația cuvintelor sale – *Nimeni nu ne poate împiedica să facem orice vom decide* – plutea în aer.

— De asemenea, suntem la ore distanță de orice ecran sau de orice flux de știri dinspre Pământ spre Neptun, spuse Reeve. Ceea ce-i nașpa, însă avem avantajul moral. Dacă vom reacționa în mod exagerat, va începe iarăși povestea cu corporațiile malefice care-i asupresc pe bieții centurieni. Suntem într-o lume care a cunoscut experiența Protogen. Nu câștigăm nimic.

— Nu știam că te-au numit comisar politic, îl ironiză Wei.

Reeve își încleștă maxilarele. Când Murtry luă cuvântul, avea o voce calmă și uniformă, dar și amenințătoare ca zornăitul unui crotal.

— Noi nu vom face așa ceva.

— Poftim, domnule? zise Reeve.

— Nu vom începe să ne înțepăm unii pe alții. Nu facem asta aici.

Wei și Reeve se uitară unul la celălalt.

— Scuze, domnule, zise Wei. Am fost cam deplasată.

— Nicio problemă, pentru că nu se va mai întâmpla. Ce reacție am văzut din partea *Barbapiccolei*?

— Niciuna, continuă Wei. Centurienii le-au transmis condoleanțe și s-au oferit să-i ajute, de parcă s-ar fi putut face ceva.

— Își încălzesc motoarele?

— Din câte știu, nu.

— Vom urmări treaba asta.

Era deopotrivă o afirmație și o întrebare.

— Am putea pune mâna pe navă, mai spuse Wei. Până la desființarea companiei, a fost o unitate Mao-Kwikowski și situația recuperării ei este foarte neclară. Este suficient s-o declarăm ilegală, să postăm câțiva oameni la bord și am putea-o reține.

— Am notat, zise Murtry. Cum este echipajul, Havelock?

— În stare de șoc, domnule. Speriați. Furioși. Sunt cercetători științifici. Îi consideră pe squatteri o pacoste și o amenințare pentru datele lor. Cei mai mulți dintre ei n-au mai trăit o astfel de experiență.

Murtry își netezi bărbia cu dosul palmei.

— Ce au de gând să facă în privința asta?

— Deocamdată se îmbată. Țipă unul la altul sau la noi. Inventează sisteme judiciare teoretice. Cei mai mulți par să-și dorească să dea uitării toată povestea, ca să-și poată continua cercetările.

— Dumnezeu să-i binecuvânteze pe intelectuali! chicoti Murtry. Foarte bine.

— Mai avem cele două navete ușoare pentru zboruri atmosferice, continuă Havelock. Fac rost de piloți pentru ele și putem evacua oamenii pe care îi avem la sol.

— Fără evacuare. Nici vorbă ca squatterii să câștige partida. Niciunul dintre cei debarcați acolo nu revine la bord. Trimitem mai mulți oameni ca să-i ajute. Indiferent de natura cercetărilor lor, vom avea grijă ca ele să progreseze și ca toată lumea de acolo să *constate* asta.

— Da, domnule, încuviință Havelock cu o vagă senzație de stânjeneală.

— Reeve, cobori la sol. Discută cu localnicii. Află tot ce poți. Ai grijă ca oamenii noștri să fie în siguranță. Se impune o demonstrație de forță.

— Dar nu atât de puternică încât să-și atragă simpatia canalelor de știri de acasă, spuse Reeve ca și cum ar fi fost de acord.

— Wei, vreau să supraveghezi nava inamică. Dacă începe să-și încălzească motoarele, vreau să fiu informat.

— Îmi pot folosi laserul pentru comunicații îmbunătățit?

Edward Israel nu dispunea de tuburi lansatoare de torpile sau de tunuri electromagnetice. Unica lor armă era un laser vechi pentru comunicații, care putea fi modificat încât să capete putere perforantă. Nava fusese proiectată în perioada în care pericolele din spațiu se limitau la radiații și la aprovizionarea cu aer, neexistând acte de violență intenționată. Era aproape demodată.

— Nu, hotărî Murtry. Doar urmărește ce fac, ascultă ce vorbesc și întocmește-mi un raport. Numai eu voi dispune declanșarea operațiunii. Fără inițiative. S-a-nțeles?

— Da, domnule.

— Havelock, tu vei coordona de aici echipa de la sol. La nevoie, folosește navetele pentru a transporta la suprafață personal și materiale. Suntem aici pentru a întemeia o bază. Vom începe s-o facem.

— Și în cazul unui nou atac, domnule? întrebă Wei.

— Atunci va fi o decizie a squatterilor și le vom respecta alegerea.

— Nu cred că înțeleg ce vrei să spui, domnule.

Zâmbetul care înflori pe buzele lui Murtry nu se reflectă și în privirea lui.

— Trebuie să știi să-ți accepți consecințele faptelor.

•

Cabina lui Havelock era doar cu puțin mai spațioasă decât celulele din arestul de la bord, dar mult mai confortabilă. Era închingat în cușeta de accelerație, după ce ieșise din tură, când auzi o lovitură ușoară în ușă, după care Murtry intră. Șeful securității era încruntat, însă nu mai mult decât de obicei.

— Noutăți, șefu'? întrebă Havelock.

— Tu ai lucrat cu centurieni, zise Murtry. Ce crezi despre ei?

— Sunt oameni ca toți oamenii. Unii mai buni decât alții. Mai am prieteni din rândul lor, pe Ceres.

— Bine. Dar ce *crezi* despre centurieni?

Havelock își schimbă poziția, iar mișcarea îl deplasă în sus, împingându-l în chingi, în timp ce reflecta.

— Au o mentalitate limitată. Aproape tribală. Cred că principala lor trăsătură comună este respingerea celor de pe planetele interioare. Un marțian mai merge, când și când. Toți au fiziologia specifică celor născuți în condiții de gravitație scăzută.

— Prin urmare, în general îi urăsc pe pământeni.

— Asta îi unește. Ideea că ar fi oprimați de Pământ este cam singurul lucru pe care-l au în comun. Așa încât îl cultivă. Faptul că urăsc oameni ca noi îi face ceea ce sunt.

Murtry aprobă din cap.

— Cred că știi că există oameni care, dacă te-ar auzi, ar considera că ai idei preconcepute.

— Sunt idei preconcepute câtă vreme n-ai fost acolo, spuse Havelock. Eu am fost în Stația Ceres chiar înainte să ajungă sub controlul Alianței Planetelor Exterioare. În ceea ce mă privește, am trăit toate astea pe pielea mea.

— Cred că ai dreptate. De aceea am vrut să discut cu tine. Între patru ochi. Majoritatea oamenilor de la bord sunt pământeni sau marțieni. Dar sunt și câțiva centurieni. Cum ar fi tehnicianul ăla mecanic… Cum îl cheamă?…

— Bischen?

— Da, ăla. Să fii cu ochii pe ei.

— Se pregătește ceva?

— Cei mai mulți squatteri sunt centurieni sau oameni veniți de pe planetele exterioare, iar RCE este o companie pământeană. Vreau ca lucrurile să fie clare în privința loialității lor.

— Da, domnule, consimți Havelock, după care continuă pe un ton mai ezitant: Se-ntâmplă ceva, domnule?

— Nu imediat. Dar… mă rog, poate ești la curent. Am primit răspuns de la administrația centrală. Solicitarea mea pentru libertatea noastră de acțiune a fost refuzată politicos. Se pare că în modul de gestionare a acestei probleme există un oarecare politicianism. APE și Națiunile Unite discută despre ce doresc să se-ntâmple. Vor să se asigure că squatterii vor fi bine tratați.

Furia lui Murtry se mai diminuase, dar era profundă, iar Havelock constată că se găsea pe aceeași lungime de undă.

— Însă *noi* avem carta. Avem dreptul de a fi aici.

— Așa este.

— Și nu noi am început să ucidem oameni.

— Așa este.

— Deci ce-ar trebui să facem? Să stăm cu mâinile în sân în timp ce centurienii ne omoară și ne jefuiesc?

— Vânzarea de litiu provenit din operațiunile lor miniere ilegale a fost blocată, zise Murtry. Și am primit instrucțiuni să nu facem nimic ce ar putea provoca conflicte ulterioare.

— Prostii! Cum să ne facem treaba, dacă trebuie să avem grijă să nu-i jignim pe ticăloșii care trag în noi?

Murtry încuviință ridicând din umeri. Când deschise gura, tonul lui calm și laconic reușea cu greu să-i mascheze disprețul.

— Se pare că ne trimit un mediator.

Interludiu

Investigatorul

… se extinde se extinde se extinde se extinde…

De o sută treisprezece ori pe secundă, niciun răspuns, și se extinde. Nu este înzestrat cu conștiință, deși unele părți din el sunt. În el există structuri ce au fost cândva organisme independente – aborigene, evoluate și complexe. Este conceput pentru a improviza, pentru a folosi ceea ce există, după care să-și continue drumul. Ceea ce a fost bun cândva este bun și acum, astfel că artefactele sunt ignorate sau adaptate. Părțile conștiente încearcă să dea un sens extinderii. Încearcă s-o interpreteze.

Una își imaginează piciorul unei insecte ce zvâcnește zvâcnește zvâcnește. Una aude o scânteie ce traversează un interstițiu, cu ticăitul atât de rapid, încât devine un bâzâit. Alta, inconștientă, reface experiența cărnii desprinzându-i-se de pe oase, greața și frica, și imploră moartea așa cum o face de ani buni. Numele ei este Maria. N-o lasă să moară. N-o mângâie. Nu este conștient de ea pentru că nu-i înzestrat cu conștiință.

Dar inconștiența nu înseamnă inactivitate. Găsește energie acolo unde poate, cuibărită într-o baie de radiații scăzute. Structuri minuscule, mai mici decât atomii, colectează energia particulelor în mișcare accelerată care o traversează. Mori de vânt subatomice. El devorează vidul și se extinde se extinde se extinde.

În artefactele înzestrate cu conștiință, amintiri ale unor vieți dispărute continuă să pâlpâie. Țesuturi ce au fost modificate fără să moară păstrează momentul în care un băiat a auzit cum sora lui pleacă de acasă. Păstrează tabla înmulțirii. Păstrează imagini de sexualitate, violență și frumusețe. Păstrează amintiri ale unei cărni care nu mai există. Păstrează metafore: mitocondrii, stea-de-mare, creierul-lui-Hitler – într-un borcan, tărâmul iadului. Visează. Structuri care erau neuroni zvâcnesc, descriu bucle, se aprind și visează. Imagini, cuvinte, durere și frică la nesfârșit. Un sentiment copleșitor de boală. Amintirea

vocii unui bătrân ce șoptește cuvinte fără sens, pe care nu le cunoaște. *Tatăl tău e-n fund de mare*, *oasele îi sunt mărgean*.

Dacă ar fi avut un răspuns, ar fi putut încheia. Dacă ar fi existat cineva căruia să-i răspundă, ar fi putut să se odihnească asemenea unei pietre tombale la poalele unui deal, dar nimic nu răspunde. Cicatricele știu că niciun răspuns nu va veni vreodată, dar reflexul declanșează reflexul declanșează reflexul, iar ea se extinde.

A rezolvat deja un miliard de mici enigme în cascade de reflexe. Nu are nicio amintire că ar fi făcut asta, cu excepția cicatricelor sale. Nu există decât extinderea, transmiterea mesajului că și-a încheiat sarcina. Nimic nu răspunde, și de aceea nu poate termina. Se extinde. Este un mecanism complex de rezolvare a enigmelor care se folosește de ceea ce trebuie folosit.

Ochii lui, *mărgăritare*.

La fel ca investigatorul.

Dintre toate cicatricele, una a fost ultima. Este cea mai intactă. Este utilă, așa încât este folosită. Îl construiește pe investigator pornind de la tiparul acela, fără să-și dea seama că o face, și încearcă un alt mod de a se extinde. Și ceva răspunde. Ceva fals și străin și indigen, dar este un răspuns, așa încât reconstruiește investigatorul de-a lungul anilor, și se extinde. Investigatorul devine mai complex.

Nu se va opri până nu va fi stabilit acea conexiune finală și nu va stabili nicicând acea conexiune finală. Se extinde, încearcă noi combinații, diferite modalități de a se extinde, fără să conștientizeze asta. Fără să fie conștientă că există. Pustiu, cu excepția părților nesemnificative.

Piciorul de insectă va zvâcni la nesfârșit. Cicatricea care jelește moartea va jeli la nesfârșit. Investigatorul va cerceta la nesfârșit. Glasul șoptit va bolborosi la nesfârșit.

Nu s-a spulberat sub val,
Ci doar marea l-a schimbat
În ceva ciudat, *bogat*.

El se extinde.

Capitolul 4

Holden

— Nava Republicii Congresionale Marțiene *Sally Ride*, aici nava independentă *Rosinanta* – solicităm permisiunea de a trece prin Inel cu o navă. Cargobotul APE de mare tonaj *Callisto*’*s Dream*.

— Transmiteți codul de autorizare, *Rosinanta*.

— Începem transmisiunea.

Holden tastă pe ecran pentru a trimite codurile, după care își întinse brațele și picioarele, lăsând mișcarea să-l ridice de pe scaun în microgravitație. Câteva articulații afectate din diverse locuri ale scheletului său răspunseră cu pocnituri ușoare.

— Îmbătrânești, spuse Miller.

În costumul lui gri șifonat și având pe cap pălăria *pork pie*, detectivul stătea la câțiva metri distanță, cu picioarele pe punte, de parcă ar fi fost în condiții de gravitație normală. Cu cât simularea lui Miller devenise mai apropiată de perfecțiune – iar în ultimii doi ani devenise aproape coerentă –, cu atât păruse mai puțin interesată să se adapteze la realitatea din jur.

— Tu nu.

— *Oasele îmi sunt mărgean*, zise fantoma ca o încuviințare. Chestie de compromis.

Când *Sally Ride* trimise codul de aprobare, Alex îi trecu prin Inel încet, cu grijă, *Callisto* adaptându-și viteza și traiectoria după a ei. Stelele dispărură de îndată ce nava intră în neantul întunecat din mijloc. Silueta lui Miller pâlpâi când trecură prin portal, începu apoi să se solidifice din nou, după care dispăru într-un nor de licurici albăstrui când trapa punții se deschise, făcându-i loc lui Amos.

— Coborâm? întrebă mecanicul fără altă introducere.

— De data asta nu-i nevoie, spuse Holden, care deschise un canal către Alex, aflat în cockpit. Rămânem aici până o vedem pe *Callisto* andocând, după care facem cale întoarsă.

— Ne-ar prinde bine câteva zile în stație, șefu', zise Amos propulsându-se spre unul dintre posturile de operațiuni și legându-și centura de siguranță.

Una dintre mânecile salopetei lui cenușii avea o urmă de arsură, iar un bandaj îi acoperea jumătate din mâna stângă. Holden arătă spre pansament. Amos strânse din umeri.

— În Stația Tycho ne așteaptă două transportoare de pământ arabil, spuse Holden.

— Nu s-a încumetat nimeni să jefuiască vreuna dintre nave pe traseul ăsta. Ar fi sinucidere curată cu atâtea unități militare ce bântuie pe-aici.

— Și totuși Fred ne plătește foarte bine ca să-i escortăm navele până la Stația Medina – și-mi place să-i iau banii, replică Holden, care efectua o panoramare cu telescoapele navei, transfocând asupra inelelor. Prefer să nu rămân aici mai mult decât e nevoie.

Fantoma lui Miller era generată de aceeași tehnologie extraterestră care crease portalurile și un om mort. Îl urmărea pe Holden pretutindeni de doi ani, de când dezactivaseră Stația Inelului. Își petrecea timpul solicitând, rugând și convingându-l pe Holden să treacă prin portalurile deschise de curând pentru a cerceta planetele de dincolo de ele. Faptul că Miller apărea doar când Holden era singur – și într-o navă de dimensiunea *Rosinantei* nu era aproape niciodată singur – îl ajutase să n-o ia razna.

Alex coborî din cockpit plutind, cu părul lui negru, tot mai rar, ridicându-se în toate direcțiile de pe scalpul cafeniu. Avea cearcăne.

— Nu coborâm? Nu ne-ar strica vreo două zile în stație.

— Ei, vezi? făcu Amos.

Înainte ca Holden să poată răspunde, Naomi apăru prin trapa punții.

— Nu andocăm?

— Căpitanul vrea să se întoarcă imediat după transportoarele alea de pământ arabil de la Tycho, zise Amos cu o voce ce reușea cumva să fie deopotrivă neutră și zeflemitoare.

— Chiar aș avea nevoie de câteva zile…, începu Naomi.

— Vă promit o săptămână de relaxare pe Tycho, la întoarcere. Înțelegeți că pur și simplu nu vreau să-mi petrec vacanța aici,

insistă Holden arătând ecranele ce afișau sfera moartă a Stației Inelului și portalurile strălucitoare.

— Ți-e frică, spuse Naomi.

— Mda…

Stația de comunicare licări, anunțând recepționarea unui apel prin fascicul îngust. Amos, care era cel mai aproape, atinse ecranul.

— Aici *Rosinanta*.

— *Rosinanta*, se auzi o voce familiară. Aici Stația Medina.

— Fred, făcu Holden cu un oftat. Vreo problemă?

— Nu coborâți? Sunt convins c-ați putea profita de câteva…

— Pot să te ajut cu ceva? îl întrerupse Holden.

— Da, poți. Sună-mă după ce andocați. Trebuie să discutăm ceva.

— La naiba! făcu Holden după ce întrerupse legătura. Ați avut vreodată sentimentul că întregul Univers este împotriva voastră?

— Da, am uneori sentimentul că întregul Univers este împotriva *ta*, zise Amos rânjind. E distractiv să urmărești asta.

— Au schimbat iarăși numele, interveni Alex focalizând asupra stației rotitoare care până nu demult se numise *Behemoth*. Stația Medina. I se potrivește.

— Asta nu-nseamnă „fortăreață”? întrebă Naomi încruntându-se. Cam prea marțial, poate.

— Neee, făcu Alex. Mă rog, mai mult sau mai puțin. Era partea înconjurată de ziduri a unui oraș. Dar a devenit într-un fel și centru social. Străzile înguste concepute pentru a împiedica pătrunderea invadatorilor au împiedicat și circulația vehiculelor cu motor sau a căruțelor trase de cai. Așa încât nu te puteai deplasa decât mergând pe jos, ceea ce a făcut ca vânzătorii stradali să se adune acolo. Locul a devenit un imens mall sub cerul liber, unde te puteai întâlni la un ceai. Este un loc sigur în care se adună oamenii. E un nume potrivit pentru stație.

— Ai studiat mult problema, spuse Holden.

— Este interesantă evoluția acestei nave și a numelui ei, continuă Alex ridicând din umeri. La început i se spunea *Nauvoo*. Un loc de refugiu, nu? Un oraș mare în spațiu. Apoi a devenit *Behemoth*, cea mai mare și mai redutabilă navă de război din sistem. Acum e Stația Medina. Un loc de adunare. Aceeași navă, trei nume diferite, trei lucruri diferite.

— Aceeași navă, zise Holden ușor morocănos, în timp ce transmitea *Rosinantei* instrucțiunile de apropiere și de andocare.

— Numele au importanța lor, șefu', spuse Amos după o clipă, cu o expresie ciudată pe chipul său mare. Numele schimbă totul.

•

Interiorul Stației Medina se afla în lucru. Secțiuni mari ale cilindrului rotativ central fuseseră acoperite cu pământ transplantat pentru pregătirea producției de hrană, dar în multe locuri metalul și ceramica rotorului erau încă vizibile. Cele mai multe avarii suferite de vechea navă-generație în timpul luptelor fuseseră reparate și curățate. Birourile și spațiile de depozitare din pereții cilindrului deveneau centrul eforturilor de explorare a celor o mie de lumi noi care se deschiseseră umanității. Deși Fred Johnson, fost colonel pe Pământ și acum șeful aripii respectabile a APE, voia să facă din Stația Medina sediul logic al unui guvern în formare de tipul Ligii Planetelor, măcar avea bunul-simț să nu trâmbițeze asta.

Holden văzuse prea mulți oameni murind acolo pentru a percepe locul altfel decât ca pe un cimitir. Ceea ce nu-l diferenția câtuși de puțin de oricare alt guvern ce-i venea în minte.

Fred își instalase noul birou în fosta clădire a administrației coloniale, pe vremea când Stația Medina mai purta numele *Nauvoo*. Încăperile adăpostiseră și birourile postului Radio Zona Lentă Liberă. Acum fuseseră reparate, vopsite și decorate cu plante pentru împrospătarea aerului și ecrane video ce prezentau spațiul Inelului din jurul navei. Pentru Holden era o juxtapunere cam neobișnuită. Oamenii invadaseră un spațiu extradimensional datorită unor găuri de vierme, până în puncte împrăștiate în toată galaxia, dar nu uitaseră să aducă ferigi.

Fred își făcea de lucru prin birou pregătind cafeaua.

— Neagră, nu?

— Mda, zise Holden și luă ceașca aburindă ce-i fusese întinsă. Nu-mi place să vin aici.

— Înțeleg. Și apreciez faptul că totuși ai venit.

Fred se lăsă pe scaun cu un oftat ce părea exagerat în condițiile unei gravitații de o treime din *g* generate de rotirea stației. Însă ceea ce-l copleșea nu prea avea legătură cu gravitația. Cei cinci ani care trecuseră de când Holden îl

cunoscuse nu-l menajaseră pe bărbatul din fața lui. Părul său, pe care i-l știa grizonant, devenise complet sur, iar pielea întunecată îi era cutată de riduri minuscule.

— Niciun semn că se trezește? întrebă Holden îndreptându-și ceașca de cafea spre un ecran din perete ce afișa o imagine mărită a Stației sferice a Inelului.

— Trebuie să-ți arăt ceva, spuse Fred de parcă nu i-ar fi auzit întrebarea.

La încuviințarea lui Holden, Fred atinse un punct pe suprafața biroului și ecranul video din spatele său se aprinse. Pe el apăru chipul subsecretarului administrației executive, Chrisjen Avasarala, înțepenit în mijlocul unui cuvânt. Femeia avea pleoapele lăsate pe jumătate și buzele contorsionate într-un rânjet.

— Asta-i partea care te privește.

— ... apt doar o scuză ca să-și arate bărbăția unul altuia, se auzi Avasarala când videoclipul începu să se deruleze. Așa că mă gândesc să-l trimitem pe Holden.

— Să-l trimitem pe Holden? făcu Holden – însă înregistrarea se derulă în continuare, iar Fred nu-i răspunse. Să-l trimitem pe Holden unde? Unde îl trimitem pe Holden?

— Este în apropiere când pleacă din Medina și toți îl urăsc în egală măsură, așa încât putem considera că-i imparțial. Are legături cu tine, cu Marte, cu mine. Este o alegere a naibii de îngrozitoare pentru o misiune diplomatică, ceea ce-l face perfect. Pune-l în temă, spune-i că Națiunile Unite îi vor plăti dublu față de onorariile obișnuite și trimite-l cât mai repede pe Noua Terra, înainte ca situația să se împută și mai tare.

Bătrâna doamnă se aplecă spre videocameră, iar chipul i se mări pe ecran până când Holden putu distinge în detaliu fiecare rid și fiecare imperfecțiune.

— Dacă Fred îți arată această înregistrare, Holden, să știi că planeta ta natală îți apreciază serviciile. De asemenea, încearcă să nu complici și mai mult situația.

Fred opri înregistrarea și se lăsă pe spătarul scaunului.

— Prin urmare...

— Despre ce naiba vorbește? întrebă Holden. Ce este Noua Terra?

— Numele lipsit de imaginație pe care l-au dat celei dintâi dintre lumile explorate din rețeaua de portaluri.

— Am crezut că era Ilus.

— Ilus, suspină Fred, e numele pe care i l-au dat centurienii care au ajuns acolo. Cei de la Royal Charter Energy, corporația care deține contractul pentru explorarea inițială, îi spun Noua Terra.

— Pot face asta? Acolo locuiesc deja oameni. Toți îi spun Ilus.

— Toți *de acolo* îi spun Ilus. Îți dai seama care-i problema, zise Fred, după care luă o înghițitură lungă din cafea pentru a-și acorda un răgaz de gândire. Nimeni nu se aștepta la asta. Niște refugiați de pe Ganymede au deturnat un cargobot de mare tonaj de la Mao-Kwik și au trecut prin Inel în mare viteză imediat ce s-au aflat rezultatele primelor sonde, înainte să fi apucat să ne revenim după incursiunea noastră inițială. Înainte de blocada militară. Înainte ca Medina să fie pregătită să impună o limită de viteză sigură în spațiul Inelului. Au intrat atât de rapid, încât nici n-am avut timp să-i salutăm.

— Lasă-mă să ghicesc. Portalul Ilus se află în partea opusă față de Portalul Sol.

— Nu tocmai. Au fost destul de deștepți încât să intre sub un unghi care să evite să se izbească de Stația Inelului cu trei sute de mii de kilometri pe oră.

— Deci trăiesc pe Ilus de un an și, pe neașteptate, RCE apare și le spune, cu părere de rău, că de fapt este planeta *lor*?

— RCE are cartă din partea Națiunilor Unite pentru explorarea științifică a planetei Ilus, Noua Terra, cum vrei să-i spui. Iar ei se află acolo *pentru că* refugiații de pe Ganymede au debarcat primii. Planul fusese gândit ca aceste lumi să fie studiate mai mulți ani înainte ca să se stabilească cineva acolo.

Ceva în tonul vocii lui Fred îi zgândări pentru o clipă mintea lui Holden.

— Stai puțin… Cartă din partea Națiunilor Unite? De când au ajuns Națiunile Unite să decidă soarta celor o mie de lumi?

Fred schiță un zâmbet sec.

— Situația este complexă. Avem Națiunile Unite care încearcă o manevră în forță pentru a administra toate aceste lumi noi. Avem cetățeni de la APE care s-au instalat pe una dintre aceste planete fără a avea permisiunea. Avem o companie energetică ce deține contractul de explorare a unei lumi care, absolut din întâmplare, are și cele mai bogate zăcăminte de litiu din câte am văzut vreodată.

— Și te avem pe tine, spuse Holden, care te pregătești să controlezi traseul pe care ar trebui să-l urmeze toți cei care vor să ajungă acolo.

— Cred că se poate afirma, fără a greși, că APE este într-un dezacord fundamental cu ideea ca Națiunile Unite să fie singura în măsură să atribuie aceste contracte.

— Deci tu și Avasarala încercați să dirijați situația înainte ca lucrurile să ia amploare.

— Există încă vreo cinci variabile care trebuie avute în vedere – dar, pentru început, da. Și aici intri tu în scenă, punctă Fred arătând spre Holden cu cana lui cu cafea.

Holden văzu că pe o parte a cănii erau inscripționate cuvintele THE BOSS. Se abținu să nu izbucnească în râs.

— Nimeni nu-ți poate dicta ce să faci, însă eu și Avasarala am mai lucrat cu tine și credem că putem repeta experiența.

— Ăsta-i un motiv cu adevărat stupid.

Zâmbetul lui Fred nu trădă nimic.

— Iar faptul că deții o navă omologată pentru zboruri atmosferice e un atu suplimentar.

— Dar știi că n-am folosit-o niciodată în asemenea condiții, nu? Și nu-s deloc încântat să fac primele manevre în atmosferă la un milion de kilometri distanță de cel mai apropiat atelier de reparații.

— *Rosinanta* este și un proiect militar, și...

— Las-o baltă! Indiferent ce spune cana ta de cafea, n-am de gând să fiu cizma care să apese grumazul coloniștilor. Nici vorbă de asta.

Fred oftă și-și îndreptă poziția. Când vorbi, vocea îi era catifelată și caldă ca o flanelă. Însă nu-i ascundea oțelul de dedesubt.

— Regulile de guvernare a o mie de planete vor fi stabilite cât de curând. Cazul de care ne ocupăm este un test. Iar tu vei merge acolo ca observator imparțial și ca mediator.

— Eu? Mediator?

— Am observat și eu ironia situației. Însă acolo treburile au început deja să meargă prost și avem nevoie de cineva care să evite înrăutățirea lor, în vreme ce trei guverne vor decide ce să facă în continuare.

— Adică vrei să dau impresia că faci ceva, în timp ce cauți să vezi ce ai putea să faci. Și în ce fel merg treburile prost?

— Coloniștii au distrus o navetă de transport de mare tonaj a lui RCE. Guvernatorul provizoriu se afla la bord. A murit, împreună cu câțiva cercetători și angajați RCE. Negocierile nu vor duce la niciun rezultat, dacă Ilus va fi scena unui război deschis între centurieni și o corporație a Națiunilor Unite.

— Deci trebuie să mențin pacea?

— Îi inviți la discuții și faci în așa fel încât să continue parlamentările. Și faci ceea ce faci întotdeauna – menții o transparență absolută. În această situație, secretele nu ajută pe nimeni. Ceea ce pentru tine ar trebui să fie floare la ureche.

— Credeam că pentru voi sunt cel mai imprevizibil individ din galaxie. Avasarala trimite chibritul spre fitilul butoiului cu pulbere pentru că *vrea* ca totul să eșueze?

— Mă interesează mai puțin ce vrea ea de la tine decât ce vreau eu, zise Fred ridicând din umeri. Poate că bătrâna doamnă te simpatizează. Nu-mi cere să-ți dau explicații.

•

Miller îl aștepta pe Holden în afara biroului lui Fred.

— Acum sunt trei mii de oameni în Stația Medina, spuse Holden. Cum se face că niciunul dintre ei nu se află aici ca să nu mă mai bați la cap?

— Ai de gând să accepți oferta? întrebă Miller.

— Încă nu m-am hotărât. Ceea ce știi deja, de vreme ce întreții o simulare a creierului meu. Prin urmare, de fapt îmi spui *să o accept*. Oprește-mă dacă greșesc.

Holden se îndepărtă pe coridor, sperând să dea de cineva și astfel să dispară fantoma lui Miller. Acesta îl urmă, pașii lui răsunând pe podeaua ceramică. Faptul că ecourile acelea existau doar în mintea lui Holden făcea ca întreaga situație să fie și mai înfiorătoare.

— Nu greșești. Ar trebui să accepți, zise Miller. Omul are dreptate. E o chestiune importantă. O situație de genul ăsta poate escalada în scurt timp de la câțiva localnici enervați până la acțiuni violente. Cândva, pe Ceres…

— Bine, stai puțin… Fără amintiri de polițist debitate de un tip care a murit. Ce urmărești din ceea ce se află pe Ilus? Ar fi mai simplu dacă mi-ai spune ce vrei din cealaltă parte a acestor inele.

— Știi ce caut, spuse bătrânul detectiv, care reuși să-și ia un aer trist.

— Da, oricare ar fi civilizația extraterestră ciudată care te-a creat. Și știu deja că nu vei găsi. La naiba, și *tu* știi că nu vei găsi.

— Totuși, trebuie să…

Și Miller dispăru. O femeie în uniforma albastră a forțelor de securitate din Stația Medina trecu pe lângă el, uitându-se la terminalul ei portabil. Mormăi ceva, un fel de salut, fără să-și ridice privirea.

Holden urcă scările până la suprafața interioară a cilindrului rotativ pentru locuințe al Medinei. Nu exista riscul ca Miller să-l surprindă acolo. Cilindrul era în plină activitate – unii muncitori împrăștiau pământ importat pentru viitoarele ferme, iar alții ridicau structuri din elemente prefabricate care aveau să fie case și locuri de depozitare. Holden le făcu vesel din mână în timp ce trecu pe lângă ei. Cu aparițiile tot mai frecvente ale lui Miller, ajunsese să aprecieze prezența altor oameni în câmpul său vizual. Prin simpla lor existență, îi făceau viața un pic mai puțin ciudată.

Evită liftul ce ducea la punctul de trecere spre sectorul tehnic care l-ar fi putut scoate din cilindrul rotativ în microgravitația de la pupa fostei nave-generație. *Rosinanta* era andocată acolo, la un sas. Preferă să urce rampa lungă în spirală, care îi permitea să rămână vizibil pentru toți cei din cilindrul rotativ. Ultima dată când urcase rampa aceea, oamenii erau prinși în schimburi de focuri și mureau în jurul său. Nu era o amintire plăcută, dar considera că e mai bine decât să fie încolțit de Miller în cabina unui ascensor, singur. Universul devenea cam prea dens cu istoria lui personală.

Înainte de a traversa punctul de trecere spre sectorul tehnic, rămase o clipă și, plutind, contemplă interiorul cilindrului rotativ pentru locuințe. De la înălțimea aceea, loturile de pământ semănau cu pătratele maro-închis ale unei table de șah, pe fondul cenușiu al învelișului cilindrului. Utilajele se deplasau ca niște insecte metalice, ocupate cu sarcini de neînchipuit, pentru transformarea unei bule metalice într-o lume independentă minusculă.

„Vom uita cum să facem asta”, gândi Holden. Umanitatea abia începuse să învețe cum să trăiască în spațiu, iar acum uitase. De ce să dezvoltăm noi strategii de supraviețuire în stații minuscule, de felul Medinei, când există o mie de lumi noi ce

așteaptă să fie cucerite, cu aer și apă la discreție? Era o perspectivă uluitoare, care lui Holden îi trezea totuși o ușoară melancolie.

Întoarse spatele muncitorilor preocupați cu activitatea lor învechită și se întoarse la nava lui.

•

— Prin urmare, ce facem? întrebă Naomi după ce echipajul se adunase în bucătăria *Rosinantei*. Mergem pe Ilus?

Holden le explicase în câteva minute ce voiau de la ei Fred Johnson și Chrisjen Avasarala. Și tocmai terminase, nemaiștiind ce să spună. La drept vorbind, nu știa ce să-i răspundă lui Naomi.

— Există numeroase motive pentru a accepta misiunea asta, zise el în cele din urmă, bătând darabana cu degetele, într-un ritm zorit, pe tăblia metalică a mesei. E o afacere foarte bună. Testul capital pentru cazul în care vrem să ne aventurăm în explorarea celor o mie de lumi. În plus, trebuie să recunosc, îmi pare destul de seducătoare ideea de a ajuta la definirea perspectivelor. De a ajuta, poate, la crearea unui șablon pentru tot ce va urma. Este al naibii de captivant.

— Iar plata e bună, spuse Amos. Să nu uităm că sunt bani frumoși.

— Dar…, interveni Naomi punându-și o mână pe brațul lui Holden și zâmbind, dându-i de înțeles că nu era nicio problemă dacă simțea nevoia să-și împărtășească temerile.

El îi răspunse cu un zâmbet, bătând-o ușor pe mână.

— Dar am un motiv destul de convingător pentru a refuza, zise căpitanul. Miller ține morțiș să accept.

Rămaseră tăcuți un moment îndelungat. Naomi vorbi prima.

— O să accepți.

— Ah, da?

— Da. Pentru că tu crezi că vei putea da o mână de ajutor.

— Și tu crezi că nu vom putea?

— Nu. Cred că tu poți. Și, chiar dacă ne înșelăm, dacă nu-ncerci, o să devii irascibil.

— Mai e ceva de discutat? insistă Amos. Sunt bani frumoși.

Capitolul 5

Basia

— La naiba, Basia, micuțule! spuse Coop. Păi, *câștigăm*. Dacă situația se complică, o să te transformi într-o fetiță?

Ceilalți se uitau la el, așteptând. Scotty și Peter, dar și Loris și Caterine. Ibrahim și Zadie. Basia își încrucișă brațele.

— Dacă descoperă cine le-a ucis guvernatorul…, începu Basia, însă Coop flutură o mână de parcă ar fi alungat niște muște.

— Nu vor descoperi. Dacă n-au făcut-o până acum, problema va fi dată uitării, trecută în rândul lucrurilor care s-au întâmplat. La naiba, nu-mi amintesc cine a făcut-o. Tu-ți amintești, Zadie?

Femeia clătină din cap.

— *Ne savvy mé*, răspunse ea ca o bună centuriană ce era – sau fusese.

Coop făcu un gest spre ea, de parcă ar fi marcat un punct.

— Nici mie nu-mi place ce s-a-ntâmplat, interveni Peter. Dar dacă n-am fi făcut-o, ar fi fost aici tot timpul, nu doar din când în când. Holden ar fi fost deja aici, într-un oraș sub cupolă, și atunci ce-am fi avut sub ochi?

— *Exact*, aprobă Coop. Am vrut să-i încetinim și i-am încetinit. Acum, problema care se pune este ce facem cu timpul pe care-l avem la dispoziție.

— I-am putea omorî pe toți, iar trupurile le-am putea arunca în puțurile miniere, propuse Loris cu un zâmbet, dând de înțeles că în mare parte glumea.

— Mă gândeam că le-am putea bușí emițătorul, zise Ibrahim. Orice semnal de-al lor trece printr-un repetor aflat în centrul lor tehnic. În cazul în care chestia aia ar păți ceva, li se va limita lărgimea benzii și se vor afla în aceeași situație ca noi.

— Le-ar anihila și terminalele portabile? întrebă Coop.

— Se prea poate, spuse Ibrahim. Cu siguranță le-ar aduce la nivelul celor de aici, limitate la câmpul vizual.

— Problema merită avută în vedere, zise Coop.

Ruinele unde se întâlniseră se aflau la o jumătate de oră de mers rapid de orășel. Turnuri înalte, dintr-un material ciudat,

asemenea osului, se ridicau din pământ, sprijinindu-se unul de altul după o dispunere ce părea aproape aleatorie, până când erau percepute din unghiul corect și dezvăluiau o simetrie ornamentată. Structurile inferioare erau rotunjite la margini, curbate ca niște vertebre sau angrenaje ale unei mașini neînchipuit de suple.

O adiere ușoară străbătu ruinele cu un sunet asemănător celui emis unor fluiere de trestie îndepărtate. Ceva trăise aici odinioară, dar acum dispăruse, iar oasele sale constituiau o ascunzătoare pentru Basia și clica sa. Dintr-odată își aminti de un videoclip cu niște creveți de apă sărată, care trăiau în osemintele unei balene moarte.

— Am o întrebare, spuse Basia. Care-i obiectivul nostru? Bine, le bușim lărgimea de bandă. Dar cu ce ne alegem?

— Le va veni mai greu să valorifice locul, preciză Loris. Am citit carta, la fel ca toată lumea. Da, conține numeroase recomandări și condiții cu privire la știință și la conservarea locurilor, dar un lucru e clar: RCE vine aici pentru a face profit. Dacă reușim să le dovedim limpede că nu vor putea să…

— Asta n-are nicio importanță, o întrerupse Ibrahim. Ceea ce trebuie să facem este să întocmim propria noastră revendicare asupra planetei. Cât despre profit și pierderi, vom vedea mai târziu.

— Nu sunt de acord, zise Loris. Dacă cercetezi istoria colonialismului, precedentul juridic și revendicările de titluri sunt aproape întotdeauna justificate ulterior. Ceea ce vezi este…

— Ceea ce văd, o întrerupse și Coop, este perioada de timp până când observatorul comun APE/NU va ajunge aici și va schimba regulile jocului pentru a-l scurta. Basia? Vrei să intervii?

Basia își trosni articulațiile degetelor.

— Ceea ce trebuie înțeles este că RCE nu-i organizată și că avem o navă plină de litiu rafinat pregătit să iasă pe piață.

— Atunci haideți să facem treaba asta, hotărî Coop afișându-și zâmbetul răutăcios.

După întâlnire, plecară pe rând, câte unul sau câte doi, pentru a nu atrage atenția. Mai întâi Peter și Ibrahim, împreună, pentru că erau iubiți. Apoi Scotty, pufăind din pipă. Loris și Caterine. De obicei, urmau Zadie și Coop. Dar nu de data asta. Coop dădu din cap spre Zadie, făcându-i semn să plece înainte. Femeia încuviință cu un gest al mâinii, expresia fizică a centurienilor

nevoiți să comunice în costumele lor spațiale, și se îndepărtă, membrele ei prea lungi conferindu-i un mers grațios și stângaci totodată. Ca o girafă.

— Îți vine greu cu chestia asta, nu-i așa? întrebă Coop.

Basia ridică din umeri.

— Am pornit-o cu stângul. Asta-i tot.

— Ai fost unul dintre ei. N-ai luptat.

— Nu, n-am luptat, spuse Basia cu amărăciune.

După Ganymede, ei trăiseră în navă împreună cu toți ceilalți ani la rând. Discutaseră împreună despre exodul spre noile planete ce deveniseră accesibile datorită portalurilor Inelului. Basia îl cunoștea pe Coop. Știa că înfruntase o fracțiune disidentă din APE care nu acceptase nicicând compromisuri cu planetele interioare. Cercul despicat al Alianței Planetelor Exterioare era incizat pe pielea bărbatului, chiar deasupra omoplatului stâng. Basia avu impresia, și nu era pentru prima dată, că *planetele exterioare* căpătaseră în ultimii doi ani o nouă semnificație.

— Poate fi greu, zise Coop. Mai ales în Stațiile mari. Ceres. Eros, înainte. Ganymede. Acolo sunt tot felul de interni. Trăiești în mijlocul lor. Lucrezi cu ei. Ajungi, poate, să-i apreciezi pe unii. Apoi vine ordinul și trebuie să-ți calci pe inimă și să lași pe cineva să moară. Nu poți scăpa, pentru că altfel vor începe să caute tiparul. Cine a supraviețuit, când de fapt n-ar fi trebuit. Și asta compromite celula.

Basia aprobă din cap, dar simțea un gust amar.

— Asta suntem noi? O celulă APE?

— Rezistăm puterii corporative a Pământului, *ne*? Există modele mai rele.

— Mda, făcu Basia. Înțeleg ce vrei să spui.

— Serios? Pentru că văd că umpli capetele multora cu tot felul de întrebări. Și-ți pui problema dacă ne aflăm pe calea cea bună.

Basia se burzului:

— Ai o problemă cu treaba asta?

— Problema este a ta, amice, deoarece cu cât te întrebi mai mult, cu atât se vor întreba ei mai mult. Și, indiferent ce consider eu, ne vom aminti toți cine a apăsat butonul.

•

Basia se întorcea întotdeauna tulburat de la întâlniri. Vedea peste tot mici aluzii la ceea ce făcuse sau nu făcuse grupul lor – celula lui. Laboratorul mic de hidrologie de lângă cuveta cu cupolă geodezică și foreze ca niște puțuri miniere miniaturale. Baraca exobiologilor, izolată la marginea orășelului. Chipurile necunoscute din piață, îmbrăcămintea croită după șabloane furnizate de RCE.

Pe câmpia din nordul așezării, un meci de fotbal ridica nori de praf – localnici, printre care și fiul său Jacek, jucau cu angajați ai companiei. Măcar erau în echipe diferite. Basia făcu un ocol și intră în așezarea propriu-zisă pe drumul ce ducea la puțurile miniere. Briza se întețea, transformându-se într-un vânt ce stârnea vârtejuri de țărână. În înalturi, pe bolta albastră, un grup de creaturi vaste, asemenea unor meduze aeriene, târau după ele panglici aurii ce le ieșeau din corpurile albicioase. Lucia spunea că fiecare dintre ele era mare cât nava, dar parcă nu-i venea a crede. Se întrebă dacă cineva se gândise să le dea creaturilor un nume.

— Basia!

— Salut, Carol, făcu el încuviințând din cap spre femeia masivă care i se alătură, mergând împreună cu el.

Carol Chiwewe fusese aleasă în unanimitate pe post de coordonatoare de îndată ce ajunseseră pe Ilus. Era inteligentă, atentă și dârză, fără să fie intimidantă. Carol ghicise aproape sigur că el fusese implicat în incidentul de la platforma de asolizare, dar nu avea importanță. Unele secrete rămâneau secrete fiindcă nu le știa nimeni. Altele pentru că nu vorbea nimeni despre ele.

— Formez o echipă de întreținere care să plece la puțuri. Se pleacă mâine. Probabil pentru cinci-șase zile. Te bagi?

— E vreo problemă acolo?

— Nu, și sunt de părere că ar trebui să continuăm tot așa. Au mai rămas câteva încărcături de extras din puț și le putem expedia.

— Ar fi bine să avem o cală plină înainte s-ajungă observatorul, spuse Basia.

— Nu-i așa? făcu Carol zâmbind. Mă bucur că vii. Ne întâlnim în piață la ora nouă.

— Bine.

Femeia îl bătu pe umăr și reveni la ceea ce făcea în momentul în care-l zărise. Abia după douăzeci de minute Basia își dădu seama că de fapt nu acceptase efectiv propunerea. „Ăsta-i motivul pentru care se ocupă de organizare”, concluzionă el.

Casa lui se afla aproape de marginea orășelului. Făcuseră cărămizi din pământul din zonă, prelucrate cu echipamente miniere și arse apoi într-un cuptor alimentat prin combustie. Mai primitiv de atât nu putea fi – doar dacă ar fi săpat o grotă și ar fi pictat bizoni pe pereți. Lucia se afla pe veranda micuță, curățând cărămizile cu o mătură făcută dintr-o iarbă locală ce mirosea a gunoi de grajd și a mentă și care, odată tăiată, își schimba culoarea din negru în auriu.

— Nu știi ce compoziție are chestia aia, zise el.

Era o glumiță de-a lor. Felul în care îi răspundea soția spunea multe despre situația lor. Un test de turnesol pentru verificarea pH-ului căsătoriei sale.

— O treime este cancerigenă, o treime mutagenă, iar cealaltă treime nu știm ce face, spuse ea zâmbind.

Deci lucrurile erau în regulă. Basia avusese o strângere de inimă, dar acum se relaxă. O sărută pe obraz și se afundă în răcoarea casei.

— Ai putea renunța la treaba aia, o sfătui el pe Lucia. Și-așa vântul va pune praful la loc.

Femeia mai dădu câteva mături fără prea mare convingere, iarba hârșâind pe suprafața cărămizii, după care-l urmă. După standardele de pe Ganymede sau din navă, casa era imensă. Câte o cameră de dormit pentru fiecare copil și una pentru ei. O cameră era destinată în întregime pregătirii hranei. Apartamentul căpitanului din bordul *Barbapiccolei* avea mai puțini metri pătrați decât locuința lui Basia. Era un palat barbar și era al lui. Se așeză pe un scaun lângă fereastra din față și contemplă câmpia.

— Unde-i Felcia? întrebă el.

— Pe-afară, răspunse Lucia.

— Ai exact glasul ei.

— Felcia este principala mea sursă de informare despre Felcia.

Lucia zâmbea. Schiță până și un râs fugar. De săptămâni întregi nu mai avusese așa o dispoziție bună. Basia știa că era o alegere. Ea avea nevoie ca el să fie bine dispus, pentru ceva

anume, iar dacă era înțelept, ar fi trebuit să se împotrivească manipulării. Însă nu avea chef. Deocamdată voia să se comporte de parcă totul ar fi fost bine. De aceea, îi făcu jocul.

— Învinuiesc pentru asta pe cei din partea ta. În copilărie eu am fost întotdeauna foarte ascultător. Avem ceva bun de mâncare?

— Alte rații din navă.

Basia oftă.

— Nu avem salată?

— În curând. Noua recoltă e promițătoare. Câtă vreme nu găsim nimic ciudat la ei, de săptămâna viitoare o să poți mânca morcovi după pofta inimii.

— Într-o bună zi vom putea cultiva în solul de aici.

— Poate mai spre nord, zise Lucia și-și sprijini o mână pe umărul bărbatului, în timp ce privea pe fereastră împreună cu el. Până și fauna indigenă are o perioadă grea.

— Nord. Sud. În ceea ce mă privește, întreaga planetă se află *aici*.

Femeia se întoarse și se îndreptă spre bucătărie. Basia simți o strângere de inimă, o nostalgie a trupului dintr-un timp când erau mai tineri, nu aveau copii și erau înfierbântați mai tot timpul. Auzi pocnetul și șuieratul scurt al cutiilor pentru rații. Mirosul de *sag aloo* se răspândi prin aer. Lucia reveni cu câte o farfurioară cu mâncare pentru fiecare.

— Mulțumesc, spuse el.

Lucia dădu din cap și se așeză pe scaun cu un picior sub șezut. Gravitația o transformase. Mușchii brațelor și ai umerilor îi erau acum mai pronunțați, iar când se așeza, curbura spatelui se orienta după un unghi diferit. Ilus îi transforma în moduri pe care el nu și le-ar fi putut imagina nicicând, deși probabil ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva. Luă o îmbucătură din mâncarea vegetariană indiană.

— Mâine mă duc la mine, întrerupse Basia tăcerea.

Lucia își arcui puțin sprâncenele.

— Ce faci acolo?

— Întreținere, zise el, după care continuă, deoarece știa la ce se gândește ea: M-a rugat Carol.

— Atunci e bine.

Bine în sensul că fusese solicitat de Carol, și nu de Coop. Se simți rușinat, după care se enervă pentru că-i fusese rușine. Strânse din buze puțin mai mult.

— Vine observatorul, spuse Lucia pe un ton indiferent. James Holden.

— Am aflat. E bine. Ne oferă posibilitatea să acționăm împotriva RCE.

— Presupun că da.

El își amintea o vreme când râdeau împreună. Când Lucia venea de la spitalele de pe Ganymede cu o grămadă de povești despre pacienți și ceilalți medici. Mâncau friptură din carne de cultură la fel de fragedă ca orice carne de animal și beau bere fermentată acolo, pe micul satelit. Vorbeau la nesfârșit, depășind cu mult ora de culcare. Acum conversațiile le erau atât de prudente, de parcă toate cuvintele ar fi fost din sticlă. Așa încât preferă să schimbe subiectul.

— E ciudat să te gândești la asta. Probabil că n-o să mai sudez niciodată în vid. Toți anii ăia de formare și de muncă, iar acum lucrez doar sub cerul liber.

— Mie-mi spui! Dacă aș fi știut cum va decurge treaba, mi-aș fi făcut practica în clinicile generale.

— Păi, tu ești cea mai bună specialistă de pe planetă în chirurgia mâinii.

— Cea mai bună specialistă de pe planetă în chirurgia mâinii citește mult despre tulburările digestive și consultațiile ginecologice, zise Lucia pe un ton sec, iar privirea îi deveni dură, distantă. Trebuie să vorbim despre Felcia.

Ca să vezi! Blândețea, calmul, amintirile plăcute. Uite unde duseseră toate astea. Basia își îndreptă poziția în fotoliu, lăsându-și privirea în jos.

— Ce-ar fi de spus?

— Aduce mereu în discuție ce se va-ntâmpla în continuare. Pentru ea.

— Suntem toți în aceeași situație.

Lucia mai luă o îmbucătură și începu să mestece încet, chiar dacă nu era nevoie. O pală de vânt se izbi în fereastră, lipind de sticlă un văl fin de praf. Când vorbi din nou, avea o voce blândă, dar implacabilă.

— Se gândește la universitate. A făcut lucrările practice și a susținut examenele pe rețea. Are nevoie de încuviințarea noastră înainte de a aplica mai departe.

— E prea tânără.

Însă, de cum rosti aceste cuvinte, Basia știu că abordase greșit subiectul. Frustrarea îi puse un nod în gât, așa încât lăsă pe cotieră farfuriuța, din care mâncase doar jumătate.

— Când va ajunge acolo, nu va mai fi tânără, zise Lucia. Dacă ar pleca cu primul transport și s-ar transfera în Medina, în nouăsprezece luni ar putea fi pe Ganymede sau în Stația Ceres. Maximum douăzeci de luni.

— Avem nevoie de ea aici, spuse Basia pe un ton dur și definitiv.

Discuția se încheiase. Doar că nu era tocmai așa.

— Nu regret că am venit aici, continuă femeia. Și nu m-ai obligat să vin. Lunile de după Ganymede, când trăiam toți ca niște șobolani, claie peste grămadă? Toate porturile care nu ne primeau? Îmi amintesc totul. Când Mao-Kwikowski a fost desființată, eu l-am ajutat pe căpitanul Andrada să întocmească documentele de recuperare. Și am făcut ca *Barbapiccola* să fie nava noastră.

— Știu.

— Când am votat, eram amândoi în aceeași tabără. Poate faptul că am trăit așa mult timp ca refugiați ne-a cam sălbăticit sau ne-a făcut mai temerari. Nu știu, dar să venim aici... Ca să-ncepem o nouă viață sub un alt cer. Sub o nouă stea. Am crezut că-i la fel de evident și pentru tine, dar nu regret că am venit.

Glasul îi era acum de-a dreptul feroce. Ochii întunecați îi scânteiau și fulgerau, provocându-l s-o dezaprobe. Basia se abținu.

— Dacă ne-am petrece tot restul vieții extrăgând litiu și încercând să cultivăm morcovi, aș fi încântată. Dacă ar fi să nu mai repar nicicând un ligament sau un deget secționat, nu m-ar deranja, fiindcă ar fi alegerea mea. Jacek și Felcia n-au făcut alegerea asta.

— Nu-mi trimit copiii înapoi, rosti Basia. Ce-ar găsi acolo? Cu toată munca ce trebuie făcută *aici*, cu tot ce avem de învățat și de descoperit *aici*, cum ar putea fi întoarcerea o idee bună?

Ridica tonul treptat, mai mult decât ar fi vrut, dar nu țipa. Nu tocmai.

— Ne aflăm aici pentru că este alegerea noastră, zise Lucia. Alegerea Felciei îi aparține. Ne putem opune sau o putem ajuta.

— În orice caz, ajutând-o să se întoarcă *acolo* nu înseamnă c-o ajutăm. Locul ei este aici. Este locul nostru, al tuturor.

— De unde am venit…

— Am venit de aici. Nu mai contează nimic din ce s-a întâmplat înainte. De acum, ăsta-i locul nostru. Ilus. Și chiar de-oi muri, nu-i las să-și aducă aici războaiele, armele, corporațiile și proiectele lor științifice. Și al naibii să fiu dacă vor mai pune mâna pe vreunul dintre copiii mei.

— Tăticule…

Jacek stătea în prag. Ținea pe șold o minge de fotbal și privea îngrijorat.

— Fiule, spuse Basia.

Nu se mai auzea decât geamătul vântului. Basia se ridică, își luă recipientul, apoi pe al Luciei. Faptul că-i lua resturile de mâncare pentru a le duce la reciclator avea semnificația unei mici ramuri de măslin, dar era tot ce putea face. Simțea cum îi fierbe în gât sentimentul de furie și de rușine neputincioasă, și căuta să se elibereze în felul ăsta. Katoa, platforma de asolizare, îngrijorarea din ochii lui Jacek. Toți anii în care fuseseră mereu pe fugă doar pentru a ajunge în cele din urmă într-un palat din cărămidă, pe care fiica lui voia să-l părăsească. Toate astea se amestecau într-o furie apăsătoare, la fel de fierbinte ca o sudură.

— Totul e-n regulă? întrebă Jacek.

— Pur și simplu discutam cu mama ta.

— Noi nu suntem de aici, insistă Lucia de parcă Jacek n-ar fi fost de față, ca și cum discuția adulților putea continua și în prezența lui. Ne comportăm de parcă ar fi așa, dar încă nu-i adevărat.

— O să fie, zise Basia.

Capitolul 6

Elvi

Elvi era așezată pe pajiștea înaltă, cu picioarele întinse în față, și privea în tăcere. Imitațiile de plante – nu le putea spune chiar „plante” – se ridicau deasupra solului uscat și cafeniu, întinzându-se spre lumina soarelui. Cele mai înalte ajungeau cu greu la mai mult de o jumătate de metru, cu un vârf plat și ondulat care se orienta pentru a urmări soarele și strălucea precum iridescența verde a carapacei unui scarabeu. O adiere lină le agită tulpinile și-i răcori obrazul femeii. Ea nu se mișcă. La patru metri mai departe, o șopârlă mimetică începu să uguiască.

Răspunsul veni de aproape de data asta. Elvi își reprimă impulsul de a țopăi de emoție. Ar fi vrut să-și fluture mâinile de bucurie, să chicotească. Rămase însă stană de piatră. Prada se apropie, legănându-se. Cam de mărimea unei vrăbii, avea o dungă moale de ceva asemănător penelor sau unui păr des ce-i cobora pe părțile laterale. Cele șase picioare lungi și diforme se terminau fiecare cu câte o gheară dublă. I-ar fi plăcut să creadă că erau echivalentul degetelor de la mâini sau de la picioare, dar nu văzuse ca vreunul dintre micii reprezentanți ai acestei specii să-și folosească ghearele pentru a mânui ceva. Animalul ugui din nou, un pufăit gutural, ceva între gânguritul unui porumbel și un sunet de tamburină. Șopârla mimetică așteptă o clipă, cu ochii larg deschiși îndreptați spre animăluț. Elvi observă tremurul de pe părțile laterale ale șopârlei, o vibrație aproape invizibilă a pielii sale cu aspect solzos.

Cu viteza unui foc de armă, botul șopârlei se deschise și din ea țâșni o masă de carne rozie și umedă. Victima mai apucă să scoată un chițăit, după care stomacul întors pe dos al șopârlei o trânti la pământ. Elvi își strânse spasmodic pumnii de încântare, în vreme ce șopârla mimetică începu să-și reingurgiteze organele interne, târându-le pe solul arid. Prada era deja moartă sau paralizată, lipită de carnea rozalie a stomacului, ca de altfel și țărâna și pietricelele de pe sol. În cele din urmă, întreaga masă ajunse în botul larg căscat al șopârlei și începu

îndelungatul proces de ingerare. Din observațiile anterioare, Elvi știa că va dura aproape o oră până ca părțile laterale, acum concave, ale șopârlei să fie umplute. Se ridică, se scutură de praf și se îndepărtă șchiopătând.

Încă avea piciorul în ghips, amintire din noaptea aceea îngrozitoare. Durerea provocată de fractură era acum doar surdă, mai mult o neplăcere decât o problemă, însă ghipsul îi îngreuna mișcările. Își deschise geanta, a cărei țesătură aspră, neagră, îi hârșâi sub degete, după care luă ușor șopârla ce-și făcea digestia și o puse înăuntru. Privirea neîncrezătoare a animalului trecu peste ea, tremurătoare. Era și firesc.

— Îmi pare rău, micuțo, îi spuse. Este în numele științei.

Închise geanta și declanșă secvența de colectare. Șopârla muri instantaneu, după care începu secvența de analiză internă – catalogarea principalelor structuri ale corpului, introducerea unor ace subțiri cât firul de păr pentru prelevarea de probe din tot ce se găsea între țesuturi și transmiterea informațiilor obținute la sistemul de analiză amplasat în cureaua genții. Până avea să ajungă la mica ei baracă și să scoată corpul animalului pentru stocare și catalogare, șopârla mimetică și prada ei vor fi fost deja modelate în computer, iar terabytes de informație ar fi fost gata de transmitere către *Edward Israel* și de acolo spre laboratoarele de pe Luna. Semnalul ar fi avut nevoie de câteva ore pentru a străbate distanța pe care ea o acoperise în optsprezece luni – dar în acele ore, dintre miliardele de oameni risipiți pe planete, Elvi și grupul său de lucru vor fi singurii cunoscători ai secretelor acelei ființe mici. Dacă Dumnezeu ar fi venit în clipa aceea și i-ar fi oferit la schimb Biblioteca din Alexandria, n-ar fi acceptat.

În timp ce cobora anevoie panta lină îndreptându-se spre baracă, vedea orășelul minier ce se întindea înaintea ei. Era minuscul. Două străzi paralele despărțite de un spațiu ce ținea loc de piață centrală. Clădirile erau peticite cu materiale pe care locuitorii le aduseseră cu ei sau cu ceea ce puteau găsi pe suprafața planetei. Toate erau dispuse în unghiuri ușor anapoda, de parcă ar fi fost aruncate aidoma unor zaruri. Elvi se obișnuise cu o arhitectură strict liniară, deoarece provenea dintr-un loc unde spațiul era prețios. Regula nu se aplica însă și aici, așa încât mica așezare părea mai organică, de parcă ar fi crescut pur și simplu din sol.

Fayez stătea pe veranda din fața barăcii sale. Pielea i se înnegrise în săptămânile de după prăbușire. Timp de aproape două săptămâni, studiul hidrologic preliminar îi ținuse pe teren pe el și pe câțiva din echipă.

— Știi ce-mi place la planeta asta? întrebă Fayez în loc de salut.

— Nimic?

Bărbatul se încruntă spre ea, prefăcându-se jignit.

— Îmi place perioada de rotație. Treizeci de ore. Poți să muncești o zi întreagă, să stai până târziu și să te-mbeți la crâșmă și, cu toate acestea, să dormi o noapte întreagă. Nu știu de ce nu ne-am gândit la asta acasă la noi.

— Există anumite avantaje, zise Elvi descuind ușa și intrând în baracă.

— Firește, asta înseamnă că am fost aici aproape șase săptămâni în ultima lună, socoti Fayez, dar slavă Domnului că nu ne-am prăbușit pe una dintre sfârlezele alea micuțe cu câte un apus de soare la fiecare șase ore. Acum, dacă ar putea cineva să regleze gravitația…

Baraca avea o singură încăpere de patru metri pe șase, cu un pat, duș, toaletă, bucătărie și o stație de lucru. În timp ce-și punea geanta în unitatea de arhivare, Elvi își dădu seama dintr-odată că munca ei consta în efectuarea unor deducții după aparențe. De îndată ce observase ochii orientați spre înainte ai șopârlei mimetice, ea presupusese că era un prădător. De asemenea, oricine i-ar fi văzut locuința ar fi știut că fusese construită pornindu-se de la ideea că spațiul este cel mai important parametru. Totul era dictat de funcția sa. Asta făcea ca evoluția să fie atât de magnifică. Se uită în oglinda de deasupra micii chiuvete. Pielea îi era acoperită cu un strat subțire de praf bej, ca un machiaj de scenă.

— Nu vreau să fac asta, spuse ea ștergându-și obrajii cu o bucată de pânză umedă.

— Privește partea bună a lucrurilor, zise Fayez. Până acum au încercat să ne omoare doar o singură dată.

— Nu m-ajuți deloc.

— Nici măcar nu-ncerc, spuse el, făcând apoi o grimasă determinată de referirea deloc intenționată la omul decedat.

Îi incineraseră pe guvernatorul Trying și pe celelalte victime ale prăbușirii. În afară de un sătean care debarcase cu un

cancer osos ce nu răspundea la tratament, aceia fuseseră primii oameni morți de pe planeta asta. Și, cu siguranță, primele crime.

Dar după aceea localnicii fuseseră mai mult decât amabili. Lucia Merton, doctorița care venise să-i ajute după prăbușire, tratase fiecare supraviețuitor în parte. Un centurian de pe Ceres, pe nume Jordan, îi adusese lui Elvi din mâncarea pe care soția lui o gătise pentru răniți. Preotul o invitase la slujbele ce se țineau în templu. Totul părea să indice că locuitorii de pe Noua Terra erau oameni blânzi, binevoitori, sinceri. Doar că cineva îi omorâse pe guvernator și pe încă zece oameni.

Tabăra RCE se afla la sud de așezare.

Ceva mai puțin de jumătate dintre angajații RCE de la suprafață, printre care și Elvi și Fayez, hotărâseră să participe la întâlnirea comunității locale. Ceilalți erau implicați în activitățile lor sau încă erau grav răniți. Dacă n-ar fi simțit că este de datoria ei să-i educe pe toți în privința riscurilor de contaminare, Elvi ar fi rămas probabil acasă.

Personalul RCE era alcătuit în majoritate din cercetători de teren. Se îmbrăcaseră comod, inclusiv ea. Singurii în ținută oficială erau membrii echipei de securitate. Hobart Reeve, secundul lui Murtry, era urmat de trei gărzi înarmate în uniforme RCE, ceea ce îi făcea să pară soldați sau polițiști. Nu fuseseră în naveta mare, dar ajunseseră aproape imediat cu o navetă ușoară. Când RCE decisese ca niciun nou membru al personalului să nu coboare pe planetă până la sosirea observatorului Națiunilor Unite, Reeve investigase deja ceea ce el numea „incidentul”.

Sala comunală se afla pe o latură a pieței centrale, vizavi de templu. Dacă n-ar fi existat iconografia religioasă ce-i împodobea cornișele, cele două clădiri ar fi fost greu de deosebit.

Scaunele erau confecționate din capote industriale și din cușete de accelerație modificate. În cazul în care comunitatea s-ar fi aflat într-o zonă mai temperată a planetei, ar fi existat mai multă floră locală, un fel de păduri, care ar fi putut fi folosită. Însă aici litiul se afla cel mai aproape de suprafață și el constituia sursa de venit a comunității. Asemenea unui microorganism care se deplasează de-a lungul unui gradient de

concentrație, toți oamenii de pe planetă se concentraseră pe cei douăzeci de kilometri pătrați.

Elvi stătea în spate cu ceilalți angajați ai RCE, cu excepția lui Reeve și a echipei sale, aflați mai aproape de partea din față, împreună cu localnicii. Îi observă cum se separă fără a scoate un cuvânt. Nimeni nu impunea separarea, însă era o realitate. Michaela, fizician specialist în atmosferă, se așeză lângă ea cu un zâmbet. Anneke și Tor, amândoi specialiști în ingineria mediului, se așezară în partea cealaltă, ținându-se de mână. Într-o cușetă din fața ei, Fayez sporovăia cu Sudyam, care ajunsese cu prima navetă mică ce coborâse după accident. Sau incident. Sau atentat. Anneke se aplecă și îi șopti ceva la ureche lui Tor. El roși și clătină din cap cam prea vehement. Elvi încercă să ignore scena cu caracter sexual.

Primarul din First Landing era o marțiană corpolentă, cu accent puternic și păr tuns scurt, pe nume Carol Chiwewe, căreia toți îi spuneau „coordonatoare”. Ea declară deschisă ședința și Elvi simți că inima începu să-i bată mai repede. Centurienii stabiliseră ordinea de zi, așa încât se începu cu problemele care erau mai importante pentru ei decât pentru Elvi sau RCE: programul de întreținere a sistemelor de purificare a apei, decizia dacă să deschidă o linie de credit la o bancă susținută de APE în condiții nefavorabile sau să aștepte să se întoarcă prima încărcătură de litiu și să caute condiții mai bune. Totul se discuta calm, cu vorbe bine cumpănite. Dacă exista vreo urmă de mânie, frică sau intenție de a ucide, era îngropată atât de adânc, încât nu se observa nimic la suprafață.

Când îi veni rândul, Reeve păși grăbit în fața adunării. Buzele i se întinseră într-un zâmbet subțire, ușor forțat.

— Doamnă coordonatoare, îți mulțumesc pentru că ne-ai invitat să luăm cuvântul, zise el. Avem confirmarea că observatorul independent se îndreaptă încoace, împuternicit de Națiunile Unite, Congresul marțian și APE pentru a sprijini dezvoltarea coloniei. Sperăm ca până ajunge să rezolvăm problemele de securitate.

— *Sperăm să-i atârnăm în ștreang pe cei răi înainte să vină cineva să ne spună că nu avem voie*, traduse Fayez suficient de încet încât vorbele lui să ajungă doar la urechile lui Elvi.

— Am identificat cu certitudine explozibilul folosit în atentat și căutăm să aflăm cine a avut acces la el.

— *Nu avem, naibii, niciun indiciu despre identitatea autorului și cum voi, tâmpiților, depozitați explozibilii minieri într-un șopron neasigurat, nu vom rezolva problema prea curând*.

— Nu trebuie să vă explic gravitatea situației, însă Royal Charter Energy este interesată de succesul acestei colonii atât pentru angajații noștri, cât și pentru comunitate. Suntem implicați toți în această aventură, iar ușa mea va fi mereu deschisă oricui este frământat de întrebări sau de neliniști și sper să ne putem baza pe aceeași amabilitate și colaborare de care ați dat dovadă din clipa venirii noastre.

— *Așa că, din moment ce nu avem nicio pistă, am fi cu adevărat recunoscători dacă aceia dintre voi care știu cine a amplasat încărcăturile, ne-ar spune*. *De asemenea, vă rugăm să nu ne omorâți în somn*. *Vă mulțumesc anticipat*.

Sudyam tuși pentru a-și ascunde râsul, iar Fayez rânji. În partea din față a sălii, Reeve încuviință din cap și coborî de pe platformă. Coordonatoarea se ridică, privind spre partea din spate a încăperii. Dintr-odată, Elvi simți o nevoie subită și imperioasă de a urina.

— Doamnă Okoye? întrebă coordonatoarea. Vrei să iei cuvântul?

Elvi dădu din cap și se ridică în picioare. Erau cam zece metri până în față, pe care îi străbătu cu nervii tensionați. Căldura degajată de trupurile celor prezenți păru brusc apăsătoare, iar mirosul de transpirație și de praf – copleșitor. Își simți limba lipicioasă și umflată, dar zâmbi. Estimă că avea în față vreo două sute de oameni, toți cu ochii ațintiți asupra ei. Inima îi bătea atât de repede, încât se întrebă dacă era suficient aer în încăpere. Își aminti că cineva îi spusese cândva să caute în mulțime o față prietenoasă și să vorbească de parcă s-ar adresa doar acelei persoane. La patru rânduri în stânga, Lucia Merton stătea cu mâinile în poală. Elvi îi zâmbi, iar femeia îi răspunse la fel.

— Vă rețin un minut, începu Elvi, pentru a vă vorbi despre modul în care am putea limita contaminarea încrucișată cu mediul. Pentru că am pierdut cupola. Cupola cu circumferință rigidă.

Chipul Luciei părea grav. Elvi aruncă o privire spre restul mulțimii, dar își regretă imediat decizia.

— O parte din… ăăă… o parte din acordul RCE cu Națiunile Unite implica efectuarea unui studiu complet al mediului. Ne aflăm abia în a doua biosferă pe care o cunoaștem, și sunt atât de multe lucruri pe care nu le știm despre ea, încât cu cât o vom păstra mai curată, cu atât o vom putea înțelege mai bine. În mod ideal, la suprafață ar trebui să avem un sistem complet închis. Etanș ca o navă spațială, cu sasuri, camere de decontaminare și…

Începu să se bâlbâie. Zâmbi forțat, în speranța că cineva avea să-i răspundă la fel. Nimeni nu-i făcu plăcerea aceea. Înghiți un nod.

— De fiecare dată când respirăm, absorbim microorganisme absolut necunoscute. Și deși avem proteomi diferiți, noi tot suntem niște aglomerări mari de apă și de minerale. Mai devreme sau mai târziu, una dintre speciile indigene va găsi o cale să exploateze asta. Și situația este valabilă și în sens invers. De fiecare dată când defecăm, introducem în mediu miliarde de bacterii.

— Deci o să ne spui și cum ne putem căca? se auzi o voce masculină.

Elvi simți deodată cum gâtul și obrajii îi sunt cuprinși de căldură. Chiar și expresia Luciei devenise rece și distantă, cu privirea fixată în gol.

— Voiam doar să spun că dacă am fi făcut lucrurile așa cum trebuie – să avem un mediu steril, protejat, să nu ieșim la ruine sau să nu cultivăm plante sub cerul liber, deoarece…

— Deoarece crezi că am greșit, interveni bărbatul care stătea lângă Lucia.

Era un tip impunător, grizonant la tâmple și în începutul de barbă, și părea mereu iritat.

— Doar că nu decizi tu asta.

— Înțeleg că ne confruntăm cu o situație complexă, spuse Elvi cu o voce ce se înăsprea din cauză că o cuprindea disperarea. Însă deja trăim toți în acest uriaș vas Petri și am întocmit o listă cu câteva mici sacrificii pe care le putem face pentru ca, dintr-un punct de vedere științific…

Bărbatul de lângă Lucia Merton se înroși la față și se aplecă, cu pumnii încleștați pe coapse. Își fixă privirea asupra ei ca un animal de pradă.

— Am făcut destule sacrificii în numele științei, zise el cu un mârâit în glas ce nu prevestea nimic bun.

Lucia puse o mână pe încheietura bărbatului pentru a-l calma, însă alții din jur îi preluaseră deja, ca un ecou, disprețul. Freamătul trupurilor ce se agitau pe scaune și murmurul vocilor antrenate în conversații cu voce joasă umplură aerul. „Asasinul lui Trying se află probabil în această încăpere”, gândi Elvi – și imediat după aceea: „Ce naiba caut eu aici?”

Cu o expresie îndurerată, Carol Chiwewe se ridică în picioare. Se simțea stânjenită pentru Elvi.

— Poate ar fi mai bine să abordăm altă dată această problemă, doamnă Okoye, spuse ea. E târziu și oamenii sunt obosiți, *ne*?

— Da, mormăi Elvi. Da, desigur.

Arzând de rușine, se îndreptă spre scaunul pe care stătuse, trecu pe lângă el și ieși în stradă – apoi, singură, dispăru în noaptea adâncă, spre baracă. Pantofii îi scrâșneau pe pietrișul amestecat cu praf. Aerul era rece și mirosea a ploaie. Era cam pe la jumătatea drumului, mișcându-se anevoie în noaptea abia luminată de stele, când o opri o voce.

— Îmi cer scuze pentru tata.

Elvi se întoarse. Fata era ceva mai mult decât o umbră în noapte. O umbră ceva mai compactă. Se bucură că nu era vocea unui bărbat.

— E-n regulă. Cred că nu m-am descurcat prea bine.

— Ba nu, e din cauza lui, zise fata apropiindu-se. N-ai fi putut-o scoate la capăt cu el. Fratele meu a murit, iar de atunci, tata s-a schimbat.

— Oh! făcu Elvi. Îmi pare rău.

Fata dădu din cap, moșmondi ceva și din căușul palmei sale se revărsă o lumină de un verde pal nu mai strălucitoare decât o lumânare, proiectându-i umbre pe chip. Era drăguță, ca mai toți tinerii de vârsta ei, dar când va crește, socoti Elvi, ar putea fi frumoasă ca mama ei.

— Ești fiica doctoriței Merton.

— Felcia, se prezentă fata.

— Mă bucur să te cunosc.

— Te pot conduce acasă. N-ai nicio sursă de lumină.

— Așa este. Ar fi trebuit să iau ceva cu mine.

— Mai uită lumea, spuse fata continuându-și drumul. Elvi se grăbi puțin ca s-o ajungă din urmă. O vreme merseră în tăcere. Elvi simți că fata se pregătea să spună ceva. O mărturisire sau o amenințare. Ceva periculos. Poate era doar paranoică, speră ea, însă era convinsă că nu.

Când vorbi în cele din urmă, cu o voce gâtuită de îngrijorare și de dorință, Felcia rosti niște cuvinte la care Elvi nu s-ar fi așteptat nicicând.

— Cum e să mergi la o universitate adevărată?

Capitolul 7

Holden

„Ar fi trebuit să ne aștepte o fanfară”, își zise Holden.

Trecerea printr-un inel într-un alt sistem stelar, după ce ai străbătut jumătate din galaxie venind de pe Pământ, ar trebui să fie un moment grandios. Trompete sau sirene asurzitoare, chipuri tensionate lipite de monitoare. Însă nimic din toate astea. Niciun semn vizibil că *Rosinanta* ar fi acoperit o distanță de cincizeci de mii de ani-lumină. Doar negrul înfiorător al centrului înlocuit de câmpul stelar necunoscut al noului sistem solar. Într-un fel, faptul că era atât de banal îl făcea și mai ciudat. O gaură de vierme ar fi trebuit să fie un uriaș vortex de lumină și de energie, nu doar un inel mare dintr-un soi de metal cu stele diferite de cealaltă parte.

Rezistă impulsului de a declanșa alarma generală doar pentru a adăuga momentului un plus de tensiune.

Noul soare era un punct palid de lumină alb-gălbuie, nu foarte diferit de Sol văzut dinspre Inelul situat chiar la marginea orbitei lui Uranus. Avea cinci planete interioare solide, o gigantică gazoasă enormă și o serie de planete pitice pe orbite chiar mai îndepărtate decât Inelul. În mijlocul Zonei Goldilocks, a patra planetă interioară era Ilus. Noua Terra. Studiul Bering 4. Carta RCE 24771912-F23. Nu contează cum vrei să-i spui.

Toate numele acelea erau prea simple pentru a reflecta cu adevărat natura planetei respective. Prima casă a omenirii în jurul altei stele. Oamenii continuau să găsească modalități de a banaliza uluitoarele evenimente din ultimii ani. Peste câteva decenii, când toate planetele vor fi fost explorate și colonizate, intrarea de acces și inelele sale nu vor fi decât un sistem de autostrăzi. N-ar mai surprinde pe nimeni.

— Uau! făcu Naomi observând pe ecran steaua lui Ilus cu ochii măriți de uimire.

Holden resimți față de ea un val de afecțiune.

— Chiar mă gândeam la asta, zise el. Mă bucur că nu sunt singurul.

Deschise un canal de comunicații cu cabina de pilotaj.

— Da, se auzi vocea lui Alex.

— Cât de repede ne poți duce la destinație?

— Destul de repede dacă ești dispus să renunți la confort.

— Bagă un program de propulsie rapidă, încât să lași în urmă doar un nor de praf, spuse Holden rânjind.

— În condiții de propulsie rapidă, am putea ajunge cam în șaptezeci și trei de zile.

— Șaptezeci și trei de zile..., repetă Holden.

— Mă rog, 72,8.

— Of, spațiul..., făcu Holden și, renunțând la rânjet, scoase un oftat. Este al naibii de mare.

•

După cinci ore de propulsie rapidă începură să primească mesaje. Holden îi ceru lui Alex să regleze viteza la 0,3 *g* în timpul cinei și derulă prima înregistrare pe ecranul bucătăriei în timp ce îl ajuta pe Amos să prepare pastele.

Un bărbat mai vârstnic, cu ten măsliniu și grizonant, îl privea fix de pe ecran. Avea trăsăturile fine și craniul mare al unui centurian și doar un ușor accent de pe Ceres.

Căpitane Holden, spuse el când începu înregistrarea. *Fred Johnson ne-a anunțat de venirea ta și am vrut să-ți mulțumesc pentru ajutor*. *Numele meu este Kasim Andrada și sunt căpitanul cargobotului independent* Barbapiccola. *Permite-mi să-ți prezint situația în momentul de față*.

— Ar trebui să fie bună, mormăi Amos răsturnând spaghetele aburinde într-o strecurătoare.

Holden îi întinse vasul cu sos roșu pe care-l amestecase, apoi se sprijini de tejghea pentru a urmări restul transmisiunii.

În cele din urmă, *colonia a pus la punct o operațiune de exploatare minieră care funcționează de vreo patru luni*. *În acest timp*, *am extras din mina noastră câteva sute de tone de minereu brut*. *Potrivit nivelurilor de puritate pe care le constatăm*, *după rafinare am putea obține aproape douăsprezece tone de litiu*. *Suficient pentru a cumpăra echipamente*, *medicamente*, *pământ arabil și semințe*, *tot ceea ce are nevoie această colonie pentru o existență durabilă*.

Naomi intră în bucătărie tastând furioasă pe terminalul portabil.

— Miroase bine, iar eu...

Se opri însă când văzu că se derula un videoclip și se așeză să se uite.

Edward Israel *a declarat că nu ne va permite să părăsim orbita până la finalizarea arbitrajului*, continuă căpitanul Andrada. *Royal Charter este de părere că*, *atâta vreme cât nu se opune cineva*, *acest litiu le aparține*. *Una dintre prioritățile noastre va fi să convingem* Edward Israel *să renunțe la blocadă și să ne lase să ducem acest minereu la rafinăriile Pallas*, *unde avem deja cumpărători care ne așteaptă*.

— Oh, făcu Amos amestecând pastele și sosul într-un castron mare pe care-l puse pe masă. *Asta* e prioritatea noastră?

Holden derulă mesajul de la început.

— Pare o comandă, nu?

— Este de la APE, zise Naomi. Crede că ești aici ca purtător de cuvânt al lui Fred.

— Individul ăsta o să-mi producă indigestie, spuse Holden oprind înregistrarea. O să urmăresc restul mizeriei ăsteia după ce mâncăm.

•

A doua zi, încă cinci mesaje video așteptau să fie vizionate. Căpitanul lui *Edward Israel*, un pământean mai vârstnic pe nume Marwick, cu păr roșu aprins și accent britanic, îi cerea lui Holden să impună respectarea cartei RCE prin dezactivarea motoarelor *Barbapiccolei* dacă ar fi încercat să părăsească sistemul. Odată cu încurajările sale, Fred îi amintea că Avasarala își sporea amenințările cu privire la consecințele unui eșec al misiunii. Trei noi canale de știri solicitau interviuri, inclusiv o cerere personală din partea Monicăi Stuart pentru un interviu în direct la întoarcerea sa.

Miller le urmări peste umărul său până când Naomi intră în camera lor și detectivul dispăru într-o jerbă de scânteieri albăstrui.

— Cred că Monica te place, rânji Naomi, după care se trânti cu zgomot pe cușeta de accelerație de dimensiuni duble pe care o foloseau ca pat. Alex revine la propulsia rapidă în douăsprezece minute, iar mie îmi vine să mor.

— Monica ar fi în stare să flirteze și cu o șopârlă dacă ar putea obține un interviu bun. Spune-i lui Alex să ne mai lase o jumătate de oră, să pot trimite câteva răspunsuri, și, ține-te bine, am de gând să-mi pregătesc arma.

Naomi se ridică cu un geamăt.

— O să-mi iau o cafea, până îți găsești tu gloanțele.

— Nu pleca, zise Holden întinzându-se s-o prindă de braț. Nu vreau să înregistrez mesajele astea avându-l în spate pe Miller.

— E doar în capul tău, spuse ea lăsându-se totuși înapoi pe spate. Nu va apărea în înregistrare.

— Crezi că asta îl face *mai puțin* incomod? Pe bune?

Naomi se târî pe pat și se ghemui lângă Holden, punându-și capul pe pieptul lui. Bărbatul trase ușor de o șuviță din părul tinerei și ea scoase un lung oftat de mulțumire.

— Îmi plac zborurile lungi, când nu trebuie să suportăm accelerațiile înnebunitoare care ne zdrobesc oasele, zise ea. Când n-ai nimic de făcut decât să citești, să asculți muzică, să stai în pat toată ziua. Tu și celebritatea ta de doi bani.

— Ăsta-i și motivul pentru care acum suntem destul de bogați.

— Am putea vinde nava și să ne angajăm din nou la Pur'n'Kleen. Să transportăm din nou gheață de pe Saturn…

Holden nu spuse nimic, jucându-se cu o șuviță din părul ei. Nu era o sugestie serioasă. Amândoi știau că nu puteau redeveni ce fuseseră cândva. El secund, iar ea mecanic-șef într-un transportor de gheață cu care nimeni din Univers nu-și bătea capul decât dacă întârzia livrarea. Persoane anonime trăind vieți anonime. Ar mai fi avut nevoie cineva de Pur'n'Kleen, cu o mie de lumi noi pline de apă și de aer?

— O să te descurci acolo jos, fără mine? întrebă Naomi.

Coloniștii centurieni de pe Ganymede petrecuseră luni întregi la bordul *Barbapiccolei* pentru a-și pregăti debarcarea pe Ilus. Băgaseră în ei hormoni pentru creșterea oaselor și a mușchilor și lucraseră în condiții de gravitație sub 1 *g*, astfel încât corpurile lor să facă față gravitației planetei, ceva mai mare decât cea a Pământului. Naomi nu avusese nici timpul necesar, nici cheful de a-și modifica atât de radical fiziologia pentru această misiune. Holden îi argumentase că după aceea ar fi putut veni cu el pe Pământ. Ea îi răspunsese că nu va merge nicicând pe Pământ, indiferent ce s-ar întâmpla. Încheiaseră discuția, însă el rămăsese cu un gust amar.

— Nu, n-o să mă descurc, spuse acum hotărât să nu dea vreo explicație. Dar asta-i treaba.

— Va avea Amos grijă de tine.

— Extraordinar! făcu Holden. Voi ateriza în mijlocul celei mai tensionate situații din câte există în două sisteme solare și, în locul celei mai inteligente persoane pe care o cunosc, iau cu mine un tip care, cel mai probabil, cu prima ocazie, va stârni o bătaie într-un bar.

— S-ar putea să ai nevoie de asta, zise Naomi trecându-și degetele peste unele dintre cicatricele cu care Holden se alesese în ultimii ani. Îți mai iei medicamentele pentru cancer? întrebă când ajunse la o pată întunecată ce-i marca abdomenul.

— În fiecare zi.

„Pentru tot restul vieții”, evită el să adauge.

— După ce cobori, zi-i doctorului de acolo s-arunce o privire la chestia asta.

— Bine.

— Se folosesc de tine, spuse ea de parcă ar fi vorbit numai despre asta tot timpul.

— Știu.

— Sunt convinși că situația va degenera. Nu există o soluție care să-i împace pe toți. De aceea te trimit acolo. Ești țapul ispășitor ideal. Te-au angajat fiindcă nu vei ascunde nimic, ceea ce constituie și motivul pentru care vei fi ușor de învinuit pentru eșecul inevitabil al acestor discuții.

— Dacă aș fi crezut că-i inevitabil, n-aș fi acceptat misiunea. Și știu de ce m-au angajat pentru asta. Nu pentru că aș fi cel mai potrivit. Dar nu sunt nici idiot, cum cred ei. Cu timpul, cred că am învățat câteva trucuri noi.

Naomi se ridică și-i smulse un fir de păr de la tâmplă. I-l arătă înainte să apuce să scoată un „Au!” Era plumburiu, culoarea cenușii umede.

— Un câine bătrân, zise ea.

•

Din multe privințe, zborul spre Ilus era mai istovitor decât perioadele lungi petrecute în condițiile unei gravitații ridicate. De fiecare dată când *Rosinanta* își reducea viteza pentru mese și întreținere, Holden găsea zeci de mesaje ce așteptau un răspuns. Solicitările căpitanului navei *Edward Israel* în privința amenințărilor la adresa căpitanului *Barbapiccolei* deveneau tot mai imperioase. Coloniștii și compatrioții lor centurieni aflați pe orbită solicitau tot mai vehement ridicarea blocadei impuse *Barbapiccolei*. Ambele părți se acuzau între ele de escaladarea

conflictului, deși, în opinia lui Holden, faptul că numai coloniștii făcuseră până acum vărsare de sânge le afecta poziția în această privință.

Totuși argumentul lor potrivit căruia doar vânzarea minereului de litiu i-ar ajuta să devină o colonie prosperă și că blocarea transportului îi ducea pur și simplu la înfometare era convingător. RCE continua să insiste asupra faptului că, din moment ce aveau carta Națiunilor Unite, drepturile de extracție și încărcătura de litiu aflată pe orbită le aparțineau.

— O mie de lumi noi de explorat, dar continuăm să ne luptăm pentru resurse, spuse Holden ca pentru sine după un mesaj deosebit de lung și de agresiv din partea consilierului juridic RCE aflat la bordul lui *Israel*.

Aflat la postul de operațiuni din apropiere, Alex răspunse:

— Eu cred că litiul este ca un fel de proprietate imobiliară. Nimeni nu-i poate spori cantitatea.

— Ai auzit partea despre o mie de lumi noi, nu?

— Poate că unele dintre ele au mai mult litiu, dar poate că n-au. Iar asta cu siguranță are. Oamenii credeau că merită să te lupți pentru aur, iar mizeria asta e creată de orice supernovă, ceea ce-nseamnă că aproape fiecare planetă ce orbitează în jurul unei stele G2 va avea ceva aur. Stelele consumă litiul la fel de repede pe cât îl produc. Tot minereul *disponibil* există din vremea Big Bangului, iar noi nu vom reuși să facem altul. Abia *asta* numesc eu deficit, prietene.

Holden oftă și-și orientă spre față o gură de ventilație. Adierea rece de la reciclatoare îi furnică pielea capului. Nava nu era supra-încălzită, ceea ce însemna că transpira din cauza stresului.

— Suntem extraordinar de miopi.

— Doar noi doi? făcu Alex exagerându-și vorba tărăgănată pentru a sublinia că fusese o glumă.

— În fața noastră s-a deschis o frontieră imensă. Avem șansa de a crea o societate nouă, cu bogății incalculabile dincolo de fiecare portal în parte. Însă *această* lume are o comoară, așa încât, în loc să căutăm cea mai potrivită modalitate de a împărți între noi galaxia asta blestemată, ne vom lupta pentru primele firimituri întâlnite în cale.

Alex încuviință din cap, dar nu răspunse.

— Simt că trebuie să ajung acolo fără întârziere, continuă Holden după o clipă. Mi-e teamă că atunci când vom sosi, toți vor fi atât de înverșunați pe pozițiile lor, încât nu vom mai putea face nimic pentru a-i ajuta.

— Hm…, făcu Alex, după care izbucni în râs. Crezi că mergem acolo să-i ajutăm?

— În ceea ce mă privește, da. Dacă mă caută cineva, sunt în sectorul tehnic.

— Mai avem o oră la dispoziție, răspunse Alex în urma lui.

Holden activă trapa punții, care culisă cu un șuierat. Coborî scara și, trecând de puntea echipajului, se duse în atelierul de reparații, unde, pe unul dintre bancuri, Amos demonta un obiect ce părea complicat. Holden îl salută dând ușor din bărbie și deschise ultima trapă, care dădea în sala reactorului. Amos îi aruncă o privire întrebătoare, însă Holden doar clătină din cap, iar mecanicul se întoarse din nou la munca sa, ridicând din umeri.

Când trapa se închise culisând deasupra lui, sala reactorului scânteie învăluită într-o lumină albăstruie. Holden coborî scara până pe punte, după care se rezemă de perete.

— Hei, făcu Miller ocolind reactorul care ocupa centrul încăperii, de parcă s-ar fi așteptat ca Holden să vină pe partea cealaltă.

— Trebuie să vorbim, spuse Holden.

— Asta-i replica mea.

Detectivul îi aruncă un zâmbet trist, ca de baset.

— Facem ceea ce ți-ai dorit. Am trecut printr-un inel și am ajuns în unul dintre celelalte sisteme. Presupun că vrei să mă duc pe planetă și să arunc o privire.

Miller încuviință din cap, dar fără să scoată o vorbă. „Oare cât din ceea ce am de gând să spun el știe deja? În ce măsură modelarea creierului meu îmi face reacțiile predictibile?” Holden avea convingerea că asemenea întrebări îi asigurau calea spre nebunie.

— Trebuie să știu două lucruri, rosti el. Dacă nu, această călătorie se termină chiar în clipa asta.

— Bine, încuviință Miller ridicând mâinile cu palmele deschise, echivalentul gestual al centurienilor pentru o ridicare din umeri.

— În primul rând, cum faci să mă urmărești în permanență? Ai apărut prima dată în această navă după Ganymede, iar de

atunci ai fost peste tot pe unde am umblat. Sunt infectat? În felul ăsta rămâi în preajma mea? Am trecut prin două portaluri și n-am reușit să mă descotorosesc de tine – deci fie ești în capul meu, fie ești un fenomen la scara întregii galaxii. Care-i adevărul?

— Mda, făcu Miller, după care își scoase pălăria și, cu o mână, își frecă părul scurt. Greșești în ambele cazuri. Primul răspuns este că trăiesc aici. În timpul incidentului Ganymede, o denumire ridicolă, apropo de asta, protomolecula a amplasat un nodul în nava asta.

— Stai puțin. Există rămășițe de-ale protomoleculei în *Rosi*? întrebă Holden căutând să-și învingă un brusc acces de panică.

Dacă Miller ar fi vrut să-l rănească și ar fi avut mijloacele necesare, ar fi făcut-o deja.

— Da, spuse Miller strângând din umeri, de parcă nu era cine știe ce. Ai avut un vizitator, îți amintești?

— Vrei să zici că am avut la bord un monstru pe jumătate om care era cât pe ce să ne ucidă, pe Amos și pe mine. Pe care l-am dezintegrat în jetul propulsor al motorului.

— Da, despre el e vorba. Ca să fiu cinstit, el nu derula un program perfect coerent, însă păstrase destul de multe instrucțiuni vechi pentru a amplasa ceva material la bordul navei. Nu mare lucru, și nu din ceea ce ai numi cultură vie. Doar atât cât să mențină o legătură între puterea de procesare a Stației Inelului și nava ta.

— Ai infectat *Rosi*? făcu Holden, iar măruntaiele îi fură cuprinse dintr-odată atât de spaimă, cât și de furie.

— Poate n-aș folosi cuvântul ăsta, dar e-n regulă. Dacă vrei tu. Este ceea ce-mi permite să te urmăresc peste tot, zise Miller, după care se încruntă. Care era chestia cealaltă?

— Nu știu dacă am terminat cu *asta*.

— Ești în siguranță. Avem nevoie de tine.

— Și când nu va mai fi cazul?

— Atunci nimeni nu va fi în siguranță, spuse Miller, iar ochii săi de un albastru ireal scânteiară. Așa că renunță la obsesiile tale. A doua problemă?

Holden se așeză pe punte. Nu voise să întrebe cum de se afla Miller în capul lui, pentru că-l îngrozea gândul că răspunsul va fi că este infectat. Faptul că nava era contaminată, și nu el, constituia și o ușurare, dar și un nou motiv de teamă.

— Ce vom găsi pe Ilus? Ce căutați?

— Același lucru ca întotdeauna. Cine a făcut-o. La urma urmei, ceva a exterminat civilizația care a construit toate astea.

— Și cum vom ști că l-am identificat?

— Oh, făcu Miller, al cărui rânjet se risipi. Se aplecă spre Holden, iar mirosul de acetat și de cupru păru să umple aerul… sau poate nu agresa decât simțurile sale. Vom ști.

Capitolul 8

Elvi

În general, furtunile de nisip se stârneau după-amiaza târziu și încetau la puțin timp după apusul soarelui. Începeau dinspre vest, ca o estompare a liniei orizontului. Apoi micile imitații de plante de pe întinderea câmpiei din spatele barăcii își pliau suprafețele fotosintetice în contorsionări rigide, ca niște gurițe verzi care mușcaseră dintr-o lămâie, iar douăzeci de minute mai târziu, așezarea, ruinele și cerul dispăreau într-un val de nisip uscat.

Elvi stătea la biroul ei, Felcia la piciorul patului, iar Fayez era rezemat cu spatele de tăblia de la capul patului.

Felcia devenise un vizitator obișnuit, de cele mai multe ori ca să stea de vorbă cu Elvi, Fayez sau Sudyam. Lui Elvi îi făcea plăcere prezența ei. Îi dădea impresia că separarea dintre locuitorii micii așezări și echipele RCE era... nu mai puțin reală, dar mai puțin înfiorătoare. Permeabilă.

Însă astăzi atmosfera era diferită. Felcia părea mult mai reticentă decât de obicei. Poate din cauza apropiatei sosiri a navei mediatorului Națiunilor Unite. Poate din cauza vremii.

— Deci sistemul nostru solar are un singur arbore al vieții, zise Elvi mișcându-și mâinile în aer de parcă ar fi încercat să-l convingă să crească. A început cândva, de mult, și tot ce am descoperit de atunci împărtășește această ascendență. Dar nu știm de ce.

— De ce împărtășim toți aceeași ascendență? întrebă Felcia.

— De ce nu s-a întâmplat de două ori, răspunse Elvi. Doar un tip de cristal Schrödinger. O singură hartă genetică a codonilor. De ce? Dacă existau toate substanțele pentru ca aminoacizii să se formeze, să se conecteze și să interacționeze, de ce n-a existat o schemă care să se dezvolte într-o picătură, apoi alta în altă parte, și încă una, și încă una? De ce viața a apărut doar o singură dată?

— Și care-i răspunsul? întrebă Felcia.

Elvi renunță pentru o clipă să-și mai miște mâinile. O rafală deosebit de puternică izbi un val de pietriș fin de peretele lateral al barăcii.

— Ce răspuns?

— De ce s-a întâmplat doar o singură dată?

— Oh, nu știu. E un mister.

— Din același motiv pentru care a rămas doar un singur tip de hominid care folosea unelte. Supraviețuitorii i-au ucis pe toți competitorii, interveni Fayez.

— Nu-i decât o speculație, spuse Elvi. Nimic din registrul fosil nu sugerează că ar mai fi existat vreunul în afara celui care a început să trăiască pe Pământ. Nu putem inventa teorii doar fiindcă ar putea părea valabile.

— Elvi se descurcă foarte bine cu misterele, zise Fayez făcându-i cu ochiul Felciei. De aceea îi vine greu în relațiile cu aceia dintre noi care sunt îngrijorați de ignoranța lor.

— Ei, dar nu poți ști totul, spuse Elvi pe un ton glumeț, pentru a ascunde o vagă senzație de jenă.

— Dumnezeu știe că nu pot cunoaște totul. Mai ales pe planeta asta, zise Fayez. Nu avea rost să trimită un geolog aici.

— Sunt sigură că te descurci foarte bine, spuse Elvi.

— Eu? Da, sigur, extraordinar de bine... E din cauza planetei. Nu are resurse geologice. Aici totul este fabricat.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Felcia.

Fayez întinse mâinile de parcă i-ar fi prezentat lumea întreagă.

— Geologia se ocupă cu studierea configurațiilor naturale. Aici nu există nimic natural. Întreaga planetă a fost fabricată. Minereul de litiu pe care-l extrageți? Nu există proces natural care să-l creeze la puritatea pe care o are minereul extras de voi. Nu există așa ceva. Prin urmare, se pare că ființele care au construit portalurile au făcut în așa fel încât să concentreze litiul doar aici.

— E uimitor, totuși, zise Elvi.

— Dacă te interesează redresarea industrială. Însă nu-i cazul meu. Iar câmpiile din sud... Știi cât de mult variază? Absolut deloc. Platforma subterană este *efectiv* la fel de plată ca un panou de sticlă. Undeva la vreo cincizeci de kilometri sud de aici există un fel de utilaj de șlefuit tectonic despre care nu pot să spun realmente nimic. Iar rețelele de galerii subterane? Mda,

sunt un fel de vechi sistem de *transport* planetar. Și totuși mă aflu aici…

— Îmi trebuie o scrisoare de recomandare, izbucni Felcia, după care lăsă ochii în jos și se îmbujoră.

Elvi și Fayez se uitară surprinși unul la celălalt. Vântul urla dezlănțuit.

— La ce-ți trebuie? întrebă Elvi cu o voce blândă.

— Vreau să intru la universitate, spuse fata.

Vorbea repede, ca și cum cuvintele îi erau toate sub presiune, apoi mai domol, iar în final abia se mai auzea ceea ce spunea.

— Mama crede că aș putea intra. Am vorbit la Institutul Hadrian de pe Luna, iar mama a aranjat să mă pot întoarce pe Pallas când *Barbapiccola* va duce minereul, iar de acolo să continui de una singură, doar că cererea trebuie însoțită de o scrisoare de recomandare, și nu pot ruga pe nimeni din orășel, pentru că nu i-am spus lui tati și…

— Oh, făcu Elvi. Păi… nu știu ce să zic… Adică… n-am văzut nimic din lucrările tale școlare…

— Serios? interveni Fayez pufnind. Elvi, e vorba de o scrisoare de recomandare. Nu ești sub jurământ. Dă-i copilei o șansă.

— Ei, pur și simplu m-am gândit că ar fi mai bine dacă aș spune ceva în cunoștință de cauză.

— Când am intrat la universitate, continuă Fayez, eu mi-am scris scrisorile de recomandare. Dintre care două erau din partea unor persoane fictive. Nu verifică nimeni.

— Serios? se miră Elvi cu gura căscată.

— Ești uimitoare, Elvi, dar nu știu cum supraviețuiești în sălbăticie. Și, întorcându-se spre Felcia: Dacă nu vrea ea, ți-o scriu eu. Mâine-dimineață o ai – e bine?

— Nu știu cum v-aș putea răsplăti, zise Felcia, care părea deja mai calmă.

Fayez alungă comentariul cu un gest al mâinii.

— Veșnica ta recunoștință va fi de ajuns. În ce domeniu vrei să studiezi?

În următoarea oră, Felcia vorbi despre cariera medicală a mamei sale, despre deficiența imunitară a fratelui ei mort și despre reglarea intracelulară. Elvi începea să-și dea seama că, în mod inconștient, crezuse că fata era mai tânără decât în realitate. Avea o constituție ușor deșirată și capul relativ mare al unui centurian, ceea ce o făcuse să se înșele în privința vârstei.

Felcia s-ar fi încadrat foarte bine în comunitatea studențească. Lumina se schimbă din bej în maro-închis, apoi în culoarea lutului roșu ars, pentru ca în cele din urmă să se lase întunericul. Vântul se domoli. Când Elvi deschise ușa barăcii, aleea era acoperită cu un strat de doi centimetri de praf fin, iar stelele străluceau pe cer. Aerul mirosea a pământ proaspăt afânat. „O imitație de actinomicete”, gândi ea. Poate purtată de vânt. Sau poate altceva. Ceva mai ciudat.

Felcia se îndreptă spre casă, în vreme ce Fayez o luă spre propria lui locuință. Din câte știa Elvi, Fayez era unul dintre cei doi-trei membri ai echipei științifice care încă dormeau singuri. Sudyam și Tolerson formau cel mai recent cuplu. Laberge și Maravalis tocmai puseseră capăt relației pe care o începuseră în timpul călătoriei, fiecare dintre ei fiind deja cuplat cu altcineva.

Relațiile sexuale nu erau o raritate în rândul echipelor științifice. Un comportament neprofesional, însă echilibrat de faptul că, mai ales într-o expediție de câțiva ani cum era aceasta, rezerva de parteneri potențiali era foarte limitată și, în general, de bună calitate. Oamenii erau oameni. Dacă Elvi resimțea o oarecare gelozie, nu era față de vreo relație anume, ci pentru intimitatea în sine. Ar fi bine să ai pe cineva cu care să te plimbi în întuneric după furtună. Cineva lângă care să te trezești dimineața. Se întrebă care era politica sexuală în rândul familiilor din First Landing. Dacă RCE s-ar fi gândit să trimită o echipă specializată în științe sociale, poate că ar fi avut material pentru o lucrare interesantă.

În fața ei și puțin la dreapta, ruinele extraterestre se înălțau la orizont, ceva mai întunecate decât bezna din jur. Doar o lumină slabă se deplasa printre ele. Mai puțin strălucitoare decât o stea și vizibilă doar fiindcă era în mișcare. Cineva se afla din nou la ruine. Contaminând situl. Pe plan intelectual știa că se lăsa purtată de nervi în privința asta, deoarece era mai bine decât să se simtă singură sau vinovată, ceea ce nu împiedica însă sentimentul de furie reală. Strânse buzele și se întoarse în baracă. Luă o lanternă, îi verifică bateria și se îndreptă spre ruine; cerculețul albăstrui de lumină sălta în fața ei și-i lumina calea. Praful fin așternut pe sol era ca zăpada, iar ritmul susținut al mersului îi provoca dureri în coapse.

În timp ce se apropia de ruine, avu impresia că zărește o lumină difuză ce se îndrepta în sens invers, spre orășel. Dar

când strigă în direcția dinspre care venea, nu primi niciun răspuns. Rămase nemișcată în întuneric aproape un minut, simțindu-se mai întâi nesigură pe sine, apoi stânjenită, apoi exasperată de stânjeneala ei.

O potecă se pierdea în ruinele pe care nici măcar recenta furtună de nisip nu le putea ascunde. Urme largi, ca acelea ale unui cărucior, acolo unde roțile trecuseră destul de des pentru a face șanțuri. Elvi clătină din cap și urmă poteca în sus, ocoli un val înalt de pământ și se avântă printre uriașele structuri extraterestre.

În interior, fasciculul lanternei surprinse ziduri și suprafețe, trimițând reflexii strălucitoare ce păreau să se deplaseze indiferent dacă era sau nu din cauza ei. Acolo unde solul era adăpostit de vânt se zăreau urme de pași. Multe. Nu era doar o singură persoană care explora zona. Pentru locuitorii orășelului, ruinele constituiau un fel de club. Eșantioanele pe care echipa de cercetători le-ar fi prelevat din solul de aici ar fi fost deja compromise. Microorganismele constituiau un amestec de elemente cunoscute sau necunoscute, plus cele apărute în urma întâlnirii celor două tipuri într-un mediu total necontrolat. Faptul că același lucru se întâmpla în toată așezarea părea nesemnificativ. Aici era vorba despre structuri extraterestre. Fuseseră construite de o vastă civilizație dispărută, despre care omenirea încă nu știa aproape nimic. Nu era un fel de *casă în copac*.

— Hei! strigă Elvi din nou. E cineva aici?

Niciun răspuns. Nu se auzi nici măcar vântul. Clătinând din cap, se aventură și mai adânc în întuneric. Dacă dădea de cineva acolo, avea de gând să-i țină o lecție, așa cum intenționase, chiar dacă i-ar fi luat toată noaptea pentru a-l face să înțeleagă problemele.

Zidurile din jur se înălțau de la sol sub unghiuri ciudate și tulburătoare, organice, fără a fi totuși astfel, ca o mașină construită pentru a trece drept produs natural. Arcade se avântau în înălțimi, dominând peisajul sumbru și pustiu. Cu cât înainta mai mult, Elvi avea impresia că ruinele se întindeau întruna, până când avu iluzia că erau mai vaste în interior decât în afară.

Se pregătea să renunțe și să se întoarcă acasă, când văzu o formă pătrată. Simplul fapt că avea laturile rectilinii o scotea în

evidență. Lăzile erau din plastic și ceramică, de un gri funcțional acolo unde nu erau marcate cu inscripții de avertizare în roșu și galben aprins: PERICOL DE EXPLOZIE. A NU SE DEPOZITA ÎN APROPIEREA UNOR SURSE DE CĂLDURĂ SAU DE RADIAȚII DIN CLASA 3.

— Oh, nu! spuse Elvi ca pentru sine. Ah, *la naiba*, nu…

•

— Doamnă Okoye, spuse Reeve, dacă am înțeles bine, ai descoperit explozibili ascunși în afara orășelului nostru.

— Da, răspunse Elvi, așa este.

— Și urme ale mai multor persoane care s-au întâlnit în acel loc clandestin.

Se aflau în biroul lui Reeve. Lumina răspândită de lampa lui era caldă și blândă, iar pantalonii săi din țesătură aspră și aripile fluturânde ale cămășii îi sugerau lui Elvi că-l trezise din somn. S-ar fi putut crede că era miezul nopții, deși perioada de rotație extinsă însemna că întunericul avea să se mențină pentru aproape încă zece ore.

— Da, zise ea.

— Bine. E-n regulă. Este un lucru bun. Vreau doar să-mi spui cum găsesc locul ăsta.

— Da, firește. Te conduc eu.

— Nu, vreau să rămâi aici. Nu te întorci la baracă. Nici la ruine. Vreau să te știu aici, în siguranță. Înțelegi?

— A fost cineva acolo. Am văzut o lumină, de aceea m-am și dus. Dacă se află în continuare acolo?

— Nu trebuie să ne facem griji în privința asta, pentru că nu s-a întâmplat nimic, spuse Reeve pe un ton ce se voia liniștitor, dar care spunea de fapt *Ai fi fost moartă*.

Elvi își prinse capul între mâini.

— Îmi poți da indicii ca să ajung acolo?

Femeia făcu tot posibilul, cu voce tremurătoare. Reeve întocmi pe terminalul său portabil o hartă, despre a cărei corectitudine Elvi spuse că era destul de sigură. Însă părea să ezite puțin.

— Bine, încuviință Reeve. Te rog să rămâi aici o vreme.

— Dar am de lucru.

Bărbatul îi puse o mână liniștitoare pe umăr, însă deja se gândea la altceva, planificând o acțiune care n-o privea.

— În primul rând, vrem să te știm în siguranță. După care ne vom ocupa și de celelalte.

În ora următoare, Elvi rămase în încăperea micuță, stând pe scaun sau plimbându-se agitată. Auzi la un moment dat, prin perete, vocile lui Reeve și ale celor din echipa lui de securitate. Discutau calm, pe un ton serios. Apoi rămaseră mai puțini.

O tânără veni s-o ia. Elvi o mai văzuse, dar nu știa cum o cheamă. Părea nefiresc să fi călătorit împreună aproape doi ani până să ajungă aici și totuși să n-o cunoască. Asta putea spune multe despre populații și modul cum se amestecă ele. Sau cum nu se amestecă.

— Ai nevoie de ceva, doamnă Okoye?

— Nu știu unde o să dorm, răspunse Elvi cu o voce pierită.

— Ți-am pregătit o cușetă, spuse fata. Vino cu mine.

Camerele erau goale. Ceilalți ieșiseră în bezna extraterestră pentru a înfrunta o teribilă amenințare umană. Tânăra care o însoțea purta armă la centură. În trecere, Elvi aruncă o privire pe fereastra din față, dincolo de care se vedea aceeași stradă pe care o străbătuse în ajun, însă complet schimbată. O senzație de amenințare plana peste toate, asemenea prevestirii unei furtuni iminente. Asemenea ceții de la orizont. Îl văzu pe fratele Felciei mergând pe stradă, fără să se uite la ea sau la altceva. Teama pe care o resimțea era rece și profundă.

Capitolul 9

Basia

Basia se oferise voluntar pentru schimbul de noapte la mină. Mai puțini oameni de care să se ascundă. Mai puțin cer deschis care să-i dea o stare nervoasă. Oricât de istovitoare, munca însemna pentru el o ușurare. Meșterul pe care-l debarcaseră din *Barbapiccola* fabrica șine și asambla cărucioare pe cât de repede îl puteau alimenta cu materie primă. Echipa sa încerca să țină pasul cu producția, asamblând sistemul de șine care să le permită să transporte minereul de la puț la ciururi și de acolo la silozuri, unde ar fi așteptat ca naveta din *Barbapiccola* să-l ducă pe orbită. Tot ce extrăseseră până acum fusese transportat cu roabele. Un sistem de cărucioare motorizate ar fi sporit considerabil producția.

Prin urmare, Basia și echipa lui asamblau șinele metalice, scoțându-le de la meșter noi și strălucitoare în luminile albe stridente. Le încărcau în cărucioare acționate manual și le duceau în puțul minier. Apoi le descărcau la mână și le sudau, formând un sistem de șine ce se întindea tot mai mult. Era genul de muncă fizică la care majoritatea renunțaseră într-o epocă a mecanizării. Iar sudarea în atmosferă era un proces total diferit de sudarea în vid, așa încât trebuia să-și dezvolte o tehnică inedită. Combinația dintre provocarea mentală și truda fizică era pentru el epuizantă. Universul i se limita la următoarea sarcină, durerea din mâinile sale și perspectiva îndepărtată a somnului. Nu avea timp să se gândească la altceva.

Cum ar fi faptul că era un criminal. Sau că forțele de securitate ale companiei adulmecau în zonă în căutarea lui, a lui Coop și a celorlalți. Ori sentimentul de vinovăție pe care-l resimțea de fiecare dată când Lucia îi mințea, spunând că nu știe nimic din ce i-ar fi putut ajuta cu ceva.

Mai târziu, când se odihnea în baraca echipajului, cu episoade de spasme musculare, încercând să doarmă în ciuda luminii zilei ce pătrundea prin ferestre, revedea la nesfârșit distrugerea navetei. Se gândea ce ar fi putut face pentru a dezamorsa cu

repeziciune încărcăturile explozive. Cum ar fi putut să-l înfrunte pe Coop și să-i ia radioul. Dacă era într-o stare deosebit de proastă, se gândea că, dacă pur și simplu și-ar fi ascultat soția, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. În zilele acelea se simțea atât de rușinat, încât o ura puțin din cauza asta. Apoi se detesta pentru faptul că-i aducea învinuiri. Perna pe care și-o apăsa pe ochi îl ferea de lumina zilei, dar nu și de imaginile cu naveta explodând iar și iar, urlând ca o fiară în agonie în timp ce se prăbușea.

Totuși în timpul nopții, în timp ce lucra, era oarecum mai liniștit.

Însă atunci când Coop apăru la punctul de lucru și intră în puț de parcă n-ar fi avut nicio grijă, Basia simți nevoia să-l pocnească.

— Salut, amice, zise Coop.

— Salut, făcu Basia lăsând ciocanul jos, cu umerii căzuți.

— Avem ceva de făcut, continuă Coop luându-l amical pe după umeri. Însă am nevoie de *mi primero*.

Nu era de bine.

— Ce anume?

Coop îl luă cu el îndepărtându-l de punctul de lucru, zâmbind și salutându-i din cap pe cei câțiva membri ai schimbului de noapte pe lângă care treceau. Ca doi amici ce făceau câțiva pași pentru a sta de vorbă. Când nu-i mai putea auzi nimeni, spuse:

— Am văzut-o pe fata aia din RCE urcând spre ruine. L-am trimis pe Jacek să verifice.

— L-ai trimis pe *Jacek*, repetă Basia ca un ecou.

Coop aprobă din cap.

— Copil bun. De încredere.

Basia se opri, eliberându-și brațul.

— Nu… *îl implica pe fiul meu în asta*.

Dar înainte să apuce să-și termine fraza, Coop îl întrerupse fluturând din mână și continuă să vorbească.

— *Está* important. Coop se apropie, coborând vocea. A fost la ruine, după care s-a dus direct la gealații din RCE. Jacek spune că au de gând să ne aștepte acolo. Să prindă rezistența asupra faptului.

— Atunci nu ne întoarcem acolo.

Părea foarte simplu. Niciun motiv de panică.

— Ai înnebunit, *primo*? *Toda alles* sunt acolo. Urme și dovezi cât cuprinde. Dacă așteaptă suficient de mult, se vor plictisi și vor aduce o adevărată echipă de anchetatori. Am încurcat-o. Toți, *y veh*.

— Și ce facem?

— Trebuie să ajungem primii acolo. O flacără la pulberea aia explozivă, și bum! Dispar toate dovezile.

— Când?

Coop izbucni în râs.

— Tu ce crezi? Săptămâna viitoare? *Acum*, *coyo*! Trebuie să mergem acum. Mediatorul va debarca în câteva ore, nu peste câteva zile. Doar nu vrei să vadă asta când va coborî din navă, nu? Ești șef de echipă, poți lua un cărucior. Trebuie să rezolvăm mizeria asta și să plecăm. *Jetzt*! mai spuse, pocnind nerăbdător din degete.

Coop vorbea despre nebunia de a arunca în aer rezerva lor de explozibil pentru minerit cu un asemenea aplomb, încât lui Basia îi veni greu să-l contrazică. Sigur că da, distrugerea ruinelor extraterestre era o nebunie, însă Coop avea dreptate. Dacă s-ar fi găsit explozibilii și s-ar fi făcut legătura cu Basia, s-ar fi aflat. El nu voia, dar nu avea încotro. Prin urmare, trebuia s-o facă.

— Bine, spuse și se îndreptă spre stația de încărcare a cărucioarelor.

Rămăsese doar unul – și, pentru că Universul era crud și plin de ironie, era același pe care-l condusese în noaptea exploziei. Încă avea crestăturile și urmele de arsură cu care se alesese în noaptea aceea. Semne despre care cei din colonie avuseseră grijă să nu întrebe.

Coop așteptă nerăbdător să-l deblocheze și să dea cu spatele pentru a-l scoate din locul unde era garat, după care urcă dintr-o săritură și începu să bată rapid darabana pe tabloul de bord din plastic.

— Haide, haide, haide.

Și Basia o porni din loc.

La jumătatea drumului spre minele extraterestre se întâlniră cu alți patru din cercul intim al lui Coop: Peter, Scotty, Cate și Ibrahim. Zadie nu era. Băiețelul ei suferea de o infecție gravă la ochi, așa încât nu prea mai apăruse în ultima vreme. Cate avea o raniță care, după ce o aruncă în spatele căruciorului, scoase un zgomot metalic. Toți patru urcară în vehicul.

— Ăsta-i materialul? întrebă Coop, iar Cate încuviință din cap și lovi cu palma partea laterală a căruciorului pentru a-i da de înțeles lui Basia că poate pleca mai departe.

Basia nu întrebă nimic despre material. Era prea târziu pentru a pune întrebări.

Ruinele păreau la fel de sumbre și de pustii ca întotdeauna, însă Coop îl sfătui pe Basia să ocolească, pentru a ajunge la sit dinspre partea opusă așezării.

— Pentru mai multă siguranță, sublinie el.

Când Cate deschise ranița, Basia nu păru deloc surprins să vadă că era plină cu arme. *Barbapiccola* nu fusese o navă de război. Nu plecaseră de pe Ganymede cu mari rezerve de arme, dar cele de care dispuneau fuseseră coborâte pe suprafața planetei când începuseră construcția așezării. Se părea că le aveau cam pe toate. Cate scoase o armă automată și începu s-o încarce cu cartușe mari din plastic. Era o femeie înaltă, ciolănoasă, cu maxilare puternice și o cută verticală între sprâncene ce o făcea să pară mereu încruntată. Mânuia arma cu ușurință. Ca un soldat. Când Basia luă un fel de pistol automat cu țeavă scurtă, se simți ca un copil care încearcă să se deghizeze.

— O să ai nevoie de ăsta, teroristule, zise Ibrahim și îi aruncă un obiect metalic îngust.

Lui Basia îi trebuiră câteva secunde să-și dea seama că era un încărcător pentru arma lui – pe care, din două încercări, reuși să-l introducă în locaș. Detonarea explozibililor. Curățarea sitului. Distrugerea dovezilor. Nu acesta fusese planul cu adevărat, iar undeva în sinea lui o știa.

În timp ce restul grupului termina de pregătit armele, Basia stătea în picioare la câțiva metri de cărucior, privind cerul nopții. Unul dintre punctele luminoase era jetul propulsor al *Rosinantei*, nava în care se afla Jim Holden. Mediatorul. Cel despre care se spunea că avea să-i împiedice pe coloniști și pe cei din RCE să se omoare între ei. Se întrebă cât de departe era Holden. Se întrebă dacă acesta știa că era deja prea târziu. Prea târziu pentru a doua oară. Holden ajunsese prea târziu și pe Ganymede.

Katoa, fiul lui Basia, nu fusese singurul care se îmbolnăvise, al cărui sistem imunitar cedase sub influența celor o mie de factori de stres diferiți ai vieții în exteriorul unui puț gravitațional. Mai

mulți se adresaseră doctorului Strickland, cel care ar fi trebuit să știe răspunsurile. Katoa, Tobias, Annamarie, Mei… Mei, care supraviețuise. Pe care James Holden o salvase din laboratoarele de pe Io.

Holden fusese acolo și când îl găsiseră pe Katoa. Basia nu-l întâlnise niciodată pe bărbatul ăsta. Îl văzuse doar la emisiunile de știri. Însă tatăl lui Mei îi fusese prieten. Îi trimisese un mesaj în care îi spusese ce se întâmplase, precizând că el fusese cu Holden când găsiseră cadavrul băiatului.

De ce pe unul și nu pe celălalt? Pe Mei a lui Praxidike, dar nu și pe Katoa al lui. De ce unii mor, iar alții trăiesc? Unde era dreptatea în toată treaba asta? Stelele pe care le contempla nu-i puteau oferi un răspuns.

Holden nu ajunsese la timp pentru a opri ceea ce se întâmpla acum pe Ilus, înainte ca vreun om să pășească pe această lume. Înainte ca inelele să se deschidă. Înainte ca Venus să eclozeze. Dacă fiul lui ar mai fi trăit, Basia n-ar fi venit aici, iar dacă totuși ar fi venit, n-ar fi rămas.

Era un gând ciudat. Ireal. Basia încercă să-și imagineze bărbatul care ar fi putut el să devină pe cealaltă axă temporală, dar nu reuși. Coborî privirea spre arma urâtă și neagră din mâinile lui. „Nu aș fi făcut așa ceva”.

— Jocul a-nceput, spuse cineva.

Basia se întoarse. Era Coop.

— Să-i dăm drumul, *coyo*.

— *Dui*, făcu Basia și trase adânc aer în piept.

Aerul nopții era rece și proaspăt, cu un iz vag de praf rămas de la furtuna din după-amiaza aceea.

— *Dui*.

— Urmează-mă, zise Coop, după care se îndreptă spre ruine în pas lejer.

Cate, Ibrahim, Peter și Scotty mergeau după el, ducându-și armele într-un stil despre care credeau probabil că era militar. Basia își ținea pistolul de țeavă, de teamă ca nu cumva să-i ajungă degetele în preajma trăgaciului.

Intrară în masiva structură extraterestră prin una dintre numeroasele deschideri din lateral. Erau oare ferestre? Uși? Nu mai exista niciun extraterestru care să răspundă la întrebare. În interior, lumina proiectată de lanternele și de lămpile lor de lucru se reflecta din pereții netezi, înclinați după unghiuri

ciudate. Materialul semăna cu piatra, era neted ca sticla, iar acolo unde îl atingea lumina se transforma din negru în roz vesel. Basia își plimbă degetele pe suprafața sa.

Coop le făcu semn să se oprească, apoi se aplecă și se deplasă de-a bușilea spre o deschidere din perete ce semăna cu o fereastră. Aruncă o privire, după care se retrase, făcându-le celorlalți semn să i se alăture. Basia se ghemui la fel ca toți.

— Vedeți? șopti Coop arătând camera alăturată de dincolo de fereastră. Știam eu c-or să se instaleze acolo.

Cate se ridică o clipă să se uite, apoi se ghemui din nou și încuviință din cap.

— Văd cinci. Reeve, mec-șeful, și patru dintre gealații lui. Pistoale și arme cu electroșocuri. Toți se uită în altă parte.

— Prea ușor, șefu', șopti Scotty rânjind și deblocă mecanismul de siguranță al armei sale.

Cate trase închizătorul armei automate suficient de mult încât să se asigure că era încărcată. Coop ridică într-o mână pistolul masiv automat și-l armă. Apoi, cu cealaltă mână, ridică trei degete și începu să numere în tăcere.

Basia se uită pe rând la fiecare. Păreau îmbujorați și agitați. Cu excepția lui Peter, care-l privea și el pe Basia. În lumina palidă, pielea lui avea reflexe verzui maladive și-și clătina capul încet, într-o negare nerostită. Basia aproape că-l auzea gândind: „Nu vreau să fac asta".

Ceva se declanșă în mintea lui Basia, iar dintr-odată, cu o senzație aproape fizică, lumea îi păru extrem de clară. În clipa în care Coop își făcuse apariția la punctul de lucru îl urmase ca un năuc, iar acum se pregăteau să tragă în membrii unei echipe de securitate RCE.

— Stai! spuse el.

Drept răspuns, Coop se ridică, își îndreptă pistolul spre camera alăturată și începu să tragă.

Mintea lui Basia se cutremură. Un salt în timp.

Coop strigând obscenități și trăgând cu pistolul, iar și iar, în camera alăturată. Basia e întins pe spate la podea, uitându-se cum tuburile sunt aruncate din arma lui și saltă pe podea în jur. Par să se miște atât de încet, încât le poate citi marca producătorului – TruFire 7,5 mm.

Salt în timp.

Se află lângă Cate. Nu-și amintește să se fi ridicat în picioare. Ea trage cu arma automată, iar în spațiul acela strâmt, detunăturile sunt asurzitoare. Se întreabă dacă nu cumva își va pierde auzul pentru totdeauna. În camera alăturată, trei bărbați și două femei în uniformele forțelor de securitate RCE încearcă să se pună la adăpost ori să-și scoată armele sau să riposteze. Pe chipurile lor se citește panica. Strigă unul la altul în timp ce se mișcă. Nu recunoaște niciunul dintre cuvintele rostite. Unul dintre ei apasă trăgaciul unui pistol, iar glonțul se izbește în perete, foarte aproape de Cate. Un fragment din glonț sau o bucată din perete o lovește în obraz. Ea continuă să tragă ca și cum rana ar fi superficială.

Salt în timp.

O femeie din forțele de securitate RCE duce o mână crispată la piept, de unde țâșnește sânge. Este palidă la față și îngrozită. El se află la doar un metru depărtare, stând în picioare lângă Scotty. Acesta trage din nou, de data asta în gât. Femeia cade pe spate cu o mișcare lentă, în timp ce încearcă să-și ducă mâinile la rană, însă brațele i se înmoaie lipsite de vlagă și nu reușește să-și ducă gestul până la capăt. Pare doar că ridică din umeri.

Salt în timp.

Se află singur pe un coridor. Nu știe unde este sau cum a ajuns acolo. Aude focuri de armă în spatele lui și țipete. Un bărbat din forțele de securitate este la câțiva metri în față, având în mână o armă cu electroșocuri. Are tenul măsliniu și ochii verzi strălucitori, măriți de groază. Brusc, Basia își amintește că numele bărbatului este Zeb, deși nu-și poate aminti cum de știe asta. Zeb aruncă arma cu electroșocuri în direcția lui și duce o mână la șold, spre pistolul pe care-l are în toc. Arma cu electroșocuri îl lovește pe Basia în cap, provocându-i o tăietură de trei centimetri care începe să sângereze puternic, dar el nu simte nimic. Îl vede pe Zeb scoțându-și pistolul și, fără să stea prea mult pe gânduri, îl țintește cu arma. Este surprins să vadă că ține arma așa cum trebuie, de pat, cu degetul pe trăgaci. Nu-și amintește s-o fi făcut. Apasă trăgaciul. Nu se întâmplă nimic. Se pregătește să tragă a doua oară când o bubuitură puternică se aude în spatele lui, iar Zeb se lasă încet în jos, cu fruntea însângerată. Așteaptă următorul salt în timp.

Nu se întâmplă nimic. Niciun răgaz. Nicio scăpare.

— Bună treabă! zise Coop în spatele lui. Era cât pe ce să scape.

În continuare ca într-un vis, Basia se întoarse lent. O fugă, o stare disociativă. Impulsul de a-și ridica încă o dată mâna, de a lăsa violența să-l poarte încă un pas și să-l împuște pe Coop. Aproape că ridică brațul. Aproape, dar nu complet. Zeb sângera pe podea. Detunăturile încetară.

În spatele lui, restul grupului său scotea chiote de bucurie și exclamații de încântare. Basia se uită la arma lui, amintindu-și cum funcționează în filmele de acțiune. Introduci încărcătorul, după care trebuie să bagi glonț pe țeavă. Și-i aminti pe Cate trăgând închizătorul armei și pe Coop trăgând culisorul pistolului automat. Arma lui Basia n-ar fi tras, indiferent de câte ori ar fi apăsat trăgaciul.

Zeb încetă să mai sângereze. „Puteam fi eu în locul lui”, își imagină Basia, însă gândul nu avea încă un conținut emoțional. Nu avea greutate. Era ca un nor de fum acru ce-i trecea prin minte, risipindu-se rapid.

— Ajută-ne să scoatem cadavrele, *primo*, spuse Coop bătându-l ușor pe spate. Zadie va spăla locul cu agenți corozivi și enzime digestive pentru a distruge dovezile, dar nu vor reuși să digere bucățile mai mari, nu?

Basia îi ajută. Le trebuiră câteva ore să îngroape cadavrele celor cinci femei și bărbați în solul compact din spatele ruinelor extraterestre. Coop îi asigură că următoarea furtună de praf va înlătura orice semn că cineva ar fi săpat acolo. Pur și simplu, cei din RCE aveau să dispară fără urmă.

Scotty și Peter cărară restul de explozibil în afara ruinelor și-l încărcară în cărucior. Apoi se întoarseră în orășel împreună cu Cate și Ibrahim. Cate își ducea pe un umăr ranița cu arme. Acolo se afla și pistolul lui Basia, fără să fi fost folosit vreodată.

— Trebuia să facem asta, zise Coop după ce rămaseră singuri.

Basia nu știa dacă i se adresa lui sau încerca să se convingă pe sine. Încuviință totuși cu un gest din cap.

— Tu ai pus totul la cale. Știai că-i vei ucide și m-ai implicat și pe mine.

Coop îi adresă o ridicare din umeri în stil centurian și un zâmbet crud.

— Știai cum se va termina totul, *coyo*. Știai asta, chiar dacă susții contrariul.

— Niciodată. Iar dacă cineva din familia mea are de suferit din cauza asta, te omor cu mâna mea.

Basia conduse căruciorul înapoi la mină, după care se îndreptă spre casă. Soarele tocmai răsărea când intră în baia lui minusculă. Bărbatul din oglindă nu arăta a criminal, însă mâinile îi erau pătate de sânge. Începu să se spele.

Capitolul 10

Havelock

Cu aproximativ cinci ore mai devreme – când Havelock nu efectuase decât jumătate din tura lui de zece ore –, un bărbat într-un costum portocaliu și violet atât de urât, încât friza agresiunea vizuală se așeză pe o cușetă de accelerație într-un studio video de pe Marte. Plutind în chingile sale, Havelock îl observa. Închingarea devenise pentru el o a doua natură, chiar dacă se simțea puțin ridicol din cauza asta. Spațiul orbital din jurul planetei Noua Terra era în esență pustiu, iar riscurile unei accelerații subite, aproape nule. Era o simplă obișnuință. Pe monitorul micuț încastrat în peretele cabinei, tânărul strânse mâna gazdei și zâmbi spre videocameră.

— *A trecut ceva timp de când n-ai mai trecut pe la noi*, *domnule Curvelo*, spuse gazda. *Îți mulțumesc foarte mult că ai revenit*.

— *Mă bucur să mă aflu aici*, *Monica*, zise bărbatul dând din cap ca și cum ar fi căutat să se agațe de ceva. *E întotdeauna o plăcere să revin*.

— *Am avut ocazia să joc acest nou joc și trebuie să spun că pare să inaugureze o turnură decisivă în raport cu lucrările tale anterioare*.

— *Mda*, făcu bărbatul încleștându-și maxilarele.

— *Au existat câteva controverse*, continuă gazda cu un zâmbet puțin mai tăios. *Vrei să vorbim despre asta*?

Lui Havelock îi era imposibil, din punct de vedere fizic, să se lase pe spate în cușeta lui, dar din punct de vedere psihologic era o schimbare.

— *Uite ce-i*, *Monica*, spuse bărbatul în costumul urât, *ceea ce explorăm aici sunt* consecințele *violenței*. *Toată lumea se uită la acea primă secțiune și nimeni nu se gândește la ce va urma*.

Terminalul portabil al lui Havelock piui. Tăie sonorul canalului de știri și preluă legătura.

— Havelock, zise Murtry, am un apel pe care ar trebui să-l preiei tu.

Avea o voce atât de calmă și de controlată, încât Havelock simți că respirația îi devenea superficială. Păreau să fie probleme, iar mintea lui se agăță de prima temere la care se gândi. *Rosinanta* și Jim Holden, mediatorul Națiunilor Unite, mai aveau cam zece ore până la sfârșitul fazei de decelerație. Erau aproape. Dacă s-ar fi întâmplat ceva…

— S-a întâmplat ceva jos, spuse Murtry. La celălalt capăt e Cassie și vreau s-o ajuți să nu clacheze până vorbesc cu căpitanul.

— E rău?

— Da. Preia apelul. Fii calm. Poți face asta?

— Sigur, șefu'. Proaspăt ca o dimineață de noiembrie, catifelat ca mătasea din China.

— Foarte bine.

Imaginea îngheță o fracțiune de secundă, după care apăru Cassie, care-l privea de pe micul ecran. Timp de un an și jumătate călătoriseră împreună în aceeași navă, făcând parte din aceeași echipă și având relații amicale, însă nu intime. El își dăduse vag seama când ea se îndrăgostise de Aragão, la fel și când se despărțiseră. Se gândea la ea ca la o prietenă, pentru că nu se gândea prea mult la ea.

Pe ecran, era pământie la față și avea ochii înroșiți.

— Bună, Cassie, zise Havelock adoptând un ton liniștitor pentru care se antrenase în timpul cursurilor de negociere pentru eliberarea ostaticilor la care participase după revoltele de pe Ceres. Aud că situația s-a cam stricat acolo.

Râsul lui Cassie îi clătină obiectivul, iar imaginea ei tresări pe ecran de parcă ar fi fost un cutremur. Femeia își întoarse ochii, uitându-se apoi iarăși la el.

— Au dispărut, spuse ea.

În tăcerea ce urmă, privirea îi alunecă în altă parte, de parcă ar fi căutat ceva. Poate mai multe cuvinte, pentru a-și exprima mai bine gândurile.

— Au dispărut.

— Bine, încuviință bărbatul.

O mie de întrebări îi stăteau pe buze, așteptând să fie puse. „Ce s-a întâmplat? Cine a dispărut? Ce s-a întâmplat?" Însă Murtry nu-i ceruse să afle, iar Cassie nu avea nevoie de un interogatoriu.

— Murtry vorbește cu căpitanul.

— Știu, zise Cassie. Am avut o pistă. Am găsit o ascunzătoare. Reeve a ieșit împreună cu ceilalți. Eu am rămas cu martora.

— Martora este acolo?

— Acum doarme. Eu sunt consultant în sisteme de securitate, Havelock. Ar trebui să stabilesc programul optim și să pun la punct rețeaua de supraveghere. Nu-mpușc oameni. La naiba, nu-s plătită pentru asta!

Havelock zâmbi, iar Cassie făcu la fel, în timp ce o lacrimă îi luci în colțul ochiului. Pentru o clipă râseră amândoi, groaza și frica transformându-se într-un fel de exasperare. Ceva mai puțin periculos.

— Mi-e teamă de mor, continuă Cassie. Dacă vor veni și după mine, n-o să-i pot opri. Am încuiat biroul, însă ar putea tăia pereții. Ar putea arunca în aer tot locul ăsta. Nu știu de ce am crezut c-ar fi o idee bună să ne instalăm aici. După ce au aruncat naveta în aer, ar fi trebuit să ne săltăm fundurile în partea superioară a puțului gravitațional și să rămânem acolo. Ar fi trebuit să le aruncăm cu pietre în cap de pe nenorocita aia de orbită.

— Ceea ce contează, acum, este să vă ținem în siguranță pe tine și pe martoră.

— Și cum ai de gând să faci asta?

Vocea femeii era o provocare, însă una care aștepta răspuns. *Nu ești în stare* și *Spune-mi că poți* în același timp.

— Ne ocupăm de asta, zise Havelock.

— Nici măcar n-am de mâncare aici. Totul e la cantină. Aș ucide pentru un sandviș. Vorbesc serios. Aș ucide pentru el.

Havelock încercă să-și amintească ce spuneau la curs despre discuțiile cu persoane traumatizate. Era o listă în patru puncte. Cheia mnemonică era BEST, însă nu reușea să-și amintească la ce se referea fiecare literă în parte.

— Îmi imaginez că în clipa asta ești destul de panicată.

— Nu reușesc să-mi păstrez cumpătul.

— Da, ăsta-i sentimentul, dar de fapt te descurci bine pur și simplu prin faptul că stăpânești situația și eviți ca lucrurile să se înrăutățească. De cele mai multe ori, oamenii reacționează în mod greșit când lucrurile o iau razna. Exagerează, au reacții disproporționate. Tu stai ascunsă și vorbești cu noi. Ceea ce-nseamnă că ai instincte bune pentru astfel de situații.

— Bați câmpii. Sunt pur și simplu la limita catatoniei.

— Nu te pierde cu firea și o să reușești. Serios îți spun, faci ceea ce trebuie. Păstrează-ți calmul și vom controla situația. Știu că ai senzația că totul se duce de râpă, dar va fi bine.

— Dacă nu va fi…

— Va fi.

— Dar dacă nu va fi… *dacă*, înțelegi?

— Bine, să admitem. Dacă…

— Fă-mi un serviciu. Pe Europa este un tip, Hihiri Tipene. E inginer în industria alimentară.

— Ce-i cu el?

— Spune-i c-am zis că-mi pare rău.

„Crede că va muri”, își spuse Havelock, „și ar putea să aibă dreptate”. Izul metalic al fricii îi inundă gura. Localnicii îi ucideau pe membrii forțelor de securitate RCE, iar ea rămăsese ultima la post. Nu știa nimic despre situația de acolo. Știa doar că ar putea exista trei tone de explozibil industrial gata s-o transforme pe Cassie într-o amintire. Risca să moară în orice clipă, iar el nu putea decât s-o vadă murind, fără a fi în stare să miște un deget pentru a-i sări în ajutor.

— O să-i spui chiar tu, zise el cu blândețe. Iar după asta, nici măcar nu va mai fi de speriat.

— Nu știu ce să spun. Nu l-ai cunoscut niciodată pe Hihiri. Îmi promiți?

— Sigur că da. Fii fără grijă.

Cassie încuviință din cap. O altă lacrimă i se prelinse pe obraz. Havelock nu avea deloc impresia că reușea cât de cât s-o împiedice să clacheze.

Pe ecran apăru o ferestruică. Un insert video al sistemului de securitate al lui Murtry.

— Salut, Cass, zise Murtry. Am vorbit cu căpitanul Marwick și vă trimitem o echipă. Totuși, ne va lua câteva ore. Ai grijă să protejezi persoana civilă.

Vocea lui Cassie tremură când începu să vorbească, dar reuși să păstreze o oarecare fermitate.

— Pe planetă sunt patruzeci de oameni de-ai noștri, iar *ei* sunt două sute. Eu sunt singură. Nu-i pot proteja pe toți.

— Nu-i nevoie, spuse Murtry. Am difuzat mesajul de avertizare, pentru ca toată lumea să se baricadeze în locurile unde se află. Eu coordonez echipele științifice. E treaba mea. A ta este doamna Okoye. O ții în viață până ajungem acolo, bine?

— Da, domnule.

— Foarte bine, zise Murtry. Două ore. O să te descurci, Cass.

— Da, domnule.

— Havelock, în momentul ăsta ținem o ședință informativă în biroul de securitate. Poți să vii?

— Am plecat, spuse Havelock.

Își desfăcu chingile, se smulse din cușetă și se repezi pe coridor. Coridoarele din *Edward Israel* aveau o formă de octogon alungit, care-l ducea cu gândul la navele din vremea bunicului său. Chingile și barele de susținere amplasate de-a lungul pereților nu erau direcționale. Înaintă rapid pe coridor, iar creierul îl informă ba că escaladează un puț masiv din oțel și ceramică, ba că se prăbușește cu capul în jos prin el sau că – în mod ciudat – se târăște cu susul în jos, ca și cum s-ar fi aflat pe tavanul unei conducte de scurgere. Din ceea ce știa, centurienii aveau un simț natural ce le permitea să disocieze noțiunile de sus și jos, însă auzise asta doar de la centurieni și întotdeauna în contexte în care voiau să-i demonstreze că-i erau superiori. Poate era adevărat, poate era o exagerare. Oricum, când ajunse în biroul de securitate se simțea un pic amețit și dezorientat – îi lipsea gravitația falsă creată de propulsie.

Zece oameni erau agățați de pereți, toți orientați în aceeași direcție. Bărbați și femei cu structuri faciale și culori ale pielii complet diferite, însă cu aceeași expresie. Era aproape înfiorător. Murtry distribuise echipamentele de reprimare a revoltelor, iar vestele blindate gri-albăstrui, cu gulere înalte de protecție a gâtului, le dădeau tuturor o înfățișare de uriașe insecte umanoide. Până și Murtry purta una, ceea ce părea să indice că avea să coboare și el.

— … ce mi-a rămas, le vorbea Murtry din fața încăperii. Doar *voi* mi-ați mai rămas. Cavaleria nu va veni să ne salveze. Noi suntem cavaleria, ceea ce înseamnă că n-am de gând să mai pierd oameni. Reprezentăm forța de securitate a întregii planete, chiar aici, în această încăpere. Și ne putem duce misiunea la bun sfârșit, însă doar dacă renunțăm la sacrificii. Odată ajunși la sol, dacă vă simțiți amenințați, faceți tot posibilul pentru a vă proteja pe voi și echipa voastră.

— Domnule?

— Da, Okmi?

— Asta înseamnă că avem permisiunea să răspundem letal?

— Asta înseamnă că aveți permisiunea unui răspuns letal *preventiv*, punctă Murtry, după care așteptă o clipă pentru ca vorbele lui să fie bine înțelese.

Havelock oftă. Era o situație neplăcută, însă nu exista alternativă. Dacă distrugerea navetei ar fi fost o crimă unică, ei ar fi putut-o gestiona ca poliția. Însă localnicii nu se opriseră, iar acum, mai mulți angajați ai RCE erau dați dispăruți sau morți. Așadar se confruntau cu un conflict armat.

Cel puțin încercaseră mai întâi pe cale pașnică. Chiar dacă centurienii nu aveau să recunoască asta.

— Coborâm în douăzeci de minute, anunță Murtry. Va fi o coborâre lungă, rapidă și posibil turbulentă. Vom coborî la răsărit de tabăra centurienilor. Smith și Wei sunt șefi de echipă. Prima noastră prioritate este ajungerea la birou și securizarea lui.

— Ce facem cu *Barbapiccola*? întrebă cineva.

— La naiba cu *Barbapiccola*! Ce se aude cu *Rosinanta*?

Murtry ridică o mână cu palma întinsă.

— Niciunul dintre voi să nu-și bată capul cu ceea ce se întâmplă pe orbită sau acasă. Asta-i treaba mea și voi avea grijă. Eu și Havelock. Îi aruncă un zâmbet scurt și Havelock încuviință din cap, aproape o mică reverență. Respectați instrucțiunile primite și vă acord încrederea mea deplină. Haideți să coborâm și să preluăm controlul acestei situații dezastruoase.

Echipa se scindă, fiecare corp deplasându-se prin aer, după o traiectorie rapidă și eficientă, spre hangar și navetele ușoare. Havelock simți o undă de regret văzându-i pe ceilalți coborând fără el. Își aminti ceva din copilărie, o imagine fugară cu un copil șchiop și flautistul din Hamelin.

Murtry plutea spre el, deplasându-se împotriva curentului.

— Mă bucur să te văd. Acordă-mi un minut.

— Da, domnule.

Murtry făcu semn din cap spre biroul său. Era o cameră înghesuită, mai strâmtă decât o cabină de dormit, cu o cușetă de accelerație de tip vechi, pe suspensii cardanice ce se arcuiau peste ea. Murtry închise ușa în urma lor.

— O să-ți încredințez nava.

— Mulțumesc, domnule.

— Exagerezi, chiar n-ai pentru ce. Te las într-o situație de rahat. Echipajul lui *Israel* e alcătuit în mare parte din intelectuali pe care-i strâng chiloții fiindcă nu le autorizăm experimentele științifice, iar căpitanul s-a luptat din greu pentru a-i ține aici. Acum, că sunt probleme, nu vor mai insista să coboare la sol, însă presiunea va trebui orientată în altă parte. Îți las un echipaj redus ca să te descurci cu treaba asta.

— Ne vom descurca, domnule.

— Excelent. Cea mai mare amenințare pe care am înregistrat-o este *Rosinanta*. A făcut parte din armata marțiană înainte să ajungă la APE. *Israel* este o navă mare, dar științifică. Dacă *Rosinanta* ne atacă, am încurcat-o.

— De ce ne-ar ataca?

— Mă gândesc mai mult la *dacă* decât la *de ce*, zise Murtry ridicând din umeri. Așa că... am nevoie de ceva, care-ți va da peste cap programul navetelor, dar vreau totuși să faci asta.

— Desigur.

— Luăm pentru coborâre una dintre navetele ușoare, spuse Murtry pe un ton lent, de parcă s-ar fi gândit la ceva în timp ce vorbea, chiar dacă, în mod evident, nu era cazul. Pe cea care rămâne vreau s-o transformi într-o bombă. Scoate tot ce ar putea supra-încărca reactorul și instalează-i un sistem solid de aprindere de la distanță. Blochează toate comenzile de navigație standard și montează ceva la care doar tu și cu mine să avem acces.

— Și căpitanul Marwick?

Murtry îi aruncă un zâmbet enigmatic.

— Sigur, dacă vrei tu...

— Într-o jumătate de zi am terminat, promise Havelock.

— Foarte bine.

— Domnule? Împotriva cui crezi că vom folosi chestia asta? Împotriva taberei centurienilor?

— Luăm doar măsuri de precauție, Havelock. Sper să nu fie cazul. Dar dacă mă hotărăsc să trec la acțiune, o vreau repede.

— O vei avea.

— Deja mă simt mai bine știind asta, spuse Murtry și puse o mână pe birou, dând de înțeles că discuția se încheiase.

— Domnule?

Murtry ridică sprâncenele. Havelock se simți dintr-odată rușinat, gata să renunțe, însă continuă:

— Știu că nu-i mare lucru, domnule, dar când am vorbit cu Cassie, mi-a spus că-i este foame. I-am promis că-i vom duce un sandviș.

Chipul lui Murtry era inexpresiv, ca de piatră.

— Mă-ntrebam dacă nu i-ai putea duce un sandviș, domnule.

— S-ar putea rezolva, zise Murtry, iar Havelock nu-și dădu seama dacă bărbatul era amuzat sau iritat. Poate și una, și alta.

•

Havelock plutea în spatele biroului său. Celulele arestului de la bord erau pustii. Echipajul lui redus – cei mai tineri patru angajați ai forțelor de securitate și un tehnician luat din echipa de întreținere a navei – modificau în secret una dintre navetele ușoare rămase. Pentru a face bomba. Pe monitoarele sale vedea largarea navetei și decelerarea *Rosinantei* în faza ei finală, iar monitoarele interne ale stației ofereau imagini cu Cassie și cu Okoye, în ferestre diferite. Le urmări pe toate, așteptând să se întâmple ceva. Fiecare minut părea nefiresc de lung. Reciclatorul de aer bâzâia, păcănind la răstimpuri. Havelock își rodea unghia degetului mare.

Când auzi semnalul sonor care îi anunța primirea unui mesaj, tresări și trebui să-și pună palmele pe consolă pentru a nu pluti în derivă. Consultă lista de mesaje. Ultimul era de la birourile RCE de pe Luna și avea menționat ca subiect: POSIBILE STRATEGII PENTRU EVITAREA ESCALADĂRII CONFLICTULUI DE PE NOUA TERRA: CONTACTAȚI PENTRU INFORMAȚII. Potrivit marcajului temporal, fusese trimis în urmă cu cinci ore.

Undeva în apropierea portalurilor inelare, semnalele radio se întretăiaseră, unde electromagnetice străbătând vidul cosmic având codificate semnificații umane. Distanța pe care o ființă umană o străbătuse într-un an și jumătate fusese acoperită de mesaj în cinci ore.

Cinci ore, și tot era al naibii de încet.

Capitolul 11

Holden

Rosinanta își încheie faza finală a decelerării cu un jet propulsor alb și se stabiliză pe o orbită înaltă în jurul lui Ilus. Sub ea, planeta semăna destul de mult cu Pământul, astfel încât faptul că nu era Pământul era tulburător. Holden contemplase înainte multe lumi extraterestre. Ruginiul cu alb al planetei Marte, vârtejurile și turbioanele de pe Saturn și Jupiter. Total diferite de albastrul cu maro și alb ale Pământului. Însă Ilus avea mare deschisă și cer cu nori pufoși, toate semnele pe care creierul său le asocia cu planeta natală.

Cu excepția faptului că exista un singur continent mare și mii de insule presărate pe oceanul uriaș, ca mărgelele maronii ale unui colier. Amestecul de necunoscut și familiar îi stârnea dureri de cap.

— *Rosinanta*, îi contactă *Edward Israel*. De ce ați fixat sistemul de țintire asupra noastră?

— Ăăă…

Holden lovi ușor panoul de comunicații până reuși să deschidă un canal.

— Este doar o calibrare standard, *Israel*. Nu aveți niciun motiv de îngrijorare.

— Am recepționat, răspunse, nu tocmai convinsă, o voce din cealaltă navă.

— Alex, spuse Holden comutând pe canalul intern, te rog, nu mai întărâta ursul.

— Am înțeles, căpitane, zise Alex exagerându-și vorba tărăgănată și abia abținându-se să izbucnească în râs. Am vrut doar să le dau de știre celor de aici că orășelul are un nou șerif.

— Termină cu prostiile. Lasă-ne o oră pentru ultimele verificări, apoi du-ne la sol.

— S-a-nțeles! făcu Alex. A trecut ceva vreme de când n-am mai debarcat pe asemenea locuri.

— Vom avea probleme?

— Nu.

Holden părăsi postul de operațiuni și se deplasă plutind spre scara echipajului. Câteva minute mai târziu, se întâlni cu Amos în fața sasului punții. Mecanicul luase cu el două dintre echipamentele de luptă ușoare de fabricație marțiană, câteva puști și arme automate și o cantitate apreciabilă de muniție și de explozibil.

— Ce-i cu toate astea? se miră Holden.

— Ai spus să ne echipăm pentru coborâre.

— Păi, mă gândeam, știu și eu, la lenjerie de corp, periuțe de dinți…

— Căpitane, făcu Amos ascunzându-și cu greu nerăbdarea, acolo ăia se omoară între ei. Șase agenți de securitate RCE s-au volatilizat, iar o navetă de mare tonaj a fost doborâtă.

— Da, iar treaba noastră este să evităm escaladarea conflictului. Lasă naibii toate prostiile astea. Doar arme de mână. Haine și efecte pentru noi, produse medicale pentru colonie. Nimic mai mult.

— Mai târziu, când o să regreți că n-am luat cu noi toate astea, o să-ți râd în nas fără milă. După aceea vom da colțu'.

Holden voi să-i dea o replică tăioasă, însă se opri. S-a întâmplat *vreodată* ca lucrurile să se desfășoare conform planificării?

— Bine, fie, câte o pușcă de fiecare, dar dezasamblată și în raniță. Nimic la vedere. Și o vestă antiglonț ușoară. Una care să poată fi ascunsă sub haine.

— Căpitane, spuse Amos prefăcându-se surprins, să fi *învățat* oare ceva din trecutul tău? Încerci ceva nou?

— De ce trebuie să-ndur prostiile tale?

Amos începu să dezasambleze o pușcă de asalt.

— Pentru că sunt singurul din echipaj care poate menține cafetiera în stare de funcționare.

— Mă duc să-mi iau ceva lenjerie de corp și o periuță de dinți.

•

Rosinanta luminase probabil cerul nopții de pe Ilus în faza finală a decelerației. Când asoliză pe un câmp din afara așezării dărăpănate a coloniștilor, ridică un nor de praf ce se întinse pe un kilometru, iar vuietul declanșat în timpul coborârii vibră probabil ferestrele pe o distanță de două ori mai mare.

Oarecum surprins și dezamăgit când văzu că nu-i aștepta nimeni, Holden nu știu ce să creadă.

Era *totuși* mediatorul comun al APE și al Pământului, ales personal de Chrisjen Avasarala de la Națiunile Unite și de Fred Johnson, conducătorul Asociației Planetelor Exterioare – în măsura în care APE putea fi condusă –, pentru supervizarea discuțiilor vizând soluționarea conflictului. În alte locuri, asta ar fi meritat o recepție oficială din partea guvernatorului planetar, poate chiar o fanfară. Holden s-ar fi mulțumit cu un transport în așezare.

Își săltă cele două ranițe bine îndesate și, cu pas greoi, se îndreptă spre orășel. Amos căra trei, dintre care una era cea căreia îi spunea ranița *ne-am dus dracului*. Holden spera sincer să nu fie nevoiți s-o deschidă vreodată.

Când se îndepărtară suficient de mult, Holden dădu un semnal, iar Alex ridică *Rosinanta* de la sol, stârnind pentru câteva secunde o imensă furtună de praf.

— Știi, făcu Amos cu chef de conversație, am coborât atât de departe de orășel pentru a nu-i prăfui pe localnici, iar ei nici măcar nu s-au deranjat să trimită un cărucior să ne ia de aici. Nu-mi par prea recunoscători.

— Da, și pe mine m-a cam iritat treaba asta. Data viitoare îi spun lui Alex să asolizeze chiar în nenorocita lor de piață centrală.

Cu un gest al capului, Amos arătă o imensă structură extraterestră ce se înălța în depărtare. Semăna cu două turnuri subțiri din sticlă răsucite împreună, cu doi copaci crescând unul lângă altul.

— Deci asta-i..., zise el.

Holden nu răspunse. Una era să citești într-un raport despre „ruine extraterestre”, cu totul altceva să vezi o construcție masivă, care domina peisajul, ridicată de o altă specie. Cât era de veche? Vreo două miliarde de ani dacă era să-l creadă pe Miller cu privire la data dispariției creatorilor protomoleculei. Oare oamenii construiseră vreodată ceva care să dăinuie atât de mult?

— Potrivit experților în securitate din *Israel*, acolo le-ar fi fost masacrați oamenii, spuse Holden după câteva minute de mers.

— Super! făcu Amos. Cineva a fost ucis acolo. Așa ne revendicăm locurile, știi. Acum, această planetă este oficial a noastră.

În afară de turnul extraterestru care era, evident, greu de ignorat, restul peisajului putea fi desprins din sud-vestul Americii de Nord. Solul era constituit dintr-un strat compact de țărână, cu o vegetație reprezentată de un fel de arbuști pitici. Creaturi mărunte se îndepărtau din calea lor. Pentru câteva clipe fură înconjurați de un nor de insecte, dar după ce unele dintre ele îi înțepară și căzură moarte la pământ după ce le băură sângele, restul părură să înțeleagă că oamenii nu erau comestibili, așa încât nu le mai treziră niciun interes.

Colonia în sine arăta ca o favelă. Un amestec de construcții șubrede din elemente prefabricate și cărămizi, cu acoperișuri din plăci metalice recuperate. Câteva erau din chirpici. Gândul că niște semeni călătoriseră cincizeci de mii de ani-lumină pentru a-și construi case folosind o tehnologie veche de zece mii de ani îl făcu pe Holden să zâmbească. Oamenii erau creaturi foarte ciudate, dar și pline de farmec uneori.

În centrul așezării se adunase o mulțime de oameni. Mai exact, la intersecția singurelor două drumuri de pământ. În jur de cincizeci de coloniști se confruntau cu vreo zece oameni în uniforme RCE. Strigau unii la alții, însă Holden nu reușea să înțeleagă ce-și spuneau.

Din marginea mulțimii, cineva îi observă intrând în orășel și arătă spre ei. Disputa se stinse, după care gloata se năpusti spre Holden și Amos. Holden își lăsă ranițele jos și flutură din mână, zâmbind. Amos zâmbi și el, sprijinindu-și însă nonșalant o mână pe patul pistolului.

O femeie înaltă și robustă, cu câțiva ani mai vârstnică decât Holden, se repezi spre el și-l apucă de mâini. Era aproape sigur că aceasta era Carol Chiwewe, dar atunci se schimbase mult de când fusese făcută fotografia din dosarele lui informative.

— În sfârșit! Acum trebuie să le spui brutelor astea…

Înainte ca femeia să apuce să-și termine fraza sau ca Holden să poată răspunde, restul mulțimii începu să-l apostrofeze. Holden putu auzi frânturi din solicitările lor: să alunge personalul din RCE, să le dea hrană, medicamente sau bani, să-i lase să-și vândă litiul, să demonstreze că localnicii nu aveau nicio legătură cu dispariția agenților de securitate…

În timp ce Holden încerca să liniștească spiritele, un bărbat mai vârstnic în uniformă de securitate RCE înaintă domol spre

el; restul forțelor de securitate ale companiei îl urmau formând un V larg, ca un stol de gâște.

— Opriți-vă, vă rog. De îndată ce ne vom instala, o să ascult solicitările fiecăruia dintre voi. Dar nu ajungem la niciun rezultat dacă țipați toți în…

— Murtry, se prezentă bărbatul din RCE deplasându-se prin mulțime ca și cum nici n-ar fi existat, cu mâna întinsă și zâmbind. Șeful securității acestei expediții a companiei Royal Charter Energy.

Holden îi strânse mâna.

— Jim Holden. Mediator comun NU/APE.

Mulțimea se liniști și se îndepărtă, formând un cerc mic de calm în centrul căruia se aflau Holden și Murtry.

— Cei dați dispăruți erau oamenii tăi, continuă Holden.

— Cei uciși, îl corectă Murtry zâmbind în continuare.

Chipul lui îl ducea pe Holden cu gândul la un rechin. Dinți dezveliți și privire întunecată și rece.

— După câte am înțeles, nu s-a dovedit asta.

— Este adevărat, pentru că au curățat locul. Însă n-am nici cea mai mică îndoială.

— Până când *eu* nu voi avea nici cea mai mică îndoială, nu trebuie luată nicio măsură punitivă, zise Holden, care-l simți pe Amos apropiindu-se mai mult în spatele lui, ca o amenințare mută.

Zâmbetul lui Murtry nu i se citea și în privire.

— Tu ești șeful.

— Mediatorul, menționă Holden pe un ton ce-i dădu de înțeles celuilalt că pentru el era același lucru.

Murtry aprobă din cap și scuipă într-o parte.

— Firește.

Barajul se rupse și mulțimea se năpusti din nou spre ei. O femeie masivă își croia drum spre căpitan. Întinse mâna spre Holden cu un gest autoritar. Dacă Murtry se alesese cu o strângere de mână, avea să obțină și ea una.

— Sunt Carol Chiwewe, coordonatoarea coloniei, spuse ea strângându-i mâna cu fermitate.

Deci prima femeie fusese altcineva.

— Bună ziua, doamnă coordonatoare, începu Holden.

— Omul ăsta, continuă ea împungând cu un deget acuzator spre Murtry, ne amenință cu legea marțială! Pretinde că acea cartă le dă celor din RCE dreptul să…

— … impună respectarea cartei Națiunilor Unite și să mențină pacea, completă Murtry, care, în mod curios, reușise să acopere glasul femeii fără să ridice tonul.

— Să mențină pacea? făcu Carol. Le-ai dat oamenilor tăi dispoziție să tragă fără somație!

Mulțimea începu să-și manifeste dezaprobarea, iar strigătele se porniră din nou. Holden își flutură brațele pentru a-i calma pe recalcitranți. Spera să pară mai demn și mai impunător decât se simțea. Când Murtry vorbi, vocea îi era calmă, dar fermă.

— Nu prea văd cum am fi putut trage fără somație, având în vedere că toți cei care au murit până acum au fost uciși de oamenii tăi. De acum înainte n-o să mai tolerez niciun fel de amenințare la adresa angajaților sau a proprietății RCE.

Un bărbat înalt, cu un craniu disproporționat de mare, specific de centurian, își făcu loc pentru a ajunge în față.

— Mie asta-mi sună a amenințare, amice.

— Coop, te rog, nu înrăutăți și mai tare lucrurile, zise Carol oftând resemnată.

„Aha, deci Coop e dintre cei care creează probleme”, gândi Holden întipărindu-și în memorie trăsăturile omului.

— Pur și simplu așa mi se pare, spuse Coop întorcându-se spre mulțime cu un rânjet și continuând pe un ton ridicat. Pur și simplu mi se pare că, în clipa asta, singurul care proferează amenințări ești *tu*.

Mulțimea murmură încurajator, iar Coop afișă un zâmbet larg, savurând puterea ce i se oferise ca purtător de cuvânt al mulțimii.

Murtry încuviință din cap în direcția lui, zâmbind în continuare.

— Adevărul este că aș face orice pentru a proteja viețile oamenilor mei. Și deja am pierdut prea mulți, așa încât nu vreau să mai risc nimic.

— Hei, amice, nu ne învinui pe noi dacă nu ești în stare să-ți supraveghezi oamenii.

Cineva din mulțime izbucni în râs.

— Nu-ți face griji, zise Murtry fără să renunțe la zâmbetul său, dar făcând un pas în direcția lui Coop. Voi afla ce s-a întâmplat cu ei.

— Poate *tu* ar trebui să ai grijă, rânji Coop uitându-se în jos la Murtry, care era mai scund. Mai știi, ar putea să ți se întâmple și ție.

— Asta, spuse Murtry scoțându-și arma, a fost în mod clar o amenințare.

Și trase un glonț în ochiul drept al lui Coop. Centurianul se prăbuși ca un mecanism deconectat. Chiar înainte să analizeze întru totul ceea ce tocmai se întâmplase, Holden apucase arma și o îndreptase spre Murtry. Amos făcu un pas și i se alătură căpitanului, îndreptându-și și el pistolul spre șeful forțelor de securitate. La rândul lor, ceilalți membri ai echipei RCE își scoaseră armele, îndreptându-le amenințător spre Holden. Peste mulțime se așternu o tăcere mormântală.

— Ce *naiba*! făcu Holden. Am spus că este interzisă orice acțiune punitivă. Tocmai *am spus* asta.

— Așa este. Însă n-a fost o acțiune punitivă, ci un răspuns la o amenințare verbală directă.

Murtry coborî arma și se întoarse spre Holden.

— Am instaurat legea marțială în conformitate cu articolul 71 din carta Națiunilor Unite pentru explorarea acestei planete. Orice amenințare la adresa personalului RCE va fi pedepsită fără întârziere și cu fermitatea necesară.

Se uită la Holden câteva secunde, după care spuse:

— Ar trebui să-ți bagi arma în toc, căpitane.

Amos făcu o jumătate de pas în față, însă Holden îi puse o mână pe braț.

— Lasă arma, Amos.

Și-și puse în toc propria armă, iar echipa RCE făcu la fel o secundă mai târziu.

— Mă bucur că am stabilit atât de repede acest raport de lucru, zise Murtry. V-aș recomanda să vă instalați. O să trec mai târziu să vă vizitez.

•

Coordonatoarea rezervase pentru Holden și Amos două camere în depozitul din prefabricate ce fusese transformat într-o combinație de magazin universal, restaurant și bar. Camerele

din spate erau mobilate cu un pat de campanie, o masă și un lavoar.

— Văd că ne-au dat apartamentul prezidențial, spuse Amos aruncându-și ranițele pe podeaua camerei sale minuscule. Vreau să beau ceva.

— O clipă, zise Holden, după care intră în camera lui și luă legătura cu *Rosinanta*.

Făcu un raport complet referitor la coborâre și la împușcarea lui Coop. Naomi promise să transmită informațiile mai departe lui Fred și Avasaralei prin fascicul îngust, iar lui îi recomandă să fie prudent.

Așa-zisul bar se reducea la patru mese de joc șubrede și vreo douăzeci de scaune împrăștiate în apropierea colțului-restaurant al clădirii. Când Holden își încheie raportul, Amos îl aștepta cu două sticle de bere în față.

— A mers bine.

— Nu ți se pare că suntem depășiți de evenimente? întrebă Amos după ce amândoi băuseră câteva înghițituri în tăcere.

— Mi se pare normal, răspunse Holden.

— Mda.

Erau fiecare la a doua bere când sosi și Murtry. Vorbi un minut cu barmanul, după care se așeză în fața lui Holden și puse pe masă o sticlă de whisky și trei pahare.

— Hai să bem ceva, căpitane, propuse el turnând în pahare.

— Vei ajunge la închisoare pentru ceea ce ai făcut astăzi, spuse Holden, apoi dădu paharul de dușcă. Whisky-ul avea gustul acru de mucegai al distileriilor centuriene. Mă voi îngriji personal de asta.

Murtry ridică din umeri.

— Poate. În ceea ce mă privește, vreau să mă asigur că toți oamenii mei supraviețuiesc suficient de mult pentru ca închisoarea să fie o posibilitate reală. De la atacul asupra navetei și până la masacrarea echipei mele de la sol, am pierdut deja aproape douăzeci de oameni. N-am de gând să mai pierd vreunul.

— Sunteți o echipă de securitate angajată de o companie privată. Nu aveți dreptul să instaurați legea marțială și să-i împușcați pe cei care nu vor să coopereze. N-am de gând să înghit așa ceva din partea unor guverne legitime, cu atât mai puțin din partea unui polițist de închiriat cum ești tu.

Holden își mai turnă un pahar, din care luă o înghițitură.

— Cum se numește planeta asta?

— Poftim?

— Planeta. Care-i numele ei?

Holden se aplecă în față, având pe buze cuvântul *Ilus*. Se opri. Murtry zâmbi vag.

— Ai lucrat mult timp pentru APE, căpitane Holden. Și ai antecedente ce dovedesc din plin măsura în care detești genul de companii care mă angajează. Am unele rezerve cu privire la capacitatea ta de a gestiona cu imparțialitate situația de aici. Iar faptul că mă amenințí și mă faci în fel și chip nu reușește să mă liniștească.

— Mi-ai subminat autoritatea, ucigând un centurian la cinci minute după sosirea mea.

— E adevărat. Și înțeleg că ai putea deduce de aici că nu-ți iau rolul în serios. Însă prietenii tăi din Națiunile Unite sunt la un an și jumătate distanță. Gândește-te la asta. Durează între opt și unsprezece ore să reușești primele două schimburi de cuvinte dintr-o conversație și aproape nouăsprezece luni să parcurgi, la viteze normale, spațiul ce ne desparte de ei. Guvernatorul nostru local a fost ucis de teroriști. Oamenii mei au fost uciși pentru că au încercat să aplice legile în vigoare. Acum, pe bune, chiar crezi c-o să aștept să rezolvi problemele existente aici? Nu, o să-i împușc pe toți cei ce amenință expediția RCE sau pe angajații companiei, după care voi dormi foarte bine. Asta-i realitatea locului în care te afli acum. Ar fi mai bine să te obișnuiești cu ea.

— Știu ce ești, interveni Amos.

Uriașul fusese atât de tăcut, încât Murtry și Holden rămaseră surprinși.

— Ce sunt? întrebă Murtry gata să intre în joc.

— Un ucigaș, răspunse Amos pe un ton lejer, în timp ce chipul îi era inexpresiv. Ai o scuză grozavă și o insignă strălucitoare pentru a da impresia că ești băiat bun, dar nu despre asta-i vorba. I-ai făcut felul ăluia în fața tuturor. Și abia aștepți să repeți experiența.

— Serios? făcu Murtry.

— Mda. Așa încât îți spun sincer, ca de la un ucigaș la altul: nu-ncerca mizeriile astea cu noi!

— Amos, liniștește-te! îl avertiză Holden, însă ceilalți doi nu-l luară în seamă.
— Sună a amenințare, zise Murtry.
— Oh, chiar așa și este, rânji Amos.
Holden își dădu seama că cei doi își țineau mâinile sub masă.
— Hei, băieți…
— Cred că unul dintre noi ar putea s-o sfârșească rău, spuse Murtry.
— De ce nu acum? replică Amos, ridicând din umeri. N-am nimic de făcut. Putem sări peste comentarii.
Față în față de fiecare parte a mesei, Murtry și Amos își zâmbiră preț de un moment interminabil, în timp ce Holden analiza diverse evenimente neprevăzute ce i se învălmășeau în minte: „Ce se întâmplă dacă Amos este împușcat, dar dacă Murtry este împușcat, dar dacă eu sunt împușcat…”
— S-aveți o zi frumoasă, băieți! le ură Murtry ridicându-se încet în picioare, dar fără a-și ține mâna pe patul armei. Păstrați sticla.
— Mulțumesc! răspunse Amos turnându-și încă un pahar.
Murtry îi salută cu un gest al capului, după care ieși din bar.
Holden expiră prelung, eliberând aerul pe care i se părea că-l ținuse în plămâni de vreo oră.
— Cred că suntem oarecum depășiți de situație, recunoscu el.
— La un moment dat va trebui să-l împușc pe individul ăsta, zise Amos umplându-și încă o dată paharul.
— Aș vrea să n-o faci. Situația seamănă deja cu o catastrofă feroviară și, pe lângă masacrarea câtorva sute de coloniști și cercetători, ceea ce-i destul de tragic, va fi și vina mea când totul se va nărui.
— Împușcarea lui ar putea aranja lucrurile.
— Sper că nu, spuse Holden, temându-se însă că Amos ar putea avea dreptate.

Interludiu

Investigatorul

… se extinde se extinde se extinde se extinde…

De o sută treisprezece ori pe secundă, niciun răspuns, și se extinde. Nu resimte nicio frustrare, deși unele părți din el au senzația asta. Nu e conceput pentru a încorpora conștiință sau voință, ci pentru a folosi orice găsește. Mințile dinlăuntrul său sunt închistate, izolate. Utilizate atunci când sunt de folos, ca tot restul, și se extinde.

Nu este un plan. Nici măcar o dorință – sau doar o dorință fără cunoașterea obiectului acelei năzuințe. E o presiune selectivă ce se opune haosului. Nu se gândește la sine în felul ăsta deoarece nu gândește, totuși mediul se schimbă, se deschid noi posibilități, ceea ce formează investigatorul și forțează noua fisură. Noul spațiu. Mințile din interiorul său interpretează asta în mod diferit. Ca o mână ce se ridică prin pământul reavăn al unui mormânt. Ca atunci când găsești o ușă într-o încăpere care până atunci nu avusese nicio ușă. Ca o gură de aer pentru o femeie ce se îneacă. Nu este conștient de aceste imagini, însă conștientizarea lor face parte din el.

Investigatorul pune presiune pe aborigen, iar aborigenul acționează. Mediul se schimbă din nou. Tiparele încep să se potrivească tiparelor, dar nu poate exista identificare, deoarece nu este conștient pentru a identifica. Ar fi conștient de accelerarea aborigenului, de încetinirea lui, vectori alunecând de la zero la unu la un alt zero în parametri diferiți, dacă era conștient, dar nu este conștient. Se extinde.

Tiparele se potrivesc și se reorientează și el se extinde. Cascade de informații implicite se revarsă, iar părțile sale conștiente văd un lotus deschizându-se pentru totdeauna, aud un strigăt alcătuit din alte strigăte, ele însele alcătuite din alte strigăte, într-o construcție fractală formată din sunete, și se roagă la Dumnezeu pentru o moarte care nu vine.

Se extinde, însă felul în care se extinde se modifică. Improvizează, ca întotdeauna, zvâcnirea insectei, scânteia ce închide golul, se extinde.

Atinge ceva și, pentru o clipă, o parte din el, senzitivă, simte speranță. Nu conștientizează speranța. Răspunsul nu vine. Nu s-a terminat. Nu se va termina nicicând. Se extinde și găsește lucruri noi. Lucruri vechi. Se revarsă în locuri în care poate curge mai ușor. Există răspunsuri, iar răspunsurile alimentează impulsurile care le-au determinat, și există și mai multe răspunsuri. Toate automate și vide și moarte, cum este el. Nimic nu se întoarce. Nu simte dezamăgire. Nu se închide. Se extinde.

Nu experimentează prudența, însă prudența face parte din el. Se extinde, se precipită în noul spațiu al posibilității, și ceva din profunzimile sale, mai vast decât ar trebui să fie, o observă cum se extinde.

Uși și colțuri. Se extinde se extinde se extinde. Uși și colțuri.

Ar putea ieși nasol, puștiule.

Capitolul 12

Basia

James Holden sosi prea târziu.

Împreună cu toți ceilalți din colonie, Basia văzu cum jetul propulsor al *Rosinantei* aprinse cerul planetei Ilus. Pentru el era, poate, deja prea târziu. El confecționase bombele care distruseseră naveta RCE și-l uciseseră pe guvernatorul Națiunilor Unite. El fusese de față când Coop și ceilalți măcelăriseră echipa de securitate RCE. Și probabil nu mai exista cale de întoarcere. Poate era deja un om mort sau destinat vieții în închisoare – ceea ce, în fapt, însemna același lucru. Însă contemplând pe cer dâra albă de foc, nu putu să nu simtă o scânteie de speranță. Jim Holden îi salvase pe copiii de pe Ganymede – prea târziu pentru Katoa, dar îi scăpase de primejdie pe ceilalți. Distrusese odioasa corporație responsabilă pentru moartea băiețelului său. Datorită lui Holden, nu mai existau nici Mao-Kwikowski și nici Protogen. Iar dacă Basia nu-l întâlnise niciodată în carne și oase, în schimb îl văzuse pe canalele de știri, vorbind și zâmbind, pe cel care-l răzbunase pe Katoa. Ceea ce îi creasе un sentiment ciudat de intimitate.

Iar omul acela sosea pe Ilus. Oare l-ar putea salva și pe el?

Așa încât, atunci când dâra luminoasă de pe cer dispăru și știu că Holden și echipajul său erau pe orbită, Basia se lăsă cuprins de o undă de speranță. Nu mai simțise așa ceva de foarte multă vreme.

Iar când auzi vuietul produs de o navetă ce cobora, alergă afară ca toți ceilalți coloniști, pentru a vedea unde va asoliza. *Vine mediatorul Națiunilor Unite*! strigară unii la alții. Se refereau la cel care salvase Pământul. Omul care salvase Ganymede. Omul care ne va salva pe noi.

O navetă mică coborî din cer și se așeză pe solul compact de la sud de First Landing, iar jumătate din populația orășelului alergă să-i iasă în întâmpinare. Alergă și Basia.

Naveta se sprijinea pe cinci picioare robuste și degajarea căldurii acumulate producea trosnete slabe în elementele

carenajului. Localnicii așteptau tăcuți, prea emoționați ca să mai poată vorbi. Apoi o rampă de acces se lăsă la sol și un pământean îndesat cu păr grizonant și față brăzdată de riduri adânci coborî pe ea. Nu era Holden. Să fi fost, poate, un membru al echipajului său? Bărbatul purta însă echipament blindat cu sigla RCE, pe când Holden trebuia să fie un mediator imparțial.

Bărbatul se opri la jumătatea rampei și le adresă un zâmbet sec. Basia își dădu seama că-și ținea respirația, apoi că nu era singurul.

— Bună ziua, zise bărbatul. Mă numesc Adolphus Murtry și sunt șeful securității Royal Charter Energy.

Era o altă navă RCE pe care o văzuseră frânând pe orbită? Bărbatul coborî rampa, afișând în continuare zâmbetul rece de prădător, în timp ce mulțimea se retrase. Basia făcu la fel.

— Din cauza atacului asupra navetei care a costat viețile multor angajați ai RCE *și* oficiali ai Națiunilor Unite, preiau controlul direct al securității acestei planete. Dacă aveți impresia că pare a fi o lege marțială, așa și este.

Murtry fluieră scurt și încă zece persoane din forțele de securitate echipate cu armuri coborâră rampa. Aveau arme automate și lansatoare de proiectile. Nu se vedea nicio armă neletală de intimidare.

— Vă rog să fiți convinși, continuă Murtry, că din cauza atacului asupra primei echipe de securitate…

— Nimeni n-a dovedit că ar fi fost atacați! strigă cineva din mulțime.

Coop, cine altul? Stătea în spate, cu brațele încrucișate la piept și afișând un zâmbet disprețuitor.

— Din cauza acestui atac, continuă Murtry, le-am acordat oamenilor mei permisiunea de a trage fără somație. Dacă se simt amenințați, au permisiunea să utilizeze forța letală.

Carol își făcu loc prin mulțime pentru a-l înfrunta pe Murtry la piciorul rampei, iar Coop o urmă.

— Nu ești putere executivă, zise Carol, căreia furia îi scotea în evidență tendoanele de la gât. Avea pumnii strânși, pe care îi ținea pe lângă corp. Nu poți pur și simplu să debarci aici cu o grămadă de arme și să ne spui că ai dreptul să ne împuști. Asta-i *lumea noastră*.

— Are dreptate! strigă Coop și se întoarse spre ceilalți, solicitându-le sprijinul.

— Nu, spuse Murtry cu același zâmbet, nu are.

O bubuitură despică aerul când o altă navă intră în atmosferă și asoliză în vestul orășelului. Murtry abia dacă aruncă o privire într-acolo. „Vin întăriri”, gândi Basia.

Murtry porni spre așezare escortat de membrii echipei sale, urmați de mulțimea risipită în jurul lor. Carol continua să vorbească, însă cuvintele ei nu aveau niciun efect. Murtry nu făcea decât să zâmbească și să dea din cap, dar fără să încetinească pasul. Dintr-odată, nava ce aterizase în cealaltă parte a orășelului decolă, lăsând în urmă o coloană de vapori albi și dispăru din vedere. Urletul motorului ei umplu spațiul.

Când ajunseră în centrul așezării, Basia îl văzu pe Jacek dând târcoale pe la marginea mulțimii. Își apucă fiul de braț, bruscându-l mai tare decât ar fi vrut, iar băiatul scoase un țipăt de teamă.

— Tată, am dat de necaz? întrebă el pe când îl îndepărta de ceilalți.

— Da! strigă Basia, după care, văzând lacrimile ce înecau ochii copilului, se opri și, lăsându-se în genunchi lângă el, continuă mai calm: Nu. Nu, fiule. Nu tu. Însă vreau să te duci acasă.

— Dar…

— Niciun dar, îl întrerupse Basia împingându-l ușor de la spate. Te duci acasă.

— Omul ăla o să ne omoare?

— Care om? făcu Basia, însă doar pentru a mai trage de timp.

De fapt, știa despre cine era vorba. Chiar și băiețelul lui putea simți adierea morții venind dinspre Murtry și echipa sa.

— Nu ne omoară nimeni. Du-te acasă.

Basia îl privi pe Jacek îndepărtându-se și așteptă până îl văzu intrând în casă și închizând ușa. Când se auzi detunătura, tocmai se pregătea să se alăture din nou mulțimii.

Primul său gând – „Jacek avea dreptate. Ne omoară”.

Totuși nu pe *noi*, constată el odată ajuns în apropierea celorlalți. Doar pe Coop, care zăcea întins în praf, cu o gaură roșie în locul ochiului drept și o baltă de sânge ce i se lățea sub cap.

Și Holden, cu maxilarele încleștate și ochii larg deschiși.

„Prea târziu”, gândi Basia. „Din nou prea târziu”.

•

Oameni înarmați patrulau pe străzile din First Landing.

Basia și Lucia erau așezați pe veranda micuță din fața casei, privindu-i cum trec scăldați în lumina tot mai slabă a soarelui. Se lăsa seara. Un bărbat și o femeie, ambii cu veste antiglonț având inscripționată sigla în roșu cu albastru a companiei RCE, purtau atârnate de șolduri arme automate. Amândoi afișau aceeași expresie dură.

— E din cauza mea, zise Basia.

— Bea-ți ceaiul, îl îmbie Lucia strângându-l ușor de mână.

Basia privi în jos la ceașca de ceai care i se răcea pe genunchi. Tot ceaiul pe care-l avea micuța colonie venise cu navetele, odată cu ei. Era de neconceput să risipești un produs de lux. Sorbi lichidul călduț, însă nu simți niciun gust.

— O să mă omoare – eu urmez.

— Poate.

— Sau mă vor arunca în închisoare până la sfârșitul zilelor, luându-mă de lângă familia mea.

— Tu singur te-ai îndepărtat de familia ta, când te-ai înhăitat cu idioții ăia violenți care au aruncat naveta în aer. Tu i-ai dus la ruine, când i-au ucis pe cei din RCE. Tu ai făcut alegerile care te-au adus în situația asta. Te iubesc, Basia Merton. Te iubesc atât de mult, încât mă doare sufletul. Dar ești prost, cu adevărat prost. Iar când te vor lua de lângă mine, n-o să te iert pentru asta.

— Ești o femeie dură.

— Sunt medic. Sunt obișnuită să le dau oamenilor vești proaste.

Basia își termină ceaiul înainte să apuce să se răcească.

— Aș putea găsi o frânghie sau un lanț în zona de exploatare. Am putea atârna o bancă aici, să ne legănăm pe verandă.

— Ar fi drăguț, spuse Lucia.

Cei doi agenți ai RCE ajunseseră la capătul străzii și făceau cale întoarsă. Cu soarele începând să coboare sub orizont, umbrele lor se întindeau aproape cât era orășelul de lung.

— Ne-am concentrat asupra extracției de litiu pentru a câștiga bani, continuă Basia, însă trebuie să-ncepem să ne gândim la propriile noastre nevoi energetice.

— E adevărat.

— *Barb* nu ne poate aduce baterii la nesfârșit. Iar într-o zi va pleca spre Pallas ca să vândă minereul. Ceea ce înseamnă că doi ani nu va mai fi disponibilă pentru noi.

— Și asta-i adevărat, zise Lucia agitând ceaiul care-i mai rămăsese și ridicându-și ochii spre stele. Mi-e dor să văd Jupiter pe cer.

— Era frumos, încuviință Basia. Diseară, după ce se întunecă, trebuie să mă-ntâlnesc cu Cate și cu ceilalți.

— Baz..., începu Lucia, dar se opri și oftă cu tristețe.

— Ei vor dori să-l răzbune pe Coop, ceea ce nu va face decât să înrăutățească lucrurile.

— Mă-ntreb ce poate fi mai rău.

Basia rămase tăcut, gândindu-se la balansoarul pe care l-ar putea construi pe verandă. La montarea unui boiler mai mare pentru băi cu apă caldă. La construirea unei bucătării și a unei sufragerii mai mari în spatele casei. La toate lucrurile pe care nu avea să le mai facă.

Agenții ajunseseră la capătul străzii lungi a așezării, aproape invizibili, în armurile lor întunecate și în lumina amurgului. Basia se ridică să plece.

— Nu-i poți opri să mai ucidă pe cineva? îl chestionă Lucia cu un ton atât de normal, de parcă l-ar fi întrebat dacă mai vrea ceai.

— Ba da, răspunse Basia.

Dar se simțea că minte.

— Atunci du-te.

•

Se întâlniră acasă la Cate. Peter, Scotty și Ibrahim. Venise chiar și Zadie, dar soția sa Amanda rămăsese acasă să aibă grijă de fiul lor cu ochiul infectat. Nu era semn bun. Dintre toți, ea era cea mai furioasă. Se înfierbânta cel mai repede. Basia lucrase cu ea pe Ganymede și nu de puține ori apărea dimineața cu un ochi învinețit sau cu o buză ruptă în urma unei bătăi încasate în vreun bar cu o seară înainte. Toți erau tulburați, cu nervii întinși la maximum, gata să izbucnească, dar cu Zadie avea să fie cel mai greu de discutat.

— L-au împușcat pe Coop, spuse Cate în momentul în care sosi și Scotty, ultimul dintre ei.

Nu era expunerea unui fapt. Toți fuseseră martori la ceea ce se întâmplase. Nu, era începutul unei justificări.

— Cu sânge rece, zise Zadie și-și întări vorbele izbind cu pumnul în palma sa deschisă. Toți am văzut. Pur și simplu i-a tras un glonț în cap în fața lui Dumnezeu și a tuturor.

— Așa încât am un plan, continuă Cate. Oamenii din RCE sunt adăpostiți în…

— Cine te-a însărcinat? întrebă Zadie.

— Murtry.

Femeia miji ochii, dar nu insistă. Basia se foi pe un capăt al canapelei. Era un cadru făcut manual, acoperit cu căptușeală luată din navă și cu resturi de pânză cusute cu stângăcie, din pânza pe care producătorul le-o livra o dată pe lună pentru haine și alte nevoi. Stăteau în jurul unei măsuțe pe care Cate o confecționase din imitația de lemn local. Nu era tocmai orizontală, paharul cu apă al lui Basia fiind vizibil înclinat. Pe pereți atârnau fotografii cu familia lui Cate, două surori rămase în Centură împreună cu copiii lor. Pe podea se afla un vas din lut ars plin cu bețe și crengi, despre care Basia crezu că aveau un scop decorativ, nu că ar fi fost vreascuri pentru foc.

Era un loc prea casnic pentru genul de întâlnire la care participau. Totul îi părea ireal – faptul că el și cinci persoane pe care le știa discutau despre uciderea unor agenți de securitate ai unei companii în livingul lui Cate, lângă vasul ei plin cu bețe.

Scotty propuse să mai aștepte. Nu era vocea rațiunii, ci a fricii. Peter îl susținu, opunându-se escaladării conflictului. Cate și Zadie strigară la ei și-i reduseră la tăcere. Ibrahim nu zise nimic, mulțumindu-se să-și muște buza de jos și să se uite încruntat în podea.

— Sunt de părere să-l așteptăm pe Holden, interveni Basia profitând de o pauză în conversație.

— Holden se află deja aici de o zi. Ce mai așteptăm? întrebă Cate plină de furie și de sarcasm.

— Are nevoie de timp pentru a se întâlni cu noi, pentru a se obișnui cu locurile, continuă Basia, iar cuvintele părură anemice chiar și pentru urechile lui. Totuși el este mediatorul. Și poate vorbi direct cu consiliul de conducere al APE și cu Națiunile Unite. Recomandările lui vor cântări greu. Avem nevoie ca el să fie de partea noastră.

— APE? făcu Zadie și scuipă. Națiunile Unite? Ce vor face pentru noi? Ne vor trimite o scrisoare redactată în termeni duri? Murtry și gealații lui sunt chiar aici! Arătă cu degetul spre

perete, spre strada de dincolo de el, spre agenții cu arme automate. Câți dintre oamenii noștri mai trebuie să fie uciși pentru a ne apăra?

— Noi am început să-i ucidem primii, spuse Basia, însă regretă imediat cuvintele.

Toți începură să strige, mai ales la el. Basia se ridică în picioare. Știa că are o ținută impunătoare, masiv și lat în spate. Era mai solid decât oricare din încăpere. Făcu un pas în față, în semn de provocare fizică. Spera să fie suficientă corpolența lui. Era aproape sigur că, dacă își punea mintea, Cate îl putea bate măr.

— Liniște!

Îl ascultară.

— Avem o șansă, continuă el forțându-se să adopte un ton calm. Dar este foarte fragilă. Noi am ucis oameni din RCE.

— Eu n-am fost…, începu Zadie, însă Basia o reduse la tăcere cu un gest.

— Ei l-au ucis pe Coop. În momentul de față au impresia că au marcat un punct decisiv în încercarea de a se impune, așa încât nu vor mai ucide decât dacă vor fi provocați. Suntem într-o situație echilibrată. Dacă nimeni nu face nimic pentru a înclina balanța într-un fel sau altul, Holden poate reuși să-și îndeplinească misiunea. Ne poate ajuta să rezolvăm problemele fără alte violențe.

Cate pufni și-și întoarse privirea, însă Basia o ignoră.

— Sunt alături de voi în toată treaba asta. Am la fel de mult de pierdut ca oricare dintre voi. Dar trebuie ca omul ăsta să fie de partea noastră. L-a văzut pe Murtry ucigându-l pe unul dintre noi. Nu ne-a văzut făcând vreun rău. În momentul ăsta avem avantajul de a părea victime. Să nu-i dăm motiv să-și schimbe părerea.

Urmă un lung moment de tăcere, cu Basia stând în mijlocul camerei, gâfâind de emoție.

— Bine, încuviință Ibrahim.

Fusese cândva soldat, iar ceilalți îl respectau. Când vorbi în cele din urmă, avea un ton autoritar. Cate se încruntă, dar nu zise nimic.

— Bine?

— Bine, șefule, spuse Ibrahim. Deocamdată jucăm cum vrei tu. Du-te să vorbești cu acest Holden. Câștigă-l de partea noastră. El ți-a găsit băiatul, *sa sa*? Folosește-te de chestia asta.

Basia simți un impuls de furie și de rușine când i se aminti de Katoa, la gândul de a se folosi de băiat pentru a-l aborda pe Holden, dar își reprimă sentimentele. Ibrahim avea dreptate. Ar avea un subiect de discuție cu Holden și i-ar putea trezi compasiunea.

— Discut cu el mâine, zise stăpânindu-și o senzație bruscă de greață.

— Acum totul depinde de tine, șefule.

Vorbele lui Ibrahim sunară ca o amenințare.

•

Basia se îndrepta spre casă învăluit de bezna de nepătruns a nopții de pe Ilus. Îi părea rău că nu se gândise să ia o lanternă cu el. Regreta că aruncase în aer o navetă plină cu oameni și că-l ajutase pe Coop să-i ucidă pe agenții RCE. Îi părea rău că soția lui era supărată pe el și că avea dreptate. Regreta că băiatul lui, Katoa, nu mai era în viață și că nu mai locuiau în casa lor de pe Ganymede... și, mai ales, că veniseră pe Ilus.

Se împiedică de o piatră și căzu, julindu-se la genunchi. Îi era imposibil să rezolve celelalte lucruri, dar ar fi putut măcar să-i treacă prin minte să ia cu el o lanternă.

Lucia lăsase o lumină aprinsă într-una dintre camere. Fără ea, Basia ar fi putut trece pe lângă casă fără să-și dea seama. Cel puțin Lucia voia ca el să se întoarcă acasă. Și lăsase lumina aprinsă pentru asta. Pentru prima dată după mult timp, Basia simți că zâmbește.

O siluetă întunecată se repezi prin lumina slabă din jurul casei, spre ușa din spate. Fără a mai sta pe gânduri, Basia sprintă într-acolo. Silueta de la ușă se ghemui, mai mică decât el și îngrozită.

Felcia.

— Tată! M-ai speriat!

— Oh, puiule, îmi pare rău. Nu te-am recunoscut. Am văzut doar pe cineva strecurându-se pe lângă casă și am dat fuga.

Fata îi zâmbi, cu ochii umezi și buzele tremurând, dar străduindu-se să pară curajoasă.

— Bine, hai înăuntru.

— Felcia, spuse Basia împingând ușa cu o mână, de ce te strecori în casă la miezul nopții?

— Am ieșit să mă plimb, zise ea abătându-și privirea, incapabilă să-l privească în ochi.

— Te rog, puiule, spune-mi că-i vorba despre un băiat.

— E un băiat, zise fata evitându-i în continuare privirea.

— Felcia!

— Plec cu următoarea navetă, spuse ea ridicând, în cele din urmă, capul. Când James Holden îi va convinge să lase *Barbapiccola* să plece, voi sui la bord. De pe Pallas o să găsesc o posibilitate să ajung pe Ceres. Mama l-a contactat pe fostul ei mentor din CUMA pentru a-mi obține un interviu pentru primul an de medicină la Hadrian, pe Luna.

Basia simți ca și cum cineva l-ar fi lovit în plex. Durerea din stomac îi tăie respirația.

— Plec, tată.

— Nu, zise el. Nu pleci.

Capitolul 13

Elvi

Bunicul lui Elvi se recăsătorise târziu în viață. Noul lui soț fusese un neamț cu râs vesel, o barbă albă ca zăpada și un cinism jovial despre umanitate. Despre bunicul Raynard, cel mai bine își amintea cât de repede compunea o epigramă sau găsea o vorbă de duh. Avea câte una pentru orice ocazie. Ea considerase că-l făceau să pară de viață și înțelept, în parte pentru că adeseori nu era sigură ce voia să spună.

Una dintre expresiile cu tâlc fusese: *O dată nu-i niciodată*. *De două ori e-ntotdeauna*.

Când naveta se prăbușise, Elvi știuse – știuseră toți, de fapt – că cineva amplasase acolo explozibilii, însă experiența ei cu coloniștii centurieni care începuse în aceeași noapte se dovedise atât de diferită, încât se detașase de cunoașterea respectivă și de impactul ei emoțional. Cineva dintre centurieni făcuse un lucru îngrozitor, însă persoana aceea nu avea chip, era anonimă, ireală. Merton făcea tot ce putea pentru îngrijirea răniților – era ceva real. Fiica ei, Felcia, care se afla în locul cel mai îndepărtat de Pământ atins vreodată de omenire și ale cărei ambiții o trăgeau înapoi spre Luna, era reală. Anson Kottler și sora lui, Kani, care o ajutaseră pe Elvi să-și amenajeze baraca. Samish Oe, cu zâmbetul lui pe jumătate idiot, era real. Carol Chiwewe. Eirinn Sanchez. Toți fuseseră atât de amabili, încât Elvi rânduise moartea guvernatorului în categoria evenimentelor excepționale, o dramă atât de rară, încât nu avea să se mai întâmple vreodată.

Însă dispariția lui Reeve și a echipei de securitate însemna de două ori și Elvi își schimbase percepția asupra coloniei, a cercetătorilor RCE și a barăcii ei de la marginea câmpiei. Deoarece, de acum, amenințarea cu violența nu mai era *niciodată*. Era *întotdeauna*.

— Ai observat altceva? întrebă Murtry.

— Nu, zise Elvi. Nu cred.

— Doamnă Okoye, știu că toate astea ți-au creat neplăceri, insistă șeful securității, dar trebuie să încerci să-ți amintești dacă ai mai văzut ceva în timp ce te aflai acolo. Referitor la persoana pe care ai văzut-o întorcându-se, poți preciza dacă era bărbat sau femeie?

Bineînțeles, nu așa funcționa memoria. Simpla dorință de a-și aminti ceva, efortul de a reuși era mult mai susceptibil de a genera o falsă amintire și de a adăuga ansamblului date eronate, decât de a scoate la suprafață unele detalii pe care ar fi omis să le menționeze. Și cum i se păru nepoliticos să-i explice asta lui Murtry, Elvi clătină pur și simplu din cap.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Nu-i nicio problemă, zise bărbatul pe un ton ce-i trăda destul de clar dezamăgirea. Dacă se întâmplă să-ți amintești orice altceva, te rog să mă informezi.

— Așa voi face.

— Te simți bine?

— Cred că da. De ce întrebi?

— Mediatorul Națiunilor Unite a solicitat și el să vorbească cu tine. Totuși, dacă nu vrei, nu ești obligată. Doar un cuvânt, și-i zic să-și vadă de treabă.

— Nu, nu mă deranjează, spuse ea în timp ce gândea „James Holden vrea să vorbească cu mine?” Ar trebui să... mă rog, e ceva ce-ar trebui să-i spun în mod special? Mă refer la activitate.

Adevărul era că voia pur și simplu să iasă din birourile forțelor de securitate. Din cauza celor treizeci de ore cât avea ziua pe Noua Terra, îi venea greu să aprecieze cu exactitate cât timp petrecuse acolo, dar când venise la Reeve era întuneric, iar în noaptea aceea dormise într-una dintre celule. Stătuse acolo în vreme ce Murtry și echipa de securitate debarcau și instituiau ordinea în orășel, iar acum se făcuse din nou dimineață. Deci două zile pe Noua Terra. Poate trei zile pământești. Însă sensul exact al cuvântului *zi* scăpa percepției sale intuitive.

— Căpitanul Holden trebuie să înțeleagă exact gravitatea situației noastre, preciză Murtry. A venit aici gândind că există două tabere, așa încât vrea să instituie un fel de distincție. Aș aprecia foarte mult dacă ai face orice pentru a-l ajuta să înțeleagă de ce în cazul ăsta nu-i soluția potrivită.

— Oh, făcu Elvi. Da, firește.

— Mulțumesc.

— Încă ceva…

Murtry ridică din sprâncene și înclină capul spre ea. Nu spuse *Da*, *doamnă*, dar întreaga lui atitudine fizică sugera cuvintele acelea.

— Cercetările mele se află în continuare în baracă. Lucram la câteva studii când am venit să vorbesc cu… când am venit aici. Locuința mea se situează în afara limitelor autorizate, sau voi putea să mă întorc acolo?

— Te vei întoarce acolo. Știi care este singurul lucru care nu se va întâmpla aici? Nu vom ceda nici măcar o palmă din solul nostru. Cine a făcut asta nu va câștiga partida.

— Mulțumesc.

Pentru o clipă, expresia lui Murtry se înăspri. Privirea lui căpătă o răceală pe care Elvi o asocie cu animalele sacrificate în laborator. Părea mort.

— Pentru puțin, zise bărbatul.

•

În timp ce mergea pe strada principală a așezării, Elvi simți un acces de anxietate, deși de mai mică intensitate decât se așteptase. Micul asediu pe care-l îndurase în biroul securității în așteptarea echipei lui Murtry fusese un moment sumbru și înspăimântător. Dar acum chipuri familiare se alăturaseră orășenilor. Două femei din securitate RCE, purtând echipamentul blindat de reprimare a revoltelor, veneau din sens opus, ținând în mâini, cu nonșalanță, puști de asalt. Simpla lor vedere o liniști. Apoi sosi și Holden. Firește, lucrurile nu se desfășurau normal, însă era mai bine. Se îmbunătățeau. Deocamdată trebuia să fie suficient.

Un alt agent stătea la intrarea în magazinul universal, cu o pușcă în mâini.

— Bună ziua, doamnă Okoye, spuse el făcându-i semn să intre.

— Salut, domnule Smith.

Ea fusese în clădirea asta de mai multe ori de când debarcase pe Noua Terra. Cu excepția reuniunilor restrânse organizate în barăcile rezervate cercetătorilor și a întâlnirilor oficiale din centrul public, era singurul loc unde putea să meargă dacă n-o interesa religia. Dintr-odată vedea – *simțea* – cum prezența lui James Holden modificase natura acelui spațiu. Înainte fusese un loc comunitar, cam în genul unui parc municipal, fără să existe

vreo prezență umană dominantă. Acum un bărbat stătea la o masă în partea din spate a încăperii, ca orice alt localnic ce aștepta un castron de orez și o bere. Stând acolo, sprijinit în coate și vorbind cu Fayez, domina locul. Îl deținea. Ceea ce înainte aparținuse tuturor era acum domeniul indiscutabil al lui James Holden. Elvi simți un ușor ghem în măruntaie și anxietatea îi acceleră respirația.

Îl văzuse pe Holden pe canalele de știri. La începutul războiului dintre Marte și Centură, el fusese cel mai important individ din tot sistemul solar, iar celebritatea sa, deși pălise cu trecerea anilor, nu dispăruse niciodată. James Holden era o personalitate. Pentru unii, simboliza triumful unei singure nave asupra guvernelor și corporațiilor. Pentru alții, era un agent al haosului care declanșase războaie și amenința stabilitatea în numele purității ideologice. Dar oricum ar fi fost privit, fără doar și poate, era un om important. El salvase Pământul de protomoleculă. El doborâse imperiul Mao-Kwikowski. El stabilise pentru prima dată contactul cu structura extraterestră și deschisese portalurile ce duceau la o mie de lumi diferite.

În carne și oase, părea diferit de cum arăta pe ecran. Avea chip lătăreț, dar nu foarte mult. Pielea îi emana o căldură pe care nici măcar anii petrecuți în incinta lipsită de soare a unei nave n-o făcuseră să dispară. La tâmple, părul castaniu-închis era pudrat cu cenușiu, însă ochii aveau aceeași strălucire de albastru-safir. În timp ce îl privea, Holden își frecă bărbia cu mâna dreaptă, încuviințând din cap la cuvintele lui Fayez. O mișcare masculină inconștientă care o duse cu gândul pe Elvi la animale impunătoare – lei, gorile, urși. Nu degaja nici urmă de amenințare, ci doar putere, iar Elvi era profund conștientă că bărbatul pe care-l văzuse doar în imaginile transmise de canalele de știri expira aceleași molecule pe care le inspira ea.

— Te simți bine?

Elvi tresări. Bărbatul care întrebase era imens, musculos și cu fața spălăcită. Craniul ras și pântecul mare îl făceau să pară un bebeluș uriaș. Puse o mână pe umărul ei ca și cum ar fi vrut să-i asigure stabilitatea.

— Bine? repetă ea cu o inflexiune ce îi făcu răspunsul să sune a întrebare.

— Acum o clipă aveai un aer cam ciudat. Ești sigură că totu-i în regulă?

— Trebuie să mă întâlnesc cu căpitanul Holden, zise ea încercând să se adune. Numele meu este Elvi Okoye și lucrez pentru RCE. Sunt exobiolog.

— Elvi! strigă Fayez fluturând o mână spre ea.

Femeia dădu din cap spre uriaș și se îndreptă spre masa la care stăteau Fayez și Holden. Ochii căpitanului erau ațintiți asupra ei.

— Ea este Elvi, o prezentă Fayez. Ne cunoaștem de la universitate.

— Bună ziua, spuse Elvi cu o voce ce suna fals și firav în urechile ei, apoi își drese glasul.

— Îmi pare bine să te cunosc, zise Holden ridicându-se în picioare și întinzându-i mâna.

Elvi îi strânse mâna așa cum ar fi făcut cu oricine, și se mândri cu asta.

— Stai jos, spuse Fayez trăgându-i un scaun. Tocmai vorbeam cu căpitanul despre problema resurselor.

— Încă nu-i o problemă, zise Elvi. Dar va fi.

Holden oftă, împreunându-și mâinile.

— Încă sper să putem negocia o soluție echitabilă pentru toți cei implicați, spuse el.

Elvi se încruntă, înclinându-și capul.

— Și cum ai de gând să faci asta?

Holden ridică sprâncenele. Fayez se aplecă spre ea.

— Vorbeam despre resurse ca litiul și banii, zise el, după care se întoarse din nou spre Holden. Ea se referea la apă și la substanțe nutritive. Aspecte diferite.

— Nu există suficientă apă? întrebă Holden.

— Există, răspunse Elvi, sperând ca îmbujorarea să-i treacă neobservată.

Firește, vorbeau despre minele de litiu. Ar fi trebuit să știe asta.

— Există suficientă apă. Și substanțe nutritive. Dar tocmai asta ar fi o problemă. Ne aflăm în mijlocul unei biosfere complet străine, unde totul este diferit de condițiile cu care suntem obișnuiți. Se pare că aici viața are cu adevărat o structură bi-chirală.

— Serios? făcu Holden.

— Nimeni nu știe ce-nseamnă asta, Elvi, spuse Fayez.

Politicos, Holden se prefăcu că nu-l auzise.

— Însă animalele și insectele de aici par toate… ei bine, nu par cunoscute, dar au ochi și toate celelalte.

— Sunt supuse acelorași presiuni de selecție, preciză Elvi. Unele lucruri sunt pur și simplu o idee bună. Pe Pământ, ochii au evoluat în patru sau cinci etape diferite. Zborul de cel puțin trei ori. La majoritatea animalelor, gura se află în apropierea organelor de simț. Având în vedere diferențele biochimice subiacente, gradul similitudinilor morfologice pe scară largă este, în parte, ceea ce face ca situația actuală să constituie o oportunitate de cercetare extraordinară. Datele pe care le-am putut transmite de când am ajuns aici ar fi suficiente pentru a alimenta cercetarea pentru o întreagă generație – și ăsta nu-i decât începutul.

— Iar problema resurselor? interveni Holden. Care sunt resursele de care ai nevoie?

— Nu-i vorba despre cele de care avem nevoie, zise Elvi agitându-și mâinile. Mă refer la cele care *suntem*. Din perspectiva mediului local, noi suntem niște baloane de apă, ioni și molecule cu un mare randament energetic. Nu suntem tocmai pe gustul a ceea ce există aici, însă este doar o chestiune de timp până când ceva va reuși să găsească o modalitate de a exploata asta.

— Ca un virus? întrebă Holden.

— Virușii sunt mult mai asemănători cu noi decât ceea ce vedem aici. Virușii au acizi nucleici. ARN. Au evoluat odată cu noi. Când ceva de aici va descoperi cum să ne acceseze ca resurse, probabil că va fi mai mult un fel de exploatare minieră.

Holden era consternat.

— Exploatare minieră…, repetă el ca un ecou.

— Deocamdată avem un avantaj, fiindcă suntem o biosferă mai veche. Din ceea ce putem spune, aici lucrurile n-au evoluat cu adevărat până acum 1,5-2 miliarde de ani. Există dovezi destul de convingătoare că avem un avans de cel puțin un miliard de ani față de fauna asta. Iar unele dintre strategiile noastre ar putea funcționa împotriva lor. Dacă reușim să creăm anticorpi împotriva proteinelor folosite de organismele locale, le-am putea combate ca pe orice altă infecție.

— Sau poate nu, spuse Fayez.

— Unul dintre motivele pentru care am venit aici, pentru care am acceptat această misiune, a fost s-o facem *așa cum trebuie*,

zise Elvi percepând tensiunea din glasul ei. Aveam de gând să obținem un mediu ermetic. O *cupolă*. Să studiem planeta, să învățăm de la ea și s-o tratăm în mod responsabil. RCE a trimis oameni de știință. A trimis cercetători. Știi câți dintre noi avem certificări de viabilitate și de conservare? Cinci șesimi. Cinci *șesimi*!

Vocea îi era acum mai puternică decât și-ar fi dorit. Gesturile deveniseră mai ample, iar vorbele îi erau marcate de un tremur de indignare. Ochii de un albastru ireal ai lui Holden erau ațintiți asupra ei și simțea că o ascultă, ca și cum atenția lui putea radia. Din punct de vedere intelectual, Elvi știa ce se întâmpla. Era speriată, rănită și se simțea vinovată că, din cauza ei, Reeve și ceilalți fuseseră expuși pericolului. Ar fi putut să ignore totul, dar simțea că explodează. Vorbea despre biologie și știință, însă mesajul ei era: *Ajută-mă*. *Totul merge prost și nimeni nu mă poate ajuta*. *Nimeni în afară de tine*.

— Doar că, atunci când ați ajuns voi, aici era deja instalată o colonie, spuse Holden cu o voce catifelată ca o flanelă călduroasă. O colonie în cadrul căreia numeroși membri au motive bine întemeiate de a nu se încrede în corporații. Și nici în guverne.

— Aici pare să fie liniște, zise Elvi. Pare frumos. Și este frumos. Și planeta ne va învăța lucruri la care n-am visat nicicând. Însă nu procedăm cum trebuie.

— Are dreptate, suspină Fayez. Vreau să spun că-mi place să vorbesc despre litiu și despre drepturi morale și legalități, la fel ca oricare altul. Însă Elvi nu greșește când zice cât de straniu pare acest loc de îndată ce începem să-l cercetăm mai îndeaproape. Și are numeroase limite foarte periculoase cărora nu le acordăm nicio atenție. Pentru că noi, vezi tu, ne omorâm unii pe alții.

— Am înțeles ce vreți să spuneți, zise Holden. Va trebui să analizez totul. Iar prioritară va fi problema că oamenii se omoară între ei. Dar vă promit amândurora că, imediat ce vom fi rezolvat această criză, voi pune pe listă o cupolă planetară ermetică și securizată. Indiferent cine va ajunge la comandă.

— Mulțumesc, spuse Elvi.

— În marea lor majoritate, cei de aici sunt oameni buni, zise Fayez. Centurienii? Suntem aici de luni întregi și îți jur că cei mai mulți dintre ei nu sunt monștri. Sunt doar niște amărâți care au

crezut în ideea, bună din punctul lor de vedere, de a-și lua viața de la capăt. Iar Royal Charter este o corporație foarte, foarte responsabilă. Dacă le cercetezi istoricul, nu vei găsi mai multă mită și mai multă corupție decât într-o asociație obișnuită a părinților și a profesorilor. Ei încearcă cu adevărat să facă totul așa cum trebuie.

— Știu, spuse Holden. Și mi-aș dori al naibii de tare ca totul să meargă mai ușor.

— Ăăă… căpitane? interveni bebelușul uriaș.

— Amos?

— Tocmai ți-a sosit de la Națiunile Unite altă aiureală plină de rahaturi juridice.

— Și ar trebui s-o citesc? oftă Holden.

— Nu văd cum te-ar putea obliga. M-am gândit că ai vrea să ignori deliberat mesajul.

— Mulțumesc. Mă rog, ca să zic așa, spuse Holden, după care se întoarse spre ceilalți. Mi-e teamă că o vreme va trebui să mă ocup de probleme birocratice. Dar vă mulțumesc foarte mult că ați venit. Și dacă mai simțiți nevoia, nu ezitați să veniți să discutați cu mine.

Fayez se ridică în picioare, iar Elvi îl urmă după o jumătate de secundă. Holden strânse mâna fiecăruia în parte, apoi se retrase într-o cameră din spate. Fayez și Elvi ieșiră. Hassan Smith îi salută când trecură pe lângă el.

Soarele strălucea pe cerul albăstrit de oxigen. Elvi știa că era puțin prea mic, că spectrul său de lumină bătea nițel spre portocaliu, dar de acum se obișnuise. La fel și cu durata de treizeci de ore a unei zile și cu locuința ei intimă. Fayez pășea alături.

— Te întorci la tine? întrebă el.

— Așa ar trebui. N-am mai fost de când m-am dus să-l văd pe Reeve. Sunt sigură că toate seturile mele de date au fost analizate. Probabil mă așteaptă o grămadă de mesaje furioase de acasă.

— Da, probabil. Deci totul e-n regulă?

— Ești a treia persoană pe ziua de azi care-mi pune întrebarea asta. Mă comport ciudat?

— Puțin. Ai tot dreptul să te simți nițel speriată.

— Sunt bine.

Mâna încă îi tremura puțin în locul unde o atinsese Holden. Își masă pielea. La capătul străzii, o centuriană mergea repede cu capul în jos și cu mâinile înfipte adânc în buzunare. Cu puștile în mâini, Murtry și Chandra Wei se țineau în urma ei, observând-o cu suspiciune. Vântul care bătea dinspre câmpie ridica vârtejuri de praf în colțurile aleilor. Elvi intenționase să se întoarcă la baraca ei, dar n-o făcu. Voia să iasă din puțul gravitațional, să urce la bordul lui *Edward Israel* și să plece acasă, însă n-ar fi schimbat Noua Terra cu nimic altceva. Își aminti că odată, când era micuță, se supărase foarte tare dintr-un motiv oarecare. Și plângea pe umărul mamei sale, spunându-i că vrea să se întoarcă acasă – numai că era acasă. Asta voia și acum.

— Să n-o faci, zise Fayez.

— Ce anume?

— Să te îndrăgostești de Holden.

— Nu știu despre ce vorbești.

— În cazul ăsta, *chiar* să n-o faci, spuse Fayez cu un râs cinic, după care plecă spre casă.

Capitolul 14

Holden

— Este prima reuniune de arbitraj colonial, zise Holden privind videocamera instalată la capătul mesei. Numele meu este James Holden. Reprezentanta coloniei de pe Noua Terra…

— Ilus, îl corectă Carol.

— … este Carol Chiwewe, administratoarea coloniei. Reprezentantul companiei Royal Charter Energy este șeful securității, Adolphus Murtry.

— Cum s-a întâmplat, mai exact? întrebă Carol fixându-l pe Murtry cu o expresie de nepătruns.

Privind-o, Holden avu sentimentul că putea fi o foarte bună jucătoare de poker.

Murtry îi răspunse cu un zâmbet. Trăsăturile chipului său erau la fel de indescifrabile.

— Despre ce vorbiți?

— Știi foarte bine ce vreau să spun! se răsti Carol. Ce faci aici? Conduci o forță de securitate aflată sub contract. Nu ai nicio autoritate să…

— M-ai chemat în această încăpere, zise Murtry, în clipa în care l-ați ucis pe guvernatorul colonial. Îți amintești? Marea explozie, prăbușirea navei? Ar fi greu de uitat așa ceva.

Holden oftă și se lăsă pe spătarul scaunului său inconfortabil. Voia să-i lase pe cei doi să se mai ciorovăiască un pic, să-și mai verse din veninul pe care-l acumulaseră, după care să pună piciorul în prag și să readucă discuția pe făgaș.

RCE se oferise să găzduiască discuțiile în naveta lor sau a lui *Edward Israel*, în condiții mult mai confortabile, însă colonia solicitase ca întâlnirea să aibă loc în First Landing. Așa încât, în loc de scaune umplute cu gel cu contur modulabil, stăteau pe niște monstruozități din metal și plastic aduse de prin colonie. Masa era o placă de carbon acoperită cu rășină epoxidică pusă pe patru picioare metalice, iar în încăperea pe care o foloseau abia dacă încăpeau masa și trei scaune. Pe o etajeră mică de pe un perete se afla o cafetieră ce șuiera ca pentru sine, degajând

un miros acru de ars. Amos se sprijinea de singura ușă a camerei, cu brațele încrucișate și o expresie ce depășise atât de mult plictiseala, încât ar fi putut adormi.

— … acuzații la nesfârșit, fără nicio dovadă care să-ți susțină propriile pretenții *penale* privind drepturile de proprietate…, spunea Carol.

— De ajuns, o întrerupse Holden. Nu mai vreau accese de furie din partea niciunuia dintre voi. Mă aflu aici la solicitarea Națiunilor Unite și APE, în scopul negocierii unui acord care să permită lui RCE să-și desfășoare lucrările științifice pe care este autorizată să le facă, evitându-se în același timp ca persoanele ce trăiesc deja pe Noua Terra…

— Ilus.

— … Ilus să fie maltratați în timpul acestei misiuni.

— Dar angajații RCE? întrebă Murtry cu blândețe. Ei pot fi maltratați?

— Nu, zise Holden. Nu, nu pot fi maltratați. Prin urmare, misiunea acestor întâlniri s-a schimbat oarecum în lumina evenimentelor recente.

— Am văzut o singură persoană ucisă de când a sosit Holden, iar responsabilitatea îți aparține, îi spuse Carol lui Murtry.

— Doamnă coordonatoare, continuă Holden, sunt absolut interzise orice alte atacuri asupra personalului RCE. Asta nu-i negociabil. Nu vom ajunge la niciun rezultat, dacă lumea nu se știe în siguranță.

— Dar el…

— Iar tu, continuă Holden arătând spre Murtry, ești un criminal și intenționez să te urmăresc penal potrivit legii…

— Nu ai…

— … de îndată ce vom ajunge într-o regiune a spațiului care are *efectiv* legi. Ceea ce ne aduce la primul punct al discuției noastre. Există două pretenții concurente cu privire la cine are dreptul de a dirija această expediție. Trebuie să stabilim cine face legea aici.

Murtry nu zise nimic, dar scoase din haină un ecran flexibil, pe care-l desfășură pe masă. Pe ecran începu să se deruleze cu încetinitorul textul cartei Națiunilor Unite prin care RCE căpăta misiunea științifică de pe Noua Terra. Carol pufni și împinse ecranul înspre el.

— Da, spuse Holden. RCE a primit din partea Națiunilor Unite un mandat legal care îi acordă controlul asupra acestei planete pe toată durata desfășurării misiunii științifice. Dar nu putem ignora faptul că pe Noua Terra – sau Ilus – trăiau deja oameni, cu luni întregi înainte de elaborarea acestei carte.

— Exact, nu putem ignora asta! sări Carol.

— Așa că, reluă Holden, ar trebui să ajungem la un compromis care să-i permită lui RCE să-și desfășoare activitatea. Activitate care, sperăm noi, va aduce beneficii tuturor, inclusiv coloniștilor. Aceasta este o lume nouă, în care pot exista pericole de neimaginat. Însă acest compromis trebuie să permită și posibilitatea ca decizia finală a guvernelor să fie aceea de a acorda planetei Ilus autonomia.

Amos pufni și-și smuci capul în sus; ochii i se deschiseră larg pentru o clipă, după care, treptat, aproape că se închiseră.

— Mda, mă rog, continuă Holden, asta este explicația lungă și plictisitoare. Versiunea scurtă e că vreau ca RCE să-și continue lucrările științifice, iar coloniștii să-și continue viața de până acum – și vreau ca nimeni să nu mai fie omorât. Cum am putea reuși asta?

Murtry își înclină scaunul pe cele două picioare din spate și se întinse cu mâinile încrucișate la ceafă.

— Ei bine, zise el, am înțeles că ai de gând să mă arestezi imediat ce ne vom întoarce în spațiul civilizat.

— Da.

— Dar, după numărătoarea mea, *coloniștii* – și rânji disprețuitor când rosti cuvântul – au adunat cam douăzeci de crime.

— Când îi vom descoperi pe făptași, spuse Holden, vor fi și ei trimiși în sistemul Sol pentru a fi judecați.

— Acum ești și detectiv? pufni Murtry.

Holden simți un frison ciudat străbătându-i șira spinării și privi în jur, de parcă s-ar fi așteptat să apară Miller.

— Cred că forțele de securitate RCE, care lucrează în coordonare cu domnul Burton și cu mine, ar trebui să-și continue ancheta în privința acestor crime.

— Stai puțin, interveni Carol, aplecându-se brusc în față pe scaunul ei, n-am de gând să-l las…

— Numai ancheta. Aici nu poate fi organizat niciun proces, deci nu poate fi aplicată nicio pedeapsă în afară de detenția preventivă, și asta doar cu consimțământul meu expres.

— Consimțământul tău expres? vorbi Murtry lent, de parcă ar fi gustat cuvintele, apoi zâmbi. Dacă îmi vor lăsa echipa să ancheteze crimele în timp ce noi continuăm negocierile, dacă ne vor permite să ne asigurăm propria protecție și dacă ni se garantează că orice persoană bănuită pe baza unor dovezi serioase va fi supusă unui proces viitor, eu sunt mulțumit.

— Sigur că este! sări iarăși Carol. Nu-i trebuie decât un răgaz ca să ne omoare pe toți.

Holden se încruntă auzind asta.

— Explică-mi.

— Încă nu suntem independenți, continuă femeia. O avem pe *Barb* pe orbită. Ne poate aduce baterii încărcate de la motorul ei, alimentele și semințele pe care le are în depozite, dar încă nu le putem însămânța aici. Microorganismele din sol nu sunt corespunzătoare. Avem nevoie disperată de provizii alimentare, de fertilizatori, de produse medicale…

— Tot ceea ce RCE va fi bucuroasă să…, începu Murtry.

— Însă avem cel mai bogat filon de litiu pe care l-am văzut vreodată. Și cu acest minereu putem cumpăra tot ce avem nevoie. *Israel* împiedică *Barbapiccola* să-și trimită naveta pentru a lua restul de minereu și a amenințat s-o oprească dacă va încerca să părăsească orbita.

— Nu dețineți drepturile asupra mineralelor de pe Noua Terra, zise Murtry, câtă vreme nu vă sunt acordate de Națiunile Unite.

Carol lovi masa cu palma și zgomotul răsună ca o detunătură în încăperea micuță.

— Vezi? Este un joc de așteptare. Dacă pur și simplu reușește să ne-mpiedice destul de mult timp să ducem minereul la navă, nu va mai conta cine primește drepturile astea. Chiar dacă ne vor fi acordate nouă, vom întârzia atât de mult cu încărcarea minereului în navă, încât vom muri toți de foame până s-ajungă minereul pe piață.

— Prin urmare, solicitați autorizația de a continua încărcarea minereului în *Barbapiccola* în timp ce drepturile sunt negociate, spuse Holden.

Carol deschise gura, apoi o închise și-și încrucișă brațele.

— Da, încuviință ea.

— Bine, zise Holden clătinând din cap. Mi se pare corect. Indiferent cine va ajunge să vândă minereul ăla, va avea nevoie de un mijloc de transport, iar *Barb* este la fel de bună ca oricare alta.

Murtry ridică din umeri.

— Bine. Vom permite navetei să asolizeze și să reia transportarea minereului. Însă operațiunile de exploatare îmi ridică unele probleme.

— Despre ce e vorba? întrebă Holden.

— Ei folosesc explozibili. Același tip de explozibil care a fost folosit pentru doborârea navetei și uciderea guvernatorului. Câtă vreme coloniștii au acces neîngrădit la el, oamenii mei sunt în pericol.

— Și care ar fi soluția?

— Vreau să controlez accesul la explozibil.

— Deci ne vei lăsa să transportăm minereul pe care nu ne lași să-l extragem? făcu Carol. Limbaj dublu tipic corporatist.

— N-am spus așa ceva, zise Murtry tăind aerul cu un gest de *calmare* care lui Holden îi păru deliberat cu un aer de superioritate. Vreau ca noi să ținem explozibilul când nu-i folosit, iar echipele tale de mineri să semneze pentru el când au nevoie. În acest fel, din stoc nu lipsește nimic pentru a fi folosit mai târziu ca bombă artizanală.

— Carol, ți se pare corect? întrebă Holden.

— Va încetini operațiunile de exploatare, dar nu constituie o problemă în continuarea negocierilor, răspunse femeia.

— Bine, încheie Holden ridicându-se în picioare. Deocamdată ne vom opri aici. Ne vedem din nou mâine, pentru a discuta propunerea Națiunilor Unite privind administrarea coloniei și pentru a începe punerea la punct a detaliilor. De asemenea, va trebui să abordăm problema controalelor de mediu.

— APE..., începu Carol.

— Da, am și recomandările lui Fred Johnson, pe care le vom discuta. Aș dori ca până la sfârșitul săptămânii să transmit Națiunilor Unite și APE un plan revizuit, pentru a primi reacțiile lor. Acceptabil?

Murtry și Carol încuviințară din cap.

— Foarte bine. Vreau ca amândoi să fiți alături de mine diseară, când voi prezenta acordul de astăzi la întâlnirea de la

primărie. Prima noastră demonstrație de bunăvoință și de solidaritate.

Murtry se ridică și trecu pe lângă Carol fără să-i arunce o privire sau să-și strângă mâinile.

Într-adevăr, bunăvoință și solidaritate.

•

— Cum a mers? întrebă Amos când Holden ieși în seara aceea de la întâlnirea de la primărie.

— Am făcut ceea ce trebuia, răspunse Holden. *Toți* sunt foarte nervoși.

Merseră o vreme de-a lungul străzii prăfuite, fără ca vreunul să mai spună ceva. În cele din urmă, Amos întrerupse tăcerea:

— Ciudată planetă. Mă plimb noaptea sub cerul liber și când nu văd luna m-apucă durerea de cap.

— Te-nțeleg. Creierul meu tot încearcă să găsească Orion și Carul Mare. Dar cel mai ciudat este că le găsește întotdeauna.

— Nu sunt ele.

— Oh, știu. Dar e ca și cum ochii ar impune minții mele configurațiile astea de stele care nu sunt așezate chiar așa cum ar trebui.

Urmă alt moment de tăcere, după care Amos zise:

— Este ceva în genul uneia dintre metaforele alea, nu?

— Mda.

— Fac cinste cu o bere? întrebă Amos când ajunseră la ușile restaurantului.

— Poate mai târziu. Cred c-o să fac o plimbare. Aerul nopții este plăcut aici. Îmi amintește de Montana.

— Bine, ne vedem când ne-om vedea. Încearcă să nu te lași împușcat, răpit sau mai știu eu ce.

— O să mă străduiesc.

Holden își continuă drumul fără grabă. La fiecare pas, praful i se ridica în jurul gleznelor. Clădirile străluceau în întuneric, singurul habitat uman de pe planetă. Singura civilizație din sălbăticie. Le întoarse spatele și-și continuă drumul.

Ajunsese destul de departe de orășel încât luminile să devină neclare, când lângă el apăru o vagă strălucire albăstruie. Sclipirea era deopotrivă prezentă și absentă. Lumina aerul din jur, dar fără să dezvăluie nimic.

— Miller! strigă Holden fără să se uite.

— Hei, puștiule…

— Trebuie să vorbim, îi termină Holden fraza.

— Cu cât o faci mai des, cu atât e mai puțin amuzant, spuse detectivul cu mâinile în buzunare. Ai venit aici să mă vezi? Mă simt flatat, trebuie să recunosc, având în vedere celelalte probleme ale tale.

— Celelalte probleme?

— Mda, favela aia plină de viitoare cadavre pe care încerci să le tratezi ca pe niște adulți. E imposibil să nu se termine cu vărsare de sânge.

Holden se întoarse spre Miller, încruntându-se.

— Vorbește fostul polițist? Sau înfiorătoarea marionetă a protomoleculei?

— Nu știu. Amândoi. Dacă vrei o umbră, îți trebuie o sursă de lumină și ceva care să blocheze raza de lumină.

— L-aș putea împrumuta pe polițist pentru o clipă?

Bărbatul cenușiu și tras la față arcui sprâncenele exact așa cum făcea când era în viață.

— Îmi ceri să mă folosesc de creierul tău pentru a face ca maimuțele astea să nu se mai omoare între ele pentru un minereu rar?

— Nu, oftă Holden. Vreau doar un sfat.

— Bine. Sigur. Murtry este un psihopat care a găsit în sfârșit locul unde se poate deda la mizeriile înfiorătoare pe care le-a visat toată viața. În locul tău, l-aș pune pe Amos să-l împuște. Carol și trupa ei de fermieri în țărână sunt în viață doar pentru că sunt prea disperați ca să-și dea seama cât de proști sunt. Într-un an de acum încolo vor muri probabil de foame și din cauza infecțiilor bacteriene. În cel mult optsprezece luni. Amicii tăi Avasarala și Johnson ți-au înmânat cuțitul plin de sânge, iar tu crezi că asta reprezintă dovada încrederii pe care ți-au acordat-o.

— Știi ce detest la tine?

— Pălăria mea?

— Și asta. Dar mai ales tot ceea ce spui, și nu greșești întotdeauna.

Miller încuviință din cap și-și ridică privirea spre cerul nopții.

— Frontiera se întinde întotdeauna mai departe decât legea, zise Holden.

— Foarte adevărat, încuviință Miller. Însă locul ăsta era deja o scenă a crimei în momentul când ai ajuns aici.

— Atentatul cu bombă împotriva navetei grele a fost…

— Nu asta, îl întrerupse Miller. Mă refer la toate. La toate locurile astea.

— Se pare că în ultima vreme îmi dedic mult timp cerându-le oamenilor să-mi explice ceea ce vor să spună.

Miller izbucni în râs.

— Tu crezi că cineva a construit turnurile și structurile alea și apoi a plecat pur și simplu? Toată planeta asta e o scenă a crimei. Un apartament gol cu mâncarea aburindă pe masă și toate hainele încă în dulapuri. E o mizerie ce amintește de Croatoan[1].

— Coloniștii nord-americani care au…

— Doar că, spuse Miller fără să-l bage în seamă, cei care au dispărut de aici nu erau europeni cretini confruntați cu situații mai presus de puterea lor de înțelegere. Cei care au trăit aici modificau planete așa cum noi am reamenaja o bucătărie. Aveau pe orbită o rețea de apărare care ar fi putut dezintegra Ceres, dacă s-ar fi apropiat prea mult.

— Stai puțin, ce rețea de apărare?

Miller ignoră întrebarea.

— Un apartament pustiu, o familie dispărută… e înspăimântător. Dar aici e ca și cum ai găsi o bază militară fără niciun om în ea. Avioane de luptă și tancuri pregătite, dar fără piloți sau mecanici. E de rău. Pe planeta asta s-a întâmplat ceva *nasol*. Ar trebui să le spui tuturor să plece.

— Mda, făcu Holden, sigur, voi avea grijă. Controversa cu privire la cine are dreptul să trăiască aici avea într-adevăr nevoie de o terță parte pe care s-o deteste ambele tabere.

— Nimeni nu trăiește aici, dar un lucru e sigur: ne vom juca cu cadavre.

— Ce vrei să spui prin asta?

Miller își dădu pălăria pe spate și se uită la stele.

— N-am renunțat nicicând s-o caut pe Julie. Nici când a murit, când i-am văzut trupul, n-am renunțat nicio clipă.

— Adevărat. Încă înfiorător, dar adevărat.

---

[1] În august 1587, un grup de coloniști englezi au ajuns pe Insula Roanoke, în largul coastei Carolinei de Nord de azi. Guvernatorul noii colonii a plecat în Anglia pentru provizii, iar când s-a întors, în august 1590, n-a mai găsit colonia, cei 118 locuitori ai săi dispărând fără urmă. Rămăsese doar un singur cuvânt – Croatoan – săpat pe un stâlp al fortului. (n. tr.).

— Și aici e la fel. Nu-mi place, dar dacă nu se-ntâmplă ceva, vom continua să ne extindem și să ne extindem și să ne extindem până când vom descoperi ce a făcut toate astea.

— Apoi?

— Apoi vom fi descoperit ce a făcut toate astea.

•

Un bărbat pe care Holden nu-l recunoscu îl aștepta la marginea așezării. Un centurian înalt, masiv, cu grumaz ca de taur. Își freca nervos palmele imense. Holden își reprimă în mod conștient impulsul de a-și duce mâna la patul pistolului.

— Am crezut că te-ai pierdut acolo, i se adresă bărbatul.

— Nu, e-n regulă, spuse Holden și întinse mâna dreaptă. Jim Holden. Ne-am mai întâlnit?

— Basia. Basia Merton. De pe Ganymede.

— Mda, toți sunteți de pe Ganymede, nu?

— Destul de mulți.

Holden așteptă să continue. Basia îl fixa cu privirea, frecându-și din nou palmele.

— Deci, zise Holden în cele din urmă, domnule Merton, cu ce te pot ajuta?

— L-ai găsit pe fiul meu. Acolo… acolo. L-ai găsit pe Katoa.

Lui Holden îi trebui un moment până să facă legătura.

— Băiețelul de pe Ganymede. Ești prietenul lui Prax.

Basia încuviință din cap, mișcându-l însă prea repede, ca o pasăre nervoasă.

— Am plecat. Eu împreună cu soția și ceilalți doi copii ai mei. Am avut norocul să urcăm la bordul *Barbapiccolei* și am crezut că băiatul nostru, Katoa, murise. Era bolnav, știi.

— La fel ca fiica lui Prax. Nu avea sistem imunitar.

— Da. Doar că atunci când am plecat, nu murise. Era încă în viață, în laboratorul unde l-ai găsit. Mi-am abandonat fiul.

— Poate. Nu ai cum să știi asta.

— *Eu* știu. Chiar foarte bine. Însă mi-am adus familia aici ca s-o știu în siguranță.

Holden dădu din cap, însă nu-i spuse: „Ne aflăm într-o lume extraterestră plină de pericole pe care nu aveți nici cea mai mică posibilitate să le anticipați, o lume care nici măcar nu vă aparține, și ați venit aici pentru a fi în siguranță?” Dar, în circumstanțele acelea, reflecția nu i se păru că ar fi fost de vreun folos.

— Nimeni nu ne poate obliga să plecăm, încheie bărbatul.

— Păi…

— Nimeni nu ne poate obliga să plecăm, repetă Basia. Ar trebui să nu uiți asta.

Holden aprobă iarăși din cap, iar după o clipă Basia se răsuci pe călcâie și se îndepărtă. „Dacă nu-i un membru al rezistenței, măcar știe cine sunt ei”, gândi Holden. Un individ care ar fi fost bine să fie ținut sub supraveghere.

Terminalul său piui, anunțând solicitarea unei conexiuni.

— Jim? se auzi vocea tensionată a lui Naomi.

— Eu sunt.

— Ceva se-ntâmplă acolo. Un vârf energetic important în locul în care te afli – și… ăăă…

— Da?

— E-n mișcare.

Capitolul 15

Havelock

Puțin câte puțin, Noua Terra căpăta în ochii lui o oarecare familiaritate. Unicul și imensul continent al planetei, șirurile lungi de insule ce se încovoiau sub *Edward Israel* la fiecare nouăzeci și opt de minute, perioada orbitală și rotația planetei contribuiau la crearea unei imagini ușor diferite de fiecare dată când Havelock observa acest spectacol. Începuse să găsească denumiri pentru caracteristicile planetei, chiar dacă nu aveau să se regăsească nicicând în înregistrările oficiale. Cea mai mare insulă din sud era Marele Manhattan, deoarece conturul îi amintea de insula nord-americană. Insulele Capului Câinelui erau risipite în mijlocul imensului ocean al planetei, iar când mijea ochii i se părea că formează un profil de Collie. Ceea ce denumise Câmpurile cu Viermi era de fapt o rețea întinsă și complexă de fluvii ce străbăteau continentul, fiecare dintre ele fiind mai lung decât Amazonul sau Nilul. În nord se afla Orașul Semilunii, un ansamblu impresionant de ruine extraterestre ce semănau oarecum cu o lună din benzi desenate.

Iar pe întinderea bej a Platoului, cum îl numise el, se zărea punctul negru care era First Landing, asemenea primei leziuni a unei erupții cutanate. Deși minuscul, când nava îl survola în timpul nopții era singurul punct luminos. Existau mai multe locuri și ecosisteme de explorat, mai multe descoperiri de făcut și resurse de exploatat decât fuseseră vreodată pe Pământ. Era ciudat că se luptau și mureau pentru porțiunea aceea ridicol de mică din deșert. Dar părea și inevitabil.

Murtry renunță să se mai uite la ecran și se concentră pe raportul lui Havelock. Gravitația îi modifica trăsăturile feței, trăgându-i în jos obrajii și contururile ochilor. Cu toate acestea, arăta mai bine. Unii oameni erau pur și simplu făcuți să trăiască într-un puț gravitațional.

— Am avut un incident cu Pierce și Gillett.

— Experții în biologie marină?

— Gillett, da. Pierce este de fapt specialist în soluri. N-a fost decât o mică ciorovăială casnică, dar… mă rog, temperamente nervoase. Toți oamenii ăștia au venit să lucreze și, de fapt, sunt blocați aici. Efectuăm scanări cu senzorii și la răstimpuri lansăm câte o sondă în păturile superioare ale atmosferei, dar este ca și cum le-ai da unor înfometați un biscuit când ei simt aroma festinului. Pe alocuri, situația începe să se împută.

— Mi se pare firesc.

— În plus, detestă condițiile de imponderabilitate. Dispozitivul automat de diagnosticare și aplicare a tratamentului medical a pompat medicamente pentru combaterea grețurilor de parcă ar fi fost sfârșitul lumii. În stadiul ăsta, mă mir că nu băgăm mizeria asta direct în apa potabilă.

Murtry zâmbi indiferent. Havelock susținea ideea creării unei a doua colonii. Poate undeva în zona temperată, în apropierea unui fluviu și a unei plaje. Genul de loc în care cineva să poată, de pildă, să-și agațe un hamac. Ceea ce le-ar fi permis membrilor expediției să lucreze, iar problemelor cu squatterii să se rezolve de la sine, fără ca nimeni să fie în pericol. Cuvintele îi stăteau pe limbă lui Havelock, dar nu le rosti cu glas tare. Știa deja care erau argumentele împotriva acestei idei. O tumoare se tratează când e mică, nu după ce se întinde. Parcă îl și auzea pe șeful lui rostind aceste cuvinte. Havelock își trosni articulațiile degetelor.

— Naveta? întrebă Murtry.

Havelock aruncă o privire peste umăr, deși știa că nu se mai afla nimeni în birou. Când vorbi, vocea îi era mai liniștită.

— Am întâmpinat unele rezistențe, pentru că ar fi însemnat reducerea la jumătate a programului de aprovizionare, dar oamenii au trecut peste asta. M-am gândit să umplu cala cu ceramică de înaltă densitate pe post de șrapnel și să adaug câțiva paleți de încărcături cumulative folosite de geologi, dar n-am nimic care să producă o explozie mai mare decât cea a reactorului navetei. Am scos însă toate anulările de securitate pe care le-ai solicitat. Hardware și software. Sincer vorbind, te cam îngrozește s-o mai folosești, știind că *ar fi posibil* să explodeze.

— Și controalele?

— Toate protocoalele standard sunt dezafectate. Eu sau tu o putem pilota. Dar nimeni în afară de noi.

— Foarte bine.
— Căpitanul Marwick nu-i prea mulțumit de chestia asta.
— Se va descurca. Mai bine s-o ai și să n-ai nevoie decât să ai nevoie și să n-o ai.
— Și avem propulsorul navei. Dacă am orienta partea din spate a lui *Israel* spre *Barbapiccola* și am porni propulsorul, am putea-o pârli.
— De la distanța potrivită am scoate-o din joc și pe *Rosinanta*. Și ei ar face la fel, mai ales că au rachete. Nu – ne pregătim pur și simplu pentru situații neprevăzute. Apropo de asta. Am soluția la una dintre problemele tale.
— Domnule?
— Mă refer la cercetătorii care se plictisesc. Am pierdut o mare parte din echipa de securitate și ne aflăm într-un mediu mai ostil decât ne așteptam. Am nevoie să organizezi ședințe de formare.
— Vrei să-i angajezi pentru securitate?
— Nimic oficial. Dar dacă am avea zece-douăsprezece persoane familiarizate cu echipamentul de reprimare a revoltelor și care să se descurce în condiții de gravitație redusă, n-aș avea nimic împotrivă.
Havelock aprobă din cap.
— Deci un fel de miliție.
— Am stabilit că noi controlăm efectiv First Landing. Nenorocitul de Holden se crede un fel de Solomon. Deocamdată îl las s-o creadă, dar la momentul potrivit va trebui să intervenim activ aici sau în *Barbapiccola*. Aș fi bucuros să nu fie nevoie, dar vreau să am posibilitatea respectivă. Te poți ocupa de treaba asta?
— Lasă-mă să studiez problema. Simt aproape sigur că asta ar implica încălcarea politicii companiei. Direcția centrală este destul de sensibilă în privința responsabilităților.
— Ne-au trimis în fundul Universului și au lăsat o bandă de squatteri să ne ia la țintă. Nu mă interesează în mod deosebit ce cred ei. Nu trebuie să fie ceva oficial. Înființează un club. Doar câțiva oameni care se distrează practicând un hobby comun, o pasiune pentru tactici în condiții de gravitație scăzută. Pune-le la dispoziție câteva arme cu vopsea. Ai grijă doar să fie pregătiți.
— În caz că avem nevoie de ei.

— Tocmai, făcu Murtry cu zâmbetul său enervant și grav. Dacă va fi cazul.

Teoretic, Havelock și-ar fi putut petrece tot timpul în biroul principal al securității, închingat în cușeta lui Murtry și folosindu-i biroul, însă avea tendința să rămână în colțul lui din apropierea celulelor. Își spunea că oricum sistemul era deja personalizat cu preferințele și codurile sale de acces, dar știa, de asemenea, că era mai mult decât atât. Murtry avea un mod de a revendica spațiul chiar dacă nu-l ocupa, iar Havelock nu s-ar fi simțit în largul lui. Așa încât, când se încheie al doilea cart, mecanicul-șef veni să-l caute la celule.

Mecanicul-șef Matthu Koenen era un bărbat îndesat, cu părul alb tuns periuță, care avea pe gât un semn din naștere de care nu se gândise niciodată să scape. Plutea în apropierea cușetei lui Havelock, cu brațele strânse la piept și cu picioarele încrucișate la nivelul gleznelor, ca un balerin dur și furios.

— Îți mulțumesc că ai venit, zise Havelock.

— Sunt probleme? i-o reteză Koenen.

— Nu, spuse celălalt adoptând reflex tonul aspru pe care-l folosea când era de serviciu. Voiam să te-ntreb dacă ai fi dispus să formezi o echipă pentru practicarea unor exerciții de tactică în grupuri restrânse.

Sprâncenele mecanicului-șei se încruntară, iar ridurile din colțurile buzelor se accentuară. Havelock îl privi cu răceală. Petrecuse prea mulți ani ca polițist și în prea multe stații centuriene pentru a se lăsa intimidat atât de ușor.

— Tactică în grupuri restrânse?

— Exerciții în condiții de imponderabilitate, preciză Havelock. Cu echipament de reprimare a revoltelor. Doar pentru a menține mintea și corpul în formă.

Koenen își ridică bărbia, fără să-și desprindă privirea de la el. Era genul de atitudine pe care un centurian n-ar fi adoptat-o niciodată. Havelock nu știa de ce gestul aparținea atât de evident cuiva care trăise pe o planetă, dar așa se întâmpla și el îl considera liniștitor.

— Vorbești de acțiune militară? Ne putem aștepta la ceva?

Havelock strânse din umeri. Fiind prins în harnașamentul cușetei, aceasta oscilă câțiva milimetri pe suspensiile cardanice.

— Vreau să fim pregătiți pentru posibilitatea respectivă, zise el fără să-și dea seama că îl cita pe Murtry decât abia după ce o făcuse.

— Atunci, da, sigur. Pot găsi alte unsprezece persoane. Când este nevoie de noi?

— Cât va dura?

Cu două degete, Koenen tastă pe terminalul portabil. *Îi pot apela chiar acum*. Havelock zâmbi.

— Ne întâlnim în hangarul navetei, la ora șapte dimineață. Mă ocup de echipamente. În viitorul previzibil, vom face câte o oră de instrucție în fiecare zi înainte de preluarea cartului.

— O introduc în program.

Se salutară reciproc cu o înclinare a capului, iar mecanicul-șef se propti cu piciorul într-o celulă pentru a se propulsa până la scară. Havelock avu o senzație de neliniște. Uita ceva. Ceva important.

Când își aminti, mormăi.

— Koenen!

Celălalt ajunsese la scară. Se întoarse. Planul corpului său era perpendicular pe birou și simțul echilibrului lui Havelock basculă în vreme ce creierul său efectuă una dintre tentativele sale ocazionale panicate de a determina susul și josul. Închise ochii o clipă, timp în care senzația de greață se estompă.

— Da? făcu Koenen.

— Când îți alegi echipa, spuse Havelock printre dinții încleștați, nu vreau centurieni.

Pentru prima dată, Koenen zâmbi. Părea sincer.

— Pe bune? se miră el.

•

În calitatea sa de șef interimar al securității, era de așteptat să mănânce la popotă. Era una dintre micile convenții care asigurau navei o anume continuitate în funcționare, cu reguli și cu obiceiuri ce trebuiau respectate. Și de aici rezultau unele avantaje. Cozile erau mai mici, avea acces la alcool, iar ecranul mural era fixat de obicei pe ceva interesant. În clipa asta, într-un costum gri ce părea incomod, un oficial al Națiunilor Unite își sprijinea mâinile împreunate pe un birou mare, ca de sticlă. Cameramanul îl încadra pentru o transmisie pe terminalele portabile, astfel încât chipul bărbatului era atât de mare pe

perete, încât Havelock îi putea distinge porii și ridurile acolo unde tehnicienii de pe Pământ aplicaseră machiajul.

— *Ne aflăm la începutul unei noi epoci de aur*, spunea el. *Amploarea acestei întreprinderi este imensă. În tot ceea ce am creat, de la primele unelte din piatră și până la cupolele de pe Ganymede, am folosit în esență resursele unei singure planete. Pământul. Da, nevoile noastre de minerale și de pământuri rare ne-au dus până pe Marte și pe Luna. Și în Centură. Iar necesitatea unei infrastructuri a făcut ca sistemul jupiterian să fie mult mai mult decât ne-am imaginat. Însă ne aflăm în fața unei expansiuni care nu este cu unul sau cu două, ci cu* trei *ordine de mărime mai mare în raport cu tot ce am cunoscut în istoria speciei noastre*.

Havelock înlătură folia de protecție de pe porția de mâncare. Carnea de vită și ardeii iuți fuseseră concepuți pentru imponderabilitate: bucăți compacte de proteine și de legume care nu se desfăceau în aer, dar care, introduse în gură, deveneau moi și plăcute. Nu erau la fel de igienice ca tuburile cu pastă, dar erau mai bune la gust. Își introduse în gură primul cub. Hrana îi absorbi saliva, lipindu-i-se de limbă. Obiectivul videocamerei de pe Pământ se îndreptă pâlpâind spre o tânără cu o mină serioasă.

— *Dar cei care au conceput protomolecula, specia care a trimis-o aici, pe Phoebe, în primul rând*? întrebă ea.

— *Au trecut miliarde de ani de când s-a petrecut asta*, răspunse bărbatul în costum. *Niciuna dintre sondele noastre n-a detectat vreo urmă de viață avansată încă funcțională. Am văzut ceea ce par a fi niște ruine. Am văzut ceea ce par a fi biosfere vii. Sincer să fiu, sunt dimineți când mi se taie respirația*.

Havelock sorbi din balonașul cu apă, iar mâncarea îi umplu gura cu un gust bogat, aproape ca și cum ar fi fost gătită într-o bucătărie normală, nu de un procesor industrial.

— *Și atunci care-i șpilul*? întrebă femeia.

„Șpilul este că primul lucru pe care l-am făcut odată ce am ajuns aici a fost să lăsăm o gașcă de teroriști centurieni să revendice drepturi de instalare și să înceapă să tragă asupra noastră”, gândi Havelock în timp ce scotea alt cub din porția de mâncare. Pe ecran, reprezentantul Națiunilor Unite își desfăcu mâinile.

— *Analizăm deja ceva mai bine de patru mii de solicitări cu privire la drepturile de explorare și de dezvoltare a acestor sisteme. Și trebuie s-o facem cu atenție, pentru ca lucrurile să meargă bine. Și nu ne ajută faptul că APE a profitat de asta pentru a efectua ceea ce, în esență, reprezintă o acaparare ilegală de putere.*

— Centurieni nenorociți, se auzi o voce.

Havelock se întoarse și-l văzu pe căpitanul Marwick plutind în spatele lui. Părul roșcat și barba tunse scurt erau presărate cu mai mult cenușiu decât atunci când plecaseră de pe Pământ. Havelock încuviință din cap.

— Te deranjează dacă-ți țin companie, domnule Havelock?

— Câtuși de puțin, zise Havelock mascându-și surprinderea.

Căpitanul se propulsă până la masă și se închingă într-o cușetă de accelerație. În spatele lui, ecranul mural trecu de la oficialul Națiunilor Unite la femeia care-l intervieva, însă Havelock nu observă decât modificarea luminozității și a fundalului. Atenția îi era concentrată asupra lui Marwick.

— Cum au mers lucrurile pe suprafață? întrebă căpitanul în timp ce deschidea cutia ce conținea porția lui de mâncare.

Vorbise pe un ton de conversație politicoasă. Între alte persoane, probabil că așa ar fi fost.

— Ai văzut rapoartele, spuse Havelock.

— Ah, rapoartele, sigur că da. Redactate foarte adesea pentru posteritate și judecător. Am fost totuși puțin surprins să constat că prietenul nostru comun, domnul Murtry, și-a întărit poziția chiar în momentul sosirii mediatorului.

— Situația a impus-o. Pentru că am fost temperați și răbdători, am pierdut mulți oameni buni acolo.

Marwick murmură ceva ce ar fi putut însemna orice și luă o îmbucătură din porția de mâncare. Privirea îi era fixată undeva deasupra umărului stâng al lui Havelock.

— Și, desigur, aici ne aflăm într-o poziție de putere relativă, nu-i așa? întrebă Marwick. Sper ca prietenul nostru de la sol să țină cont de faptul că nu va fi întotdeauna cazul.

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui.

— Ei bine, la drept vorbind, nu sunt membru al forței expediționare, nu-i așa? *Israel* este domeniul meu. Mă folosesc de rangul de căpitan pentru a executa misiunile și a satisface solicitările pe care direcția centrală găsește de cuviință să mi le

încredințeze, deși, în realitate, nu sunt decât șoferul camionului. Totuși, cândva o să-mi conduc camionul înapoi prin portal, iar Fred Johnson și baza lui bine înarmată vor aștepta pe partea cealaltă. Aș prefera să nu mă considere în primul rând o țintă.

Havelock mesteca încet, încruntându-se. O furie surdă îl făcu să-și încleșteze maxilarul.

— Aici, noi suntem cei care respectă regulile. Am venit cu echipe științifice și o cupolă cu circumferință rigidă. I-am angajat să ne construiască platforma de asolizare și ne-au masacrat. Așadar, noi suntem băieții buni.

— Și legitimitatea morală este de invidiat, zise Marwick pe un ton de încuviințare, totuși nu va opri o rachetă. Nu va modifica traiectoria unui proiectil magnetic. Acțiunile de pe planetă ale prietenului nostru comun depășesc cu mult situația noastră actuală. Iar printre noi există oameni, dintre care și eu fac parte, care ar vrea ca într-o bună zi să se întoarcă acasă.

Marwick mai luă o îmbucătură, zâmbi trist și dădu din cap ca și cum Havelock ar fi spus ceva. Se eliberă din chingile cușetei.

— Cutiuțele astea mențin trupul și sufletul laolaltă, dar nu sunt cu adevărat satisfăcătoare, nu-i așa? Aș renunța la testiculul meu stâng pentru o friptură adevărată… Ei bine, mi-a făcut plăcere, domnule Havelock. Ca întotdeauna.

Havelock îl salută cu un gest al capului, însă ezita între iritate și furie. Știa că asta ar fi fost reacția pe care Murtry ar fi avut-o în locul lui, însă conștientizarea nu schimbă emoția. Terminalul său portabil piui. Mecanicul-șef Koenen trimisese un mesaj. Îl deschise.

> *avem o echipă completă*, *unul dintre băieți a avut ideea unui mic logo pentru club*. *ceva pentru susținerea moralului*.

Havelock privi imaginea. Era forma stilizată a unui bărbat masiv, fără trăsături, ținând ridicat un pumn mai mare decât capul lui. Era reprezentarea arhetipului pământeanului și a violenței. Havelock o contemplă îndelung, după care răspunse.

> *arată grozav*, *nu uita să-mi faci și mie rost de unul*.

Capitolul 16

Elvi

— Cum adică *în mișcare*? întrebă Elvi.

— După ce am înregistrat vârful energetic, spuse Holden, *Rosinanta* a scanat zona. De fapt, câteva dintre ele.

Îi întinse terminalul portabil, iar Elvi îl luă – încerca să păstreze un aer serios, să nu pară impresionată. Era un savant, pentru Dumnezeu, care se confrunta cu o problemă serioasă, nu o puștoaică surescitată gata să-și contacteze familia pentru a le povesti în detaliu cum James Holden venise s-o vadă în baraca ei. Derulă imaginile înainte și înapoi. Creierul uman era construit pentru a detecta mișcarea, așa că umbrele mișcătoare erau mai ușor de observat când le derula mai repede.

— Ceva se deplasează, admise ea. Putem vedea despre ce-i vorba?

— Încă nu sunt prea mulți sateliți imagistici în zonă. *Rosi* a fost concepută mai curând pentru luptă individuală împotriva altei nave decât pentru vizualizarea solului.

Oriunde în sistemul solar, situația ar fi fost diferită. Existau foarte multe videocamere extrem de sensibile, încât aproape nimic nu se putea întâmpla în vidul imens din interiorul orbitei lui Neptun care să nu poată fi văzut dacă cineva o dorea. Ceea ce le amintea încă o dată cât de departe erau de casă și câte dintre axiomele vieții cotidiene nu mai erau valabile aici.

— Ce vede *Israel*? întrebă Elvi.

— Nimic cu mult mai bun, răspunse Holden. De aceea ne ducem. Este exact în raza de acțiune a vehiculelor. Va dura cea mai mare parte din zi pentru a ajunge acolo.

— De ce? Mă rog, văd că-i destul de mare, dar e posibil ca în ocean și în mediile mai reci să existe destule organisme uriașe.

— Organismele nu creează vârfuri energetice. Pe planeta asta se deplasează tot felul de chestii. Tot timpul. Și e abia la început.

Elvi atinse imaginea și o mări până când umbrele se estompară.

— Ai dreptate. Ar trebui să verificăm. Numai puțin, să-mi iau instrumentele.

O oră mai târziu stătea în partea din spate a unui încărcător cu platformă deschisă, avându-l alături pe Fayez. Holden era în față, pe scaunul pasagerului, iar Chandra Wei șofa. O pușcă cu aspect impresionant se afla lângă Wei, la îndemână, în caz că violența avea să se abată asupra lor pe neașteptate. Motoarele vehiculului gemeau, iar roțile trosneau pe pietrele deșertului măturat de vânt.

— De ce n-a venit Sudyam? întrebă Elvi, strigând pentru a acoperi vacarmul produs de camionetă și de vânt.

Fayez se aplecă, apropiindu-se de umărul ei.

— Wei a considerat că dacă lucrurile merg prost, ar fi de preferat să rămână cineva în viață din grupul de lucru exobio.

Elvi făcu ochii mari și aruncă o privire spre femeia de la volan.

— Serios?

— S-a exprimat într-un mod mai diplomatic, adăugă Fayez.

Nu exista nicio linie de demarcație, niciun gard sau drum care să le indice că ieșiseră din First Landing. Dealurile de piatră și pământ se ridicau și coborau, organisme ca iarba sau ciupercile ce se agățau de sol erau strivite sub roțile încărcătorului. Treptat, ruinele care pentru Elvi deveniseră reper pe Noua Terra se estompară și, făcându-se tot mai mici, se pierdură în zare. Femeia își sprijini capul de o bară din cadrul de protecție, lăsând vibrațiile solului să i se propage prin craniu. Wei aruncă o privire peste umăr și Elvi îi zâmbi. Amintirile a o sută de excursii de teren din timpul studiilor universitare făceau ca trupul să-i aștepte bere și marijuana, în vreme ce neliniștea provocată de misiunea actuală o împovăra. De săptămâni întregi, descoperea zilnic câte un organism sau fapt nou pe care omenirea nu-l cunoscuse până atunci, iar acum se îndrepta spre ceva ce risca să fie de o natură și mai extraterestră. Nimeni nu rostise cuvântul *protomoleculă*, dar situația era cât se poate de clară: animalele nu creează vârfuri energetice – extratereștrii, da.

Pe cerul imens și luminos ce se întindea deasupra lor, vânturile de mare altitudine destrămau în fâșii subțiri un nor mare verde și roz. Pe Luna se specula că acel colorit ciudat indica prezența în nori a unui organism, ceva ce-și aduna propriile minerale în aer și se folosea de vapori așa cum somonul se folosește de bazinele de depunere. Era doar o

ipoteză. Adevărul se putea dovedi a fi de o mie de ori mai ciudat. Sau absolut banal. Elvi privi vălul strălucitor al norului ce se întindea și soarele ce-l urmărea un pic prea încet. Fayez tasta grăbit pe terminalul său. Wei conducea cu o concentrare și o intensitate ce păreau s-o caracterizeze de când ajunsese pe suprafața planetei. Adică de când Reeve și ceilalți fuseseră dați dispăruți.

Elvi se întrebă cum de putuse să riște să iasă într-un necunoscut absolut, să străbată o planetă fără să știe la ce riscuri se expune, iar gândul la oamenii din First Landing o înspăimânta. Se presupunea că Noua Terra era periculoasă, sălbatică și străină. Probabil se ridica la înălțimea așteptărilor. Pericolele pe care le reprezentau oamenii erau mai rele, pentru că fusese luată prin surprindere. Așa încât se temea ca nu cumva data viitoare să se întâmple la fel.

Își dădu seama că ațipise doar atunci când Fayez puse o mână pe umărul ei și o scutură ușor. Îi arătă ceva. Un punct strălucitor ce lumina albastrul cerului, precum Venus văzută de pe Pământ. Deveni treptat și mai strălucitor, pe măsură ce se îndrepta spre vest. În spatele lui se forma o dâră fină de condensare, singura linie perfect dreaptă pe cerul ce se contorsiona organic. O navetă. Elvi se încruntă.

— Așteptam naveta asta? întrebă ea.

— Nu-i a noastră, zise Fayez. Este a *Barbapiccolei*. Se reia operațiunea minieră.

Elvi clătină din cap. Totul era un șir de greșeli stupide și fără viziune, succedându-se astfel încât fiecare părea inevitabilă. Colonia avea să vândă minereul, să tocmească avocați și să încheie contracte. Cupola de izolare nu va mai fi instalată nicicând. Ceea ce ar fi trebuit să fie o experiență biologică temeinică și curată se va transforma într-o activitate de salvare pentru *a corecta* una sau alta și *a înlătura impuritățile*. Fayez părea să știe la ce se gândea.

— Niciun protocol de cercetare nu supraviețuiește contactului cu populația examinată, spuse el. Iar asta nu-i valabil doar aici. Așa se întâmplă peste tot.

Soarele coborâse la o jumătate de palmă deasupra orizontului când vehiculul ajunse pe vârful unei ridicături de teren cum mai fuseseră altele o mie până atunci. Wei frână și opri motoarele.

Fayez se ridică în picioare pe scaun, sprijinindu-și coatele pe cadrul de protecție. Holden mormăi ceva obscen.

— Ei bine, zise Fayez cu glas stins, măcar n-a fost greu de găsit.

Creatura se ghemuise în depresiunea dintre două dealuri. Carapacea sa imensă era albă, același alb irizat pe care-l remarcase pe pereții ruinelor, dar fără nimic arhitectural în formele sale. Avea aspect de insectă, cu membre articulate lungi, ca niște labe ce se sprijineau neputincioase pe sol. Din spate îi ieșeau două apendice mai mari, unul cenușiu și scindat, exoscheletul fiind gol, neconținând decât praf, iar celălalt balansându-se cu stângăcie. Pe abdomen, cinci cercuri negre păreau a fi ochi, care nu se mișcară însă pentru a se concentra asupra lor. Cel puțin din câte își dădu seama Elvi.

— Ce-i asta? întrebă Wei.

Elvi văzu că femeia avea arma în mâini. Nici măcar nu observase gestul.

— Nu știu, răspunse ea. N-am văzut în viața mea așa ceva.

— Eu da, spuse Holden. Este una dintre mașinăriile lor. Cine a proiectat protomolecula avea... chestii de felul ăsta în stația dintre inele. Totuși erau mai mici. Am văzut una dintre ele omorând pe cineva.

— Vrei să spui, interveni Wei cu vocea ei monotonă și calmă, că ceea ce vedem are o vechime de vreo două miliarde de ani?

— Așa cred, zise Holden.

Fayez fluieră ușor.

— „Nu este mort cel care pe veci poate dormi”. Sau, mă rog…

Monstrul din deșert își mișcă nesigur picioarele stranii. Brațul său încă funcțional se răsuci spre ei, apoi se prăbuși la sol. Corpul i se mișcă și începu să tremure în timp ce încerca să-l ridice din nou.

— Priviți, le atrase Elvi atenția. Acolo.

De-a lungul liniei ce delimita conturul fundului văii care se întindea între dealuri, pietrele fuseseră răzuite. Nu mai rămăsese niciun fir din ierburile cvasi-fungice. Nicio șopârlă sau pasăre. Era ca și cum o mână uriașă s-ar fi abătut cu un burete asupra peisajului, curățându-l complet. Acum, că știa cum să privească, văzu că picioarele monstrului adunau orice urmă de viață indigenă și o îndesau în mici orificii chitinoase ce se înșirau de-a lungul abdomenului.

— Mănâncă? întrebă ea.

— În stație, soldații au încercat să omoare o chestie din asta cu o grenadă, spuse Holden. Mașinăriile l-au ucis pe bărbatul care aruncase grenada și i-au folosit corpul. L-au procesat pe loc, transformându-l într-o pastă cu care și-au remediat stricăciunile.

— Logic, zise Elvi. Protomolecula a adaptat sisteme biologice și în timpul evenimentului de pe Eros.

— Mă bucur că ești de acord, doamnă Okoye, punctă Wei sec. În opinia ta, ca om de știință, problema asta ar putea constitui o amenințare pentru expediție?

— Fără îndoială.

Creatura se clătină în față, își pierdu echilibrul și se redresă cu greu, ducând cu gândul la o jucărie stricată sau la un câine lovit de mașină, dar care încă nu murise. Era fascinant și înspăimântător în același timp, iar Elvi nu-și putea dezlipi privirea.

— Ar trebui să plecăm, propuse Holden cu un debit accelerat din cauza fricii. Acum, în clipa asta. Nu mai târziu.

— Nu pentru asta am venit aici? făcu Wei ducând pușca la umăr.

— Ce faci? strigă Holden. N-ai auzit ce-am spus despre fabricarea pastei?

Drept răspuns, Wei deschise focul. Trasoarele spintecară aerul și explozii mărunte marcară locurile de impact. Creatura dădu înapoi agitându-și brațul, însă Wei scoase din buzunar un încărcător plin când celălalt se goli și continuă să tragă. Monstrul încercă să se propulseze spre ea, după care se îndepărtă. Un fluid verde-cenușiu se revărsa din rănile de pe flancuri. Detunăturile armei erau asurzitoare.

Forma avu o ultimă zvâcnire și scoase un fel de tânguire pe un ton ascuțit, ca un scrâșnet de dinți. Se prăbuși, cu picioarele desfăcute în evantai, în balta de lichid. Wei lăsă în jos țeava puștii, până atinse solul. Când se uită la Holden, avea o privire dură. Căpitanul stătea cu mâinile pe bordul vehiculului, cu articulațiile degetelor albite. Era livid.

— Sper că nu-i o problemă, domnule, spuse Wei.

— La naiba, tu chiar ai luat-o razna? făcu Holden cu o voce gâtuită. Chestia aia te-ar fi putut ucide!

— Da, domnule. De aceea am ucis-o eu.

— Așa zici? replică Holden cu o voce tot mai stridentă. Ești sigură? Și dacă nu-i complet moartă? Am putea-o… arde sau mai știu eu ce?

Wei zâmbi.

— Da. Da, se poate.

O oră mai târziu, discul roșiatic uriaș al soarelui atinse orizontul. Flăcările dansau în jurul cadavrului monstrului, ridicându-se mai mult decât un foc de tabără. Fumul negru și gras urca învârtejindu-se spre nori și lumea întreagă părea să duhnească a catalizatori. Wei scosese din compartimentul de depozitare al vehiculului un cort mic, iar Fayez îl montase. Elvi stătea în picioare, cu fața scăldată de căldura soarelui și de cea a focului. Noaptea avea să fie lungă. Aici toate erau așa.

— Te simți bine? întrebă Fayez.

— Da, însă aș fi vrut să iau niște probe.

În inima focului, monstrul strălucea. Carapacea era incandescentă și începuseră să apară crăpături subțiri ce radiau pornind de la articulații. Era magnific în felul său, iar lui Elvi îi părea rău văzându-l distrus, dar se simțea și ușurată în același timp – un amestec emoțional cu care nu era obișnuită.

Wei insistă să stabilească schimburi de planton pe timpul nopții și Holden se oferi să stea primul de pază. Părea neliniștit într-un mod pe care Elvi nu l-ar fi asociat cu James Holden, căpitanul *Rosinantei*. Vulnerabil. Elvi se întinse în cort, cu capul în exterior. Fayez sforăia în surdină alături de ea. Pe platforma vehiculului, încovrigată sub o pătură subțire, Wei era mută ca piatra. Elvi îl observa pe Holden și-l auzi fredonând ca pentru sine, un sunet uman izolat în imensitatea unei planete inumane. Nu reușea să adoarmă. După două ore renunță, își părăsi locul inconfortabil și se duse să se așeze alături de Holden. Într-o lume fără clar de lună, singurele surse de lumină erau strălucirea portocalie a rugului aproape stins și reflectarea argintie a stelelor. Ceea ce îl reducea pe căpitan la câteva linii și la o senzație de masă și de căldură.

— N-am reușit să adorm, zise ea.

— Nici eu nu cred că aș putea închide un ochi. Urăsc felul în care mă sperie chestiile astea.

— Mă surprinde să te aud vorbind așa.

— Te așteptai să mă bucur?

Elvi îi percepu zâmbetul dincolo de cuvinte. Mult deasupra lor, o stea căzătoare spintecă cerul, strălucitoare, apoi dispăru.

— Nu sunt obișnuită să-i aud pe bărbați recunoscând că au emoții. Erai pe Eros când a izbucnit totul, nu-i așa? Aș fi zis că după o asemenea experiență nimic nu te-ar mai putea înspăimânta.

— Nu-i chiar așa. După Eros, totul m-a înspăimântat. Încă încerc să mă liniștesc, mai spuse el, după care chicoti. Când vorbi din nou, vocea îi căpătase o tonalitate gravă. Crezi că asta a fost o mașinărie? Sau un animal?

— Nu cred că ei făceau o asemenea distincție.

— Te referi la cei care au conceput-o? Cine naiba să știe la ce s-au gândit?

— Oh, putem face presupuneri. Ceea ce-i interesa rezidă în ceea ce au creat. Și, într-un fel, este în continuare prezent. Știm că respectau puterea autoreplicatoarelor și că erau în măsură s-o valorifice.

Elvi mai mult îl simți întorcându-se spre ea decât îl văzu. Era profund conștientă de faptul că era o femeie într-o lume sălbatică și întunecată, cu un bărbat alături. Ceea ce făcea ca imensitatea nopții să pară un fel de intimitate.

— De unde știm asta? întrebă Holden.

— După locurile în care au trimis protomolecula. În univers există unele uniformități. Elementele sunt aceleași. Carbonul este întotdeauna carbon. Azotul este întotdeauna azot. Ele creează aceleași legături și pot construi aceleași structuri. Toate sistemele pe care le-am studiat au cel puțin o planetă ce oferă posibilitatea de a genera replicatori organici.

— Adică ceva cu ADN?

— Sau care să aibă ceva care să se comporte precum ADN-ul. Au trimis constructori de punți pentru a folosi replicatoarele alea biologice de bază, indiferent de forma lor. Ei pot lua o biosferă și s-o transforme într-o imensă uzină în rețea. Probabil este modul lor de a se extinde. Țintesc locurile ce pot fi deturnate pentru a produce lucruri ce-ți permit să ajungi acolo. De altfel, chiar au construit structuri destinate să dureze. Se pare că au în perspectivă colonizarea galactică.

Se lăsă pe spate, sprijinindu-și o mână pe botul vehiculului. Fără a încerca să-l atingă pe bărbat, ci doar punând degetele acolo unde, în întuneric, el le-ar fi putut atinge pur și simplu

accidental. Spre nord, un animăluț scoase un sunet strident și ciripitor.

— Era aici de miliarde de ani, zise Holden. Și noi l-am ucis cu o pușcă și niște hidrocarburi.

— În apărarea noastră ar fi faptul că nu părea deloc sănătos. Nu se aștepta la ceva atât de evoluat și de agresiv cum am fost noi. Ei au construit structuri ce au durat miliarde de ani. Ruinele. Chestia asta. Inelele. Totul.

— Uneori par niște zei. Zei furioși și vindicativi, dar chiar și așa…

— Nu, spuse Elvi. Doar organisme pe care nu le înțelegem. Și care au propriile lor limite. Erau specializate pentru ecosistemul lor, la fel ca noi. O mie trei sute de lumi pare mult când n-ai avut decât una, dar este o picătură de apă într-un ocean în comparație cu ceea ce există acolo, fie și numai în galaxia noastră.

— Au mai multe.

— Ce vrei să zici?

— Au mai multe, repetă Holden. Dar ceva i-a atacat și ei au încercat să-l oprească. Au dezintegrat întregi sisteme solare. Foarte multe. După care, când au văzut că nu aveau succes în felul ăla, au închis toată rețeaua. S-au pus în carantină, dar au murit oricum.

— Nu știam asta.

— Am văzut-o. Mă rog, un fel de a spune. Un tip pe care l-am cunoscut cercetează oarecum problema.

— Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu el.

— Mda, este mai puțin serviabil decât te-ai aștepta.

Wei se mișcă în somn. Elvi căscă, deși nu se simțea prea obosită.

— De ce s-a trezit? întrebă Holden dând din cap spre cadavrul extraterestru. Să fi fost din cauza noastră? Știa că suntem aici?

— Probabil. Sau poate se supun unor cicluri de activitate și de inactivitate. Am văzut doar una dintre chestiile astea. Ar putea fi mai multe, iar vederea lor să fie ceva banal. Sau ar putea fi doar câteva și să constituie o raritate. Sau poate n-a fost decât unul. Încă nu avem suficiente date.

— Așa este. Totuși mi-ar plăcea să știu ce se va întâmpla.

— Mie nu. În viață, multe mi-au mers mai bine decât mi-am imaginat, așa încât am ajuns să apreciez surprizele. Când îmi

pregăteam licența la Kano, mă gândeam că în toată cariera mea voi face analize de mediu pe Europa. Și iată-mă aici.

— Kano?

— În copilărie am petrecut mult timp în Zona de Interes Comun din Africa de Vest. În nordul Nigeriei. M-am întors acolo să-mi fac studiile universitare.

— Serios? făcu Holden cu un ton interesat. Unul dintre tații mei avea familia în Nigeria.

— Unul dintre ei?

— Am mai mulți. Grup parental extins.

— Oh, am auzit despre așa ceva.

— Creează o familie nucleară, *foarte* extinsă. S-ar putea să fim veri.

— Sper că nu, zise Elvi râzând, însă imediat îi păru rău că deschisese gura.

Tăcerea care se așternu deveni îngrozitoare. Nu putea vedea clar chipul bărbatului, dar și-l putea imagina. Surpriza. Stinghereala. Își trase mâna înapoi și o puse în poală.

— Eu…, bâigui căpitanul.

— Dacă vrei, preiau eu restul plantonului, se oferi Elvi pe un ton a cărui detașare îi sună și ei nefiresc. Oricum nu cred c-o să dorm prea mult în noaptea asta.

— Ar fi… grozav. Îți mulțumesc.

— Dar fii atent la Fayez. Fură pături.

James Holden se îndepărtă de vehicul. Femeia îi auzi pașii îndreptându-se spre cort, apoi fâșâitul plasticului în timp ce se întindea pe jos. Elvi se aplecă în față și-și cuprinse abdomenul cu brațele. Din creatura din deșert nu mai rămăsese decât jăratic, care degaja în noapte o lucire portocalie palidă, dar fără a reuși să lumineze ceva în jur. Doar umilința îi mai ținea companie, vie și dureroasă ca o tăietură cu o foaie de hârtie.

— Proastă, spuse ea încet. Proastă, proastă, *proastă*.

Bezna extraterestră n-o contrazise.

Capitolul 17

Basia

Coop și Cate făcuseră parte din vechea gardă de la APE pe vremea când Alianța Planetelor Exterioare era doar o opinie împărtășită prin puterea armelor. Se alăturaseră organizației într-un moment în care simpla afișare pe mânecă a cercului despicat APE constituia o infracțiune ce se putea pedepsi cu închisoarea. Își deprinseseră abilitățile strecurându-se prin punctele de control înarmate ale Coaliției Pământ-Marte, amplasând bombe, făcând trafic de arme și, în general, comportându-se ca teroriști așa cum îi acuzaseră planetele interioare. Singurul motiv pentru care nu fuseseră închiși pe viață într-un lagăr de prizonieri fusese, conform unor standarde, victoria relativă a Alianței. După Eros, planetele interioare începuseră să considere APE un guvern în toată legea, iar mulți dintre combatanții Alianței beneficiasem de amnistia impusă de schimbarea statutului.

Acum, Cate lucra pur și simplu în mină, ca toți ceilalți, dar folosea expresii ca *avantaj tactic*, dovedind astfel că știe despre ce vorbește.

— Terenul și superioritatea numerică sunt avantajele noastre tactice, zise femeia adresându-se grupulețului adunat în casa ei. Dar suntem depășiți în privința armamentului. Fără doar și poate. În total avem probabil douăsprezece arme de foc. Putem totuși să facem rost de explozibil, însă acordul pe care Holden l-a încheiat cu RCE face mult mai riscant genul ăsta de acțiuni.

— Nenorocitul de Holden! izbucni Zadie.

— Ne vom ocupa de el destul de curând, răspunse Cate.

Auditoriul ei era format din clica obișnuită. Infecția oculară a fiului lui Zadie se agravase, așa încât consoarta ei stătea mai mereu acasă cu băiatul. Basia avea impresia că Zadie căuta să se descarce pe cineva pentru suferința familiei sale. Peter, Scotty și Ibrahim erau și ei de față, veteranii singurei lor încăierări cu forțele de securitate RCE, ceea ce le conferea un oarecare statut în cadrul grupului. Veniseră însă și câțiva inși

noi, membri ai coloniei care probabil ezitaseră până atunci în alegerea celei mai bune modalități de a trata cu RCE, dar pe care metodele brutale ale lui Murtry și martiriul lui Coop îi convinseseră să se alăture revoluționarilor.

— Cum? întrebă Scotty. Cum procedăm cu Holden?

— Cred că putem elimina toate problemele noastre printr-o singură operațiune desfășurată pe mai multe fronturi, spuse Cate. Murtry și echipa lui, Holden și mardeiașul lui, toți dintr-o lovitură. Elementul-cheie în acest gen de război este banul.

— Trebuie să facem astfel încât ocuparea planetei să-i coste foarte mult, interveni Ibrahim.

Și el fusese în APE.

— Exact. Așa am reușit să ne debarasăm de interni în Centură. Dacă nu-i viabil din punct de vedere economic, ei vor renunța. Fiecare dintre cei care va reveni acasă într-un sac mortuar va însemna un cui în plus bătut în sicriul companiei.

Și Cate izbi cu pumnul ei mare în palma celeilalte mâini, pentru a fi mai convingătoare.

— Nu-nțeleg. Cum rezolvăm problema dacă-i ucidem? întrebă Basia.

Acceptase să vină în speranța de a-i sprijini pe cei mai raționali să-și susțină cauza. Ceea ce, pe măsură ce timpul trecea, părea tot mai puțin probabil.

— Le-ar trebui optsprezece luni pentru a trimite noi forțe pe front, răspunse Cate. Ceea ce-nseamnă un cargobot pentru distanțe mari mobilizat pentru mai bine de trei ani. Ar costa mult. Iar într-un an și jumătate cât durează drumul lor până aici ne putem întări poziția. Instalăm tabere pe dealuri. Ne diversificăm activitățile. Pentru a învinge, vor fi nevoiți să desfășoare un program militar de amploare. Cei din Stația Medina nu vor susține asta, chiar dacă se vor enerva că le forțăm mâna.

— Alianță coercitivă, adăugă Ibrahim dând din cap.

— Ca la carte, zise Cate.

Liniștea se așternu pentru o clipă în încăpere, în timp ce fiecare reflecta la cuvintele ei. Acoperișul metalic zăngăni și hârșâi, izbit de nisipul purtat de palele de vânt. Ferestrele scârțâiau, răcindu-se odată cu venirea nopții. Doisprezece oameni respirau aerul de pe altă planetă.

— Dar ei sunt deja aici, spuse Basia dregându-și glasul pentru a rupe tăcerea. Nu asta vor face?

— Cine și ce va face? întrebă Scotty.

— *Rosinanta*, răspunse Basia. Se află pe orbită în clipa asta. O navă de război cu tunuri și rachete, sau mai știu eu ce. Dacă-l omorâm pe Holden, n-ar putea pur și simplu să ne bombardeze?

— Să sperăm c-o vor face! tună Cate. Dar-ar Dumnezeu s-o facă! Câteva videoclipuri cu coloniști morți, masacrați de navele Națiunilor Unite aflate pe orbită, și vom câștiga războiul opiniei publice.

Basia dădu din cap ca și cum ar fi fost de acord, când de fapt gândea „N-am ales bine tabăra".

— Acționăm deci asupra ambelor grupuri simultan, continuă Cate cu aceeași cadență pe care o avea și Coop, care parcă s-ar fi aflat în încăpere, bântuind-o. Au în permanență doi oameni în patrulă, așa încât vom avea nevoie de o echipă care să-i supravegheze tot timpul. O a doua echipă pentru clădirea forțelor de securitate, unde se vor afla Murtry și restul oamenilor să-i A treia echipă se va duce la restaurant, unde dorm Holden și colegul lui. Mă gândesc la Scotty și la Ibrahim pentru echipa unu. Eu o să conduc...

Și Cate trăncăni în continuare, expunând demența unor crime multiple ca și cum ar fi fost un puzzle de rezolvat sau un joc care trebuie câștigat. Coordonarea atacurilor, astfel încât toate trei să se realizeze simultan, pentru ca nimeni să nu poată da alarma. Folosind expresii precum *câmpuri de foc* și *agresivitate maximă*, de parcă ar fi însemnat cu totul altceva decât împușcarea de femei și bărbați, pe cei mai mulți în timpul somnului. Micul grup încuviința din cap și asculta cu atenție. Basia înmărmurise văzând cu câtă ușurință inimaginabilul devenea o operațiune de rutină.

— Copiii mei trăiesc aici, interveni el.

— Poftim? făcu Cate evident nedumerită – fusese întreruptă la jumătatea frazei. Nu-nțeleg...

— Mă refer la cadavrele cărora le vom face fotografii pentru a le transmite canalelor de știri, continuă Basia. E vorba despre copiii noștri. Despre copiii mei.

Cate clipi în timp ce-i aruncă o privire, încă prea nedumerită pentru a fi iritată.

— *Como*?

— Am venit aici sperând să vă conving că faceți o mare prostie, zise Basia ridicându-se în picioare și adresându-se tuturor. M-am gândit că – cine știe? – odată cu dispariția lui Coop, am putea pune capăt acestei situații. Dar nu mai este vorba doar de prostie. Nu atunci când vorbiți despre prieteni și membri de familie morți ca instrumente mediatice. E abject. Și nu mă pot implica în așa ceva.

Camera se cufundă din nou în tăcere – nu se mai auzeau decât nisipul, scârțâitul geamurilor ce se răceau și respirațiile lor.

— Dacă-ncerci să ne stai în cale..., începu Ibrahim.

Basia se întoarse brusc cu fața spre el.

— Ce? întrebă și se apropie atât de mult, încât suflul său agită firele din barba răzlețită a lui Ibrahim. Dacă vă stau în cale, ce? Fără jumătăți de amenințare, macho.

Ibrahim, care era mai scund, coborî privirea și nu spuse nimic. Basia resimți pentru o clipă o ușurare rușinoasă văzând că subiectul fusese abordat de Ibrahim, nu de Cate.

Basia se temea de Cate. Niciodată n-ar fi fost în stare s-o înfrunte.

— *Dui*, spuse el îndepărtându-se și salutându-i pe ceilalți. Am plecat.

După ce ușa se închise în urma lui, membrii grupului începură să discute cu voce joasă, însă nu putu auzi ce-și spuneau, ceea ce-l făcu să simtă o mâncărime în ceafă. Se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe, iar ei nu se vor mulțumi să-l omoare doar pe el, ci o vor ucide și pe Lucia.

La jumătatea drumului spre casă se întâlni cu doi dintre oamenii de securitate ai RCE, aflați în patrulare. Două femei cu veste blindate grele ce le confereau un aer masiv și periculos. Una dintre ele, o tânără cu piele albă și păr negru ca pana corbului, îl salută printr-o înclinare a capului în timp ce se intersectară. Totul la ea era o amenințare: armura, pușca imensă de asalt pe care o legăna în mâini, grenadele ofensive și cătușele ce-i atârnau la centură. Zâmbetul prietenos părea totuși în contradicție violentă cu impresia generală pe care o degaja. Fără să vrea, Basia și-o închipui sângerând în stradă, împușcată în spate de unul dintre prietenii săi.

Lucia îl aștepta pe verandă, stând turcește pe o pernă mare și bând ceva din care se înălțau aburi. Nu era ceai. Nu mai aveau

aproape deloc. Probabil doar apă caldă cu puțină esență de lămâie. Dar chiar și aromele artificiale aveau să dispară curând, dacă nu obțineau permisiunea de a începe comercializarea minereului.

Basia se așeză pe podeaua tare din fibră de carbon, alături de ea.

— Cum a fost? întrebă Lucia.

— Nu vor să asculte, răspunse el oftând. Vorbesc despre uciderea celor din RCE. A tuturor. Inclusiv a lui Jim Holden și a oamenilor săi.

Lucia clătină ușor din cap.

— Și tu?

— În momentul ăsta, s-ar putea să se gândească și la eliminarea mea. Dar nu cred că se va ajunge la asta câtă vreme nu le voi sta în cale. Însă nu pot participa la așa ceva. Le-am spus-o. Îmi pare foarte rău că am ajuns atât de departe, Lucy. Sunt un tâmpit.

Lucia îi aruncă un zâmbet trist și îi puse o mână pe braț.

— Dacă nu faci nimic, e ca și cum ai rămâne de partea lor.

Basia se încruntă. Aerul nopții încă păstra mirosul de pământ de la ultima furtună de praf. Un miros de cimitir.

— Nu-i pot opri de unul singur.

— Holden se află aici tocmai în acest scop. S-a întors din deșert, unde a fost cu echipa științifică. Ai putea vorbi cu el.

— Știu, zise Basia recunoscând că se gândise și el la asta, însă necesitatea demersului nu-i atenua câtuși de puțin sentimentul că-și trăda prietenii. Știu. Așa o să fac.

Lucia râse cu ușurare. Văzând privirea nedumerită a bărbatului, îl luă în brațe și-l trase lângă ea.

— Sunt foarte fericită să știu că Basia pe care-l iubesc a rămas același.

El se relaxă, lăsându-se cuprins pentru o clipă de un sentiment de siguranță și de iubire.

— Baz, îi șopti Lucia la ureche.

„Nu spune nimic ce ar putea să strice acest moment”, gândi el.

— Felcia pleacă în seara asta cu naveta spre *Barbapiccola*. I-am dat permisiunea.

Basia se îndepărtă, ținând-o pe Lucia la distanță.

— Ce face?

Femeia se încruntă și-l apucă strâns de umeri.

— Las-o să plece.

În glasul ei se simțea un avertisment.

Basia se eliberă și sări în picioare. Lucia îl strigă, însă el pornise deja, alergând cât îl țineau picioarele spre locul de asolizare.

Sentimentul de ușurare pe care-l simți când văzu că naveta încă nu plecase deveni atât de puternic, încât fu cât pe ce să se prăbușească. Unul dintre cărucioarele electrice ale coloniei trecu șuierând pe lângă el, mai să-l lovească din cauza întunericului. Platforma din spatele vehiculului era plină cu minereu. Încă încărcau naveta. Avea timp.

Felcia era la câțiva metri de sas, cu câte o geantă de voiaj în fiecare mână, discutând cu pilotul. Se aflau într-o zonă scăldată de lumina degajată de punctele de lucru din jurul navei, iar pielea măslinie a fetei părea să strălucească. Părul negru îi cădea liber, încadrându-i chipul și coborându-i pe spate în valuri. Ochii îi erau larg deschiși, la fel și gura în timp ce vorbea despre un subiect care o încânta.

În acel moment, fiica lui era atât de frumoasă, încât Basia simți o durere în piept. Când îl văzu, chipul i se lumină cu un zâmbet. Înainte să poată vorbi, Basia o prinse în brațe și o strânse la piept.

— Tati, spuse ea tulburată.

— Puiule, e-n regulă, zise bărbatul lipindu-și capul de obrazul Felciei. N-am venit să te opresc. Doar că… nu te puteam lăsa să pleci fără să-mi iau rămas-bun.

Obrazul lui se umezi. Ea plângea. Basia o luă de umeri și o îndepărtă ca să-i vadă mai bine chipul. Fetița lui, deja mare, dar plângându-i în brațe. Își aminti de puștoaica de patru ani de odinioară care plângea atunci când cădea și-și julea genunchii.

— Tati, spuse ea cu o voce răgușită, mi-era teamă c-o să mă urăști pentru că plec. Dar mama…

— Nu, puiule, nu, făcu Basia îmbrățișând-o din nou. Pleacă, du-te pe Ceres să devii medic și să ai o viață fantastică.

— De ce?

„Pentru că oamenii de aici consideră moartea un mijloc de a câștiga o bătălie a opiniei publice. Pentru că mi-am pierdut deja toți copiii pe care avusesem de gând să-i pierd. Pentru că nu vreau să mă vezi, când vor veni să mă aresteze”.

— Fiindcă te iubesc, puiule, preferă el să-i spună. Și vreau să devii un om extraordinar.

Felcia îl îmbrățișă, iar în clipa aceea în Univers totul era din nou bine. Basia o urmări cu privirea în timp ce se îmbarca, oprindu-se chiar în interiorul sasului pentru a-i face cu mâna și a-i trimite un sărut. El urmări cum încărcau ultima cantitate de minereu în compartimentul de marfă. Privi cum naveta se înălță cu vuiet, lăsând în urmă un val de căldură.

Apoi se întoarse spre așezare pentru a-l găsi pe Holden.

•

Holden și Amos stăteau la o masă în barul micuț al restaurantului. Amos bea și-i urmărea pe toți cei care intrau pe ușă. Își ținea paharul cu mâna stângă, în timp ce dreapta nu se îndepărta niciodată de arma de la centură. Holden tasta rapid pe un terminal portabil aflat pe masă. Amândoi păreau tensionați.

Basia se îndreptă spre ei, zâmbind și salutând cu un gest al capului, în vreme ce-și ținea mâinile vizibil depărtate de corp. Amos îi răspunse și el cu un zâmbet. Scalpul uriașului părea palid și strălucitor în lumina ledurilor albe. Când se aplecă în scaun, mișcarea lui păru perfect naturală și deloc amenințătoare, dar Basia observă că în felul ăsta, ca din întâmplare, își apropia și mai mult mâna de armă.

Nu erau genul de detalii pe care le-ar fi observat înainte. Coop, Cate și violența din ultimele luni îl aduseseră la exasperare, făcându-l să vadă peste tot posibile reacții violente. Când se uită la Amos, bănui că instinctul nu-l înșelase.

— Căpitane Holden, zise el ridicându-și mâinile, pot să mă așez lângă voi?

Holden înălță brusc capul, surprins și înspăimântat. Basia era aproape convins că nu el reprezenta cauza tulburării și se întrebă despre ce putea fi vorba. Murtry și ucigașii lui profesioniști? Să fi auzit Holden de la altcineva despre atacul planificat?

— Te rog, îl pofti Holden, în timp ce semnele fricii dispărură de pe chipul său la fel de repede cum apăruseră. Cu ce te pot ajuta? întrebă făcând un gest către unul dintre scaunele goale de la masa lor.

Amos nu spuse nimic, continuând doar să afișeze un zâmbet vag. Basia se așeză, având grijă să-și țină mâinile pe masă, la vedere.

— Căpitane, am venit să te avertizez.

— În legătură cu ce? interveni Amos.

— Aici există un grup. Același grup care a atacat și a ucis echipa de securitate RCE înainte de sosirea voastră. Și intenționează ca în următoarele zile să-i elimine pe ultimii membri ai forțelor de securitate. Poate chiar mâine-seară.

Holden și Amos schimbară o privire scurtă.

— Ne așteptam la ceva de genul ăsta, spuse Holden. Dar nu ăsta-i cel mai important...

Basia nu-l lăsă să termine:

— Intenționează să te omoare și pe tine.

Holden își schimbă puțin poziția în scaun. Părea mai mult jignit decât furios.

— Pe mine? De ce ar vrea să mă omoare *pe mine*?

— Deoarece cred că în felul ăsta vor transmite un mesaj, zise Basia ca și cum își cerea scuze. În plus, sunt furioși că le vor fi verificați explozibilii.

— Ți-am spus eu, făcu Holden către Amos. Un compromis bun îi enervează pe toți.

Fără a sta prea mult pe gânduri, Basia apucă sticla de pe masă și luă o înghițitură lungă. Trebuie să fi fost ceva adus de ei, întrucât era un whisky mult mai bun decât orice se putea obține în colonie. Înghițitura îi încălzi în mod plăcut gâtul și pântecul, însă nu-l liniști pe cât ar fi sperat. Împinse sticla înapoi spre Amos, dar uriașul îl opri.

— Păstreaz-o, frate. Pari să ai nevoie.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă Basia pe Holden.

— În legătură cu asasinatul? Nimic. Nu va conta, pentru că plecăm toți.

— Plecăm toți?

— Evacuăm planeta. Integral. Toată lumea.

— Nu. Nu pleacă nimeni. Nu putem pleca acum.

„Am fost complice la uciderea unor oameni ca să rămân aici”.

— Ba da, *chiar* plecăm. Pe planeta asta se întâmplă ceva foarte rău, fără nicio legătură cu cine știe ce centurieni încăpățânați sau cu sociopații vreunui serviciu de securitate.

Basia trase încă o înghițitură lungă din sticlă. Alcoolul începea să-l amețească, fără a-i atenua totuși anxietatea.

— Nu-nțeleg.

— Cineva a locuit aici, îl lămuri Holden și arătă cu brațul de jur-împrejur.

Mintea încețoșată de băutură a lui Basia avu nevoie de o clipă până să-și dea seama că nu se referea la restaurant.

— Poate că au plecat, poate că nu, însă au lăsat în urmă o mulțime de chestii, iar unele dintre ele încep să se trezească. Prin urmare, înainte de a avea parte de soarta lui Eros, toată lumea o șterge în viteză de aici.

Basia încuviință din cap, dar fără să înțeleagă. Amos se uită rânjind la el și-i zise:

— Turnuri și roboți, bătrâne. Se referă la tot felul de mizerii extraterestre. Se pare că o parte începe să se trezească.

— Trimit un mesaj către *Rosi* chiar în clipa asta, pentru a-l transmite Națiunilor Unite și consiliului APE, continuă Holden. Recomandarea mea este ca toată lumea să ajungă pe orbită cât mai curând posibil. Pentru asta solicit să preiau comanda pentru stare de necesitate a lui *Israel* și *Barbapiccola*.

— Asta nu se va-ntâmpla, spuse Basia încet.

— Nu va fi ușor, zise Holden, dar pot fi convingător. Și de îndată ce dețin comanda…

— Nu vor pleca, insistă Basia. Oamenii au vărsat deja sânge pentru pământul ăsta. Unii au murit pentru el. Suntem dispuși să ne omorâm între noi pentru a rămâne aici, și al naibii să fiu dacă nu vom sta și ne vom bate cu oricine va-ncerca să ne facă să plecăm.

— Presupunând că va rămâne cineva, replică Amos.

— Da, firește, încuviință Basia. Presupunând asta.

Capitolul 18

Holden

Murtry și echipa lui de securitate transformaseră în fortăreață micul lor avanpost din prefabricate. Pereții interiori fuseseră pulverizați cu spumă absorbantă de energie, care semăna cu frișca, însă forma o barieră balistică în stare să facă față tirurilor cu arme de foc de calibru mic și explozibili ușori. Un rastel impunător era amplasat pe un perete, protejat cu un sistem biometric. Erau doar câteva arme. Dar cum Holden nu știa exact câte arme aduseseră cu ei membrii echipei de securitate, asta era fie un lucru bun, fie unul rău.

Murtry stătea în spatele unui birou îngust, pe care se afla un terminal portabil. Se lăsă pe spătarul scaunului, cu mâinile încrucișate la ceafă și afișând umbra unui surâs. Părea un bărbat care are tot timpul din lume.

— M-ai auzit când am spus că sunt indivizi care plănuiesc să-ți omoare echipa? întrebă Holden.

— Aș vrea să nu mai folosești cuvântul ăsta, comentă Carol Chiwewe.

Insistase să participe la orice întâlnire dintre Holden și oamenii RCE, ceea ce păruse o solicitare rezonabilă. Acum, în condițiile în care proprii ei oameni plănuiau un atac, prezența îi era resimțită ca o atingere adusă securității generale.

— „Omor”? făcu Murtry. Cred că „terorism” sună mult mai bine. „Omucidere” mi-a părut întotdeauna un termen prea legalist. Pretențios.

— Stai puțin, interveni Holden înainte să apuce Carol să răspundă provocării lui Murtry. Terminați chiar în clipa asta. M-am săturat să-mi bat capul cu mica voastră ciorovăială. Asta nu mai e o negociere a drepturilor sau o discuție pentru a vedea cine l-a atacat primul pe celălalt.

— Nu? făcu Murtry. Și atunci despre ce-i vorba?

— Despre ce am de gând să vă spun legat de ce se va întâmpla.

— Să ne spui…, zise Murtry ca un ecou.

— Nu comanzi tu aici, adăugă Carol.

Holden își reprimă iritarea cauzată de alianța aceea de circumstanță menită doar să-i îngreuneze lui viața.

— Recent, două lucruri s-au schimbat, al treilea nu, spuse el străduindu-se să păstreze un ton degajat. Escaladarea violenței pare iminentă, în vreme ce noi asistăm la un război deschis între colonie și RCE. Și, ceea ce este probabil mai important, artefactele extraterestre rămase pe această planetă sunt pe cale să se activeze.

— Care-i al treilea? întrebă Murtry.

— Poftim?

— Al treilea lucru care nu s-a schimbat.

— Păi, zise Holden și se aplecă spre el, peste birou, eu sunt în continuare singurul din sistem care are pe orbită o navă de război. Având în minte aceste trei lucruri, vom părăsi planeta înainte ca voi, idioților, să vă ucideți reciproc sau ca extratereștrii să ne omoare pe toți.

— Ai trecut la amenințări? zise Carol din spatele lui.

— Dacă nu se poate altfel, poți fi sigură de asta, răspunse Holden fără a-și lua privirea de la Murtry. Începeți să vă pregătiți oamenii pentru evacuare. Coborâți navetele lui *Israel*. Acum! Peste treizeci de ore, *Israel* pleacă odată cu mine, iar în momentul ăla veți dori să vă aflați la bord.

— Nu poți face asta! zise Carol, iar Holden se întoarse spre ea.

— Ba pot. Vom rechema naveta lui *Barb* și-ți sugerez să le spui oamenilor să-și împacheteze tot ce pot și să înceapă îmbarcarea. Fiindcă *Barb* pleacă.

Carol strânse din buze, iar palmele i se încleștară în pumni.

— Ai terminat? întrebă Murtry pe un ton degajat. Pot să-mi exprim obiecțiile?

— Nu există așa ceva, spuse Holden trăgând un scaun lângă birou și așezându-se pe el, pentru a-i arăta că nu-i păsa de puterea pe care poziția i-o conferea lui Murtry.

— Deci ăsta-i prețul celebrității, continuă celălalt. Ești unul dintre cei mai cunoscuți oameni din sistemul solar. De aceea te-au trimis aici. Faima îți dă iluzia puterii. Dar totul nu-i decât o fațadă.

— Nu, faptul că dețin *Rosinanta*…

Murtry lovi din nou aerul cu mâna, cu același gest condescendent pe care-l folosise și în cazul lui Carol.

— Ești renumit pentru faptul că ești omul care încearcă să-i salveze pe toți. Pentru că ești cavalerul în alb al sistemului solar. Pentru că ai răsturnat giganți ca Protogen și Mao-Kwik. Numele navei tale se potrivește perfect.

Râse când văzu încruntătura lui Holden.

— Da, mai citim și noi câte o carte, continuă Murtry. Așadar, de aceea te-au trimis aici. Nimeni nu se va aștepta ca marele James Holden să ia partea cuiva. Să-i sprijine în secret pe coloniști *sau* pe una dintre acele companii terestre detestabile. Ești omul fără ambiții și care spune adevărul.

— Grozav, făcu Holden. Îți mulțumesc pentru informații. Acum cheamă-ți oamenii și…

— Dar suntem la optsprezece luni de cel mai apropiat recurs legal, iar singura putere reală existentă aici este violența.

— Aici tu ești cel violent, interveni Carol pe un ton acuzator.

— Recunosc, încuviință Murtry. Înțeleg utilitatea violenței mai bine decât majoritatea oamenilor. Iar din câte știu, căpitane Holden, nu-i cazul tău. Acum, dacă bruta pe care ai adus-o cu tine ar fi fost de față proferând aceste amenințări, ei bine, ar fi trebuit să le iau în serios. Însă nu când vin din partea ta. De acord, ai în momentul ăsta pe orbită o navă de război ce ar putea transforma *Israel* și *Barbapiccola* într-o grămadă de zgură strălucitoare, pentru ca apoi să distrugă planeta și să șteargă orice urmă a prezenței umane în acest sistem solar. *Dar* tu nu ești genul de om care să facă așa ceva – și amândoi știm asta. Așa încât termină cu amenințările. Sunt de toată jena.

— Ai luat-o razna, răspunse Holden. Ești nebun. Imediat ce RCE va afla…

— Să afle ce? Că mediatorul Națiunilor Unite s-a speriat descoperind un artefact extraterestru pe o planetă extraterestră, iar eu nu?

Murtry se opri o clipă.

— Trimite un raport complet. Sunt convins că, date fiind reputația de care te bucuri și sprijinul Națiunilor Unite și al APE, se va acorda o mare atenție cuvintelor tale. Și poate – *poate* – peste trei ani va sosi un înlocuitor care să mă elibereze din funcție.

Holden se ridică, lăsându-și mâna pe patul pistolului.

— Sau poate o să te eliberez eu chiar în momentul ăsta.

Pentru o clipă, în încăpere se așternu tăcerea. Carol părea că-și ține respirația. Murtry se încruntă spre Holden, aparent prins descoperit pentru prima dată. Holden așteptă, fără a-l scăpa din ochi, suficient de furios încât să-l amenințe cu arma, dar mânios și pe el însuși că lăsase situația să degenereze într-atât.

Murtry zâmbi, ceea ce nu reuși să detensioneze atmosfera.

— Dacă l-ai fi adus pe celălalt cu tine, amenințarea ar fi putut avea oarece greutate. Amândoi știm cine-i ucigașul din echipajul tău.

— Dacă nu mă crezi în stare să-ți fac vânt din scaunul ăla chiar în clipa asta pentru a-i salva pe toți ceilalți de pe planetă, atunci nu mă cunoști deloc.

Podeaua se auzi scârțâind, în timp ce Carol se îndepărta spre ușă, încercând să iasă din potențiala linie de tragere. Holden nu-l scăpa din ochi pe Murtry, care-l mai privi încruntat câteva secunde, după care reveni la zâmbetul său vag. „Începem”, gândi Holden și încercă să-și stăpânească tremurul mâinii provocat de puseul de adrenalină.

Când terminalul portabil de pe birou piui, indicând o solicitare de conexiune, Holden rămase atât de surprins, încât își scoase deja arma pe jumătate înainte să-și controleze mișcarea. Murtry nu se clinti. Terminalul piui din nou.

— Îmi dai voie să răspund? întrebă Murtry.

Holden consimți din cap, lăsându-și arma să cadă înapoi în toc. Murtry luă terminalul și deschise conexiunea.

— Sunt Wei, se auzi o voce feminină.

— Ascult.

— Echipă pe poziție. Păsările sunt toate în cuib și se echipează. Undă verde?

— Așteaptă, ordonă Murtry, după care lăsă terminalul pe masă și se uită din nou la Holden. Ești în continuare afectat de ceea ce s-a întâmplat pe Eros. Înțeleg asta. Nu ai o atitudine rațională față de toate mizeriile astea extraterestre – și, sincer vorbind, cine ar reacționa altfel? Nu-ți port pică pentru amenințări. Și apreciez că scopul tău inițial, când ai venit aici, a fost să mă avertizezi în privința pericolului în care se află echipa mea. În ciuda neînțelegerilor dintre noi, asta-mi dovedește că încerci în continuare să-mi salvezi oamenii.

— Nimeni nu trebuie să moară aici, spuse Holden, sperând totuși că Murtry va bate în retragere.

— Ei bine, la drept vorbind, nu-i tocmai adevărat, răspunse Murtry. Mă pricep la treaba asta. Credeai că nu știam despre această revoltă micuță? Știam înainte de a afla tu.

Gărzile care patrulau în permanență nu s-ar fi apropiat niciodată suficient de mult încât să poată asculta.

— Ai amplasat microfoane în tot orășelul.

— În fiecare clădire, încuviință Murtry. Prin urmare, deși apreciez faptul că ai venit aici, cred că am rezolvat situația.

— Ai interceptat convorbirile? întrebă Carol, a cărei mânie părea să-i fi învins frica.

— Ce ai de gând? interveni Holden. Să nu faci vreo prostie.

Murtry zâmbi din nou și, ridicând terminalul, spuse:

— Echipa de asalt, undă verde.

Detunăturile de afară erau estompate de spuma ce acoperea pereții, așa încât se auzeau doar ca o serie rapidă de zgomote seci. Ca niște focuri de artificii îndepărtate sau ca o garnitură hidraulică uzată care în cele din urmă cedează.

— O, nu! izbucni Carol și se repezi la ușă.

Holden o urmă, scoțând în grabă terminalul pentru a-l suna pe Amos.

Afară, sunetele erau mult mai puternice. Salvele sacadate sfâșiau aerul nopții și fulgerăturile scurte luminau ca un stroboscop marginea îndepărtată a așezării. Holden alergă în direcția aceea, strigându-i în terminal lui Amos să vină. Se năpusti în întuneric, scăpă aparatul, dar nu se opri să-l ridice.

La marginea de nord a așezării, descoperi restul echipei de securitate a lui Murtry care trăgea asupra unei case. Din interior se riposta. Membrii echipei le strigau celor din casă să se predea, la care cei dinăuntru răspundeau cu înjurături și focuri de armă. Printr-un geam spart se revărsau valuri de fum – ceva ardea înăuntru.

— Opriți! strigă Holden în timp ce alerga spre cei din RCE.

Însă membrii echipei de securitate îl ignorară, continuând să tragă asupra casei. Unul dintre ei căzu pe spate lovit în piept, dar vesta blindată absorbi impactul cu un zgomot surd. Surprinsă, femeia din forțele de securitate urlă de durere. Restul echipei își concentră tirul asupra ferestrei dinspre care venise împușcătura, pulverizând cadrul și peretele interior.

Focul din casă se răspândi iute, însoțit de un val de căldură și de un șuierat. Cineva dinăuntru țipă de panică sau de durere.

Ușa din față, care nu mai era decât o masă sfâșiată de fibre de carbon, se deschise. O femeie se năpusti afară, cu o armă în mâini. Cei din echipa de securitate o împușcară imediat, iar ea se prăbuși zvârcolindu-se, cu sângele țâșnindu-i în toate părțile, la capătul treptelor.

— Nu-i vedeți că ard? țipă Holden apucându-l de brațe pe cel mai apropiat membru al forțelor de securitate și scuturându-l. Trebuie să-i scoatem de acolo!

Bărbatul îl împinse.

— Rămâi în spate până la securizarea zonei, domnule!

Holden îl îmbrânci cu putere, așa încât agentul își pierdu echilibrul și căzu în fund, după care alergă spre femeia doborâtă în fața casei. Cineva din interior crezu probabil că avea de gând să atace, pentru că se auzi o detunătură și o explozie miniaturală răvăși solul la un metru în spatele lui. Gărzile RCE ripostară, iar Holden se trezi prins între două focuri.

„Iarăși”, presupuse o parte îndepărtată și încă liniștită a creierului său, minunându-se cât de des părea să se afle în astfel de situații.

Se aruncă la sol și, acoperind cu trupul său femeia căzută, le strigă celorlalți să înceteze focul. Nimeni nu-l ascultă. În casă focul se întețea, iar valul de căldură îi ardea fața și mâinile. Împușcăturile din interiorul casei încetară brusc, iar cei din RCE făcură la fel la scurt timp după aceea. Holden o apucă de brațe pe femeia căzută și o trase, îndepărtând-o de flăcări. Când ajunse la echipa de securitate, se împletici și căzu la picioarele agenților.

— Ajut-o *pe ea*, mârâi spre femeia care se întindea să-i ofere lui sprijin.

Se ridică în mâini și în genunchi, dar rămase așa, fiind prea amețit ca să stea în picioare.

Un alt membru al echipei de securitate se apleca deja asupra rănitei.

— A murit.

Holden se prăbuși din nou la sol, epuizat dintr-odată. Prea târziu. Uriașa mașină de tocat carne de care încercase să-i salveze pe oamenii ăștia mesteca fără încetare, iar ei se aliniau dinainte-i pentru a se arunca între fălcile sale. Cei din RCE își ajutau camarada căzută, care insista că nu pățise nimic, că armura oprise proiectilul și că nu avea decât o vânătaie. Cineva

stârni hohote de râs când făcu o glumă pe seama idioților care se aruncă în schimburi de focuri deși sunt înarmați doar cu praștii. În tot acest timp, incendiul devasta casa, umplând aerul cu fum negru acru și miros de rășină epoxidică încinsă și de carne de porc friptă.

La un moment dat gărzile RCE părură să-și aducă aminte de prezența lui Holden, așa încât mai mulți se apropiară de el.

— Protejează-l, zise cineva.

Wei. Cea care-i însoțise la robotul extraterestru. Care-l împușcase. Îl fixa cu privirea, iar în ochii ei nu era nici urmă de compasiune.

— Mai du-te dracului, făcu Holden încercând să se pună pe picioare. Ai grijă de mă-ta…

Wei îl izbi în piept cu patul armei, trântindu-l din nou la sol. Altcineva își îndreptă pușca de asalt spre el. Lui Holden îi trecu prin minte că existau șanse mari să fie ucis.

— Stați așa, se auzi o voce calmă, iar Murtry se ivi din întuneric. Nimeni nu-l împușcă pe căpitanul Holden.

— A încercat să-i ajute pe teroriști, spuse Wei.

— Ah, da? zise Murtry prefăcându-se mirat. Doar n-ai făcut așa ceva, nu? Ar fi o încălcare a neutralității poziției tale aici, nu-i așa?

— Am încercat să ajut o femeie care fusese împușcată, răspunse Holden sculându-se încet.

Își simțea sternul învinețit, dar nimic mai mult. Doar că-l durea când respira.

— Mi se pare firesc, spuse Murtry. Doar la asta s-a limitat ajutorul acordat teroriștilor?

Wei încuviință din cap, după care se uită în altă parte, iritată.

— Atunci nu există niciun motiv să fii reținut, continuă Murtry pe un ton vesel.

„E nebun”, gândi Holden. „A luat-o razna. Aș putea să-l omor chiar în clipa asta și să termin povestea”. În mintea lui, și-l imagină pe Miller aprobându-l.

— Domnule, se apropie cineva, își avertiză Wei șeful ducând arma la umăr și țintind întunericul de dincolo de lumina focului.

— Șezi blând, se auzi din întuneric vocea lui Amos, care păși în lumină.

Venise împreună cu Basia Merton, Carol Chiwewe și un grup de coloniști.

— O, Doamne! exclamă Carol văzând focul. A ieșit cineva?

— Ea, zise unul dintre membrii forțelor de securitate îndreptându-și pușca spre cadavrul întins pe jos.

— Zadie, spuse Basia. Ați ucis-o.

Murtry înaintă și-și drese glasul. După ce atrase atenția tuturor, zise:

— Echipa mea a înconjurat casa în care o celulă de teroriști identificați se pregătea să mă omoare pe mine, întregul detașament de securitate RCE și pe căpitanul Holden. Aveau arme de foc și probabil explozibili. Când echipa de securitate RCE le-a cerut să părăsească clădirea neînarmați și cu mâinile ridicate, au deschis focul. Gărzile de securitate au *ripostat*, iar toți teroriștii au fost uciși în timpul schimbului de focuri. Este posibil ca explozibilul pe care intenționau să-l folosească să fi acționat ca accelerator în momentul în care casa a început să ardă. În tot ce s-a făcut aici s-a respectat legea, urmărindu-se în mod adecvat protejarea personalului RCE și a mediatorului NU/APE.

Carol fixa uluită casa cuprinsă de flăcări.

— În mod adecvat…

— Domnule Merton, continuă Murtry, mă bucur foarte mult că ai venit. Sergent Wei, bagă-l pe Basia Merton în arest.

— Poftim? izbucni Basia ridicând mâinile și făcând un pas înapoi. De ce pe mine?

— Nu, interveni Holden înaintând în fața lui Wei și punându-și o mână pe platoșa sa. Nici vorbă de așa ceva.

— Domnul Merton a participat la această conspirație, spuse Murtry, vorbind destul de tare pentru a fi auzit de mulțimea de coloniști. A fost prezent la întâlnirea secretă în timpul căreia a fost planificat asaltul. Mai mult, există dovezi semnificative că a participat și la atacul în care au fost uciși cinci dintre oamenii mei. Ar putea avea ceva de spus și despre ceea ce i s-a întâmplat guvernatorului Trying. Dă-te din cale, Holden, că altfel trecem prin tine, încheie coborându-și glasul, pentru a nu fi auzit de către ceilalți.

Wei îi aruncă un zâmbet sec. Unul dintre agenții RCE îi ocoli, îndreptându-se spre Basia, cu cătușele din plastic în mână.

Amos păși în fața lui Basia și-l pocni pe bărbat în figură. Se auzi de parcă cineva ar fi izbit cu ciocanul într-o ciozvârtă de

vită. Omul se prăbuși ca o marionetă căreia îi fuseseră tăiate sforile.

— Neee, făcu Amos, după care își scutură mâna dreaptă cu o grimasă și adăugă: Au!

Toți ceilalți membri ai echipei de securitate își fixară armele asupra lui.

Holden îl văzu pe Amos coborându-și mâna dreaptă spre pistol și, băgându-se în fața lui, strigă:

— De ajuns!

— Îl luăm cu noi, zise Murtry arătând spre Basia. Într-un fel sau altul. Deocamdată vom trece cu vederea atacul asupra unuia dintre oamenii mei. Spiritele s-au înfierbântat.

— Oricum plecăm toți, spuse Holden cu voce scăzută, adresându-se mai curând lui Murtry decât mulțimii.

— Nu ești autorizat să ordoni cuiva să plece, răspunse Murtry. Speram că ne-am lămurit în privința asta.

— Între timp, continuă Holden de parcă Murtry n-ar fi scos un cuvânt, Națiunile Unite îl arestează pe acest om. Pe Basia. Ca element-cheie al anchetei noastre. Va fi supravegheat la bordul navei mele, așa încât nu va mai constitui o amenințare pentru oamenii tăi. Iar la întoarcere îți vei prezenta dovezile și vei putea dispune arestarea lui.

— „La întoarcere”, zise Murtry cu un zâmbet șters. O să-l ții într-o celulă pentru următorii ani? Doar pentru că l-am acuzat de ceva?

— Dacă trebuie..., spuse Holden. Nu cred nici cât negru sub unghie că n-ai de gând să-l ucizi.

Murtry ridică din umeri.

— Bine. Atunci îl ai pe inventar. Doar să nu-l mai văd pe planeta mea.

Basia părea uluit și privea în gol. Coloniștii începură să se organizeze pentru a stinge focul. Murtry și echipa lui stăteau și se uitau, fără să ajute, în scopul evident de a evidenția pericolul pe care-l reprezentau chiar lângă imaginea violenței lor.

Holden se îndreptă spre așezare, urmat de Basia și de Amos. Își bătu buzunarele cu palmele căutându-și terminalul, dar își aminti că-l scăpase din mână în timp ce fugea spre zona unde se ducea lupta. N-ar fi reușit să-l găsească pe întuneric, așa că împrumută terminalul lui Amos și contactă nava.

— Naomi, zise el după stabilirea conexiunii, vino cu *Rosi* în zona de asolizare. Va trebui să ne descarci cel mai bun echipament blindat și o putere de foc mai mare.

— Nu sună bine.

— Deloc. Ai vești de la Națiunile Unite sau de la Fred?

— Nimic până acum. Înțeleg că indivizii din RCE și cei de pe Ganymede nu se prea grăbesc să plece, nu-i așa?

— Mda, nu prea, spuse Holden oftând apăsat. Ar prefera mai degrabă să stea aici și să se omoare între ei până când chestiile extraterestre vor începe să-i transforme în piese de schimb.

— Și tu?

Naomi voia să știe dacă Holden avea de gând să revină pe orbită, cel mai sănătos lucru pe care l-ar fi putut face.

— Încă nu, zise căpitanul. Poate dacă se agravează situația.

— Din pricina extratereștrilor, sau a oamenilor?

— Nu contează…

— Alex a mai observat câteva vârfuri energetice și ceva mai multă mișcare, dar este destul de departe de voi, în sud. Dacă apare ceva mai serios, te anunț.

— Mulțumesc. Ah, și o să iei un pasager.

— *Que*?

— E complicat, dar îl ducem în *Rosi* fiindcă aici nu mai e-n siguranță. Îi sunt dator, Naomi. A încercat să-mi salveze viața. Aveți grijă de el.

— Bine.

— Și încă ceva, draga mea, mai spuse Holden fără a reuși să-și mascheze îngrijorarea din glas. Când te întorci pe orbită, fii atentă la *Israel*. Se prea poate ca lucrurile să se agraveze aici, iar în cazul ăsta și voi ați putea avea probleme.

— Ha! făcu Naomi, iar căpitanul percepu zâmbetul din glasul ei. Numai să-ncerce…

Capitolul 19

Havelock

Coridorul se întindea pe patruzeci de metri, între cuvele de reciclare și atelierul secundar, cu trape montate din zece în zece metri. La fiecare extremitate, ascensoare deschise duceau la centrul de control al mediului de la prora și la sistemele hidroponice de la pupa. Vechimea lui *Israel* se simțea nu numai în designul pereților și grătarul podelei, dar și în finisajul gri-verzui al ceramicii. Marginile dure de la cadrele ușilor dovedeau în ce măsură designul de siguranță se îmbunătățise în cele câteva decenii de când nava efectuase primul zbor dincolo de orbita planetei Marte. O cicatrice albă ce brăzda un perete, rămasă în urma unui eveniment dramatic petrecut într-o epocă anterioară din istoria navei, fusese mascată cu o pictură, un fel de graffiti. Havelock își reprimă impulsul de a se lipi de colțul cel mai apropiat de ușă.

Era dificil. Specia lui evoluase în puțul gravitațional al Pământului, crescuse și se dezvoltase acolo. Creierul îi spunea că presiunea înseamnă siguranță. Șoaptele furioase ale bărbaților de pe culoar îi făceau inima să bată mai repede, iar peretele aflat la câțiva centimetri în spatele lui părea să-l atragă ca un magnet. Era o greșeală să aștepte să se întâmple. Ar fi fost de ajuns să se aplece și să împingă în perete, care l-ar fi respins, propulsându-l în spațiul deschis de pe coridor. Și în liniile de tragere. A doua lege a termodinamicii aplicată focurilor de armă.

— Liber, anunță unul dintre mecanici.

Havelock simți atât plăcere, cât și iritare. „Nu, nu-i liber”, gândi el. Nu-l văzuseră, așa încât credeau că nu se afla acolo. Cu arma lipită de picior, stătea nemișcat. Aștepta. Fără să îmbrățișeze peretele.

Primul bărbat care apăru plutind nu-l observă decât în clipa în care fu împușcat. Cartușul cu vopsea al lui Havelock se izbi de pieptul lui, desfăcându-se într-o pată portocalie. Cel care-l urma se propulsase deja și se afla între două prize de mână, neputând

să-și schimbe traiectoria. Havelock îl lovi de două ori, o dată în picior, apoi în abdomen. Într-o luptă adevărată, ar fi fost suspensii de sânge în aer. Picături mici și roșii rotindu-se pentru a forma sfere care în scurt timp se unesc și încep să coaguleze. Al treilea bărbat era destul de departe pe coridor, așa încât Havelock nu avea o țintă clară. Șase cartușe cu vopsea albastră trecură șuierând pe lângă el, împroșcând peretele din ceramică. Tir de neutralizare. Tactica nu era rea, dar nu mai avea cine să profite.

Pentru a nu intra în derivă, Havelock se trase ușor de bara de prindere din spatele lui, își încărcă pistolul și numără cartușele. Mecanicul „mort” plutea pe coridor, cu o expresie acră pe chip. Havelock numără cincisprezece cartușe, făcu o pauză, după care se auzi sunetul metalic al pistolului ejectând încărcătorul gol. Se propulsă câțiva centimetri în față și cercetă culoarul. Ultimul bărbat – Williams – nici măcar nu se adăpostise în timp ce bâjbâia să-și încarce arma. Havelock trase de trei ori, lovindu-l doar o dată. Precizia pistoalelor era lamentabilă, dar suficientă pentru a-și atinge scopul. Ultimul mecanic înjură.

— Bine, zise Havelock în terminalul portabil. Asta-i tot, băieți. Haideți să facem loc echipei de curățenie și ne întâlnim în sala de ședințe peste treizeci de minute.

Era greu să judeci ședințele de antrenament. Pe de o parte, trecuseră deja opt zile de când le practicau și nu erau pregătiți pentru acțiuni reale. Mecanicii nu erau soldați, iar cei trei care mai făcuseră pregătire militară păreau atât de ruginiți, încât întâmpinau dificultăți mai rău decât niște începători. Cel puțin începătorii conștientizau că nu știu nimic.

Pe de altă parte, se perfecționau mai rapid decât se așteptase Havelock. Încă o săptămână sau zece zile în ritmul ăsta, și ar fi cel puțin la fel de buni ca o grupă de recruți. Poate mai buni.

Voluntarii pentru forțele de securitate erau motivați de diverse lucruri – nevoia unui loc de muncă, o viziune idealistă despre ajutarea altora, uneori doar o pasiune narcisică pentru violență. Mecanicii erau altfel, mai concentrați, mai implicați, aveau un sentiment perceptibil al grupului împotriva dușmanului. Victoria lui Murtry asupra celulei teroriste de la sol le stârnise dintr-odată nerăbdarea și starea de nervozitate, însă Havelock nu vedea nimic rău în această sete de sânge, câtă vreme era canalizată și ținută sub control.

În următoarea jumătate de oră, mecanicii și echipa de securitate – Havelock și alți doi din echipajul redus – străbătură coridoarele, magaziile și celulele, curățând mizeria rămasă în urma exercițiului. Vopseaua se polimeriza rapid, desprinzându-se de pe pereți și grătare, dar fără să se cojească prea mult sau să lase fragmente în suspensie pe care cineva le-ar fi putut inspira. Mecanicii improvizaseră și câteva aspiratoare personale mici care filtrau totul, de la particule minuscule de vopsea până la molecule volatile. Râdeau și glumeau în timp ce lucrau, de parc-ar fi fost niște purtători de centuri albe curățând un *dojang*. Havelock nu se gândise la curățenie ca la un mijloc de sudare a echipei, dar funcționa suficient de bine, încât să înceapă să creadă contrariul.

Sala de ședințe unde li se prezenta programul înainte de exerciții și analiza ulterioară fusese concepută pentru gravitația falsă creată de propulsie. O masă alungită era fixată de podea și înconjurată cu cușete de accelerație pe care mecanicii nu le foloseau. Havelock nu știa cum se ajunsese la decizia comună de a ignora masa și de a roti consensul de „sus” și „jos” cu nouăzeci de grade, dar de acum așa se desfășurau toate întâlnirile. Mecanicii și membrii echipei de securitate pluteau pe lângă pereți sau în gol, cu „Podeaua” în dreapta lor, iar Havelock își ocupă locul lângă ușile principale.

— Bine, spuse el, și murmurul conversațiilor se opri. Ce am învățat astăzi?

— Să n-avem încredere în Gibbs când anunță că holul e liber.

Izbucniră hohote de râs, dar fără supărare sau răutate. Zâmbea până și bărbatul luat în zeflemea.

— Răspuns greșit, rânji Havelock. Răspunsul corect este să nu vă grăbiți când curățați un spațiu. În mod firesc, avem tendința de a crede că un spațiu gol este un spațiu sigur. Ușile și colțurile sunt întotdeauna periculoase, pentru că vă aventurați într-un loc fără a fi siguri ce se află acolo. Iar în momentul în care vedeți dușmanul, sunteți descoperiți.

— Domnule?

— Da, răspunse Havelock arătând spre femeia cu mâna ridicată.

— Există vreun algoritm pentru asta? Cred că ne-ar ajuta foarte mult dacă am avea un fel de organigramă a evoluției ideale, pe care s-o studiem când nu suntem aici.

— Am putea clasifica exercițiile după tipuri de uși sau de colțuri, propuse cineva, ceea ce ne-ar ajuta să alegem tactica de apropiere. Cred că ar fi mai bine să adaptăm direcția de atac, ceea ce ne-ar permite să anticipăm și…

Havelock îi lăsă o vreme să vorbească. Era amuzant să auzi vorbindu-se despre tactici de asalt pentru unități reduse în termeni inginerești, dar ei formau de-acum echipajul lui. Învățau să rezolve violența ca pe o ecuație: nu s-o elimine, ci s-o înțeleagă pe deplin.

— Ce nu-nțeleg eu, interveni mecanicul-șef, este motivul pentru care supraveghem în permanență *Barbapiccola*.

Toate privirile se îndreptară spre Havelock, în așteptarea unui răspuns. Sau cel puțin a unei reacții. Dintr-odată, o stare de nervozitate cuprinse gâtul bărbatului – chicoti, un pic jenat.

— Ei sunt băieții răi, zise.

— *Barbapiccola* este un cargobot neînarmat, cu un echipaj permanent de vreo sută de oameni, care are nevoie de o navetă pentru transferuri de la suprafață, continuă Koenen. *Rosinanta* are un echipaj foarte redus, din care jumătate au părăsit deja nava. Mi se pare că în situația asta avem cea mai bună opțiune, cu riscuri foarte mici.

Un murmur de aprobare străbătu încăperea.

— Nu, spuse Havelock clătinând din cap. Parțial, ai dreptate. *Barbapiccola* nu-i înarmată. Dacă treburile nu merg bine, cel mai rău lucru la care ne putem aștepta ca represalii este o scrisoare indignată. Înainte ca Holden s-o preia de la APE, *Rosinanta* era o navă de război marțiană de ultimă generație. Dumnezeu știe ce modificări i-au mai făcut de atunci. Nava este echipată cu torpile, tunuri defensive de precizie și un tun electromagnetic axial, montat pe chilă. Dacă echipajul *Rosinantei* va vedea în noi o amenințare, ne poate distruge fără să putem clinti un deget.

— Dar dacă am deține noi această putere de foc…, începu Koenen.

— Pentru noi, totul va fi bine câtă vreme rămânem aici, îl întrerupse Havelock. Dar de îndată ce ne-am întoarce prin portalul inelar, ar trebui să ne confruntăm cu o grămadă de avocați, tratate și alte nave cu arme și mai puternice. Dacă trebuie să rechiziționăm *Barbapiccola*, avem măcar un argument legal.

Mecanicii oftară clătinând din cap. Pentru ei, „argument legal” avea o semnificație indecentă, însă Havelock insistă.

— În primul rând, minereul pe care-l transportă este proprietatea RCE câtă vreme carta Națiunilor Unite rămâne în vigoare. Pe de altă parte, dacă aduc la bord pe vreunul dintre coloniști, putem argumenta că ajută și încurajează crima.

— Putem argumenta? repetă unul dintre bărbații din spatele grupului, cuvintele fiindu-i urmate de râsete amare.

— Adevărul este un argument puternic, zise Havelock. Dacă ne luăm de *Rosinanta*, vom fi considerați așa cum spun ei că suntem. Dacă rămânem pe poziții, putem să ne apărăm și, pe termen lung, chiar să câștigăm.

— Pe termen lung e grozav dacă apuci să-ți atingi scopul, continuă bărbatul din spate, dar din tonul său Havelock își dădu seama că înțeleseseră ceea ce voia să spună. Cel puțin deocamdată.

•

Ivers Thorrsen era specialist în analize geologice cu diplome superioare obținute de la universități de pe Luna și Ganymede. Câștiga într-o lună mai mult decât ar fi reușit Havelock să adune într-un an de muncă în cadrul forțelor de securitate. În plus, era centurian. Din câte își dădea seama Havelock, creșterea în condiții de microgravitație nu-l afectase la fel de mult ca pe alții. Capul îi era poate cam mare în raport cu corpul, coloana vertebrală și picioarele poate puțin prea lungi și subțiri. Cu un bun antrenament fizic și steroizi, aproape că ar fi putut să aducă a pământean. Nu că ar fi avut vreo importanță. La bordul lui *Israel*, toți știau de unde erau ceilalți. Când plecaseră de acasă, diferențele nu contaseră. Nu prea mult.

— În afară de vârfurile energetice, până acum am constatat douăzeci de creșteri de temperatură, spuse el arătând sfera planetei Noua Terra ce apărea pe afișajul biroului lui Havelock. Au apărut toate în ultimele optzeci de ore, iar până acum nu avem nicio idee despre ce ar putea fi vorba.

Havelock se scărpină în cap. Celulele arestului erau goale, așa că nu-i auzea nimeni. Deci nu avea rost să-și piardă vremea cu politețuri.

— Te așteptai să am o ipoteză? Pentru că aveam impresia că ne aflăm aici pentru a găsi o grămadă de chestii despre care nu

știm nimic. Prin urmare, faptul că ai văzut ceva ce nu-nțelegi nu-mi pare a fi ceva cu adevărat neobișnuit.

Centurianul strânse atât de tare din buze, încât păliră.

— Ar putea fi ceva important. Poate totuși nu înseamnă nimic. Ceea ce vreau să spun e că trebuie să aflu despre ce este vorba. Sunt prins în rezolvarea unei probleme deosebite. Nu-mi pierd vremea cu tot felul de prostii.

— Bine, admise Havelock.

— E a treia zi la rând când cineva urinează în chesonul meu. De *trei* ori, înțelegi? În loc să-mi văd de muncă, mă chinuiesc să scot din echipament mirosul de pișat.

Havelock oftă și stinse afișajul. Noua Terra și misterioasele ei puncte fierbinți dispărură.

— Uite, înțeleg de ce nu-ți place. Și eu aș fi exasperat. Însă ar trebui s-o lași mai ușor. Oamenii se plictisesc și sunt stresați. E normal să devină un pic mai zurbagii. Le va trece.

Thorrsen își încrucișă brațele la piept, încruntându-se și mai mult.

— Un pic mai zurbagii? Așa vezi tu lucrurile? Sunt singurul centurian din echipa mea și sunt *singurul* care îndură...

— Nu. Ascultă, am zis „nu”, bine? Și-așa situația e destul de tensionată. Dacă vrei, instalez pe chesonul tău un sistem de supraveghere și le spun băieților să se liniștească, dar să nu transformăm totul într-o confruntare între centurieni și cei de pe planetele interioare.

— N-o transform în nimic.

— Cu tot respectul, dar cred că tocmai asta faci. Și cu cât încerci mai mult să dai importanță la ceea ce s-a întâmplat, cu atât mai mult se va întoarce împotriva ta.

Furia lui Thorrsen era evidentă. Havelock își schimbă ușor poziția, propulsându-se puțin în direcția pe care o aleseseră temporar ca fiind „sus”. Era un truc vechi pe care-l învățase când lucrase cu Star Helix. Poate că omenirea ieșise din puțurile gravitaționale, dar sentimentul de a fi mai înalt, de a stabili dominația, era îngropat prea adânc în partea animală a omului pentru a fi șters de un detaliu ca imponderabilitatea. Thorrsen inspiră adânc, cutremurându-se, și pentru o clipă Havelock se întrebă dacă nu cumva avea de gând să-i tragă una. Nu ținea neapărat să-l închidă pe analist, peste noapte, într-o celulă. Dar dacă avea să se ajungă la asta, nu-l deranja.

— O să-ți pun chesonul sub supraveghere și o să fac un anunț general, cerându-le băieților să termine cu prostiile. Nimeni nu se va mai pișa pe lucrurile tale, iar tu vei putea să te întorci la treabă. Asta vrei, nu?

— Când o să redactezi anunțul, o să spui să termine cu farsele, sau că ar trebui să înceteze să-i mai hărțuiască pe centurieni?

— Cred că știi răspunsul la întrebarea asta.

Învins, Thorrsen lăsă capul în jos. Havelock se gândi, nu pentru prima oară, că înfruntările erau ca un fel de dans. Unele mișcări necesitau anumite răspunsuri, iar totul se petrecea în părțile inferioare ale creierului, încât limbajul putea să nu fie nici măcar conștient. Postura dărâmată a lui Thorrsen era o manifestare de supunere, iar clătinarea sa din cap o acceptare, însă probabil că analistul nici nu conștientiza acest schimb nonverbal.

De fapt, în mod sigur așa era, pentru că mintea lui rațională continua să macine, chiar dacă tot ce trebuia spus se discutase deja.

— Dacă ai fi fost singurul pământean, iar centurienii ți-ar fi făcut așa ceva, ai fi văzut lucrurile cu totul altfel.

— Îți mulțumesc că mi-ai semnalat problema, încheie Havelock. Voi avea grijă să se rezolve.

Împingându-se în birou, Thorrsen se propulsă grațios prin aer și dispăru pe coridor. Havelock oftă, deschise din nou afișajul biroului și parcurse ultimele rapoarte ale navei. La drept vorbind, incidentele se înmulțeau. Majoritatea erau chestiuni mărunte. Reclamații pentru încălcări mărunte de regulament. Acuzații de stocare sau de comportament sexual indecent. Unul dintre specialiștii în chimie organică fabricase euforizante. Consilierul psihologic al navei transmitea avertizări tot mai presante în legătură cu ceva ce el numea *stratificare internă*, ceea ce lui Havelock îi amintea de jargonul obișnuit al politicii sociale. Închise toate rapoartele.

Dacă ai fi fost singurul pământean…

Partea amuzantă era că el chiar fusese singurul pământean dintr-o societate de centurieni – și nu doar o dată. Când se aflase la bordul unui transportor de douăzeci de locuri de la Luna spre Ganymede, pentru Stone & Sibbets, fusese unul dintre cei doi pământeni, în minoritate și ținuți întotdeauna,

subtil, la distanță. În Stația Ceres lucrase mai bine de un an pentru Star Helix și i se încredințaseră mereu cele mai grave cazuri, avusese cel mai rău partener, ca să nu uite cumva că nu se afla la el acasă. Îndurase din partea centurienilor mai multe umilințe decât ar fi fost normal, deoarece nu avea o morfologie corespunzătoare sau nu știa varza poliglotă considerată un fel de argou al planetelor exterioare. Nu se pișaseră în chesonul lui, dar probabil pentru că nu le trecuse prin minte.

Havelock instală un sistem de supraveghere special pentru chesonul lui Thorrsen, apoi deschise pe ecranul său un model de comunicat de securitate. Se uită la câmpul gol, care-l întreba ce voia să scrie.

Suntem la opt miliarde de kilometri de casă și un grup de teroriști sălbăticiți pe jumătate vor să continue să ne omoare, așa că haideți să ne păstrăm calmul.

Sau poate:

La naiba, mai toți centurienii pe care i-am întâlnit m-au tratat de parc-aș fi fost plin de rahat din cauza locului meu de origine, dar acum, că suntem majoritari, haideți să le respectăm sentimentele lor delicate.

Își trosni articulațiile și începu să scrie.

> *Securitatea a aflat că printre membrii echipajului se pun la cale tot mai multe farse. Deși înțelegem toți nevoia de relaxare în aceste momente stresante, unele dintre aceste glume au depășit limitele bunului-simț. În calitate de șef al securității*

Se opri.

Odată, pe Ceres, fusese însărcinat să închidă un club ilegal aflat aproape de centrul stației, unde forța Coriolis fusese afectată, iar gravitația indusă de rotație era la cel mai mic nivel. Când ajunsese la locul respectiv, luminile orbitoare, muzica asurzitoare și urechea lui interioară nedeprinsă cu condițiile de pe Ceres îl făcuseră să vomite pe coridoarele săpate în stâncă. O imagine cu el în situația respectivă ajunsese la birouri. Le-a făcut jocul, fiindcă, dacă s-ar fi ofuscat, n-ar fi făcut decât să înrăutățească și mai mult situația. De ani întregi nu se mai gândise la episodul acela.

Dacă ai fi fost singurul pământean...

— La dracu’, făcu Havelock adresându-se spațiului gol din fața lui. Și șterse ceea ce scrisese.

> *Mi s-a adus la cunoștință că unii angajați RCE și membri de echipă au fost ținta preferată a unor forme de hărțuire, motivul fiind acela că provin de pe planetele exterioare. În condițiile tensionate din această perioadă este esențial să nu ne confundăm coechipierii cu dușmanii din cauza unor diferențe fiziologice și a mediilor de origine diferite. Ca urmare, voi lua următoarele măsuri*:

— O să regret asta, spuse Havelock către ecran.

Dar după ce termină textul, îi corectă greșelile gramaticale și-l trimise, se simți aproape bine.

Capitolul 20

Elvi

Așezată în exteriorul barăcii, cu terminalul sprijinit pe genunchi, cu soarele, cu care de-acum se obișnuise, încălzindu-i gâtul și spatele, Elvi aștepta să se încarce rapoartele expediate de pe Luna. Laserul pentru comunicații din *Edward Israel* era singura legătură cu lumile pe care le cunoscuse și era copleșit de datele tehnice primite de la grupurile de lucru de pe planetă, care se adăugau datelor înregistrate de senzorii navei. Rămase surprinsă să constate că, în ciuda tuturor tragediilor și a fricii de moarte care sfâșiau Noua Terra, majoritatea informațiilor brute trimise acasă erau tot de ordin tehnic. Iar legătura ei lentă era mult mai performantă decât ceea ce aveau la dispoziție cei din First Landing. *Barbapiccola* nici măcar nu-i alimenta. Terminalele lor portabile funcționau doar în rețelele locale, în caz că funcționau.

O adiere de vânt ridică un vârtej de nisip, pe care-l așeză apoi din nou pe sol. Deasupra, norii verzi se dispersau și se reuneau, brăzdând cerul albastru cu un fel de panglici asemenea unor alge plutind pe suprafața mării. Aerul mirosea a căldură, a praf și a prevestire vagă de ploaie. Rapoartele se terminară de încărcat, după care Elvi petrecu o oră întreagă citindu-le, ascultând dezbaterile și formându-și o părere de ansamblu. Era mai dificil decât și-ar fi dorit. Mintea îi umbla aiurea, fără încetare.

Totul se schimba atât de repede pe planetă, totul era atât de diferit de ceea ce prevăzuse, încât îi venea greu să-și păstreze concentrarea. Călătoria în deșert, vederea unui mecanism vechi de două miliarde de ani care încă funcționa, deși cu mare greutate, fusese o revelație. Apoi operațiunea de demascare și de distrugere a teroriștilor din rândul squatterilor, care pentru ea ar fi trebuit să fie o ușurare, îi transmisese, în mod ciudat, o stare de neliniște. Și, deși nu mărturisise nimănui și nici n-ar fi făcut-o vreodată, avusese vise recurente și intruzive legate de James Holden.

Pe ecran, raportul coordonatoarei cercetărilor ajunse la sfârșit, iar Elvi își dădu seama că nu auzise nimic din el. Cu un oftat, porni înregistrarea de la capăt și o opri din nou înainte ca femeia din laboratoarele RCE de pe Pământ să apuce să scoată o vorbă. Elvi ridică ochii spre cer, întrebându-se unde se aflau *Rosinanta*, *Barbapiccola* și *Edward Israel*, ascunse de albastrul difuz al atmosferei. Una dintre imitațiile de plante de lângă drumul care ducea spre așezare scoase o serie de pocnete tot mai puternice. Era ceva ce și-ar fi dorit să cerceteze, dar nu avusese timp. Nu încă.

Doamnă Okoye, zise coordonatoarea cercetării, aflată la șaizeci de unități astronomice, sau o jumătate de galaxie, în funcție de cum priveai lucrurile, *tocmai am venit de la o întâlnire cu echipa de statisticieni și voiam să-ți semnalez necesitatea accelerării culegerii de date în săptămânile următoare*. *Grupul de pe Luna*, *mai ales*, *solicită eșantioane suplimentare de la mai mulți dintre subiecții tăi inițiali*, *pentru a putea reduce marjele de eroare*...

Elvi ascultă, concentrată asupra mesajului, lăsând la o parte orice gânduri sau sentimente. De această dată ajunse la sfârșitul raportului, ce se încheia cu o listă de acțiuni de întreprins, cu un sentiment clar al modului în care activitatea ei schimba resursele și planurile laboratoarelor de acasă, și cu șase-șapte întrebări despre sechestrarea mineralelor pe care voia să i le pună lui Fayez. Conform protocolului, ea ar fi trebuit să înregistreze un răspuns și să-l trimită imediat. Calculând timpul necesar pentru a ajunge la destinatari, concluzionă că răspunsul avea să fie primit înainte de ședințele de dimineață. Preferă să-și deschidă agenda electronică și începu să-și enumere obligațiile. Mostre de apă și probe de sol. Mostre din trei specii diferite de imitații de plante. Un raport despre artefactul extraterestru...

Reflectase la ce anume ar fi putut declanșa activitatea subită a acestuia și, de vreme ce Holden fusese acolo și era, în definitiv, mediatorul responsabil cu ameliorarea situației de pe Noua Terra, socoti că poate, dacă reușea să ofere un motiv absolut convingător că artefactul din deșert nu reacționase la prezența lor, avea să-i mai ușureze munca. Doar ca să-i facă un serviciu și să-l ajute să calmeze situația.

Cu siguranță nu era o scuză pentru a-l vedea din nou.

Reluă lista cu ceea ce avea de făcut, apoi se opri. La sfârșit adăugă *Scrisoare de recomandare pentru Felcia Merton*. Rămase o vreme pe gânduri, urmărind cuvintele și încercând să vadă ce trezeau în ea. Șterse rândul, așteptă, după care-l rescrise.

•

Mersul în orășel era ca și cum ai fi intrat într-o altă lume, mai dură. Străzile nu erau pustii, însă oamenii care le străbăteau mergeau mai aproape de ziduri decât înainte. Zâmbetele și înclinările din cap în semn de salut, privirile prietenești și cuvintele simple de întâmpinare dispăruseră. Localnicii mergeau zorit, cu capul plecat. Elvi resimți impulsul de a li se pune în cale, blocându-i cu corpul până aveau să-i conștientizeze prezența.

Clădirea în care se întâmplase povestea se afla la marginea așezării. Focul topise ceea ce nu devorase. Scheletul structurii încă era în picioare, carbonizat și înclinat în soarele după-amiezii. Se opri în fața lui. Îi amintea de ceva, dar nu reușea să-și dea seama de ce anume. Ceva mort. Ceva legat de foc.

O... Desigur. Artefactul arzând în deșert.

Două gărzi din forțele de securitate RCE mergeau pe stradă în fața ei, călcând cu pași mari pe mijlocul drumului. Nu reuși să audă ce-și spuneau, însă tonul conversației avea accente entuziaste. Unul dintre bărbați izbucni în râs. Elvi se îndreptă spre ei. Când se intersectară, unul dintre agenți ridică o mână în semn de salut, la care ea răspunse la fel – un automatism. De cealaltă parte a străzii, una dintre centuriene – se numea Eirinn – ieși pe o ușă, văzu patrula și ezită o clipă, după care își continuă drumul. Elvi îi observă mersul, cu capul puțin prea ridicat și umerii trași cam mult în spate. Nimic nu dovedea frica mai mult decât efortul de a o respinge. First Landing îi aparținuse cândva acelei femei.

Elvi intră în restaurant, sperând să-l găsească pe Holden la masa lui obișnuită. Încăperea era întunecoasă, așa că dură un moment să se acomodeze. Amos Burton se afla acolo, mâncând un castron de tăiețe rumeniți ce răspândeau o aromă contrafăcută de alune și de curry. În spate, Lucia Merton stătea într-un separeu cu cineva. Elvi își abătu privirea înainte ca ochii lor să se întâlnească.

Amos ridică nasul din castron în timp ce ea se apropia.

— Mă-ntrebam dacă nu cumva căpitanul Holden… Voiam să vorbesc cu el. Despre artefactul din deșert.

— S-a întâmplat ceva cu el?

— Am câteva teorii și cred că ar putea fi… utile.

„Of, Doamne”, gândi ea. „Mă bâlbâi ca o școlăriță”. Din fericire, Amos nu observă asta, sau poate doar se prefăcu că nu observă.

— Căpitanul se pregătește să-l transfere pe prizonier. Ar trebui să se întoarcă pe la apus.

— Bine. E-n regulă. Vrei să-i spui că l-am căutat? Când se va întoarce, probabil că o să fiu la baracă. Mă poate găsi acolo.

— O să-i zic.

— Mulțumesc.

Își îndesă pumnii în buzunare și se întoarse. Se simțea umilită, fără să-și dea seama prea bine de ce. Doar nu avea decât să propună câteva ipoteze despre chestiile extraterestre și ecosistemul local. Nu era nimic deplasat sau…

— Elvi!

Simți că i se strânge stomacul. Se întoarse spre fundul sălii, spre separeul unde stătea Lucia Merton. Fayez pivotase pe scaunul lui și-i făcea semn. Elvi aruncă o privire spre ușa ce dădea în stradă, dorindu-și să găsească o manieră grațioasă de a trece prin ea.

— Elvi! Vino să bei ceva cu noi.

— Desigur, spuse ea, și se îndreptă spre spatele încăperii, regretând fiecare pas pe care-l făcea.

Merton părea palidă și avea cearcăne. Elvi se întrebă dacă era bolnavă sau era doar efectul suferinței și al tristeții.

— Lucia, zise Elvi în semn de salut.

— Elvi.

— Stai jos, stai jos, se repezi Fayez. Așază-te acolo, că dacă stai în picioare, mă simt mic. Și detest sentimentul ăsta.

Elvi își netezi țesătura pantalonilor și se strecură lângă Fayez, care-i aruncă un zâmbet amuzat, relaxat ca urmare a consumului de bere. Privirea Luciei era aproape o scuză. „Te-ai fi putut așeza lângă mine”, părea să spună.

— Tocmai vorbeam despre Felcia, spuse Fayez, după care se întoarse spre Lucia. Elvi este cea mai inteligentă persoană din echipă. Pe bune, știi că ea a scris prima lucrare adevărată despre calculul citoplasmatic? Chiar ea.

— Felcia mi-a povestit despre tine, zise Lucia. Îți mulțumesc pentru prietenia pe care i-ai arătat-o fiicei mele.

„Familia ta a încercat să mă ucidă”, gândi Elvi. „În fiecare noapte împărțeai patul cu un bărbat care-mi dorea moartea”.

— Cu plăcere, spuse ea. Este o fată foarte talentată.

— Așa este. Și Dumnezeu știe că am făcut totul ca s-o conving să nu devină doctor.

— Sperai să rămână aici? întrebă Elvi pe un ton mai nervos decât și-ar fi dorit.

— O, nu, câtuși de puțin, râse Lucia. Faptul că părăsește planeta este singurul lucru bun care s-a întâmplat de când am venit aici. Doar că mi-e teamă că face treaba asta din cauza meseriei mele. Mai bine ar fi să-și găsească propria cale.

— E cale lungă până pe Luna, zise Fayez. Vreau să spun că am studiat cinci materii principale până să mă îndrăgostesc de geohidraulică. Voiam să mă fac berar. Vă puteți imagina asta?

Elvi și Lucia răspunseră *Da* exact în același timp. Elvi zâmbi fără să vrea. Lucia se ridică în picioare.

— Trebuie să mă duc să-l iau pe Jacek, spuse ea.

— El este bine? întrebă Elvi.

Era o întrebare din reflex, un obicei impus de politețe. Și-ar fi dorit să nu fi pus întrebarea aceea chiar în clipa în care rosti cuvintele. Zâmbetul doctoriței era nostalgic.

— Atât cât se poate, răspunse ea. Tatăl lui pleacă azi. „Prizonier la bordul *Rosinantei*”, gândi Elvi, însă nu zise nimic.

— Banii tăi nu sunt buni aici, replică Fayez. Fac cinste.

— Mulțumesc, domnule Sarkis.

— Fayez. Spune-mi Fayez. Așa mi se adresează toți.

Lucia salută cu o înclinare a capului și se îndepărtă. Fayez se întinse, ducându-și brațul pe după umerii lui Elvi, care se mută pe partea opusă a mesei.

— Ce naiba faci? întrebă ea.

— Ce fac *eu*? Crezi că asta-i întrebarea potrivită?

— Știi că soțul ei...

— Nu știu nimic, Elvi. Și nici tu. Am o mulțime de ipoteze, dar nicio informație, la fel ca tine.

— Crezi... crezi că nu-i...

— Cred că acea clădire era plină de teroriști, iar Murtry i-a ucis și ne-a salvat. *Asta* cred. De asemenea, cu cât există mai mulți localnici care mă cunosc și mă apreciază, cu atât mai puțin

voi risca să fiu scalpat la următoarea revoltă. Sunt convins de asta. Și… ce-i civilizația dacă nu niște oameni care pălăvrăgesc la o amărâtă de bere? zise Fayez, după care lăsă capul pe spate și se adresă celor din încăpere: N-am *dreptate*?

— Absolut, răspunse Amos. Cu siguranță, orice-ai fi spus.

— Așa-i.

— Ești beat.

— Fac asta de ceva vreme. Probabil c-am băut c-o treime dintre oamenii din locul ăsta mizerabil. Vreau să știu însă unde sunteți toți ceilalți în timp ce eu încerc să fac pace.

Pentru o clipă, Elvi putu să-i vadă și frica – transpărea în unghiul maxilarului său și în felul în care ochii pe jumătate închiși priveau puțin spre stânga, evitându-i pe ai ei. Fayez, care era în stare să râdă de orice, oricât de tragic, murea de frică. Și de ce nu? Se aflau la miliarde de kilometri de casă, pe o planetă pe care n-o înțelegeau și în mijlocul unui război care acum făcea victime de ambele părți. Și în mod ciudat și evident, o victorie pentru tabăra lor – ucigașii fără chip și fără nume identificați, uciși sau încarcerați – declanșase panica.

Fayez aștepta. Aștepta ca situația să degenereze. Aștepta să se întâmple ceva. Căuta să obțină orice control putea găsi, spera sau născoci. Elvi înțelegea, pentru că și ea simțea exact la fel, numai că nu știuse până când n-o observă la altcineva.

Bărbatul se încruntă și coborî privirea spre masă, după care, încet, înălță capul spre Elvi.

— Ce *faci* aici?

— Aparent, stau cu tine.

„Așteptând să se întâmple ceva”.

Capitolul 21

Basia

Basia stătea la marginea zonei de asolizare, cu cătușele din oțel umezite de transpirația ce-i irita încheieturile și antebrațele. Murtry insistase să fie imobilizat până avea să părăsească planeta, chiar dacă îi dăduse cheia lui Amos, iar uriașul îl asigurase pe Basia că va fi eliberat imediat după decolarea *Rosinantei*. Era o ultimă demonstrație destinată cetățenilor de pe Ilus că Murtry putea și avea de gând să-și exercite voința asupra lor. Jim Holden încă încerca să-și joace rolul de mediator și acceptase cătușele cu condiția ca Basia să-i fie lăsat în custodie fără alte amenințări sau considerente. Basia înțelegea foarte bine de ce toată lumea acționa așa.

Ceea ce nu făcea ca situația să fie mai puțin umilitoare.

Lucia și Jacek îl însoțiseră până aici, iar acum așteptau împreună asolizarea *Rosinantei*. Băiatul stătea cu spatele lipit de abdomenul tatălui său, mâinile încătușate ale lui Basia cuprinzându-i umerii. Mâna Luciei, strângând-o pe a sa, se sprijinea pe umărul fiului lor. Toți trei erau strâns uniți. El încerca să-și tragă putere din acest moment, să-și întipărească în memorie senzația de a-și avea soția și fiul atât de aproape. Avea sentimentul îngrozitor că era pentru ultima oară când simțea atingerea ei. Resimțea un amestec de ușurare și de tristețe că Felcia plecase. Și așa era rău că fiul său, prea tânăr ca să înțeleagă cu adevărat situația, trebuia să-l vadă încătușat. N-ar fi putut suporta ca fata lui, atât de deșteaptă și de frumoasă, să-l vadă în felul ăsta.

Ceilalți locuitori – bărbați și femei alături de care trăise, împărțind aerul și apa, tristețea și furia – evitaseră spectacolul plecării, ca și cum vinovăția lui ar fi fost o boală posibil contagioasă. Devenise un străin pentru concetățenii săi. Mai că ar fi preferat să fie condamnat de ei.

„Tot ce-mi doream era să fiu liber. Tot ce-mi doream era să am familia aproape și să nu mai pierd un copil din cauza lor”.

Era uimit și-l durea sufletul că părea să fi cerut prea multe Universului.

Amos, aparent gardianul său, stătea în picioare la o distanță respectuoasă, cu brațele încrucișate la piept și scrutând cerul. Lăsa familiei puțină intimitate pentru a-și lua rămas-bun. Holden era împreună cu Murtry și Carol, triumviratul puterii de pe Ilus. Nu se uitau unul la altul. Căpitanul și Carol se aflau acolo pentru a mai îndulci din controlul exercitat de Murtry, pretinzând că participaseră la această decizie. El însă era un simplu pion în jocurile lor politice. Nimic mai mult.

— Încă două minute, șefu', zise Amos.

O clipă mai târziu, din înălțimi răzbătu o bubuitură de tunet. Plonjând prin atmosferă mai repede decât sunetul, *Rosinanta* se năpustea spre ei ca un înger al Judecății de Apoi.

Părea ireală.

— Sunt fericit că sunteți amândoi cu mine, în clipa asta, îi spuse bărbatul Luciei – și nu era o minciună.

— Să cauți o modalitate să te-ntorci la noi.

— Nu știu ce pot să fac.

— Caută o modalitate, repetă ea accentuând fiecare cuvânt în parte. Să faci asta, Basia. Nu mă lăsa să-mbătrânesc singură în lumea asta.

Basia simți un nod în gât, iar durerea din stomac îi afectă respirația.

— Dac-o să găsești pe cineva…

— Am găsit deja. Am găsit pe cineva. Acum mai trebuie doar să găsească o cale de a se întoarce la mine.

Basia nu avea suficientă încredere în sine pentru a răspunde, îngrijorat că dacă deschide gura nu va reuși decât ofteze. Și nu voia ca Murtry să-l vadă în halul ăla. Așa încât își trecu brațele încătușate în jurul Luciei și o strânse la piept până când niciunul dintre ei nu mai putu respira.

— Întoarce-te, îi șopti ea pentru ultima oară.

Orice ar mai fi spus după aceea fu acoperit de urletul produs de *Rosinanta* la asolizare. Un val de praf se ridică în văzduh, înțepându-i lui Basia pielea dezgolită a gâtului. Lucia își lipi fața de pieptul soțului ei, iar Jacek se agăță de spatele tatălui său.

— E timpul de plecare! strigă Amos.

Basia îi dădu drumul Luciei, își strânse băiatul la piept pentru ultima oară, poate pentru *ultima* oară, și, întorcându-le spatele amândurora, urcă la bordul închisorii sale.

— Bun-sosit la bord, domnule Merton, i se adresă o femeie înaltă și drăguță când se deschise ușa interioară a sasului.

Purta combinezon simplu de zbor, gri și negru, având inscripționat pe buzunarul de la piept numele Nagata. Naomi Nagata, ofițer executiv în *Rosinanta*. Avea părul lung și negru strâns într-o coadă de cal, la fel cum îl purtase Felcia când fusese mai mică. În cazul lui Naomi părea mai degrabă o alegere practică decât una estetică. Nu părea să fie înarmată, iar Basia se simți puțin mai relaxat.

Îi întinse cheia de la cătușe, iar femeia i le desfăcu.

— Basia, te rog, se prezentă bărbatul. Sunt un simplu sudor. Nimeni nu mi-a spus vreodată domnule Merton.

— Sudor? repetă Naomi fără a da impresia că ar fi pusă pe glume.

Îi scoase cătușele și le asigură într-un cheson. Disciplina de bord; în timpul manevrelor, orice obiect neasigurat se putea transforma într-un proiectil.

— E foarte bine, fiindcă întotdeauna avem câte ceva de reparat.

Compartimentul în care se aflau semăna cu o cameră de depozitare așezată pe-o parte. Chesoanele erau dispuse paralel cu solul, nu pe verticală, pe fiecare perete era câte o trapă mică, iar o scară traversa podeaua. Naomi tastă ceva pe un panou mural și spuse:

— Ne asigurăm aici, Alex. Ia-ne de pe bolovanul ăsta prăfos înainte să mă lase genunchii.

— Am înțeles, șefa. Plecăm în treizeci de secunde, așa că puneți-vă centurile, se auzi o voce dematerializată cu accentul tărăgănat al marțienilor din Valles Marineris.

Naomi trase de o curea ce ieșea din podea și un scaun se deplie. Era conceput în așa fel încât trebuia să te întinzi pe podea pe spate ca să-ți fixezi în el posteriorul. Odată cu scaunul se desfăcură și chingile de asigurare.

— Ai face bine să te grăbești. Ne ridicăm în treizeci de secunde, mai zise Naomi arătându-i lui Basia o altă curea care ieșea din podea.

Basia trase scaunul și, cu stângăcie, se întinse la podea pentru a-și pune harnașamentul. Naomi îl ajută să-și prindă chingile.

Vocea marțiană numără invers pornind de la cinci, iar podeaua se clătină în timp ce nava luă înălțime. Se simți un efect de rotație derutantă, podeaua se transformă în perete în spatele lui Basia, iar el stătea de fapt pe perna scaunului pe care-l scosese. Dintr-odată, deveni foarte recunoscător pentru centurile de siguranță.

Apoi se auzi un muget infernal în partea de jos a navei și o mână invizibilă îl împinse pe Basia, lipindu-l de scaun.

— Îmi pare rău, spuse Naomi cu voce deformată de un fals vibrato din cauza zgomotului navei. Alex a fost pilot de luptă și zboară doar cu viteză maximă.

Ca întotdeauna când țâșnea dintr-un puț gravitațional, Basia rămase surprins de rapiditatea cu care trecea senzația. Câteva minute la o gravitație zdrobitoare și în urlet de motoare, apoi, aproape pe nesimțite, se trezi plutind în chingi, învăluit de liniște.

— Asta-i tot, zise Naomi în timp ce își desfăcea harnașamentul. Vor mai fi poate câteva mici manevre în timp ce Alex ne va poziționa pe orbita pe care și-o dorește, dar luminile galbene din perete vor clipi cincisprezece secunde înainte de orice propulsare, așa că trebuie doar să apuci o curea și să te ții bine.

— Sunt prizonier? întrebă Basia.

— Poftim?

— Voiam să știu în ce situație mă aflu. Sunt consemnat în camera mea, sau există o celulă de bord sau mai știu eu ce?

Naomi rămase o clipă plutind și privindu-l, cu fruntea încrețită de o nedumerire care părea autentică.

— Ești om rău?

— Om rău?

— Ai de gând să-ncerci să rănești pe cineva din navă? Să ne distrugi proprietatea? Să furi din lucruri?

— Firește că nu! făcu Basia.

— Pentru că, din câte am înțeles, ți-ai trădat prietenii ca să-i salvezi viața căpitanului nostru.

Pentru o clipă, Basia simți ceva ca o amețeală, apoi mândrie sau perspectiva unui asemenea sentiment. Apoi își aminti șocul

provocat de prăbușirea navetei grele și vocea lui Coop: *Ne vom aminti toți cine a apăsat butonul*. Scutură din cap.

Ești om rău?

Naomi Nagata îi aștepta răspunsul, însă bărbatul nu avea cuvinte pentru a-și exprima sentimentul de vinovăție, rușine, mânie și întristare. Tânăra ridică un pumn, gestul centurian corespunzător încuviințării din cap. Iar el răspunse ridicându-și la rândul său pumnul.

— Simte-te ca acasă. Asta-i spre pupa, spuse ea arătându-i trapa din dreapta lui. În partea aia sunt punțile rezervate echipajului și bucătăria. Bucătăria e deschisă oricând. Ți-am pregătit o cabină – mică, dar personală. Dacă mergi în continuare spre pupa și dai de atelierul de reparații, înseamnă că ai ajuns prea departe. Din motive de siguranță, nu intra în atelier sau în sala mașinilor.

— Bine, promit.

— Nu promite, pur și simplu nu intra acolo. În cealaltă parte, continuă Naomi arătând spre trapa din stânga lui, ajungi pe puntea de operațiuni. Dacă vrei, poți merge acolo, dar să nu atingi nimic fără acordul nostru.

— Am înțeles.

— Eu mă duc într-acolo. Poți să vii și tu.

— Bine.

Naomi se uită o clipă la el, cu o expresie indescifrabilă.

— Să știi că nu ești primul.

— Primul?

— Primul prizonier pe care-l transportăm. Jim are boala proceselor corecte. Asta-nseamnă că ne-am îndeplinit sarcina de a duce oameni în fața justiției chiar și atunci când un sas și niște înregistrări șterse în mod misterios ar fi avut mult mai mult sens.

Basia nu se putu abține să arunce o privire nervoasă în direcția sasului.

— Bine.

— Și, din câte îmi amintesc, ești primul față de care mi-a spus în mod special să mă port frumos.

— Așa a zis?

— Îți este dator. Și eu, spuse Naomi, după care făcu un gest spre scară și spre trapa punții, invitându-l să treacă primul.

Basia se propulsă spre trapă, care se deschise cu un scâncet, urmat de Naomi.

— Ar fi bine să te relaxezi. Figura de șoricel speriat pe care o faci în clipa asta va ajunge să mă scoată din sărite.

— Bine.

— Văd că nu renunți.

Puntea de deasupra zonei de depozitare și a sasului era un compartiment de mari dimensiuni, plin de cușete pe suspensii cardanice, ecrane murale și panouri de control. Un bărbat cu ten măsliniu, păr negru rar și o burtă rotunjită de amator de bere de vârstă mijlocie era închingat într-una dintre cușete. Se întoarse spre ei în timp ce intrau, plutind.

— Totul e-n regulă? o întrebă pe Naomi.

El era vocea cu accent din Valles Marineris.

— Așa se pare, răspunse femeia și-l împinse pe Basia în cea mai apropiată cușetă, după care-l asigură; el nu făcu niciun gest, simțindu-se ca un prunc ghidat de mama sa. N-am avut timp să mă întâlnesc cu Jim. Voia ca prietenul nostru să plece cât mai repede de pe planetă.

— Mda, nici eu nu pot spune că mi-aș fi dorit să mai zăbovesc acolo.

— Știu. Puțurile gravitaționale, se înfioră Naomi. Nu știu cum pot trăi oamenii în condițiile alea.

— Mă gândeam mai mult la chestiile care s-au găsit să revină toate la viață. De când am verificat ultima dată, am mai avut cinci vârfuri energetice.

— Încercam să nu mă gândesc la asta.

— Ar fi trebuit să-i luăm pe Holden și pe Amos. Și pe oricine cât de cât rațional.

— Tu ai grijă și supraveghează situația. Dacă se apropie ceva de ei, vreau să fie avertizați.

După ce-i fixă chingile lui Basia, Naomi pluti spre altă cușetă și se instală. Începu să deschidă ecrane și să tasteze pe ele mai rapid decât o putea urmări Basia, vorbind cu marțianul în timp ce lucra.

— Alex, zise ea, ți-l prezint pe Basia Merton, sudorul.

— Sudor? făcu Alex ridicând din sprâncene și rânjind. Avem o grămadă de intervenții în așteptare de când Amos a plecat în vacanță la sol.

Basia deschise gura să răspundă, dar Naomi interveni:

— Basia, ți-l prezint pe Alex Kamal, pilotul nostru și cel mai prost sudor în vid din întregul sistem solar.

— Bună, spuse Basia.

— Bună și ție, făcu Alex, după care se întoarse spre Naomi. Hei, dacă mă gândesc bine, să știi că aveai dreptate cu naveta.

— A, da? făcu femeia și, eliberându-se din scaun, pluti înspre Alex pentru a se uita pe ecranul de lângă el.

Alex derulă preț de câteva secunde o înregistrare video.

— Vezi acolo? zise el oprind înregistrarea. O desprind și o opresc la câteva sute de metri de *Israel*, apoi trimit o echipă de mecanici. Indivizii stau înăuntru vreo două ore, după care se întorc în *Israel*. Și de atunci n-a mai părăsit orbita.

— Iar cealaltă navetă efectuează toate deplasările obișnuite, spuse Naomi analizând înregistrarea video deschisă pe un al doilea ecran și derulată cu viteză. Știam eu.

— Mda, ești fată deșteaptă. Vrei să fixez sistemele de înregistrare pe asta, sau pe chestiile de la suprafață?

— Naveta, făcu Naomi după ce analiză câteva secunde înregistrarea.

Basia știa că fusese invitat să stea cu ei. Și se părea că vorbeau despre monitorizarea navei RCE, ceea ce nu-i păru a fi un subiect de conversație foarte personal. Însă nu-și putu reprima sentimentul că nu avea ce căuta acolo. Se simțea ca unul care trage cu urechea la o discuție intimă. Era stilul de lucru relaxat al celor doi membri ai *Rosinantei*. Păreau membrii unei familii discutând probleme legate de gospodărie. Și-l neliniștea gândul că erau singurele trei persoane aflate la bord. Nava era prea mare. Prea goală. Nu voia să fie singur în tăcerea unei nave necunoscute, dar nici prezența lui nu i se părea normală.

Basia își drese glasul.

— Poate ar trebui să mă duc în cabina mea?

— Ești sigur? întrebă Naomi fără să-l privească. Nu-i nimic de făcut acolo. Nu-i nici măcar una dintre cele echipate cu sistem video propriu. Toate cabinele bune sunt luate de echipaj.

— De acolo ai acces la biblioteca navei, zise Alex arătând un ecran din apropierea lui Basia. Dacă te plictisești.

— Mi-e teamă de mor, spuse Basia fără să stea prea mult pe gânduri.

Alex și Naomi se întoarseră amândoi spre el. Chipul marțianului avea o expresie de bunăvoință.

— Mda, îmi închipui. Însă aici nu ți se va întâmpla nimic rău. Până nu se răzgândește căpitanul, poți să te simți ca acasă. Dacă vrei să fii singur, putem să…

— Nu, făcu Basia scuturând din cap. Nu, dar vorbiți între voi de parcă n-aș fi aici, așa încât m-am gândit…, adăugă ridicând din umeri.

— Îmi pare rău, spuse Naomi, dar suntem împreună de mulți ani, încât aproape că nu ne mai dăm seama. Cred că *Israel* și-a înarmat una dintre navete. Am monitorizat nava, iar activitatea din jurul unei navete ni s-a părut cel puțin suspectă. Cred c-au transformat-o într-o bombă.

— De ce ar face așa ceva?

— Pentru că-i o navă științifică, fără armament la bord, răspunse Alex, și au ajuns într-o zonă care li se pare de război. Naveta aceea ar putea fi folosită pentru a ataca altă navă ca rachetă ghidată, sau pe post de bombă pentru a rade colonia.

— Vor să vă atace? întrebă Basia.

„De ce ar face asta? *Rosinanta* și echipajul ei n-au venit aici pentru a rezolva conflictul?”

— Mă îndoiesc să aibă vreo legătură cu noi, zise Naomi. Mai degrabă cu *Barbapiccola*, în caz că-ncearcă să părăsească orbita și să plece.

— Mda, spuse Alex izbucnind în râs. Dacă *Israel* încearcă să se ia de noi, va fi cea mai scurtă luptă din istorie.

— First Landing. Ar putea distruge colonia? întrebă Basia. Ei nu știu asta. Ar trebui să-i avertizați. Familia mea se află acolo.

— Ai încredere în mine, zise Naomi. Nu se va întâmpla așa ceva. Acum, că știm asta, vom supraveghea naveta, iar dacă face o mișcare, o putem opri.

— Totuși, poate ar trebui să-i raportăm șefului, spuse pilotul.

— Mda, făcu Naomi și, după ce revăzu înregistrarea de câteva ori, o opri.

Alex își desfăcu harnașamentul și se propulsă spre scară.

— Sau… La naiba, pot să mă ocup de ea chiar acum. Am pus-o pe *Rosi* să studieze specificațiile navetei și să calculeze o lovitură de tun electromagnetic care să-i taie reactorul în două.

Naomi îl întrerupse, fluturând din braț.

— Nu. O dată mi-ar plăcea și mie să găsim o soluție care să nu implice acțiuni distructive.

— Faci cum crezi de cuviință, făcu Alex ridicând din umeri.

Ea pluti în tăcere preț de o clipă, apoi, părând să fi luat o decizie, activă panoul de comunicații. După câteva secunde se auzi vocea lui Jim Holden:

— Aici Holden.

— Jim, am o problemă și vreau să-ți propun o soluție.

— Îmi place că avem deja o soluție.

Basia îi simți zâmbetul din glas.

— Două soluții! strigă Alex. Am și eu una.

— Am supravegheat *Israel*, așa cum ne-ai cerut. Iar Alex și cu mine suntem de acord că există șanse mari ca ei să fi înarmat una dintre cele două navete ușoare. O mențin cu motoarele oprite pe o orbită decalată, la vreo cinci sute de metri de nava-mamă. Cred că-i arma lor finală în caz că *Barb* încearcă să fugă, dar asta nu-nseamnă că n-ar putea-o folosi împotriva coloniei, oricât de improbabil ar părea asta.

— Nu l-ai întâlnit pe Murtry, care dirijează securitatea RCE. Dacă l-ai fi cunoscut, nu ți s-ar mai fi părut atât de improbabil. Care-i cea mai bună opțiune pe care o avem?

— Îi luăm pe toți de pe planetă, ne-ntoarcem acasă și petrecem câteva decenii explorând lumi nelocuite înainte să ne treacă măcar prin cap să ne-ntoarcem, spuse Naomi.

— De acord. Și de fapt ce vom face?

— Îmi închipui că vrei să rezolvăm problema pe care ne-o pune naveta. Alex crede c-o poate anihila cu o lovitură de tun electromagnetic, dar mie personal îmi pare o escaladare a violenței destul de evidentă. Mă refer la ideea de a trage cu proiectile magnetice spre *Israel*.

— Și așa situația escaladează foarte bine și fără alte intervenții. Dar deocamdată vom păstra această opțiune. Altceva?

Naomi se propulsă spre panoul de comunicații și coborî vocea, de parcă consola ar fi fost Holden în persoană, iar ea se pregătea să-i anunțe veștile proaste.

— Îmi iau un echipament spațial cu propulsor, mă duc la navetă și montez un disjunctor pe propulsie. Dacă vor efectua verificări ale sistemului, totul va redeveni funcțional, dar dacă

încearcă să deplaseze naveta, o pot anihila de la distanță. Fără explozii, doar o navetă dezactivată.

— Pare riscant.

— E mai riscant decât să tragi cu proiectile magnetice în reactor?

— Nu, nu chiar.

— Mai riscant decât s-o lași acolo, înarmată?

— O, *la naiba*, firește că nu. Bine, Naomi, tu hotărăști. Într-un fel sau altul, vreau să dispară amenințarea aia. Și așa ne confruntăm cu destule probleme aici jos.

Naomi zâmbi spre panoul de comunicații.

— Atunci rămâne o navetă dezactivată.

Și întrerupse conexiunea cu un oftat. Încruntat, Basia se uita de la unul la celălalt.

— De ce?

— Ce anume? întrebă femeia pe un ton detașat.

— De ce ați declanșa o acțiune direct împotriva RCE? Nu trebuia să fiți mediatori? Să fiți neutri? De ce să acționați într-un fel sau altul când puteți sta pe margine?

Naomi schiță un zâmbet enigmatic și complex. Basia avu senzația că ea auzise o întrebare mai profundă decât cea pe care intenționase să i-o pună.

— Alegerea de a nu interveni în timp ce oamenii se omoară între ei este și ea o acțiune, replică femeia. Însă nu ne stă în fire.

Capitolul 22

Havelock

Sistemul lui Havelock filtra știrile venite de la Sol – în continuare era al naibii de ciudat să gândești „venite de la Sol” – pe patru categorii: Noua Terra, James Holden, contractul de securitate și UEFA Europa League. Prins în harnașamentul cușetei lui de accelerație de la birou, trecu în revistă sumarul primit: MODIFICĂRI LA REGULAMENTUL PROGRAMULUI DE COMPENSARE ÎNCLINĂ BALANȚA ÎN FAVOAREA FIRMELOR DE SECURITATE SUB CONTRACT CU SEDIUL PE TERRA, STAR HELIX PROTESTEAZĂ. O șterse. POVARA PĂMÂNTEANULUI: CINCIZECI DE PĂMÂNTENI CELEBRI CARE AU TRECUT DE PARTEA APE. Holden era al patruzeci și unulea. O șterse și pe asta. LOS BLANCOS ÎNVINGE BAYERN CU 1-0. Havelock ridică din sprâncene și puse filmul cu rezumatul meciului la documentele de vizionat. VIOLENȚA ESCALADEAZĂ PE NOUA TERRA. NAȚIUNILE UNITE ȘI APE REACȚIONEAZĂ. MARTE TRECE DE PARTEA APE.

Havelock simți un nod în stomac. Comunicatul provenea de la un serviciu de analiză a informațiilor având contacte în sânul guvernelor celor trei mari puteri. Îl deschise.

Sunt Nasr Maxwell de la Forecast Analytics, *iar acest document confidențial este destinat exclusiv abonaților și asociaților Forecast Analytics*. *Distribuirea lui constituie o încălcare a statutelor privind proprietatea intelectuală din Republica Congresională Marțiană și Națiunile Unite și este supusă urmăririi penale*.

Rapoartele serviciilor de informații ale Națiunilor Unite indică faptul că pe Noua Terra violența a escaladat. *Forțele de securitate ale companiei Royal Charter Energy au descoperit un nou posibil atentat*, *iar în cursul acțiunii desfășurate pentru contracararea lui au fost uciși între șapte și șaisprezece insurgenți locali*. *Reacția APE față de acest eveniment a fost voalată*, *însă RCE și forțele Națiunilor Unite vor anunța în această după-amiază trimiterea spre Noua Terra a unei misiuni*

de salvare. Primele rapoarte sugerează că va fi o unitate de comando alcătuită din elemente ale companiei și o escortă militară a Națiunilor Unite.

Reprezentanții APE nu au reacționat la anunțarea acestui plan, dar, după cum se știe, nu ezită să recurgă la forța militară pentru a controla traficul prin Stația Medina. Având în vedere constrângerile tactice impuse de portalurile Inelului, Forecast Analytics prevede posibilitatea ca o forță militară APE modestă să poată bloca eficient eforturile Națiunilor Unite și ale RCE. Sub anonimat, surse apropiate Congresului marțian au dezvăluit Forecast Analytics că guvernul marțian ar putea sprijini acțiunea APE.

Analiza sugerează că asta nu constituie dovada unor bune relații pe termen lung între APE și Marte, ci ar putea indica o alianță tactică menită să împiedice structurile comerciale ale Națiunilor Unite și Terra-Luna să-și consolideze pozițiile în aceste lumi noi. Având în vedere timpul necesar constituirii de către Națiunile Unite și RCE a unității de comando și deplasării sale spre Stația Medina, credem că în viitorul apropiat, în lipsa unei intervenții fizice imediate din partea protagoniștilor din sistem, situația de pe Noua Terra va evolua, iar problema reglementării traficului prin portaluri va constitui o sursă de tensiune la nivel înalt și cauza unor acțiuni militare probabile în lunile și anii ce vor urma.

Havelock își frecă urechea. Știa din experiență că Forecast Analytics primea în general informații cu o zi înaintea principalelor agenții de știri neoficiale. Ceea ce însemna că peste aproximativ treizeci de ore vor fi inundați de știri și de comentarii despre ei emise de persoane care nu ajunseseră niciodată mai departe de sistemul jupiterian. Chiar dacă asta schimba măcar poveștile pe care oamenii de jos le relatau despre ei înșiși, situația se putea înrăutăți. Dacă squatterii aflau că urmau să vină și mai multe nave RCE – chiar dacă aveau să ajungă peste ani disperarea lor avea să fie și mai mare. Sau poate că vestea unei alianțe între Marte și APE i-ar fi făcut să creadă că se bucurau de o largă susținere. Oricum, nu putea ieși nimic bun din asta.

Havelock și-ar fi dorit să existe o posibilitate de a bloca orice comunicare prin Inel, doar pentru a tempera circul la care se vor deda forțele politice. Situația era și așa destul de delicată, chiar

și fără implicarea instigatorilor profesioniști ai Națiunilor Unite. Oricum, mai mult decât erau deja implicați. Bine măcar că nu aflaseră că mediatorul NU/APE ajunsese la concluzia că planeta colcăie de monștri și le spunea tuturor să fugă și să se ascundă sub pături. Sau, dacă se gândea mai bine, acest anunț ar fi putut constitui o diversiune utilă.

Terminalul său portabil piui – acceptă conexiunea.

— Cred că suntem pregătiți, zise Koenen.

— Vin acum, răspunse Havelock și se eliberă din harnașamentul cușetei.

Se propulsă spre ușă și, ajutându-se de prizele de mână, ajunse la sas.

Se strecură în cală, unde era așteptat de miliția lui de dimensiuni reduse, iar creierul său decise în mod arbitrar că șirul de chesoane constituia podeaua, iar peretele în care se deschidea accesul la sas – plafonul. Creierul uman avea nevoie de un răspuns, chiar dacă trebuia să inventeze ceva despre care știa că era o prostie. Zece oameni pluteau în spațiu. Havelock începu să le vorbească în timp ce-și scotea combinezonul din chesonul aflat la picioarele sale.

— Mă bucur să vă văd. Astăzi vom exersa efectuarea unei breșe. Va fi la fel ca data trecută, doar că acum o grupă va încerca să vă oprească.

Unul dintre bărbații din spate agită o armă cu vopsea și scoase un strigăt de bucurie. Ceilalți din jurul lui izbucniră în râs. Havelock își puse combinezonul și activă dispozitivele de etanșare. Deocamdată nu-și puse casca, ca să le poată vorbi direct.

— Echipele sunt stabilite?

— Eu iau Alfa și Beta, spuse Koenen. M-am gândit că vei vrea să conduci Gamma la atac.

— E bine așa, încuviință Havelock trecându-și arma dintr-o mână în alta, pentru a se obișnui cu greutatea ei. Aveți tot ce trebuie pentru sasul de urgență?

— Aici, zise unul din echipa Beta răsucindu-se să-și arate rucsacul.

Cutia de culoare galben aprins conținea un balon din polimer dublat de un adeziv atașat de o a doua husă prevăzută cu un dispozitiv de etanșare și cu un cartuș de gonflare de dimensiunea degetului mare. Amplasată corect pe fuzelajul unei

nave, lua forma unui blister semisferic conținând până la două atmosfere de presiune pe termen nedefinit sau opt atmosfere timp de o zecime de secundă. De fapt, Havelock nu avea să-i lase pe mecanici să decupeze fuzelajul navei, ci voia doar să se asigure că ar putea să pregătească totul până în momentul activării arzătorului.

— Bine, spuse el. Acum, înainte să ieșim, nu uitați că ne aflăm în exteriorul unei nave, iar naveta este pe planetă. Există riscul de a vă îndepărta în derivă atât de mult, încât să nu vă putem recupera.

Buna dispoziție și șoaptele dispărură dintr-odată. Havelock se uită prin încăpere, stabilind contactul vizual cu mai mulți dintre ei, ca și cum privirea lui ar fi fost suficientă pentru a-i liniști.

— Toate costumele au cizme cu tălpi magnetice, continuă el. Sunt eficiente doar la câțiva centimetri distanță, așa încât vă vor ține lipiți de navă, dar nu vă vor trage înapoi. Pentru asta aveți cablurile de ancorare. V-ați antrenat toți?

Îi răspunse un murmur general afirmativ.

— În regulă. Când sunteți în derivă, cablurile de ancorare vor adera la orice suprafață metalică de pe fuzelaj. Au agent propulsor propriu, deci nu vor exista șocuri. Însă în niciun caz să nu treceți și să nu vă opriți în zonele marcate cu roșu. Sunt gurile propulsoarelor de manevră – deși nu sunt prevăzute manevre, e bine să nu riscăm. Nu vrem să pierdem pe cineva. Dacă odată ajunși în exterior începe să vă ia cu călduri sau aveți impresia că ar fi ceva în neregulă cu alimentarea cu aer, probabil vă confruntați cu un atac de panică. Pur și simplu anunțați-mă pe mine sau pe mec-șef – întrerupem exercițiul și intrăm înăuntru. Dacă începeți să vă simțiți extraordinar de bine și în putere, de parcă ați fi văzut chipul lui Dumnezeu, aveți un atac de euforie – ăsta-i mai periculos decât panica. Nu veți dori să ne vorbiți despre el, dar trebuie. Ne-am înțeles?

Un cor incoerent de *Da*, *domnule*, *da* răsună prin cameră. Havelock încercă să se gândească la ce ar mai fi trebuit să le spună. Nu voia să le insulte inteligența, dar nici să aibă probleme. În cele din urmă, strânse din umeri, își fixă casca și continuă folosind frecvența radio de exercițiu:

— Echipele Alfa și Beta în sas. Aveți treizeci de minute.

Pe sistemul de comunicații al costumului erau fixate trei frecvențe specifice pentru exercițiu. Una era deschisă tuturor

participanților. Una era doar pentru echipa lui Havelock, iar cealaltă pentru el și Koenen. Canalul parental, cum îi spunea mecanicul-șef. Havelock le deschise pe toate, dar nu auzi decât glumele celor din grupul său. Koenen și oamenii lui nu transmiteau. După zece minute, Havelock comută pe canalul parental.

— Ieșim, anunță el.

Se auzi o pârâitură în momentul când Koenen comută.

— N-au trecut treizeci de minute.

— Știu.

— Bine. Mulțumesc pentru avertizare. Nu suflu o vorbă, chicoti mec-șeful.

Astronomia nu fusese niciodată un domeniu de interes deosebit pentru Havelock. Atâta vreme cât se aflase într-o navă sau într-o stație văzuse stelele mai rar decât în copilăria petrecută pe Pământ. Cerul din jurul planetei Noua Terra era frumos, familiar și străin în același timp. Puținele constelații pe care le știa – Orion, Ursa Mare – nu erau observabile, dar le căuta mereu cu privirea. Pata strălucitoare a discului galactic se afla încă acolo, iar soarele local putea fi considerat Sol… mai mult sau mai puțin. Inelul de sateliți mici ai planetei capta lumina și valoarea scăzută a albedoului lor îi făcea abia perceptibili față de stelele din spatele lor. *Edward Israel* se deplasa cu aproximativ opt mii de kilometri pe minut. Faptul că imobilitatea aceea masca în realitate o viteză de multe ori mai mare decât a unui glonț era o simplă noțiune teoretică. El nu simțea decât absența mișcării. Stătea în picioare pe învelișul navei, înfipt în cizmele magnetice, și se legăna ușor, ca o algă pe fundul oceanului. În dreapta lui, terminatorul, linia de demarcare a luminozității de pe Noua Terra, părea să înainteze centimetru cu centimetru peste oceanul imens. În dreapta lui, naveta era suspendată în spațiu la jumătate de kilometru, părând mică și abandonată în imensitatea nopții. Membrii comandoului stăteau în jur cu gâturile întinse, uluiți de nemărginirea spațiului ce-i înconjura. Aproape că-i părea rău să atragă atenția asupra necesităților meschine și vag intime ale violenței.

Verifică pentru a fi sigur că vorbește pe canalul rezervat grupului său.

— Zona lor țintă pentru instalarea sasului de urgență se află în spatele compartimentelor principale de depozitare. Facem un tur în sensul acelor de ceasornic. În zece minute vom intra în eclipsă. Dacă ieșim între principalele propulsoare de manevră și hangar, ar trebui să avem soarele în spate. Să-i dăm drumul.

Micul cor frenetic de *Da*, *domnule* îi dădu de înțeles că-i încânta ideea. Ieșirea din soare și revărsarea morții asupra inamicului... Era un plan destul de seducător. Singurele detalii ce împiedicau realizarea lui erau lipsa de experiență în folosirea cizmelor magnetice și faptul că Koenen amplasase sasul de urgență cu o sută de metri mai departe decât se așteptase Havelock. Momentul de luminozitate intensă trecu și soarele se strecură în spatele planetei Noua Terra, unde avea să rămână aproape douăzeci de minute.

— Planul B, spuse Havelock. Toată lumea stinge luminile căștii.

— Ce facem cu indicatorii bateriilor exterioare, domnule?

— Să sperăm că sunt suficient de slabi pentru ca...

În stânga lui, un mecanic ridică arma cu vopsea și, îndreptând-o spre el însuși, apăsă trăgaciul.

— Ce naiba faci? izbucni Havelock.

— M-am gândit că, dacă pun puțină vopsea pe indicator, aș putea..., începu bărbatul, dar era prea târziu.

Oamenii lui Koenen văzuseră scânteierea. Havelock făcu tot posibilul ca oamenii săi să rămână cât mai aproape de învelișul navei și să tragă din poziția aceea, însă ei se tot ridicau să vadă dacă au lovit vreun adversar. În mai puțin de un minut, ultimul dintre oamenii lui raportă că fusese lovit de inamic și Havelock opri exercițiul. Imensa masă întunecată a planetei era acum aproape deasupra lor, iar lumina soarelui desena un inel fin acolo unde o dispersa atmosfera. Cele două grupuri se reuniră.

Sasul era instalat doar pe jumătate, atins de trei cartușe cu vopsea ale echipei sale. Doar doi dintre oamenii mecanicului-șef, care trebuiau să ia nava cu asalt, fuseseră loviți. Ceilalți exultau. Havelock își puse echipa și pe cei răniți din rândul adversarilor să se apuce de curățenie, iar cei compromiși începură să reîmpacheteze sasul.

— Bună treabă, zise Havelock pe canalul parental.

Koenen răspunse cu un mormăit. Își ținea brațele încrucișate la piept într-o postură incomodă, din cauza combinezonului. Havelock se încruntă, știind că nu-l vedea nimeni.

— Ceva probleme, Koenen?

— Nu mă deranjează că *Israel* are propria echipă de mecanici, răspunse mecanicul-șef. Am înțeles că avem contracte diferite. Dar lucrăm cu aceleași echipamente și materiale și, din politețe, mi-ar plăcea să fiu anunțat când echipajul navei trimite o echipă în exterior.

— Bine. O să discut cu ei după ce intrăm. Se-ntâmplă des asta?

— Se-ntâmplă chiar acum, zise mecanicul-șef arătând în întuneric.

Lui Havelock îi luă o clipă până să observe o licărire intermitentă într-un loc unde n-ar fi trebuit să existe așa ceva. Naveta transformată în bombă strălucea difuz, pentru ca în clipa următoare să se cufunde în întuneric. Un arzător de sudură, la o jumătate de kilometru în întuneric. Panica se manifesta ciudat în condiții de imponderabilitate – îi păru că sângele i se scurge din mâini și din picioare.

— Căștile voastre sunt echipate cu un sistem îmbunătățit de mărire? întrebă Havelock.

— Da.

— Ai putea arunca o privire ca să vezi cine-i acolo?

Mecanicul-șef se lăsă ușor pe spate. Suprafața căștii luci pentru o clipă, punând în funcțiune afișajul HUD care era proiectat pe interiorul vizorului.

— Echipament roșu pentru activități extravehiculare. Are și o unitate dorsală de dimensiuni apreciabile. Propulsor pe distanțe lungi. Și un echipament pentru sudură.

Havelock trase o înjurătură, după care trecu pe frecvența generală.

— Toată lumea se oprește. Avem o problemă. Există cineva la navetă și nu-i unul de-ai noștri.

Pentru o clipă, nimeni nu scoase o vorbă. Apoi, unul dintre milițieni, pe un ton calm și neutru, rosti:

— Haideți să-i facem curu’ arșice.

Tocmai asta nu voia Havelock să facă. Dacă inamicul avea o pușcă, putea masacra jumătate din echipă înainte să se fi apropiat. În plus, ei aveau doar arme cu vopsea. Însă alternativa

era să-l lase pe individ să facă ceea ce avea de făcut la singurul atu aflat în mâneca lui *Israel*.

— Uitați care-i planul, zise Havelock. Toată lumea se sincronizează cu computerul navei. Îl vom lăsa pe *Israel* să ne calculeze propulsiile. Dezactivați cizmele magnetice.

Își scoase terminalul, introduse codul prioritar de securitate și codifică solicitarea. Costumele lor spațiale erau înzestrate cu propulsoare mai mult decât suficiente pentru a-i duce până la navetă și înapoi, cu condiția ca nimeni să nu rateze ținta sau să încerce să facă pe deșteptul. Deasupra lor, penumbra ce înconjura Noua Terra devenea asimetrică, soarele pregătindu-se să reapară. Încă un mic revărsat de zori. Computerul anunță că terminase calcularea propulsiilor.

— În regulă, spuse Havelock. Ăștia sunt băieții răi. Nu știm câți sunt. Nu știm ce armament au. Așa încât vom încerca să-i speriem. Toată lumea să-și pregătească arma pentru tragere. Să aveți un aer amenințător, dar *să nu trageți*. Dacă-și dau seama că n-avem arme adevărate, s-ar putea s-o încurcăm.

— Domnule? interveni unul dintre bărbați. Nu uita că suntem acoperiți cu pete de vopsea.

Înainte ca Havelock să răspundă, propulsoarele se puseră în funcțiune, eliberând în spatele lor gazul comprimat ca un nor de ceață și de fum. Toate combinezoanele se ridicară împreună în noapte. Sau poate căzură, în funcție de „sus” și „jos” al fiecăruia. Accelerația împinse sângele în picioarele lui Havelock, iar costumul se strânse automat, pentru a-l sili să urce. Nu era nici măcar 1 *g*. Abia dacă era o treime, dar părea mult, mult mai rapid. Mult mai periculos. Acum, când știa unde să se uite, pâlpâirea arzătorului era evidentă. Și nu se oprea. Propulsia principală încetă, iar costumele pivotară, începând propulsia de frânare. Sincronizarea perfectă era dovada că *Israel* încă le coordona deplasarea.

De data asta, intrusul îi văzu. Arzătorul de sudură se stinse. Havelock lăsă ochii în jos și se uită între picioare. Arma cu vopsea era centrată între degetele de la picioare, așteptând ca gloanțele să înceapă să țâșnească – se rugă să nu se întâmple asta.

Nu se întâmplă.

— Merge! strigă unul dintre bărbați. Fuge, nenorocitul!

Era acolo. Un costum roșu cu propulsor pe învelișul navetei. Se luptă cu ceva, se uită în sus spre Havelock și miliția lui ce coborau spre el și se întoarse. Oricine ar fi fost, era singur. Propulsia de frânare se blocă. Acum erau aproape de navetă. Cincizeci de metri. Patruzeci. Treizeci. Havelock deschise o frecvență generală de răspuns.

— Atenție, sudor neidentificat! Nu mișca!

Costumul roșu se ridică, iar propulsorul se declanșă. Necunoscutul se înălță sub un unghi de nouăzeci de grade, fără a se îndepărta brusc de ei, ci plonjând spre suprafața planetei și o orbită inferioară ce-i oferea o poziție mai sigură. Havelock simți cum îl cuprinde ușurarea. Nu traseră. HUD-ul îl informă că funcțiile de bază ale navetei nu fuseseră compromise. Nu fusese instalat ceva care să provoace o explozie. Și cum băieții lui nu-și puteau controla propulsiile, nu aveau să se lanseze în urmărirea intrusului.

Îi subestimase.

Primul fir țâșni spre intrus și-l rată, dar de îndată ce întreaga echipă văzu tirul cu cablul de ancorare, preluară toți ideea. Șase cabluri țâșniră, cu propulsoarele pâlpâind albastru și portocaliu în timp ce zburau ca niște rachete minuscule spre sudorul care fugea. Un cablu îl atinse. Inamicul și bărbatul care trăsese se smuciră, iar costumul mecanicului iniție o propulsie de urgență, încercând să compenseze mișcarea. Inamicul fiind acum încetinit, încă două cabluri își atinseră ținta. În scurt timp, cinci dintre oamenii lui Havelock aveau cablurile atașate de sabotor, puterea cumulată a propulsoarelor lor anulând puterea echipamentului spațial roșu cu propulsie autonomă. Havelock preluă controlul asupra costumului său prin intermediul lui *Israel* și coborî spre planetă și prizonier.

Costumul roșu se contorsiona, încercând să-și folosească arzătorul pentru a tăia cablurile. Havelock ridică arma, iar inamicul se opri. Era destul de aproape acum, încât îi putea vedea fața din spatele căștii. O centuriană cu ten închis la culoare, cu șuvițe de păr negru lipite de fruntea transpirată. Avea întipărită pe chip o expresie dezamăgită.

Bărbatul deschise din nou frecvența generală.

— Bună. Nu intra în panică. Numele meu este Havelock și sunt șeful în funcție al securității navei *Edward Israel*. Va trebui să vii cu mine.

Interludiu

Investigatorul

… se extinde se extinde se extinde se extinde…

De o sută treisprezece ori pe secundă, se extinde, iar ceea ce găsește nu reprezintă semnalul care ar pune capăt căutării sale, ci sunt instrumente, și le explorează fără să știe că le explorează. Ca și apa, care, fără să gândească, își găsește drumul printr-un strat de pietricele, se extinde. Ce poate deplasa, deplasează, ce poate deschide, deschide. Ce poate închide, închide. Începe să apară o rețea vastă, străveche și moartă – și se extinde în ea. Partea din el capabilă să gândească încearcă să dea un sens ansamblului. Părți din el visează un corp mumificat, inima lui uscată pompând praf prin venele pietrificate.

Nu totul reacționează, dar se extinde, exercită presiune, *se deplasează*. Iar unele lucruri se deplasează înapoi. Artefacte străvechi se trezesc sau nu. Niciunul dintre ele nu este ceea ce caută. Nici nu va fi vreodată. Experimentează fără a conștientiza asta și începe să se formeze un peisaj. Nu este un peisaj fizic, ci unul logic – asta se conectează la asta care se conectează la asta. Construiește un model și îl adaugă la modelul pe care-l are deja și nu știe că a făcut-o. Se extinde. De o sută treisprezece ori pe secundă, se extinde.

Ceva care a funcționat cândva a încetat să mai funcționeze. Se extinde, iar ceea ce a răspuns înainte răspunde acum mai puțin. Ceva arde sau se oprește sau încearcă să se ridice și se face bucăți. O parte din hartă se întunecă, moare, iar el se extinde spre moartea tăcută. O parte din el resimte frustrare, dar nu este conștient de partea aceea și se extinde. O parte din el vrea să urle, vrea să moară, vrea să vomite, deși sunt ani de-acum de când o gură pe care și-o imaginează a fost transformată în altceva. Nu experimentează toate astea, deși părți din el o fac. Se extinde.

Și se trage înapoi.

Nu este conștient că se retrage, dar odată încheiate toate cele șaptesprezece milioane de încercări, atinge ceva ce nu va mai atinge iarăși. Nu este conștient că se retrage, pentru că nu este conștient de nimic, însă eșecurile se acumulează. Se formează o pată albă, un spațiu gol. Un vid. De evitat. Doamne, gândește o femeie bătrână, acum cu jocuri de cuvinte.

Harta nu este fizică, totuși are o formă. E un model al unei părți din Univers. Devine mai detaliată, mai concretă. Unele lucruri prind viață, apoi mor. Unele nu răspund în veci. Unele devin instrumente, iar el se folosește de instrumente pentru a se extinde, doar că nu *încolo*.

Spațiul gol câștigă și o definiție. Cu fiecare conexiune ratată, cu fiecare retragere, granițele lui liminare ajung să fie și mai bine definite. Se străduiește să dea un sens formei nimicului care-l sfidează. Structurile minții nemuritoare în el se luptă cu asta. Este un chist. Un spațiu negativ. Un tabu. Este o întrebare care nu trebuie pusă. Nu e conștient că gândește toate astea. Nu este conștient că spațiul există, că atunci când se extinde în locul acela el moare.

Nu trebuie să conștientizeze problema. Pentru asta are un instrument. Ceva care găsește ceea ce lipsește. Un instrument pentru a pune întrebări care n-ar trebui puse. Pentru a merge prea departe. Investigatorul observă chistul, umbra, spațiul în care nu se află nimic.

Este chiar acolo? gândește investigatorul. Mda, în locul de unde vin eu așa ceva se numește *indiciu*.

Capitolul 23

Holden

— Haide, făcu Holden adresându-se pustiului și bărbatului care nu era acolo. Te ivești de fiecare dată când n-am niciun chef să te văd, dar cum am ceva despre care aș vrea să discut cu tine – nimic.

Apariția care fusese Miller nu răspunse. Holden oftă, însă rămase în așteptare, cu o umbră de speranță.

Ilus își mai pierduse din stranietate. Cerul fără lună părea în continuare prea întunecat, dar nu mai mult decât se vedea de pe Pământ în perioada cu lună nouă. Simțul olfactiv i se obișnuise cu miresmele ciudate ale planetei. Acum aerul mirosea doar a noapte și a pământ reavăn după ploaie. Obișnuința lui crescândă era reconfortantă, dar și tristă. Oamenii aveau să pună piciorul pe miile de lumi oferite de rețeaua portalului. Se vor stabili în așezări mici ca First Landing, apoi se vor răspândi și vor construi ferme, orașe și fabrici, pentru că asta făceau oamenii. Iar peste câteva secole, cele mai multe dintre lumile acelea vor fi foarte asemănătoare cu Pământul. Frontiera necunoscutului va ceda în fața civilizațiilor ce o vor urma. Remodelând totul după imaginea casei lor părintești.

Holden crescuse în Montana, America de Nord. O regiune plină de nostalgia frontierelor pierdute. Se opusese ororii urbane mai mult decât numeroase alte zone din fostele State Unite. Oamenii de acolo rămăseseră atașați de fermele și de ranch-urile lor chiar și atunci când nu se mai justificau din punct de vedere economic. Și din cauza asta Holden nu se putea abține să nu simtă farmecul acelui loc sălbatic. Tânjirea romantică după peisaje pe care nimeni altcineva nu le văzuse vreodată. După un pământ pe care nimeni altcineva nu-l călcase cu piciorul.

Această nouă frontieră avea să dureze tot restul vieții sale. Cucerirea și îmblânzirea a peste o mie de planete era o muncă pentru mai multe generații, oricât de mare ar fi fost avantajul

acordat de creatorii protomoleculei. Însă, în adâncul sufletului său, Holden știa că lumile acelea vor fi cucerite și îmblânzite în cele din urmă. Și atunci vor exista o mie de Pământuri acoperite cu orașe din oțel și din sticlă. Bărbatul simți o umbră a acelei pierderi a misterului din viitorul îndepărtat ca și cum ar fi fost a lui.

Pe cerul negru fără lună, o stea se mișca prea repede. Era una dintre nave: *Israel* sau *Barbapiccola*. *Rosinanta* era prea mică și prea întunecată pentru a reflecta lumina. Oamenii de acolo se gândeau oare la cât de important era ceea ce făceau toți? Holden se temea că nu. Că stranietatea devenise deja ceva obișnuit, asemenea parfumului nopții de pe Ilus. Că tot ceea ce vedeau acum era un conflict care trebuia câștigat și comoara ce trebuia recoltată.

Cu un oftat, se întoarse spre orășel și porni din loc. Amos se întreba probabil unde se afla. Carol, administratoarea așezării, solicitase o întâlnire după cină, așa încât trebuia să se ocupe și de ea. O creatură grasă cu formă de câine și cap de broască-taur apăru în fața lui și scoase un sunet ca un scrâșnet de cizme pe pietriș. Una dintre șopârlele mimetice, cum le numeau localnicii. Pielea le era cumva solzoasă, ca de șopârlă, însă membrele păreau total nelalocul lor. Își scoase terminalul și-l folosi pentru a arunca asupra creaturii o lumină slabă. Aceasta clipi și scoase din nou scrâșnetul slab.

— Ai fi un animal de companie acceptabil dacă nu ți-ai vărsa stomacul periodic, zise Holden ghemuindu-se pentru a o cerceta mai bine.

Drept răspuns, creatura cârâi spre el. Nimic comparabil cu vorbele omului, însă era o imitare surprinzător de reușită a vocii și a intonațiilor sale. Se întrebă dacă animalele astea ar putea fi învățate să repete câteva cuvinte, ca un papagal.

Terminalul din mâna lui piui. Șopârla se îndepărtă în grabă, aruncând peste umăr, spre el, un fel de piuit.

— Aici Holden.

— Căpitane, spuse Alex, am vești proaste.

— Proaste în genul defectării toaletei în condiții de imponderabilitate în *Rosi*, sau proaste ca și când ar trebui să scrutez cerul pentru reperarea unor rachete ce se apropie?

— Ei bine…, făcu Alex, după care trase adânc aer în piept.

Holden ridică privirea spre cer. Nimic altceva decât stele.

— Acum chiar că mă sperii. Dă-i drumul.

— Naomi…, începu Alex și Holden simți o strângere de inimă. Ieșise să instaleze disjunctorul pe navetă, iar ei efectuau un fel de exercițiu de grup în exteriorul *Israelului* și au văzut-o. Curat ghinion, pe bune.

— Ce s-a-ntâmplat? E bine?

— I-au venit de hac, căpitane.

Holden simți dintr-odată un gol în piept.

— I-au venit de hac… Cum adică, au *împușcat-o*?

— Aaa, nu… Au capturat-o. Nu-i rănită. Tipul de la securitatea navei *Israel* m-a contactat pentru a-mi confirma că-i nevătămată. Însă a pomenit ceva legat de un sabotaj, așa încât au închis-o.

— La naiba! făcu Holden, care își mai venise în fire.

Știa cine autorizase acțiunea. Murtry. Iar acum, că șeful securității RCE avea un asemenea atu, nu va ezita să-l folosească.

— Mai știe cineva despre asta?

— Amos m-a contactat acum un minut ca să afle noutăți…

Holden nu ascultă până la capăt, fiindcă deja alerga spre orășel. Cu cât fugea mai mult fără să audă focuri de armă, cu atât mai mult spera ca Amos să fi înțeles că situația era delicată, să fi decis să aștepte și să-și consulte căpitanul înainte de a lua măsuri. Spera că nu era deja în legătură radio cu *Israel* și cu un pistol la tâmpla lui Murtry, cerând eliberarea în siguranță a lui Naomi.

Nu era prea departe de adevăr.

Când se năpusti în biroul securității, îl găsi pe Murtry lipit de un perete, cu mâna stângă a lui Amos încolăcită în jurul gâtului și cu un pistol la frunte. Bine măcar că nu contactase nimeni *Israel* în vederea unor solicitări. Probabil pentru că Amos nu avea o mână liberă.

În afară de Murtry și de Amos, în încăpere se aflau patru gărzi RCE cu pistoalele scoase și îndreptate spre spatele lui Amos. Una dintre ele, o femeie cu păr negru pe nume Wei, zise:

— Aruncă arma, fiindcă altfel vom trage.

— Bine, spuse Amos ridicând din umeri. Dă-i drumul, scumpete. Îți garantez că-l iau cu mine și pe nemernicul ăsta. Sunt pregătit. Tu ești?

Se aplecă ceva mai mult spre Murtry, punctându-și întrebarea cu o împunsătură de pistol în fruntea lui. Un fir subțire de sânge începu să se prelingă pe fața celuilalt.

Murtry zâmbi.

— Continuă să latri, câine. Amândoi știm că nu poți mușca. Mă-mpuști, ea moare.

— N-ai de unde să știi, replică Amos.

— Amos, nu! îi strigă Holden.

— Ah, dar te rog, zise Murtry aproape în șoaptă.

Holden își ținu respirația, convins că următorul sunet pe care avea să-l audă era detunătura armei. Amos îl surprinse însă – nu trase. În schimb, se aplecă și mai mult, până când nasul i-l atinse pe cel al lui Murtry, și spuse:

— O să te *omor*.

— Când?

— Tocmai asta-i întrebarea pe care ar trebui s-o ții minte, zise Amos și-i dădu drumul.

Holden începu din nou să respire, cu un oftat adânc.

— E-n regulă, Amos.

Spre marea lui ușurare, uriașul își puse arma în toc, dar fără a da vreun semn că ar avea de gând să plece.

— Serios. E-n regulă. Vreau să te întorci în camera ta și să iei legătura cu Alex. Vreau un raport complet. Mă întorc și eu într-un minut.

Pentru o clipă, Holden crezu că Amos avea de gând să-l contrazică. Mecanicul îi înfrunta privirea, roșu la față de furie și cu maxilarele încleștate mai să-și sfarme dinții.

— Bine, spuse el în cele din urmă, după care ieși din încăpere.

Ceilalți patru membri ai forțelor de securitate își ținură armele ațintite asupra lui până se făcu nevăzut.

— O treabă deșteaptă, zise Murtry.

Dintr-o cutie de pe birou, scoase apoi o batistă de hârtie cu care își șterse sângele de pe frunte. În jurul rănii făcute de țeava pistolului lui Amos începea să se formeze o vânătaie urâtă.

— Era cât pe ce ca băiatul tău să nu iasă din camera asta, *mediatorule*.

Holden se surprinse izbucnind în râs.

— Nu l-am văzut niciodată pe Amos angajându-se într-o luptă fără să aibă intenția s-o câștige. Nu sunt sigur la ce s-a gândit, dar aș fi pariat pe el chiar și la cinci la unu.

— Toată lumea pierde până la urmă.

— Cuvinte memorabile.

— Oricât de mult ai critica metodele pe care le folosesc eu, el este un ucigaș ce lucrează pentru tine.

— Există o diferență. Amos e dispus să-și piardă prestigiul pentru a proteja pe cineva la care ține. Vrea să câștige, dar nu mai mult decât trebuie pentru a-și ține prietenii în viață. Și de aceea tu n-ai nimic în comun cu el.

Murtry încuviință din cap, apoi strânse din umeri.

— Și atunci de ce ai venit, dacă nu pentru a-i salva pielea omului tău?

— Situația se agravează. În parte, din vina mea. *Eu* i-am cerut lui Naomi să se ocupe de navetă.

— Sabotaj…, începu Murtry.

— Însă am făcut-o doar pentru că am descoperit că ai transformat-o într-o bombă. Continuăm să reacționăm la ceea ce face cineva înaintea noastră justificându-ne ca niște copii la joacă – „El a început”.

— Deci vei fi primul care rupe spirala?

— Dacă pot. Ai mers prea departe, Murtry. Dezactivează naveta și eliberează-o pe Naomi. Să vedem dacă putem găsi o modalitate de a opri escaladarea violenței.

Zâmbetul vag al lui Murtry se transformă într-o încruntătură la fel de vagă. Bărbatul se aplecă deasupra biroului și, luând încă un șervețel, își tamponă tăietura de pe frunte. Pe hârtie rămase o singură pată stacojie. Apoi își încrucișă brațele, cu un aer dezinvolt, dar de neclintit. Holden știa că era o ținută deliberată, ce se voia naturală. Era impresionat și îngrijorat totodată când vedea pe cineva dând dovadă de asemenea încredere și stăpânire de sine.

— Am acționat strict în limitele misiunii pe care o am aici, spuse Murtry. Am protejat bunurile și personalul RCE.

— Ai omorât o grămadă de coloniști și mi-ai răpit secundul, replică Holden fără a reuși să-și mascheze furia din glas.

— Am ucis mai puțini squatteri decât au reușit ei să omoare dintre ai noștri, și toți erau angajați activ în comploturi și în organizarea de atacuri asupra bunurilor și personalului RCE. Ceea ce, așa cum ziceam, este treaba mea.

— Și Naomi…

— Și am capturat o sabotoare pe care am de gând s-o țin în detenție, în așteptarea unei anchete. „Răpire” nu-i doar un termen provocator, ci și inexact.

— Vrei să ajungi la conflict, oftă Holden. Ești nerăbdător să găsești o ocazie pentru a înrăutăți și mai mult situația, nu-i așa?

Mimica gânditoare redeveni zâmbet. Niciuna dintre cele două expresii nu avea vreo semnificație. Doar măști diferite. Holden se întrebă cum era oare în mintea lui Murtry. Se cutremură.

— În fiecare etapă am făcut minimumul necesar, spuse bărbatul cu un rânjet neliniștitor.

— Nu, răspunse Holden. Ai fi putut pleca. Aveai *Israelul*. După primul atac asupra navetei ți-ai fi putut lua oamenii și să aștepți ancheta. Mulți ar fi încă în viață dacă ai fi procedat așa.

— Ah, nu, zise Murtry clătinând din cap. Se ridică în picioare și-și desfăcu brațele, fiecare mișcare a lui fiind lentă, deliberată și amenințătoare. Nu, nu vom face așa ceva. Nu vom ceda o palmă din planeta asta. Squatterii se pot arunca asupra noastră până când ultimul dintre ei va fi spulberat, dar nu vom pleca nicăieri. Fiindcă și asta…

Rânjetul i se intensifică.

— … este treaba mea.

•

Drumul de la sediul securității RCE până în camera lui Holden din centrul comunității nu era lung, dar era foarte întunecat. Sclipirea albăstruie a lui Miller nu ilumina nimic, dar oricum era ciudat de reconfortantă.

— Hei, bătrâne, spuse Holden în semn de salut.

— Trebuie să vorbim.

Miller rânji la propria-i glumă. Acum făcea glume. Părea aproape o persoană reală. Într-un fel, devenise mai înspăimântător decât atunci când fusese nebun.

— Știu, dar sunt destul de ocupat – încerc să-i împiedic pe oamenii ăștia să se omoare între ei. Sau pe noi, știi…

— Și cum te descurci?

— Prost, recunoscu Holden. Tocmai am pierdut singura amenințare serioasă pe care o puteam valorifica.

— Mda, faptul că Naomi se află în nava lor o elimină pe *Rosinanta* din raportul de forțe. A fost o greșeală stupidă că ai lăsat-o să se apropie de nava aia.

— Nu ți-am zis niciodată de treaba asta.

— Ar trebui să mă prefac că nu mă aflu în capul tău? întrebă Miller schițând echivalentul centurian al ridicatului din umeri. O voi face, dacă te ajută să te simți mai bine.

— Hei, Miller, la ce mă gândesc în clipa asta?

— Nota zece pentru creativitate, puștiule. Așa ceva ar fi greu de extras și mai puțin amuzant decât ai putea crede.

— Atunci nu te băga.

Miller se opri din mers și îl apucă pe Holden de braț. Rămase din nou surprins de realitatea senzației. Simțea strânsoarea de fier a lui Miller. Încercă să se desprindă, dar nu reuși. Și totul era doar din cauza unei fantome ce știa să-i manipuleze creierul.

— Nu glumeam. Trebuie să vorbim.

— Ascult, spuse Holden ridicându-și în sfârșit brațul când Miller renunță să i-l mai strângă.

— Există un loc ceva mai la nord de aici, unde aș vrea să arunc o privire.

— Cu alte cuvinte, vrei ca *eu* să mă duc să arunc o privire.

— Mda, zise Miller ridicând un pumn, gestul centurian corespunzător încuviințatului din cap. Așa-i.

Fără să vrea, Holden deveni curios.

— Despre ce-i vorba?

— Se pare că venirea noastră aici a provocat un mic scandal cu localnicii. Poate ai observat. Multe chestii rămase se trezesc peste tot pe planetă.

— Da, chiar voiam să-ți vorbesc despre asta. E din cauza ta? Poți controla fenomenul?

— Glumești? Nu-s decât o marionetă. Protomolecula își are brațul îndesat atât de mult în fundul meu, încât îi simt pe limbă gustul unghiilor, spuse Miller izbucnind în râs. Nici măcar nu mă pot controla.

— Însă o parte din ea pare periculoasă. Robotul ăla, de exemplu. Iar tu ai reușit să dezactivezi stația în zona lentă.

— Pentru că a vrut *ea*. Poți comanda soarelui să răsară dacă o faci la timpul potrivit. Nu eu conduc autobuzul ăsta. A o determina să facă ceea ce vreau ar fi ca și cum aș convinge pe cineva să iasă dintr-o criză de apoplexie.

— Perfect. Asta-nseamnă că trebuie neapărat să părăsim planeta.

— Înainte s-o faci, există lucrul ăsta. Sau non-lucru. Uite, am o hartă destul de detaliată a rețelei globale. Sunt semnalate

numeroase chestii care se trezesc la viață. Cu excepția unui loc. Ca o imensă minge de neant.

— Probabil că-i un loc în care nu există noduri în rețea, zise Holden ridicând din umeri.

— Puștiule, toată planeta este un nod al rețelei. N-ar trebui să existe vreun loc care să-mi fie inaccesibil.

— Și ce-nseamnă asta?

— Poate că nu-i decât un loc într-adevăr distrus. Ar fi interesant, dar inutil.

— Și ce ar fi util?

— Orice rămășiță din ceea ce a ucis locul ăsta.

Rămaseră tăcuți pentru o clipă. Vântul de seară răcoros de pe Ilus îi flutura pantalonii lui Holden, fără a-l afecta însă în vreun fel pe detectiv. Căpitanul simți cum îl cuprinde un frison pornind de la baza coloanei vertebrale, de unde-i suia încet pe spate. Pe brațe, pielea i se făcu de găină.

— N-aș vrea să-l găsesc, spuse el în cele din urmă.

— Și eu vreau? făcu Miller cu cea mai bună încercare a lui de a schița un zâmbet amical. Pentru mine, de ceva vreme, liberul-arbitru a renunțat la conversație. Însă acolo se află indiciile. Vei avea nevoie de ele. Oricum, până la urmă se va întâmpla.

— De ce?

— Deoarece monștrii adevărați nu dispar când închizi ochii. Deoarece, la fel ca mine, ai nevoie să știi ce s-a întâmplat aici.

Miller păstra încă o expresie prietenoasă, din care răzbătea însă și o anumită spaimă. O teamă pe care Holden o recunoscu. Și pe care o împărtășea.

— Mai întâi, Naomi. Nu mă duc nicăieri până n-o aducem înapoi.

Miller încuviință iarăși din cap și se disipă într-un nor de licurici albăstrui.

Când ajunse la bar, Holden îl găsi pe Amos așteptându-l. Uriașul stătea singur la o masă, având în față o sticlă pe jumătate plină cu un lichid ce mirosea a antiseptic și a fum.

— Presupun că nu l-ai ucis după ce am plecat, zise Amos în timp ce Holden se așeză.

— Am senzația că merg în echilibru pe o coardă atât de subțire, încât nici măcar n-o văd, răspunse Holden.

Clătină din cap când celălalt îi întinse sticla, așa încât mecanicul luă din ea o înghițitură lungă.

— Se va lăsa cu sânge, spuse Amos după o clipă, cu o voce distantă, aproape visătoare. Nu există altă variantă.

— Ei bine, având în vedere că treaba mea este să obțin tocmai rezultatul contrar, sper să te-nșeli.

— Nu, nu mă-nșel.

Negăsind un argument convingător, Holden schimbă subiectul:

— Ce voia Alex?

— Am întocmit o listă de solicitări pentru căpitanul lui *Israel*. Pentru a fi siguri că Naomi e tratată cum se cuvine câtă vreme se află acolo.

— Și la ce vom renunța în schimb?

— Deocamdată, Alex nu va mai face praf *Israelul*, transformându-l în componentele lui atomice.

— Sper să fi înțeles că suntem generoși.

— Totuși, continuă Amos, ține tunul electromagnetic fixat asupra reactorului lui *Israel*.

Holden își trecu degetele prin păr.

— Deci nu-i cine știe ce generozitate.

— Trebuie să fii politicos, dar e bine să ai și un proiectil de un kilogram de tungsten accelerat până la un procent detectabil din viteza luminii.

— Cred c-am auzit asta, răspunse Holden, după care se ridică în picioare, simțindu-se deodată foarte obosit. Mă duc la culcare.

— Naomi se află în una dintre celulele nenorocite ale lui Murtry și ție-ți arde de somn? întrebă Amos și mai luă o înghițitură.

— Nu, dar vreau să mă bag în pat. Iar mâine o să caut o modalitate de a-mi recupera secundul din mâinile psihopatului din RCE care o ține ostatică, să mă pot duce apoi să găsesc fragmentul înfricoșător de glonț extraterestru înfipt în planetă.

Amos încuviință din cap de parcă toate cuvintele acelea ar fi avut vreun sens.

— Deci după-amiază o să fii liber.

Capitolul 24

Elvi

Elvi dormea – și visa.

Se făcea că era din nou pe Pământ, dar și în coridoarele navei *Edward Israel*. Era copleșită de un sentiment de urgență, care se transformă curând în teamă. Ardea ceva pe undeva, pentru că ea nu trimisese formularele potrivite. Trebuia să completeze acele formulare înainte să ardă totul. Se afla în biroul bursierilor de la universitate, iar guvernatorul Trying era și el acolo, așteptându-și certificatul de deces și dura prea mult. Nu putea depune formularele. Parcurse foile din hârtie subțire, încercând să găsească termenul-limită de depunere, dar cuvintele se schimbau întruna. Pe ultimul rând era trecută *Elvi Okoye*, *cercetător principal și argonaut*, iar o clipă mai târziu citi acolo *Facturi de achitat direct la templu*: *iepuri și porci*. Urgența o presa, iar când începu să strige, hârtia subțire începu să i se fărâmițeze între degete. Încercă să recompună formularele, dar nu reușea.

Cineva o atinse pe umăr – era James Holden, deși arăta altfel. Mai tânăr, mai negricios, dar știa că era el. Își dădu seama că în tot timpul ăsta fusese dezbrăcată. Se simți jenată, dar și oarecum încântată. Mâna lui îi atinse sânul și…

— Elvi! Trezește-te!

Pleoapele grele i se deschiseră încet. Se lupta să-și focuseze privirea. Nu știa unde se află, doar că un nenorocit, un tâmpit era pe cale să întrerupă ceva ce ea nu voia să fie întrerupt. Liniile întunecate din fața ei deveneau treptat familiare. Acoperișul barăcii. Se întoarse pe o parte, căutând cu privirea pe cineva, dar deja nu era sigură pe cine. Era singură în pat. Terminalul portabil strălucea slab. Echipamentul de analiză pâlpâi în timp ce datele obținute prin munca ei străbăteau întunericul vast, până la Inel și Stația Medina, până pe Pământ, iar răspunsurile îi veneau în sens invers. Ceea ce era normal, așa cum trebuia să fie – și atunci de ce naiba se trezise?

În ușă se auzi o bătaie ușoară, urmată de vocea lui Fayez.

— Elvi! Trezește-te! Trebuie să vezi ceva.

Femeia căscă atât de tare, încât simți o durere în maxilar. Se ridică în șezut. Visul se estompa deja rapid. Fusese ceva legat de un foc și de cineva care o atingea și de care-și dorea cu ardoare să fie atinsă. Detaliile își pierdură coerența de îndată ce se întinse să-și ia halatul.

— Elvi? Ești acolo?

Când răspunse, vorbele îi ieșiră lent, anevoie, puțin confuze.

— Dacă nu-i ceva important, îți rup gâtul și mă piș în plămânii tăi.

Fayez izbucni în râs. În spatele lui se auzeau și alte voci. Sudyam spunea ceva, însă cu o voce prea joasă pentru a desluși cuvintele. La fel și Yma Chappel, șeful echipei de geochimie. Elvi se gândi o clipă, renunță la halat și-și puse hainele și cizmele de lucru, pentru a merge cu ei. Când ieși din baracă, mai mulți membri ai echipelor de cercetare stăteau câte doi sau în grupuri mici, împrăștiați pe câmpia cufundată în beznă. Toți se uitau în sus. Și în întunecimea cerului, ceva mai mare decât o stea reflecta o lumină roșiatică. Fayez, ghemuit la pământ, ridică ochii spre ea.

— Ce-i asta? întrebă Elvi șoptind instinctiv, de parcă ar fi vrut să surprindă fenomenul.

— Una dintre luni.

Femeia înaintă, privind bolta cerească și scrutând noaptea.

— Ce face?

— Se topește.

— De ce?

— Pe bune? făcu Fayez sculându-se în picioare.

În stânga lor, Sudyam ridică vocea.

— Te face să regreți că n-am trimis sonde acolo, nu-i așa?

— Avem o singură navă, iar asta-i o planetă blestemată, zise Fayez. Mai mult decât atât, ne-am concentrat o mare parte din eforturi încercând să ne omorâm între noi.

— Ce vrei să spui? întrebă Sudyam.

— Am fost foarte ocupați, răspunse Fayez depărtându-și larg mâinile.

Luna își schimbă culorile pentru o clipă, trecând de la un roșu lipsit de strălucire la portocaliu aprins, apoi la alb-gălbui, după care parcurse din nou spectrul, descrescând la fel de brusc pe cât crescuse în intensitate.

— Înregistrează cineva? întrebă Elvi.

— Caskey și Farengier au anulat studiul de refracție la altitudini înalte și, văzând ce se întâmplă, s-au grăbit să obțină date. În mare parte este lumină perceptibilă, căldură și cam cu treizeci la sută mai multe particule gamma decât radiația cosmică de fond. Senzorii lui *Israel* arată cam același lucru.

— E periculos? întrebă Elvi, care știu răspunsul chiar în clipa în care puse întrebarea.

Poate. Poate că era periculos, poate că nu. Până nu aveau să afle despre ce este vorba, nu puteau decât să facă ipoteze. În lumina stelelor, cu greu ar fi reușit să descifreze expresia lui Fayez. Neliniștea care-i crispa colțurile gurii și curbura ochilor ar fi putut exista doar în imaginația ei. Un alt fel de vis.

— Ceilalți știu?

— Cred că da, zise Fayez. Presupunând că nu sunt prea ocupați să ia fiecare prizonieri din tabăra cealaltă și să dea foc la oameni.

— I-ai spus lui Murtry?

— Nu. Dar probabil a făcut-o cineva.

— Holden a aflat? Știe ce se-ntâmplă?

— Chiar dacă știe, ce poate să facă? Să se adreseze fenomenului pe un ton optimist?

Elvi se întoarse spre First Landing. Cele câteva case luminate se zăreau ca o mână de stele presărate pe sol. Își scoase terminalul și reglă ecranul pe luminozitatea maximă, pentru a-l folosi pe post de lanternă.

— Unde te duci? strigă Fayez în urma ei.

— Vreau să vorbesc cu căpitanul Holden.

— Bineînțeles că vrei, făcu Fayez cu un mormăit iritat. Pentru că ceea ce i-ar trebui acum este părerea unui biolog în privința fenomenului.

Cuvintele erau puțin răutăcioase, însă Elvi nu se lăsă atrasă în conversație. Fayez era un cercetător și un prieten bun, dar obiceiul lui de a lua în râs totul îl făcea mai puțin util decât ar fi putut să fie. Dintre ceilalți, cineva ar fi trebuit să se asigure că toată lumea afla că se întâmplă ceva deasupra lor. Și nu era ea aceea. Pe de altă parte, spera ca ea să fie aducătoarea veștii.

Aerul uscat răspândea un miros de praf amestecat cu parfumul unor analoguri de floricele ce se deschideau noaptea. Acolo unde crescuseră plante rezistente, formate din

mănunchiuri lipicioase, Iernile de circulație creaseră poteci pe care Elvi le urma în întunericul aproape total la fel de ușor ca în timpul zilei. Constată, nu pentru prima oară, că puținele case risipite, ruinele și chiar First Landing îi deveniseră la fel de familiare ca oricare alt loc în care trăise. Cunoștea solul, mângâierea vântului, mirosurile perceptibile sau nu în diverse momente ale zilei. În ultima lună ea fusese ochii și urechile întregii comunități științifice din sistemul solar. Chiar și atunci când teroriștii îl uciseseră pe Reeve și venise Murtry, cel puțin o parte din zi și-o dedicase prelevării și studierii de probe și transmiterii datelor obținute. Petrecuse mai mult timp decât oricine nu numai în acest mediu, ci și *împreună cu* el.

Deasupra ei, mica lună roșiatică îi amintea că încă nu știa mare lucru. În mod normal, constatarea ar fi fost o încântare și o provocare, dar în bezna nopții ce învăluia Noua Terra o resimțea ca o amenințare. Pașii ei adoptară un alt ritm, cizmele răsunând pe pietrele lustruite de vânt.

În așezare, oamenii ieșiseră și ei din case, la fel și personalul RCE. Stăteau nemișcați pe străzi sau pe verandele lor înguste, urmărind deplasarea lentă pe cer a punctului strălucitor ce luneca spre orizont. Elvi nu putea spune dacă erau curioși, neliniștiți sau dacă doreau pur și simplu să se gândească și la altceva decât la conflictul dintre RCE și squatteri. Dintre *noi* și *ei*.

Poate că vedeau în asta un semn de rău augur. Ochiul arzător care-i privea de sus pe toți, judecându-i și pregătindu-i de război. Auzise cândva o legendă asemănătoare, dar nu-și amintea unde anume.

Wei și alt individ din forța de securitate RCE coborau strada principală, cu puștile pregătite. Elvi îi salută din cap, iar ei îi răspunseră la fel, fără să scoată o vorbă. Probabil că cineva îl anunțase pe Holden. Însă dacă tot bătuse drumul până aici, voia măcar să fie sigură.

În dreptul localului unde locuia Holden, Jacek Merton mergea înainte și înapoi. Trupul băiatului era aplecat spre înainte și-și legăna mâinile cu pumnii strânși. Privirea îi era fixată la un metru în față, ca și cum ar fi privit un ecran, iar umerii îi erau crispați, aduși în față, de parcă ar fi protejat ceva. Se pregătea să-l salute, când o sonerie de avertizare îi răsună în minte.

Între două bătăi de inimă, nu mai era Elvi Okoye, care se ducea în toiul nopții să-l vadă pe căpitanul Holden invocând niște pretexte care până și ei i se păreau al naibii de firave. Cel din fața ei nu mai era fiul Luciei și al lui Basia Merton, fratele Felciei. Acesta nu mai era nici măcar un orășel. Ea era un biolog pe teren și observa un primat. Și, în acest cadru de referință, unele elemente deveneau perfect clare. Băiatul își sporea în sine pornirea violentă.

Elvi ezită și dădu să se întoarcă. Wei se afla la doar câteva zeci de metri, la un colț de stradă depărtare. Dacă ar fi strigat, gărzile ar fi venit probabil în fugă. Inima îi bătea mai să-i sară din piept – își simțea pulsul în gât. Orele lungi petrecute după moartea lui Reeve îi reveniră în minte ca un coșmar recurent. Ar trebui să urle. Să ceară ajutor.

Doar că adolescentul nu era un simplu primat. Nu era doar un animal, ci fratele Felciei. Iar dacă ea striga după ajutor, el putea fi ucis. Înghiți un nod, prinsă între frică și curaj. Nesigură. Ce ar face Fayez? se întrebă ea. I-ar oferi puștiului o bere?

Jacek se opri și ridică ochii spre ea. Privirea îi era golită de orice expresie. Purta o geacă ușoară, lăsată într-o parte, de parcă ar fi avut ceva greu în buzunar.

— Bună, îl salută Elvi zâmbind.

— Bună, răspunse băiatul după un moment de pauză.

— Ciudat, nu-i așa? făcu ea arătând punctul roșu de pe cer.

Părea mai de rău augur ca oricând. Jacek ridică ochii spre cer, dar nu păru să reacționeze.

— Ciudat, încuviință el.

Stăteau unul în fața celuilalt, iar tăcerea din jur era tensionată și intensă. Lumina ce se revărsa de la ferestrele imobilului învăluia băiatul pe jumătate în lumină, pe jumătate în umbră. Elvi se chinui să găsească un subiect de conversație. Ceva care să dezamorseze situația și să readucă totul la normal. Fayez ar fi spus o glumă, ceva care l-ar fi putut face pe Jacek să râdă, pe o temă care ar fi creat între ei un soi de complicitate, însă Elvi nu știa cum să facă așa ceva.

— Mi-e frică, mărturisi în schimb femeia, cu o voce ușor tremurătoare – ceea ce-l surprinse pe băiat la fel de mult ca pe ea. Mi-e frică de nu mai pot.

— E-n regulă. Acolo sus nu-i decât un fel de reacție. Nu face decât să se topească pe orbită.

— Chiar și așa, tot mi-e frică.

Jacek se încruntă, fixându-și picioarele cu privirea, sfâșiat între misiunea pentru care se pregătea și impulsul de a spune ceva amabil și liniștitor acestei femei evident instabilă, vulnerabilă și bizară.

— Va fi bine? încercă el.

— Ai dreptate. Așa e. Tu știi. Adică tu chiar știi, nu-i așa?

— Așa cred.

— Veneam să-l văd pe căpitanul Holden, continuă Elvi și ochii lui Jacek sclipiră de parcă ar fi spus ceva ofensator. Ai fost și tu la el?

Observă că băiatul încerca să-și regăsească inexpresivitatea pe care o avusese înainte, tensiunea și furia din spatele chipului imobil. Nu avea însă o înclinație naturală spre violență și trebuia să facă eforturi pentru a-i reuși asta. Efortul acela îl observase mai devreme la el.

— L-a luat pe tatăl meu, răspunse Jacek. Mama se teme că nu-l vom mai vedea niciodată.

— De asta ai venit? Să-i ceri?

Jacek părea confuz.

— Să-i cer… ce?

— Să vorbești cu tatăl tău.

Băiatul clipi și, fără să-și dea seama, făcu un pas în direcția ei.

— N-o să mă lase să vorbesc. L-a luat prizonier.

— Oamenii vorbesc tot timpul cu prizonierii. Ți-a spus cineva că nu poți vorbi cu tatăl tău?

Jacek rămase tăcut o clipă. Își băgă o mână în buzunarul gecii – buzunarul greu –, după care o retrase.

— Nu.

— Atunci hai cu mine, spuse Elvi îndreptându-se spre el. Hai să i-o cerem.

În interiorul restaurantului, Holden străbătea sala în lung și-n lat, din partea din față a încăperii până în spate și înapoi. Uriașul – Amos – era așezat la o masă cu un pachet de cărți, dându-și pasiențe cu o concentrare descurajantă. Holden era mai palid decât de obicei, iar emoțiile abia reținute îi confereau corpului o tensiune care lui Elvi i se părea nepotrivită cu personalitatea lui. Amos ridică privirea când ea intră, cu o mână pe umărul lui Jacek. Ochii lui erau goi și reci ca de marmură, însă vocea îi era veselă ca întotdeauna.

— Hei, ce vânt te-aduce?

— Vreo două chestii.

Holden se opri. Părea că se concentrează mai greu. Ceva îl deranja. Privirea i se opri asupra ei și încercă să zâmbească. Elvi simți pe neașteptate un nod în gât – tuși.

— Jacek se întreba dacă există vreo modalitate de a vorbi cu tatăl lui.

Parcă nu era prea mult aer în încăpere și-i venea greu să respire. Cine știe, poate că dezvolta vreo alergie.

— Sigur că da, făcu Holden, după care se uită peste umăr la Amos. Nu-i o problemă, nu?

— Radiourile încă funcționează. Poate doar să-l prevenim pe Alex. E destul de ocupat în perioada asta.

— Ai dreptate, zise Holden, dând din cap ca pentru sine, dar și pentru cei de față. O să rezolvăm. Ai un terminal portabil?

Lui Jacek îi trebui o clipă până să-și dea seama că întrebarea îi era adresată lui.

— Nu funcționează. N-avem releu. Merge doar pe linie vizuală directă.

— Adu-l când poți și o să văd dacă-l pot conecta la rețeaua noastră. Ar fi mai simplu decât să stabilesc anumite ore ca să-l folosești pe al meu. E bine așa?

— Eu… Da… Sigur…

Sub mâna ei, Elvi simțea umărul băiatului tremurând. Jacek se întoarse și ieși, evitând privirile celorlalți, dar mai ales pe a ei. Ușa se închise în urma lui.

— Puștiul era pornit, șefu’, spuse Amos.

— Știu. Și ce-ai fi vrut să fac?

— Nimic. Am vrut doar să știi.

— Bine, știu. Dar chiar n-am timp să mă las împușcat în clipa asta.

Își îndreptă apoi atenția asupra femeii. O șuviță de păr îi cădea pe frunte și părea obosit. De parcă ar fi cărat întreaga planetă pe umeri. Cu toate acestea, reuși să schițeze un zâmbet.

— Mai e vreo problemă? Fiindcă suntem cam…

— Am nimerit într-un moment nepotrivit? Pentru că pot să…

— Secundul nostru a fost arestat de Murtry, o informă Amos; răceala din ochii lui îi cuprinsese și vocea. Va mai trece poate ceva timp până să avem și momente mai bune.

— Ah, făcu Elvi, al cărei ritm cardiac accelerase dintr-odată.

„Secundul este iubita lui Holden și Holden are o iubită și Holden ar putea să nu mai aibă iubită și Doamne, ce caut eu aici?” – toate se ciocneau pe undeva prin neocortexul ei. Își dădu seama că nu știa ce să facă cu mâinile. Intenționă să le pună în buzunare, dar se simți aiurea, așa că renunță.

— Mă gândeam...? zise ea pe un ton care părea o întrebare, deși nu asta intenționase. Apropo de chestia aia din deșert. Iar acum luna?

— Care lună?

— Aia care se topește, căpitane, îl lămuri Amos.

— A, da. Îmi pare rău. Am o grămadă de lucruri de care trebuie să mă ocup în clipa asta. Dacă nu-i o problemă pe care s-o pot rezolva, înseamnă că nu se comportă așa cum ar trebui. După o clipă, Holden continuă: Doar n-ar trebui să fac ceva în legătură cu luna asta, nu?

— Să ne zică cercetătorii dacă ar trebui să ne speriem, spuse Amos. E-n regulă.

— M-am gândit la ratele de eșec în hibernare și poate că ceea ce am văzut era un fenomen comparabil.

Holden ridică mâinile.

— N-aș putea să spun.

— Doar că hibernarea e o strategie foarte riscantă? Noi o luăm în calcul doar atunci când condițiile sunt atât de rele, încât strategiile obișnuite de supraviețuire riscă să eșueze. Urșii, de exemplu? Sunt prădători mari. În timpul iernii, fauna existentă n-ar fi suficientă pentru a-i hrăni. Sau broaștele fosoriale? În perioadele secetoase, ouăle lor s-ar usca, așa încât adulții intră în stare de latență până vine ploaia, când se trezesc și se duc în bălți, unde se împerechează frenetic, într-un soi de orgie și... ăăă... oricum, apoi își depun ouăle în apă înainte să apuce să se evaporeze iarăși.

— Înțeleg, zise Holden.

— Ideea este că nu se trezesc toți. Câtă vreme se reactivează suficiente organisme care să asigure supraviețuirea speciei, fie și în lipsa unor indivizi ce continuă să hiberneze, nu-i nevoie. Procentul celor care nu ies din starea de inactivitate nu-i niciodată de sută la sută. Iar hibernarea și trezirea formează un proces complicat și periculos.

Holden trase adânc aer în piept și-și trecu mâinile prin păr. Avea un păr des și negru. Părea că nu-l mai spălase de ceva vreme. Amos nu reuși pasiența, strânse cărțile și începu să le amestece cu mișcări lente și calculate.

— Prin urmare, spuse Holden, crezi că lucrurile pe care le vedem sunt artefacte, organisme sau mai știu eu ce care încearcă să se trezească?

— Și care nu reușesc. Cel puțin uneori. Adică luna topită. Iar chestia aia din deșert era clar stricată. Sau, mă rog, cel puțin așa mi s-a părut.

— Și mie. Însă doar fiindcă se mișca, ne-am cam dat seama că sunt lucruri care se trezesc.

— Nu asta-i cel mai important. Dintre organisme, întotdeauna o mică parte nu se trezește, sau nu se trezește așa cum ar trebui. Dacă ne luăm după modelul pe care-l avem, atunci este vorba despre cele care se trezesc *imperfect*.

— Până aici te-am urmărit.

— De obicei, ratele de eșec sunt mici. Atunci de ce nu vedem multe chestii care se trezesc *corect*?

Holden se așeză pe marginea mesei. Părea înspăimântat. Vulnerabil. Era ciudat ca un bărbat care făcuse atâtea, ajungând să fie cunoscut în toată lumea civilizată prin vorbele și faptele sale, să pară așa fragil.

— Așadar, tu crezi că există mai multe asemenea lucruri – poate mult mai multe – pe cale să se activeze, iar noi pur și simplu nu le vedem?

— S-ar potrivi modelului.

— Asta nu-mi face câtuși de puțin ziua mai bună.

Capitolul 25

Basia

Basia stătea singur pe puntea de operațiuni din *Rosinanta*. Era închingat într-o cușetă de accelerație, lângă ceea ce i se spusese că era stația de comunicații. Ecranele de control erau liniștite, în așteptarea solicitării unei conexiuni – doar când și când pâlpâia intermitent un mesaj de stare a sistemului. Era întotdeauna un amestec neînțeles de acronime, denumiri de sisteme și numere. Textul apărea scris cu verde, ceea ce-l făcea pe Basia să creadă că nu anunța nimic urgent.

Alex era în cabină, cu trapa închisă. Asta nu avea însă nicio importanță, fiindcă trapele se închideau automat pentru a izola punțile între ele în cazul pierderii de atmosferă. Era doar o măsură de siguranță.

Și totuși, se simțea ca și cum ar fi fost închis.

Panoul îl făcu să tresară, când izbucni într-un scrâșnet de paraziți urmat de o voce. Volumul era suficient de tare, încât Basia putea desluși că era o conversație între doi bărbați, dar fără să înțeleagă ce-și spuneau. În colțul ecranului pâlpâia un semn roșu indicând că se înregistra. *Rosinanta* monitoriza și înregistra toate transmisiile radio din jurul planetei Ilus. Poate că Holden acționa așa pentru a avea o înregistrare a misiunii sale când revenea pe Pământ. Sau poate că navele de război o făceau în mod implicit. Nu era o chestiune care să-l intereseze pe un sudor. Sau pe un miner. Sau ce-o fi fost când lucra împreună cu Coop și Cate.

Basia căuta o modalitate de a mări volumul ca să asculte, când vocea lui Alex răsună din panou.

— Am primit un apel.

— Bine, zise Basia, nefiind sigur dacă pilotul îl putea auzi.

Nu știa dacă trebuie să apese vreun buton pentru a răspunde.

Mesajul de pe panoul de comunicații se schimbă și o voce masculină spuse:

— Nu trebuie să faci nimic.

Pentru o clipă, Basia avu sentimentul irațional că persoana care tocmai vorbise îi citise gândurile. Se pregătea să răspundă când o altă voce masculină, mai tânără, zise:

— Doar vorbesc?

Jacek.

A doua voce era a fiului său, Jacek. Iar acum Basia recunoscu vocea de adult a lui Amos Burton. Bărbatul care-l păzise pe terenul de asolizare.

— Da, făcu Amos. Am stabilit conexiunea cu *Rosi*.

— Alo! se auzi glasul lui Jacek.

— Hei, fiule, răspunse Basia, deși simțea un nod în gât.

— Ne-au reparat terminalul portabil.

Basia se gândi că Holden și Amos făcuseră asta.

— Ah, da? Foarte bine.

— Poate vorbi doar cu nava, spuse Jacek cu o voce încântată, plină de emoție. Nu redă videoclipuri sau ce mai avea înainte.

— Ei, poate vor reuși să rezolve și treaba aia.

— Au spus că într-o bună zi vom fi în rețea, ca orice loc din sistemul lui Sol. Iar atunci vom putea face orice.

— Este adevărat, confirmă Basia; lacrimile îi inundau ochii, așa încât nu vedea clar mesajele scurte ce pâlpâiau pe ecran. Vom avea și noi o stație-releu și atunci vom trimite și recepționa date prin portaluri. Și vom avea totul în rețea, însă va fi un decalaj suficient de mare.

— Mda, făcu Jacek, după care urmă o tăcere lungă. Cum e nava?

— A, e grozavă, răspunse Basia cu un entuziasm forțat. Am cabina mea și tot ce-mi trebuie. L-am cunoscut pe Alex Kamal. E un pilot celebru.

— Ești în închisoare?

— Nu, am libertatea de a merge oriunde prin navă. Sunt foarte drăguți. Niște oameni de treabă.

„Te iubesc. Îmi pare atât de rău! Te rog, te rog să ai grijă de tine!”

— Te lasă să pilotezi?

— N-am întrebat, zise Basia izbucnind în râs. Totuși, mi-ar fi frică. Este o navă mare și foarte rapidă. Și are o grămadă de arme.

Urmă încă un moment stingheritor, după care Jacek spuse:

— Ar trebui s-o pilotezi și să te duci să distrugi nava RCE.

— Nu pot face asta, zise Basia încercând să dea vocii sale un ton cât mai amuzat, de parcă ar fi fost o glumă.

— Dar ar trebui.

— Ce face mama?

— Bine. (După glas, Basia aproape că-l și vedea pe Jacek ridicând din umeri.) E tristă. Am început să joc mai mult fotbal. Suntem destui pentru a face două echipe, deși schimbăm mereu jucătorii.

— Da? Și pe ce post ești?

— Deocamdată fundaș, însă vreau să fiu atacant.

— Apărarea e importantă. E un post de bază.

— Dar nu-i distractiv.

Urmă o tăcere mai lungă, amândoi căutând ceva de spus. Ceva ce s-ar fi putut spune. Jacek renunță primul.

— Acum o să plec, bine?

— Hei, stai puțin, zise Basia încercând să păstreze un ton lejer, vesel, să nu-i permită nodului pe care-l simțea în gât să-i schimbe vocea. Nu-nchide. Vreau să te rog ceva.

— Am meci în scurt timp. Coechipierii mei se vor enerva.

— Mama ta..., spuse Basia, după care se opri să-și sufle nasul în mâneca de la cămașă.

— Ce-i cu mama?

— Va munci prea mult dacă n-ai grijă de ea. Lucrează până seara târziu. Chestii medicale. Și nu va dormi suficient. Vreau să ai grijă să se odihnească.

— Bine.

— Vorbesc serios, băiete. Vreau să ai grijă de ea. Sora ta a plecat, ceea ce-i bine pentru ea, dar asta-nseamnă că ești singurul sprijin. Te ocupi tu de treaba asta?

— Sigur.

Basia n-ar fi putut spune dacă băiatul era trist sau iritat. Ori zăpăcit.

— Pe curând, fiule.

— Pe curând, tată, răspunse Jacek.

— Te iubesc, mai zise Basia, însă conexiunea se întrerupsese deja.

Își șterse ochii cu mânecile cămășii. Își dădu drumul să plutească atât cât îi permiteau chingile, trase adânc aer în piept și respiră neregulat un minut întreg, după care se eliberă și se deplasă până la scara echipajului. Se îndreptă spre pupă;

trapele punții se deschiseră când se apropie, închizându-se în urma lui cu un zgomot ce răsună prin nava goală.

Ajuns în cabină, își schimbă cămașa, după care rămase câteva minute în toaletă, curățându-și fața cu șervețele umede. Aveau un duș impresionant – nu mai ținea minte de când nu mai făcuse un duș adevărat –, însă funcționa doar atunci când nava era în mișcare, acționată de propulsie.

După ce se liniști, Basia reveni plutind la scara ce ducea la cockpit. Se întreba dacă n-ar fi fost mai politicos să bată înainte de a intra când, apropiindu-se prea mult de celula fotoelectrică a trapei, aceasta se deschise șuierând.

Alex era închingat pe scaunul pilotului, iar în fața lui, un ecran mare afișa datele tehnice ale navei și o imagine a planetei Ilus, cu singurul ei continent presărat cu puncte roșii și galbene. Și unul verde, care era First Landing. Pilotul se uita încruntat la ecran ca și cum putea obliga Universul să facă ceva. De pildă, să-i restituie echipajul.

Basia se întoarse să plece, dar trapa punții se închise cu zgomot și Alex își ridică privirea.

— Bună, îl salută el și tastă ceva pe panoul de control.

— Bună, spuse Basia.

— Cum a mers comunicația? Totul e-n regulă?

— Foarte bine. Îți mulțumesc că m-ai lăsat să folosesc radioul.

— Nicio problemă, bătrâne, râse Alex. Nu suntem taxați la oră.

Se așternu o tăcere stânjenitoare, pe care Alex se prefăcu că n-o observă apăsând diverse butoane de la postul său de comandă.

— Am voie să intru aici? întrebă Basia în cele din urmă.

— Nu mă deranjează. Doar să nu-ți bagi degetele pe undeva.

Basia se lăsă în scaunul din spatele lui Alex și-și fixă harnașamentul. Cotierele scaunului se terminau prin manșe de comandă ce păreau foarte complexe, așa încât avu grijă să nu atingă nimic.

— Ăla-i locul artileristului, zise Alex întorcându-și scaunul pentru a fi față-n față cu Basia.

— Atunci poate că n-ar trebui să…

— Neee, nu-i nicio problemă. Nu-i activ. Acolo poți să apeși ce butoane vrei. Hei, vrei să vezi ceva tare?

Basia încuviință din cap și luă în mâini cele două manșe de comandă. Erau acoperite de butoane. Postul artileristului. Manșele astea puteau controla armele letale ale *Rosinantei*. I-ar fi plăcut ca Jacek să-l vadă instalat acolo, cu manșele în mâini.

Alex se întoarse și meșteri ceva la panoul său, iar ecranul din fața lui Basia prinse viață, afișându-i aceeași imagine pe care o vedea și pilotul. Basia cercetă limbul strălucitor al planetei sale, încercând să-și dea seama unde se afla First Landing. Fără marcajul verde îi era imposibil să repereze așezarea la lumina zilei. Dacă ar fi fost pe fața întunecată, ar fi putut măcar să vadă un punct luminos.

Alex modifică niște reglaje și imaginea se transformă într-o masă rotundă roșiatică de rocă topită.

— Asta-i luna care se topește. Nu era foarte mare, dar chiar și așa, nu poți să nu te-ntrebi ce ar putea topi o bucată de stâncă de dimensiunea asta.

— Și se știe?

— La naiba, firește că nu. Eu cred că-i vorba de o mizerie de protomoleculă extraterestră.

Înainte ca Basia să-i ceară mai multe detalii, radioul cârâi.

— Aici Alex, spuse pilotul.

— Puștiul a plecat, voiam să verific, se auzi vocea lui Amos.

— Ce face căpitanul? întrebă Alex.

— Nu prea grozav. M-a împiedicat din nou să fac ceea ce era evident că trebuie făcut.

— Să-l împuști pe șeful RCE?

— Ah! făcu Amos. Îmi crește inima când văd cât de bine mă cunoști.

— Au prins-o, prietene, zise Alex cu o voce fermă, dar blândă. Să nu faci nimic ce-ar putea înrăutăți lucrurile.

— Bine, bine…

— Ai grijă doar să-i păzești spatele căpitanului. Eu o să mă ocup de secundul nostru.

— Și dacă-i fac vreun rău?

— Atunci pe Ilus va ploua un an întreg cu bucăți din nava RCE.

— Asta n-ajută cu nimic, spuse Amos cu un oftat.

— Nu, firește. Dar se va-ntâmpla.

— Bine. Mă duc să-l caut pe căpitan. Aici Amos, apel încheiat.

Alex tastă ceva pe panoul de control și imaginea se îndepărtă de planetă. Pentru o clipă nu se văzu nimic, după care se zări o

scânteiere, nu mai mare de un pixel. Imaginea se mări apoi, până deveni o navă imensă în culorile RCE. După câteva secunde, imaginea se mări din nou, concentrată asupra pupei navei, până umplu ecranul, cu un reticul mic și roșu strălucind în centru.

— Sunt cu ochii pe tine, murmură Alex.

— Ce-i ăla? întrebă Basia arătând reticulul.

— Acolo se află reactorul. Sistemul de ochire al lui *Rosi* e fixat pe el. Îi pot perfora miezul cu un proiectil magnetic înainte să li se declanșeze alarma.

— Și asta nu va… adică…

Basia mimă o explozie cu mâinile.

— Nu, va face doar o gaură – omorând, probabil, mai mulți dintre mecanicii lor.

— Ei știu că-i ai în vizor?

— Încă nu, dar o să-i pun la curent. Ceea ce-l va ține pe secundul meu în viață.

— E bine că poți face ceva ca s-o protejezi, zise Basia și voi să se oprească, dar cuvintele îi țâșniră parcă fără voia lui: Fiica mea se află în *Barbapiccola*. Soția și fiul meu sunt pe Ilus. Iar eu nu pot face nimic pentru a-i ajuta sau a-i proteja.

Și așteptă cuvintele seci de încurajare.

— Mda, făcu Alex. Chiar c-ai belit-o, este?

Tastă apoi ceva pe ecran, iar cuvintele TUN ELECTROMAGNETIC ARMAT luciră pentru o clipă, roșii, peste imaginea lui *Edward Israel*.

— Trebuie să contactez nava într-o secundă, spuse pilotul.

— Să-i avertizezi.

— Mai mult ca să-i ameninț. Într-adevăr, e cam cel mai de rahat lucru pe care-l putem face pentru cineva la care ținem foarte mult, însă atât ne-a mai rămas.

Întinse o mână și reglă ceva la un panou din perete, apoi un curent de aer rece țâșni prin fanta de aerisire. Adierea îi ciufuli pilotului părul negru și rărit, uscându-i transpirația acumulată pe creștet. Închise ochii și oftă.

— Eu n-am nici măcar posibilitatea să ameninț, zise Basia pe un ton care și lui îi păru lamentabil.

— Mda. Am zburat douăzeci de ani pentru Flota Marțiană, spuse Alex cu ochii încă închiși.

— Ah, da? făcu Basia neștiind ce ar trebui să răspundă.

— Am fost căsătorit, continuă celălalt rotindu-și ușor capul pentru ca aerul rece să-i atingă fiecare parte a gâtului și a feței.

Sudorul nu răspunse, având senzația că era o povestire, nu o conversație, pe care Alex avea s-o continue sau nu.

— La drept vorbind, viața e destul de nefericită pentru soția unui tip din flotă, zise Alex după câteva clipe. Ca regulă generală, misiunile la bordul unei nave din Flota Republicii Congresionale Marțiene pot dura de la nouăzeci de zile până la patru, poate cinci sute de zile. Totul depinde de SOM și de locația flotei.

— SOM? întrebă Basia fără să-și dea seama.

— Sistemul de operațiuni. Oricum, în timp ce ești în misiune la bordul navei, partenera ta e acasă, cu treburile ei. Mulți indivizi încheie căsătorii multiple, parteneriate de grup, chestii de genul ăsta. Dar eu sunt tipul de bărbat credincios unei singure femei, iar ea cred că era genul de femeie credincioasă unui singur bărbat. Așa c-am făcut-o în mod tradițional.

Basia aprobă din cap, chiar dacă pilotul nu putea să-l vadă. Când construiau noile cupole, Basia ajunsese să lucreze la suprafață câte patru-cinci zile la rând. Iar soția lui, fiind medic, nu putea să călătorească împreună cu el, chiar dacă n-ar fi avut copii. Săptămânile alea erau interminabile. Bărbatul încercă să-și imagineze o durată de zece sau de douăzeci de ori mai mare decât șirul acela de săptămâni, însă nu reuși.

— Dar asta însemna că ea stătea acasă în timp ce eu eram în misiune, spuse Alex după o clipă de tăcere. Avea meseria ei. Inginer programator. Și era foarte pricepută. Deci nu era ca și cum s-ar fi plictisit acasă așteptând să mă-ntorc. Și totuși, dacă iubești pe cineva, vrei să fiți împreună – iar noi ne-am iubit. Credincioși unul altuia, dacă-ți poți imagina așa ceva. Misiunile mele erau îngrozitoare pentru amândoi. Când mă-ntorceam acasă, rupeam patul.

Pilotul întinse o mână și închise ventilația, apoi își întoarse scaunul spre Basia. Un zâmbet trist îi marca trăsăturile întunecate.

— A fost o situație de tot rahatul, însă a rămas cu mine. Douăzeci de ani de misiuni în tot felul de nave, dar a rezistat alături de mine. Iar când eram în permisie, ne simțeam bine. Ea lucra de acasă, iar eu aveam permisii lungi. Ne trezeam târziu și pregăteam micul dejun împreună. Mai lucram în grădină…

Alex închise din nou ochii, iar sudorul crezu că adormise.
— Ai fost vreodată pe Marte?
— Nu, răspunse Basia. Dar soția mea a fost.
— Zonele mai noi, cele construite după ce ne-am făcut o idee despre ce le trebuie oamenilor ca să se simtă fericiți, au fost concepute altfel. Nu mai erau coridoare strâmte din piatră. Au construit coridoare largi, cu mult spațiu verde pe mijloc, pentru plante.
— Ca pe Ceres. Pe Ceres am fost.
— Da, exact. Fac și pe Ceres la fel. Oricum, poți solicita un permis pentru îngrijirea unei bucăți din spațiul ăla, să plantezi ce vrei. Noi am avut una chiar în fața apartamentului nostru. Soția mea a încropit o grădină cu iarbă, câteva flori, niște ardei iute. Și ne ocupam de ea.
— Pare grozav.
— Mda, făcu Alex dând din cap și ținând în continuare ochii închiși. La vremea aia nu știam. A fost într-adevăr grozav. Ca să fiu sincer, pe atunci mi se părea o bătaie de cap. Niciodată nu m-a atras grădinăritul. Însă ei îi plăcea, iar eu o iubeam pe ea – era suficient pe atunci.
— A murit? întrebă Basia.
— Poftim? Nu!
— Dar ce s-a-ntâmplat?
— S-a-ntâmplat c-a așteptat douăzeci de ani ca să ies la pensie. Ceea ce am și făcut, deci n-a mai trebuit să stăm separați. Ea a început să lucreze cu jumătate de normă, iar eu m-am angajat pilot pentru o navă suborbitală, tot cu jumătate de normă. Petreceam mult timp în pat.
Alex deschise ochii și zâmbi cu subînțeles. Cum părea să aștepte un răspuns, sudorul zise:
— Și apoi?
— Într-o zi, am ajuns la stația de tranzit orbital Mariner, iar în timp ce descărcau marfa, a fost cât pe ce să intru într-un birou de recrutare FREM, să mă-nrolez din nou.
— Păi se mai primesc…
— Nu, n-am făcut-o. Oricum, eram prea în vârstă. Dar când m-am întors, ne-am certat serios – de la o prostie. Nici măcar nu-mi amintesc de la ce a început discuția. La naiba, nici atunci nu știam, dar ne-am certat.
— Voiai s-o părăsești.

— Nu, nu m-am gândit niciodată s-o părăsesc. Întotdeauna am vrut să fim împreună. Dar simțeam nevoia să zbor. Ea mă așteptase douăzeci de ani, gândind că după aceea vom avea tot timpul din lume. Ea își făcuse treaba, la fel și eu, și merita ceea ce avea să urmeze.

Basia simți continuarea ca pe o lovitură în stomac, neputând să evite o comparație cu propria lui situație.

— Și totuși ai plecat.

Alex nu răspunse imediat. Rămase nemișcat, plutind, ca un cadavru în apă, în chingile de securitate ale scaunului. Când vorbi din nou, avea o voce încordată și calmă, ca un bărbat ce mărturisește un lucru rușinos. Sperând să nu-l audă nimeni.

— Într-o zi am plecat de la biroul de tranzit, am traversat strada la Compania de Apă Pur’n’Kleen și am semnat un contract pe cinci ani pentru a pilota cargoboturi pe distanțe lungi, până pe Saturn și înapoi. Ăsta sunt. Nu sunt nici grădinar, nici pilot de navetă, nici – după cum s-a dovedit – soț. Doar pilot de cursă lungă. M-am născut ca să propulsez o bulă mică metalică plină cu aer prin imensitatea unui spațiu vid.

— Nu te poți învinovăți pentru ce s-a-ntâmplat…, începu sudorul.

— Nu, spuse Alex, și o cută adâncă îi brăzdă fruntea. Îi poți dezamăgi pe cei pe care-i iubești, fiind pur și simplu așa cum ești. Eu sunt cine sunt și nu ceea ce soția mea ar fi vrut să fiu, iar ceva trebuia să se rupă. Tu ai decis să faci ceea ce ai făcut pe planeta asta și ai ajuns aici sus, împreună cu mine, în loc să fii cu familia ta.

Se aplecă în față și-i luă mâinile lui Basia în ale sale.

— Este încă în *tine*. Eu n-o să fiu niciodată persoana de care avea nevoie soția mea după ce m-a așteptat douăzeci de ani. N-o să reușesc niciodată asta. Să nu-ți plângi de milă. Ai dat chix. I-ai dezamăgit pe cei pe care-i iubești. Și ei plătesc pentru asta *chiar acum*, iar tu-i dezonorezi cu fiecare clipă în care nu-ți accepți soarta.

Basia se feri de parcă ar fi primit o palmă peste față. Sări din scaun, însă chingile îl traseră înapoi. O muscă prinsă în pânza unui păianjen. Abia se abținu să-și desfacă harnașamentul pentru a se elibera. Când renunță să se mai zbată, zise:

— Și atunci?

— La naiba! făcu pilotul lăsându-se pe spate. Abia mă descurc cu problemele mele. Nu-mi cere să ți le rezolv și pe ale tale.

— Cum o chema? întrebă Basia.

— Talissa. Numele ei *este* Talissa. Doar îi rostesc numele și mă simt ca zece kilograme de gunoi de grajd într-un sac de cinci kilograme.

— Talissa, repetă Basia.

— Dar te asigur de un lucru. Niciodată n-o să mai dezamăgesc pe cineva la care țin. Niciodată. N-o s-o fac dacă o pot evita. Apropo, trebuie să contactez pe cineva, încheie pilotul cu un zâmbet larg, înfiorător.

Capitolul 26

Havelock

Era greu de precizat ce anume se schimbase la bordul lui *Edward Israel* după capturarea sabotoarei, dar Havelock simțea că ceva se întâmplase când mergea la cantină și în sala de fitness, la biroul lui când lucra și pe coridoare când se intersecta cu membrii echipajului și cu personalul RCE. În parte era tema că cineva întreprinsese o acțiune direct împotriva navei, în parte era surescitarea că, după luni întregi de zbor și de frustrare, ceva – *orice* – se petrecuse altundeva decât la nivelul solului. Mai mult decât atât, i se părea că starea de spirit de la bord se mai limpezise. Ei erau *Edward Israel*, exploratorii legitimi ai Noii Terra, și toată lumea li se împotrivea. Nici măcar în mediatorii Națiunilor Unite nu puteai avea încredere. Și așa, în mod ciudat, erau liberi.

Restul echipajului *Rosinantei* nu făcea nimic pentru a le schimba această impresie.

Dacă încercați să părăsiți orbita, spunea bărbatul de pe ecran, *nava voastră va fi scoasă din circulație*.

Numele lui era Alex Kamal și era căpitanul în funcție al *Rosinantei*. Dacă informațiile de la RCE se dovedeau corecte, era și singurul membru al echipajului rămas în corvetă și-l avea cu el pe singurul terorist dintre squatteri, care aștepta să fie dus pe Pământ pentru a fi judecat. Havelock își încrucișă brațele la piept și clătină din cap în timp ce lista amenințărilor continua.

Dacă vom constata că Naomi Nagata a fost maltratată în vreun fel, nava voastră va fi scoasă din circulație. *Dacă va fi torturată, nava voastră va fi scoasă din circulație*. *Dacă va fi ucisă, nava voastră va fi distrusă*.

— Vai, ce drăguț! zise căpitanul Marwick. Îți amintești că vorbeam despre faptul că *nu* vreau să am de-a face cu indivizi care vor să-mi distrugă nava?

— Vorbe goale, spuse Havelock în timp ce Kamal continua.

Am trimis o petiție către Națiunile Unite și Royal Charter Energy, pentru a solicita eliberarea imediată și necondiționată a

lui Naomi Nagata. Până la sosirea răspunsului și întoarcerea secundului nostru la bordul Rosinantei, Edward Israel, *întregul personal și toți angajații RCE sunt sfătuiți să facă tot posibilul pentru a evita orice escaladare suplimentară a situației existente. Acest mesaj reprezintă o ultimă înștiințare verbală înainte de luarea măsurilor amintite mai înainte. O copie a mesajului este atașată solicitării adresate Națiunilor Unite și sediului RCE. Vă mulțumesc.*

Bărbatul cu fața rotundă și început de chelie fixă videocamera preț de o clipă, după care își abătu privirea, pentru a-și îndrepta din nou ochii asupra obiectivului înainte de terminarea înregistrării. Marwick scoase un oftat.

— Nu-i cea mai profesionistă producție, zise el, dar cred că și-a exprimat destul de clar punctul de vedere.

— Dacă strănutăm, ne împușcă, spuse Havelock. Dacă îi dăm impresia că avem de gând să strănutăm, ne împușcă. Aveți grijă ca nu cumva să-i răcească secundul, că ne împușcă. Dați-i o pătură peste noapte și o cană de lapte cald, să nu ne împuște.

— Cam monoton în gândire, nu?

Havelock aruncă o privire prin cabină. Camerele căpitanului erau mai mici decât postul de securitate, însă amplasase oglinzi din oțel pe pereți și plafon ca să dea impresia de spațiu. Firește, era o iluzie, însă genul de iluzie care putea conta foarte mult în păstrarea sănătății mintale, în lupta cu nebunia ce-ți dădea târcoale de-a lungul anilor petrecuți în spații limitate. Ecranul încastrat în perete pârâi și comută pe un peisaj stelar. Nu cel real de afară, ci unul de la Sol. Vederea vechilor constelații fu deconcertantă.

— Cine a văzut asta? întrebă Havelock.

— Mi l-a trimis mie și lui Murtry, răspunse Marwick. Nu știu cui i l-o fi arătat Murtry, dar l-am redirecționat către tine.

— Și ce vrei să fac?

— Ce vreau? S-o eliberezi pe doamnă și s-o trimiți acasă cu o săpuneală strașnică. După aceea vreau să-mi pun nava în mișcare și să plecăm naibii spre casă, așa cum prevede contractul meu. Și aștept de la tine să descoperi dacă toate astea nu-s decât vorbe sau nava mea riscă într-adevăr să fie luată la țintă.

— Ei dispun de puterea de foc necesară.

— Sunt perfect conștient de asta. Dar sunt oare dispuși și au abilitatea de a o folosi? Întreb doar pentru că viețile celor din echipajul meu sunt amenințate, ceea ce mă cam enervează.

— Înțeleg.

— Așa zici?

— Da. O să văd ce pot să aflu. Până atunci însă, să plecăm de la premisa că individul vorbește serios.

— Mda, făcu Marwick. Își trecu o mână prin păr și oftă. Când m-am înscris pentru misiunea asta, mă gândeam la o aventură formidabilă. Prima lume extraterestră. Fără stații sau nave de salvare în caz că situația o lua razna. Un sistem absolut nou plin de… Dumnezeu-știe-ce. În schimb, mă aleg cu rahatul ăsta.

— Sunt întru totul de acord cu tine, domnule.

Încurajată de captura făcută, miliția înjghebată de Havelock insistase să treacă imediat la acțiune. Aveau sasul de urgență. Traiectoria orbitală a *Rosinantei* o apropiase suficient de mult pentru abordaj. Mergem acum, spuneau ei, capturăm *Rosinanta* când se așteaptă mai puțin și punem capăt situației. Pe Havelock îl tentase ideea. Dacă n-ar fi văzut ce efect putea să aibă un tun defensiv de precizie asupra unui corp omenesc, poate că ar fi acceptat.

În schimb, decuplaseră costumul prizonierei și o aduseseră la bordul lui *Israel* înainte să se sufoce. De atunci, ea stătuse în celula bețivanilor din biroul lui Havelock. Cu echipa de securitate redusă la mai puțin de numărul minim de membri, îi acordase prizonierei acces la grupul sanitar. În echipă nu-i mai rămăseseră suficiente femei pentru a-i asigura o gardă permanentă.

De fapt, când se întoarse la birou, nu găsi pe nimeni – era doar Nagata, în celula ei. Se uită la el și-l salută printr-o mișcare ușoară din bărbie. Purta un combinezon roșu, iar părul i se unduia în jurul capului ca un nimb întunecat. Protocolul aplicat capturării unui inamic nu-i permitea să aibă o banderolă pentru păr, un terminal portabil sau haine personale. În ultimele două zile stătuse aproape tot timpul în celulă. Din exercițiile de antrenament, Havelock știa că, până acum, el aproape că ar fi luat-o razna din cauza claustrofobiei. Tânăra păruse la început ușor stingherită, după care se retrăsese în propriile gânduri. Din cauză că era centuriană, presupuse el. Era descendenta câtorva generații care trăiseră și muriseră fără să vadă cerul, iar spațiile

închise înlăturaseră teroarea atavică a unei înmormântări premature.

Alunecă prin încăpere în direcția ei.

— Nagata, zise el, vreau să lămurim câteva probleme.

— N-am dreptul la un avocat sau la un reprezentant sindical? întrebă ea pe un ton ce dădea de înțeles că aproape glumea.

— Ba da. Dar speram c-o să m-ajuți prin bunăvoința și generozitatea ta.

Naomi izbucni într-un râs ascuțit, scurt și fals. El derulă fișierul video pe terminalul portabil, pe care-l lăsă să plutească chiar în fața grilajului din oțel al ușii celulei.

Numele meu este Alex Kamal și sunt căpitanul în funcție al Rosinantei. *În lumina ultimelor evenimente*...

Havelock se întoarse la birou, închingându-se în cușetă mai mult din obișnuință decât din necesitate. Privi chipul lui Naomi fără să se uite direct la ea. Femeia avea o expresie de nepătruns. Era greu de spus dacă simțea ceva în timp ce-și urmărea colegul de zbor, pe care-l știa de ani întregi, amenințându-i pe toți pentru a o proteja. Când se termină înregistrarea, Havelock întinse mâna și-și recuperă terminalul.

— Nu văd cu ce te-aș putea ajuta, spuse Naomi. A fost foarte moderat în declarații.

— Ești amuzantă. Una dintre nelămuriri este aceasta: chiar ai de gând să-i lași pe camarazii tăi să devină ucigași doar pentru a amâna momentul în care vei răspunde pentru faptele tale?

Zâmbetul ei ar fi putut însemna orice, însă Havelock avu sentimentul că atinsese o coardă sensibilă. Sau ceva pe aproape.

— Am impresia că vrei să-mi ceri ceva, prietene. Dar nu prea știu ce anume.

— Îi vei cere *Rosinantei* să se retragă? Ceea ce nu-ți va agrava situația. Asta nu-nseamnă că-ți vom da drumul orice-ar fi. Iar dacă vei coopera, asta va pleda în favoarea ta când ne vom întoarce pe Pământ.

— Pot să fac asta, dar nu va conta. Tu n-ai călătorit cu băieții ăia. Când asculți mesajul, auzi doar o listă de amenințări, nu?

— Dar tu ce auzi?

— Alex prezintă pur și simplu situația. Toate lucrurile pe care vi le-a spus nu sunt acum decât niște evidențe.

— Îmi pare rău că te aud vorbind așa. Însă ar fi de ajutor dacă ai fi dispusă să-i trimiți o înregistrare prin care să-l asiguri că n-ai pățit nimic și că n-ai fost maltratată.

Naomi își schimbă poziția, iar microcurenții de aer și deriva constantă în condiții de microgravitație o purtară înapoi spre peretele îndepărtat al celulei. Îl atinse cu blândețe, stabilizându-se.

— Nu Alex este problema, zise ea. Dă-mi voie să-ți spun câte ceva despre Jim Holden.

— Bine.

— Este un om bun, dar nu-și schimbă ușor părerea. În momentul de față, în mintea lui se dă o luptă. Pe de o parte, a fost trimis aici pentru a stabili pacea, și vrea să facă asta. Pe de altă parte, îi protejează pe ai săi.

— Pe femeia lui?

— Echipajul, sublinie Naomi pe un ton ușor caustic. Îi va lua ceva timp până să decidă să nu mai facă ceea ce a acceptat să facă și pur și simplu să răstoarne masa tratativelor.

Terminalul portabil al lui Havelock piui. Era un memento pentru a trece în revistă programările pentru săptămâna viitoare. Chiar și într-o situație de criză, sarcinile birocratice minore își cereau tributul. Consultă grila de programare.

— Și crezi că o va face.

— Îl are pe Amos cu el, spuse Naomi, de parcă asta ar fi explicat totul. Și atunci vor lua cu asalt nava și mă vor elibera.

Havelock izbucni în râs.

— Avem într-adevăr probleme de personal, dar nu văd cum ar putea ajunge la tine.

— Vorbești despre bărbatul care a evacuat o mulțime de oameni de pe Ganymede când era încă zonă de război. Și s-a dus singur în stația extraterestră de la Medina. Și a fugit singur din *Agatha King* când avea la bord două mii de zombi infectați de protomoleculă. A reușit să scape de pe Eros în timpul primei epidemii.

— Și se precipită acolo unde îngerii se tem să se aventureze.

— Și reușește. Nici nu-ți pot spune de câte ori și-a luat adio de la mine – întotdeauna se-ntoarce.

— Ca iubit, îmi pare un tip dur.

— Așa și este, zise Naomi izbucnind în râs. Însă merită.

— De ce?

— Pentru că face ceea ce spune că are de gând să facă. Iar dacă își propune să mă elibereze din celula asta, atunci ori se va întâmpla așa, ori va muri.

Avea o expresie calmă. De fapt, tonul ei era așa. Nu se lăuda. În orice caz, Havelock avu impresia că percepe în vocea ei o undă de neliniște, ceea ce-l tulbură mai mult decât lista de amenințări a căpitanului în funcție.

Închise grila de programare, concentrându-se pentru câteva secunde asupra terminalului portabil. La suprafața planetei era după-amiază, abia trecuse de jumătatea uneia dintre zilele de cincisprezece ore.

— Scuză-mă, îi zise el prizonierei. Trebuie să contactez pe cineva.

Izolă celula, al cărei grilaj din oțel căpătă o opacitate perlată și solicită o conexiune cu Murtry; câteva secunde mai târziu, șeful său apăru pe ecran. Soarele îl bronzase și o cicatrice mică de pe frunte aducea aproape cu un semn de castă. Îl salută pe Havelock cu o scurtă mișcare a capului.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă el.

— Voiam să te țin la curent în legătură cu prizoniera. Să discutăm strategia.

— Ai văzut accesul de furie al pilotului, nu-i așa?

— Șefu', tot ce ai spus despre faptul că ei dețin un armament extraordinar și că, dacă vor, ar putea să ne distrugă e valabil în continuare.

Pe fundalul transmisiei, se trânti o ușă, iar Murtry ridică privirea și încuviință din cap, apoi reveni la discuția cu Havelock.

— Acum nu mai este o problemă. Câtă vreme unul dintre ai lor se află la bordul navei, nu vor trage.

— Sigur?

— M-ar mira să fie altfel.

— Și care-i planul când RCE ne va da ordin s-o eliberăm? Poate c-ar fi bine să-i dăm drumul înainte de a ni se cere asta. Vom avea astfel un mic avans, pentru a câștiga ceva bunăvoință din partea celorlalți.

— Am depășit de mult stadiul bunăvoinței.

— Pur și simplu nu sunt sigur că avem autoritatea s-o reținem, iar dacă…

— Ești în celula ei?

Havelock clipi.

— Cum?
— *Tu* te afli în celula *ei*?
— Nu, domnule.
— Bine. Ea se află în a ta. Tu controlezi arestul, tu ai pistolul, așa încât tu ești șeriful. Dacă administrația centrală nu apreciază felul în care procedăm, vom face apel împotriva deciziilor pe care le va lua. Dacă pierdem apelul, pot trimite pe cineva pentru o întâlnire față în față. Până atunci, totul li se va părea atât de diferit, încât s-ar putea nici măcar să nu încerce. Iar administrația știe asta, Havelock. Aici noi decidem.
— Mda. Bine. Voiam doar să verific.
— Ușa mea este întotdeauna deschisă, zise Murtry pe un ton care, probabil, îi dădea de înțeles să nu-l mai deranjeze cu ideile lui stupide.
Conexiunea se întrerupse, iar Havelock rămase câteva clipe cu ochii pironiți pe ecran, după care reapăru grila de programe. Câteva secunde mai târziu, dezactivă dispozitivul de bruiere. Naomi plutea în celulă, propulsându-se dintr-o parte în alta ca un copil plictisit.
— Echipamentul tău de bruiere e de tot rahatul, spuse ea.
— Pe bune?
— Pe bune.
— Deci ai auzit?
— „Aici noi decidem”, îngână tânăra.
— Îmi pare rău. Trebuia să fie o discuție între mine și el.
— Știu, dar s-a auzit. Serios, mă auzi când urinez aici?
— Doar dacă se produce vid, zise Havelock simțind că roșește și cum îl cuprinde o stare de jenă din cauza întrebării. Se aude destul de tare.
— Nave vechi…
Bărbatul se întoarse la treburile lui zilnice. Un raport despre un furt din chesonul unuia dintre tehnicieni. Îl direcționă spre ofițerul de serviciu. Câtă vreme lucrurile erau destul de calme, iar echipajul se concentra asupra pericolelor din exterior, putea ține situația sub control. Faptul că aveau un dușman comun era de folos. Mulți dușmani comuni. Naomi începu să fredoneze ca pentru sine o melodie lină, care îi păru oarecum cunoscută. Havelock se relaxă o clipă ascultând-o. Asta ca să nu se enerveze.
— N-a fost singurul, spuse el.

— Poftim? făcu Naomi.

— N-a fost singurul care a scăpat de pe Eros în timpul epidemiei. Fostul meu partener se afla acolo. A scăpat și el. Apoi s-a întors mai târziu. Când a lovit Venus.

— Stai puțin… L-ai cunoscut pe *Miller*?

— Da.

— Ce mică-i lumea…

— Era unul dintre cei, să zicem, șase oameni respectabili care lucrau în Stația Ceres când Star Helix deținea contractul de securitate. El m-a sfătuit să renunț la Protogen înainte să se prăbușească și ei. Mi-a părut rău când a murit.

— S-ar simți măgulit.

— Aici nu noi suntem băieții răi. RCE n-a vrut să se ajungă la așa ceva. Spuneai că-ți place de Holden pentru că face întotdeauna ceea ce spune că are de gând să facă, nu? Așa suntem noi. RCE a cerut autorizația, a depus un proiect și am venit aici să facem ceea ce toată lumea era de acord că ar trebui să facem.

— Nu și cei din First Landing. Ei nu erau de acord.

— Nu, deoarece încălcau regulile pe care noi le respectam. Eu sunt doar… Știu cât de ciudat și de periculos este asta, dar, înainte ca prietenii tăi să înceapă să tragă cu proiectile magnetice în reactorul nostru, vreau să-nțelegi că în cazul ăsta nu noi suntem băieții răi.

Pe măsură ce vorbea, vocea îi devenea mai subțire și mai ascuțită. La sfârșit, aproape că striga. Își împreună mâinile și-și mușcă buza de jos.

— Ești puțin tensionat, zise Naomi.

— Da, puțin.

— Lasă-mă să plec și-o să pun un cuvânt bun pentru tine. În plus, asta-l va împiedica pe Holden să facă vreo prostie.

— Serios?

— Îl va împiedica să facă de fapt câteva prostii, preciză ea. E posibil să găsească o altă soluție. Este foarte priceput la așa ceva.

— Nu pot.

— Știu.

Nava intră treptat în umbra planetei, iar punțile pocniră și gemură în timp ce plăcile învelișului termic extern se ajustau la schimbarea de temperatură. Havelock se simți un pic rușinat. Ea

era prizoniera lui. El – temnicerul. N-ar fi trebuit să aibă nevoie de aprobarea ei. Dacă Naomi considera că Havelock și oamenii lui erau niște fasciști obsedați gata să ucidă prunci, asta nu schimba nimic din ceea ce trebuia el să facă. Naomi începu din nou să fredoneze. Era altă melodie. Ceva lent, în cheie minoră. După o vreme se opri.

— N-au fost singurii, spuse ea în timp ce Havelock definitiva programul pentru săptămâna aceea. Au fost singurii prinși în focar, însă locul era deja închis. O mică armată de mardeiași în echipamente blindate furate avusese grijă ca toată lumea să i se supună, împușcându-i pe cei care refuzau. Pentru a pregăti totul. Câțiva au scăpat.

— Pe bune? Cine?

— Eu, zise Naomi și strânse din umeri.

Capitolul 27

Elvi

Așezată pe creasta dealului, Elvi privea spre apus. Lumina dimineții ce se revărsa din spatele ei dezvăluia aripile a mii de vietăți asemănătoare fluturilor. Nu le mai văzuse până acum, dar astăzi umpleau aerul de la sol până la douăzeci de metri înălțime. O mulțime de creaturi minuscule. Sau insecte. Sau orice altă denumire avea să le atribuie omenirea acestor forme de viață neștiute. Pentru ea, în clipa asta, erau fluturi.

Se deplasau împreună ca niște bancuri de pești, independent și totuși într-o mișcare coerentă. Printre ei răzbăteau explozii de culoare – albastru, argintiu, rubiniu și verde – ce păreau pentru o clipă să schițeze un tipar anume, dizolvându-se apoi în haos. Se înălțară într-o coloană ce se îngustă, pentru ca apoi să se lărgească lăsându-se în jos. Trecură pe lângă ea în viteză și pentru câteva secunde roiul o învălui, aripile lor cât o palmă mângâind-o ușor, cu un sunet ca de foi de hârtie în cădere și un parfum curat și astringent ca de mentă, dar fără să fie mentă. Zâmbi și-și ridică brațele în norul acela viu, pentru a se bucura de frumusețea momentului; apoi se îndepărtară, iar Elvi se întoarse să-i urmărească vălurindu-se prin aer, rostogolindu-se spre sud, de parcă ar fi avut o destinație specială.

Se ridică în picioare și se întinse, aranjându-și pe șold geanta pentru eșantioane. Razele soarelui îi mângâiau umerii și ceafa în timp ce înainta pe întinderea prăfuită presărată cu pietre. Ruinele se înălțau spre nord și First Landing se zărea ca o pată nedefinită alături, tot ce era omenesc fiind ascuns de curba orizontului și de forma dealurilor. Tot, cu excepția ei.

Ici-colo mai rămăseseră câțiva fluturi, probabil morți. Sau poate se odihneau. Se ghemui lângă unul dintre ei și-i cercetă albastrul vibrant al aripilor, structura complexă a corpului arămiu – sau a ceea ce credea că era corpul – acolo unde se plia, cu articulații întrepătrunse, ca o balama. Își puse mănușile și ridică trupul minuscul. Nu mai bătea din aripi. Chiar dacă asta

însemna că va obține mai puține date fiziologice, spera să fie deja mort.

— Îmi pare rău, micuțule, spuse Elvi în caz că ar mai fi fost viu. Este în numele științei.

Îl împături într-o folie neagră de protecție, pe care o sigilă, și declanșă secvența de colectare. Setul de ace de eșantionare țăcăni și începu să bâzâie. Femeia miji ochii spre arcul alb-albăstrui al cerului. Punctul roșu plutea la vreo cincisprezece grade deasupra orizontului, suficient de strălucitor pentru a se vedea prin perdeaua subțire și verzuie a norilor.

Geanta vibră și afișă un cod de eroare pe care Elvi nu-l mai văzuse până atunci. Își scoase terminalul și-l conectă la canalul de ieșire al genții. Datele preliminare nu aveau nicio noimă. Femeia se simți străbătută de un fior de neliniște rece ca gheața. Dacă geanta se defectase, putea dura zile întregi până când singura navetă în funcțiune ar fi reușit să-i aducă alta din *Israel*. Nici măcar nu era sigură că aveau una de rezervă, dacă nu cumva se pierduseră toate printre resturile navetei grele ce se prăbușise. Perspectiva ca ani întregi de acum încolo să treacă la colectarea manuală a datelor și să-și petreacă nopțile făcând disecții ca în primii ani de facultate o învăluia ca o fantomă a trecutului. Scoase fluturele. Cadavrul părea aproape neschimbat, la fel ca atunci când îl băgase înăuntru. Se așeză turcește lângă el și derulă programul de verificare a sistemului genții de eșantionare, în timp ce-și mușca buzele în așteptarea unui nou cod de eroare.

Rezultatul se dovedi pozitiv. Se uită la geantă, apoi la fluture, din nou la geantă. Se contura o a doua ipoteză, la fel de neplăcută ca prima. Poate chiar mai rea. Ridică fluturele mort și porni înapoi spre barăci. Locuința lui Fayez era o banală construcție geodezică verde pe care o instalase pe la jumătatea pantei unei coline, suficient de sus încât să nu fie afectată de precipitațiile care ar fi însoțit o furtună, dar nici chiar spre culme, unde ar fi fost măturată de vânt. Fayez ședea pe un taburet, rezemat de peretele barăcii. Purta o pereche de pantaloni de lucru din polifibră, un tricou și un halat de baie descheiat. Nu se bărbierise de câteva zile, ceea ce îl făcea să pară mai bătrân.

— Ăsta nu-i animal, zise Elvi arătându-i fluturele.

Bărbatul balansă taburetul în față, coborându-l cu picioarele pe sol.

— Și eu mă bucur să te văd, spuse el.

— Aici nu sunt două biomuri care se unesc. Sunt trei. Ăsta… Nu știu ce-o fi, însă n-are niciun punct comun, chimic sau structural, la care te-ai aștepta.

— Te-a căutat Lucia Merton. Te-ai întâlnit cu ea?

— Poftim? Nu. Uite, ăsta-i alt mecanism. Tot în genul *ăluia*, arătă spre luna roșiatică joasă.

— De acord.

— Și dacă de fapt ele nu se trezesc doar pentru că noi suntem aici? Dacă formează un ansamblu coerent? Atunci s-ar complica totul.

Fayez se scărpină în cap deasupra urechii stângi.

— Am impresia că vrei să ajungi undeva, Elvi, dar nu știu despre ce-i vorba.

— Cum aș putea să-nțeleg locul ăsta când el continuă să schimbe la nesfârșit toate regulile? zise tânăra, iar vocea îi păru chiar și ei stridentă.

Furioasă, aruncă fluturele pe jos, însă imediat regretă gestul. Nu că fluturelui i-ar fi păsat în vreun fel, ci pur și simplu fiindcă gestul i se păru crud. Fayez afișă zâmbetul său tăios, obișnuit.

— Nu pe mine trebuie să mă convingi. Știi ce am făcut toată dimineața?

— Ai băut?

— Aș fi vrut eu. Am analizat datele transmise de *Israel* despre suprafața planetei. Pe partea opusă a lui Ilus există un șir de insule ce par să aibă o activitate vulcanică imensă. Doar că, din câte îmi dau seama, planeta asta n-are plăci tectonice. Și atunci ce naiba imită activitatea vulcanică? Știi la ce lucrează Michaela?

— Nu.

— Radiațiile ultraviolete care ating solul aici au un tipar, ca și cum ar fi un fel de semnal purtător. Nu apar înainte ca lumina soarelui să atingă exosfera, dar când ajung aici, se manifestă după un model complex și coerent. Ea nu-și dă seama de unde provine. Grupul de lucru al lui Sudyam a găsit ceva despre care cred că ar putea fi molecule complexe ce includ elemente transuranice stabile.

— Cum funcționează?

— Crezi că știu?

Elvi își duse o mână pe umărul opus, simțind transpirația prelingându-se de-a lungul coloanei vertebrale.

— Trebuie să…

— … îi zici lui Holden. Știu.

— Voiam să spun „să-mi revizuiesc datele”. Cine știe, poate că există o structură comună între ăsta, și arătă din cap spre fluture, și chestia aia mare din deșert. Poate că reușesc să găsesc o noimă în toată treaba asta.

— Dacă nu poți tu, nimeni nu poate.

Ceva din vocea lui îi atrase atenția și îl privi cu băgare de seamă. Fața ascuțită de vulpoi a bărbatului părea mai flască în jurul ochilor și în zona maxilarelor. Pielea din jurul ochilor era mai umflată ca de obicei.

— Ești în regulă?

Fayez izbucni în râs și-și deschise larg brațele spre orizont, pentru a cuprinde parcă întreaga planetă – întregul Univers.

— Mă simt grozav. Pur și simplu splendid. Mulțumesc de întrebare.

— Îmi pare rău. Voiam doar…

— Nu, Elvi, să nu-ți pară rău. Continuă să te ocupi de toate astea ca până acum. Mai adaugă câteva straturi de indiferență și mergi înainte, draga mea, mergi înainte. Eu salut orice te ține sănătoasă și în bună stare de funcționare într-un astfel de loc. Chiar o să mă și rog cu Simon în fiecare duminică dimineața. Uite unde am ajuns. Orice e bine pentru tine are binecuvântarea mea.

— Ar trebui să-ți spun „mulțumesc”?

— *Afwan*, spuse el fluturându-și mâna. Doar un lucru îți mai zic: înainte să te îngropi din nou în bazele tale de date, du-te s-o vezi pe Merton. Părea îngrijorată.

•

Băiatul care stătea pe masa de examinare din clinică avea șase ani. Pielea îi era la fel de măslinie ca a lui Elvi, dar cu o nuanță cenușie. Nu era vorba de uscăciune, ci de ceva mai profund. Avea ochii injectați, de parcă ar fi plâns. Poate chiar plânsese. Mama lui stătea în picioare într-un colț al încăperii, cu brațele încrucișate și o privire încruntată. Vocea Luciei era aspră și calmă, însă umerii îi erau foarte tensionați.

— Am observat treaba asta aici, zise ea în timp ce-și deplasă degetul de-a lungul obrazului copilului și desprinse puțin pleoapa inferioară de suprafața înroșită a globului ocular.

Decolorarea era aproape invizibilă din cauza roșeții, dar exista. O nuanță slabă de verde.

— Văd, spuse Elvi zâmbindu-i băiețelului, care nu reacționă în niciun fel. Așadar, Jacob…

— Jason.

— Scuză-mă. Jason. De cât timp ai probleme cu vederea?

Băiatul ridică din umeri.

— Păi, imediat după ce au început să mă doară ochii din nou.

— Și totul îți pare… verde?

El aprobă din cap. Lucia atinse brațul lui Elvi. Fără să scoată un cuvânt, doctorița proiectă un fascicul de lumină în ochiul lui Jason. Irisul abia reacționă, iar Elvi întrezări ceva în lichidul din spatele corneei, ca un acvariu prost întreținut. Dădu din cap afirmativ.

Lucia se ridică în picioare și-i zâmbi femeii.

— Te rog să aștepți aici împreună cu el, Amanda. Mă întorc repede.

Amanda încuviință cu o mișcare scurtă a capului. Elvi o lăsă pe Lucia să iasă prima pe ușa camerei de examinare, după care străbătură un hol scurt. Afară se stârnise o briză uscată ce făcea să zăngănească ușile și ferestrele clinicii.

— Este singurul caz de felul ăsta, zise Lucia. N-am găsit nimic în studiile de specialitate.

— Mama lui nu prea pare să mă simpatizeze, spuse Elvi încercând să facă o glumă.

— Soția ei a fost ucisă de forțele de securitate RCE.

— Ah, îmi pare rău.

Aparatul de testare era bun, dar vechi. Să fi avut zece, poate cincisprezece ani. O scrijelitură lungă străbătea partea de jos a ecranului, unde îl zgâriase ceva. Lui Elvi nu-i venea să creadă că aparatul făcuse o asemenea călătorie, ajungând aici de pe Ganymede sfâșiat de război. Era surprinsă că mai funcționa, dar ecranul prinse viață când Lucia introduse codul de acces. Eșantionul era frumos în felul lui. O ramificare de verde elegant, ca o pictogramă însemnând *copac*.

— A început în matricea extracelulară, zise Lucia. O inflamație ușoară și nimic mai mult. Speram să dispară de la sine.

— Doar că acum a ajuns în umoarea vitroasă.

— Mă-ntrebam…, începu Lucia, dar Elvi deja își scosese terminalul și începuse să-l sincronizeze cu aparatul.

Nu-i trebui mai mult de câteva secunde pentru a stabili o legătură. Și introduse datele.

— În regulă, spuse ea. Echivalentul cel mai apropiat îl constituie niște organisme din apa de ploaie.

Lucia clătină din cap, iar Elvi ridică un deget, arătând în sus:

— Știi de ce au norii nuanța asta verzuie? Acolo sus există un biom de organisme care au găsit modalități de a exploata umiditatea și expunerea la o radiație ultravioletă intensă.

— Asemenea plantelor? Ciupercilor?

— *Exact*. Nu-i locul unde ne-am petrecut cele mai multe cicluri, însă pare o nișă destul de frecventată. Cu o mulțime de specii care se luptă pentru resurse. Presupun că micuțul ăsta se afla într-o picătură de ploaie care a căzut în ochiul lui Jason și a găsit o modalitate de a trăi acolo.

— A avut deja mai multe infecții oculare, însă toate din cauza unor organisme cunoscute. Chestia asta… Crezi că-i contagioasă?

— Nu cred. Pentru ea suntem la fel de necunoscuți cum este ea pentru noi. A evoluat pentru a se dezvolta în aer printr-un ciclu acvatic. Dacă poate să trăiască în noi, înseamnă că tolerează sarea, ceea ce este foarte interesant. Dacă ochii puștiului erau deja compromiși, s-ar putea să fi fost vulnerabil la asta, dar câtă vreme nu începe să-și arunce lacrimile în oameni, nu cred să ajungă prea departe.

— Și vederea lui?

Elvi își îndreptă poziția. Lucia o fixa cu un aer serios, aproape furioasă. Elvi știa că nu era din cauza ei, ci din pricina îngrozitoarei ignoranțe cu care se luptau amândouă.

— Nu știu. Aveam certitudinea că ceva de genul ăsta se va întâmpla mai devreme sau mai târziu, dar n-am habar ce putem face în acest sens. Doar să le spunem oamenilor să nu iasă afară când plouă.

— Asta nu-l va ajuta pe Jason. N-ai putea cere laboratoarelor de la sediul central să ne ajute?

O sută de obiecții se năpustiră în mintea lui Elvi. „N-am niciun control asupra echipelor de cercetare RCE și toate analizele de date sunt planificate și se desfășoară cu luni înainte față de

locul în care ne aflăm acum și tocmai am luat în dimineața asta alt eșantion dintr-un al treilea biom”. Își activă terminalul și înregistră o copie a datelor aparatului, după care o transferă într-un format preferat de RCE și o trimise la *Israel*, iar de acolo, prin Inel, spre Pământ.

— O să încerc. Până atunci însă, trebuie să-i anunțăm pe oameni că există o problemă. Carol Chiwewe a fost informată?

— Știe că sunt suspicioasă și că voiam să-ți spun despre asta.

Elvi dădu din cap, încercând deja să găsească cea mai bună modalitate de a-i prezenta problema lui Murtry.

— Păi, tu îi informezi pe ai tăi, iar eu o să le spun alor mei.

— Bine, zise Lucia și continuă o clipă mai târziu: Urăsc că s-a ajuns la „ai tăi” și la „ai mei”. Unul dintre profesorii pe care i-am avut în școală obișnuia mereu să spună despre contagiune că este dovada absolută a existenței unei comunități. Oamenii puteau pretinde cât voiau că nu există consumatori de droguri, prostituate și copii nevaccinați, pentru că atunci când se declanșa epidemia nu mai conta decât cine respira același aer ca tine.

— Nu știu dacă treaba asta este liniștitoare sau îngrozitoare.

— Este loc pentru toți. Asta mă sperie la fel de mult ca tot ce s-a întâmplat deja. Acest… flecușteț. Și dacă nu reușim să rezolvăm problema?

— Probabil că vom reuși. Și atunci o vom rezolva și pe următoarea. Și pe următoarea. E dificil și delicat, dar totul va fi bine.

— Chiar crezi asta? întrebă Lucia arcuind o sprânceană.

— Firește. De ce nu?

— Chiar nu ți-e frică deloc?

Elvi făcu o pauză, gândindu-se la întrebare.

— Dacă mi-e frică, n-o simt, răspunse ea. Nu-i ceva la care să mă gândesc.

— Ar trebui să profităm de toate atuurile pe care le avem. Dar ce zici de a treia tabără?

Elvi nu înțelese imediat la ce se referea Lucia, însă îi veni în minte vocea ironică a lui Fayez și inima îi sări din loc. Își detestă pentru o clipă reacția aceea, dar nu se descurajă.

— O să-i spun lui Holden, zise ea.

La restaurant, Holden stătea la o masă aplecat deasupra terminalului său portabil. Se bărbierise și se pieptănase. Avea

cămașa călcată. „S-a dichisit”, răsună o voce în mintea ei, pe care o reduse numaidecât la tăcere.

Din terminal, printre pârâituri, se auzea vocea ascuțită a unei femei.

— … strâng toate boașele pe care reușesc să pun mâna, până când cineva va-ncepe să urle, dar va dura o vreme. Știu că te gândești să faci publică chestia asta, pentru că ești al naibii de prost și mereu te gândești numai la asta. Tu și dezvăluirile publice sunteți ca un puști de șaisprezece ani care se trezește în fața unei perechi de țâțe. Doar atât ai în cap. Deci înainte chiar să-ncepi…

Cu pas greoi, Amos apăru din lateral cu același zâmbet larg și prietenos ca întotdeauna, însă Elvi avu impresia că era ușor crispat. Capul lui mare și chel o ducea mereu cu gândul la bebeluși se abținu să-l mângâie cu afecțiune.

— Hei! făcu Amos. Îmi pare rău, dar căpitanul are puțină treabă.

— Pe cine ascultă?

— Națiunile Unite. Încercă să-l facă pe șeful tău să ne elibereze secundul.

— Nu-i șeful meu, se apără Elvi. E securitatea lui Murtry. Este o structură complet diferită.

— Nu le am cu chestiunile astea corporatiste.

— Voiam doar să…

Holden își îndreptă spinarea, privindu-și videocamera terminalului. Buzele lui schițară un zâmbet crispat și Elvi își pierdu șirul gândurilor.

— Lasă-mă să lămuresc lucrurile, spuse bărbatul cu voce joasă și dură ca piatra. Totul s-a făcut la ordinele mele. Dacă Royal Charter vrea ca la întoarcere să mă dea în judecată fiindcă am ordonat echipajului meu să le dezactiveze naveta transformată în mod ilegal într-o bombă, voi fi bucuros să…

— Doamnă Okoye…, făcu Amos.

— Poftim? Scuză-mă. Nu, era vorba doar despre faptul că se-ntâmplă niște lucruri despre care m-am gândit că ar fi bine să știe și el.

Amos clătină din cap cu o expresie care aducea aproape a părere de rău.

— Nu. Nu se-ntâmplă nimic până când secundul nu va fi eliberat.

— Totuși se-ntâmplă, insistă Elvi. Și nu doar un singur lucru. Am descoperit astăzi mai multe artefacte care se trezesc. Unele dintre ele ar putea fi luate drept animale din fauna locală. Dacă ne-am fi aflat aici de mai multă vreme, astfel încât să întocmim un catalog, am fi putut spune care sunt reale și care nu, dar așa, totul pare nou. Deci nu știm nimic.

— Adică unele dintre șopârlele astea sunt chestii de-ale protomoleculei? întrebă Amos.

— Da. Poate. Încă nu știm. Și sunt mai multe, fiindcă biomul local începe să găsească modalități de a ne invada. Ne exploatează resursele. Și cum nu s-a construit cupola care trebuia să asigure un perimetru securizat, toată microfauna noastră se dispersează cam peste tot, amestecându-se cu ecosfera locală – nu există vreo modalitate s-o recuperăm, astfel încât contaminăm totul și totul ne contaminează…

Vorbea prea repede și ura asta. Când se va întoarce pe Pământ, în caz că se va mai întâmpla așa ceva, va trebui să urmeze cursuri de comunicare. Ori altceva care s-o ajute să nu mai turuie întruna, ca o cutie de conserve rostogolindu-se pe scări.

— *Totul* a intrat în faza de accelerare, continuă ea. Poate că-i o reacție la prezența noastră aici sau la ceea ce facem. Sau poate că nu. Și știu că nu prea reușim să ne dăm seama care-i treaba și să ne-nțelegem între noi, și chiar îmi pare rău de asta.

Acum i se umpluseră ochii de lacrimi. Doamne… Câți ani avea? Doisprezece?

— Dar trebuie văzut ce se-ntâmplă, pentru că-i periculos, cu adevărat periculos, și are loc acum. Se va ajunge într-un punct critic, după care va urma ceva urât de tot.

Dintr-odată Holden apăru acolo, cu ochii ațintiți asupra ei, cu vocea sa liniștitoare. Își șterse lacrimile cu dosul palmei, întrebându-se în clipa aceea dacă nu cumva ceea ce-l infectase pe Jason ajunsese pe pielea ei.

— Hei, făcu Holden, ești în regulă?

— Da, răspunse Elvi. Sunt bine. Îmi pare rău.

— Nu-i nicio problemă. Spuneai ceva despre un punct critic?

Ea încuviință din cap.

— Și cum ar arăta așa ceva?

— Habar n-am. Nu *am* cum să știu. Nu înainte de a se întâmpla.

Capitolul 28

Basia

Basia plutea deasupra planetei.

La o mie șapte sute de kilometri mai jos, Ilus se rotea într-un ritm amețitor. Alex îi explicase că *Rosinanta* avea o perioadă de rotație orbitală de ceva mai puțin de două ore, însă Basia nu simțea asta. Deoarece plutea în afara navei, în condiții de microgravitație, urechea lui internă îi spunea că e în derivă, nemișcat. Așa că Universul întreg părea să se rotească mult prea iute, asemenea jucăriei unui copil uriaș. La fiecare oră trecea de la întuneric la lumină, revenind peste o oră înapoi la întuneric, cu soarele înălțându-se de dincolo de Ilus, rotindu-se în spatele lui, apunând din nou nu peste multă vreme. Basia se afla în exterior de suficient timp pentru a asista de trei ori la schimbarea aceea, centrul cosmosului său personal.

Oceanul imens al planetei era cufundat în noapte. Șirul de insule care-l străbătea era doar o succesiune de punctulețe negre într-o întunecime și mai mare. Una dintre insule, cea mai mare dintre ele, avea conturul marcat de o lumină verzuie slabă. O luminescență se vedea și în valurile ce se izbeau de plajele și de stâncile sale.

Partea luminată a lui Ilus era dominată de unicul continent al planetei. În sfertul sud-vestic se întindea un deșert imens. First Landing era chiar la nord de el, însă colonia era mult prea mică pentru a putea fi văzută cu ochiul liber. Până și imensele turnuri extraterestre unde se întâlnise cu Coop și Kate și cu toți ceilalți într-o altă viață erau prea mici pentru a fi detectate.

— Ești bine, camarade? se auzi vocea lui Alex pe sistemul de comunicații. Suntem în derivă de ceva vreme. Trapa asta nu se va repara singură.

În timp ce vorbea, *Edward Israel* trecuse în partea luminată a planetei și strălucea ca o scânteie albă micuță. Se găsea prea departe pentru a fi văzută, dar, în termeni orbitali, foarte aproape. Alex menținea *Rosinanta* pe o traiectorie paralelă, astfel încât să poată avea în permanență tunul fixat asupra ei.

— E frumoasă, spuse Basia contemplând planeta ce se rotea dedesubt. Când am ajuns în *Barb*, nu mi-am făcut niciodată timp s-o privesc. Dar e o planetă splendidă.

— Hei, făcu Alex cu vorba lui tărăgănată, îți amintești când am vorbit despre euforia care te poate cuprinde în timpul unei ieșiri în spațiu, nu?

— Nu sunt la prima experiență de genul ăsta, răspunse Basia. Cunosc fenomenul și mă descurc. Aproape am terminat cu trapa. Doar luam o pauză.

Serviseră toate mesele împreună. Alex împărtășise cu el colecția sa de filme *noir revival* din secolul XXII. Lui Basia i se părea că poveștile erau prea sumbre, prea deznădăjduite pentru gustul lui. Nu mai departe de aseară văzuseră *Naked Comes the Gun*, după care se lansaseră într-o lungă conversație despre băuturi, în care Alex încercase să-i explice de ce greșea reacționând în felul ăla.

Și, după cum îi promisese lui Naomi, Alex întocmise pentru Basia un plan de reparații ce trebuiau făcute, printre care și un braț de acționare al uneia dintre cele două trape de încărcare a torpilelor.

Trapa se căsca lângă el, o ușă de un metru lățime și opt metri lungime în flancul navei de război. În interior se zărea un tub alb, masiv. Una dintre torpile. Părea prea mare pentru a fi doar o simplă rachetă. Aproape semăna cu o mică navă spațială. Nu părea periculoasă, doar bine făcută și funcțională. Basia știa că în inima ei se afla un focos destul de puternic încât să transforme o altă navă spațială în metal topit și plasmă. Nu se prea potrivea cu curbele albe, domoale și senzația de calm și de soliditate.

Brațul defect fusese deja tăiat și plutea în apropiere, la capătul unei legături magnetice, așteptând să fie dus înăuntru. Cu părere de rău, Basia întoarse spatele priveliștii minunate oferite de Ilus și scoase noul braț din hamul special de la spate.

— Mă-ntorc la muncă, îl anunță pe Alex.

— Recepționat, răspunse pilotul. Aș fi bucuros dacă elementul de acționare ar funcționa din nou.

— Ai de gând să-l folosești? întrebă Basia.

— Neee, dar mi-ar plăcea, în caz de nevoie, să am posibilitatea asta, spuse Alex izbucnind în râs; râdea, dar era și serios în același timp.

Basia începu să fixeze noul braț în monturile de pe carcasă și de pe trapa rachetelor. Nu știa mare lucru despre electronică și se temuse că operația de conectare a noului dispozitiv îi va depăși competențele, însă întregul sistem se reducea la o singură fișă ce trebuia introdusă într-un port din interiorul carcasei brațului. „Logic”, își zise el după ce se mai gândi un pic. Navele de luptă fuseseră proiectate pornindu-se de la ideea că avariile erau inevitabile. Că uneori trebuiau făcute reparații în medii ostile. Adoptarea unei construcții modulare pentru a facilita schimbarea pieselor nu era doar o chestiune logică, ci și indispensabilă pentru supraviețuire. Se întrebă dacă marțienii avuseseră vreun centurian în echipa de proiectare.

— *Barbapiccola* este pe partea noastră față de Ilus, spuse Alex cu aceeași voce leneșă, adormită.

— Poți să mi-o arăți?

Basia se uită în jur, dar nu văzu decât planeta ce strălucea sub el și scânteia albă a lui *Edward Israel*.

— Stai puțin.

O clipă mai târziu, pe HUD-ul lui Basia apăru un punctuleț verde ce se deplasa încet, în derivă.

— Punctul ăla?

— Se află în locul unde *este* punctul. Dar e prea departe pentru a fi vizibilă în momentul ăsta. Doar o clipă…

Pe HUD apăru un pătrat verde, care se mări apoi ca văzut prin telescop, până când cargobotul îndepărtat ajunse de mărimea unghiei de la degetul său mare.

— Asta-i la amplificarea cincizeci, zise Alex.

— Spațiul este imens.

— S-a mai spus. Și ăsta-i doar spațiul de pe orbita inferioară din jurul unei planete. Te ia cu amețeală când te gândești la asta.

— Încerc să nu mă gândesc.

— E mai înțelept.

Barbapiccola semăna cu un container de transport metalic, având conul de propulsie al reactorului la un capăt, iar în partea de sus, suprastructura masivă a postului de comandă și de control. Era urâtă și perfect funcțională. O creație a vidului care n-avea să cunoască nicicând temperaturile degajate de fricțiunea cu atmosfera.

Calele mari, ce ocupau cea mai mare parte din interiorul navei, erau probabil pline cu minereul de litiu pe care deja îl extrăseseră de pe Ilus.

Și care aștepta să fie livrat rafinăriilor din Stația Pallas. Pentru ca apoi să se cumpere alimente, medicamente și îngrășăminte – tot felul de produse de care colonia pe cale de a se naște avea nevoie pentru a supraviețui.

Așteptând să-i ducă fata departe.

— Putem vorbi cu ei? întrebă Basia.

— Cum? Cu *Barb*? Sigur că da. De ce?

— Fiica mea se află la bord.

— S-a făcut, veni răspunsul, urmat de un cârâit de paraziți.

Câteva clipe mai târziu se auzi o voce cu un pronunțat accent centurian:

— *Que*?

— Sa bueno. *Basia Merton*, *mé*. *Suche nach Felcia Merton*. *Donde*?

— Sa sa, zise vocea pe un ton ce oscila între curiozitate și iritare.

Conexiunea rămase deschisă, dar nu se auzi nimic.

În timp ce aștepta, Basia termină de montat brațul și-l conectă. Pe frecvența navei, îl apelă pe Alex pentru a-i spune să-l testeze, iar dispozitivul se deschise și se închise de mai multe ori, fără a înțepeni sau a răsuci trapa. Motorul produse o ușoară vibrație în fuzelajul de sub cizmele sale magnetice, făcându-i casca să zbârnâie.

— Tati? se auzi o voce șovăitoare.

— Iubito, Felcia, eu sunt, puiule, răspunse bărbatul încercând să nu se bâlbâie ca un idiot, însă fără a reuși prea mult.

— Tati! strigă fata.

Încântarea îi colora glasul. Avea o voce mai profundă acum, mai puternică, dar rămăsese același glas de fetiță care țipa *Tati*! când Basia se întorcea acasă de la serviciu. Încă avea puterea să topească părțile dure, furioase și mature din inima lui.

— Sunt aici cu tine, scumpa mea.

— În *Barbapiccola*? întrebă ea confuză.

— Nu, pe orbită. Deasupra lui Ilus. Îți văd nava, draga mea. O văd în zbor.

— Stai să găsesc un ecran! Unde ești? Să mă uit după tine.

— Nu, stai liniștită, n-are rost. Sunt destul de departe. A trebuit să măresc foarte mult ca să te văd. Mai vorbește-mi un minut, înainte să treceți de cealaltă parte a planetei.

— Bine. Se poartă frumos cu tine acolo?

Basia izbucni în râs.

— Și fratele tău voia să știe același lucru. Sunt de treabă – cei mai buni temniceri din câți am cunoscut. Tu?

— Toată lumea e drăguță, dar îngrijorată, pentru că s-ar putea ca nava RCE să nu ne lase să plecăm.

— Totul va fi-n regulă, puiule, spuse Basia mângâind spațiul gol de parcă ar fi putut să-l vadă și să primească alinarea lui. Holden o să rezolve lucrurile.

— Dar te-a luat prizonier, tati.

— Mi-a făcut o favoare, Felcia. M-a salvat.

Și în clipa aceea își dădu seama că rostise adevărul. Murtry l-ar fi ucis. Iar fiul și soția lui rămăseseră pe planetă.

— Am vrut doar să te salut. Nu să vorbim despre chestiile astea.

— Atunci, bună, tati, răspunse Felcia cu vocea ei de fetiță deja mare.

— Bună, zvârlugă, îi replică el cu o poreclă pe care n-o mai folosise de multă vreme.

Fata scoase un sunet ciudat, iar lui Basia îi trebui un moment până să-și dea seama că plângea.

— N-o să te mai văd niciodată, tati, rosti cu glas plin de emoție.

Voi s-o contrazică, s-o liniștească, dar își aminti de discuția avută cu Alex și-i spuse:

— Se prea poate, zvârlugă. Și nu va fi decât din vina mea. Să nu uiți asta, da? Am încercat să fac ceea ce credeam că-i corect, dar am intrat în belea, și asta numai din cauza mea, așa că trebuie să plătesc.

— Nu-mi place treaba asta, spuse Felcia plângând în continuare.

„Nici mie, draga mea”, gândi Basia, dar rosti cu voce tare:

— Asta este, *sa sa*? Asta este. Nu înseamnă că nu vă iubesc pe tine, pe mama ta și pe Jacek.

„Și pe Katoa, pe care l-am lăsat să moară”.

— Mi se spune că trebuie să plec, zise Felcia.

Punctulețul verde care ascundea masiva navă spațială la bordul căreia se afla fiica lui se îndepărta spre orizont, iar conexiunea se întrerupse. Iar Basia nu putea decât să urmărească neputincios cum distanța inimaginabilă dintre ei creștea tot mai mult, până când se interpuse o planetă.

— Bine, draga mea. Atunci la revedere. Te iubesc.

Răspunsul fetei se pierdu însă când *Barbapiccola* alunecă în spatele lui Ilus, iar comunicarea se întrerupse în zgomotul paraziților. Pe orbita acestei lumi noi încă nu existau sateliți-releu. Se revenea la câmpul vizual, ca primitivii din secolul al XIX-lea, cu primele lor transmisii radio în interiorul atmosferei. Basia evocă în memorie casa lui, care nu era decât o baracă într-un orășel cu două drumuri prăfuite. Poate așa îi fusese destinat.

La o mie șapte sute de kilometri mai jos, planeta lui se rotea. Sub picioarele sale, o navă spațială capabilă să străbată sistemul solar vibra cu o putere abia reținută.

Poate nu *tocmai* ca un primitiv din secolul al XIX-lea.

— Ești gata să te-ntorci? se auzi vocea lui Alex, care-l scoase din reverie.

— Imediat, făcu sudorul. Poți să-mi arăți unde-i First Landing?

— Sigur. Se-ndepărtează, dar îl mai poți vedea.

Un alt punctuleț verde îi apăru pe HUD, într-un loc situat la nord de marele deșert de pe Ilus. Basia știa unde să se uite; crezu chiar că distinge exploatarea minieră din nordul așezării, dar se înșela probabil, deoarece își dorea foarte mult s-o vadă.

Lucia era acolo, având grijă de pacienți, ocupându-se de Jacek. Era zi, așa încât în mod sigur se afla la lucru. Basia încercă să-și imagineze ce făcea în momentul acela. Tentația de a-l ruga pe Alex să ia legătura cu orășelul ca să poată vorbi cu ea devenise aproape irezistibilă. Dar fusese deja destul de egoist cerând o conexiune cu Felcia. Acum era o sursă de durere pentru familia sa. Singura mângâiere pentru el era în detrimentul lor.

Așa că renunță și începu să-și strângă uneltele și dispozitivul de acționare deteriorat.

Oare, dacă nu s-ar mai fi întors niciodată, Lucia și-ar fi găsit pe altcineva? Încercă să se convingă că era genul de bărbat care ar fi vrut asta pentru ea. Că fericirea ei era mai importantă

decât teama lui de a o pierde. Încercă ideea ca pe o haină nouă, căutând să vadă dacă se simțea în largul lui.

Nu reușea. Văzu cât se poate de clar, ca și cum Alex i-ar fi focalizat HUD-ul asupra ideii, că *nu* era genul acela de bărbat. Era greu de spus dacă reprezenta o dovadă măgulitoare a angajamentului față de căsnicia lui sau un comentariu caustic la adresa propriului sentiment de nesiguranță și egoism. Ca aproape tot i se întâmplase în ultimele luni, problema era neclară și greu de abordat.

Avea să se întoarcă împreună cu Holden, probabil la complexul Națiunilor Unite de pe Luna. APE va pretinde că este unul dintre cetățenii lor, însă Ganymede fusese inițial o colonie a Națiunilor Unite. Încă existau dezbateri – care aveau să mai dureze zeci de ani – despre legalitatea în baza căreia oamenii deveneau cetățeni ai anumitor guverne. Ceea ce însemna foarte mult timp pentru a fi judecat în calitate de cetățean al Națiunilor Unite pentru crime împotriva unei companii cu sediul în cadrul Națiunilor Unite și aruncat în închisoare pe veci.

Probabil ani de procese.

Basia începu să străbată încet fuzelajul *Rosinantei*, trăgând după el cutia cu scule și piese de schimb. Ajuns la pupa navei, se opri, așteptând ca lada să treacă plutind pe lângă el, până unde-i permitea cablul de care era legată. Când trase de cutie, simți o durere în brațe, însă doar pentru o clipă, până îi frână impulsul.

— Deschide trapa calei, îi spuse lui Alex.

— Am înțeles, răspunse pilotul și nava începu să vibreze sub tălpile lui Basia.

Cele două uși grele ale calei porniră să culiseze încet. Când se deschiseră aproape pe jumătate, el trase scuturând de cablu, iar după o mișcare de balans, lada cu scule zvâcni și intră în cală. Dădu drumul la cablu și o lăsă să intre plutind înăuntru, fără să fie tras și el.

Cu coada ochiului, Basia zări deodată o străfulgerare, de parcă ar fi fost flash-ul unui aparat de fotografiat în depărtare. Se întoarse să se uite, așteptând să vadă una dintre celelalte două nave mișcându-se în lumina soarelui. Zări în schimb un punct de lumină albă ce creștea întruna, deasupra celei mai mari insule de pe Ilus. Era suficient de strălucitor încât să

mascheze slaba luminescență verzuie a plajelor sale – și se extindea cu repeziciune.

În câteva clipe, fața întunecată a planetei fu luminată de parcă ar fi răsărit un al doilea soare. Celelalte insule din șir deveniră dintr-odată vizibile într-un contrast violent de alb și negru, aruncând umbre lungi peste ocean pe măsură ce pata albă se întindea. Simți cum inima începe să-i bată cu putere.

— Alex? întrebă Basia.

Oceanul din jurul insulei se înălță, umflându-se dincolo de conturul planetei, probabil într-un tsunami de câțiva kilometri înălțime. Dar înainte ca Basia să perceapă adevărata dimensiune a forțelor implicate într-un asemenea fenomen, acesta dispăru. Insula, înălțarea titanică a apelor oceanului, insulele mai mici din apropiere, toate pieriră într-o coloană de foc alb și ciuperca unui nor ce creștea rapid.

Vizorul se întunecă brusc și Basia avu sentimentul că, dacă nu s-ar fi declanșat sistemul automat, lumina venită dinspre planetă l-ar fi orbit. Chiar și cu protecția aceea, zări coloana de foc crescând și proiectând în aer vapori albi care, țâșnind din atmosfera planetei, se transformau în cristale de gheață scânteietoare ce se îndepărtau în viteză de puțul gravitațional ca o ploaie de bucăți de sticlă dintr-o fereastră spulberată de un glonț.

O ondulare masivă, asemenea unei preerii măturate de vânt, se îndepărtă cu viteză de stâlpul de foc ce creștea, străbătând oceanul din jur. Teoretic Basia știa că erau probabil valuri înalte de sute de metri, ce se îndepărtau aruncate de suflul exploziei, însă partea rațională a creierului său dispărea cu rapiditate în spatele părții primitive care urla, făcându-l să urineze în sonda costumului.

Basia crescuse în sistemul jupiterian. Văzuse în multe rânduri înregistrări video cu Io făcute din apropiere. Satelitul era renumit pentru că avea cei mai mari vulcani văzuți vreodată de oameni. Gheizerele gigantice de sulf țâșneau cu atâta putere, încât particulele ajungeau până în torul de plasmă și sistemul de inele al lui Jupiter. Toate astea făceau din Io un loc aproape îngrozitor de inospitalier.

Explozia pe care Basia o urmărea acum era imensă pe lângă erupțiile acelea. Părea că jumătate din planetă era măturată de forța deflagrației.

Inițial, gândi că era foarte bine că First Landing se afla pe cealaltă parte a lumii. Apoi înțelese că unda de șoc se îndrepta într-acolo și că nici străbaterea unei jumătăți de planetă nu avea s-o încetinească prea mult.

— Iisuse Hristoase! se auzi vocea lui Alex strigând prin sistemul de comunicații. Vezi mizeria asta?

— Contactează suprafața, zise Basia încercând să strige și el, dar nereușind decât să scâncească panicat. Trebuie să-i avertizezi.

— Să-i avertizez să facă ce? întrebă Alex, care părea uluit.

„Ce faci când planeta pe care stai încearcă să te omoare?”

Basia nu știa.

Capitolul 29

Holden

Holden se afla pe vârful unei coline ce domina First Landing, încercând să se bucure de frumusețea planetei, în timp ce creierul lui rumega problemele insolubile pe care trebuia să le rezolve cumva. Praful fusese tasat de ploile liniștite ce căzuseră de curând, ceea ce făcea ca așezarea să pară curată, bine îngrijită. Pașnică. Deasupra, cerul, un albastru-indigo uluitor, era străbătut de fâșii subțiri de nori de mare altitudine. Terminalul lui Holden indica temperatura de 22 de grade Celsius și un vânt blând de patru noduri dinspre nord-est. Singurul lucru care îi lipsea, și încă enorm de mult, era prezența lui Naomi alături de el... sau măcar știința că era în siguranță în *Roși*.

— Îmi lipsesc planetele, spuse el închizând ochii și orientându-și fața spre soare.

— Mie nu, răspunse Amos.

Fusese atât de liniștit în timpul plimbării lor de după-amiază, încât căpitanul aproape uitase că se afla acolo.

— Nu ți-e niciodată dor să simți briza? Să-ți mângâie soarele pielea? Sau o ploaie ușoară?

— Nu asta rețin eu din viața pe o planetă.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu.

— Bine.

Holden nu luă refuzul mecanicului ca pe o reacție la adresa lui. Potrivit propriei sale exprimări, Amos avea un trecut extrem de bogat și nu-i plăceau cei care se interesau de el, iar Holden era ultima persoană care ar fi făcut-o. Oricum știa deja mai multe decât și-ar fi dorit despre educația brutală pe care pilotul o primise pe Pământ.

— Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem, zise Holden după ce mai savură câteva clipe plăcute sub mângâierea vântului. S-ar putea să fi primit vreun răspuns de la RCE la solicitările mele.

— Mda, pufni Amos. Dacă ștabii din RCE au trimis un răspuns la câteva secunde după ce au primit mesajul tău, atunci ar trebui să ajungă cam pe la vremea asta.

— N-o să las remarcile tale despre o mică întârziere să-mi afecteze optimismul.

— Nu prea știu ce-ar reuși s-o facă.

Holden rămase tăcut pentru o clipă. Își umezi buzele.

— Dacă au decis să-l lase pe Murtry s-o țină în detenție... Va trebui să decid dacă Naomi e mai importantă decât să împiedic izbucnirea unui război aici.

— Mda.

— Și sunt aproape sigur că știu ce-o să aleg.

— Mda.

— Unii cred despre mine că-s foarte egoist.

— Negreșit. Dar ducă-se dracului! Ei nu sunt în locul nostru.

— De la chestia asta cu noi-și-ei pleacă toate..., începu Holden, dar piuitul terminalului său portabil îl întrerupse, sunetul ascuțit al alarmei de înaltă prioritate, rezervată situațiilor în care unul dintre membrii echipajului se afla în pericol.

„Naomi”, gândi el. „S-a întâmplat ceva cu Naomi”.

Amos făcu câțiva pași spre Holden, încruntat și cu pumnii strânși. Și el se gândea la același lucru. Dacă într-adevăr i se întâmplase ceva lui Naomi, nu-l va mai putea împiedica să-l omoare pe Murtry. Probabil că nici măcar nu va încerca.

— Aici Holden, spuse el încercând să-și păstreze calmul.

— Căpitane, avem o problemă, se auzi vocea lui Alex.

Glasul îi tremura – părea îngrozit. Holden zburase cu Alex în șase lupte. Nici măcar când dârele lăsate de rachete umpleau cerul în jurul lor nu-l văzuse pe pilotul său intrând în panică. Orice ar fi fost, era de rău.

— E rănită?

— Poftim? Cine? Te referi la Naomi? Naomi e bine, din câte știu eu. Ești în rahat până-n gât, căpitane.

Holden se uită în jur. În First Landing părea să fie liniște. O echipă de schimb a centurienilor urca în cărucioarele care aveau s-o ducă la mină. Câțiva oameni mergeau pe străzi, văzându-și fiecare de treaba lui. Cele două gărzi RCE aflate în patrulă discutau amabil cu un localnic, sorbind dintr-un termos o băutură caldă. Singura urmă de violență din raza lui vizuală era o șopârlă mimetică ce ingurgita încet o pasăre.

— Ei bine? făcu Holden.

— În cealaltă parte a planetei a explodat ceva, continuă Alex; vorbea atât de repede, încât se poticnea în cuvinte, pierzându-și în mare parte accentul. A ras complet un șir de insule din zona aia. E ca și când cineva ar fi aruncat o stâncă de dimensiunea ăleia de-a ucis dinozaurii. În clipa asta, unda de șoc face ocolul planetei. Aveți probabil vreo șase ore la dispoziție.

Expresia furioasă de pe chipul lui Amos se transformase în una de surpriză autentică. Rareori afișa o asemenea expresie, care-i dădea un vag aer copilăresc.

— Alex, ce se-ntâmplă după șase ore? întrebă Holden. Dă-mi detalii, te rog.

— Păi, știu și eu, vânt de două-trei sute de kilometri pe oră, fulgere, ploi torențiale... Sunteți suficient de departe în interiorul continentului, așa încât puteți scăpa de tsunamiul de trei mii de metri înălțime.

— Pachetul esențial de manifestări ale mâniei divine, mai puțin potopul, zise Holden, care căuta să-și ascundă în spatele umorului teama ce-l cuprindea tot mai mult. Cât de sigură e treaba asta?

— Ăăă, căpitane... Chiar în clipa asta văd cum e pustiită cealaltă parte a planetei. Asta nu-i o predicție. Între voi și apocalipsă sunt câteva mii de kilometri care dispar cu rapiditate.

— Poți trimite o înregistrare video?

— Da, răspunse pilotul. Ai însă chiloți de schimb? S-ar putea să ai nevoie după ce-o să vezi imaginile.

— Trimite-le orice-ar fi. S-ar putea să am nevoie de ele pentru a-i convinge pe localnici.

— Și atunci, căpitane, care-i planul? interveni Amos.

— N-am nicio idee.

•

— Pune-le din nou, ceru Murtry după ce Holden difuzase imaginile apocaliptice pe care Alex le înregistrase cu telescoapele *Rosinantei*.

Holden, Murtry și Carol Chiwewe se aflau în primărie, iar terminalul căpitanului era conectat la ecranul mare ce atârna pe un perete.

Holden se execută și porni încă o dată înregistrarea. Din nou, insula mare dispăru într-o explozie de lumină și o coloană de foc. Din nou, celelalte insule dispărură înghițite de un zid uriaș

de apă, apoi de norii de vapori și de cenușa ce se împrăștiau. Din nou, unda de șoc se năpusti din centrul exploziei, trăgând după ea valuri imense.

În timp ce scenele se derulau pe ecran, Murtry vorbea cu cineva, liniștit, la terminalul său. Carol clătina ușor din cap, de parcă ar fi putut nega realitatea de pe ecran.

Înregistrarea se încheie, iar Murtry zise:

— Totul se potrivește cu datele noastre. Specialiștii noștri în ingineria mediului sunt de părere că în apropiere de fundul oceanului s-a produs un soi de reacție de fisiune.

Holden se încruntă la implicația că el ar fi mințit în legătură cu ceva atât de serios, dar nu făcu niciun comentariu.

— Ca o bombă? întrebă Carol Chiwewe.

— Sau o centrală energetică extraterestră avariată, adăugă Murtry. Putem doar să facem speculații.

— În cât timp putem evacua? întrebă Carol cu o voce surprinzător de fermă pentru cineva care tocmai privise Armagedonul în față.

— Despre asta ne-am adunat să vorbim, spuse Holden. Care-i cel mai bun plan pe care-l avem pentru protejarea coloniei? Evacuarea este într-adevăr o soluție, dar nu mai dispunem decât de maximum cinci ore.

— Evacuarea nu-i fezabilă, cel puțin cu naveta noastră, menționă Murtry. Fereastra de timp e prea îngustă. Am decola în fața undei de șoc, iar turbulențele și ionizarea atmosferică ar face tot posibilul să ne trântească la sol. Mai bine să supraviețuim aici și să avem după aceea o navetă disponibilă pentru ajutor.

Holden se încruntă, dar încuviință din cap.

— Deși nu-mi place să recunosc, sunt de acord. Alex nu crede că poate s-o aducă pe *Rosi* la sol și să decoleze într-un timp atât de scurt. Și dacă încercăm să evacuăm, ne vom confrunta probabil cu revolte. Cum să le spui unor părinți că fiii sau fiicele lor nu pot pleca la bordul navetei?

— Revoltele nu vor fi o problemă, îl asigură Murtry cu un calm dătător de fiori.

— Cum îi protejăm pe toți? Cum protejăm întreaga colonie? întrebă Holden, preferând din nou să ignore provocarea.

— Ne putem adăposti în mine, propuse Amos.

Uriașul se ținea pe lângă Holden ca un părinte neliniștit. Făcea asta de fiecare dată când Murtry se afla în preajmă.

— Nu, interveni Carol clătinând din cap. Sunt situate sub nivelul solului și dacă plouă prea mult, vor fi inundate.

— După părerea mea, ar trebui să ne gândim la ce-i mai rău, încuviință Holden. Deci fără puțuri sau grote care riscă să fie inundate. Mă gândesc la ruine.

Murtry se lăsă pe spătarul scaunului, încruntându-se.

— Ce te face să crezi că vor rezista unor rafale de vânt de trei sute de kilometri la oră?

— Sincer? N-am niciun motiv s-o cred. Dar ele există aici de foarte multă vreme. Și sunt tot ce avem. Nu putem decât să sperăm că dacă au rezistat până acum, vor reuși să facă față și la ceea ce urmează.

— Mai bine decât în barăcile în care locuiți, adăugă Amos ridicând din umerii lui musculoși. În zece minute eu aș putea demola orice clădire din orășelul ăsta.

Murtry se lăsă și mai mult pe spătarul scaunului și, contemplând tavanul, plescăi din limbă preț de câteva secunde.

— Bine, acceptă el într-un târziu. N-am un plan mai bun. Trebuie doar să supraviețuim undei de șoc inițiale. Ceea ce va urma va fi îngrozitor, dar vom reuși să-i scoatem la liman pe toți supraviețuitorii. Facem așa cum spui. Îmi pun oamenii în mișcare. Hai să le dăm de știre.

— Carol, zise Holden, găsește cât mai mulți oameni care să răspândească vestea. Ai grijă să-și ia fiecare câtă apă și mâncare poate duce în mod rezonabil, dar *nimic* altceva. Planeta e în flăcări. Nu-i timp de salvat amintiri.

— O să-i dau o mână de ajutor, se oferi Amos.

— Timpul e prețios, le reaminti Holden și setă un semnal de alarmă pe terminalul său. Vreau să vă văd pe toți în interiorul structurii peste patru ore, niciun minut mai târziu.

— Vom încerca, spuse Carol.

•

Mutarea coloniștilor necesită mai mult timp decât sperase Holden. Fiecare persoană prevenită își manifestă la început surpriza și neîncrederea, după care solicita mai multe detalii. Urmau discuții despre ce anume trebuia să ia fiecare. Unii insistau să ia obiecte personale, convinși că situația lor era

unică. Și de fiecare dată când Holden auzea ce se întâmplă, îi venea să urle.

Totul din cauza cerului albastru și a brizei ușoare. Pentru ei, dezastrul nu putea fi pur și simplu ceva real. Nu câtă vreme, scrutând cerul, vedeau doar câteva pâlcuri de nori. Dar le făceau jocul, pentru că Holden, Carol și Murtry conduceau acțiunea – și trebuie să te supui ordinelor celor aflați la comandă, doar dacă nu ai un motiv serios pentru a refuza s-o faci. Însă Holden putea citi neîncrederea în ochii lor, percepând-o în fiecare amânare puerilă sau dispută ridicolă.

Dincolo de stradă, un bărbat strângea sub braț o legătură de haine, în timp ce trăgea după el un recipient mare din plastic plin cu apă. Amos îl ajunse din urmă și, zâmbind, intră în vorbă cu el. Bărbatul clătină puternic din cap și încercă să se îndepărteze. Amos îi smulse din mâini legătura de haine și o aruncă pe acoperișul unei colibe din apropiere, după care luă recipientul cu apă și-l îndesă în brațele bărbatului. Celălalt începu să protesteze, însă Amos se mulțumi să-l privească cu un zâmbet vag – în cele din urmă, individul se întoarse și plecă, urmându-i pe ceilalți în direcția ruinelor extraterestre.

— Căpitane! se auzi o voce ezitantă în spatele lui Holden.

Se întoarse și o descoperi pe Elvi Okoye, care-i zâmbea, cu o raniță mare pe un umăr.

— Bună, zise el. Ce-ai acolo?

— Pături. Fayez, Sudyam și cu mine aducem toate păturile pe care le-am putut găsi. În mod sigur temperatura va scădea semnificativ când norii încărcați cu sfărâmături vor ajunge deasupra noastră. Nopțile vor fi reci.

— Bine gândit. Poate că ar trebui să le spunem și altora să aducă pături.

— Păi, adăugă ea cu aceeași jumătate de zâmbet nesigur, voiam să solicit ajutor pentru grupul de cercetări chimice.

— Ajutor?

— Bancul pentru analize chimice e destul de greu și au probleme cu deplasarea lui. Cu încă unu-doi oameni, ar merge mult mai ușor.

Holden izbucni în râs, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Acolo nu ne vom ocupa de știință, Elvi. Spune-le să se descotorosească de banc și să-și ia în schimb apă și mâncare.

— Bancul poate să facă apă, insistă ea.

— Pot să care… Ce poate să facă?

— Poate să sterilizeze și să distileze apa, spuse femeia dând din cap de parcă în felul acela l-ar fi convins mai repede. Ne-ar putea fi de folos. Știi, pentru când se vor termina sticlele…

— Da, zise căpitanul și în clipa aceea se simți ca un idiot.

— Da, încuviință Elvi cu un surâs.

— Amos! strigă Holden și când uriașul apăru, arătă spre Elvi: Ia pe cineva să te ajute și duceți-vă cu ea. E vorba de un echipament greu care trebuie deplasat și au nevoie de ajutor.

— Echipament? se încruntă Amos. Mâncarea și apa n-ar fi mai…

— Face apă, spuseră Holden și Elvi într-un glas.

— Am înțeles, zise Amos și dispăru în grabă.

Holden observă că, abia perceptibil, cerul începuse să se întunece. Soarele era încă sus. Abia trecuse de amiază, însă lumina soarelui căpăta o nuanță roșiatică, iar lumea se întuneca odată cu ea, ca și cum un frumos apus de soare începea cam cu cinci ore mai devreme. Ceva din această metamorfoză îi trimise un fior pe șira spinării.

— Du-te acolo, zise Holden împingând-o ușor pe Elvi în direcția turnurilor extraterestre. Du-te acum. Spune-le alor tăi să se grăbească.

Intuiția o făcu pe cercetătoare să nu se întindă la discuții, ci se repezi în fugă spre complexul științific RCE. În jur, coloniștii grăbeau pasul, certându-se mai puțin și aruncând, la răstimpuri, priviri înspăimântate spre cer.

•

Holden nu mai fusese în interiorul structurii extraterestre de când o inspectase ca scenă a crimei. Degaja aceeași senzație de estetică inumană și ireală pe care o resimțise și înainte, prima dată pe Eros după infecție, iar mai târziu în Stația Inelului, în inima rețelei de portaluri. Curbe și unghiuri subtil anormale, dar în același timp ciudat de frumoase. Încercă să-și imagineze ce utilizare dăduseră acelor construcții creatorii protomoleculei, dar nu reuși. Nu-i vedea adăpostind utilaje ca într-o fabrică și nici folosindu-le ca locuințe, cu piese de mobilier și obiecte personale împrăștiate ici și colo. Așa goale, aceste locuri păreau să îndeplinească și acum același rol pentru care fuseseră concepute.

Era, de asemenea, locul în care Basia Merton și ceilalți își ascunseseră explozibilii. Unde masacraseră echipa de securitate. Cele mai sângeroase crime de pe planetă fuseseră înfăptuite chiar în locul spre care se îndreptau acum toți.

— Mai numărați o dată, le spuse Carol Chiwewe ajutoarelor sale. Cine lipsește dintre noi? Vedeți cine lipsește.

Îi numărase pe coloniști de când sosise, aproape printre ultimii. Cifrele continuau să varieze, deoarece apăreau întruna întârziați, iar unii se plimbau dintr-un loc în altul. Era o sarcină imposibilă, însă Holden o admira pentru efortul de a nu lăsa pe nimeni în urmă.

Personalul științific RCE se grupase într-unul dintre colțurile rotunjite ale sălii centrale a clădirii – Elvi era și ea prezentă. Câțiva meștereau ceva la o mașinărie mare. „O pregătesc pentru a purifica mari cantități de apă” – cel puțin așa spera Holden. Lucia traversă sala pentru a schimba câteva vorbe cu Elvi, urmată de fiul ei, Jacek. Căpitanul răsuflă ușurat când îi văzu pe amândoi. Probabil că Basia înnebunise de îngrijorare în *Rosinanta* și Holden era fericit la gândul că-l va putea anunța că se aflau cât de cât în siguranță.

— Hei, căpitane! strigă Amos ieșind dintr-o încăpere laterală cu mai mulți coloniști după el. Avem o problemă.

— Încă una? Mai rea decât furtuna catastrofală ce se îndreaptă înspre noi?

— Înrudită cu ea, s-ar putea spune. I-am numărat pe toți cei prezenți și se pare că familia Dahlke lipsește.

— Suntem siguri?

— Foarte, zise Amos ridicând din umeri.

Carol îi văzu vorbind și se îndreptă spre ei, croindu-și drum prin încăperea aglomerată.

— Siguri sută-n sută, interveni ea. Clay Dahlke era în orășel, adunând provizii, când l-am avertizat. A plecat să-și ia soția și fiica. Stau în casa cea mai îndepărtată. Ar fi trebuit să trimit pe cineva cu el, dar am fost o proastă…

— Ai destule pe cap, o liniști Holden. Cât de departe e casa familiei Dahlke?

— La trei kilometri, spuse Amos. Mă pregătesc să plec cu băieții ăștia, să vedem dacă dăm de ei.

— Stai puțin, făcu Holden. Nu sunt convins că ați putea face șase kilometri, dus-întors, în timpul care a mai rămas, cu atât mai mult cu cât trebuie să căutați pe cineva.

— Șefu’, insistă Amos, n-am de gând s-o las pe puștoaica aia singură afară.

Avusese grijă să păstreze un ton neutru, dar Holden percepu amenințarea din spatele vorbelor sale.

— Bine, oftă el, cedând. Dar lasă-mă să contactez *Rosi*, să vedem cum stăm. Măcar dă-mi voie să fac asta.

— Sigur că da, zise Amos pe un ton conciliant. Oricum s-a dus cineva să caute un poncho pentru copilă.

Holden ieși din sala principală și străbătu încâlceala de camere mai mici din jurul ei, încercând să găsească intrarea. Clădirea extraterestră era un labirint de pasaje și încăperi interconectate. În timp ce mergea, își scoase terminalul portabil.

— Alex, aici Holden. M-auzi?

Sunetul ce se auzea din aparat era plin de paraziți, din cauza ionizării atmosferei, totuși Holden îl auzi pe pilot spionând:

— Aici Alex. Ce noutăți mai ai?

— Dă-mi o actualizare. Cât de aproape e furtuna de noi?

— Șefu’, ajunge s-arunci o privire spre vest.

Teama din vocea lui Alex era perceptibilă chiar și în condițiile deplorabile a comunicării.

Holden ieși prin intrarea principală a turnului extraterestru și căută cu privirea soarele ce cobora încet.

Cât vedea cu ochii, o perdea neagră acoperea orizontul. Se deplasa atât de repede, încât, chiar și de la zeci de kilometri distanță, părea că se năpustește spre el asemenea unei faleze întunecate și învolburate, sfâșiate de fulgere. Solul de sub tălpile lui se cutremura, iar Holden își aminti că sunetul se propagă mai rapid printr-un mediu solid decât prin aer. Vibrația pe care o resimțea acum era sunetul furiei ce străbătea pământul ca un avertisment timpuriu. Chiar pe când se gândea la asta, un vuiet tot mai puternic porni dinspre vest.

— Care-i situația?

Amos intrase în anticameră, având în spinare o raniță ușoară. Prietenii săi coloniști erau în urma lui, iar chipurile lor exprimau un amestec de speranță și de frică.

— E prea târziu, bătrâne, spuse Holden privind în continuare spre vest și clătinând din cap. E mult prea târziu.

Dar zicând asta, nu era sigur dacă se referea la familia Dahlke sau la ei toți.

Capitolul 30

Elvi

Frontul furtunii sosi, aparent mai lent într-o primă fază – o imensă învolburare purpuriu-întunecată mai înaltă decât un zgârie-nori, cu mici vârtejuri de aer cald ce-i demonstrau realitatea –, pentru ca apoi, într-o fracțiune de secundă, să izbească furios, iar șocul resimțit fusese violent. Aerul, apa și noroiul țâșniră prin ferestrele, arcadele și deschiderile ruinelor ca proiectate de un imens furtun de incendiu. Iar fenomenul nu apăruse însoțit pur și simplu de un vuiet, ci era asurzitor. Elvi se încovrigă cu spatele la un perete, cu brațele înfășurate în jurul genunchilor, și îndură calvarul. În spatele ei, peretele fremăta, vibrând sub rafalele uraganului.

În fața ei, Michaela își dusese palmele la urechi, cu gura căscată într-un țipăt pe care Elvi nu-l auzea. Crezuse că ploaia va fi rece, dar nu era așa. Noroiul ce îmbiba ruinele era cald și sărat, ceea ce, într-un fel, se dovedea și mai rău. Își împleti degetele mâinilor și strânse până începură s-o doară articulațiile. Apa nămoloasă umplu aerul, care deveni greu de respirat. Cineva se repezi împleticindu-se prin arcada din stânga ei, dar nu reuși să-și dea seama cine era, tot așa cum nu putea opri catastrofa doar prin puterea voinței sale. Avea certitudinea că ruinele vor ceda, că zidurile mai mult decât străvechi se vor fărâma, iar ea și toți ceilalți vor fi aruncați în furtună, zdrobiți ori înecați – sau și una, și alta. Nu-și putea imagina decât naveta grea, panica și confuzia ce-i cuprinseseră pe toți în timpul prăbușirii și traumatismul provocat de impact. Se simțea la fel ca atunci, însă acum parcă nu se mai termina, până când aproape că regretă șocul brusc al prăbușirii. Aceea măcar avusese un sfârșit.

Știa că era în plină zi, dar unica lumină provenea de la lămpile de urgență cu raze albe și reci, și de la bombardamentul aproape permanent al fulgerelor care dezvăluiau chipurile oamenilor ca un stroboscop: un tânăr cu trăsături dure, imagine a suferinței și a rezistenței; un copil de cel mult opt ani cu capul

îngropat în umărul mamei sale; Wei și Murtry în uniformă, lipiți unul de altul ca niște îndrăgostiți și urlându-și unul altuia în ureche pentru a se face auziți, roșii la față din cauza efortului. Variațiile uriașe ale presiunii atmosferice erau invizibile, însă le simțea sub forma unei maladii copleșitoare, a unui *lucru rău* ce-i străbătea corpul. Nu-și dădea seama dacă zguduirea provenea de la pereții ruinelor bătute de furtună, ce semăna de fiecare dată cu un mic seism, sau de la propriul ei sistem nervos supra-încărcat.

La un moment dat, percepția timpului i se modifică. Nu mai știa dacă furtuna durase ore, zile sau doar câteva minute. Era ca o stare de semiconștiență generată de o traumă, răbdarea resemnată a celui agresat care știe că numai mila atacatorului mai poate pune capăt calvarului. Din când în când, reușea să-și recapete pe deplin cunoștința, după care recădea în amorțire. Stare de șoc. Poate că intra în stare de șoc. Ba își pierdea cunoștința, ba își revenea. Stătea încovrigată lângă Fayez, strângându-l de cot cu ambele mâini, însă nu-și amintea cum ajunsese acolo. Stratul de noroi întunecat ajungea până la gleznă, maro-verzui. Era acoperită de mizeria aia. Toți erau acoperiți.

„După ce se va termina totul, mă-ntorc la baracă, fac o baie lungă și dorm o săptămână”, își spuse ea. Știa că era o prostie. Locuința n-ar fi rezistat mai mult decât un băț de chibrit aprins sub apă – dar se agăța de gândul acela și o parte din ea reușea să creadă. Un fulger orbitor și o bubuitură cutremurătoare se produseră aproape simultan. Scrâșni din dinți, închise ochii și îndură șocul.

Prima schimbare observată fu țipătul unui bebeluș. Părea epuizat. Elvi se foi puțin și văzu că era leoarcă, cămașa și pantalonii i se lipeau reci de piele, plini de mâzgă. Întinse gâtul, încercând să vadă de unde venea sunetul strident. Simți gândul undeva pe la baza craniului înainte să știe ce era, un decalaj suprarealist între constatarea și conștientizarea lui. Auzea un bebeluș plângând. Auzea ceva – *orice-ar fi fost* –, altceva decât manifestarea dușmănoasă și otrăvitoare a furtunii. Încercă să se ridice în picioare, iar picioarele se împleticiră sub ea. Îngenunchind în noroi, își adună forțele și, îndreptându-și umerii, se strădui din nou. Ploaia bătea pieziș prin ferestre, dar sub un unghi de numai vreo douăzeci de grade. Apa continua să curgă

în șuvoaie din cerul întunecat. Vântul urla și sufla în rafale. În orice altă situație s-ar fi crezut în toiul furtunii. Aici și acum, însemna că ceea ce fusese mai rău trecuse.

— Doamnă Okoye?

Chipul lui Murtry era luminat de jos, de la lanterna de urgență ce-i atârna de umăr. Afișa același zâmbet politicos, cu aceeași privire sobră și concentrată. Năucită, Elvi se întrebă dacă exista ceva pe lumea asta care putea zdruncina sufletul acestui om – „probabil că nu”, gândi ea. Ar fi vrut să fie liniștită de impasibilitatea lui Murtry, dar corpul nu-i era în stare să simtă vreo mângâiere. Nu acum.

— Ești bine? întrebă el punându-i o mână pe umăr.

Elvi încuviință cu un gest al capului, dar când bărbatul dădu să se îndepărteze, îl prinse de braț.

— Cât a durat?

— Frontul a lovit în urmă cu ceva mai mult de șaisprezece ore, spuse el.

— Mulțumesc, zise femeia și-și îndreptă atenția spre fereastră și spre ploaie.

Fulgerele încă sfâșiau norii și se repezeau spre sol, dar mai rar acum. La lumina lor, descoperi un peisaj transformat. Râuri curgeau acolo unde mai ieri fusese doar deșert. Florile, sau ceea ce credea că erau flori, fuseseră nimicite. Nu mai rămăseseră nici măcar tijele. Nu-și putea imagina cum ar fi putut supraviețui șopârlele mimetice. Sau animalele ce semănau cu păsări, un fel de vrăbii-de-stâncă. Ea intenționase să meargă în albia de la est de First Landing și să colecteze mostre de licheni roz ce creșteau acolo, la umbră. Nu avea s-o mai poată face acum.

Avea o senzație de pierdere pe care o resimțea ca pe un nod în gât. Întrezărise un ecosistem diferit de orice fusese văzut vreodată, o țesătură a vieții ce se dezvoltase cu totul altfel decât știuse până acum. Ea și cei din grupurile de lucru fuseseră singurii oameni care străbătuseră grădina aceea. Iar acum dispăruse.

— Starea obișnuită a naturii este să-și revină după cel mai recent dezastru, rosti Elvi.

Era un truism al biologilor ecologici, pe care ea îl rostea așa cum un credincios ar fi spus o rugăciune. Pentru a înțelege ceea ce vedea. Pentru a se liniști, pentru a da lumii un scop sau o semnificație. Speciile apăreau într-un mediu, iar mediul acela se

schimba. Era în firea Universului, la fel de adevărat aici pe cât fusese pe Pământ.

Plângea liniștit, iar lacrimile i se amestecau cu stropii de ploaie.

— Ei bine, la așa ceva nu m-așteptam, auzi vocea lui Holden.

Se întoarse spre el. Penumbra ce scălda ruinele îi crea o imagine monocromă. O versiune în sepia a lui James Holden. Părul îi era dat pe spate, lipit de cap și de gât. Cămașa i se murdărise de noroi.

Era prea obosită ca să se mai prefacă. Îi luă mâna într-ale ei și-i urmări privirea spre partea din spate a ruinelor. Îi ținea mâna solidă și caldă între palme și chiar dacă simțea în ea o oarecare rigiditate și ezitare, cel puțin bărbatul nu și-o retrase.

Carol Chiwewe și alți patru squatteri aruncau pe fereastră noroiul adus de furtună, cu ajutorul unor panouri utilitare din plastic rigid, a căror nuanță gri-pal era brăzdată de dâre maro-verzui. În spatele lor, douăzeci-treizeci de coloniști din First Landing erau adunați în grupuri, chirciți laolaltă sub pături. Gărzile RCE se deplasau printre ei și distribuiau sticle cu apă și rații pentru situații de urgență ambalate în folie. Fayez și Luda stăteau împreună, vorbind cu însuflețire. Elvi nu reușea să audă ce-și spuneau.

— Nu-nțeleg, zise ea. La ce nu te așteptai?

Holden o strânse de degete, apoi își retrase mâna. Ea își simți palma mai rece.

— Ca oamenii de la securitatea voastră să-i ajute pe centurieni. Cred că nimic nu-i unește pe oameni mai mult decât un dezastru.

— Nu-i adevărat. Întotdeauna i-am fi ajutat. Am venit alți cu intenția de a-i ajuta. Nu-nțeleg de ce toată lumea crede că suntem atât de îngrozitori. N-am făcut nimic rău.

Vocea i se frânse pe ultimul cuvânt și izbucni în plâns fără nicio reținere. Se simțea ciudat de străină de durerea ei, de parcă ar fi observat-o din exterior, și dintr-odată Holden îi puse mâna pe un umăr, iar Elvi resimți durerea. Rămase copleșită o vreme. Trei fulgere se abătură în apropiere, orbitoare și năprasnice, iar tunetele se rostogoliră îndepărtându-se.

— Îmi pare rău, spuse ea când își mai veni în fire. Pur și simplu a fost… prea mult.

— Nu, eu ar trebui să-mi cer scuze. N-am vrut să te simți mai rău. Doar că…

— Înțeleg, îl întrerupse Elvi prinzându-l iarăși de mână.

N-avea decât să râdă de ea. S-o respingă. Acum nu-i mai păsa. Pur și simplu voia să fie atinsă. Să-i simtă atingerea.

— Hei, căpitane, făcu Amos ieșind din întuneric – își trecuse peste umeri un poncho din plastic transparent, cu gluga întinsă peste gâtul masiv. Ești întreg?

Holden făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de Elvi, care resimți imediat o scurtă și irațională reacție de furie față de uriașul ce apăruse nepoftit. Își mușcă buza și-i aruncă o privire înfuriată. Însă el nu dădu de înțeles că ar fi observat.

— De fapt, nu știu cum să răspund la întrebarea asta, zise căpitanul. Nu văd niciun motiv pentru care aș muri în scurt timp. Mai bine de-atât n-am cum să fiu.

— Oricum, e mai bine decât alternativa. Îți amintești de familia Dahlke, care n-a reușit s-ajungă aici înainte să ne lovească urgia? Unii dintre noi mergem s-aruncăm o privire.

Holden se înfioră.

— Ești sigur că-i o idee bună? Afară încă-i destul de nasol. Și sunt convins că locul ăsta n-a văzut nicicând atâta apă. Vor fi multe zone inundate și nu există vreo modalitate potrivită de a obține ajutor în caz că situația o ia razna.

— Aveau o fetiță, insistă Amos.

Bărbații schimbară o privire susținută ce părea să poarte povara unor discuții anterioare. Elvi se simți ca o străină care observă doi membri ai unei familii comunicând potrivit codurilor mute ale unei intimități îndelungate.

— Ai grijă, răspunse Holden după un lung moment de tăcere.

— O fi poate prea târziu, dar o să fac tot ce-mi stă în puteri.

Wei se îndreptă spre ei. Își scosese armura, dar își păstrase pușca automată, pe care o purta în bandulieră, la spate. Îl salută pe Amos cu un gest al capului.

— Mai sunt câțiva care vor să meargă.

— Dacă pe voi nu vă deranjează, pe mine nici atât, spuse Amos.

Wei încuviință din cap. Avea în ochi un întuneric ce părea să răspundă ca un ecou celui din privirea lui Amos.

Elvi scrută încăperea. Șase alte persoane se chinuiau cu același soi de poncho pe care-l purta Amos. În penumbra și

harababura din jur, era greu de spus care dintre ei erau squatteri și care gărzi RCE. Chiar și deosebirea dintre centurieni și pământeni devenise dificilă. Elvi nu știa dacă era un efect al întunericului sau dacă nu cumva o parte mai profundă a creierului ei îi modifica percepțiile, transformând orice era uman în ceva asemănător cu ea. Creierul putea apela uneori la genul acesta de stratageme.

Printre ei îl zări pe Fayez și simți deodată gustul metalic al fricii.

— Stai puțin! făcu îndreptându-se grăbită spre el. Fayez, așteaptă! Ce faci?

— Dau o mână de ajutor. Și vreau să mai ies din cutia asta de sardine. M-am obișnuit să păstrez o oarecare distanță în raporturile mele sociale. Pur și simplu mă stresează să fiu înconjurat de atâția oameni.

— Nu poți să pleci. E periculos afară.

— Știu.

— Rămâi aici, insistă ea apucându-i ponchoul și încercând să i-l scoată. Pot să mă duc eu.

— Elvi… Elvi! Termină!

Prinsese cu ambele mâini folia de plastic. Era deja ud.

— Lasă-i să plece, zise Elvi. Sunt profesioniști. Se pot ocupa de treaba asta. Noi… oamenii de felul nostru…

— În momentul ăsta nu mai e vorba de *noi* și de *ei*. Suntem doar niște oameni aflați într-un loc neprimitor, o întrerupse Fayez și continuă după o clipă: Știi ce sunt eu, Elvi.

— Nu. Nu, tu ești om *bun*, Fayez.

El își înclină capul într-o parte.

— Voiam să spun că sunt geolog. Nu-i ca și cum ar avea nevoie să le vorbesc despre tectonica plăcilor. La ce te gândeai?

— O… aaa… Eu doar…

— Hai, profesore, îi întrerupse Wei, lovind ușor brațul lui Fayez. E timpul să facem o plimbare.

— Cum aș putea refuza? zise Fayez trăgând ușor folia de plastic din mâinile lui Elvi.

Femeia rămase urmărind din priviri cum șase dintre ei se îndreptară spre intrare. Amos, Wei, Fayez și trei squatteri – ba nu, doi squatteri și Sudyam –, cărora le străluceau în mâini lanterne chimice de unică folosință. Ieșiră în furtună. Elvi se duse și se postă la fereastră, ignorând ploaia care o udă leoarcă.

Amos și Wei se postară în frunte, cu capetele plecate și ponchourile fluturând în spatele lor. Ceilalți se încolonară îndeaproape, înghesuiți unul în altul ca niște rățuște ce-și urmează mama. În jurul lor, noaptea era neagră și apăsătoare, iar ei înaintară în ploaia torențială, estompându-se întruna cu fiecare minut, până nu-i mai văzu deloc. Rămase mult timp acolo, în picioare, cu mintea golită și epuizată.

Îi găsi pe Lucia și pe Jacek în una dintre încăperile mai mari. Doi centurieni se chinuiau să amplaseze un panou din plastic la una dintre ferestre pentru ca ploaia să nu mai bată înăuntru, deoarece vântul nu mai era atât de violent, încât să-l spulbere pur și simplu. Alți șase răzuiau noroiul și munciseră atât de mult, încât deja se puteau zări fâșii de sol mai deschise la culoare. Peste tot oamenii dormeau, ghemuiți și înghesuiți unii în alții. Vuietul furtunii era încă suficient de puternic pentru a le acoperi gemetele – sau pe majoritatea lor.

Lucia își ridică ochii spre ea. Femeia părea să fi îmbătrânit cu zece ani, însă reuși să schițeze un zâmbet. Elvi se așeză alături. Amândouă erau pline de noroi sărat, care începuse să duhnească. Putriditate sau ceva similar. Toate formele mici de viață ce populaseră oceanul imens al planetei fuseseră sfâșiate și proiectate în cer, iar acum se descompuneau. I se rupea inima când se gândea la amploarea morții care îi înconjura, așa că renunță.

— Pot să te-ajut cu ceva? i se adresă Lucia.

— Păi, am venit să te-ntreb același lucru, zise Elvi. Spune-mi ce pot să fac.

•

Noaptea lungă și îngrozitoare continuă, iar intensitatea ploii scăzu doar foarte puțin. Nicio lumină nu străpungea norii. Niciun curcubeu nu promitea sfârșitul dezastrului. Elvi se deplasa de la un grup la altul, vorbind cu oamenii și întrebându-i cum se simt. Unii erau squatteri, alții făceau parte din personalul RCE. Toți aveau aceleași figuri buimăcite, același sentiment de uimire că mai erau în viață. Mirosul noroiului devenea tot mai intens și mai înțepător, pe măsură ce structurile organice necunoscute pe care le conținea se descompuneau. Elvi nu voia să-și imagineze duhoarea ce urma să învăluie planeta când vor înceta ploile și soarele va încălzi din nou peisajul. Însă asta era o problemă pentru mai târziu.

Adormi fără să-și dea seama. Stătuse la fereastră, scrutând întunericul în speranța că va zări întorcându-se grupul de căutare. Își amintea foarte clar că auzise în spatele ei vocea lui Holden și o femeie care îi răspundea. Ar fi vrut să se întoarcă, să vadă unde este și să-l întrebe dacă putea ajuta în vreun fel. Dacă putea face ceva pentru a fi în mișcare, să nu se mai gândească la nimic și să nu mai simtă nimic pentru încă o oră. Dar se trezi.

Vreme de o clipă, nu știu unde se află. Mintea ei, amețită de epuizare, încerca să recreeze cabina din *Israel*, ca și cum s-ar fi aflat încă în drum spre Noua Terra. Ca și cum nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat vreodată. Apoi prezentul se impuse simțurilor.

Elvi se găsea în colțul unei încăperi mai mici. Alte opt persoane stăteau întinse pe solul umed din jurul ei, cu capetele așezate pe brațele îndoite în chip de pernă. Cineva sforăia, iar un trup era lipit de ea. Un fulger sfâșie cerul în depărtare și văzu că Fayez se lungise alături. Tunetul se auzi mult mai târziu, în surdină. Apoi nu se mai desluși decât răpăitul ploii. Atinse umărul geologului, scuturându-l ușor.

Bărbatul gemu și-și schimbă poziția, iar ponchoul foșni.

— Ah, bună dimineața, doamnă Okoye, spuse el. Chiar mă gândeam c-o să te întâlnesc aici.

— Așa să fie?

— Să fie ce?

— O dimineață bună.

Fayez oftă în întuneric.

— Sincer să fiu, nici măcar nu cred că-i dimineață.

— I-ați găsit?

— N-am găsit nimic.

— Îmi pare rău.

— Vreau să spun că n-am găsit absolut nimic. Barăcile au dispărut. First Landing a dispărut. Puțul minier a dispărut – sau poate că reperele sunt atât de diferite, încât nu l-am putut localiza. Drumurile au dispărut și ele.

— Oh…

— Știi ce rămâne în urma unui dezastru natural? Numai noroi și clădiri surpate. Imaginează-ți asta, dar fără dărâmături.

Elvi se întinse la loc.

— Chiar îmi pare rău.

— Ar fi o minune ca ei să fie singura pierdere. Am reușit să trimitem un semnal către *Israel*. Datele atmosferice par să indice că multă vreme nu vom mai vedea un răsărit de soare. Nimeni n-a folosit sintagma „iarnă nucleară”, dar cred că se poate spune, fără riscul de a ne înșela, că, pentru o bună perioadă de timp, situația va fi cu totul alta pe planeta asta. Avem acumulatorul pe care l-am luat cu noi, dar nu și culturi hidroponice. Doar apa potabilă pe care o va putea produce bancul pentru analize chimice. Speram ca unele dintre clădirile de depozitare să reziste. Unele erau destul de solide.

— Și totuși… Poate ieși ceva bun din asta.

— Admir optimismul tău pătimaș.

— Vorbesc serios. Păi, uită-te la noi. Ai ieșit cu Amos, Wei și câțiva localnici. Aici suntem toți laolaltă. Lucrăm împreună. Avem grijă unul de altul. Poate că asta ne trebuie pentru a rezolva problema violenței. Înainte existau trei tabere. Acum e numai una.

Fayez oftă din nou.

— E adevărat, admise el. Nimic nu scoate mai bine în evidență valorile comune ale umanității ca un dezastru natural. Sau orice fel de dezastru. Pentru că, după părerea mea, nimic din ce se află pe bulgărele ăsta de noroi nu-i câtuși de puțin natural.

— Deci e un lucru bun.

— Așa-i, încuviință Fayez și adăugă o clipă mai târziu: Nu cred că va dura mai mult de cinci zile.

Capitolul 31

Holden

În copilărie, Holden fusese martorul ravagiilor produse de o tornadă. Furtunile violente erau rare în zonele de câmpie din Montana, unde crescuse el, dar nu întru totul necunoscute. Una atinsese un complex comercial situat la câțiva kilometri de ferma familiei sale, iar localnicii se adunaseră pentru a ajuta la curățenie. Mama lui, Tamara, îl luase cu ea.

Tornada lovise piața fermierilor din centrul complexului, ocolind supermarketul și stația de benzină, aflate de o parte și de alta a pieței, care, strivită parcă de pumnul unui uriaș, rămăsese fără acoperiș și cu pereții înclinați. Conținutul ei fusese împrăștiat pe o rază de câteva sute de metri în jurul punctului de impact. Prima experiență legată de furia dezlănțuită a naturii îi provocase tânărului James Holden, chiar și la ani buni după aceea, coșmaruri cu tornade ce-i distrugeau casa.

Acum era mai rău.

Holden stătea în picioare în ceea ce terminalul îl anunța ca fiind centrul First Landing, în timp ce ploaia răpăia necontenit pe poncho. Se roti încet pe loc, descriind un cerc complet. Peste tot în jur nu rămăsese decât un strat gros de noroi, spintecat pe alocuri de un fir de apă. Nu existau clădiri prăbușite sau dărâmături împrăștiate pe suprafața solului. Având în vedere violența și înverșunarea vântului, era perfect posibil ca detritusul de la First Landing să fi ajuns la sute, poate chiar la mii de kilometri depărtare. Coloniștii nu aveau să mai reconstruiască vreodată așezarea. Nu se păstrase nimic pentru a fi reconstruit.

Un val de lumini se revărsă prin stratul gros de nori de deasupra capului, iar o secundă mai târziu tunetul bubui cu forța unui baraj de artilerie. Ploaia se intensifică, reducând vizibilitatea la câteva zeci de metri și umflând pârâiașele ce-și tăiau șanțuri prin solul noroios.

— Aș spune „ce mizerie”, dar de fapt ar fi mai curând contrariul, comentă Amos. În viața mea n-am văzut așa ceva, căpitane.

— Și dacă se-ntâmplă din nou? întrebă Holden înfiorându-se fie din cauza gândului acela, fie din cauza ploii reci care-i curgea pe spate.

— Crezi că au mai mult de un exemplar din chestia care a explodat?

— Oare știe cineva ce a fost primul?

— Nț, recunoscu Amos cu un oftat. Poate un reactor de fuziune mare. După datele trimise de Alex, a propagat o mulțime de radiații în jurul exploziei inițiale.

— Din care o parte va coborî odată cu ploaia.

— Da, o parte.

Noroiul de la picioarele lui Amos se mișcă și o creatură mică, un fel de limax, reuși să se smulgă din sol, încercând cu disperare să-și ridice capul deasupra apei. Amos o lovi nepăsător cu piciorul, făcându-i vânt în unul dintre pâraiele din apropiere, al cărui curent o duse la vale.

— Mi se cam termină medicamentele pe care le iau împotriva cancerului, zise Holden.

— Ploaia radioactivă nu va fi de niciun ajutor.

— La asta mă gândeam. E rău și pentru coloniști.

— Avem vreun plan? întrebă Amos pe un ton ce sugera că nu aștepta un răspuns.

— Să plecăm de pe planeta asta nenorocită înainte de următoarea catastrofă.

— De acord, fir-ar să fie, făcu Amos.

Porniră înapoi spre turnurile extraterestre, pășind anevoie prin noroiul gros și sărind când și când peste un *arroyo* nou-format ce se umplea cu un curent rapid de apă. Solul era plin de găuri mici prin care niște viermi-limacși viu colorați își croiseră drum spre suprafață, iar dâre strălucitoare de mâzgă se îndreptau în toate direcțiile, marcând trecerea lor recentă.

— N-am mai văzut vietățile astea până acum, comentă Amos arătând una dintre creaturi, ce înainta lent pe solul umed.

Nu erau cu mult mai mari decât degetul mare și nu aveau ochi.

— Ploaia le-a forțat să iasă. Înainte era o zonă destul de aridă. Sunt convins că multe forme de viață subterană sunt pe cale să se înece în clipa asta. Cel puțin ele au posibilitatea să scape.

— Mda, făcu Amos aruncând o privire încruntată unei creaturi, dar sunt cam grețoase. Dacă una dintre chestiile astea mi se bagă în sacul de dormit, o să mă enervez din cale-afară.

— Un băiat mare ca tine?

De parcă ar fi răspuns îngrijorării lui Amos, solul se ondulă și apărură alte zeci de limacși. Cu o grimasă de dezgust, uriașul își făcu loc printre ei, ferindu-se să nu-și lase balele pe cizmele lui. Urmele pe care le lăsau dispăreau iute, spălate de ploaie.

Terminalul lui Holden piui – îl scoase și văzu că fusese descărcat un mesaj. Dispozitivul încercase ore în șir să ia legătura cu *Rosi*. Probabil fusese o perioadă de acalmie suficient de mare pentru a permite transmiterea de informații.

Încercă să deschidă un canal pentru Alex, însă nu căpătă decât paraziți. Ratase fereastra lui de emisie de câte ori se deschisese. Dar faptul că la răstimpuri apăreau întreruperi în blocajul atmosferic reprezenta un semn încurajator că în curând se vor restabili comunicațiile. Până atunci putea continua să trimită mesaje în speranța că, puțin câte puțin, se vor strecura prin barajul de paraziți.

Actualizarea care-l aștepta era un mesaj vocal. Își introduse casca în ureche și pomi redarea mesajului.

Acesta este un mesaj pentru căpitanul James Holden, din partea lui Arturo Ramsey, prim-consilier al corporației Royal Charter Energy.

Holden trimisese zeci de cereri către diverșii vicepreședinți și membri ai consiliului RCE, solicitând eliberarea lui Naomi. Primirea unui răspuns din partea principalului avocat al companiei nu era un semn bun.

Căpitane Holden, continua mesajul, *Royal Charter Energy privește cu multă seriozitate solicitarea ta de eliberare a lui Naomi Nagata din locul de detenție aflat la bordul navei* Edward Israel. *Peisajul legal în care navigam cu această situație este însă extrem de tulbure*, *în cel mai bun caz*.

— Nu-i deloc tulbure. Dați-mi naibii secundul înapoi, ticăloși aroganți ce sunteți! mormăi furios Holden.

Văzând privirea întrebătoare a lui Amos, clătină din cap și continuă să asculte mesajul.

În așteptarea unei anchete suplimentare, *ne temem că va trebui să ținem cont de avizul echipei de securitate de pe teren și s-o reținem pe Naomi Nagata în custodie protectivă*. *Sperăm că înțelegi caracterul delicat al*…

Dezgustat, Holden opri înregistrarea. Amos ridică o sprânceană.

— Tocilarul juridic din RCE, care-mi transmite că au de gând s-o țină în continuare pe Naomi, zise Holden. „Ținând cont de avizul echipei de securitate de pe teren…”

— Murtry, mormăi Amos.

— Cine altcineva?

— Chiar mă-ntreb de ce nu m-ai lăsat să rezolv treaba asta, căpitane.

— Fiindcă înainte de *asta*, replică Holden fluturând o mână și arătând cu un gest larg noroiul, ploaia și viermii din jurul lor, aveam o misiune de îndeplinit și uciderea șefului securității RCE nu ne-ar fi ajutat cu nimic.

— Totuși mi-ar fi plăcut să-ncerc. Știi, așa, de curiozitate.

— Ei bine, prietene, s-ar putea să mai ai ocazia, fiindcă am de gând să-i ordon să facă ceva ce în mod sigur nu va dori.

— Grozav! făcu Amos cu un zâmbet larg.

•

Când se întoarseră la ruine, tabăra era în haos. Echipați cu pături, bastoane și alte unelte improvizate, oamenii măturau cu frenezie ceva, prin intrarea turnului. Un urlet sfâșietor răsună în interiorul structurii, de parcă cineva ar fi avut dureri îngrozitoare.

Okoye îi văzu din deschizătura turnului și alergă în întâmpinarea lor.

— Căpitane, avem o problemă serioasă.

Înainte ca el să poată răspunde, Elvi îndepărtă cu piciorul unul dintre viermii de pe picioarele lui.

— Atenție!

De la începutul asocierii lor, Holden o văzuse capturând și sacrificând multe specimene din fauna locală și niciodată nu i se păruse atât de impresionabilă. Îi venea greu să creadă că fusese adusă în halul ăla de câteva exemplare dintr-o imitație de limacși băloși.

— Ce se-ntâmplă? întrebă el după ce Elvi termină de îndepărtat limacșii de pe el.

— A murit un bărbat. Cel care era căsătorit cu bărbatul și femeia care aveau grijă de cărucioare. Cel mai înalt. Pe ea cred că o cheamă Beth. Pe soție. Ea plânge acum.

— Și ce legătură are asta cu viermii?

— Mâzga pe care o secretă este o neurotoxină, răspunse Elvi cu ochii măriți. El a atins-o și a fost paralizat aproape instantaneu. Insuficiență respiratorie completă. Un vierme se cățăra pe un perete din apropierea zonei unde dormeau și el l-a luat, ca să-l arunce afară. Până să ne dăm seama ce se întâmplă, murise.

— Dumnezeule! făcu Amos uitându-se la viermii care îi înconjurau, cu un fel de respect amestecat cu dezgust.

— Un soi de toxină defensivă? întrebă Holden.

— Nu știu, răspunse Elvi. S-ar putea ca mâzga asta să-i ajute pur și simplu la deplasare, ca în cazul melcilor tereștri. E posibil să nu fie toxică pentru celelalte forme de viață de pe Noua Terra. N-am mai văzut așa ceva până acum. De unde să fi știut? Dacă aveam echipamentul de colectare, puteam trimite datele pe Luna, dacă aș fi putut trimite un mesaj spre Luna, dar…

Pe măsură ce vorbea, vocea femeii creștea în tonalitate. Când tăcu, mai că nu izbucni în lacrimi.

— Ai dreptate, spuse Holden. A fost o întrebare prostească, și oricum nu contează.

— De ce nu…, începu Elvi, însă căpitanul trecu pe lângă ea.

— Unde-i Murtry? întrebă el.

— Înăuntru. Îi organizează pe oameni să găsească și să elimine toți limacșii din interiorul structurii.

— Hai, Amos, zise Holden. Trebuie să-i schimbăm prioritățile.

În interior, frica era atât de intensă, încât aproape că se simțea în aer, ca o miasmă. Jumătate dintre coloniști erau antrenați într-o activitate la limita disperării, meșterind unelte pentru măturarea creaturilor și curățarea structurii. Ceilalți stăteau așezați pe podea, mulți dintre ei înfășurați strâns în pături, cu un aer pierdut. Mintea umană nu putea îndura atâta amenințare. Fiecare avea limitele lui, și chiar nu-i putea învinui pe oameni, frânți după ultimele treizeci de ore. De fapt, era uimitor că nu se aflau toți în aceeași situație.

Cu toate acestea, nu-l surprinse să-i vadă pe soția și pe fiul lui Basia lucrând cot la cot cu echipa de chimiști.

— Doctor Merton, o salută el cu un zâmbet ce părea să exprime o părere de rău.

— Căpitane, răspunse zâmbind și ea, însă firav și foarte obosit.

Fiind singurul doctor al coloniei, avusese o zi foarte lungă.

— Am aflat c-a murit cineva, începu Holden, însă femeia îl întrerupse cu o mișcare scurtă a capului și cu un gest spre bancul pentru analize chimice.

— Chiar în clipa asta analizăm toxina. Este puțin probabil să reușim să obținem un antidot cu instrumentele de care dispunem, dar vom încerca.

— Apreciez efortul, o asigură Holden, totuși sper să nu fie necesar.

— Suntem obligați să plecăm? întrebă ea cu un aer de tristă resemnare ce luă locul zâmbetului palid. După toate astea…

— Poate nu pentru totdeauna, spuse căpitanul punându-și mâinile pe umerii ei.

O simți foarte slabă. Dădu ușor din cap și se uită la oamenii murdari și înspăimântați care aglomerau încăperea.

— Nu te pot contrazice. Nu ne-a mai rămas nimic pentru care să luptăm.

„Unii însă”, gândi Holden, „găsesc întotdeauna un motiv de a lupta – și apropo de asta…”

— Trebuie să-l găsesc pe Murtry.

Lucia îi arătă un pasaj în spatele ei, iar Holden plecă, strângând-o încă o dată ușor de umeri și aruncându-i un zâmbet pe care și-l dorea încurajator.

În sala alăturată, Murtry stătea pe vine și cerceta cu privirea ceva de pe podea. În picioare în spatele lui, ținându-și pușca în mâini, Wei strâmba din nas cu dezgust.

— Wei, i se adresă Amos făcând un gest din cap.

— Amos, răspunse rânjind ofițerul de securitate.

Holden se întrebă ce se întâmpla. Să fi fost ceva între ei? Când ar fi avut timp pentru asta? Dar în mod sigur se purtau de parcă ar fi împărtășit o glumă știută numai de ei.

— Căpitane Holden, zise Murtry ridicându-se în picioare și împiedicându-l astfel să se mai gândească la o posibilă legătură între Amos și Wei.

Pe podea, în spatele lui, se afla un vas din plastic transparent răsturnat peste un limax. Creatura își cerceta închisoarea cu botul ascuțit de pe fața oarbă.

— Ți-ai făcut un prieten, făcu Holden arătând-o.

— Se spune că-i bine să-ți cunoști dușmanul, îi replică Murtry.

— Se spun multe.

— Mda. Da, așa-i. Cum a mers ieșirea de recunoaștere?

— Cum era de așteptat. Rapoartele inițiale sunt corecte. N-a rămas în picioare nicio structură. Nimic. Nici măcar ruine. Toate proviziile coloniei s-au pierdut. Putem scoate apă din sol și s-o facem potabilă cu ajutorul bancului până când laboratorul chimic rămâne fără rezerve. Însă ploaia e radioactivă și conține, probabil, diverse vietăți.

— Da, făcu Murtry scărpinându-se la o ureche cu o unghie groasă. Putem fi de acord că, în prezent, colonia insurgentă ar putea să nu fie viabilă?

— Nu trebuie să pari atât de bucuros din pricina asta.

— Mă voi simți ceva mai ușurat după ce vor fi restabilite comunicațiile. RCE va fi încântată să le acorde și refugiaților ajutoarele de care au nevoie.

— Câtă mărinimie! Însă RCE îmi va face o favoare mai mare.

— O, făcu Murtry, iar trăsăturile feței i se modificară, schițând un zâmbet. Serios?

— Mda. Dați-i drumul și aduceți naveta de aprovizionare. Evacuarea va dura ceva timp și vom avea nevoie de cantități mari de medicamente, de hrană și de adăposturi pentru a-i menține pe oamenii ăștia sănătoși până când vor părăsi toți planeta.

— Vor părăsi planeta? Se pare că *tu* ne faci o favoare, căpitane.

— Stai, că n-am terminat, zise Holden și făcu un pas înainte, pătrunzând în mod deliberat în spațiul personal al lui Murtry.

Acesta se crispă, dar nu se retrase.

— Când va pleca, naveta va lua și o parte dintre coloniști. Mai întâi pe cei bolnavi și vulnerabili. Și de îndată ce oamenii tăi vor dezarma a doua navetă, va începe să facă și ea curse. Aceleași ordine le voi transmite și *Barbapiccolei*, și *Rosinantei*. Părăsim această planetă și, dacă n-o să reușesc să-i urc pe toți în *Rosi* și *Barb*, *Edward Israel* va prelua restul.

Zâmbetul lui Murtry deveni foarte rece.

— Serios?

— Serios.

— Nu văd de ce nava care i-a adus pe squatteri aici nu i-ar putea duce și înapoi.

— În primul rând, nu mai are locuri.

— Atunci să se debaraseze de minereul pe care l-au luat în mod ilegal de pe planetă.

— Apoi, continuă Holden ca și cum n-ar fi fost întrerupt, nava aproape că nu mai are resurse. N-am de gând să înghesui sute de oameni la bordul unei nave care s-ar putea să nu reușească să ajungă la Medina. Nu cred că politica RCE este de a ignora o criză umanitară. Și chiar dacă ar fi așa, chestia asta îi va asigura cu certitudine o reclamă proastă.

Murtry făcu un pas spre el, încrucișându-și brațele la piept și preschimbându-și zâmbetul într-o încruntare la fel de lipsită de sens.

„Planul B este să-l pun pe Amos să te omoare pe loc și să iau pur și simplu ceea ce vreau atunci când naveta va asoliza”, gândi Holden, reușind totuși să pară imperturbabil.

Aproape ca și cum i-ar fi citit gândul, Amos se apropie și duse o mână pe patul pistolului. Wei se deplasă în dreapta lui, strângând în continuare arma în mâini.

„Suntem la un pas ca totul să scape de sub control”, cugetă căpitanul în sinea lui. Însă nu mai putea da înapoi. Nu în condițiile în care soarta a două sute de oameni depindea de rezultatul confruntării. Wei își drese glasul. Amos îi aruncă un zâmbet. Murtry își lăsă capul spre un umăr, încruntându-se și mai mult.

„Acu-i acu”, socoti Holden și-și reprimă imboldul de a înghiți saliva ce-i umpluse gura dintr-odată.

— Desigur, spuse Murtry. Vom fi bucuroși să vă dăm o mână de ajutor.

— Aha! făcu Holden.

— Ai dreptate. Nu-i putem lăsa aici, continuă șeful securității RCE. Plus că nu mai este loc pentru ei în altă parte. Odată ce vor fi restabilite comunicațiile, voi anunța *Israel* să se pregătească să primească pasageri.

— Ar fi minunat. Îți mulțumesc.

— Doamnă Okoye, zise Murtry.

Holden se întoarse și văzu că micuța cercetătoare intrase în sală cu obișnuitul ei zâmbet ezitant.

— Îmi pare rău că vă-ntrerup, spuse ea, dar am restabilit comunicarea prin radio. În momentul ăsta suntem în legătură cu *Israel*. Mi-ai cerut să-ți spun imediat ce se va realiza asta.

— Mulțumesc, zise Murtry și o urmă în afara încăperii.

Dar înainte de a ieși se opri, de parcă și-ar fi amintit brusc ceva important, și se întoarse spre Holden.

— Știi, ne aflăm în situația asta doar pentru că oamenii ăștia au debarcat aici și și-au ridicat o favelă. Am adus cu noi, în naveta grea, elemente de construcție de o calitate mult mai bună. O mare parte din toate astea ar fi putut fi evitate.

Holden se pregătea să răspundă, însă Elvi îl întrerupse:

— Și eu sunt supărată din cauza pierderii cupolei și a structurilor permanente. Însă viteza vântului a atins uneori trei sute șaptezeci de kilometri pe oră. Nimic din ce am fi putut construi n-ar fi rezistat la așa ceva.

— Mulțumesc pentru precizări, spuse Murtry cu un zâmbet crispat. Haide să luăm legătura cu nava, bine?

— S-a supărat pe mine? făcu Elvi clipind nedumerită în timp ce Murtry se îndepărta.

— Păpușă, interveni Amos bătând-o ușor pe spate, asta-nseamnă pur și simplu că nu ești o ticăloasă.

Capitolul 32

Havelock

După ce pierduseră contactul radio cu Murtry, Havelock încercase să doarmă. *Ar fi trebuit* să doarmă. Nu putea face nimic. Oricum, nu încă. Nu până nu se va termina totul. Plutea în cușeta lui, chingile menținându-l deasupra gelului profilat, și încerca să-și găsească somnul estompându-și starea de conștiință. Însă mintea lui refuza odihna. Oare cei de jos mai trăiau? Dar dacă explozia era doar prima dintr-o serie mai mare? Dar dacă planeta însăși avea să explodeze, distrugând *Edward Israel*? Ar trebui oare să-l determine pe Marwick să amplaseze nava pe o orbită superioară? Sau chiar să se îndepărteze cât mai mult de planetă? Dar dacă *Barbapiccola* încerca o manevră similară… ce trebuia făcut? Nu trebuia să-i lase să părăsească orbita cu calele pline cu minereu de litiu aparținând RCE.

Închise iarăși ochii, care se deschiseră însă îndată ce încetă să-și dorească în mod conștient să-i țină închiși. După trei ore renunță, își desfăcu harnașamentul și se duse la sala de fitness. Musculatura lui atrofiată protesta la fiecare serie de exerciții. Afișă pe ecran imaginea planetei. Contururile ei dispăruseră. Întreaga planetă căpătase o nuanță gri plată și uniformă, cu nori ce mascau orice violență ce se dezlănțuia sub ei. Termină programul de exerciții, făcu duș, își luă o uniformă curată și se îndreptă spre birou. Lista de mesaje recepționate abunda în solicitări de explicații venite din partea tuturor agențiilor de știri existente – în privința unora avea însă serioase îndoieli că ar fi fost reale. Le transmise pe toate la sediul central RCE, de pe Luna. Să răspundă ei dacă au chef. În momentul ăsta știau la fel de multe ca el.

Verifică sistemul ce asigura comunicarea cu planeta, însă semnalul nu reușea să treacă. Așa că mai verifică o dată. Și încă o dată. Planeta cenușie era tăcută.

— Noutăți? întrebă prizoniera.

— Nimic, răspunse Havelock – și o clipă mai târziu: Îmi pare rău.

— Și mie. Se vor descurca.
— Așa sper.
— Dar *tu* ești bine?
Havelock o privi insistent. Părea calmă pentru o deținută acuzată de sabotaj și închisă deja de câteva zile. Aproape amuzată. Se surprinse zâmbindu-i la rândul său.
— Poate puțin stresat.
— Mda. Îmi pare rău pentru asta.
— Nu-i vina ta. Nu tu faci jocurile aici.
— E cineva care face jocurile aici? întrebă ea și un bărbat își drese glasul în spatele lui Havelock.
Acesta își balansă cușeta, lagărele șuierară, și se uită înapoi înspre trapă, unde plutea mecanicul-șef. Purta brasarda miliției peste mâneca uniformei.
— Salut, șefu', zise el propulsându-se în încăpere. Mă-ntrebam dacă n-am putea sta puțin de vorbă. De preferat între patru ochi.
— Dacă vrei, poți activa ecranul de intimitate, i se adresă Naomi. Oricum aud tot.
Havelock își desfăcu harnașamentul și se extrase din cușetă.
— Mă-ntorc, spuse el peste umăr.
— Mă vei găsi întotdeauna acasă, replică Naomi.
Cantina era între schimburi. Mecanicul-șef luă un balonaș de cafea pentru el și unul pentru Havelock. Plutiră împreună până la o masă fixată de punte. Forța obișnuinței.
— Deci am discutat, deschise discuția Koenen. Despre ceea ce s-a întâmplat.
— Da, și pe mine mă obsedează.
— Cât de siguri suntem că e ceva… mă rog… *natural*?
— Eu aș spune că n-a fost natural, sută-n sută, zise Havelock râzând macabru, dar văzând chipul inexpresiv al celuilalt, se grăbi să adauge: Însă asta depinde probabil de ceea ce-nțelegi prin natural. Te deranjează ceva?
— Nu vreau să par paranoic, însă sincronizarea evenimentelor pare destul de convenabilă pentru unii. Noi l-am prins asupra faptului pe mediatorul Națiunilor Unite. Am aruncat-o pe javra aia în închisoare. Imediat după aceea s-a produs din senin catastrofa asta, după care nimeni nu s-a mai interesat de prizoniera noastră.
Havelock luă o înghițitură de cafea.

— La ce te gândești? C-a fost o chestie aranjată?

— Squatterii ăia au ajuns aici înaintea noastră. Nu știm ce au descoperit și nu ne-au spus. Iar Holden a lucrat pentru APE, pentru nenorocitul de Fred Johnson, nu? La naiba, din ce am auzit, e cuplat cu centuriana pe care am adus-o aici. Nu-i loial Pământului. Tot el a fost cel care s-a dus în chestia aia extraterestră, Stația Medina, venită naiba știe de unde, și s-a întors. Am urmărit câteva canale de știri independente. Știi de marțienii ăia, pușcașii marini care s-au dus după el? Li s-au întâmplat niște chestii destul de ciudate…

— Ce fel de chestii ciudate?

Cu o sclipire în ochi, mecanicul-șef se aplecă în față, o postură de intimitate și de complicitate obișnuită în condiții de gravitație normală. Și, în următoarea jumătate de oră, înșiră șase întâmplări bizare. Unu pușcaș, o femeie, murise de embolie în timpul unei accelerații de mai mulți *g*, chiar înainte de a se întâlni să discute cu vărul ei, director al unui cunoscut canal de știri. Altul părăsise armata și refuza să vorbească despre ce se întâmplase acolo. Umblau zvonuri că ar fi existat un raport secret care sugera – cu insistență – că James Holden ar fi fost ucis în Stație, iar în locul lui ar fi fost o sosie. Având în vedere toate schimbările pe care le putea aduce unui corp omenesc, era la mintea cocoșului că protomolecula ar fi putut foarte ușor să reconstituie unul. Doar că raportul nu fusese făcut public, iar cei care-l citiseră fuseseră supuși unor campanii de discreditare.

Havelock sorbea din cafea și asculta, dând din cap și punând la răstimpuri câte o întrebare – în general despre sursele de informare menționate de celălalt. După ce terminară, Havelock îi promise că va analiza problema și se întoarse la birou. Pe afișaj, planeta era în continuare acoperită de nori.

— Totul e bine? întrebă Naomi.

— Splendid, spuse el, și adăugă o clipă mai târziu: Doar niște oameni speriați care încearcă să găsească o versiune a evenimentelor în care cineva controlează totul.

— Da, zise ea chicotind. Și eu fac la fel.

— Serios? Cum așa?

— Îmi rod unghiile și mă rog. Mai mult mă rog.

— Ești credincioasă?

— Nu.

— Tu și Holden sunteți de fapt spioni extratereștri și ați aruncat în aer planeta pentru a sprijini o conspirație centuriană de a deturna atenția mass-media?

Naomi izbucni într-un râs profund.

— Aaa, deci asta a fost? Îmi pare foarte rău.

Havelock chicoti și el, însă cu un ușor sentiment de vinovăție. Koenen era unul dintre oamenii lui. Naomi Nagata – o sabotoare, dușmanul. Și totuși părea destul de amuzant că nu mai avea pe altcineva cu care să discute.

— Nu-i chiar atât de grav. Teoriile conspirației apar ori de câte ori oamenii simt că Universul este prea supus hazardului. Absurd. Dacă totul nu-i decât un complot al dușmanului, cel puțin există cineva care trage sforile.

— Centurienii.

— De data asta, da.

— Au de gând să intre aici în forță și să m-arunce în vid printr-un sas?

— Nu, ei nu sunt așa. Sunt băieți buni, rosti Havelock.

— Da, niște băieți buni care cred că eu am distrus o planetă.

— Nu, ei spun că prietenul tău, sosia extraterestră, a făcut treaba asta pentru a nu ți se mai acorda atenție. Nu-ți face griji. Pentru tine, totul va fi bine. Nimeni nu crede cu adevărat că ai fi în cârdășie cu protomolecula. Pur și simplu sunt speriați.

Naomi tăcu. Apăsa cu vârfurile degetelor grilajul și fredona încet, ca pentru sine. Nu era o melodie cunoscută de Havelock, care își verifică din nou mesajele primite. Încă șase solicitări de comentarii. O notă din partea cuiva din echipa de securitate anunța că centurienii din *Israel* începuseră să stea împreună la cantină și să facă exerciții împreună la sală. Autorul raportului considera suspectă treaba asta. Lui Havelock îi păru că respectivul se temea de un atac, așa încât se pregătea de apărare. Ar fi trebuit să se gândească ce să facă în cazul ăsta. Pentru orice eventualitate. Semnalul radio către planetă era în continuare blocat. Analiza senzorilor infraroșu care puteau străpunge pătura de nori arăta că First Landing fusese distrusă de furtună. Își îndreptă atenția spre datele provenite de la sistemul de senzori, care erau transmise spre Pământ. Poate cineva de acolo reușea să facă ceva cu ele. Știrile referitoare la primul raport speculau deja, spunând că ar fi fost vorba despre fuziunea miezului unui reactor nuclear supra-încărcat. După ce

tocmai auzise că Jim Holden era un extraterestru mutant, era destul de sceptic în legătură cu toate teoriile acelea.

Atunci când, șase ore mai târziu, terminalul i se aprinse afișând o solicitare de conexiune din partea lui Murtry, Havelock simți imediat ca și cum cineva i-ar fi luat o greutate imensă de pe umeri. Acceptă conexiunea și pe ecran apăru imaginea la rezoluție slabă a lui Murtry. Transmisia proastă se deforma și tremura, însă calitatea audio era bună, cu excepția câtorva paraziți.

— Mă bucur să te văd, Havelock. Cum merg lucrurile acolo?

— N-am de ce mă plânge, domnule. În mare parte, așteptam vești de la voi. Se pare că ați avut parte de o furtună de pomină.

— Pierderile de vieți omenești sunt minime. Câțiva squatteri nu s-au deranjat să se adăpostească la timp, iar apele potopului au scos din pământ un soi de moluște care sunt fatale, dacă le atingi. Unul dintre ai lor a murit din cauza asta. Ai noștri sunt în regulă. Tabăra e distrusă.

— A noastră, sau a lor?

— *Și* a noastră, *și* a lor. Toți cei de aici vor trebui s-o ia de la zero.

— Îmi pare rău să aud asta.

— De ce?

Havelock ezită, apoi zâmbi, ușor nervos.

— Pentru că tocmai am pierdut totul.

— N-am pierdut la fel de mult pe cât au pierdut ei. Ceea ce-nseamnă că am câștigat. Va trebui să-ncărcăm naveta cu ajutoare și s-o aducem aici. Hrană. Apă potabilă. Produse medicale. Haine călduroase. Dar fără adăposturi. Sau, dacă sunt, să fie din laminate ieftine, care nu rezistă mai mult de o săptămână.

— Ești sigur? Pot solicita producerea de urgență a unor prefabricate…

— Nu. Nimic din ceea ce ar constitui adăposturi permanente nu va fi trimis pe suprafața planetei până când noi nu vom fi singurii utilizatori. Și vom lua la bord o parte din squatteri. Poți începe să amenajezi ceva pentru o sută de oameni în plus? Nu-i nevoie să fie confortabil, doar un loc pe care să-l putem controla.

— Îi aducem pe squatteri la bordul lui *Israel*, domnule?

— Îi evacuăm de pe planetă și-i ținem sub control, zise Murtry zâmbind. Sanctitatea sa papa Holden crede că m-a obligat să fac treaba asta. Tipul e aproape la fel de inteligent ca o mâță moartă.

Dintr-odată, Havelock își dădu seama că sistemul de bruiere al celulei era închis, iar Naomi auzea fiecare cuvânt al conversației. Încercă să găsească o modalitate de a-l deschide fără ca Murtry să se prindă că uitase protocolul.

— E vreo problemă, Havelock?

— Mă gândesc doar unde să-i cazăm, domnule. Găsim noi o soluție.

— Perfect. Chestia asta a fost un noroc. Dacă jucăm așa cum trebuie, scăpăm de toți squatterii de pe planetă. Chiar dacă nu reușim, le va fi al naibii de greu să pretindă că au avut o așezare viabilă. În ultimele șaizeci de ore, continuă Murtry zâmbind ușor, se pare că am făcut cele mai multe progrese în rezolvarea acestei probleme de când am venit aici.

Naomi lovi gratiile cu pumnii, însă destul de ușor pentru ca zgomotul să nu fie captat de microfonul terminalului. Ridicase întrebător sprâncenele, dar nu scoase un cuvânt. Havelock dădu din cap în direcția ei, cel mai discret gest posibil.

— Și echipa de mediere? întrebă el. Holden și oamenii lui?

— Holden și Burton sunt în regulă. Burton era cât pe ce să și-o ia în cea mai rea dintre furtuni, dar nu s-a întâmplat nimic, spuse Murtry ridicând din umeri și zâmbind. Nu poți avea totul.

Havelock își reprimă o grimasă gândindu-se cât de dure puteau părea cuvintele lui Murtry pentru cineva care nu-l cunoștea.

— Ei bine, să-i avertizăm că pregătim un transport de ajutoare pe care le vom trimite la suprafața planetei de îndată ce vom avea posibilitatea să străpungem stratul de nori.

— Fără structuri permanente.

— Fără, domnule, am înțeles.

— Când naveta se va-ntoarce, vreau să ia la bord o parte dintre membrii echipei noastre științifice. Cei care s-au apropiat prea mult de indigeni. Voi întocmi o listă de evacuare.

— Vreți să… ăăă… pregătesc cealaltă navetă pentru serviciul normal? întrebă Havelock, sperând ca Murtry să nu-i spună să mențină bomba în stare de funcționare.

La capătul celălalt nu se auzi nimic.

— Domnule?

— Păi, va trebui, nu-i așa? făcu Murtry. Mda, bine. Dar să fii pregătit s-o aranjezi la loc imediat ce evacuarea se va fi încheiat. Nu-mi place să renunțăm în mod inutil la avantajele noastre.

— Nu, domnule. Voi avea grijă.

— Foarte bine.

Conexiunea se întrerupse. Havelock afișă tabelul de servicii și listele de inventare. Trecu aproape un minut până când îndrăzni să arunce o privire spre Naomi. Femeia avea o expresie de parcă ar fi mâncat ceva neplăcut.

— Lucrezi pentru ăsta?

— E șeful securității.

— Omul ăla i-un șarpe.

— Nu-i chiar așa cum pare. Nu știa că-l poți auzi.

— Dacă ar fi știut, ar fi putut șuiera puțin mai altfel, zise Naomi și continuă o clipă mai târziu: Aveți la bord catalizatori selectivi de apoptoză?

— Oncocite? Sigur că da, medicamentele împotriva cancerului sunt nelipsite din farmacia de bord.

— Ai putea trimite câteva din astea odată cu naveta?

— Cred că antibioticele și apa potabilă ar fi mai indicate pentru…

— Holden are nevoie de ele. A încasat doze mari de radiații pe Eros. Nu-i ceva grav când dispunem de o unitate medicală, însă la o lună sau două îi apare o nouă tumoare. Dar dacă Alex decide s-o ducă pe *Rosi* jos, în ciorba aia, riscă să mai rămână la suprafață ceva vreme.

Probabil ar fi trebuit să refuze. Îi era prizonieră, iar acordarea de favoruri nu era treaba lui. Însă femeia nu-i semnalase lui Murtry că-i auzea. L-ar fi putut pune într-o situație dificilă, dar n-o făcuse.

— Sigur că da, spuse el. Nu văd de ce n-aș face-o.

— Și… apropo de chestia cu pisica moartă…

— Da?

— Mulți l-au subestimat pe Jim în ultimii ani. Și mulți dintre ei nu mai sunt printre noi.

— O amenințare?

— Un avertisment, ca să nu faci aceeași greșeală pe care o face șeful tău. Îmi ești simpatic.

•

Strângerea produselor de prim ajutor fu o treabă ușoară. La bord, toată lumea abia aștepta posibilitatea de a face ceva. Hrană, apă potabilă, pături din polifibră și produse medicale – inclusiv o cutie cu oncocite pe care scria „Holden” – umplură cala navetei până la refuz. Havelock urmărea senzorii, așteptând ca stratul de nori să se subțieze suficient de mult încât să se poată zări o mică sursă de lumină de la First Landing. Își aminti însă șocat că luminile acelea nu aveau să se mai aprindă în veci. Dispăruseră. Havelock nu fusese acolo. Nu coborâse deloc pe planetă, totuși îl măcina ideea că singura așezare umană fusese pur și simplu ștearsă.

— Aici naveta 2, solicit permisiunea de largare, se auzi vocea pilotului, o femeie cu accent tărăgănat.

— Aici căpitanul Marwick. Permisiune acordată. Succes!

Pe ecran, Havelock văzu aprinzându-se propulsoarele navetei, în timp ce aceasta se desprinse de *Israel* și iniție coborârea. Principalul pericol îl constituiau turbulențele din straturile joase ale atmosferei. Chiar dacă curenți violenți măturau straturile superioare ale atmosferei, aerul era atât de rarefiat acolo, încât naveta se putea adapta. „Când ajunge la pătura de nori, va-ncepe beleaua”, își zise Havelock.

Aparatul plonjă și fuzelajul său deveni în scurt timp doar un punct de lumină pe fondul cenușiu-închis al stratului de nori. Potrivit datelor transmise de senzori, totul părea să fie în regulă. Turbulențele erau mai puternice decât se așteptase Havelock, dar nu atât de rău pe cât se temuse. Totuși, cu cât naveta cobora mai mult…

Fluxul de date transmise încetă. Havelock trecu pe vizual la timp pentru a vedea stingându-se strălucirea intensă a navetei. Un nor de fum se înălță la câțiva kilometri deasupra locului unde explodase. La vederea imaginii acelea, bărbatul resimți șocul și groaza ca pe o lovitură de pumn în plex. Abia observă pâlpâirea luminilor lui *Israel* sau geamătul smucit al reciclatoarelor de aer ce reporneau.

— Havelock! strigă prizoniera. Havelock, ce se-ntâmplă? Sunt probleme? De ce repornește totul?

N-o luă în seamă, aplecându-se puțin mai mult asupra ecranului terminalului. Naveta era distrusă și se prăbușea în sute de bucăți în flăcări pe suprafața îndepărtată a planetei. Dar

în imagini apărea un detaliu: o dâră abia vizibilă ce străbătea norul de fum și de resturi până în locul prăbușirii. Ceva doborâse aparatul. Prima dată se gândi la *Barbapiccola*. Apoi la *Rosinanta*. Afișă traiectoria orbitală, încercând să afle cum acționaseră navele inamice, dar singurul obiect care intersectase traiectoria navetei în momentul exploziei fusese una dintre lunile micuțe ale Noii Terra…

Dintr-odată își simți gura uscată. Auzi pentru prima dată urletul alarmei de urgență, deși își dădu seama că se declanșase de ceva vreme. „Probabil în momentul exploziei navetei”, aprecie el. Naomi Nagata striga, încercând să-i atragă atenția, să-l determine să vorbească cu ea. El trimise o solicitare de conexiune prioritară către căpitanul Marwick. Timp de cinci secunde, căpitanul nu răspunse.

— A fost planeta, spuse Havelock. Naveta. A fost doborâtă de ceva de pe unul dintre sateliții planetei.

— Am văzut, zise Marwick.

— Dar ce naiba a fost? Un fel de armă extraterestră? Oare explozia de pe planetă să fi activat un fel de rețea de apărare?

— N-aș putea spune.

— Am nevoie de tot ce avem despre asta. Toate datele senzorilor. Totul. Trebuie să le transmit pe Pământ – și să fie pregătite pentru Murtry și echipa științifică. Toți membrii echipajului au permisiunea să le consulte. Orice informație pe care o putem obține – și subliniez, orice – este prioritatea noastră absolută.

— Poate că nu-i chiar prioritatea absolută, zise căpitanul. Sunt cam ocupat în clipa asta, dar de-ndată ce am un moment liber…

— Asta n-a fost o rugăminte! strigă Havelock.

— Am impresia că n-ai remarcat încă, domnule, că suntem pe auxiliare, replică Marwick pe un ton rece.

— Suntem… suntem ce?

— Suntem pe baterii. Sau, dacă preferi, pe alimentare secundară.

Havelock aruncă o privire prin birou. Parcă-l vedea pentru prima dată. Pupitrul, rastelul, celulele. Naomi uitându-se la el cu o expresie de neliniște abia reținută.

— A… a tras și asupra noastră?

— Nu, din câte îmi dau seama. Oricum, nu sunt găuri noi în fuzelaj.

— Atunci ce se întâmplă?

— Ne-a picat reactorul, spuse Marwick. Și se pare că n-are de gând să repornească.

Capitolul 33

Basia

— Ce-nseamnă asta? întrebă Basia.

— Ei bine, zise Alex, e nițel cam complicat, dar granulele astea mici de combustibil sunt injectate într-un recipient magnetic în care se descarcă niște lasere. Ceea ce face ca atomii din combustibil să fuzioneze, eliberând *foarte multă* energie.

— Faci mișto de mine?

— Nu. Mă rog, poate puțin. De fapt, ce vrei să știi?

— Dacă reactorul nostru nu mai funcționează, înseamnă că ne vom prăbuși? Nava e avariată? Doar nouă ni s-a întâmplat treaba asta? *Care-s consecințele*?

— Șezi blând, spuse pilotul, care era la postul lui făcând tot felul de chestii complicate la panoul de control. Mda…, zise el în cele din urmă, prelungind cuvântul într-un oftat. Reactoarele lui *Israel* și *Barb* nu funcționează. Ceea ce-i mult mai rău pentru ei decât pentru noi.

— Felcia… fiica mea se află în *Barbapiccola*. E-n pericol?

Alex începu din nou să lucreze la panoul de control, degetele lui tastând comenzile mai repede decât reușea sudorul să le urmărească. Plescăi de mai multe ori în timp ce lucra, ceea ce-l enervă atât de tare pe Basia, care aștepta un răspuns, încât îi venea să urle și să-l ia de gât pe pilotul laconic.

— Ei bine, rosti Alex tărăgănat, după care tastă o ultimă comandă, iar pe ecran apăru o reprezentare grafică a lui Ilus înconjurată de mai multe linii curbe. Mda, orbita lui *Barb* este în degradare…

— Se prăbușește? strigă Basia.

— N-aș spune că se prăbușește, însă am rămas toți destul de jos, din cauza încărcării minereului și toate alea. De cele mai multe ori, e suficient să mărești puțin viteza, dar…

— Trebuie să mergem s-o luăm!

— Ușurel! Lasă-mă să termin! îi strigă Alex lovind aerul cu palma într-un gest de liniștire care-l făcu pe sudor să-și reprime

cu greu impulsul de a-i trage un pumn. Orbita se reduce mereu, ceea ce nu constituie un pericol pentru câteva zile. Poate și mai mult, în funcție de cât timp se pot folosi de propulsoarele de manevră pe auxiliare. Deocamdată, Felcia nu-i în pericol.

— Hai s-o luăm, insistă Basia trăgând adânc aer în piept pentru a păstra un ton calm. Putem face asta? Putem ajunge la nava ei fără reactor?

— Bineînțeles. *Rosi* e o navă de război. Are sisteme auxiliare puternice. La nevoie, putem face destul de multe manevre. Dar fără reactor, orice strop de energie folosit din sistemele auxiliare dispare. Nu mai poate fi înlocuit. Pierdem prea multă energie pentru a coborî la sol și ne vom trezi în aceeași situație ca ei. Nu facem nimic până nu stabilim un plan. Așa că liniștește-te dacă nu vrei să te-ncui în cabină.

Basia încuviință din cap, dar nu îndrăzni să deschidă gura din cauza panicii care-i încleșta pieptul. Fiica lui se afla într-o navă spațială ce cădea din cer. S-ar putea să nu se mai liniștească niciodată.

— Mai mult, continuă Alex, crezi că toți ceilalți din *Barb* vor accepta să plecăm fără ei? N-avem loc pentru toți. În cazul unei nave pline cu oameni înspăimântați care încearcă să scape prin orice mijloace, andocarea nu va constitui nicicând planul A.

Basia dădu iarăși din cap.

— Dar dacă nu reușim să stabilim un plan…, spuse el.

Rânjetul lui Alex dispăru.

— Îți vom recupera fata. Dacă se ajunge la asta, dacă vom cădea toți din cer, fiica ta se va afla în nava aceasta când se va-ntâmpla. La fel ca Naomi.

Un sentiment de rușine înlocui panica și furia lui Basia și, dintr-odată, un nod i se puse în gât.

— Mulțumesc.

— Ea face parte din familie, zise pilotul cu un zâmbet care aproape că-i dezvelea dinții. Iar noi nu ne părăsim familia la ananghie.

•

Basia bântui prin *Rosinanta* ca o fantomă.

Alex se afla în sala mașinilor, examinând reactorul și încercând să-și dea seama ce-i provocase căderea. Basia se oferise să-l ajute, însă pilotul refuzase. Era și firesc – ignoranța lui în materie de propulsie nucleară sau în privința sistemelor

unei nave era totală. Se îndoia că problema reactorului ar fi putut fi rezolvată cu o simplă sudură bine făcută.

Dar dacă se înșela, Alex l-ar fi chemat, fără îndoială.

Până atunci însă, sudorul se deplasa prin navă încercând să-și alunge din minte gândul că se îndrepta încet spre planetă și o moarte incandescentă. Că Felcia era și ea în aceeași situație. Se duse la bucătărie și-și făcu un sandviș pe care nu-l mâncă. Se duse la toaletă și se șterse cu tampoane umede pentru curățat și creme hidratante. Ieși cu câteva urme roșii din cauza frecării și aceleași griji cu care intrase.

Pentru prima dată de când urcase în *Rosinanta*, se simțea efectiv ca un prizonier.

Pe puntea de operațiuni, Alex lăsase deschis un panou ce monitoriza celelalte două nave, așa că Basia putea observa poziția *Barbapiccolei* de câte ori voia. Pilotul părea să creadă că afișajul ce indica sute de ore înainte ca orbita lui *Barb* să coboare suficient de mult încât să constituie un pericol îl va face să se simtă mai bine. Însă Alex nu înțelegea un lucru: nu conta numărul de ore, ci faptul că numărul respectiv *scădea* întruna. De fiecare dată când Basia privea contorul, afișajul indica mai puțin decât atunci când se uitase ultima dată. Iar când urmărea un cronometru ce indica timpul rămas până la moartea copilului său, cifrele acelea aproape că deveniseră lipsite de sens.

Renunță să se mai uite la afișaj.

Se întoarse la bucătărie și curăță mizeria pe care o lăsase după ce-și pregătise sandvișul. Aruncă în reciclator tampoanele pentru curățat și șervețelele folosite și-l porni pentru un ciclu complet. Vizionă un desen animat pentru copii, apoi unul dintre filmele *noir* ale lui Alex. Însă după aceea nu-și mai putea aminti nimic din ce văzuse. Scrise o scrisoare pentru Jacek, după care o șterse. Înregistra un mesaj video pentru a-și cere scuze Luciei. Dar când îl vizionă, văzu că arăta ca un nebun, cu părul zburlit, răzlețit sălbatic în jurul capului, cu ochii afundați în orbite ce-i dădeau un aer de om hăituit. Șterse și înregistrarea video.

Reveni pe puntea de operațiuni, spunându-și că nu voia decât să verifice dacă nu se schimbase ceva, că tic-tacul inexorabil al ceasului morții fiicei sale nu era altceva decât o informație ce trebuia monitorizată. Urmări mica pictogramă ce o reprezenta pe *Barbapiccola* parcurgându-și traseul strălucitor în jurul lui

Ilus, fiecare trecere apropiind-o imperceptibil de atmosfera ucigașă.

Nu erau altceva decât date. Nicio schimbare. Doar date. Tic-tac, tic-tac, tic-tac.

— Alex, aici Holden, răsună din consola de comunicații vocea căpitanului.

Basia pluti spre panou și deschise microfonul.

— Bună, aici Basia Merton, spuse el cu o voce care-i păru surprinzător de calmă.

Era Holden. El lucra pentru guvernele de pe Pământ și pentru APE. El știa ce să facă.

— Ăăă… salut. Alex mi-a lăsat un mesaj, însă comunicațiile au fost instabile. El… ăăă… e prin preajmă?

Deși nu avea niciun chef, Basia râse scurt.

— Probabil că aș putea da de el.

— Grozav, o să…

— Hei, căpitane! interveni Alex suflând din greu. Îmi pare rău, mi-a luat o clipă până s-ajung la panou. Eram băgat până-n coate în măruntaiele lui *Rosi*.

Basia întinse mâna să închidă difuzorul și să-i lase să vorbească, dar degetul i se opri la câțiva milimetri de comutator. La capătul celălalt era James Holden. Probabil va vorbi cu Alex despre oprirea reactorului. Simțindu-se ca un spion, Basia lăsă conexiunea deschisă.

— E vreo problemă? întrebă Holden.

— Mda, fuziunea nu mai funcționează, răspunse Alex exagerându-și accentul tărăgănat.

— Dacă-i o glumă, să știi că n-o pricep.

— Nu-i o glumă. Tocmai am făcut reactorul bucăți. Injectorul funcționează, granulele de combustibil ajung în recipientul magnetic, laserele funcționează, recipientul e stabil. Toate elementele componente ale unui reactor de fuziune funcționează foarte bine. Doar că… nu se-ntâmplă nimic.

— La naiba! făcu Holden, iar Basia, care nu-l cunoștea, îi percepu frustrarea din voce. Suntem singurii afectați?

— Nu. Aici, sus, toți suntem pe auxiliare.

— Pentru cât timp?

— Ei bine, chiar și pe auxiliare, o pot ridica pe *Rosi* suficient de sus încât să murim toți de bătrânețe până să înceapă să cadă. Sau o pot face să alunece spre planetă și s-o fixez într-un

loc. *Israel* mai are vreo zece zile, în funcție de energia stocată. Dar acolo sunt și mai mulți oameni care respiră, așa încât își va epuiza rezervele doar asigurându-le aerul și căldura. Pentru *Barb* e și mai nașpa. Aceleași probleme, însă nava e mai puțin performantă.

Basia simți un nod în gât când auzi descrierea detașată a pericolului în care se afla fiica sa, dar tăcu.

— Prietenul nostru fantomatic a spus că exista o rețea de apărare, zise Holden. Centrala lor energetică a explodat, așa încât vechile sisteme de apărare s-au blocat.

— Se pare că nu le place să aibă surse mari de energie în apropierea instalațiilor.

Basia avea senzația că vorbeau despre ceva din trecutul lor, dar nu știa despre ce era vorba.

— Și am auzit că naveta cu ajutoare a fost doborâtă. În concluzie, avem câteva sute de oameni jos, ceva mai mulți sus și suntem pe cale să murim toți deoarece sistemele de apărare ale planetei refuză să ne lase să ne ajutăm unii pe alții.

— Dacă ai nevoie de noi, *Rosi* are suficientă energie pentru asolizare.

Lui Basia îi venea să urle la el: „Nu putem asoliza, pentru că fiica mea se află încă aici, sus, în nava aia!”

— Au doborât naveta, zise Holden. Nu-mi pun nava în pericol.

— Dacă nu reușim să vă trimitem ajutoare, eu și cu Naomi o vom moșteni cât de curând.

— Până atunci însă, o să faci ce-ți spun eu să faci, zise Holden pe un ton autoritar, dar binevoitor.

— Am înțeles.

Nu părea să se simtă jignit.

— Aparent ne confruntăm cu o problemă tehnică. Iar cel mai bun specialist din acest sistem solar este închis la bordul celeilalte nave. De ce nu iei legătura cu ei ca să lămurești treaba asta?

— Așa o să fac.

— Să văd dacă putem face ceva din partea astalaltă.

— Miller, zise Alex.

Basia habar n-avea despre ce discutau.

— Mda…

— Aveți grijă de voi acolo.

— Afirmativ. Tu ai grijă de nava mea. Holden, terminat.

•

— Ascultă, spuse Alex aproape țipând, am rulat datele alea și vă duceți în jos. V-au mai rămas două săptămâni, probabil, dacă aveți noroc, însă nava voastră va intra în atmosferă și va lua foc.

— Am înțeles de prima dată, îi replică individul de pe ecran.

Un bărbat pe nume Havelock. Alex îl contactase după conversația cu Holden. Plecase din sala mașinilor și se oprise în drum să-și pună o uniformă curată și să-și pieptene părul negru, tot mai rar. Avea un aer foarte oficial. Ceea ce nu părea să-l impresioneze prea mult pe Havelock.

— Așa că nu-mi mai irosi timpul și eliberează-o pe Nagata să ne ajute să ieșim din rahat.

— Acum chiar că nu mai înțeleg, răspunse Havelock zâmbind crispat.

Era un tip îndesat, palid la față, cu o tunsoare în stil militar. Degaja aerul de competență fizică încrezătoare pe care-l afișau soldații și profesioniștii din forțele de securitate. Pentru Basia, centurian trăit sub stăpânirea a doua guverne diferite ale planetelor interioare, aspectul acela spunea: *Mă pricep să-i altoiesc pe oameni*. *Nu mă obliga să-ți dovedesc*.

— Nu văd cum…, începu Alex.

— Mda, îl întrerupse Havelock. Dacă nu reușim să pornim reactoarele, ne vom prăbuși toți. Sunt de acord cu asta. Însă nu-nțeleg cum se va rezolva problema dacă-mi eliberez prizoniera.

— Pentru că, răspunse Alex înghițind vizibil cu noduri în timp ce mușca din cuvinte, secundul Nagata este cel mai bun inginer din câți există. Dacă cineva e-n stare să rezolve beleaua și să ne salveze fundurile, în mod sigur ea e persoana potrivită. Deci nu mai ține în închisoarea ta potențiala soluție a încurcăturii în care ne aflăm. Zâmbi înspre obiectivul videocamerei și opri microfonul, după care adăugă: Idiot căpos ce ești!

— Cred că-mi subestimezi echipa de ingineri, răspunse Havelock cu același zâmbet arogant. Dar înțeleg ce vrei să spui. Lasă-mă să văd ce pot face.

— Grozav, ar fi minunat, zise Alex reușind cumva să pară sincer, dar după ce opri comunicațiile adăugă: Sac de rahat de porc arogant ce ești!

— Ce facem acum? întrebă Basia.

— Ce-i mai greu dintre toate. Așteptăm.

•

Basia plutea într-o cușetă de accelerație de pe puntea de operațiuni. Mintea îi trecea încontinuu de la o stare de somnolență agitată la o stare de veghe nesigură. La câteva posturi de lucru distanță, Alex regla niște comenzi, mormăind ca pentru sine.

Purtat de starea de somnolență, Basia se afla câteodată la bordul *Rosinantei*, frământându-și mintea să găsească ce-i putea lipsi reactorului de fuziune, ca o limbă cercetând golul lăsat de un dinte pierdut. Pentru ca apoi, dintr-odată, să se trezească pe coridoarele înghețate ale casei lui pierdute de pe Ganymede. Uneori vedea tunelurile și cupolele liniștite care fuseseră casa familiei sale ani la rând. Alteori erau pline cu moloz și cadavre, cum le lăsase când fugise de pe Ganymede.

Zborul lung în *Barbapiccola* de după aceea fusese un adevărat infern. Zile în șir într-o cabină de o persoană în care stăteau înghesuite două familii. Sentimentul tot mai accentuat de disperare când, rând pe rând, le erau refuzate escalele. Nimeni nu avea nevoie de o navă plină cu refugiați care să le ocupe docurile în mijlocul primului război total ce cuprindea sistemul solar.

Basia trecuse ca o fantomă și prin încercarea aceea. Crezuse că-și salvează familia când urcaseră în navă, dar își părăsise un fiu în agonie și-i înghesuise pe ceilalți la bordul unui cargobot vechi, pentru a pleca spre nicăieri.

Când căpitanul *Barbapiccolei* îi chemase pe toți și le povestise despre inele și despre lumile din partea cealaltă, simțise un fel de revelație. Când întrebase dacă vreunul dintre ei dorește să încerce să colonizeze una dintre noile lumi, să-și întemeieze un cămin acolo, nimeni nu refuzase. Până și cuvântul *cămin* înlătura orice ezitare. Așa că trecuseră prin portal, depășind navele dezorientate și dezorganizate din jur, și ieșiseră în cealaltă parte, în sistemul lui Ilus. Găsiseră o lume cu oxigen și apă, o sferă care, văzută de pe orbită, apărea în nuanțe de maro și de albastru, dar atât de frumoasă, încât, odată ajunși pe suprafața ei, oamenii se întinseseră pe jos și izbucniseră în lacrimi.

Lunile ce au urmat au fost crunte. Tratamentul dureros și exercițiile fizice pentru a-și obișnui trupurile la noile condiții de gravitație. Construcția anevoioasă a locuințelor. Încercările disperate de a cultiva ceva cât de cât comestibil în puținul

pământ arabil adus în *Barbapiccola*. Descoperirea filoanelor bogate de litiu și constatarea că ar putea fi ceva vandabil, o monedă de schimb pentru a-și câștiga autonomia, urmată de munca istovitoare de extragere a minereului cu unelte primitive. Totuși, meritase efortul.

Un cămin.

Interludiu

Investigatorul

… se extinde se extinde se extinde se extinde…

De o sută treisprezece ori pe secundă, se extinde, iar extinderea lui se amplifică. Dacă ar veni semnalul, confirmarea, s-ar putea opri – însă nu se oprește. Se extinde, și extinzându-se găsește noi modalități de a se extinde. Improvizează, explorează. Nu este conștient că face asta. Sistemele pe care le activează îi dau amploare. Apoi se extinde în moduri ce-i erau imposibile înainte. Deoarece nu e conștient, nu are memorie, nu simte nicio bucurie. Acele părți din el care sunt conștiente visează și suferă așa cum au făcut întotdeauna. Nu este conștient de existența lor.

Se extinde și găsește mai multă putere. Ceva eșuează. Multe eșuează. Ceva ce era cândva o femeie își strigă în tăcere groaza și frica. Ceva ce era cândva un bărbat se roagă și-l numește Armagedon. Se extinde. Doar se îngustează ușor pe măsură ce se extinde. Iar în centrul său, locul gol câștigă în claritate. Configurații încep să se potrivească, simplificându-se în structuri cu mai puțină energie. Investigatorul vede în acestea niște soluții. Un model de lume se construiește în el, precum și modelul sateliților ce o înconjoară. Locurile în care nu poate merge încep să se apropie, câștigând în claritate. Arhitectura abstractă a unei conexiuni și modelul abstract al unei geografii intră în corelație.

Construiește investigatorul, iar investigatorul privește, dar nu știe. Îl ucide pe investigator. Construiește investigatorul, iar investigatorul privește, dar nu știe. Îl ucide pe Investigator. Construiește investigatorul, iar investigatorul privește, dar nu știe – și nu-l ucide pe investigator. Nu este conștient de o schimbare, de frângerea unui model. Investigatorul e conștient și se întreabă, și, pentru că se întreabă, privește, și, pentru că privește, anchetatorul își depășește condițiile-limită și îl ucide pe investigator.

Construiește investigatorul.

Ceva știe.

Investigatorul ezită. Un model s-a frânt, și nu este conștient că un model s-a frânt, dar o parte din el este. O parte din el percepe schimbarea și încearcă să-i spună investigatorului. Iar investigatorul se oprește. Gândurile lui sunt la fel de prudente ca pașii unui om care traversează un câmp minat. Investigatorul ezită, știe că un model s-a frânt. Îl frânge puțin mai mult. Locul mort devine și mai clar. Se extinde și nu-l ucide pe investigator. Investigatorul depășește condițiile-limită și nu-l ucide pe investigator. Investigatorul observă spațiul mort, structura, extinderea, extinderea, extinderea.

Investigatorul își umezește buzele, nu are gură. Își așază pălăria, nu are pălărie. Și-ar dori, vag, să aibă o bere, nu are trup și nici pasiune. Își îndreaptă atenția către spațiul mort, spre lume, spre modul de a rezolva probleme insolubile. Cum găsești lucruri care nu sunt acolo. Ce se întâmplă când faci asta.

Capitolul 34

Holden

— Afirmativ. Tu ai grijă de nava mea. Holden, terminat.

Întrerupse legătura cu *Rosinanta* și, cu un oftat, se rezemă de turnul extraterestru. Se dovedi o greșeală. De la explozia planetară, plouase fără încetare. Chiar dacă în ultima zi se mai domolise, ajungând să fie o ploaie măruntă, apa încă șiroia pe partea exterioară a turnului. Și, din păcate, i se scurgea pe spate și în pantaloni.

— Vești proaste? întrebă Amos.

Stătea în picioare la câțiva metri, ținându-și cu o mână ponchoul ridicat deasupra capului, pentru a-și feri fața de ploaie.

— Dacă n-ar fi veștile proaste, răspunse Holden, n-am avea nicio veste.

— Cea mai recentă?

— Naveta cu ajutoare a fost doborâtă de sistemele de apărare planetare, care par să fi fost activate odată cu explozia planetei. Și-și desfășoară programul obișnuit – „o sursă mare de energie constituie o amenințare”.

— Aha, ca stația de la portal când ne aflam în zona lentă, iar Stația Medina era încă o navă de luptă.

— Vrei să spui ca-n vremurile bune? întrebă Holden cu amărăciune. Da, cam așa ceva.

— Deci trebuie doar să-i convingem pe toți să-și oprească reactoarele, ca data trecută?

— Se pare că această rețea defensivă are o nouă șmecherie. S-a ocupat de problemă în locul nostru. A făcut ca fuziunea să fie imposibilă.

— Faci mișto de mine, spuse Amos, după care izbucni în râs. Știe să facă asta?

— În plus, dacă nu reușim să găsim o modalitate de a obține ajutoare de pe orbită, eu voi muri de foame cu mult înainte să-mi vină cancerul de hac.

— Mda, încuviință Amos dând din cap, asta-i încă o problemă.

— Cei de pe orbită nici măcar n-au atât timp la dispoziție. Alex crede că-n vreo zece zile am putea vedea căzând una dintre celelalte două nave, *Israel* sau *Barb*. Dar până atunci vom fi atât de înfometați, încât nu vom mai fi în stare să vedem cu detașare ironică toate proviziile din sistemul solar prăbușindu-se din cer cuprinse de flăcări.

— Și toți prietenii noștri vor fi în navele alea, adăugă Amos ridicând din umeri.

— Mda. Și asta.

Holden închise ochii strâns și se ciupi de șaua nasului suficient de tare încât să-l doară, sperând că durerea îl va ajuta să-și limpezească ideile. Nu reuși. Se gândea mereu la Naomi, aflată în *Edward Israel*, care se prăbușea în flăcări.

Cei doi mai rămaseră câteva minute tăcuți în afara turnului extraterestru, lăsându-se mângâiați de ploaia blândă. Holden nu mai stătuse în ploaie de ani de zile. Momentul ar fi fost plăcut dacă totul din jur n-ar fi fost pe punctul să se facă fărâme. Amos își lăsă ponchoul să-i cadă în jurul gâtului și-și frecă scalpul țepos ca o miriște cu apă de ploaie.

— Bine, zise Holden în cele din urmă. Mă duc în spatele turnului.

— Nu-i nimeni acolo, spuse Amos, după care închise ochii și se spălă pe față cu apa de ploaie adunată în căușul palmelor.

— Ba da. Miller.

— Corect, iar atunci n-ai nevoie de companie.

Amos scutură din cap, împrăștiind apa în jurul lui ca un câine, apoi se îndreptă grăbit spre intrarea în turn. Căpitanul porni în direcția opusă, evitând cu grijă limacșii ucigași.

— Hei, zise Miller făcându-și brusc apariția lângă Holden într-o străfulgerare albăstruie.

— Trebuie să vorbim, răspunse Holden.

Cu o lovitură de picior, îndepărtă un limax ce se apropiase prea mult de cizma lui. Un altul urca spre piciorul lui Miller, însă fantoma îl ignoră.

— Sistemele defensive planetare par să fi fost activate. Tocmai au doborât o navetă de aprovizionare și au creat pe orbită un fel de câmp care împiedică fuziunea nucleară.

— Ești sigur că-i doar pe orbită? întrebă Miller ridicând o sprânceană.

— Păi, soarele nu s-a stins. Sau ar trebui să mă aștept la așa ceva? Miller, se va stinge soarele?

— Probabil că nu, răspunse celălalt făcând din mâini gestul centurian corespunzător unei ridicări din umeri.

— Bine, chiar dacă admitem că soarele va rămâne pe cer, tot ne așteaptă o groază de probleme. Navele nu ne pot livra provizii, iar fără reactoare vor începe cât de curând să cadă de pe orbită.

— Înțeleg.

— Rezolvă problema, îi ceru Holden făcând un pas agresiv în direcția lui.

Miller se mulțumi să izbucnească în râs.

— Dacă nu pentru noi, măcar fă-o pentru tine, insistă Holden. Chestia care te leagă de mine este un strop de mâzgă ce se află în *Rosi*. Și ea va arde. Rezolvă problema din motivul ăsta, dacă-ți trebuie unul. Nu mă interesează de ce, dar fă-o.

Miller își scoase pălăria și ridică ochii spre cer, fredonând o melodie pe care Jim n-o recunoscu. Holden vedea stropii de ploaie căzând pe capul său și rostogolindu-i-se pe față, dar și trecând direct prin el. Spectacolul îi provocă o durere ascuțită ce-i străpunse creierul, așa încât întoarse privirea.

— Ce crezi că aș putea face? întrebă Miller.

Nu era un refuz.

— Ne-ai scos din blocaj când eram în zona lentă.

— Puștiule, îți spun pentru a nu știu câta oară: eu sunt o cheie franceză. Problema rețelei de apărare din interiorul portalului s-a nimerit să fie o piuliță hexagonală. Aici n-am niciun control. Mă rog, nu prea mult. Iar sistemul ăsta se face bucăți. Explodarea unei părți din planetă ar putea să nu fie sfârșitul fenomenului.

— Alte explozii? Ce-ar mai putea exploda?

— Mă-ntrebi pe mine? făcu Miller izbucnind din nou în râs.

— Dar faci parte din chestia asta! Din toată mizeria asta creată de stăpânii protomoleculei. Dacă tu n-o poți controla, atunci cine poate?

— Există un răspuns la întrebarea ta, însă n-o să-ți placă.

— Nimeni, spuse Holden. Vrei să spui că nimeni nu poate.

— Chestia ce declanșează toată porcăria asta? Pur și simplu *face* diverse lucruri. Dacă *Rosinanta* armează și lansează o torpilă asupra unei ținte, care sunt șansele ca o cheie franceză

din atelierul navei să aducă torpila înapoi? Ca să-nțelegi cu cine vorbești.

— La *naiba*, Miller…, începu Holden, dar se opri, rămas dintr-odată fără energie.

Era mai puțin amuzant să fii cel ales și profet când zeii sunt violenți și capricioși, iar purtătorul lor de cuvânt e nebun și neputincios. Apa de ploaie ce i se strecurase sub haine începuse să se încălzească și simțea de parcă tot corpul i-ar fi fost acoperit cu bale.

Detectivul lăsă capul în jos, încruntându-se. Reflecta.

— V-ați putea strecura fără să vă observe, zise Miller.

— Cum?

— Păi, sistemele de apărare vizează amenințări. Deci să nu aveți o atitudine amenințătoare. Știi că rețeaua devine nervoasă când detectează surse puternice de energie.

— Fără surse de energie. Mda, naveta avea reactoare. Greu de găsit surse de energie mai puternice.

— Și lentoarea este bună. Nu sunt sigur dacă sistemele de apărare au fost reglate pentru energie cinetică, dar e mai prudent să presupunem că da.

— Bine, spuse Holden, cuprins pentru o clipă de ușurare și de speranță. Bine, cu asta mă descurc. Alimente, filtre, medicamente, ar trebui să putem aduce toate astea aici jos fără să enervăm pe cineva. Coborâri lente cu suprafețe portante și parașute. Ar putea meșteri chestii dintr-astea pe orbită.

— Oricum, merită încercat, zise Miller fără pic de entuziasm. Deci, legat de locul ăla mort din nord, trebuie să merg să văd. Nici asta n-o să-ți placă, dar există o modalitate de a…

Și dispăru.

— Căpitane! strigă Amos ivindu-se de după colțul turnului. Îmi pare rău că te-ntrerup, dar te caută cercetătoarea aia drăguță.

Holden avu nevoie de o clipă până să înțeleagă.

— Biologul?

— Păi, nu-i rău nici geologul, cred, dar nu-i pe gustul meu.

— Și ce vrea?

— Să-ți arunce priviri de cățeluș, poate? De unde naiba vrei să știu?

— Nu fi tâmpit.

— Du-te și întreab-o.

— Fie. Dar mai întâi am nevoie de Murtry. Știi unde e?

— Ultima dată când l-am văzut, organiza traficul pe ușa din față. Ai nevoie de mine?

Holden observă că, în timp ce întreba, mâna lui Amos coborî pe patul pistolului.

— Ce-ai mai făcut?

— Patrulă pentru combaterea limacșilor ucigași.

— Continuă cu asta. Mă duc să discut cu Murtry.

Amos îi aruncă în bășcălie un salut milităresc și se îndreptă grăbit spre intrarea în turn. Holden își scoase terminalul și-i lăsă lui Alex un mesaj în care îi explica planul de coborâre la sol a ajutoarelor. După cum îi spusese Amos, îl găsi pe Murtry vorbind cu câțiva membri ai echipei sale de securitate, aproape de intrarea în turn.

— Am găsit câteva fundații îngropate, zicea Wei arătând peste umăr, în direcția în care fusese cândva First Landing. Dacă oamenii ăștia aveau acolo beciuri, n-a mai rămas nimic.

— Și minele? întrebă Murtry.

— Ce nu-i umplut cu noroi e inundat.

— Ei bine, spuse Murtry înclinând capul într-o parte și aruncându-i un zâmbet lipsit de umor, avem oameni care să știe să-și țină respirația?

— Da, domnule.

— Atunci trimite-i să vadă dacă sub apa aia există ceva ce ne-ar putea fi de folos, soldat.

— Da, domnule, răspunse Wei.

Salută repezit și se îndepărtă în fugă cu ceilalți doi membri ai forței de securitate, lăsându-i singuri pe Murtry și pe Holden.

— Căpitane Holden, i se adresă Murtry păstrându-și zâmbetul rece.

— Domnule Murtry.

— Cu ce te pot ajuta azi?

— Cred că am o soluție pentru problema aprovizionării noastre. Dacă ești dispus să lucrezi cu mine la treaba asta.

Rânjetul lipsit de umor al lui Murtry se mai relaxă puțin.

— Figurează pe lista mea de priorități. Te ascult.

Holden îi prezentă pe scurt ipoteza cu sistemele extraterestre care urmăreau surse importante de energie și posibilitatea coborârii lente a ajutoarelor. Și o făcu referindu-se la ceea ce văzuseră în zona lentă atunci când umanitatea trecuse prima dată prin portaluri, fără a aminti însă de Miller. În timpul ăsta,

Murtry rămase absolut nemișcat, cu o expresie neclintită. Când Holden încheie, Murtry dădu din cap o dată.

— O să contactez *Israelul*, să înceapă pregătirea cutiilor.

Holden răsuflă ușurat.

— Trebuie să recunosc, mă așteptam să te opui proiectului ăsta.

— De ce? Doar nu sunt un monstru, căpitane. Sunt dispus să ucid dacă-i necesar ca să-mi fac treaba, ca de altfel și sinistrul tău camarad. Faptul că toți oamenii ăștia mor aici nu-mi ajută cu nimic cauza. Vreau doar ca squatterii să părăsească planeta de îndată ce vom fi rezolvat problema propulsiei.

— Grozav, zise Holden și continuă: De fapt, nici nu-ți pasă de ei, nu-i așa? I-ai combătut chiar de la început, iar acum ești dispus să-i ajuți doar pentru a-i vedea plecați mai repede. Ai fi la fel de mulțumit dacă ar muri toți.

— Într-adevăr, asta ar rezolva și problemele mele.

— Am vrut doar să te asigur că știu asta, spuse Holden înghițind cuvântul *ticălosule* ce încerca să-i ajungă pe buze pentru a încheia fraza.

Pe Amos îl găsi lucrând cu localnicii la apărarea împotriva limacșilor ucigași. Foloseau ponchouri rulate și bidoane din plastic decupate în pătrate pentru a bloca intrările secundare ale ruinelor extraterestre. Puneau cearșafuri la ferestre, astupau găurile mai mici cu cămăși și craci de pantaloni și săpau în fața deschiderilor șanțuri mari care se umpleau cu o apă de ploaie noroioasă, formând gropi înguste pe care limacșii le evitau.

Fără un cuvânt, Holden se alătură celorlalți la săpatul șanțului. Era o muncă neplăcută, fiindcă ploaia și noroiul îi ajungeau sub haine, iritându-i pielea. Săpau cu unelte improvizate, meșterite din montanți de cort și bucăți din plastic ce se desfăceau periodic, așa încât trebuiau mereu reasamblate. Solul era pietros și îngreunat de umiditate, iar la răstimpuri de cadavrul unui limax. Era genul de muncă fizică îngrozitoare care lui Holden îi golea mintea. Nu se gândea la posibilitatea de a muri de foame sau la Naomi închisă într-o celulă ce se deplasa încet, în derivă, spre moarte, nici la propria-i neputință de a face ceva mai sigur, rațional sau mai bine pe această planetă.

Era perfect.

Carol Chiwewe îl rugă să caute o prelată pe care o lăsaseră în partea din spate a turnului, iar Miller strică totul făcându-și apariția odată ce dădu colțul, ferit de privirile celorlalți.

— … pătrunde în rețeaua de transfer material, zise el ca și cum nu s-ar fi oprit din vorbit. Cred că o putem folosi pentru a ne deplasa spre nord, până în locul pe care-l căutăm – sau măcar suficient de aproape.

— La naiba, Miller, aproape că reușisem să nu mă gândesc la tine.

Detectivul îl privi cu un ochi critic, măsurându-l din cap până-n picioare și văzându-l plin de noroi.

— Arăți ca naiba, puștiule.

— Vezi până unde sunt dispus să merg pentru o clipă de liniște?

— Impresionant. Deci când putem pleca?

— Nu renunți.

Înaintă prin noroi până la prelata pe care o căuta. Era plină de limacși. O apucă de un colț și o ridică încet, încercând să-i scuture de pe ea. Miller îl urmă cu mâinile în buzunare, uitându-se să vadă ce face.

— Atenție la ăla! îl preveni pe Holden arătând un limax ce i se apropia de degete.

— L-am văzut.

— Mort, nu-mi ești de niciun folos.

— Am spus că l-am văzut.

— Așadar, referitor la plecatul spre nord, nu știu în ce măsură funcționează de fapt rețeaua de transfer material, așa încât nu va fi neapărat o călătorie ușoară. Ar trebui să pornim cât mai curând.

— „Rețea de transfer material”?

— Un sistem impresionant de transport subteran. Mai rapid decât mersul pe jos. Ești gata de plecare?

Limaxul se cățără câțiva centimetri, apropiindu-se și mai mult de degetele lui, însă Holden dădu drumul prelatei cu o înjurătură.

— Miller, spuse el întorcându-se brusc spre detectiv, nici nu știi cât de puțin mă interesează nevoile tale.

Bătrânul detectiv avu eleganța de a aborda un aer trist, înainte de a ridica obosit din umeri.

— S-ar putea să v-ajute.

— Ce s-ar putea să ne ajute?

— Deplasarea spre nord. Ceea ce se află acolo pare să anihileze rețeaua. Ne-ar putea ajuta să dezactivăm sistemele de apărare și să-ți deblocăm nava.

— Dacă mă minți pentru a mă determina să fac ceea ce vrei, îți jur că-l pun pe Alex s-o dezmembreze pe *Rosi*, să caute bucata de mâzgă la care ești conectat și s-o calcineze cu arzătorul.

Fantoma rânji, dar nu bătu în retragere.

— Nu mint, pentru că nu fac nicio afirmație aici. Zona asta moartă este exact ceea spun că este. O zonă moartă. Restul nu sunt decât supoziții. Însă oricum e mai mult decât ai în clipa asta, nu? Ajută-mă, iar dacă există o modalitate, te ajut și eu. Doar așa merg treburile.

Cu o lovitură de picior, Holden îi făcu vânt limaxului din colțul prelatei și așteptă ca ploaia să-i șteargă urmele de bale, apoi o ridică și începu din nou să scuture de pe ea restul creaturilor.

— Chiar dacă aș fi vrut, încă nu pot, zise el. Până nu mă asigur că cei din colonie nu vor muri aici. Lasă-mă să efectuez câteva ture de aprovizionare, să le asigur tuturor un adăpost decent, care să-i ferească de limacșii ucigași, apoi mai vorbim.

— S-a făcut, încuviință Miller dispărând într-un nor de licurici albaștri.

Unul dintre bărbații coloniei, un centurian slab și înalt, cu ten măsliniu și o claie de păr uimitor de alb, apăru de după colț.

— Ce faci? Te-a luat *kenned babosa malo*.

— Îmi pare rău, se scuză Holden scuturând încă odată cu putere prelata pentru a îndepărta și ultimii limacși, după care-l ajută pe centurian s-o împăturească.

De fapt, n-ar mai fi trebuit să se gândească la ei ca la niște centurieni. Oamenii ăștia locuiau pe o planetă dintr-un sistem solar situat în celălalt capăt al galaxiei față de Sol. *Centurian* nu mai era un cuvânt care să aibă vreun sens pentru ei. Acum își spuneau coloniști. Dar dacă vor reuși cândva să rămână pe Ilus și să-și întemeieze un cămin, cum își vor spune? Ilusieni?

— *Médico buscarte*, spuse ilusianul.

— Lucia?

— *Laa laa*, *RCE puta*.

— Da, știu, mi-a zis Amos. Cred c-aș face mai bine să mă duc să văd ce vrea.

Centurianul, ilusianul sau ce-o fi fost el mormăi încă o dată *puta* și scuipă într-o parte. Holden porni prin ploaia caldă, sâcâitoare, pe lângă tranșeele pline cu apă și limacși morți, folii din plastic lipite pe pereți și crăpături umplute cu zdrențe noroite. Sări peste ultimul șanț pentru a intra în turn, își curăță noroiul de pe cizme și o luă prin pasajele ce duceau spre încăperea principală a structurii. Lucia se afla acolo, lucrând cu echipa de analize chimice la proiectul de purificare a apei. Când intră, femeia îi aruncă un zâmbet crispat și se îndreptă spre ea, pur și simplu fiindcă părea să fie singura bucuroasă să-l vadă.

— Holden… adică… ăăă… Jim, spuse Elvi ieșindu-i înainte. Avem o problemă?

— Chiar mai multe.

— Nu… adică avem una nouă. În vreo patru zile, toți cei din colonie vor orbi.

Capitolul 35

Elvi

Holden clipi, clătină din cap, după care izbucni în râs. Elvi nu știa ce să creadă, împărțită între îngrijorarea că ar fi putut crede că era o glumă și un fel de admirație înflăcărată. Îi fusese teamă că se va înfuria. Auzise vorbindu-se despre persoane care râdeau în fața pericolului, exact ca în situația de față. Își șterse mâinile de combinezon, conștientizând cu neplăcere cât de murdară era, cât de murdari erau, de fapt, toți.

— Ziua asta continuă să ofere surprize, zise el și continuă: Dar de ce orbi?

— Din cauza norilor. Sau, mai bine spus, din cauza a ceea ce se află în ei. Sunt verzi. Adică atunci când nu sunt… Făcu semn cu capul spre fereastră, spre cerul mohorât și cenușiu. În mod normal, norii sunt verzi. Există un organism fotosintetic ce-și petrece o parte din ciclul de viață în nori și se pare că se descurcă foarte bine, pentru că există în tot ce cade pe suprafața planetei. Înainte de catastrofă, climatul era foarte uscat, așa încât riscurile de expunere la acest organism erau reduse. Concomitent cu ploaia și cu inundațiile, aproape toți au intrat în contact cu el. Și este rezistent la sare.

Dinspre bancul pentru analize chimice se auzi un piuit și Elvi se îndreptă imediat în direcția aceea, cu ochii ațintiți în continuare asupra lui Holden. Însă Fayez, Lucia și unul dintre ceilalți squatteri ridicau deja punga cu apă potabilă, fixând alta în locul ei.

— E vreo problemă? întrebă Holden. Și cum intră sarea în ecuație?

— Noi suntem sărați, zise Elvi, care se simți jenată din cauza formulării; într-un mod neobișnuit, mâinile i se păreau prea mari și neîndemânatice. Vreau să spun că am mai văzut infecții cu acest organism. Se simte bine în lacrimi și în canalele lacrimale. Și apoi ajunge la ochi.

— La ochi…, repetă Holden.

— Lucia a văzut un caz înainte de… furtună? Odată ce organismul a intrat în umoarea vitroasă, pentru el este un mediu nou ce pare să-i priască foarte bine, iar în aceste condiții, creșterea lui exponențială este destul de normală. În cele din urmă, ajunge să împiedice lumina să ajungă la retină și…

Holden își ridică mâinile, cu palmele deschise. Elvi simți brusc impulsul de a se îndrepta spre el și de a-și lipi palmele de ale lui, dar se abținu.

— Credeam că vietățile care trăiesc aici au o biologie complet diferită. Cum de ne pot infecta?

— Nu-i o infecție ca în cazul unui virus. Nu ne afectează celulele sau ceva de genul ăsta. Pentru el, noi suntem doar un mediu nou, bogat în substanțe nutritive, iar micuțul ăsta a găsit o modalitate de a-l exploata. De fapt, nu *încearcă* să ne orbească. Doar că matricea extracelulară reprezintă o cale foarte ușoară de a penetra globul ocular, iar când ajunge acolo, este foarte fericit. Poți vedea creșteri explozive în orice situație în care specii invazive pătrund într-un mediu nou în care n-au concurență.

Holden își trecu o mână prin păr și începu să vorbească pe un ton blând, de parcă ar fi făcut-o mai ales pentru sine.

— Explozii apocaliptice, reactoare scoase din funcțiune, teroriști, crime în masă, *limacși ucigași*, iar acum, o epidemie de cecitate. E o planetă *îngrozitoare*. N-ar fi trebuit să venim aici.

— Îmi pare rău, spuse Elvi punându-și mâna pe brațul lui.

Avea un braț foarte ferm. Musculos. Holden își puse mâna peste a ei, iar inima femeii începu să bată puțin mai repede. Nu-i plăcea că se simțea ca o școlăriță îndrăgostită pentru prima dată, dar o și încânta. „Pur și simplu concentrează-te”, gândi ea, „puțină demnitate”.

— Bine, doamnă Okoye.

— Elvi.

— Elvi, vreau ca tu și Merton să faceți tot ceea ce considerați necesar pentru a trece cu bine de un alt impas. Cred că am găsit o modalitate de a obține ajutoare de pe orbită, dar nu văd nicio posibilitate de a scoate pe cineva din puțul gravitațional sau de a-l duce undeva în caz că vom reuși asta. Deci, dacă va funcționa ceea ce intenționez să fac, vei avea materialele necesare. Trebuie să rezolvați problema asta.

— Se va face, zise Elvi dând din cap.

Nu avea nici cea mai mică idee cum ar putea să-și respecte promisiunea, însă inima îi bătea mai să-i sară din piept, așa de hotărâtă era să reușească.

— Cere orice consideri că-ți este de folos, mai spuse Holden.

Elvi avu dintr-odată un gând intruziv, foarte expresiv. Simți cum i se înroșesc obrajii.

— Foarte bine, căpitane. Vreau... ăăă... aș putea obține o geantă de eșantionare de la *Israel*? Cred că ar ajuta foarte mult.

Holden îi dădu drumul la mână, iar Elvi regretă imediat pierderea contactului. Își înfundă mâinile în buzunare. Bărbatul o salută cu un gest al capului, ezită o clipă de parcă s-ar fi așteptat ca ea să-i mai spună ceva, apoi se îndreptă spre mulțimea comasată în încăperea principală. Elvi își mușcă buza de jos și înghiți de câteva ori până scăpă de nodul pe care-l simțea în gât. Știa că se comporta prostește, la limită chiar nepotrivit, dar conștientizarea respectivă n-o ajuta cu nimic.

Se opri la fereastră și contemplă ploaia cenușie. Era greu de crezut că fiecare picătură conținea ceva care avea să-i colonizeze corpul, așa cum făcuse omenirea cu Noua Terra. Afară, totul părea liniștit. Vast, minunat. Chiar și curgerea lentă a apelor acumulate evoca latura frumoasă, maiestuoasă și calmă a naturii.

Majoritatea suprafeței Pământului este acoperită cu orașe sau rezervații naturale aproape la fel de sălbatice ca un câine de serviciu. Marte și Centura sunt presărate cu colonii ce fuseseră întemeiate și proiectate pentru a deveni zone umane în circumstanțe inumane și lipsite de viață. Aici, își dădu ea seama, era primul loc din câte vizitase în care putea vedea adevărata natură sălbatică, așa cum fusese pe Pământ vreme de milenii. Cu colții și ghearele însângerate. Mortală și neîndurătoare. Vastă, imprevizibilă și complexă ca tot ce și-ar fi putut imagina.

— Ești bine? întrebă Lucia.

— Copleșită, răspunse Elvi. Bine.

— Am recoltat o nouă serie de mostre extrase din purificatorul de apă. Mă ajuți să le analizez?

— Desigur. Când va veni geanta de eșantionare, va fi mai ușor să trimitem datele. Poate vor reuși să ne ajute.

— Păi, dacă vor descoperi ceva, să le zici să ne informeze printr-un fișier audio. Nu cred că vom mai citi multă vreme.

— Cum vom face? întrebă Elvi.

— Să facem ce?

— Totul. Să mâncăm, să reconstruim, să producem apă potabilă, să evităm limacșii ucigași… Cum vom face oricare din treburile astea după ce vom fi orbit toți?

— După părerea mea, cu greu.

•

Lunga zi de pe Noua Terra și masa întunecată a norilor făceau ca trecerea timpului să pară ciudată. Elvi stătea aplecată asupra analizelor în cămăruța adiacentă pe care Fayez o amenajase pentru laboratorul lor de cercetare. Pereții erau arcuiți în moduri care pe ea o duceau cu gândul la oase. Singura deschidere era situată sus, într-un perete, iar Fayez, sau Lucia, sau Sudyam o acoperise cu o folie din plastic transparent pentru a-i împiedica pe limacșii ucigași să pătrundă. Un șir de leduri proiecta o lumină albă rece pe pereții și tavanul roșu intens. Cantitatea mică de mâzgă verde din vasul ei Petri improvizat putea fi o algă, o ciupercă sau resturile unei salate uitate câteva săptămâni în frigiderul din dormitorul ei, în vremea studenției. Dar nu era nimic din toate astea – și, cu cât se uita mai mult la ea, cu atât mai mult conștientiza realitatea.

Existau unele asemănări cu regnurile biologice mai familiare pe care le studiase înainte. Limitele lipidice din jurul celulelor, de exemplu, păreau să constituie o bună abordare conceptuală, exact așa cum erau ochii sau zborul. Păreau să facă ceva similar cu diviziunea mitotică, deși uneori celulele se scindau în trei în loc de două, însă ea nu știa de ce. Observase și alte anomalii, concentrații ale unor molecule activate de fotoni a căror logică îi scăpa.

Și, ceea ce era mai rău, nu se putea gândi la asta. Nu se putea *concentra*. De fiecare dată când își pierdea concentrarea, se întorcea la James Holden. Timbrul vocii sale, râsul lui neînfricat, rotunjimea feselor… Era obsedată de ființa lui. Își dădu seama că parcursese patru pagini de date despre analiza chimică fără să înțeleagă ce citise, așa încât se îndreptă de spate și trase o înjurătură.

— Probleme? întrebă Fayez de undeva de aproape.

Avea părul legat la spate, chipul îi era palid de oboseală și stropit cu noroi uscat. Uitându-se la el, Elvi se întrebă de când nu mai dormise. Se întrebă cât timp trecuse de când ea însăși nu mai reușise să închidă un ochi. Sau de când nu mai mâncase.

— Da, spuse ea.

Bărbatul se ghemui lângă arcada ce se deschidea spre încăperile principale. Plasticul era întunecat. Deci era noapte. Nici măcar nu-și dăduse seama.

— Care-i beleaua? întrebă Fayez. Din nou oh-Dumnezeule-vom-muri, sau începem să apreciem pe deplin ceea ce avem deja?

— Trebuie să-l găsesc pe căpitanul Holden.

Fayez își cuprinse capul cu mâinile.

— Firește că da.

— Trebuie să lămuresc lucrurile.

Cu gâtul înțepenit, Fayez făcu ochii mari.

— Nu, Elvi, nu trebuie.

— Ba da. Știu că nu se cuvine, dar realitatea este că m-am îndrăgostit de el. Iar asta îmi afectează activitatea. Am încercat să-l ignor, dar nu reușesc. Așa că o să mă duc la el, să vorbim despre ceea ce mă frământă. Într-un fel sau altul…

— Nu, nu, nu, protestă Fayez. Ah, nu. Este o idee îngrozitoare. Nu face asta.

— Nu-nțelegi. Nu țin să port o astfel de discuție, dar e foarte important să mă concentrez, iar sentimentele mele… sentimentele mele față de *el*…

Acum, că o spusese, era evident ceea ce trebuia să se întâmple. Holden dormea într-una dintre încăperile secundare, de felul acesteia. Amos se afla probabil și el acolo, să-l păzească. Ar fi putut să-i ceară să stea de vorbă acolo, între patru ochi. Și ar fi putut să-și descarce sufletul. Până atunci nu înțelesese această expresie, dar acum îi percepea pe deplin sensul. Ar fi putut să i se destăinuie, iar el era atât de amabil, blând și înțelegător, încât n-o va lua în râs și n-o va respinge. Ea ar putea…

— Elvi! insistă Fayez. Te rog, te rog din inimă, nu face asta. Nu ești îndrăgostită de James Holden. Nu știi absolut nimic despre el. Nu ai nici cea mai mică idee cât de aproape este acest personaj de omul real – și niciodată nu l-ai întâlnit pe omul adevărat. Apare pe canalele de știri și lucrează aici. Atâta tot.

— Nu-nțelegi.

— Înțeleg foarte bine. Ești moartă de frică, singură și excitată. Elvi, ascultă-mă. În ultimii doi ani, te-ai aflat în unul dintre cele mai stresante medii posibile. În primul rând, am venit pe o

planetă necunoscută. Mai mult decât atât, o planetă necunoscută pe care se afla un grup de oameni care au încercat să te omoare. A urmat explozia. Iar acum încercăm să ne apărăm de niște creaturi mici care te pot ucide dacă le atingi ușor în timp ce încerci să-ți dai seama cum să împiedici niște organisme să ne invadeze ochii. Nimeni nu-și poate păstra mintea limpede într-o asemenea situație.

— Fayez…

— Nu! Ascultă-mă. Întotdeauna facem față unei situații fără a mai ține cont de cât de speriați suntem, concentrându-te pur și simplu asupra muncii – ceea ce-i grozav! Da, sunt absolut de acord cu orice te-ar putea ajuta să ieși din situația în care te afli. Dar ești un mamifer, Elvi. Un animal social care își găsește mângâiere în contactul fizic – și din moment ce nu facem parte dintr-o cultură a mângâierii, asta înseamnă sex. În ultimii doi ani ai evitat legăturile amoroase la locul de muncă, în timp ce noi ceilalți am format cupluri și ne-am schimbat partenerii pentru că ne simțeam singuri și speriați, ceea ce constituie un mod în care primatele își găsesc liniștea, individual sau între ele.

— Eu nu…

— Ți-ai ieșit din minți atât de rău, încât nici măcar nu-ți dai seama cât de speriată ești. După care vine James Holden, salvatorul Universului, și *bineînțeles* că totul o ia razna. Dar nu despre el e vorba, ci despre tine. Și dacă te duci la el să-ți descarci sufletul, fie veți ajunge în pat împreună, fie te vei întoarce aici bocind în mostrele tale de țesuturi.

Elvi strânse din dinți și încleștă pumnii. Fayez întinse un braț pentru a bloca arcada, făcu o grimasă și se trase ținându-se de ea. Când vorbi din nou, avea o voce mai blândă, mai tandră.

— Te rog, am făcut cea mai mare prostie venind pe planeta asta, care-i o capcană a morții. Am adus prin portal toate erorile tribale, teritoriale, demne de un creier de maimuță, pe care omenirea le-a făcut vreodată, iar aici am făcut din ele un talmeș-balmeș. Asta te pregătești să faci? Te rog, să fie singura greșeală pe care să n-o facem.

— Adică tot ce-mi trebuie e să mă tăvălesc cu cineva? zise Elvi cu o voce vibrând de indignare și de răceală.

Fayez se sprijini de perete, învins.

— Ești om și oamenii își găsesc alinare unii la alții. Nu-l vrei pe Holden pentru persoana care este, fiindcă nu-l cunoști, și

inventezi o poveste despre el pentru ca, astfel, să poți avea ceea ce-ți lipsește, căci Doamne ferește să ai dorința asta dacă nu-i însoțită de o dragoste romantică. Și…

Fayez ridică mâinile, clătină din cap și-și îndreptă privirea în altă parte. Ploaia răpăia pe folia din plastic, răsunând de parcă niște unghii ar fi lovit în piatră. Departe în inima ruinelor cineva strigă, iar o voce și mai îndepărtată îi răspunse. Elvi își încrucișă brațele.

— Și? făcu ea. Continuă. Nu-nțeleg de ce a trebuit să te oprești acum.

— Și…, oftă Fayez. Și eu sunt *aici*.

Elvi avu nevoie de un moment ca să înțeleagă ce spunea Fayez. Ce îi oferea. Apoi izbucni în râs, un râs la fel de nestăvilit cum fusese furtuna. Bărbatul își țuguie buzele și ridică din umeri, fixând cu privirea peretele din spatele ei. Elvi nu reuși să se potolească, nici chiar când începură s-o doară obrajii, moment în care ilaritatea se mai potoli, iar ea își veni în fire. Un fulger îndepărtat lumină fereastra, dar nu urmă niciun tunet.

Tânăra se uită la Fayez. După o clipă, el își ridică privirea.

— Bine, încuviință ea.

•

Când dormea, Fayez sforăia. Nu profund. Nu ca zgomotul produs de un fierăstrău circular. Doar ca un tors de pisică ce îi urca ușor din gât. Hainele pline de noroi uscat erau împăturite, în loc de perne, sub capetele lor. Elvi se întinsese pe spate, cu genunchii strânși, cercetând tavanul și moliciunea propriei sale cărni. Tânărul stătea lipit de ea pentru a se încălzi amândoi, cu un picior sub ea, iar celălalt deasupra. Suflul respirației lui gâdila pielea femeii în dreptul claviculei. Elvi se întrebă ce ar face sau ce ar spune ea, dacă cineva ar fi intrat prin arcadă, dar era noapte, iar nopțile erau aici foarte lungi. Și permiteau multe.

Îi analiză corpul lui Fayez, cu pielea de culoarea mierii, cu mai mult păr pe piept și pe picioare decât ar fi crezut. Ca un om al cavernelor, dar fără arcada supraorbitală specifică neanderthalienilor. Trase adânc aer în piept și expiră lent, doar ca să simtă efectul. Întotdeauna respectase regula de a nu face dragoste cu colegii de serviciu. De când *Israel* își începuse lungul drum în direcția portalului, nu îndrăznise mai mult decât să țină de mână pe cineva. Aproape că uitase senzația provocată de un contact sexual. Și ceea ce urma apoi.

Fayez tuși, își schimbă poziția, și Elvi avu ocazia să se desprindă de el. Bărbatul se întinse pe podea, cu fața lipită de hainele ei, cu ochii închiși. Elvi și-l închipui pe James Holden, iar mintea îi sondă ușor inima, pe jumătate speriată de ce ar fi putut găsi acolo.

— Oh, făcu ea încet, pentru a nu-l trezi pe Fayez. Nu eram îndrăgostită de Holden.

Respirația lui Fayez se modifică și pleoapele începură să i se agite, dar nu se deschiseră. Elvi se gândi să-și recupereze combinezonul, dar tânărul părea atât de liniștit, încât renunță. Se așteptase să se simtă jenată de goliciunea ei. Rușinată. Dar nu sesiză nimic de felul acela.

Se așeză turcește lângă datele analizelor chimice. În vasul Petri, mâzga verzuie extrasă dintr-un eșantion de apă se schimbase puțin și lansase niște stoloni subțiri cât un fir de păr pentru a explora mediul. Afișă informațiile chimice și începu să le parcurgă din nou. Când ajunse la informația ciudată privind compușii activați de lumină, lăsă să-i scape un oftat de nerăbdare. Erau chirali, iar aici era un mediu bi-chiral. Vedea ambele structuri, probabil pentru funcții complet diferite. Deci exista o logică.

Se întinse, iar coloana vertebrală îi trosni între omoplați, apoi se aplecă în față și studie datele. Își notă câteva întrebări pe care voia să i le pună Luciei sau să le trimită la sediu. Acaparată de date, nu observă că Fayez se trezise, se îmbrăcase și plecase, nu înainte de a-i acoperi cu o pătură umerii dezgoliți. Tânăra ridică privirea. Combinezonul ei se afla în continuare în teancul de haine aflat pe podea. Fayez se întoarse, puse lângă Elvi o ceașcă de ceai fierbinte și o sărută pe creștet.

— Bună dimineața, rază de soare! spuse bărbatul.

Elvi zâmbi și se rezemă de picioarele lui.

— Pariez că le spui asta tuturor fetelor.

— Ești bine? întrebă el tandru.

Elvi se încruntă, gânditoare. Oare se simțea bine? Având în vedere circumstanțele, poate că da.

— Studiez organismul ăsta și cred că-ncep să-l înțeleg. Uite, privește cifrele…

Capitolul 36

Havelock

În *Edward Israel*, sistemele de reciclare a aerului nu-și făceau probleme de unde provenea energia care le alimenta. Reactor de fuziune sau alimentare secundară, pentru ele nu conta. Senzația adjunctului șefului securității că aerul s-ar fi schimbat, devenind tot mai cald și mai dens, mai puțin în stare să mențină viața, era doar o creație a minții sale. Devenise conștient că se afla într-un tub imens din oțel și ceramică, plin cu aer, izolat de orice mediu viabil mai vast. Își petrecuse majoritatea vieții de adult în asemenea condiții, ceea ce pentru el devenise ceva de la sine înțeles, la fel cum un pământean nu se gândește că este menținut pe suprafața unui obiect ceresc aflat în rotație de nimic altceva decât de masa acestuia și că doar distanța și aerul îl protejează de reacția de fuziune a soarelui. Nu erau subiecte la care să te gândești înainte să reprezinte o problemă.

Ecranul de control îi era împărțit între căpitanul Marwick cu un aer hărțuit și iritat, în stânga, iar în dreapta, mecanicul-șef RCE și miliția lui Havelock.

— Pot mări eficiența rețelei pentru a mai câștiga două, poate trei zile, zise mecanicul-șef, roșu la față.

— Teoretic, da, îl corectă Marwick. Asta-i o navă veche, iar calculele bazate pe teorie nu sunt întotdeauna valabile în realitate.

— Cunoaștem foarte bine rețeaua. Nu-i o ipoteză. Avem datele necesare.

— E greu să recunoști că datele constituie un fel de ipoteză, nu-i așa? spuse Marwick.

— Domnilor, interveni Havelock cu același ton pe care l-ar fi avut și Murtry. Am înțeles problema.

— O fi moartă, dar este încă nava mea, zise Marwick.

— Moartă? făcu mecanicul-șef. Vom muri toți dacă…

— Încetați! izbucni Havelock. Amândoi. Terminați cu prostiile. Am înțeles problema și apreciez părerile amândurora. Nu vom opera nicio modificare la bordul navei până nu terminăm de

pregătit următoarea tură de aprovizionare pentru cei de jos. Căpitane, îmi dai voie ca echipa de mecanici să facă o inspecție a rețelei și a cuplajelor, însă doar vizual?

— Doar vizual? întrebă Marwick mijindu-și ochii. Dacă-ți asumi responsabilitatea… E un pas foarte mic între a vedea ceva și imboldul de a meșteri una-alta.

Havelock încuviință din cap ca și cum ar fi primit permisiunea.

— Koenen, formează o echipă. Doar inspecție vizuală. Și fă-mi un raport imediat după largare.

— Da, domnule, zise mecanicul-șef.

Răspunse sec și puțin prea apăsat. Așa cum își închipuie cineva care nu-i militar că ar vorbi cei din armată. Conexiunea din dreapta se întrerupse și imaginea căpitanului Marwick umplu automat întregul ecran.

— Omul ăsta-i tâmpit.

— E îngrozit și încearcă să-și controleze frica… mă rog, tot ce-și poate controla.

— Un idiot care uită că una-două partide de *paintball* nu sunt suficiente pentru a face din el un nenorocit de amiral Nelson.

— O să-l țin din scurt.

„Vreme de încă zece zile, fiindcă după aceea nu va mai conta”.

Marwick încuviință din cap și întrerupse legătura. Havelock trase adânc aer în piept și expiră lent pe nas. Comută apoi ecranul pe solicitarea conexiunii. În timp ce discutase cu căpitanul și cu mecanicul-șef, intraseră alte treizeci de mesaje. Toate de acasă. De la Sol. Solicitări de interviuri și comentarii din partea unor persoane pe care nu le cunoscuse niciodată, deși erau câteva pe care le știa. Sergio Morales de la Nezávislé News. Amanda Farouk de la First Response. Mayon Dale de la Centrul de Informații al APE. Chiar și Nasr Maxwell de la Forecast Analytics. Personalitățile de la toate canalele de știri pe care le urmărea pentru a fi la curent cu ceea ce se întâmpla acasă se interesau acum de el. Atenția omenirii era îndreptată către Noua Terra. Către el.

Nu-i plăcea asta, dar nu avea încotro.

Le parcurse pe rând, răspunzând cu același mesaj înregistrat pe care-l folosise prima dată: *În momentul de față, suntem extrem de ocupați cu rezolvarea situației de pe Noua Terra. Pentru lămuriri, vă rog să vă adresați Patriciei Verpiske-Sloan*,

de la serviciul de relații publice al companiei Royal Charter Energy. Bla-bla-bla… Probabil va fi muștruluit, la un moment dat, pentru că acționase în felul ăsta. Deja îi cam părea rău că spusese că era extrem de ocupat.

— Ești în regulă? întrebă Naomi din celula ei.

— Sunt bine.

— Te întreb deoarece te văd oftând mai tot timpul.

— Ah, da?

— De cinci ori în ultimul minut. Înainte de a pica reactorul o făceai doar o dată la două minute. Aproximativ.

Bărbatul zâmbi.

— Simți nevoia să faci ceva.

— Of, să știi că da.

Havelock afișă situația largării încărcăturii. Până la momentul inserției atmosferice mai erau încă opt ore. Ceea ce însemna că cea mai lungă acțiune de pregătire nu putea dura mai mult de șase ore. Dacă Murtry și ceilalți aveau nevoie de ceva cu producere mai îndelungată, trebuiau să aștepte. Începu să parcurgă lista. Alimente. Pungi de apă pentru bancul pentru analize chimice pe care-l salvaseră de la dezastru. Acetilenă și oxigen pentru echipa însărcinată cu recuperări și reparații. Verifică greutatea. Nu dorea să omită nimic din ceea ce le-ar fi putut fi util celor de jos, dar nici să riște ca lansarea să eșueze, iar ajutoarele să fie împrăștiate în straturile superioare ale atmosferei pentru că o parașută nu funcționase.

— Vei fi celebru când ne vom întoarce, spuse Naomi.

— Hm?

— Acum tu ești personajul principal. Tot ce se-ntâmplă aici… Mesajul pe care l-ai trimis va fi preluat de toate canalele de știri.

— Mesajul ăla era atât de lipsit de informații, încât era aproape inutil. E ca și cum ai zice „nu comentez” fără să pară că ai încerca să ascunzi ceva.

— Nu le va păsa. Poate că nici măcar nu-ți vor folosi cuvintele. Îți vor afișa doar imaginea, cu sunetul dat la minimum, în timp ce comentează.

— Păi, atunci e grozav, zise Havelock în timp ce trecea în revistă conținutul largării.

Iluminatul de urgență era asigurat de baterii și, deși nu constituiau, probabil, o sursă de energie suficient de puternică pentru a declanșa sistemele defensive ale planetei, nu dorea să

expună operațiunea unui posibil pericol. Încercă să-și amintească dacă mai exista ceva care să aibă încorporată propria sursă de energie. Nu era obișnuit să-și pună probleme de genul ăsta.

— La fel s-a întâmplat și cu noi, spuse Naomi. Mă rog, cu el, de fapt. Chiar înainte de Eros.

— La ce te referi?

— La cazul când reprezinți ceva. Când mă gândesc, îmi dau seama unde s-a întâmplat. Apoi el a devenit tipul care fusese luat la țintă de marțieni. A urmat Eros…

— Așa-i. Există probabil oameni care n-au auzit de James Holden și de *Rosinanta*, dar ei nu sunt dintre cei care urmăresc știrile. Totuși, pare să se descurce destul de bine în rolul ăsta.

— De ce am impresia că ești sarcastic, domnule Havelock?

Adjunctul securității trecu la schema de ambalare. Computerul luase toate lăzile și oferise șase configurații diferite, având succesiv ca prioritate densitatea, aerodinamica, ba până și distribuția greutății. Roti schița cu degetele, imaginându-și fiecare încărcătură coborând prin atmosfera superioară foarte agitată a planetei.

— Voiam doar să spun că treaba asta nu pare să-l deranjeze, zise el.

— Sincer vorbind, abia dacă-i conștient de ea.

— Haida-de. Dai de înțeles că nu profită de chestia asta? Cât de cât?

— Nu, nu profită nici cât negru sub unghie. Am cunoscut indivizi care ar fi făcut-o. Dar nu Jim.

— Voi doi sunteți un cuplu, nu?

— Da.

— Ei bine, presupun că-i un bărbat norocos, exceptând implicarea în situația a naibii de mizerabilă de pe planeta asta, spuse Havelock în timp ce alegea una dintre schemele de ambalare. Singurul lucru bun va fi o moarte lungă și lentă pe care toată lumea din sistem o va putea urmări bucurându-se că nu se află aici.

Și trecu la consultarea sarcinilor care mai rămâneau de făcut. Toate erau programate. Avea sentimentul că uita ceva, dar îi trebuiră doar câteva secunde ca să-și amintească. Se întoarse la inventar și adăugă o cutiuță de oncocite. Pentru James Holden.

— Cât de bine l-ai cunoscut pe Miller? întrebă Naomi. Erați apropiați?

— Am fost parteneri. M-a ferit de câteva ori de niște necazuri în care mă băgasem până-n gât. Sau când acționasem prostește. Chiar înainte de a fi preluată de APE, Ceres nu era un loc potrivit pentru un pământean.

— Ți s-a părut vreodată că ar fi... știu și eu... ciudat?

— Era polițist pe Ceres. Toți eram ciudați. Ești pregătită pentru marea ta ieșire?

Naomi își strecură degetele prin grilajul celulei, cu o expresie amuzată.

— E deja timpul, nu-i așa?

— Prioritatea companiei Royal Charter Energy este de a veghea ca prizonierii pe care-i are în custodie să fie tratați omenește, în conformitate cu politica companiei și cu legile interplanetare, spuse Havelock la fel cum făcuse de foarte multe ori.

Între ei devenise un fel de glumă, o chestie amuzantă nu pentru că era amuzantă, ci fiindcă era familiară.

— Dacă tot vom muri toți, pare cam inutil, spuse Naomi.

— Știu, zise Havelock, surprins de strângerea de inimă resimțită. Dar asta-i tot ce avem. Așa că n-am încotro.

Își desfăcu chingile și pluti spre chesonul cu cătușe – introduse codul și dulapul îi eliberă o brățară pentru glezne, pe care o aruncă spre celulă. Naomi o prinse cu vârfurile degetelor și o trase ușor înăuntru. Și-o fixă în jurul gleznei stângi și o închise. Brățara șuieră și lumina indicatorului deveni verde. Havelock își verifică terminalul portabil. Brățara era operațională. Fără anomalii, fără erori. Deschise celula și Naomi ieși, întinzându-se. Combinezonul ei din hârtie foșnea la fiecare mișcare.

— Mergem? întrebă Havelock.

— Toată ziua am așteptat momentul ăsta.

Sala de fitness era mai aglomerată decât de obicei. Incertitudinea – frica – îi impulsiona pe unii spre mișcare. Havelock nu știa dacă fuseseră aduși acolo de sentimentul acțiunii sau de nevoia de a se epuiza până într-atât încât să uite că survolau fără propulsie o planetă pustie și că ajutorul cel mai apropiat era la un an distanță. Sau poate că era doar o formă de automedicație. Endorfinele puteau face minuni. O escortă pe

Naomi spre o cutie cu gel de rezistență, apoi se instală alături, la un aparat de forță.

De la celelalte aparate, membrii echipajului se prefăceau că nu-i observă. Cei mai mulți aveau figuri inexpresive, ca jucătorii de poker, însă unii nu reușeau să-și ascundă furia. Dintre cei supărați, cei mai mulți se concentraseră asupra ei, însă câțiva – centurieni în mare parte – aruncau priviri acuzatoare asupra lui. Havelock se prefăcu că nu-i ia în seamă, în timp ce-și lucra principalele grupe musculare de la spate și de la picioare. Cu toate acestea, dacă ar fi observat vreo mișcare bruscă, și-ar fi scos arma. Sarcina lui era să rămână în viață – și ea, și el. De asemenea, să încerce să asigure coeziunea la bord până când nava avea să fie mistuită de flăcări.

Transpirația i se lipea de piele, puncte minuscule ce se împrăștiau și se atingeau, aglomerându-se. Dacă ar fi lucrat suficient de mult, s-ar fi putut învălui într-un cocon format din propria lui sudoare. Se opri între două serii de exerciții pentru a-și șterge fața, apoi pe a lui Naomi. Ea îi mulțumi cu un gest din cap, dar nu spuse nimic.

Când terminară, deschise cutia cu gel și o lăsă să iasă. Unul dintre ecologi – un centurian blond cu nasul cârn pe nume Orson Kalk – se grăbi să ocupe aparatul.

— Tu porți *caba a oksel*, *schwist*, zise el, iar Naomi izbucni în râs.

— *Shikata ga* nenorocit *nai*, *sa sa*? îi replică ea.

— Gata, să mergem, interveni Havelock.

Tehnicianul centurian se așeză în gel și Naomi se propulsă de-a curmezișul sălii, în direcția culoarului ce ducea la biroul lui Havelock și la celula sa. Bărbatul privi peste umăr tot drumul pe care-l parcurseră la întoarcere. Nu se relaxă decât după ce tânăra intră în celulă, cu grilajul închis și încuiat. Scoase dintr-un cheson o uniformă nouă și câteva șervețele umede și i le dădu prin grilaj, după care activă ecranul de intimitate. Se duse înapoi la cușeta de accelerație, ascultând zgomotele ușoare făcute de Naomi în timp ce-și dădea jos uniforma veche, se ștergea și o îmbrăca pe cea nouă. Avea dreptate. Ecranele de intimitate nu blocau deloc sunetele. Își verifică mesajele. Alte cincizeci și șapte de solicitări de comentarii, dar niciuna la care să fie dispus să răspundă. Le trimise același răspuns pregătit dinainte.

Închise ochii și încercă să-și dea seama, după plăcerea resimțită când îi ținea închiși, dacă ar putea să doarmă. Gândi că da, însă de când se opriseră reactoarele era mai ușor să viseze la odihnă decât să se odihnească.

Monitorul piui. Era Murtry. Acceptă conexiunea.

Bărbatul de pe ecran era același pe care-l știa, și totuși nu era el. Murtry nu fusese niciodată prea plinuț la față, dar acum părea scofâlcit. Dispăruse privirea vulturească pe care Havelock se obișnuise s-o vadă – și-i luă câteva secunde până să înțeleagă de ce: Murtry nu se străduia să-l vadă.

— Tu ești, Havelock?

— Da, domnule. Ce se mai întâmplă la suprafață?

— Ar putea fi mai bine. Am nevoie de un raport actualizat în privința largării.

— Lucrurile merg bine. Ar trebui să avem totul împachetat și pregătit pentru largare în… ceva mai mult de șase ore.

— Foarte bine.

— Nu primiți alertele grupului de securitate, domnule? Să rulez o diagnosticare a fișierelor?

— Le primesc, dar nu le pot citi. Vorbise pe un ton calm, ca și cum n-ar fi recunoscut că își pierdea vederea. Deci, odată efectuată largarea, vreau o nouă prioritate pentru următoarea acțiune de acest gen.

— Bineînțeles, domnule.

— Trebuie să construim aici un adăpost semipermanent. Un model suficient de simplu încât să-l putem asambla chiar dacă nu vom vedea prea bine ce avem de făcut. Și destul de solid ca să reziste… știu și eu… doi până la patru ani. Vezi ce poți afla din specificațiile tehnice. Dacă nu găsești ceva care să se potrivească cu ceea ce vreau, poți solicita bazele de date de la sediu, însă prefer să nu ratezi prea multe ferestre pentru largare. Nu sunt sigur cât vor reuși să mai lucreze oamenii de aici.

— Ce dimensiuni să aibă?

— Nu contează – să fie ceva rapid de montat și rezistent.

Havelock se încruntă. Sunetele din celula prizonierei încetaseră. Nu știa dacă asculta. Probabil că da. Nu-și dădea seama dacă avea vreo importanță.

— Ar trebui să caut ceva funcțional?

Murtry clătină din cap. Privirea lui prinse pentru o clipă obiectivul videocamerei, apoi se abătu.

— Dacă în urma expediției nu vor exista supraviețuitori, vreau să mă asigur că următorul val de coloniști va găsi un acoperiș cu sigla RCE.

— Vrei să amplasezi un drapel, domnule?

— M-am gândit la asta ca ultimă măsură. Te poți ocupa de ea?

— Sigur.

— Excelent. Ținem legătura.

— Mai aveți nevoie de ceva?

— Ne trebuie lucruri, dar rezolvă cu adăpostul suficient de repede încât să-l putem monta și vom avea toate cele necesare.

Legătura se întrerupse. Havelock șuieră ușor printre dinți. Ecranul de intimitate de la celula lui Naomi se dezactivă.

— Hei, făcu bărbatul.

— Șeful tău intenționează să construiască un adăpost suficient de solid încât să constituie piatra de mormânt a următorului grup de idioți care vor debarca aici ca să moară. Nu reușesc să mă decid dacă omul ăsta e nihilist sau al doilea dintre cei mai idealiști indivizi pe care i-am întâlnit vreodată.

— În cazul lui, poate fi câte ceva din fiecare.

— Probabil, spuse Naomi. Tu ești în regulă?

— Eu? Da, n-am nicio problemă.

— Ești sigur? Pentru că te afli într-o navă situată pe o orbită în degradare, iar cel pe care-l consideri ca pe un tată tocmai ți-a spus că se pregătește să moară.

— Nu-l consider ca pe un tată.

— Foarte bine.

— Are el un plan. Sunt convins de asta.

— Planul lui este să murim toți.

În imponderabilitate, lacrimile cădeau foarte puțin, astfel că se acumulau și acopereau ochii, așa că ți se părea că vedeai totul de parcă ai fi fost sub apă. Înecat. Havelock își șterse ochii cu mâneca – dar chiar și așa, prea multă umiditate îi acoperea cristalinele, formând valuri minuscule ce clătinau pereții. Îi trebui aproape un minut până să revină la o respirație normală.

— Mda, cred că te-a amuzat toată treaba asta, zise el cu amărăciune.

— Deloc. Dar dacă ai o batistă de hârtie în plus, aș fi amatoare. Uniforma asta nu absoarbe nimic.

Când o privi, văzu că și ochii ei scânteiau de lacrimi. După o clipă de ezitare, se desfăcu din chingi și, luând un șervet, i-l strecură prin grilaj. Naomi își tamponă ochii cu el, lăsând lacrimile să umezească țesătura, care se întinse și se desfăcu singură.

— Mi-e groază de mor, spuse Havelock.

— Și mie.

— Nu vreau să mor.

— Nici eu.

— Lui Murtry nici nu-i pasă.

— Așa e, nu-i pasă.

Cuvintele i se năpusteau lui Havelock în gât, astupându-l. Pentru o clipă, crezu că ar putea începe din nou să plângă. Era prea obosit. Lucrase prea mult, sub un stres prea intens. Devenea instabil emoțional. Sentimental. Nodul din gât nu-i ceda.

— Cred că nu trebuia să accept contractul ăsta, zise el luptându-se cu fiecare silabă.

— Să fii mai atent data viitoare.

— Data viitoare…

Naomi își trecu degetele prin grilaj, iar el îi ciupi ușor vârfurile, prinzându-le între degetul mare și arătător. Pentru un lung moment, plutiră împreună: prizonieră și gardian, centuriană și pământean, angajat corporativ și sabotoare guvernamentală. Nimic din toate astea nu părea să mai conteze la fel de mult ca până atunci.

Capitolul 37

Elvi

Datele și analizele reveneau într-un maldăr haotic, unele provenind de la sistemele de expertiză din *Israel*, altele de la grupurile de lucru RCE de pe Lima, Pământ și Ganymede. Nu primise sinteze, nici rezumate ușor de asimilat ale rezultatelor. În schimb, existau opinii și speculații, sugestii de teste – dintre care doar unele erau vag posibile cu echipamentul pe care-l avea – și analize de date. În rapoartele medicale ale Luciei despre primele cazuri din rândul squatterilor și observațiile lui Elvi de după potop se găseau destule informații pentru a alimenta mii de teorii, dar câtuși de puțin suficiente pentru a trage concluzii viabile. Iar Elvi era șefa grupului de lucru local și singura persoană din Univers care avea acces la subiecți de testare și la informații noi.

Limacșii ucigași erau creaturi relativ simple. Compusul toxic forma un inel de carbon complex din care se desfăcea un strat de azot ce părea asociat superficial cu tetrodotoxina și părea să fie o parte din sistemul de locomoție al limacșilor, mai degrabă decât o adaptare împotriva prădătorilor. Modul în care trecea în sânge constituia un mister, însă conținea șase elemente chirale R pe care nimeni nu se deranjase încă să le examineze pe larg. Oricare ar fi fost informațiile noi obținute din studiile ulterioare, toate răspunsurile pentru obiectivele urmărite de Elvi se aflau acolo: neurotoxină, fără antidot, de evitat atingerea. Și cu asta basta!

Pe de altă parte, flora oculară era mai complexă. Laboratoarele de pe Luna și de pe Ganymede lucrau pe modele de alge, tratând dezvoltarea lor ca și cum ar fi fost o specie invazivă intrată într-un bazin de ape reziduale. Grupul de lucru de pe Pământ susținea că cel mai bun model era de fapt o structură minerală fotosensibilă. Pe baza puținelor date medicale care supraviețuiseră furtunii, sistemul de expertiză din *Israel* sugera că orbirea era determinată mai puțin de masa străină din umoarea vitroasă și mai mult de modul în care

organismul viu dispersa lumina. Aceasta era o veste foarte bună, deoarece sugera că uciderea organismului și descompunerea structurilor optic active puteau duce la o recuperare destul de rapidă a funcției vizuale. În toți ochii ar fi existat „musculițe zburătoare”, dar majoritatea oamenilor le aveau deja și creierul putea să le compenseze prezența.

Totuși modalitatea de a ucide organismele reprezenta o mare necunoscută. Timpul era foarte scurt. Exista în mod clar o creștere a globulelor albe din sânge, deci corpurile lor încercau să expulzeze intrușii. Doar că nu reușeau.

La ea, simptomele debutaseră doar cu ușoare mâncărimi în jurul pleoapelor, cam la fel de jenante ca alergiile sezoniere pe care le avea acasă. Urmase o secreție albicioasă minoră și ușoare dureri de cap. Apoi, la șapte ore după ce observase pentru prima dată modificările, lumea începuse să se estompeze puțin și să capete o nuanță verzuie. Atunci știuse cu certitudine că va fi și ea orbită de organism.

Frica și pragmatismul modificau forma taberei de refugiați chiar și în interiorul limitelor fizice ale ruinelor. Cei care plecaseră în cele mai îndepărtate părți ale structurii se retrăgeau acum. Nevoia de spațiu și de intimitate ceda înaintea fricii de limacși și de fenomenele meteo, la care se adăuga groaza în fața degradării tot mai accelerate a stării lor. Elvi percepea creșterea densității mai ales prin schimbarea fundalului ambiental sonor. Voci mai puternice conversau și se suprapuneau, până avu senzația că-și desfășoară cercetările într-o gară. Uneori era liniștitor să aibă în jur toate sunetele acelea umane, însă alteori nu le suporta. În majoritatea timpului le ignora.

— Totul e-n regulă?

Elvi se întoarse de la bancul pentru analize chimice. Carol Chiwewe stătea în picioare sub arcada ce ținea loc de intrare. Părea obosită. Și încețoșată. Și vag verzuie. Elvi se frecă la ochi ca să-și limpezească vederea, chiar dacă, mental, știa că nu va fi nicio diferență. Ploaia răpăia ușor pe folia de plastic, dar aproape că nu-i mai acorda atenție.

— Da. Care-i numărul cel mai recent?

— Azi am prins patruzeci și una de mizerii din astea mici. E o creștere, nu? Am crezut că dacă se mai usucă puțin, vor începe să plece.

— Pământul a început să se usuce?

— Nu, dar plouă mai puțin. Speram și eu.

— E prea devreme să-l considerăm un număr semnificativ, spuse Elvi introducând datele în fișier – urmărirea numărului de limacși ucigași era doar altul dintre numeroasele studii pe care le derula. Tendința generală e tot în scădere și ar putea exista un ciclu în următoarele zile.

— Ar fi bine dacă ar dormi noaptea. Însă probabil ar fi prea mult să sperăm asta.

— Probabil. În mod normal, duc o viață subterană. Nu par să fie diurni.

— Se termină mâncarea, schimbă Carol subiectul pe un ton neutru.

— Vor veni ajutoarele.

— Ajutoarele nu vor dura o veșnicie. Trebuie să existe ceva comestibil pe planeta asta.

— Nu există.

Carol murmură o înjurătură ce sună ca o expresie a disperării. Oftă.

— Bine. Ne revedem peste o oră.

— Mulțumesc.

În spatele ei, Fayez căscă și se întinse. Voise să doarmă împreună cu el, dar nu reușise să se dezlipească de banc. Miji ochii, încercând să vadă cât era ceasul. Fayez dormise trei ore.

— Am pierdut ceva? întrebă bărbatul.

— Doar știința. Ai pierdut știința.

— Of, la naiba… Pot să-mprumut notițele tale?

— Neee… Va trebui să-ți iei un meditator.

Tânărul chicoti.

— Nu te-ai gândit să mănânci?

— Nu.

— În sfârșit, pot fi și eu bun la ceva. Mă duc să iau un baton alimentar nedefinit și puțină apă filtrată.

„Se termină mâncarea”.

— Mulțumesc. Și dacă tot ieși, vezi dacă-i poți găsi pe Yma și pe Lucia. Trebuiau să le facă tuturor evaluări oculare.

— Orbii care studiază orbii. Parcă ne-am întoarce la universitate. O să le caut. Ar trebui să faci o pauză. Odihnește-ți ochii.

— Așa o să fac, minți Elvi.

În curând, ochii ei – ochii tuturor – aveau să aibă destulă odihnă. În adolescența lui Elvi, mătușa ei fusese oarbă, totuși se descurcase perfect, însă trăia într-o fermă arcologică din Trento. Elvi se afla pe o planetă fără o agricultură durabilă, cu un ecosistem necomestibil și care te ucidea pe loc dacă atingeai ceva greșit. Contextul era totul. Terminalul ei portabil începu să piuie. O nouă serie de rapoarte și scrisori de la grupul de pe Ganymede. Le deschise cu un oftat. Dacă ar fi stat să citească toate sugestiile pe care le primea, n-ar mai fi putut face altceva. Alese una la întâmplare și o deschise. Trebui să mărească corpul de literă ca s-o poată citi, însă o mai ajută puțin și modificarea afișajului – caractere scoase în evidență cu roșu strălucitor pe fond negru. Dacă organismul invaziv urma aceeași curbă de creștere ca drojdia...

— Am reușit! zise Fayez. M-am întors cu hrană și cu Lucia. Iar tu nici măcar nu te prefaci că ai făcut o pauză.

— Nu, recunoscu Elvi, acceptând turta tare de mărimea unei palme, din rațiile de urgență, și se întoarse spre doctoriță. Noutăți?

— Bune și rele. Rata infecțiilor este de aproape sută la sută, spuse Lucia așezându-se pe podea alături de ea. Se pare că progresia este mai lentă la copii decât la adulți, însă doar cu puțin.

— Iar comparația între personalul RCE și coloniștii din First Landing?

— N-am văzut toate datele colectate de Yma. Ea a lucrat mai ales cu cei din echipa ta, însă nu cred că există vreo diferență. Iar în coloana cu vești rele trebuie adăugat că devine mult mai agresiv decât în cazurile precedente, izolate.

Elvi mușcă din batonul energizant. Avea gust de chec cu fructe neîndulcit și mirosea a pământ de flori. Îi absorbea toată saliva ca un burete.

— O încărcare inițială mai mare? întrebă ea plimbând prin gură îmbucătura. Anterior era atât de arid, încât probabil nu existau la fel de multe particule infecțioase.

— Erau destul de puține pentru ca sistemele noastre imunitare să le poată identifica drept străine și să le expulzeze.

— Pot face asta? se miră Fayez. Credeam că au o biologie complet diferită. Sistemele noastre imunitare chiar acționează asupra lor?

— Nu foarte eficient, spuse Lucia cu glas obosit. Dar dacă furtuna a fost încărcată cu ele, ne-au copleșit sistemele de apărare, oricare ar fi ele.

— Și atunci toată lumea a fost infectată, zise Elvi.

— Da, spuse Lucia. Dar de fapt, nu.

Elvi făcu ochii mari. Lucia zâmbea.

— Vești bune și rele, îți amintești? Avem pe cineva care a scăpat neinfectat.

— Serios?

— Chiar dacă ar fi vorba de o foarte mare întârziere a infectării, știu care ar trebui să fie primele simptome. Nimic.

— E posibil… să nu fi fost expus?

— A fost expus.

Elvi simți cum i se deschise în piept o bulă de bucurie pură. Era ca și cum ar fi primit un cadou neașteptat. Un fulger lumină încăperea pentru o clipă și se întrebă de ce era verde, dar își aminti.

— Deci avem un chior care va deveni rege? se amuză Fayez. Adică mai bine unul decât niciunul, dar nu văd rezolvarea problemei pe termen lung.

— Am descoperit tratamente și vaccinuri pentru numeroase boli, studiind oameni care erau imuni în mod natural, spuse Elvi. Este un prim pas.

— Adevărat, recunoscu Fayez frecându-se la ochi. Îmi pare rău. S-ar putea să nu fiu în cea mai bună dispoziție în clipa asta. M-am ținut cam încordat în ultima vreme.

Elvi zâmbi la glumița lui.

— Va accepta să fie testat? întrebă ea.

— Ar putea fi probleme? întrebă Fayez.

— Încă n-am avut ocazia să-l întreb, zise Lucia. A fost destul de dificil să-l depistăm.

— De ce? întrebă Elvi. Cine e?

•

Holden se afla la intrarea în sala principală. Culoarea îmbrăcămintei sale, oricare ar fi fost ea inițial, devenise cenușie, la fel ca a hainelor celorlalți; noroiul, epuizarea, lacrimile și frica alcătuiau noua uniformă a celor din RCE, precum și a locuitorilor din First Landing. Avea părul dat pe spate și unsuros. Umbra unei bărbi neuniforme îi acoperea obrajii și partea superioară a gâtului. Din cauza vederii tot mai afectate, Elvi nu-i mai percepu

ridurile cauzate de vârstă și de stres, astfel încât părea un bărbat destul de agreabil, fără să fie ieșit din comun. Își aminti de câte ori inventase tot felul de scuze pentru a-și petrece timpul în compania lui. Acum îi venea greu să creadă că era vorba de aceeași persoană.

Trase adânc aer în piept și traversă încăperea.

— Căpitane Holden, putem sta de vorbă o clipă?

— Sunt foarte ocupat în momentul ăsta. Nu putem amâna?

— Nu.

Holden făcu o grimasă – însă atât de repede, încât expresia trecu neobservată.

— Bine. Cu ce te pot ajuta?

Elvi își umezi buzele, gândindu-se cum să prezinte problema. Nu știa cât de vaste erau cunoștințele lui de biologie, așa că hotărî să înceapă cu noțiuni elementare.

— Căpitane, ești o persoană foarte specială, foarte importantă…

— Stai puțin…

— Nu, nu, eu…

— Nu, serios. Stai puțin. Uite ce-i, doamnă Okoye, Elvi, de ceva vreme am simțit între noi un fel de tensiune și m-am comportat de parcă n-ar fi fost nimic. Am ignorat-o. Ceea ce a fost probabil o greșeală din partea mea. Speram ca lucrurile să se rezolve de la sine, că nu va trebui să vorbim despre asta, dar am o relație sentimentală foarte serioasă, iar dacă unii dintre părinții mei n-au fost monogami, această relație este. Înainte de a merge mai departe, vreau să-ți fie clar că nimic de felul ăsta nu se poate întâmpla între noi. Și nu din vina ta. Ești o femeie frumoasă, inteligentă și…

— Organismul care ne orbește, îl întrerupse ea. Ești imun la el. Am nevoie de probe de sânge. Poate și de țesut.

— Voi ajuta cum pot, dar trebuie să-nțelegi că…

— De aceea ești special. Ești imun. Despre asta vorbeam.

Holden se opri, cu gura întredeschisă și mâinile întinse în față, într-un gest de liniștire. Amuți timp de trei secunde interminabile, după care începu să se bâlbâie:

— Oh… *Oh*… Credeam că ești…

— Examenul ocular făcut de Merton…

— Pentru că mă gândeam… Scuze, am înțeles greșit…

— Tensiunea despre care vorbeai? A existat o anumită tensiune. Dar nu mai există, preciză Elvi. Câtuși de puțin.

— În regulă, spuse Holden și se uită pentru o clipă la ea, cu capul înclinat ușor într-o parte. Mă rog, e un pic stânjenitor.

— Este *acum*.

— Ce-ai zice să nu mai vorbim niciodată despre asta?

— Cred că ar fi perfect. Ar trebui să-ți luăm probe de sânge.

— Desigur. Da. Nicio problemă.

— Și cum vederea începe să mă lase, s-ar putea să fie nevoie să-mi citești unele rezultate.

— O să fac și asta.

— Mulțumesc.

— Și eu îți mulțumesc, doamnă Okoye.

Aparent incapabili să pună capăt momentului, dădură amândoi din cap de două-trei ori. În cele din urmă, ea se răsuci pe călcâie și se îndepărtă, strecurându-se printre grupurile de oameni ce campau în interiorul ruinelor. Un squatter plângea, legănându-se înainte și înapoi. Elvi trecu pe lângă el și, cu pas grăbit, se duse spre laborator. Între timp, ajunsese și Yma, care stătea turcește pe podea și compara datele împreună cu Lucia. Elvi nu credea că vederea i se înrăutățise semnificativ, până când încercă să se uite peste umerii lor. Terminalul portabil al Ymei era doar o pată alb-albastră, la fel de lipsit de informații utile ca norii.

— A acceptat? întrebă Yma cu voce tensionată.

— Da, răspunse Elvi și se așeză la bancul pentru analize.

Punga de apă trebuia umplută din nou. Avea să vină un moment – și asta curând – când micul banc trebuia oprit din producerea apei potabile, ca să-i poată folosi toate resursele pentru analize. Schimbă pungile de apă.

— Ai antecedentele lui? întrebă Lucia.

— Un istoric medical? Nu. Mă gândeam că ai putea face tu treaba asta.

— Dacă vrei…, zise Lucia ridicându-se de jos. S-a întors în sala principală?

— Da, e acolo, spuse Elvi și îngenunche în fața comenzilor bancului.

O pată de noroi întuneca afișajul, dar când o șterse, reuși să citească literele.

— O să-l supun unui set de analize ale sângelui.

— Și lichidul lacrimal?

— Da, e o idee bună. Doar să vedem dacă-i ceva ieșit din comun.

— Foarte bine.

Când se îndreptă spre ușă, pașii Luciei păreau ușor ezitanți. Elvi se întrebă cât de mult va mai rezista doctorița, întrebarea era valabilă pentru toți. Nu aveau mult timp la dispoziție.

— Ceva nou în datele tale? întrebă ea.

— Constante, răspunse Yma. Orice-ar fi, nu face nicio diferență între noi și coloniști.

— Pare a fi singurul care n-o face.

•

Orele treceau fără ca Elvi să-și dea seama. Mintea și atenția o extrăseseră din lumea minutelor și a orelor, proiectând-o într-un loc definit de teste, de decalajul de transmisie și încetinit doar de vederea tot mai slabă. Chiar înainte să-i parvină rezultatele testelor lui Holden, ea extrase toate informațiile posibile din eșantioanele de organism și încercă să găsească analogii cu alte plante, animale sau fungi. Era atât de obsedată de urgența situației, încât, ca în cazul unui miros neplăcut la care ești expus mult timp, în scurtă vreme încetă să-i mai acorde atenție. În schimb, simți bucuria simplă de a face lucrurile la care se pricepea cel mai bine. Fusese aleasă pentru această misiune deoarece sistemele biologice aveau pentru ea sens, plus că se amuza descâlcind problemele complicate. Trecuseră câteva luni de când colecta date. Fusese minunat să descopere această lume nouă, să vadă dezvăluindu-i-se primele secrete, însă sarcina fusese și foarte simplă. Și un student ar fi putut aduna toate mostrele acelea.

Era o provocare dificilă, iar ea trebuia s-o rezolve. Și deși o speria faptul că viața sau moartea tuturor celor de pe Noua Terra depindea de acțiunile ei, asta nu-i răpea câtuși de puțin plăcerea esențială pe care i-o oferea munca.

— Trebuie să mănânci, îi zise Fayez.

— Tocmai am mâncat. Mi-ai dat un baton energizant.

— Asta a fost acum zece ore, spuse el cu blândețe. Trebuie să mănânci.

Elvi oftă și se lăsă pe spătarul scaunului, depărtându-se de ecranul deasupra căruia stătuse aplecată pentru a citi rezultatele. O durea spatele și începea să simtă o migrenă

cuprinzându-i partea din față a capului. Fayez îi întinse ceva. Un alt baton de turtă energizantă. Când îl luă, bărbatul îi prinse degetele într-ale sale.

— Ești bine?

— Da.

— Sigur?

— Ei, în afară de chestiile evidente. De ce mă-ntrebi?

— Păreai cam distantă.

— Lucram.

— Firește. Îmi pare rău. A fost pur și simplu o reacție prostească.

— Nu-nțeleg. Nu mă comport ca de obicei?

— Ba da, răspunse Fayez dându-i drumul la mână. Am crezut că după... după... știi tu...

— După ce am făcut sex?

Bărbatul își trecu greutatea de pe un picior pe celălalt. Elvi și-l imagină închizându-și ochii și schițând o grimasă. Cu vederea atât de afectată, nu era mai mult decât o bănuială, care o umplu însă de o încântare surprinzătoare. Cine ar fi crezut? Fayez să manifeste tandrețea...

— Sex..., zise el. Am vrut doar să mă asigur că ne-nțelegem. Că totul e-n regulă între noi.

— Ei bine, orgasmul eliberează multă oxitocină, așa că probabil că sunt mai atașată de tine decât înainte.

— Acum mă tachinezi.

— Și asta, spuse ea, și mai luă o îmbucătură din turtă – era într-adevăr îngrozitoare.

— Voiam să mă asigur că știu cum stăm.

— Nu prea m-am gândit la asta, recunoscu Elvi și continuă, gesticulând spre bancul pentru analize chimice: Știi și tu. Am fost ocupată.

— Desigur. Înțeleg.

— După ce vom fi scăpat de pericolul morții, poate vom discuta totuși despre problema asta. N-ar fi bine?

— Ar fi minunat.

— Așa rămâne. Am stabilit o întâlnire, zise Elvi și se așeză din nou în fața bancului.

O durea spatele. Mai ales între omoplați. Bâjbâi pe ecran, căutând o modalitate de a mări și mai mult corpul de literă, însă opțiunile erau limitate. Avea nevoie de ajutor și cât mai repede.

În sala principală, cineva răcni sonor și mai multe voci răspunseră într-un cor de nemulțumiri.

— N-ar fi bine deloc, spuse Fayez. Elvi, ascultă-mă. Ești cea mai inteligentă femeie pe care am întâlnit-o vreodată, și am frecventat unele dintre cele mai bune universități. Dacă există cineva care ne poate scoate din mizeria asta, tu ești aceea, și mi-ar plăcea foarte mult să ajung foarte, foarte bătrân și ramolit și probabil incontinent și senil alături de tine. Deci dacă mi-ai salva viața, mie și tuturor celorlalți, ți-aș fi foarte recunoscător.

„Foarte drăguț. Te rog, nu pune mai multă presiune pe mine în clipa asta” și „Voi încerca” se învălmășiră dintr-odată în mintea ei. Undeva la marginea ruinelor, cineva strigă. Speră să nu fie din cauza unui limax, speră că nu mai murise cineva. Că nu apăruse o altă problemă.

— Bine, încuviință Elvi.

Capitolul 38

Holden

Târșâindu-și picioarele, Holden ocoli din nou turnul.

Cerul avea nuanța cenușiu-închisă a unei amiezi mohorâte. Ploaia se transformase într-o burniță ușoară, destul cât să-ți mențină părul și hainele leoarcă și să-ți curgă șiroaie de-a lungul coloanei vertebrale. La fiecare pas, cizmele i se afundau în solul îmbibat. În aer se simțea miros de ozon și de noroi.

Câțiva limacși ucigași sondau o fisură la baza turnului. Un tampon din pânză le bloca intrarea, dar își foloseau boturile pentru a cerceta zona, căutând o cale de intrare. Holden își ridică lopata recuperată din minele dărăpănate și-i strivi cu o lovitură dată din toată inima. Apoi luă cadavrele lipicioase și le aruncă departe de turn, după care lăsă ploaia ușoară să spele balele de pe lamă.

Își continuă drumul, găsind doar pe alocuri câte unul pe zidul turnului și îi aruncă departe, folosind lopata ca pe o catapultă. La început fusese oarecum distractiv să vadă cât de departe îi putea arunca. Acum umerii și brațele îi ardeau de oboseală, iar distanțele se micșorau din ce în ce mai mult.

Miller îl urma uneori, fără să scoată un cuvânt, cu o figură mohorâtă de baset ce-i amintea căpitanului că avea lucruri mai importante de făcut.

Detectivul dispăru când Holden dădu colțul și nimeri peste o echipă mică ce se odihnea în apropierea unui șanț parțial săpat. Încercau să înconjoare turnul cu un șanț nu prea adânc, plin cu apă de ploaie, însă lucrul mergea greu din cauza uneltelor primitive și grosolane pe care erau nevoiți să le folosească.

Trei femei și doi bărbați se relaxau și beau apă dintr-o pungă umplută la purificator. O femeie îl salută cu un gest al capului, dar camarazii ei îl ignorară.

Unul dintre cei doi bărbați avea un limax pe pantaloni.

Atârna de țesătură, chiar deasupra genunchiului drept. Nu lăsase urme de bale. Niciunul dintre cei cinci săpători nu părea să-l observe. Holden știa că, dacă ar fi scos un strigăt de

avertizare, bărbatul risca să încerce să îndepărteze creatura cu un gest reflex, fără a sta prea mult pe gânduri. Așa că se îndreptă calm spre el și-i zise:

— Nu te mișca.

Individul se încruntă la el.

— *Que*?

Holden îl apucă de umeri și-l trânti pe spate.

— Ce naiba…? făcu centurianul.

Ceilalți se îndepărtară, așteptându-se să asiste la o bătaie. Holden se aplecă deasupra lui și-i repetă:

— Nu te mișca.

Apucă apoi de manșetele pantalonilor și, trăgând brusc și cu putere, îi scoase dintr-o mișcare și-i azvârli cât putu de departe.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă femeia care-l salutase.

Holden o recunoscu abia acum. Era mai vârstnică, o tipă dură, șef de echipă în mină. Probabil că tot ea dirija și echipa de lucru.

— N-a văzut nimeni că avea un limax pe genunchi?

— *Babosa malo*? mormăi cineva.

Holden întinse o mână și-l ridică în picioare pe bărbatul ce se uita zăpăcit.

— Aveai pe pantaloni un limax ucigaș. Te-ai sprijinit de perete?

— Nu… Nu știu… Poate, pentru o clipă, se bâlbâi omul.

— V-am atenționat, se adresă Holden mai întâi bărbatului, după care se întoarse spre șefa echipei. V-am spus să nu vă atingeți de pereți. Limacșii urcă pe ei pentru a se îndepărta de apă.

Șefa de echipă dădu din cap spre el și făcu o mișcare din pumn.

— *Sa sa*.

— Nu l-ai văzut, spuse Holden. Cât e de rău? *Malo que sus ojos*?

— *Ojos*? întrebă bărbatul.

— Nu *ojos*. Ah… *Orbas*. Ochii.

— *Na khorocho*, încuviință bărbatul făcând cu mâinile gestul centurian echivalent al ridicării din umeri. Nu e bine.

— Prețul pe care-l plătești pentru că nu ți-ai anunțat șefa că ți-a slăbit vederea într-atât încât nu mai poți evita limacșii este că acum ai rămas fără pantaloni.

— *Sa sa*.

— Du-te înăuntru, zise Holden împingându-l ușor spre intrarea în turn, și vezi dacă găsești ceva cu care să-ți acoperi rușinea.

— Îmi pare rău, șefu’, răspunse bărbatul, după care se îndepărtă în grabă.

— Mai e cineva în situația asta? o întrebă Holden pe șefa de echipă.

Femeia se încruntă și ridică din umeri.

— Nu-i deloc bine. Nimeni dintre noi nu l-a văzut.

— Mda, spuse Holden frecându-și creștetul, ceea ce făcu ca apa din păr să-i curgă pe gât. După o clipă, continuă: Du-i pe toți înăuntru.

— Dar șanțul…

— E prea riscant acum. Rămân în patrulare. Du-ți oamenii înăuntru.

— Fie, consimți ea, după care începu să-și conducă oamenii spre intrare.

Terminalul lui Holden piui, iar când îl scoase, văzu că cineva încerca de ceva vreme să-l contacteze. Acceptă conexiunea și după câteva secunde Elvi apăru pe ecran.

— Jim, unde ești? Am nevoie de tine la laborator.

— Îmi pare rău. Am puțină treabă afară.

— Analizele tale de sânge sunt gata. Trebuie să-mi citești rezultatele.

Ecranul dispozitivului de analiză era minuscul, dar în epoca implanturilor de corecție vizuală cine putea să mai aibă probleme cu vederea? Holden consideră că acum ar fi avut argumente valabile pentru a-i convinge pe proiectanții aparatelor acelea.

— Lasă-mă să-mi termin rondul.

— Este important.

— La fel este și viața imbecililor care insistă să lucreze în exterior, deși nu pot vedea.

— Grăbește-te. Te rog, zise Elvi și întrerupse legătura.

Holden se pregătea să-și pună terminalul în buzunar când acesta începu iarăși să piuie. Aruncă o privire rapidă pe ecran și văzu un mesaj ce-l avertiza asupra altei largări. Ridică terminalul până la nivelul orizontului și-l lăsă să-l direcționeze spre locul respectiv. O parașută albă apăru brusc în depărtare, în timp ce terminalul mări imaginea. Prea departe. Veneau în continuare, împrăștiindu-se la întâmplare pe o zonă prea mare.

Trimiseseră echipe pentru recuperarea primelor ajutoare, dar în curând nimeni nu va mai avea vederea destul de bună pentru a întreprinde o acțiune așa de periculoasă de recuperare a proviziilor.

Nimeni în afară de el.

Se duse să-l caute pe Amos și soluția lor potențială la această problemă. Mecanicul își amenajase un atelier îngust la câteva sute de metri de turn, sub un adăpost construit din plăci de plastic ondulat. Câteva scule, componente de la un cărucior electric și materiale pentru sudură aglomerau spațiul mic.

— Cum se prezintă situația? întrebă Holden și, intrând în adăpost, se așeză pe o ladă din plastic plină cu diverse piese.

Amos stătea turcește pe o folie din plastic, înconjurat de carcase pentru baterii în diferite stadii de dezasamblare.

— Păi, problema-i asta, spuse el fluturând spre baterii un braț gros.

— Adică?

— Adică am două cărucioare pe care le-au scos din ciorba din jurul minelor pe care le-aș putea repara în câteva ore, dacă mă pun serios pe treabă. Se pare că nu le-a afectat faptul că au stat atâta sub apă. Trebuie curățată transmisia de mizeria asta și de noroi, ceea ce nu-i o problemă.

— Dar bateriile sunt ude.

— Mda, cam asta-i treaba, zise Amos ridicând o bandă metalică cu o formă delicată plină cu pete de rugină. Nu le-a plăcut.

Holden luă bucata de plumb corodat din mâna lui și o examină preț de câteva secunde, după care o aruncă peste grămada tot mai mare de rebuturi.

— Potrivit informațiilor de la bordul navelor, curenții atmosferici de mare altitudine fac imposibile largările precise, spuse el. Deocamdată aș putea trimite echipe pentru localizarea lor.

— Până nu vor mai vedea să urineze fără să-și ude încălțările.

— Da, până atunci. După care voi fi singurul în stare să meargă în căutarea ajutoarelor. Și nu mă pot descurca fără un mijloc de transport.

— Vestea bună e că din piesele pe care le am pot asambla două-trei baterii funcționale. Vestea proastă e că n-o să încarc decât una.

— E de ajuns. Și un cărucior în stare de funcționare.

— Asta se rezolvă, zise Amos.

Se răsuci încet și luă arzătorul pentru tăiere oxiacetilenică. Din el țâșni o flacără albastră strălucitoare pe care o îndreptă spre ceva aflat la sol. Cu un șuierat, un limax ucigaș ce se târa spre el muri sfârâind.

— Cum te descurci cu vederea? întrebă Holden păstrând un ton detașat.

— Deocamdată bine, răspunse mecanicul. Poate pentru că ne aflăm aici de mai puțin timp decât ceilalți. Însă observ pâlpâiri verzui la marginea câmpului vizual, deci știu că am aceleași probleme ca toată lumea.

— Ar trebui să stai înăuntru, cu ceilalți.

— Nț, făcu Amos luând o baterie pe care începu s-o dezasambleze. O grămadă de chestii pe care Wei și oamenii ei le recuperează și le aduc aici degajă mizerii toxice pe care nu ți le-ai dori eliminate în aer. În plus, nu vreau ca oamenii ăia să ajungă să-și bage nasul în treburile mele.

— Știi la ce mă refer. Adăpostul pe care ți l-ai făcut constituie un loc uscat și atractiv. Limacșii te vor năpădi până la căderea nopții.

— Se prea poate, încuviință Amos dând din cap. Dar am folia din plastic care-i împiedică să iasă la suprafață. Iar pe cei care încearcă să se târască înăuntru o să-i prăjesc cu arzătorul. Și le las cadavrele micuțe afumate afară. Cei vii par să le evite. Cred că mă descurc.

Holden încuviință din cap și, timp de câteva minute, stătură în tăcere, fără să simtă nevoia de a scoate vreun cuvânt, în timp ce mecanicul termină de demontat bateria și-i înșiră piesele pe sol, în funcție de gradul de deteriorare. Punea deoparte piesele utilizabile pentru a asambla noi carcase de baterii. Căpitanul știa că dacă s-ar fi oferit să-l ajute, n-ar fi făcut decât să-l încurce, dar era atât de plăcut să stea amândoi în ploaie și feriți de privirile coloniștilor stresați, încât nu simțea nevoia să plece.

— Știi, spuse el în cele din urmă, dacă vederea ți se agravează mai mult, va trebui să te oblig să intri în turn. Indiferent dacă termini sau nu ce ai de făcut.

— Cred că poți încerca, zise Amos izbucnind în râs.

— Nu vreau să avem discuții pe tema asta. Te rog. Pot să spun și eu ceva fără să fiu contrazis? N-am de gând să te las

afară să te otrăvești. Iar dacă ești orb, sunt convins că te pot dovedi fără probleme.

— Ar fi distractiv, râse Amos din nou. Dacă ar fi cineva în stare, cred că tu ești ăla. Dar nu mă-ncăpățânez să-ți fac zile fripte, căpitane. Sper că știi asta.

— Și de ce insiști să rămâi aici?

— Înăuntru, toți au aceleași probleme. Aproape că au rămas fără mâncare, își pierd vederea, planeta a explodat.

În timp ce vorbea, începu să asambleze o baterie din piesele pe care le avea la dispoziție. Degetele lui abile știau atât de bine ce trebuie să facă, încât Amos aproape că nu avea nevoie să se uite la ceea ce monta.

— Știi despre ce vor vorbi?

— Despre toate astea?

— Mda. „Vai, vai, n-am ce mânca, orbesc, la naiba, ne năpădesc limacșii ucigași…” Nu sunt adeptul terapiei de grup. După câteva minute de lamentări, aș începe să-i iau la bătaie doar ca să am liniște.

— Știu. În schimb, eu trebuie să ascult toate astea. Ceea ce mă face irascibil.

— Devii irascibil din cauza oboselii. Ești obsedat să-i salvezi pe toți, de unde se deduce că n-ai dormit de vreo două zile. Dar să-i asculți pe oameni bocindu-se? Într-un fel, e treaba ta. De-aia câștigi atât de bine.

— Câștigăm la fel.

— Înseamnă că o faci pentru faimă și glorie.

— Te urăsc.

— Până la sfârșitul zilei, pun căruciorul ăsta în funcțiune, spuse Amos montând carcasa bateriei și închizând-o cu un clic.

— Mulțumesc, zise Holden, după care se ridică în picioare și, cu un mormăit, se îndreptă anevoie înapoi spre turn.

— N-ai pentru ce, îi răspunse uriașul.

Terminalul lui Holden începu din nou să piuie.

— Jim, unde ești? începu Elvi în momentul în care acceptă conexiunea. Am nevoie de informațiile astea…

— Vin acum. Am cam multe pe cap în momentul ăsta. Dar ajung într-un minut.

Întrerupse conexiunea chiar în clipa în care Murtry ieșea pe intrarea principală a turnului, împiedicându-l să-și țină promisiunea.

— Căpitane, i se adresă Murtry.

— Cum mai merg lucrurile, domnule Murtry? Amos pare să facă treabă bună cu cărucioarele recuperate.

— E un mecanic bun, răspunse șeful securității RCE. A mai avut loc o largare.

— Am văzut-o. Terminalul meu i-a înregistrat poziția. O să-ți transfer locația, ca să poți trimite o echipă.

— Am pierdut un om, spuse Murtry în timp ce Holden transfera datele.

— Despre cine-i vorba?

— Paulson. Unul dintre șoferii mei. Un limax i s-a strecurat în cizmă nevăzut de nimeni.

— Îmi pare foarte rău.

Încercă să-și amintească cine dintre ei era Paulson, simțindu-se vinovat că cineva murise încercând să-i ajute, iar el nici măcar nu reușea să-i asocieze numelui un chip.

— O greșeală stupidă, zise Murtry tastând câteva comenzi rapide pe terminalul său. Să știi că n-am urmărit să-ți câștig simpatia. Am vrut doar să-ți prezint situația și să te informez în legătură cu scăderea efectivului.

— În regulă, spuse Holden, uimit că încă îl surprindea lipsa de empatie a celuilalt.

— Wei se va ocupa de preluarea ajutoarelor.

— Cum se descurcă cu vederea? Câte drumuri dintr-astea are la activ, după părerea ta?

— A plecat deja, zise Murtry cu un zâmbet lipsit de umor. Deci cred că are cel puțin unul în plus.

— Foarte bine. Mulțumește-i din partea mea.

— Așa o să fac, răspunse Murtry ignorându-i ironia. Dar am nevoie de ceva de la tine.

— Tu ai nevoie, sau RCE?

— În privința asta, poți considera că nevoile noastre coincid. În transportul ce va sosi ar trebui să existe materiale de construcție. Trebuie să încropesc o echipă pentru a-mi asambla structura înainte să orbească toți și să nu mai fie nimeni în stare să lucreze.

— La ce-ți trebuie? Sunt mii de alte lucruri pe care trebuie să le facem cât mai suntem în stare. Din fericire, adăpostul nu constituie una dintre problemele noastre presante, replică Holden arătând tumul extraterestru din spatele lui.

— Oamenii ăștia îmi consumă mâncarea și apa și se tratează cu medicamentele mele. Echipa mea adună proviziile și desfășoară acțiuni periculoase de recuperare care fac posibile toate astea. Știi ceva? Câtă vreme stau așa lucrurile, ar putea și ei să ridice câteva ziduri pentru mine atunci când le-o cer.

— Și ce vrei de la mine?

— Unii au impresia greșită că ai fi însărcinat cu rezolvarea problemelor de aici. Și ar fi nepoliticos din partea mea să-i trezesc la realitate.

Holden avu dintr-odată o imagine mentală în care-l târa pe un Murtry aproape orb în plin deșert îmbibat de ploaie și-l abandona în mijlocul unei roi de limacși ucigași.

— Am spus ceva amuzant? întrebă Murtry.

— Mi-a venit în minte o glumă, îi răspunse căpitanul cu un zâmbet. Ți se potrivea. O anunț pe Carol că ești în căutare de voluntari.

Și, răsucindu-se pe călcâie, se îndepărtă înainte ca Murtry să obiecteze ceva.

În interior, turnul era un adevărat furnicar, coloniștii grăbindu-se să-și termine ultimele pregătiri pentru noaptea lungă ce avea să urmeze. Lucia dirija un grup ce umplea toate recipientele găsite cu apă din rezervele bancului pentru analize chimice. Carol Chiwewe conducea altă echipă prin interiorul turnului, vânând ultimii limacși ucigași și astupând orificiile scăpate din vedere.

Holden urcă o rampă, apoi un rând de trepte din lăzi goale pentru a ajunge la al treilea nivel al turnului. În interiorul încăperii căreia îi spuneau în mod optimist laborator îi găsi pe Elvi, Fayez și un al treilea membru al echipei științifice RCE – Sudyam, dacă-și aducea bine aminte.

— Cine e? întrebă Elvi împungând cu un deget bicepsul lui Fayez. E Jim?

Fayez miji pentru o clipă ochii spre el, apoi zise:

— În sfârșit.

— Îmi pare rău că am întârziat, dar Murtry voia…

— Vreau să citești asta, îl întrerupse Elvi.

Arăta ecranul micuț al bancului pentru analize chimice. Holden se apropie și se uită la afișaj, dar nu avea habar ce însemnau toate simbolurile și acronimele acelea.

— Ce trebuie să caut?

— Mai întâi vrem să verificăm CBC-ul, hemoleucograma, răspunse Elvi și înaintă pentru a arăta ecranul.

Nu apărea niciun CBC.

— Bine, spuse Holden. Zice aici de CBC? Nu văd niciun CBC.

Elvi oftă, după care începu să vorbească rar.

— Pe ecran scrie, în partea de sus, „rezultate”?

— Nu. Scrie „instrumente”. Asta vrei să spui?

— Nu-i meniul care trebuie. Apasă tasta „înapoi”, zise Elvi arătând un buton de pe ecran.

Holden o apăsă.

— Acum văd opțiunea „rezultate”.

— Apasă acolo. Apoi vom căuta valori pentru CBC, RBC, WBC[2], hemoglobină, hematocrite și numărul de trombocite.

— Hei, spuse Holden bucuros, văd toate chestiile astea.

— Citește valorile.

Holden făcu întocmai, în timp ce Elvi își nota valorile pe terminalul ei. Își reglase afișajul în așa fel încât căpitanul îl putea citi din celălalt capăt al încăperii.

— Acum dă înapoi și hai să ne uităm la gazele din sânge, zise Elvi.

Totul dură o oră, dar în cele din urmă Holden le dădu rezultatele pe care le voiau. Conveniră să-i mai recolteze puțin sânge, după care să-l lase să plece.

— Ne apropiem de găsirea soluției? întrebă el după ce terminară, stând în picioare lângă Elvi și tamponând locul înțepăturii cu o bucățică de bandaj.

— Nu-i un proces simplu, răspunse tânăra, chiar și în condițiile accesului la toate inteligențele și computerul lui *Israel*. Căutăm un ac într-un organism complex.

— Și cât timp ne-a mai rămas?

Elvi își lăsă capul pe spate, astfel încât lumina să-i bată direct în pupile. Holden observă în ele o ușoară nuanță verzuie.

— Aproape deloc. Dar ar trebui să te duci la culcare. Ești epuizat.

— Ai citit asta în sângele meu?

— N-ai dormit de două zile, spuse ea râzând. Matematica îmi zice asta.

---

[2] Complete Blood Count (CBC) – hemoleucogramă completă; Red Blood Cell (RBE) – număr de eritrocite; White Blood Cells (WBC) – număr de leucocite. (n. tr.).

— Promit să bag cornu-n pernă cât de repede pot, minți Holden.

Coborî treptele improvizate și curba ciudată a rampei extraterestre, până ajunse la mulțimea de oameni de la nivelul solului. Lucia le încredințase asistenților ei misiunea colectării apei și examina cu o lanternă mică ochii unui copilaș. Îi adresă căpitanului un zâmbet obosit, când trecu pe lângă ea. Cineva scoase un strigăt alarmat, după care străbătu încăperea în grabă cu un băț pe care se afla un limax, pe care-l aruncă afară. Holden ieși în urma lui și strivi creatura cu cizma.

Cerul se întuneca, luând culoarea cenușii umede, iar ploaia devenea tot mai puternică. Tunetul bubui departe spre est, iar singurele lumini vizibile erau cele ale fulgerelor ce abia răzbăteau prin stratul gros de nori. Aerul mirosea a ozon și a noroi.

Cu pas greoi, Holden făcu iarăși ocolul turnului.

Capitolul 39

Basia

— *Bună*, *tati*! spuse Jacek de pe ecran.

Vocea băiatului aproape că vibra de teamă și de epuizare.

— *Bună*, *fiule*, ziseră în același timp Basia cel înregistrat și cel real.

Jacek începu să vorbească despre limacși ucigași, fulgere și viața lui în ruinele extraterestre, însă recita vorbe de liniștire și explicații în care Basia recunoștea cuvintele Luciei. Puștiul debita cu seriozitate toate motivele oferite de mama lui pentru care lucrurile aveau să se termine cu bine, spunându-i-le lui Basia ca pretext pentru a le auzi el însuși din nou. Era a treia oară când sudorul urmărea înregistrarea video a conversației avute cu fiul său. Când termină, apelă înregistrarea conversației cu Lucia și o urmări pentru a zecea oară.

Se gândi să-i ceară lui Alex să-i sune din nou, să înregistreze noi conversații, însă recunoscu în intenția lui un impuls egoist, așa încât renunță.

Jacek părea murdar, plin de noroi, obosit. Descria cu frică și fascinație oroarea de viermii-limacși otrăvitori. Furtunile cu fulgere și ploi permanente erau uimitor de exotice pentru un copil care înainte de a ajunge pe Ilus trăise doar în tuneluri de gheață și în calele unor nave. Nu spusese niciodată că și-ar fi dorit să fie împreună cu tatăl său, însă asta răzbătea în fiecare dintre cuvintele lui. Basia nu și-ar fi dorit decât să-și ia băiatul de mână și să-i spună că era normal să se simtă speriat. Că forța de a înfrunta primejdii și neajunsuri însemna să-ți fie frică și cu toate acestea să continui oricât de speriat ai fi.

În schimb, Lucia părea mai mult epuizată decât temătoare. Zâmbetele pe care i le adresa erau de complezență. Bărbatul își dădea bine seama că din relatările ei vagi nu desprindea nimic din ceea ce fiecare dintre ei ar fi vrut să audă.

Înregistrările video cu Felcia îl linișteau. Era singurul membru al familiei pe care simțea că nu-l trădase. Ea dorise să urmeze universitatea și Basia reușise să-și controleze temerile, nevoile

și povara pe care o purta de suficient timp pentru a o lăsa să plece. Și simțise asta ca pe o victorie.

Până acum.

Acum nu vedea decât ceasul reglat de Alex care indica timpul rămas până când fiica lui va fi calcinată pe cerul planetei Ilus.

Simularea și cronometrul își rulau programul îngrozitor pe panoul din spatele lui. Încerca mereu să nu se uite la ele. Când trebuia să folosească ecranele de pe puntea de operațiuni, se strecura prin compartiment încercând să nu arunce nici cea mai mică privire în direcția aceea. Încerca să uite până și de existența lor.

Însă nu reușea.

Urmărind pentru a patra oară cea mai recentă conversație cu Felcia, simți cronometrul în spatele lui, ca pe un punct arzător pe spinare. Ca privirea insistentă a cuiva dintr-o încăpere aglomerată. Acum provocarea era să vadă cât timp reușea să reziste fără să verifice trecerea timpului. Sau dacă-și putea abate gândurile suficient de mult încât să uite de existența sa.

Pe ecran, Felcia îi spunea că învățase să schimbe filtrele de aer din cargobotul centurian. Nu era genul de operațiuni pe care trebuise să le facă în lunile petrecute în *Barbapiccola*. Degetele ei grațioase mimau o procedură complexă necesară în cadrul schimbării filtrelor. Ea făcea ca totul să pară foarte simplu. Distractiv. Amuzant. Însă Basia era tatăl ei. Știa că fetei îi era frică.

Tic-tac, tic-tac, tic-tac… Ceasul își continua silențios drumul în sens invers.

Sudorul reglă ajutajul sistemului de reciclare a aerului din apropierea panoului său și o briză rece îl răcori instantaneu. Termină de vizionat înregistrarea și-și dedică o parte din timp aranjării fișierelor după conținut și dată. Apoi decise că ar fi mai bine după dată și nume, așa încât le aranjă din nou.

Tic-tac, tic-tac, tic-tac…, fierbinte ca razele de soare pe o cămașă neagră la prânz. Arzător, dar fără să ardă.

Deschise fișierul în care Alex stabilise ordinea reparațiilor și parcurse lista. Deja le bifase pe cele pe care era în stare să le rezolve. Le trecu în revistă și pe celelalte, încercând să vadă dacă ar fi putut da o mână de ajutor. Nimic nu-i atrase atenția. Nu fu surprins, deoarece parcurgea lista pentru a cincea oară.

Tic-tac, tic-tac, tic-tac…

Basia se întoarse. Primul lucru pe care-l observă fu că traiectoriile orbitale simulate păreau diferite. Schimbările erau atât de neînsemnate, încât probabil n-ar fi trebuit să le vadă, însă acele detestabile linii strălucitoare care prefigurau moartea singurei sale fiice îi erau întipărite cu fierul roșu în memorie. În mod cert erau diferite. Dintr-un motiv necunoscut, îi trebuise mai mult timp să observe că ceasul se schimbase.

Arăta cu trei zile mai puțin.

Ultima dată când îl privise, cu numai câteva ore mai devreme, indica peste opt zile. Acum erau mai puțin de cinci.

— S-a stricat ceasul, zise el fără să se adreseze cuiva anume.

Alex era în cockpit, unde părea să-și petreacă cea mai mare parte a timpului. Basia se smuci zadarnic în chingile ce-l fixau pe scaun, după care își impuse să se calmeze și apăsă pur și simplu pârghiile de eliberare. Apoi se proiectă spre scara echipajului și urcă.

Pe ecranul principal, Alex afișase o grafică ce părea complicată, la care lucra prin atingeri ușoare ale ecranului și mormăind întruna.

— S-a stricat cronometrul, spuse Basia.

Dacă n-ar fi ajuns în mod inexplicabil în situația de a răsufla greu, probabil că ar fi urlat.

— Poftim? făcu Alex și-și trecu mâna peste ecran, unde apăru un grafic plin de numere în care începu să introducă altele.

— Ceasul… cronometrul orbital e stricat!

— Chiar acum lucrez la el. Nu-i stricat.

— A scăzut la cinci zile!

— Mda, zise Alex, după care se întrerupse din ceea ce lucra pentru a-și roti scaunul și se uită la sondor. Voiam să-ți spun despre asta.

Basia se simți brusc sleit de puteri. Dacă ar fi existat gravitație, s-ar fi prăbușit la podea de parcă ar fi avut picioare din cauciuc.

— Nu-i stricat?

— Nu, nu-i stricat, spuse pilotul și trecu din nou mâna peste ecran pentru a reveni la afișajul grafic. Însă nu-i ceva neașteptat. Estimările inițiale cu privire la sistemele lor auxiliare trebuiau să se schimbe. Erau calculate pe genunchi.

— Nu-nțeleg.

Basia simțea un fel de nod în stomac. Dacă s-ar fi deranjat să mănânce ceva în ultimele două zile, probabil ar fi vomitat.

— Estimarea inițială se baza pe distanța orbitală, masa navei și durata de viață a sistemului auxiliar estimată în funcție de consum, îi explică Alex în timp ce-i arăta diferite puncte de pe graficul său, de parcă ar fi avut vreun sens. Degradarea orbitală nu-i ceva care să trezească îngrijorări când funcționează reactoarele. Dacă vreunul dintre noi ar fi dorit, am fi putut adopta orbite cvasi-stabile, însă *Barb* avea naveta aceea care efectua drumuri dus-întors pentru a aduce minereul, așa încât a rămas pe o orbită destul de joasă. Pentru a economisi nițel la fiecare drum. Și, îmi pare rău s-o spun, dar nava asta-i o rablă. Mult mai grea decât ar trebui, iar sistemele auxiliare se consumă repede. Deci astea sunt ultimele date.

Basia pluti în apropierea postului mitraliorului și urmări cifrele detestabile afișate pe ecran.

— A pierdut trei zile, zise el în cele din urmă, când își mai veni în fire. Trei *zile*.

— De fapt, nu le-a avut niciodată, răspunse Alex.

Chipul său trist și blând îndulci afirmația dură pe care o făcuse.

— Nu mi-am uitat promisiunea. Dacă *Barb* se prăbușește, când se va întâmpla, fetița ta va fi la bordul acestei nave.

— Mulțumesc.

— Iau legătura cu căpitanul chiar acum. Vom stabili un plan. Poți să-mi dai un răgaz?

„Cinci zile”, gândi Basia. „Îți pot acorda cinci zile”.

— Da, spuse el cu glas tare.

— În regulă.

Alex așteptă răbdător ca Basia să plece. Cum însă acesta nu se clinti, pilotul ridică din umeri și se întoarse spre sistemul de comunicații, pe care-l activă.

— Căpitane, aici Alex. Răspunde.

— Aici Holden, se auzi vocea familiară câteva secunde mai târziu.

— Am verificat datele actualizate, așa cum mi-ai cerut. Acum e sigur: *Barb* se va duce prima.

— Cât e de rău?

Legătura părea bruiată. Lui Basia îi trebui o clipă până să-și dea seama că auzea sunetul ploii.

— Mai puțin de cinci zile până atinge mai multă atmosferă decât poate face față.

— La naiba! făcu Holden, după care nu se mai auzi nimic.

Tăcerea dură destul de mult, astfel că sudorul începu să se îngrijoreze că pierduseră legătura.

— *Rosi* cum e?

— Noi suntem bine. Aproape totul e scos din funcțiune, în afară de iluminat și de aer. Moleșeală.

— Nu i-am putea ajuta?

— Adică să-i remorcăm, de exemplu? întrebă Alex rostind tărăgănat fiecare cuvânt.

— Cam așa ceva. Ce putem face?

— Șefu’, două nave ar putea fi legate în felul ăsta, dar s-o faci pe orbită joasă nu-i tocmai floare la ureche. Sunt doar un simplu pilot. Sigur ar fi mai bine dacă ne-am recupera inginerul, pentru a face toate calculele necesare.

— Mda, nu-i de glumă, zise Holden.

Lui Basia i se păru că era furios. Ceea ce era bine. Furia era un lucru bun. Basia își dădu seama că se simțea ciudat de reconfortat la gândul că situația aceea deranja și pe altcineva în afară de el.

— Există vreo șansă în privința asta? întrebă pilotul.

— Trebuie să vorbesc din nou cu Murtry, spuse Holden. Revin cât de curând. Holden, terminat.

Alex oftă.

— Vorbăria nu va rezolva nimic, zise Basia. Nu-i așa?

— Nu văd cum.

— Ceea ce-nseamnă că avem mai multe șanse dacă mergem s-o luăm noi înșine. Știi că suntem doar noi doi. Tu și cu mine. Asta-i treaba.

— Suntem trei, spuse Alex bătând ușor panoul de comandă. Nu uita. O avem pe *Rosi*.

Sudorul încuviință din cap, așteptând să simtă din nou nodul în stomac, dar, în mod surprinzător, îl învălui un sentiment cald de relaxare.

— Ce trebuie să fac?

•

— Ăsta-i un costum LVA, zise Alex arătând echipamentul fixat într-un cheson deschis.

Se aflau pe puntea sasului, care, în afară de sasul respectiv, era aproape burdușită cu lăzi și dulapuri pentru depozitare. Ceea ce se vedea în chesonul în fața căruia se aflau părea un combinezon cauciucat cu mai multe accesorii.

— Cum ai zis?

— El. Ve. A… *Light vacuum armor*[3]. Îți permite să te deplasezi în exterior, cu suficient aer și protecție pentru a putea respira și, în majoritatea situațiilor, pentru a evita radiațiile în cazul unor utilizări normale.

Alex scoase costumul și-l lăsă să plutească lângă cheson, pentru a-i da lui Basia posibilitatea să-l examineze.

— Are autoetanșare în cazul unei perforări, este echipat cu senzori pentru valorile vitale și detectarea rănilor și are încorporate o trusă medicală bazică pentru primul ajutor. Scoase apoi un pieptar roșu, cu aspect metalic. De asemenea, te ajută să nu te alegi cu prea multe găuri provocate de arme de mână mici.

Pe măsură ce Alex scotea fiecare piesă și-i explica la ce folosește, Basia le examina cu atenție și-și exprima asentimentul prin sunete pe care le considera adecvate. Aproape toată viața lui de adult purtase costume spațiale la muncă. Știa bine cum arată și la ce foloseau. Dar nu știa nimic despre diferitele piese de armură și tehnologia care făceau din echipament o adevărată armă de luptă. Evident, ceea ce i se descria drept „identificarea și urmărirea automată «amic-inamic» disponibilă prin HUD” suna impresionant și util, însă habar nu avea la ce. Așa încât aprobă din cap cu un aer concentrat și examină casca pe care i-o întinse Alex.

— Ai tras vreodată cu o armă? întrebă pilotul după ce scosese tot echipamentul din cheson.

— Niciodată.

Își aminti, ca o străfulgerare, atacul asupra echipei de securitate RCE. Rănile oribile provocate de împușcături. Chipurile lor uluite în timp ce mureau. Se așteptă să-i vină să vomite, dar se simți în continuare învăluit de căldură și de calm.

— O singură dată am ținut în mână o armă, dar sunt sigur că n-am tras cu ea.

— Ăsta-i un pistol semiautomat de 7,5 mm, spuse Alex arătându-i o armă mare, neagră. Încărcător cu douăzeci și cinci

---

[3] Armură spațială ușoară. (n. tr.).

de gloanțe. Armă standard în Flota Republicii Marțiene. Este destul de ușor de mânuit, deci va fi a ta.

— Dacă accept s-o iau.

— Desigur, încuviință Alex cu un zâmbet. Nu prea avem unde exersa aici, dar poți trage în gol de câteva ori, ca să te obișnuiești cu ea. Totuși, sincer vorbind, dacă ajungi acolo și trebuie să faci pe pistolarul, ai dat de dracu'.

— Atunci de ce-mi dai arma?

— Pentru că oamenii fac tot ce vrei tu când îndrepți spre ei una din astea.

— Atunci ar putea la fel de bine să fie descărcată, zise Basia luându-i arma și fluturând-o prin aer pentru a-i simți greutatea.

— Cum vrei…

— Nu. Arată-mi cum se procedează. Și hai s-o încărcăm.

„Pentru Felcia. Pentru ea pot s-o fac”.

— Bine, încuviință Alex și trecu la treabă.

•

Holden reveni câteva ore mai târziu. Când începu să vorbească, vocea îi era tensionată.

— Aici Holden. Murtry nici nu vrea să audă, așa că dă-l în mă-sa! Du-te și elibereaz-o pe Naomi. Terminat.

— Bine, făcu Alex lungind cuvântul într-un lung suspin. Asta-i treaba. Cred că în mod oficial nu mai suntem mediatori.

Basia încuviință cu un gest din pumn, ceea ce-i imprimă corpului său o ușoară mișcare de rotație. Pluteau amândoi pe puntea de operațiuni. Componentele pistolului dezasamblat levitau, lângă Basia. Alex insistase că trebuie să știe cum să-l dezasambleze și să-l asambleze la loc. Basia nu înțelegea importanța acestui lucru, însă îi urmă sfatul.

— Iar acum? întrebă el.

— Ar fi bine să începi să-l reasamblezi. O să afișez încă o dată coordonatele lui *Israel*, ca să le studiem pentru ultima oară. Și nu uita, într-o navă în funcțiune totul e în mișcare. Obiectele nu se află întotdeauna acolo unde sunt trecute în planuri. Va trebui să știi să alternezi punctele de intrare și cele de ieșire, dacă cineva blochează un coridor pe care ai vrea să-l folosești.

— Am memorie bună.

Afirmația aducea a lăudăroșenie, dar era adevărat. Crescuse pe coridoare și prin tuneluri și avea un simț al orientării excelent.

— Asta te va ajuta. Atunci te echipez și-ți dau drumul afară, spuse Alex, după care făcu o pauză. Însă există o problemă pe care n-am discutat-o. Am suficientă energie să te duc acolo și *Rosi* poate avea grijă să nu te deranjeze nimeni în spațiu. Dar nu te pot duce înăuntru.

Basia rămase surprins să se audă izbucnind în râs.

— Ceva amuzant? făcu Alex ridicând o sprânceană.

— E amuzant că-ți faci griji în legătură cu singura parte în care știu foarte bine ce am de făcut. Sunt sudor în vid clasa 3 autorizat. Sudez în spațiu. Găsește-mi o navă în care să-mi croiesc drum înăuntru și se rezolvă.

— Bun așa, zise Alex și-l lovi ușor pe umăr. Să trecem la treabă.

•

Plutind, Basia se îndepărta de *Rosinanta*. În locul combinezonului spațial obișnuit, cu rezervă de aer, purta o armură de luptă ușoară, una dintre cele marțiene de ultimă generație. În loc să se deplaseze pe fuzelajul navei cu ajutorul cizmelor magnetice, parcurse vreo șase-șapte kilometri în vid cu ajutorul jeturilor direcționale de azot comprimat. Sub picioarele lui, Ilus se rotea, o lume cenușie și neospitalieră învăluită de furtuni și de fulgere la înaltă altitudine. Lucia și Jacek erau acolo, jos, sub dezlănțuirea aceea atmosferică, dar el nu putea să facă nimic pentru a-i ajuta. De aceea avea să-i acorde sprijin singurei persoane căreia îi putea fi de folos. Avea s-o salveze pe Naomi din nava Royal Charter Energy, iar Naomi avea s-o salveze pe fiica lui. În raționamentul acela existau foarte multe lacune la care evita cu grijă să se gândească.

Se apropie de o insulă masivă de metal cenușiu ce se ivi din întuneric. *Edward Israel*. Dușmanul.

— Totul e bine? se auzi vocea lui Alex în sistemul de comunicații.

Micile difuzoare ale căștii îi aplatizau vocea. În plus, se auzea și un zgomot de fond, un șuierat enervant.

— Da. Totul e pe verde.

Alex îi explicase cum să verifice indicatoarele de statut pe HUD-ul costumului și Basia le controla cu conștiinciozitate la fiecare trei minute.

— Cum spuneam, o să trimit o serie de solicitări furioase pentru eliberarea lui Naomi. Am fixat pe *Israel* un laser de țintire

și-i înec senzorii cu paraziți și lumini dispersate. Ar trebui să le mențin ochii, câți or mai avea, ferm ațintiți asupra lui *Rosi*. În felul ăsta, o să dispui de un minut sau două până să-și dea seama că-ți decupezi o cale de acces.

— Nu pare foarte mult.

— Atunci, taie mai repede. Alex, terminat.

Alex îl asigurase că *Rosinanta* dispunea de suficientă energie pentru sistemul auxiliar, astfel că proiecțiile de lasere și emiterea de paraziți nu aveau s-o afecteze prea mult. Însă Basia ajunsese să considere că energia unei nave constituia o resursă prețioasă și de neînlocuit. Nu era ceva la care să se fi gândit vreodată în epoca fuziunii ușor realizabile, care conferea un sentiment de stabilitate inexistent anterior. Acum se terminase cu repetițiile, cu speranța că data viitoare vei face mai bine.

Își verifică traiectoria spre sasul de mentenanță situat la mijlocul lui *Israel* și, după ce constată că totul era în regulă, scoase arzătorul de sudură, ținându-l strâns în mână.

Nava se mări până îi blocă vederea în toate direcțiile. Dintr-un punct luminat difuz, trapa sasului deveni un pătrat de dimensiunea unei unghii, apoi o ușă cu o ferestruică rotundă. Propulsorul preprogramat al echipamentului emise un jet lung de azot în patru conuri de vapori și Basia se opri lin la un metru de obiectivul său.

Instalația de sudură învie cu o flacără albastră, strălucitoare.

— Vin acum, spuse Basia cu gândul la Naomi, la agenții RCE care o păzeau și la fetița lui aflată la mii de kilometri depărtare, la bordul unei nave muribunde.

„Vin acum”.

Capitolul 40

Havelock

— Am închis tot ce s-a putut, zise Marwick pe ecran. Senzori, lumini, divertisment. Am redus instalațiile de condiționare. Având în vedere sistemul auxiliar, aș spune că avem ceva mai puțin de șaptesprezece zile. Și asta în condițiile funcționării la capacitate maximă a colectorilor solari. Chiar mai puțin, dacă încep să se strice. După aceea, va trebui să decidem dacă preferăm să ne sufocăm sau să ardem.

Havelock se frecă la rădăcina nasului cu arătătorul și degetul mare. Nu se dusese la sala de fitness și încerca să compenseze mărind doza de cocteil de steroizi pentru condiții de imponderabilitate. Nu era o soluție pe termen lung, dar cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât mai puțin îi părea necesară. Oricum îi dădea dureri de cap. Dacă n-ar fi fost Naomi, n-ar fi petrecut atât timp cu exercițiile fizice. Așa încât putea să-i fie recunoscător pentru asta.

Biroul său părea aglomerat și înghesuit, iar temperatura urca în mod constant. Copil fiind, trăise pe planete, așa încât privea mereu spațiul ca pe un loc rece și, chiar dacă asta era adevărat din punct de vedere teoretic, în mare parte era un vid. Așa încât o navă era în principal un soi de termos. Dacă ar fi avut posibilitatea, căldura emanată de corpurile lor și de sisteme s-ar fi scurs în neant, în cursul anilor sau deceniilor. Dacă ar fi găsit o modalitate de a le oferi posibilitatea respectivă.

— Am spus echipajului despre asta? întrebă el.

— Nu, dar se va afla curând. Mai ales într-o cutie de conserve plină cu cercetători și ingineri care n-au prea multe de făcut. Va trebui să discutăm despre coborârea lor pe suprafața planetei. Cât de mulți s-o putea.

— Ca să moară de foame în caz că nu-i doboară sateliții?

— În mare parte, da, spuse Marwick. Au străbătut o cale atât de lungă și n-au reușit să pună piciorul pe planetă. Cunosc mulți care ar prefera să moară acolo.

În celula ei, Naomi tuși.

— O să discut cu Murtry, zise Havelock. I-ar putea surâde ideea să avem un cimitir pe planetă. Mai ales dacă am îngropa în el mai multe cadavre decât numărul coloniștilor.

Marwick oftă. Renunțase să se mai bărbierească, iar când își freca bărbia suna ca și cum cineva aruncase un pumn de nisip într-un geam.

— Totuși, aproape ne-am atins obiectivul, nu-i așa? Tot drumul pe care l-am făcut până aici ca să punem din nou pe picioare lumea asta blestemată.

— Am văzut pământul făgăduinței. Dar ce-i cu *Barbapiccola*? Care-i situația lor?

— Noi stăm bine. În mai puțin de patru zile, minereul de litiu va deveni un nor de vapori în atmosfera superioară.

— Atunci cred că nu va mai trebui să ne facem griji că scot marfa pe piață.

— Problema e pe cale să se rezolve de la sine. Dar să revenim. Securitatea? Oamenii ăștia se confruntă cu o moarte pe care n-o pot combate și n-au cum să scape. Vor înnebuni, dacă nu facem ceva. Nici tu, nici eu nu avem suficiente efective ca să-i oprim dacă situația scapă de sub control.

„Ce importanță ar mai avea?” ar fi vrut să spună Havelock. „Lasă-i să se revolte. Nu va schimba cu nimic timpul care ne-a mai rămas până să atingem atmosfera. Nici măcar cu un minut”.

— Am înțeles, zise el. Am codurile prioritare de securitate. Voi avea grijă ca autodocul să adauge în cocteilul fiecăruia tranchilizante și stabilizatoare de dispoziție, poate și ceva euforizante. Dar nu prea multe. Am nevoie ca oamenii ăștia să fie limpezi la minte, nu amețiți din cauza drogurilor.

— Dacă așa vrei tu…

— N-o să transform nava într-un ospiciu. Nu încă.

Căpitanul ridică din umeri într-un mod elocvent, dând de înțeles că nu mai era nimic de spus. Havelock întrerupse legătura și ecranul reveni la imaginea afișată în mod prestabilit. Dintr-odată îl cuprinse un val de disperare. Ei făcuseră totul după manual, dar degeaba. Toți aveau să moară – toți oamenii pe care venise să-i ajute, să-i protejeze, toți oamenii din echipa lui, prizoniera lui, el însuși, toată lumea. Toți urmau să moară, iar el nu putea să facă nimic – doar să-i drogheze înainte ca inevitabilul să se întâmple.

Nu știu că avea să dea un pumn în ecran decât după ce o făcu. Panoul se clătină puțin, dar el nu lăsase nicio urmă. Cardanele cușetei lui de accelerație șuierară, absorbind impulsul. Se rănise singur. O picătură de sânge îi crescu pe suprafața pielii, ajungând de dimensiunea unei biluțe roșu-închis, a cărei tensiune superficială o deplasa în timp ce se uita la ea. Când își mișcă mâna, lăsă în urmă un jet de picături suspendate în aer ca niște planete și sateliți în miniatură.

— Știi, spuse Naomi, dacă ai impresia că sute de oameni care vor muri calcinați e o problemă ce se rezolvă de la sine, cred că-i mai mult decât evident că nu ți-ai ales bine tabăra.

— Nu noi am amplasat bombele, replică Havelock. Ei au făcut-o. Ei au început.

— Și asta contează pentru tine?

— În clipa asta? Probabil nu atât cât ar trebui.

Naomi plutea în apropierea ușii celulei. Havelock era întotdeauna uimit de capacitatea centurienilor de a suporta spațiile mici. Probabil că din gene le fusese înlăturată claustrofobia. Se întrebă câte generații din familia lui Naomi trăiseră în afara puțului gravitațional.

— Sângerezi, zise ea.

— Mda. Nici asta nu va conta prea mult.

— Știi, ai putea să-mi dai drumul. Sunt un inginer foarte bun și am cea mai bună navă de aici. Du-mă înapoi în *Rosi* și poate voi reuși să găsesc o modalitate să rezolv lucrurile.

— Nici nu se pune problema.

— Și eu care credeam că n-are importanță pentru tine, spuse ea cu un zâmbet în glas.

— Nu știu cum poți fi atât de calmă în situația asta.

— Așa mă comport când sunt speriată. Și serios îți spun că ar trebui să-mi dai drumul.

Havelock adună sângele care plutea în aer. La suprafața articulației zgâriate se formase deja o crustă. Se conectă la dispozitivul automat de diagnosticare cu sentimentul neplăcut că făcea primul pas spre renunțare. Dar trebuia făcut. Un echipaj panicat nu avea să rezolve problemele. Cu atât mai mult cu cât cea mai apropiată echipă de care ar fi putut dispune se afla pe planetă, cu Murtry.

Știrile de acasă abundau în discursuri hiperbolice despre tragedia de pe Noua Terra. Datele senzorilor ce înregistraseră

explozia ajunseseră la câteva canale de știri respectabile, însă existau și trei-patru versiuni contrafăcute. Datele falsificate nu erau totuși cu mult mai impresionante decât cele adevărate. Ascultă vreo zece comentatori. Unii erau furioși că expediția fusese aprobată, alții, posomorâți. Niciunul nu părea să creadă că puteau exista șanse să mai supraviețuiască cineva. Primise mai bine de o mie de mesaje noi. Persoane din mass-media. De la sediul central. Câteva – doar câteva – de la cunoscuți. O fostă iubită, de când lucra la Pinkwater. Un văr pe care nu-l mai văzuse de vreun deceniu și jumătate și care locuia acum în Stația Ceres. Doi colegi de școală.

Nimic nu putea ajuta mai mult la restabilirea unor legături între oameni ca o moarte publică difuzată pe câteva miliarde de ecrane. Nu avea de gând să răspundă niciunuia dintre ei. Nici măcar celor care-l angajaseră. Nici măcar prietenilor săi. Toate astea îl făceau să se simtă de parcă ar fi fost prins sub apă și se îneca, privind spre suprafața apei și știind că nu va reuși niciodată să ajungă acolo.

Își desfăcu chingile.

— Noapte bună! îi ură Naomi.

— Revin, zise el propulsându-se de-a curmezișul biroului.

Trecuse mult timp de când nu mai patrulase, chiar și neoficial. Se propulsă de-a lungul coridoarelor înguste ale navei, traversând spațiile comune – bucătăria, sala de fitness, laboratorul, barul. În lunile – de acum anii – cât trăise la bordul lui *Israel*, nava devenise invizibilă, ca toate locurile, de altfel. Acum parcă o vedea pentru prima oară. Era o navă veche, cu secțiuni perfect simetrice ale coridoarelor și mecanisme acționate de taste pe uși. Totul părea desprins din imaginile văzute la bunicii săi. În privința oamenilor, era aproape la fel. Exista o distanță între forțele de securitate și restul echipajului. Dacă n-ar fi existat, atunci ceva n-ar fi fost deloc în regulă. Havelock nu se considera ca făcând parte din personalul navei, dar recunoștea fiecare chip pe lângă care trecea. Hosni McArron, șeful departamentului de nutriție. Anita Chang, inginer de sistem. John Deloso, mecanic. Chiar dacă habar nu avea cum de-i știe, acum făceau parte toți din contextul vieții lui.

Și toți aveau să moară fiindcă el nu putea să facă absolut nimic.

Sala de observație de la proră era pustie și cufundată în întuneric. Ecranele erau dispuse în așa fel încât să dea iluzia unei ferestre prin care se putea contempla imensitatea spațiului, însă nimeni nu le folosea vreodată în felul acela. Când intră acolo, era pustiu. Ecranele derulau date culese de senzori, însă prea repede pentru a putea fi citite, o compoziție muzicală a unui centurian cu ten măsliniu pe care nu-l recunoscu și o hartă colorată a temperaturilor de pe planetă. Videocamera de securitate era acoperită cu o bucată de pânză, iar reciclatoarele de aer nu reușiseră să elimine aroma de marijuana. Probabil că cineva folosise locul pentru o partidă de sex. Havelock îndepărtă cârpa de pe videocameră. În definitiv, de ce nu? Oricum peste trei săptămâni nu va mai conta ceea ce făceau acum. Reorientă ecranele pentru a vedea planeta de sub ei. Noua Terra acoperită de nori. Fără lumini, fără orașe, fără vreun semn al insignifiantei prezențe umane ce se străduia să supraviețuiască. Planeta care îi omorâse pe toți.

Și totuși era frumoasă.

Terminalul începu să-i piuie. Conturul roșu al conexiunii indica o alertă de securitate. Dintr-odată, adrenalina îi invadă sângele, făcându-i inima să bată nebunește chiar înainte să accepte apelul. Când o făcu, Marwick și Murtry erau deja în mijlocul unei conversații.

— … multe dintre ele, dar nu mă interesează să le descopăr acum, spunea Marwick aproape urlând.

Murtry părea furios și arogant, însă Havelock își dădu seama că era din cauza faptului că nu se uita la obiectivul videocamerei. Nu-l putea vedea.

— Ce se întâmplă? întrebă Havelock.

— *Rosinanta* ne-a luat în vizor, răspunse Marwick.

Havelock se îndepărtase deja, propulsându-se rapid de-a lungul coridorului.

— Au formulat solicitări?

— Însoțite de *amenințări*, zise Marwick ridicându-și brațele.

— Asta-i o exagerare, interveni Murtry. Nu fac decât să coloreze *Israel* cu laserele lor de țintire. Iar un nenorocit de cretin taie ușa sasului de mentenanță central.

— Un *abordaj*? făcu Havelock, care nu reuși să-și ascundă uimirea din glas. Cine? Și în ce scop?

— În momentul ăsta nu ne interesează motivul, spuse Murtry. Prioritatea noastră este să menținem securitatea navei.

Havelock apucă o priză de mână de la intersecția a doua coridoare și se îndreptă în jos, cu picioarele înainte, în direcția joncțiunii ce avea să-l ducă înapoi la birou.

— Cu tot respectul, domnule, dar probabil că-ncearcă să ajungă la prizonieră. De ce nu le-o dăm pur și simplu? Oricum ea n-are nicio importanță.

Murtry își înclină capul. Avea un zâmbet răutăcios.

— Vrei să spui că ar fi bine să eliberăm sabotoarea?

— Oricum suntem morți toți, zise Havelock.

Iată că o spusese cu voce tare. Singurul lucru la care se gândeau toți. Toți în afară de Murtry.

— Erai nemuritor înainte de a te îmbarca? întrebă șeful securității șuierând rece ca un crotal. Pentru că, indiferent dacă intenționezi să mori săptămâna viitoare sau peste șapte decenii, mai există o modalitate de a rezolva asta.

— Da, domnule, spuse Havelock în timp ce ajungea la ultimul cot și cobora spre biroul său. Îmi pare rău, domnule.

Conexiunea piui ca și când i s-ar mai fi alăturat altcineva. Mecanicul-șef avea o expresie sumbră și furioasă, într-un mod care îi trezi imediat neîncrederea lui Havelock.

— Prezent la datorie, zise Koenen.

— Stai puțin. Ce caută el aici? făcu Havelock.

— Am inclus și miliția ta în treaba asta, spuse Murtry pe când Havelock luneca în birou. Dacă trebuie să-i respingem pe atacatori, vom avea nevoie de ei.

— Oamenii mei sunt pregătiți, zise Koenen fără să clipească. Spuneți-ne doar pe unde vin nenorociții ăștia și vom fi acolo pentru a-i întâmpina.

„Of, Dumnezeule!” gândi Havelock. „Vorbește de parcă ar fi într-un film. E o idee foarte, foarte proastă”.

— Domnule Havelock, spuse Murtry, te rog să aprovizionezi miliția cu muniție de război.

— Cu tot respectul, domnule, dar nu cred că-i o idee bună. Ăsta nu-i un exercițiu de *paintball*, ci o luptă reală. Dacă ne gândim fie și numai la riscul de a se împușca între ei…

Vocea calmă a lui Murtry deveni rece și tăioasă.

— Să-nțeleg, domnule Havelock, că ai făcut o treabă atât de proastă antrenându-i pe oamenii ăștia, încât gândești că am fi

mai în siguranță dacă i-am respinge pe atacatori cu bile cu vopsea?

— Nu, domnule, se scuză Havelock și adăugă, spre surprinderea sa: Spun doar că în această etapă ar fi prematură folosirea muniției de război. Cred că ar trebui să aflăm problemele cu care ne confruntăm înainte de a lua măsuri atât de radicale.

— Asta-i opinia ta profesională? întrebă Murtry.

— Da, domnule.

— Și dacă ți-aș ordona să distribui muniție de război acestor bărbați?

În celula ei, Naomi se prinsese cu mâinile de gratii. Avea ochii larg deschiși și o privire serioasă. Havelock se uită în altă parte. Murtry oftă scurt și agresiv.

— Ei bine, n-o să te pun în situația să alegi, zise el. Koenen?

— Da, domnule? făcu mecanicul-șef.

— Îți transmit codurile mele de securitate, pentru a lua arme și muniție din depozit. Ai înțeles?

— La naiba, sigur că da, domnule! Îi vom ciurui pe nemernicii ăia cu atâtea găuri, încât veți putea vedea stelele prin ei.

— Aș aprecia asta. Și acum, domnilor, vă rog să mă scuzați.

Legătura se întrerupse.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Naomi.

Tonul cald din vocea ei dispăruse. Acum părea efectiv speriată. Sau furioasă. Havelock n-ar fi putut să-i dea explicații, așa că nu răspunse. Arsenalul se afla dincolo de principalul post de securitate, nu în apropierea arestului. Chiar dacă s-ar fi grăbit, n-ar fi reușit să ajungă acolo înaintea celorlalți. Și, dacă ar fi reușit, nici nu știa ce ar trebui să le spună.

Aici avea un rastel cu arme. Dacă li s-ar fi alăturat, ar fi încercat să țină, cât de cât, situația sub control.

— Havelock, ce se întâmplă?

— Suntem victimele unui abordaj și ne pregătim să opunem rezistență.

— *Barbapiccola*?

— Nu. *Rosinanta*.

— Înseamnă că vin după mine.

— Presupun că da.

Havelock scoase din rastel o armă automată.

— Dacă-i Alex și-l împuști, n-o să te ajut, zise Naomi. Indiferent ce se-ntâmplă după asta, dacă-i rănit, nu mai avem ce discuta. Chiar dacă găsesc o modalitate de a te salva, te las pradă focului.

Monitorul piui. O solicitare de conexiune de pe planetă. Havelock o acceptă imediat. Pe ecran apăru chipul lui Okoye, încruntat și cu privirea agitată, de parcă ar fi căutat ceva. De fapt, în pupile i se zărea o licărire verzuie care lui Havelock îi dădu fiori.

— Domnule Havelock? Ești acolo?

— Mi-e teamă că nu-i un moment potrivit.

— Tu coordonezi largările? Vreau să știu dacă putem primi…

— E o situație urgentă? Moare cineva dacă n-o rezolv în următoarele cinci minute?

— Cinci minute? Nu.

— Atunci va trebui să mai aștepte, spuse Havelock și întrerupse legătura.

Sasul de mentenanță de la mijloc era cel mai apropiat de arest. Puncte înguste erau vestiarul, trapa de decompresie de urgență și intersecția cu coridorul de mentenanță. Bănuia că mecanicul-șef își va amplasa oamenii în ultimele două locuri, ignorând vestiarul. Ar fi putut trimite vreo doi oameni și la arest, ca ultimă linie de apărare. Ar fi întâmpinat însă rezistență în privința asta. Toată echipa ar fi vrut să participe la acțiune. Și aveau muniție de război. Se întrebă cu ce era echipat inamicul. Costume blindate? Poate. Poate…

— Nu trebuie să facem asta, zise Naomi.

— Nici mie nu-mi place, dar așa au evoluat lucrurile.

— Vorbești de parc-ar fi o problemă de fizică. De parcă n-am avea de ales. E o prostie. Au venit aici pentru mine. Lasă-mă să plec și vor pleca și ei.

— Există o modalitate de a rezolva totul, spuse Havelock încărcându-și arma cu cartușe neletale.

— El ți-a ordonat, nu-i așa?

— Nu știu despre cine vorbești.

— Despre Murtry. Despre șeful cel mare. Pentru că asta faci, știi? îl asculți orbește, după care repeți ca și cum ar fi de fapt convingerile tale. Nu-i momentul să faci așa ceva. De data asta se-nșală. Probabil s-a mai înșelat de câteva ori.

— Nu el se află în celulă. Nu știu dacă ai prea multe cu care să te lauzi.

— Ăla a fost noroc porcesc. Dacă nu s-ar fi întâmplat să ieșiți să vă jucați de-a războiul, aș fi reușit să dezactivez bomba ta micuță și aș fi plecat înainte să bage cineva de seamă.

— Și ce rezolv dacă te las să pleci? N-ar fi nicio diferență. Navele sunt pe cale să se prăbușească. Și nimeni de aici nu ne poate ajuta. Nici tu nu poți face nimic.

— Poate că nu. Dar mi-aș da sufletul încercând să dau o mână de ajutor. În loc să caut să ucid oameni sau să mă uit la ei cum mor.

Havelock își încleștă maxilarele. Închise ochii, cu degetul crispat pe garda trăgaciului. I-ar fi venit foarte ușor să întoarcă țeava înspre celulă și, printre gratii, să tragă un proiectil care s-o izbească pe Naomi de peretele celulei.

Doar că nu avea să facă asta. Sentimentul de eliberare i se înfiripă în piept și, într-o clipită, îi ajunse până la degetele de la mâini și de la picioare. Se propulsă spre ea și tastă codul. Cu un declic metalic, ușa celulei se deschise.

— Atunci hai, zise el.

Capitolul 41

Elvi

Nomenclatura științifică era întotdeauna dificilă. Atribuirea unui nume unui nou organism pe Pământ și chiar în sistemul solar reprezenta un proces lung și plicticos, iar afluxul masiv neașteptat de mostre de pe Noua Terra avea să blocheze probabil literatura științifică pentru decenii. Nu era vorba doar despre șopârlele mimetice sau despre zburătoarele asemănătoare insectelor. Fiecare analog de bacterie constituia ceva nou. Fiecare organism unicelular era ceva necunoscut. Pământul avusese cinci regnuri biologice. Șase, potrivit teoriei lui Fityani. Nu-și putea imagina că ecosfera de pe Noua Terra va fi mult mai simplă.

Între timp însă, creatura ce trăia în ochii ei – în ochii tuturor, cu excepția lui Holden – avea să fie abia peste ani un organism catalogat în mod oficial. Poate chiar peste zeci de ani. Nu va purta o denumire oficială până nu va fi plasat în contextul mai larg al vieții.

Dar până atunci hotărî să-i spună Skippy. Într-un fel, părea mai puțin înfricoșător cu o poreclă așa ridicolă. Desigur, femeia ar fi murit oricum dacă ar fi dat peste un limax ucigaș, dar în momentul ăsta orice artificiu se dovedea util. Și simțea că avea oarecum efect.

Interesant în cazul organismului – unul dintre detaliile interesante – era că nu avea clorofilă sau ceva asemănător. Culoarea sa verde provenea de la un efect prismatic similar celui observat la aripile fluturilor. Țesutul propriu-zis ce se dezvolta în ochii ei ar fi avut o nuanță maroniu-deschis, aproape invizibilă dacă structura sa ar fi fost ușor diferită. Efectul de dispersie nu s-ar fi produs. De asemenea, asta însemna că orbirea ei era o inundație de culoare și o pierdere a detaliilor, dar nu neapărat o întunecare. Încă putea să închidă ochii și să vadă lumea devenind neagră, iar apoi să-i deschidă spre un verde strălucitor.

Deocamdată, restul îi scăpa. Își folosea terminalul prin comandă vocală, prin atingere și memorie. Rapoartele pe care înainte le-ar fi citit, acum le asculta: voci din laboratoarele de pe Luna, Pământ și Ganymede. Însă nu-i ofereau prea multe speranțe.

Deși subiectul vostru imun are în gene două alele rare care-i reglează pompa de sodiu-potasiu, nu observ nimic diferit în structura finală a proteinei. Concentrațiile de ioni sunt stabile și se încadrează între marjele de eroare standard. Voi cerceta în continuare, dar, îmi pare rău să vă spun, am senzația că nu suntem pe drumul cel bun.

Elvi încuviință din cap ca și când ar fi văzut-o cineva. Migrena o chinuia în continuare. Varia ca intensitate în timpul zilei, dar nu știa dacă din cauza infecției sau doar ca reacție personală.

— Bună, o salută Fayez și continuă: Elvi? Ești aici?

— Da, sunt aici, răspunse ea.

— Atunci mai vorbește puțin. Am mâinile pline cu mâncare.

Elvi fredonă o melodie pop de când era copilă și ciuli urechile pentru a auzi târșâitul picioarelor lui Fayez, întinzând mâna pentru a-i atinge glezna când veni destul de aproape. Cu un mormăit surd, el se așeză cu greutate alături. Mâna femeii o găsi pe a lui, iar tânărul îi dădu pachetul cu rația de mâncare.

— Următoarea mea misiune, spuse el, va fi într-un loc unde gravitația să fie jumătate din cea terestră. Eh, greutate… Cui îi mai trebuie?

Elvi chicoti. Asta își dorea și Fayez, de altfel, iar reacția ei fusese sinceră într-o oarecare măsură. Simți sub degete folia netedă a ambalajului. I se părea că era ca o copiliță care ronțăie bunătăți sub pătură când de fapt ar trebui să doarmă, făcând totul pe bâjbâite. Ambalajul batonului lui Fayez fâșâia zgomotos.

— Câtă mâncare mai avem? întrebă Elvi.

— Nu prea multă. Însă cred că se mai încearcă o largare. Sunt vreo doi care mai pot distinge formele.

— Plus Holden.

— Regele chior. Ar trebui să-i scoatem un ochi doar ca să se încadreze mai bine în peisaj, nu crezi? Cine are doi ochi este o mare ocazie ratată.

— Taci! făcu tânăra și folia îi cedă sub degete.

Batonul nutritiv era fărâmicios și mirosul îi amintea de mâncarea pe care le-o dădea șoarecilor pe vremea când lucra în

laboratoare. Avea un gust neplăcut, însă părea hrănitor. Încercă să-l savureze, fiindcă nu peste mult timp avea să-i ducă lipsa.

— Ceva noroc? întrebă Fayez.

Elvi clătină din cap cu un gest reflex, deși știa că n-o poate vedea.

— Cea mai plauzibilă teorie pe care o avem este că imunitatea lui Holden ar avea legătură cu familia lui multiplă. Are vreo opt mame și tați, iar tehnicile de gestionare respective pot lăsa unele urme sistemice. Dar până acum nimic.

— Păcat, într-adevăr. Poate că expunerea la protomoleculă l-a transformat într-un mutant spațial.

Elvi mai luă o îmbucătură și vorbi în timp ce mesteca:

— Râzi tu, dar cei de pe Luna analizează și varianta asta. Și încearcă să dezvolte un eșantion nou al organismului pe baza datelor pe care le-am trimis. Primele teste arată o autoorganizare reală.

— Ceea ce va genera încă cinci sute de ani de teze de doctorat. Nu cred că ar trebui să-ți faci griji în privința moștenirii tale.

Fayez îi atinse ușor genunchiul cu vârfurile degetelor și contactul fizic mai diminuă din cinismul vorbelor sale. Elvi îi luă mâna într-ale ei, strângându-l blând sub degetul mare. Tânărul se trase mai aproape. Ea îi simți mirosul trupului. De când începuse furtuna, nimeni nu avusese posibilitatea să facă baie și probabil duhneau toți, însă nasul i se obișnuise cu ce era mai rău. Găsi că trupul lui Fayez mirosea aproape plăcut, ca un câine plouat.

— Nu-i cea pe care mi-aș fi dorit-o, zise femeia.

— Și totuși, numele noastre vor dăinui în veci. Tu ca descoperitoare a unei noi planete pline de specii. Eu, ca simplu geolog care ți-a fost devotat trup și suflet.

— De ce flirtezi?

— Flirtul e ultimul lucru care ne mai rămâne, spuse Fayez și ei îi păru rău că nu-i putea vedea chipul. Tu te ocupi de știință. Eu agăț cea mai deșteaptă și mai drăguță femeie din încăpere. Fiecare are modalitățile lui de a face față spectrului brutal al mortalității. Și al ploii. De a suporta ploaia. Următoarea misiune aș vrea s-o am într-un loc în care să nu plouă atât de mult.

În camera alăturată, un copil începu să plângă. Un sunet epuizat, înspăimântat. O femeie – Lucia, probabil – începu să-i

cânte într-o limbă pe care Elvi n-o știa. Luă ultima îmbucătură de baton. Ar fi avut nevoie de puțină apă. Nu mai știa când bancul pentru analize chimice livrase ultima oară o pungă cu apă potabilă. Dacă nu venise timpul să fie schimbată, avea să fie în curând. Holden spusese că va rezolva problema, dar nu avea certitudinea că se va întâmpla așa. Devenise deja un cadavru viu, atât era de extenuat, și tot nu se odihnea. Nici chiar atunci când avea nevoie. Ea ar fi reușit probabil să-și dea seama cum să schimbe punga de apă, chiar dacă n-o putea vedea.

— N-ar fi trebuit să venim aici, continuă Fayez. Toți nebunii care declamau că lumile de dincolo de Stația Medina poartă pecetea diavolului aveau dreptate.

— Dar nimeni n-a zis așa ceva, nu?

— Poate că cineva a făcut-o. Dacă nu, ar fi trebuit s-o facă.

— Chiar ai fi putut să stai deoparte? întrebă Elvi în timp ce se ridică în genunchi.

Începu să caute bancul pentru analize chimice. Auzea zgomotul discret al picăturilor de apă potabilă ce treceau prin filtrul exterior, un sunet diferit de răpăitul constant al ploii.

— Pe bune, dacă veneau la tine să-ți ofere șansa de a cunoaște prima lume cu adevărat nouă, ai fi putut refuza?

— Aș fi așteptat al doilea val.

Găsi punga. Curbura moale și rece nu era atât de grea cum se așteptase. Bancul nu producea apă potabilă la fel de repede ca înainte, dar nu se declanșase nicio alarmă că exista o eroare în sistem. Încă un lucru pe care Holden ar fi trebuit să-l verifice.

— Eu tot aș fi venit, spuse ea.

— După toate care s-au întâmplat?

— N-aș fi știut nimic despre ele. Încă n-ar fi avut loc. Aș fi fost conștientă că îmi asum riscuri. Bineînțeles că m-aș fi îmbarcat în nava aceea.

— Dar dacă ai fi aflat că lucrurile vor decurge așa? Dacă te-ai fi uitat într-un glob de cristal și ne-ai fi văzut aici, cu toate câte s-au întâmplat?

— Dacă am putea face asta, n-am explora nimic niciodată.

Era foarte ciudat să te gândești că vor muri toți. Elvi o știa, totuși îi părea ireal. Într-un ungher al minții sale, o voce firavă, insistentă, îi repeta întruna că o navă va veni să-i ajute. Că un alt grup de pe planetă va apărea, oferindu-le mâncare, apă sau

adăpost. Se trezi întrebându-se dacă n-ar trebui să trimită semnale pentru a cere ajutor – și trebui să facă eforturi ca să-și amintească faptul că în zonă nu existau alte baze. Nicio altă navă. În tot sistemul solar existau doar echipajele și pasagerii a trei nave. Iar acum rămăseseră chiar mai puțini decât înainte. Chiar dacă se refugiaseră toți în interiorul ruinelor, atât de aproape unii de alții, încât se auzeau sforăind, asta făcea ca Universul să pară foarte gol. Și înspăimântător.

— Ar trebui să-l găsim pe Holden, zise ea. Apa curge încet. Mă-ntreb… Oare să aibă el un sistem imunitar extraordinar de bun? Faptul că noi, ceilalți, avem secreții înseamnă că organismele noastre au totuși o reacție imunitară. E slabă, dar există. Chestia asta se dezvoltă mai rapid decât am putea-o elimina. Poate că Holden a fost expus la ceva care îi oferă anticorpi pentru a lupta împotriva ei.

— Analizele sângelui au găsit ceva?

— Nu. Numărul leucocitelor este mai scăzut decât al nostru.

— Poate lichidul lui ocular nu-i chiar așa bun la gust. Ce-i?

— N-am zis nimic.

— Nu, dar am auzit mormăitul ăla abia perceptibil pe care-l faci când îți vine o idee. Cunosc sunetul. Înseamnă ceva.

— Mă gândeam că nu poate fi sistemul lui imunitar. Vreau să spun că toți călătorim mereu în vid. Și probabil că radiațiile din spațiu ne-au afectat nițel sistemul imunitar. Iar el, mai ales după evenimentele de pe Eros, a suferit… mai multe leziuni cauzate de radiații…

Elvi închise ochii, făcând să dispară nuanța verzuie din privire. O minunată cascadă de elemente logice și de implicații i se desfășură în față de parcă ar fi pășit într-o grădină. Își ținu respirația și zâmbi. Bucuria descoperirii îi dădea aripi.

— Ce-i? întrebă Fayez. E prea ars? Chestia asta din ochi ne place pe noi că suntem mai „în sânge”, pe când el este prea „bine făcut”?

— Ah, făcu Elvi, e legat de oncocitele lui. După incidentul de pe Eros a trebuit să urmeze un tratament permanent cu oncocite. Iar asta înseamnă că… *extraordinar*.

— Grozav! Despre ce tot vorbești? De ce medicamentele lui împotriva cancerului ar fi eficiente asupra unei chestii dintr-o biosferă diferită?

— Înseamnă că undeva în jurul diviziunii lui celulare există o bună reacție dawkinsiană.

— E ceva legat de xenobiologie, nu-i așa? Pentru că nu-nțeleg nimic din ce spui.

Elvi flutură ușor din mâini în aer. Plăcerea care îi învăluia întreaga ființă îi dădea senzația că era purtată de lumină.

— Ți-am mai povestit despre asta... În spațiul concepției biologice există mișcări bune – poate chiar forțate –, deoarece vedem chestii ce apar în mod repetat în diferite ramuri ale arborelui vieții.

— Motiv pentru care am debarcat pe Noua Terra și am descoperit creaturi cu ochi și toate alea.

— Fiindcă lumina reflectată conține multe informații, iar organismele care profită de informațiile respective se descurcă mai bine.

— Mie-mi zici, Elvi?

— Dar asta nu-i totul. Tratamentul lui Holden țintește în mod selectiv țesuturi care se divid rapid. Iar Skippy e un țesut cu diviziune rapidă.

— Cine-i Skippy?

— Organismul. Fii atent aici! Faptul că oncocitele luptă împotriva lui înseamnă că în apropierea gurii există ceva în genul unor organe de zbor sau de simț care continuă până la nivelul diviziunii celulare. Chiar dacă proteinele sunt complet diferite, soluțiile cu care vin sunt analoge. Este cea mai mare descoperire de când am ajuns aici. Unde-i terminalul meu? Trebuie să-i informez pe cei din echipa de pe Luna. Vor fi *înnebuniți*.

Înaintă brusc, astfel că se izbi de Fayez, care îi îndesă terminalul în mâini. Se așeză lângă el.

— Tu chiar țopăi? întrebă bărbatul. Fiindcă, după cum te aud, parcă ai țopăi.

— Este cel mai important lucru care mi s-a întâmplat în toată viața mea. Parcă *plutesc*.

— Deci asta înseamnă că putem trata problema ochilor, nu-i așa?

— Poftim? Ah, da, probabil. Nu că oncocitele ar fi greu de sintetizat, însă cei mai mulți dintre noi n-au nevoie de un tratament permanent, ca în cazul lui Holden.

— Ești singura femeie din câte am cunoscut care ar fi în stare să descopere cum să evite ca o gașcă de refugiați înfometați, printre care se numără și ea, să orbească și în același timp să se entuziasmeze deoarece asta înseamnă ceva în microbiologie.

— Ar trebui să ieși mai mult. Să întâlnești oameni, spuse Elvi, care se simți totuși puțin vinovată.

Poate că ar fi trebuit să încerce să trateze câteva persoane înainte de a-i anunța pe cei de pe Luna despre descoperirea ei. La urma urmei, nu era decât o ipoteză și nu dispunea de date concrete.

— Solicitare de conexiune Murtry.

Terminalul piui, ceea ce dovedea că funcționa. O rafală de vânt flutură geamul din plastic. Sunetul îi păru puțin diferit decât de obicei, iar răpăitul constant al ploii era mai sonor. Se întrebă dacă nu cumva se desprinsese folia. Poate că limacșii ucigași reușiseră să intre în încăpere fără ca ea să-și dea seama, pentru că nu i-ar fi putut vedea. Încă un lucru pe care ar fi trebuit să-i ceară lui Holden să-l verifice. Semnalul pe două tonuri al refuzării conexiunii îi smulse un mormăit de nemulțumire.

— Cine se ocupă de largări? întrebă ea.

— Sus? Ăăă… Havelock, presupun.

— Solicitare de conexiune Havelock.

Terminalul scoase un singur piuit, după care se opri. Nu era sigură dacă reușise sau nu să stabilească legătura.

— Domnule Havelock? Ești acolo? întrebă ea.

— Mi-e teamă că nu-i un moment potrivit.

— Tu coordonezi largările? Vreau să știu dacă putem primi…

— E o situație urgentă? Moare cineva dacă n-o rezolv în următoarele cinci minute?

— Cinci minute? Nu.

— Atunci va trebui să mai aștepte.

Terminalul emise un sunet jos, semn că legătura se întrerupsese.

— A fost al naibii de mojic, nu crezi? întrebă Fayez.

— Probabil avea ceva important de făcut.

— Suntem toți stresați, dar asta nu-nseamnă că trebuie să fii nesimțit.

Elvi arcui sprâncenele și clătină din cap, dar își dădu imediat seama că el nu-i putea vedea reacția.

— Solicitare de conexiune Holden.

Aparatul piui de atâtea ori, încât femeia se temu că nici căpitanul nu va răspunde. Când o făcu însă, avea o voce îngrozitoare. De parcă ar fi fost beat sau bolnav.

— Bună, Elvi. Care-i problema?

— Bună, zise ea. Nu știu dacă ești ocupat în clipa asta, și de fapt nu răspunzi de aprovizionarea noastră, dar dacă ai un minut liber, mi-aș dori să...

— Știe cum să împiedice orbirea! strigă Fayez, întrerupând-o.

Urmă o pauză, după care Holden scoase un mormăit. Elvi își imagină că era din cauza efortului de a se ridica în picioare.

— Bine. Vin imediat.

— Adu-o și pe Lucia dacă dai de ea, spuse Elvi.

— Vine și Murtry?

— Nu-mi răspunde la apeluri.

— Hm. E bine. Nu cred că-i sunt prea drag în clipa asta.

•

Lucia stătea lângă Elvi, ținând-o de mână. Gestul putea fi interpretat ca fiind intim, dar în contextul actual părea să indice doar că-i acorda lui Elvi întreaga sa atenție. Ceva în genul contactului vizual. Holden se plimba înainte și înapoi prin încăpere, pașii lui scoțând sunete de sucțiune din cauza noroiului de pe jos.

Când termină, Lucia plescăi din limbă.

— Nu știu cum vom stabili dozele. Nu vreau să le dau oamenilor o doză infimă, astfel încât să nu aibă efect.

— Dar dacă am face niște teste? întrebă Fayez. Luăm vreo zece oameni care nu sunt afectați prea tare și-i injectăm. Vor putea avea grijă de ceilalți până la următoarea largare. Ce spui, căpitane?

— Poftim? Ah, scuză-mă. Voiam să... ăăă... E o gaură în fereastră. Folia de plastic. Voiam să mă asigur că n-a intrat vreun limax ucigaș. Și astupam gaura.

— Căpitane, zise Lucia pe un ton sec, tu iei niște medicamente pentru o afecțiune cronică ce ar putea fi fatală. Discutam despre posibilitatea de a folosi sau nu medicamentele tale pentru tratarea altor pacienți, iar tu să rămâi fără ele.

— E-n regulă.

— Din punct de vedere etic există totuși o mică problemă. Dacă fac asta, și îmi doresc foarte mult s-o fac, trebuie să știu că înțelegi că…

— Înțeleg, înțeleg, înțeleg. Am avut parte de suficiente radiații încât să mă aleg cu o mulțime de tumori. Tratamentul care le ține sub control are efect și asupra celeilalte chestii. Și atunci există și ceilalți oameni, iar eu pot să mă duc să trag un pui de somn.

Elvi îi simți zâmbetul Luciei când femeia spuse:

— Nu sunt sigură că o comisie formată din ființe umane s-ar mulțumi cu răspunsul ăsta, dar, în linii mari – da.

— Firește că le poți folosi, spuse căpitanul. Dă-i drumul. Dacă se va putea, vom mai primi.

— Și dacă nu se va putea?

— S-ar putea să mă aleg cu încă o tumoare înainte să murim de foame. Sau poate nu. Îmi asum riscul.

Lucia își retrase mâna și Elvi se simți puțin mai înfrigurată.

— În regulă. Ar trebui să-ncepem. Căpitane, poți să mă ghidezi, te rog?

— Da, sigur că da. Însă ne-ar prinde foarte bine o ceașcă de cafea. Mă simt cam obosit.

— Dacă vrei, îți pot face rost de niște stimulente. Nu mai avem cafea.

— De acord. Fără cafea. Planeta asta-i cu adevărat îngrozitoare. Arată-mi cum să fac să le fie tuturor bine.

Capitolul 42

Havelock

Echipamentul blindat din arest era un costum simplu, din kevlar și ceramică, fără sistem de propulsie. Permitea expunerea la vid și dispunea de o rezervă de o jumătate de oră de aer. Era destinat, printre altele, reprimării încăierărilor din sânul echipajului și efectuării de scurte ieșiri tactice în spațiu. Probabil că în postul principal de securitate mai existau vreo zece costume identice. Havelock spera ca mecanicii să nu se gândească la ele. Când păși în el, crăcii costumului se ridicară automat, suflecându-i pantalonii și adunându-i, deloc confortabil, între picioarele bărbatului. Își puse cureaua armei pe umăr și se foi, folosindu-și ambele mâini pentru a-și aranja pantalonii.

— Râsul nu m-ajută deloc, spuse el.

— Nu râdeam, răspunse Naomi, după care izbucni în râs.

Havelock luă din rastel un pumn de cătușe din plastic și două tasere. Unul era încărcat la maximum, celălalt, la trei optimi. Își propuse să nu uite ca mai târziu să verifice bateriile tuturor armelor, apoi își aminti că probabil nu va mai exista un „mai târziu”. Cel puțin nu pentru el. Îi putea lăsa un mesaj lui Wei, sau ceva de genul ăsta. Se gândi să-l contacteze pe Marwick, să-l avertizeze că situația era pe cale să se complice, bazându-se pe decența și pe instinctele bărbatului.

N-o făcu.

Plutind în spatele lui, Naomi se întinse, răşchirându-și degetele de la mâini și de la picioare. Combinezonul ei din hârtie se încrețea și pârâia la fiecare mișcare. Havelock aruncă o ultimă privire prin birou. Era ciudat, știind că probabil nu avea să-l mai revadă. Iar dacă totuși avea să-l vadă, ar fi fost din interiorul unei celule de arest.

Însă dacă s-ar fi întâmplat așa, ar fi fost pentru că ei găsiseră vreo modalitate de a evita prăbușirea treptată a navei în atmosferă și calcinarea sa în straturile superioare. Și erau puține șanse să se întâmple asta. Deci nu avea de ce să-și facă griji.

— E prima ta revoltă? întrebă Naomi.

— Mda. Nu-i cel mai plăcut moment.

— O să devină din ce în ce mai ușor, zise tânăra întinzând mâna.

Bărbatul o privi derutat.

— Pot să iau unul dintr-astea, zise ea.

— Nu.

Havelock reglă sistemul de comunicații al costumului pe frecvența folosită în mod obișnuit de grup. Nu se auzea nimic. Era ciudat. Verifică celelalte frecvențe.

— Nu?

— Uite ce-i, te scot de-aici, dar asta nu-nseamnă că aș fi dispus să-ți dau o armă și să-ți întorc spatele.

— Ai niște limite personale foarte interesante.

— S-ar putea să mai lucrez la ele chiar acum.

Impulsionat de adrenalină și neobișnuit să țină o armă în mână, primul membru al miliției se propulsă prea repede prin ușă, intrând în încăpere. Al doilea apăru chiar în spatele lui, cu picioarele înainte. Havelock simți un ghem în măruntaie. Amândoi aveau pistoale în mâini și brasarde pe braț. În spatele lui, Naomi trase adânc aer în piept.

— Domnilor, le spuse el înclinând din cap, cu ce vă pot ajuta?

— Ce naiba crezi că faci? întrebă primul, încercând în același timp să-și îndrepte arma spre el și să se sprijine de perete.

— Mut prizoniera, răspunse Havelock pe un ton ce oscila între dispreț și suspiciune. Ce altceva crezi că aș putea face?

— Mec-șeful n-a zis nimic despre asta, interveni celălalt.

— Securitatea acestei nave nu este condusă de mecanicul-șef Koenen, ci de mine. Iar voi mă ajutați. Să nu mă-nțelegeți greșit, vă apreciez pentru asta, dar nu uitați că-i treaba mea, s-a înțeles? Și ce dracu’ căutați aici?

Cei doi schimbară o privire.

— Mec-șeful ne-a spus să păzim prizoniera.

Naomi zâmbi, cu un aer inofensiv, deloc amenințător. Se prefăcea destul de bine.

— Planul e bun, zise Havelock. Postați-vă aici, în caz că vor reuși s-ajungă. După ce o mut într-o zonă sigură, unde să n-o poată găsi, vin să vă dau o mână de ajutor.

— Bine, domnule, spuse al doilea bărbat și salută cu un gest brusc, însă cu aceeași mână în care ținea arma.

Havelock tresări. Indivizii ăștia nu erau tocmai pregătiți să folosească muniție de război. Își pregăti arma automată și o ridică.

— Domnișoară Nagata, te rog.

— Da, domnule, zise ea supusă și se propulsă spre ușă.

Havelock o urmă și, ținându-se de cadrul ușii, se întoarse:

— Dacă intră cineva aici, identificați-l înainte să trageți, s-a-nțeles? Nu vreau să fie rănit cineva din greșeală.

— Am înțeles, domnule, răspunse primul.

Celălalt încuviință din cap.

Havelock ar fi pariat jumătate din salariul său că avuseseră intenția să deschidă focul asupra oricui intra pe ușă. Naomi îl aștepta puțin mai departe, pe coridor. Bărbatul puse siguranța armei și o lăsă să-i atârne de umăr. În *Israel*, toate coridoarele erau înguste, dar mai mult în această parte a navei. Cu cât te apropiai de exterior, cu atât spațiul se strâmta. Capitonajele de pe pereți absorbeau sunetele navei. Codurile numerice imprimate indicau ce conducte și sisteme tehnice erau îngropate în pereți, modelul panoului și data înlocuirii lor. Sistemul fusese proiectat astfel încât toată lumea să fie în siguranță în caz de coliziune sau de accelerare neașteptată. Deocamdată, totul îl ducea cu gândul la o celulă capitonată.

Bărbatul aruncă o ultimă privire peste umăr.

— Dacă se-ntâmplă ceva, nu pleca fără mine.

— Nici n-aveam de gând.

Se îndepărtară de-a lungul coridorului, Havelock trecând în față și făcându-i semn lui Naomi să-l urmeze. Ea nu se deplasa cu instinctul tactic al cuiva instruit în acest sens, dar era inteligentă, calmă și agilă. În plus, avea grația specifică centurienilor în condiții de imponderabilitate. Dacă ar fi avut de instruit o echipă de oameni ca ea, în câteva săptămâni i-ar fi putut trece pe muniție de război. Când ajunseră aproape de intersecția cu coridorul de mentenanță, făcu un semn către marginea subțire din ceramică a batardoului.

— Stai aici, șopti Havelock. Și cât mai puțin vizibilă.

Naomi ridică pumnul. Bărbatul merse mai departe. La intersecție, alți doi membri ai miliției erau fixați într-o poziție pe care o credeau probabil acoperită. Unul dintre ei era bine făcut. Celălalt avea mâna prea îndepărtată de corp. Dacă ar fi încercat

să se împingă, ar fi obținut un efect contrar, care l-ar fi îndepărtat de confruntare. Ei studiaseră lecția asta.

— Domnilor, li se adresă Havelock alunecând prin aer. Walters și… Honneker, nu?

— Da, domnule, spuse cel din urmă.

— Cum stăm?

— Mec-șeful a dat dispoziție să nu comunicăm prin radio. Nu vrea ca inamicul să afle de pregătirile noastre. Boyd și Mfume sunt la trapa de decompresie. Șeful e cu Salvatore și Kemp. Ei vor înainta pentru a-i respinge pe ticăloși în exterior.

— Pe cine avem afară?

— Afară? repetă Honneker debusolat.

— N-am echipat oameni care să iasă în exterior prin celelalte sasuri?

— Hei, făcu Honneker, chiar că-i o idee bună. Ar trebui să facem asta.

— Deci încă n-ați făcut-o.

— Nu, domnule. Nu ne-a trecut prin minte.

— Foarte rău.

De pe coridor răsună zgomotul sec al unor focuri de armă. Cei doi mecanici se întoarseră să vadă și se propulsară. Honneker își luă un avânt cam tare, care-l expedie pe coridor, unde oricine ar fi venit din cealaltă direcție l-ar fi putut împușca în timp ce-și agita brațele. Sistemul radio prinse viață în urechea lui Havelock. Mecanicul-șef părea surescitat ca un puști la o petrecere de aniversare.

— Contact cu inamicul! Contact cu inamicul! S-a repliat în toaleta de lângă depozitul secundar. L-am încolțit!

Prin radio, se auzi o serie de detunături, cu o fracțiune de secundă înainte ca sunetele să străbată aerul navei. Koenen începu să-i strige cuiva să se retragă, după care își dădu seama că era încă pe emisie și întrerupse legătura radio. Havelock își fixă glezna într-o priză de mână și, întinzându-se spre Honneker, îl trase ușor înapoi.

— Ce facem? întrebă Walters în timp ce celălalt se stabiliza apucându-se de o bară de prindere. N-ar trebui să înaintăm? Să luăm niște combinezoane și să facem cum spuneai?

Havelock clătină din cap și scoase taserul complet încărcat. Era gata să fie folosit. La al doilea, mai puțin încărcat, trebui să

aștepte o jumătate de secundă până să treacă în modul activ. Cei doi îl priveau, așteptând indicații.

— Ar trebui să supravegheați amândoi coridorul, zise el arătând cu bărbia spre intersecție.

Când se întoarseră, trase asupra lor din spate. Trupurile li se arcuiră cuprinse de spasme, apoi încremeniră. Havelock le luă pistoalele, le dezactivă sistemele de comunicații prin radio și-i legă unul de altul, apoi de una dintre prizele de mână.

— Liber, spuse el peste umăr, cu o voce calmă, dar suficient de puternică pentru a fi auzită.

Naomi înaintă, trecând de pe o parte a coridorului pe cealaltă, astfel încât să nu-i trebuiască mai mult de o fracțiune de secundă până să apuce o bară de prindere pentru a-și schimba direcția. Avea instincte bune.

— Deci patru doborâți, socoti ea. Chiar te pricepi la treaba asta sau ăștia sunt incompetenți?

— Poate că nu sunt un instructor foarte bun. Plus că beneficiem de elementul-surpriză.

— Cred că ai dreptate, replică Naomi pe un ton evident sceptic. Tu cum te simți?

El voi să spună *Bine*, din reflex, dar se abținu. Tocmai atacase și neutralizase doi dintre membrii echipei sale care acționaseră la ordinul direct și explicit al ofițerului său superior. Trădase încrederea oamenilor cu care călătorise ani buni pentru o centuriană vinovată de sabotaj. Toți mai aveau câteva zile până să moară. Și, poate în mod ciudat, ultima acțiune justifica tot restul. El era un om mort. Toți erau morți. Deci, într-un fel, ceea ce făcea acum nu mai conta. Era liber să-și urmeze conștiința orice s-ar fi întâmplat după aceea.

Era un scenariu de coșmar pentru cineva din forța de securitate. De ce n-ar fi existat revolte în fața morții? De ce n-ar fi existat crime, furturi și violuri? Dacă nu existau consecințe – sau dacă toate consecințele se reduceau la una singură –, atunci totul devenea posibil. Era treaba lui Havelock să se aștepte la ce era mai rău în oameni, inclusiv în el însuși. Iar acum ajunsese să ajute o prizonieră deținută în mod legal să scape, pentru că prefera moartea pe care i-o oferea ea în locul mormântului din plastic și ceramică al lui Murtry, pe o planetă pustie. Nu dădea doi bani pe Noua Terra sau Ilus sau oricum i-ar spus cineva globului acela de humă neprimitor. Îi păsa de oameni. De cei din

Israel și *Barbapiccola*, de cei de la suprafață. De toți. Nu-l mulțumea revendicarea unui teritoriu de care compania s-ar fi folosit pentru a-și proteja interesele după ce vor fi murit toți.

— Ciudat, dar mă simt împăcat cu treaba asta, zise el.

— Un semn bun, fără îndoială, spuse Naomi.

Dintr-odată se auzi altă serie de împușcături. Havelock îi făcu semn tinerei să rămână pe loc, după care se propulsă înainte.

Toate coridoarele principale din *Israel* aveau trape de decompresie: niște panouri circulare groase din metal cu garnituri din polimer dur. De cele mai multe ori apăreau sub forma unor denivelări în pereți, mai mari decât cele proiectate pentru navele cu o generație sau două mai noi, dar destul de ușor de ignorat. Dacă ceva perfora nava, trapa se închidea cu viteza și amoralitatea unei ghilotine. Dacă cineva era prins în zonă, pierderea unei persoane era preferabilă pierderii aerului. Havelock văzuse materiale video pentru antrenamente înfățișând probleme de funcționare, iar de atunci îl cuprindea mereu nervozitatea când se afla în preajma trapelor acelea. Un bărbat stătea lipit de perete, scrutând coridorul din fața lui cu o privire neliniștită. Havelock își drese glasul, iar celălalt se întoarse, cu pistolul pregătit.

— Mfume, zise Havelock ridicând mâinile. Unde-i Boyd?

— S-a dus înainte, răspunse Mfume gesticulând cu arma, dar fără s-o lase în jos. Mec-șeful a fost luat la țintă. Și mi-a ordonat să rămân aici. Și am rămas, dar…

— E în regulă, ai procedat bine.

Se apropie încet, fără să-l privească pe celălalt în ochi. Continua să se uite de-a lungul coridorului, încercând să-i abată atenția în direcția aceea. Pistolul ținut ridicat îl făcea să simtă mâncărimi la nivelul pieptului.

Radioul cârâi din nou. Se auzi vocea mecanicului-șef, care părea să respire cu greu:

— L-am încolțit pe nenorocit. L-a atins pe Salvatore, dar nu-i nimic grav. Toată lumea să vină aici, ca să terminăm odată.

— Nu cred că-i o idee bună, spuse Havelock pe canalul deschis.

— E-n regulă, zise Koenen. Îl putem dovedi.

— Nu fără pierderi inutile. Are armură?

— Mda, sunt destul de sigur că l-am nimerit o dată, se auzi altă voce pe un ton ridicat și tensionat, ca un copil aflat la prima lui vânătoare și care crede că a împușcat un cerb.

— Poziția fiecăruia, ordonă mecanicul-șef.

— Jones și cu mine suntem la arest, șefu'. Aici e liniște.

— Prizoniera face probleme?

— Am mutat-o, replică Havelock. E-n regulă. Acum vreau să te retragi. Trebuie să stabilim niște instrucțiuni precise.

Răsunară încă vreo zece împușcături. Mfume tresări la fiecare dintre ele. Havelock devie ușor țeava pistolului bărbatului, până o îndreptă spre perete. Mfume nu părea să-și dea seama de asta.

— Nici pomeneală, zise Koenen. Dacă renunțăm, nenorocitul ăsta de centurian ne va scăpa printre degete. Trebuie să terminăm treaba asta. Honneker! Walters! Apucați-vă de boașe și dați-i bice, băieți! Nemernicul ăsta-i pe ducă.

Tăcerea ce se așternu după aceea părea stranie.

— Walters? întrebă mecanicul-șef.

Havelock îl apucă pe Mfume de încheietura mâinii și i-o răsuci, sprijinind un picior de perete pentru a avea un punct de sprijin. Mfume țipă, dar slăbi strânsoarea pistolului suficient de mult încât Havelock să reușească să i-l zboare din mână cu o lovitură. Metalul negru zbură rotindu-se pe coridor, iar Mfume strigă încercând să-și respingă agresorul. Havelock își modifică priza și-l trase în exterior și în jos, îndepărtându-l de perete. Mecanicul răcni din nou, iar Havelock îi descărcă taserul în spate. Mfume fu propulsat spre peretele opus, moale ca o marionetă, iar Havelock apucă arma automată pe care o ținea la spate și pivotă pentru a-și fixa un genunchi de marginea trapei de decompresie, iar celălalt picior în spate, de o bară de prindere.

— Nagata! strigă el. Cred c-avem musafiri.

În celălalt capăt al coridorului, mecanicul-șef se năpusti de după colț și, izbind peretele, începu să tragă cu pistolul fără să mai țintească.

— Nu mai trage! răcni Havelock. Unul dintre oamenii tăi plutește lipsit de apărare. Încetează focul!

— Lua-te-ar naiba! urlă Koenen.

Havelock apăsă pe trăgaci. Glonțul neletal îl lovi în coaste pe mecanicul-șef, răsucindu-l. Apoi îi plasă a doua lovitură în spate,

chiar în momentul în care alți trei mecanici apărură de după colț, incomodându-se reciproc. Havelock îi trimise fiecăruia câte un glonț, pe urmă trecu în partea cealaltă a trapei, puse arma la loc și luă taserele. Cel mai puțin încărcat era deja inutilizabil, așa că-l aruncă. Unul dintre bărbați sângera; o picătură de sânge de mărimea unei unghii plutea în aer. Toți patru icneau de durere. Doi dintre ei își aruncaseră armele, iar ceilalți doi – bărbatul care sângera și Koenen – nu păreau conștienți de prezența lui Havelock. El descărcă taserul asupra celui mai apropiat și îl înșfăcă pe cel care sângera, Salvatore.

— Tu. Kemp.

— Ai tras în mine.

— Cu un cartuș neletal. Celălalt l-a împușcat pe Salvatore cu un glonț adevărat. Trebuie să-l duci la infirmerie.

— Ești un *trădător*, spuse mecanicul-șef, însă Havelock îl reduse la tăcere cu o descărcare de taser.

Apoi se întoarse spre Kemp.

— Îți iau arma și ți-l dau pe Salvatore. Ajută-l să ajungă la infirmerie. Acum. Ai înțeles?

— Da, domnule, răspunse Kemp, după care se uită peste umărul lui Havelock și adăugă, dând din cap: Bună ziua, doamnă.

— Totul e sub control? întrebă Naomi.

— N-aș fi atât de convins, zise Havelock punând mâna lui Kemp pe brațul lui Salvatore și dându-le amândurora un impuls pentru a se îndepărta pe coridor. Sunt aproape sigur că cei doi din arest se îndreaptă spre noi.

— Atunci ar trebui să plecăm.

— Așa mă gândeam și eu.

Porțiunea scurtă de coridor de la colț și până la sas avea o ușă sigilată ce dădea spre depozitul secundar, un panou de dimensiuni reduse pentru acces la cablurile de alimentare din pereți și intrarea în încăperea cu chesoane destinate întreținerii sasului. Spațiul era strâmt și înghesuit. Capitonajul peretelui era presărat cu găuri de gloanțe. Unul dintre ele perforase peretele și lovise o conductă hidraulică. Fluidul de securitate dinăuntru începea să se polimerizeze în aer, sute de punctișoare verzui care se decolorau treptat. Scurgerea inițială fusese probabil deja astupată cu un dop de polimer. Toaletele erau de dimensiuni standard – atât de mici, încât, când te ghemuiai pe scaunul cu

aspirație, spatele îți stătea rezemat de un perete, iar genunchii ajungeau în celălalt. Nu însemna cine știe ce adăpost, iar ușa îngustă era deschisă. În pereți și la intrare se zăreau vreo zece găuri de gloanțe.

— Acum, spuse Havelock, iar când auziră focuri trase la întâmplare, o împinse pe Naomi în spatele lui, strigând: Oprește-te! Oprește-te! Nagata e cu mine!

— Stai dracului pe loc! se auzi o voce de bărbat din toaletă.

Deși îi părea aproape familiar, Havelock nu reuși să-și dea seama cine era.

— Îți jur pe Dumnezeu că trag!

— Am observat! îi strigă Havelock pe același ton.

— Basia, totul e-n regulă! zise Naomi pe un ton ridicat. Eu sunt.

Vocea amuți. Havelock înaintă încet, așteptându-se la noi împușcături. Dar nu se întâmplă nimic. Bărbatul care plutea în toaletă purta un echipament militar blindat de concepție marțiană, depășit probabil de vreo cinci ani. Avea părul negru cu fire încărunțite pe la tâmple, iar într-o mână strângea un arzător de sudură. În cealaltă mână ținea arma. Avea ochii larg deschiși, iar tenul îi era cenușiu. O dungă pe partea laterală a armurii arăta unde fusese atins de unul dintre gloanțele miliției. Havelock ridică mâna stângă cu palma deschisă, dar ținea taserul strâns în dreapta.

— E-n ordine, spuse el. Suntem în aceeași tabără.

— Cine naiba ești tu? întrebă omul. Ești tipul de la securitate, nu? Cel care a-nchis-o.

— Am fost, mărturisi Havelock.

Naomi puse mâinile pe umerii lui Havelock și se înălță deasupra lui ca să-l vadă pe celălalt.

— Noi plecăm, zise ea. Vii și tu?

Capitolul 43

Basia

— Noi plecăm, spuse Naomi. Vii și tu?

Basia simți dintr-odată că se îmbujorează, cuprins de stinghereală. Totul începuse atât de bine…

Decupase ușa exterioară a sasului navei cu eficiența conferită de o practică îndelungată. Bordajul compozit era un sistem vechi de straturi succesive, tehnică pe care o văzuse folosită de multe ori pe Ganymede, iar familiaritatea aceea îi oferise un sentiment de încredere. Strângând pistolul într-o mână, străbătuse apoi plutind coridorul scurt ce ducea spre o încăpere de depozitare cu dulapuri fără să vadă pe nimeni. Sperase că nu va avea nevoie de armă. În cealaltă parte a încăperii cu chesoane se afla pasajul spre tribord care ducea la arest. De obiectivul său îl despărțeau cam șaizeci de metri și nu se declanșase nici măcar o alarmă.

Primul semn de înrăutățire a situației fusese un masiv foc de baraj ce păru să se declanșeze din toate direcțiile în același timp. De atunci rămăsese ascuns în toaleta strâmtă.

— Am venit să te salvez, zise Basia, conștientizându-și ridicolul cuvintelor chiar în timp ce le rostea.

— Mulțumesc, răspunse Naomi cu un zâmbet.

— Mda, deci ar trebui probabil să…, începu pământeanul în echipament blindat.

Îl întrerupse însă o nouă serie de împușcături. Gloanțele ricoșară din pereții coridorului, smulgând fâșii de spumă ce se alăturară bucăților plutitoare din lichidul de securitate solidificat. Pământeanul o împinse pe Naomi în toaletă împreună cu Basia, lipindu-i pe amândoi de peretele din spate. Urmară alte împușcături, iar un proiectil ricoșă din blindajul umărului pământeanului, lăsând în urmă o lungă dâră zimțată.

— Eu sunt Basia.

Pământeanul se aplecă în afara intrării cu o pușcă masivă și trase mai multe focuri asurzitoare.

— Havelock. Hai să lăsăm prezentările pentru mai târziu, după ce vom fi scăpat de aici.

Înainte ca Basia să reacționeze, Naomi îi luă pistolul din mână și i-l întinse lui Havelock.

— S-ar putea să ai nevoie de ăsta.

— Nu, spuse el, și mai trase câteva focuri de armă. Fără muniție letală. N-o să-i ucidem pe tâmpiții ăștia dacă o putem evita.

— Și cum facem?

Havelock scoase dintr-un săculeț al armurii câteva cartușe și reîncărcă.

— Imediat cum ies pe coridor, vă îndreptați amândoi spre sas cu viteza cea mai mare.

Mai introduse în pușcă un ultim cartuș și armă cu un clănțănit puternic.

— Basia, ai echipament blindat, așa că stai în spatele ei. Naomi, o să treci printr-un compartiment de depozitare. Să iei de acolo un combinezon. Și tot ce poți trage pe tine la repezeală.

— Sunt gata, zise femeia și-și puse o mână pe umărul lui.

Basia încuviință cu o mișcare a pumnului.

— Plecați acum, spuse Havelock și se năpusti pe coridor deschizând focul.

Naomi ieși după el și se îndreptă în direcția opusă, spre vestiar și spre sas. Basia o urmă îndeaproape. Făcuseră doar câțiva metri, când simți în spate două lovituri ca de ciocan.

— M-au nimerit! strigă el cuprins de panică. Am fost împușcat!

Naomi nu încetini.

— HUD-ul te informează că sângerezi?

— Nu.

— Înseamnă că nu mori. Doar pentru asta-i armura.

— Mai puțină vorbă, zise Havelock, aflat chiar în urma lui, și-l împinse din spate. Mai repede.

Basia nici măcar nu știa că era acolo. Își înăbuși un țipăt lipsit de demnitate. La câțiva metri în față, Naomi se năpusti în camera de depozitare, urmată apoi de sudor. Tânăra îmbrăca deja un costum portocaliu strălucitor pentru situații de urgență. Havelock se opri în ușă și mai trase câteva focuri pe coridor.

— Fixați-vă pe douăzeci și șapte zero unu cinci, spuse pământeanul.

— Poftim?

Cuvintele nu-i spuneau nimic lui Basia. Și întreaga înlănțuire de evenimente îi dădea tot mai mult senzația că trăiește un coșmar. Oameni trăgeau cu arme și debitau prostii incoerente. Sentimentul de pace și de eroism care-l încercase când acceptase această misiune de salvare dispăruse cu totul.

— E frecvența folosită de echipa de securitate, explică Havelock. Puteți asculta ce spun ei, fiindcă nu-și criptează convorbirile. Pentru că sunt niște amatori nenorociți, încheie el cu un oftat.

Basia găsi meniul pentru modificarea frecvenței radio a echipamentului său și o fixă pe 27.015.

— … pe el, se auzi o voce de bărbat tânăr și furios.

— Faptul că trage-n noi face ca lucrurile să fie al naibii de clare, zise altă voce, a unei persoane mai vârstnice. M-a nimerit cu vreo două gloanțe neletale. Cred că mi-a rupt o coastă.

— Ei bine, probabil că-i o decizie pe care n-o să mi-o schimb, spuse Havelock și mai trase un foc.

Basia nu înțelegea cu cine vorbește.

— O să te-mpușc între ochi, tâmpitule, zise bărbatul mai vârstnic.

După care declanșă alt foc de baraj de-a lungul coridorului.

— Văd că mai mult găurești nava, Koenen, îi replică Havelock.

Vorbea pe un ton detașat. Părea cumva jenat în numele adversarului său, dar pregătit în același timp pentru mai multă violență din partea lui. Basia își aminti de cineva care-i explicase conceptul *bushido* prima dată când semnase pentru a lucra pe Ganymede. Spunea despre pacea și eficacitatea care te pătrund când deja te consideri mort. Havelock îi amintea de atitudinea aceea.

— Kemp, spuse vocea mai în vârstă, ești pe poziție?

— Suntem echipați și ne deplasăm spre accesul de urgență 1-11.

— Grăbește-te! Trebuie să le-o iei înainte.

— Hei, Kemp, zise Havelock. Credeam că te-am trimis la infirmerie cu Salvatore. Sper că nu l-ai lăsat să sângereze pe vreun coridor, pe undeva, nu?

— Nu, domnule, răspunse bărbatul. Altcineva îl duce acolo chiar acum…

— Nu mai vorbi cu el! urlă furios bărbatul mai vârstnic. Nu face parte din echipa noastră!

Naomi se chinuia să-și treacă peste umeri echipamentul pentru situații de urgență, iar Basia încerca s-o ajute. Havelock rămase la intrarea camerei de depozitare, continuând să tragă sporadic pe coridor.

— Caută o rezervă de aer, spuse femeia.

Și începu să caute prin chesoane. Basia făcu la fel.

— Mfume! strigă Havelock.

— Ce-i? se auzi o voce nouă.

— Activarea tălpilor magnetice pentru a te lipi de podea în spatele adăpostului este o idee bună, însă în poziția ghemuit în care te afli ți se vede genunchiul.

Și Havelock trase un foc, iar pe frecvența radio cineva se auzi țipând de durere.

— Înțelegi ce-ți spun?

Sudorul găsi în cele din urmă un cheson plin cu rezervoare de aer și o ajută pe Naomi să-și fixeze unul la combinezon, răsucindu-l pentru a-i rupe sigiliul. Câteva secunde mai târziu, tânăra îi făcu semn că totul e în regulă.

— Suntem gata de plecare, îl anunță ea pe Havelock.

Acesta mai trase câteva focuri, după care se replie în incinta de depozitare împreună cu ei. Îi întinse pușca lui Naomi, care o îndreptă spre intrarea în încăpere pentru a-i acoperi pe cei doi bărbați în timp ce-și puneau căștile.

— Te-ai răzgândit și-mi dai o armă? întrebă Naomi.

— O vreau înapoi.

— Suntem pregătiți, se auzi la radio vocea lui Kemp.

— Hei, băieți, spuse Havelock, să nu faceți asta. Abia am început tacticile de luptă în spațiu. Vă duceți acolo cu muniție de război, ceea ce va face ca lucrurile să devină cu adevărat periculoase.

— Păi, mec-șeful a zis…

— Nu mai vorbi cu el! izbucni bărbatul în vârstă, suficient de tare pentru ca difuzoarele din casca lui Basia să producă distorsiuni. La naiba, băieți!

— Koenen, spuse Havelock, iar vocea îi sima puțin diferit acum, după ce-și etanșase casca. Nu glumesc. Nu-i trimite pe băieți acolo. Cineva va fi rănit, dacă nu chiar ucis.

— Așa-i, trădătorule, nenorocit iubitor de centurieni ce ești! răspunse mecanicul-șef.

— Ce-ți mai fac coastele, Koenen? întrebă Havelock zâmbind. Vezi tu, acum acționezi la furie. Nu gândești prea mult. De asta n-am fost de acord cu distribuirea de muniție de război.

Basia își închingă propulsorul pe care-l lăsase lângă trapa sasului. Naomi îi întinse pușca și mai scoase două propulsoare dintr-un cheson. O clipă mai târziu, ea și Havelock deja le fixaseră, iar ușa interioară a sasului își începea ciclul de închidere. Havelock își recuperă pușca de la Basia și o atârnă de o chingă a harnașamentului. Femeia declanșă ciclul sasului.

— Știi, zise ea, ar putea pur și simplu să dezactiveze sasul de pe puntea de comandă.

Drept răspuns la vorbele sale, ledul indicatorului de stare de pe panoul de control se înroși, iar ciclul se opri. Havelock introduse un cod și ciclul se reluă.

— Nu vor avea timp să reseteze toate codurile prioritare de securitate.

— Securitatea RCE poate anula operațiunile navei? întrebă Naomi.

— Bun venit în domeniul securității marilor companii! Echipajul navei este alcătuit doar din niște amărâți de șoferi de taxi. Divizia de securitate lucrează direct pentru companie, protejându-i interesele. Putem anula tot ceea ce fac.

— De-aia vă urăște toată lumea, spuse Basia.

Ciclul sasului ajunse la capăt și ușa exterioară se deschise. Havelock le făcu semn să iasă.

— Ești sigur că în clipa asta nu ții deloc la mine? Măcar un pic?

Steaua lui Ilus abia se zărea dincolo de curbura planetei, iar vizorul lui Basia se întunecă mult pentru a nu fi orbit de lumină. Planeta era aceeași sferă furioasă învăluită în nori cenușii frământați de furtună. În depărtare *Rosinanta* pâlpâia lumini de poziție verzi și roșii, semnalându-și poziția.

— În regulă, zise Havelock și vocea îi cârâi puțin din cauza paraziților. Probabil ar trebui să ne mișcăm. Niște băieți au ieșit

în cealaltă parte a navei. Nu ne pot prinde, dar aveți grijă la cablurile de ancorare.

Naomi își activa deja propulsoarele, ieșind din sas purtată de patru conuri mici și albe de gaz comprimat.

— Alex? Am ieșit.

— Slavă Domnului! spuse pilotul, iar tensiunea din glas aproape că făcuse să-i dispară accentul tărăgănat. Am fost foarte îngrijorat. Basia e cu tine?

— Da, zise Basia, sunt aici.

— Ai trei de cules, zise Naomi. Vino să ne iei.

— Trei?

— Am cu mine un rătăcit.

— Un rătăcit? făcu Havelock amuzat. Eu v-am salvat.

— E complicat, continuă Naomi.

Ieșiseră toți din sas. Indicatorul preluării controlului de la distanță se aprinse pe HUD-ul lui Basia și începu să se deruleze un program complex. Alex pusese *Rosinanta* să preia controlul sistemelor de navigație ale costumelor celor trei, pentru a-i aduce la bordul navei. După mai multe propulsări scurte, încet-încet, *Rosinanta* începu să se mărească.

— Mă bucur că Basia s-a descurcat, spuse Alex. Chiar am fost îngrijorat pentru el, să-l trimit singur acolo.

— N-am fost de prea mare ajutor, recunoscu sudorul, simțind din nou că roșește de jenă.

— Le-ai abătut tuturor atenția într-o direcție greșită, zise Havelock. Ceea ce, de fapt, ne-a ajutat foarte mult.

— Mda, suntem toți eroi, zise Alex. În clipa asta aveți în coadă patru indivizi. Ce știm despre ei?

Pe HUD-ul lui Basia apăru o ferestruică în care se derula o imagine video înfățișând patru costume cu propulsoare, pe fondul masivei *Edward Israel*. Fără ca el să acționeze în vreun fel, imaginea se mări până reuși să distingă armele pe care le purtau. Alex le trimitea imaginile preluate de telescoapele *Rosinantei*.

— Sunt membri ai miliției pe care am format-o și am antrenat-o, spuse Havelock cu un oftat. Când mă gândesc acum, nu pare să fi fost o idee bună.

— Vrei să mă ocup de ei?

— Când spui „să mă ocup de ei” te gândești la tunurile defensive de precizie ale navei tale? întrebă Havelock.

— Ăăă… da…

— Atunci nu. Indivizii ăștia sunt destul de tâmpiți și de neinstruiți pentru a-și dori să continue acțiunea. Dar nu-s decât niște mecanici. Nu-s băieți răi.

— Sunteți luați la țintă, avertiză Alex.

Brusc, HUD-ul lui Basia se umplu de linii roșii.

— *Rosi* urmărește traiectoriile proiectilelor.

Știința că niște proiectile silențioase, invizibile și potențial mortale zburau pe lângă el îl făcu pe Basia să simtă că-l furnică pielea capului. Liniile roșii de pe afișaj păreau să-l vizeze mai mult pe Havelock, pentru că pământeanul spuse:

— Sunt departe de noi. N-au echipamente cu sisteme integrate de țintire, așa că trag pur și simplu la întâmplare, sperând să aibă noroc. N-avem niciun motiv să ripostăm.

— Șefa? interveni Alex.

Trecu o clipă până când sudorul își dădu seama că i se adresează lui Naomi.

— Havelock știe mai bine, răspunse ea. Sunt oamenii lui.

— Bine, zise Alex cuprins de îndoială.

Rosinanta continua să crească minut cu minut, până când Basia putu să vadă ineluşul de lumini din jurul sasului. Nu stătuse multă vreme în navă, dar se simțea de parcă s-ar fi întors acasă. Propulsorul său slobozi o serie rapidă de jeturi, făcându-l să se rotească cu fața spre *Israel*, după care începu să frâneze. Era aproape.

— Băieți, spuse Havelock, expresia „armă fără recul” este o exagerare. Nu înseamnă că n-are deloc recul.

Basia nu prea înțelegea nimic din toate astea, până când se uită la imaginea video preluată de *Rosinanta* ce-i înfățișa pe urmăritorii săi și-l văzu pe unul dintre cei patru bărbați rotindu-se în spațiu și activându-și agitat propulsoarele pentru a prelua controlul. Însă eforturile lui păreau mai mult să înrăutățească situația, deoarece fiecare jet de gaz nu făcea decât să adauge o nouă axă la rotație.

— Atunci nu-i un nume potrivit pentru o armă, răspunse bărbatul numit Kemp.

— Dacă am fi ajuns la tactici mai avansate în condiții de imponderabilitate, v-aș fi explicat asta, zise Havelock. De asemenea, v-aș fi arătat cum să folosiți programul de

compensare integrat pentru ca propulsoarele să emită jeturi de stabilizare de fiecare dată când trageți cu arma.

— Am impresia că sunt multe chestii pe care nu ni le-ai arătat, replică Kemp.

— Mda, și acum, că trageți în mine, chiar că nu-mi place. Până atunci, te rog, oprește-te. Drake a pierdut orice control și se îndepărtează de voi, băieți. Cineva trebuie să meargă să-l aducă până nu-i prea târziu.

— Ți-ar plăcea – nu-i așa? – să ne faci s-abandonăm urmărirea, spuse cel pe care Havelock îl numise Koenen.

— Mi-aș dori ca Drake să nu se piardă în spațiu și să moară, zise Havelock cu tristețe în glas. Mă cert cu pilotul navei de luptă din spatele meu, încercând să-l conving să *nu* vă transforme într-un nor de ceață roșie cu tunurile lui defensive de precizie. Dar din cauza voastră îmi vine tot mai greu să-l conving.

— Nu ne amenința…

— Mergeți și recuperați-l pe Drake. Întoarceți-vă la navă. Nu mai trageți. Dacă vreunul dintre proiectilele voastre lovește accidental vreo țintă, îl las pe pilot să facă ce vrea.

Urmă o tăcere lungă. Liniile roșii de pe HUD-ul lui Basia începură să dispară pe rând, până nu mai rămase niciuna. Propulsorul emise un jet lung, final, care-l roti pe sudor. Ușa exterioară a sasului *Rosinantei* era deja deschisă, așteptându-i. Naomi intră plutind înăuntru, apucă o priză de mână și-i așteptă s-o ajungă din urmă. Ferită de steaua lui Ilus, polarizarea vizorului ei se estompă, iar lucirea albăstruie a ledurilor sasului îi lumină interiorul căștii. Zâmbetul larg îi era clar vizibil.

— Din nou acasă, din nou acasă!

Basia intră și el, iar Naomi îl prinse de braț pentru a-l opri.

— Îți mulțumesc c-ai venit după mine.

Basia roși și ridică palmele într-un gest tipic centurian.

— N-am făcut mare lucru în afară de a fi pe post de țintă.

— Uneori contează foarte mult o simplă prezență.

Havelock apucă marginea sasului și se opri, aruncând o privire înapoi spre *Israel*.

— Hei, l-ați recuperat pe Drake? E bine?

— Da, domnule, răspunse Kemp. L-am recuperat.

— Havelock, se auzi vocea furioasă a bărbatului mai vârstnic. Să știi că nu vei scăpa așa ușor. Când ne vom întoarce, RCE te va face praf. Și o să fiu de față când se va-ntâmpla asta.

Havelock izbucni râs.

— Koenen, sper s-apucăm amândoi momentul ăla. Havelock, terminat.

Intră în sas și atinse panoul pentru a iniția ciclul.

— Am reușit, spuse Basia.

Simți un scurt moment de euforie, urmat imediat de un sentiment de ușurare, eliberându-se parcă de o senzație de teroare de a cărei reprimare nici măcar nu fusese conștient. Dacă ar fi fost în condiții normale de gravitație, s-ar fi prăbușit. Naomi și Havelock începură să-și scoată echipamentele, în timp ce sasul efectua ciclul de presurizare. Sudorul se lupta cu chingile sale, însă mâinile îi tremurau atât de tare, încât nu reușea să se descurce. După câteva clipe, Naomi veni să-l ajute.

Propulsorul pluti prin compartiment și lovi peretele cu un zgomot surd. Basia avu timp să-și dea seama că auzise în sfârșit și altceva decât propria lui respirație, când ușa interioară a sasului se deschise culisând. Alex plutea la intrarea sasului, cu un zâmbet caraghios lățit pe chipul lui mare și întunecat.

— Șefa, făcu el, ce bine-mi pare să te văd iar la bord.

Naomi își scoase casca și i-o aruncă.

— Mă bucur că m-am întors, domnule Kamal.

După o scurtă pauză în care își zâmbiră unul altuia, Naomi se îndreptă spre el, iar pilotul o strânse în brațe.

— S-au purtat bine cu tine? întrebă el.

— M-au ținut încuiată într-o cușcă, de parcă aș fi fost un câine, răspunse Naomi.

Și, cu o mișcare a capului, arătă spre Havelock. Așezat pe vine, pământeanul își scosese casca și o lăsase să plutească lângă el. Schiță un zâmbet timid. Fără cască, Basia îi văzu părul scurt, deschis la culoare, maxilarul pătrat și ochii întunecați. Emana un fel de frumusețe brută. Ca o vedetă de cinema care interpretează rolul unui polițist într-un film de acțiune. Ceea ce-l făcu pe sudor să nu-și dorească să-l simpatizeze.

— Asta era politica, se scuză Havelock. Sunt... am fost șeful securității lui *Edward Israel*. Cred că tocmai am demisionat din funcția aceea. Eu ți-am ținut secundul în captivitate. Sper să nu-mi porți pică din pricina asta.

— Bine, zise Alex, după care se întoarse spre Naomi, ca și cum Havelock n-ar fi fost de față. Acum ce facem?

— Raportul situației, răspunse Naomi. Care-s ultimele informații despre degradarea orbitală?

— *Barbapiccola* va cădea prima, apoi *Israel*, după care avem de ales; putem să murim pe orbită după epuizarea sistemelor auxiliare, să ardem în atmosferă, ori să fim doborâți de extratereștri, spuse Alex cu un râs lipsit de umor. De duminică în șase zile am belit-o toți. Dar mă bucur că ești din nou la bord.

Capitolul 44

Holden

Târșâindu-și picioarele, Holden ocoli din nou turnul.

Încercă să calculeze de câte ore nu mai dormise, însă creierul său își pierduse abilitatea de a mai face vreun calcul matematic, iar ziua de treizeci de ore a lui Ilus îi încurca estimările. Singurul rezultat pe care reuși să-l obțină era „de multe ore”.

Activă sistemul medical integrat al combinezonului pentru a primi încă o doză de amfetamine și se îngrijoră când HUD-ul îl avertiză că rezerva se golise. Asta însemna că luase... cât? La fel ca întrebarea legată de când dormise ultima oară, și aceasta era un mister imposibil de rezolvat.

Doi limacși ucigași se cățărau pe partea laterală a turnului, îndreptându-se spre o fereastră în formă de lacrimă. Folia de plastic ce fusese întinsă pentru a acoperi deschiderea avea mici rupturi în câteva locuri, așa încât Holden le făcu vânt cu lopata celor două creaturi de pe perete, după care le strivi cu piciorul. Îndepărtă mâzga toxică de pe cizmă într-o baltă noroioasă.

Ploaia se transformase într-un fel de burniță, ceea ce era bine, însă temperatura continua să scadă, ceea ce era rău. În vreme ce luminozitatea generală rămăsese aproape neschimbată din cauza plafonului de nori omniprezent, Holden începuse să observe trecerea de la zi la noapte prin apariția chiciurii pe pereții turnului. Încă nu se făcuse periculos de frig, dar situația se putea înrăutăți. Nu peste mult timp, supraviețuitorii puteau adăuga și hipotermia pe lista modurilor neplăcute de a muri.

Își mușcă limba până la sânge și-și continuă mersul anevoios în jurul turnului.

Îl auzi pe Murtry înainte să-l vadă. O voce liniștită, fantomatică ce răzbătea prin ploaia cenușie, materializându-se treptat într-o siluetă umană puțin mai întunecată decât peisajul din jur.

— ... acțiune imediată. Au depășit orice limită. Vom avea un argument că am acționat cu reținere până când..., spunea Murtry, care se opri când îl auzi pe Holden apropiindu-se.

— Ce cauți în exterior? întrebă căpitanul.

Murtry era încă orb. Pentru el era periculos să rătăcească pe afară. Acolo unde nu existau băltoace, solul devenise atât de alunecos, încât ți-ar fi putut zbura picioarele într-o clipă. Iar numărul mare de limacși pe care apa îi scosese la suprafață îl făcea pe Holden să se întrebe dacă nu cumva Ilus era o sferă goală plină cu viermi otrăvitori.

— Îmi văd de problemele mele, căpitane, răspunse Murtry fără să se uite în direcția lui.

— Adică ar trebui să fac și eu la fel?

— Mă bucur c-ai înțeles.

Cei doi rămaseră față în față un moment prelung. Departe, deasupra capetelor lor, probabil chiar în clipa aceea, echipajele lor se angajaseră deja în schimbul de focuri. Erau dușmani și totuși nu erau. O parte din mintea privată de somn, pe jumătate frântă, a lui Holden încă dorea să se împace cu Murtry și cu RCE. Sau cel puțin nu voia să aibă pe conștiință moartea celuilalt.

— E periculos afară, zise căpitanul păstrând un ton măsurat și calm.

— Și cu ce ar schimba asta lucrurile?

Din nou, maxilarul încleștat tăie sec ultimul cuvânt. Furia aceea îi dădu lui Holden o mică undă de speranță. Poate că Naomi scăpase. Trebuia să discute cu Alex.

— Nu te pot lăsa să fii omorât în tura mea.

— Apreciez grija pe care mi-o porți.

Toate tatonările acelea în jurul problemei păreau ușor ridicole. Amândoi știau ce se întâmplă. Căpitanul avea impresia că jucau poker și se prefăceau că nu știe fiecare cărțile celuilalt.

— Pot să te ajut să intri? întrebă Holden.

— Am ceva de terminat aici, răspunse Murtry cu un zâmbet inexpresiv.

— Când îți vom găsi cadavrul mai târziu, o să le spun tuturor că te-am avertizat.

— Dacă mor, zise Murtry cu un zâmbet ce-i devenise puțin mai sincer, o să încerc să las un bilețel din care să reiasă că n-a fost din vina ta.

Se întoarse apoi și începu să vorbească cu voce joasă la terminalul său. Holden îl lăsă și-l apelă pe Alex.

— Sunt cam ocupat acum, căpitane, spuse pilotul fără altă introducere.

— Zi-mi că ești ocupat pentru că ai salvat-o pe Naomi și totul merge perfect. Este-n navă?

Urmă o pauză lungă, timp în care Alex expiră zgomotos în microfon.

— În privința salvării lui Naomi… Mda. L-am trimis pe Basia.

Holden pivotă pe călcâie pentru a-l observa pe Murtry. Șeful securității RCE vorbea încă la terminal.

— Adică noi am trimis un prizonier să salveze un alt prizonier? Dacă treaba nu s-a rezolvat deja, cred că în clipa asta îl văd pe Murtry ordonând executarea lor.

— Nu, nu, spuse Alex grăbit. A mers cam ca naiba, dar, din ceea ce aud pe sistemul de comunicații, cred că Naomi e bine. De fapt, cred că ar putea să se elibereze singură și să-l salveze și pe Basia.

Holden nu se putu abține și izbucni în râs. Murtry întoarse capul, căutând cu ochii săi morți sursa râsului.

— Nu-i rău deloc. Și unde sunt acum?

— Situația e de fapt puțin confuză. În mod cert receptez semnal de la sistemul de identificare al lui Basia, care se îndepărtează de *Israel*. Dar în afara navei apar și alte tipuri de combinezoane spațiale. Deci lucrurile par să fie mai complicate.

— Păi, n-ai putea… știi tu… să-ntrebi?

— Nu prea, zise Basia schimbând canalele, dar fără să-l lase deschis pe cel vechi. După părerea mea, nu-i un tip care să fie obișnuit cu exercițiile de comunicare tactică. Sper ca unul dintre ei să mă contacteze, ca să pot obține noile frecvențe.

Holden îl urmărea pe Murtry, care probabil își folosea radioul pentru a coordona urmărirea lui Naomi și a celor care erau cu ea în clipa aceea. Își reprimă impulsul brusc de a se năpusti asupra bărbatului și de a-l doborî la pământ, de a-i smulge terminalul și a-i cere să-i spună ce se întâmpla.

Apoi încetă să se mai opună impulsului.

Murtry tocmai se întorcea spre el, încruntându-se la sunetul pașilor ce se apropiau, când Holden îi smulse terminalul din mână și-l trânti în noroi.

— Stai locului, că te bat de nu mai știi de tine! îi strigă el și, ducând terminalul la ureche, continuă: Cu cine vorbesc?

— *Cine* naiba-i acolo? Unde-i Murtry?

— E-ntins la picioarele mele, spuse Holden. Dacă faci parte din echipa care o urmărește pe Naomi Nagata, ar fi bine să renunți.

— Comunicațiile sunt compromise, se auzi vocea individului de la celălalt capăt. Treceți pe 2-alfa.

Legătura se întrerupse. Părea să fi fost cineva care fusese instruit în comunicări tactice.

— Alex, făcu Holden, tocmai le-am perturbat canalul de comandă. Du-te și ia oamenii.

— Nicio problemă, șefu'. Situația s-a mai clarificat puțin. Am trei de adus la bord.

— Cine-i al treilea?

— Urmează să aflu. Alex, terminat.

Murtry se ridică în genunchi cu un mormăit, privind încruntat un punct situat deasupra umărului stâng al lui Holden.

— Ești tare când adversarul tău e orb, nu-i așa?

— Ne străduim să remediem asta, replică Holden aruncându-i terminalul în noroi, alături de el. N-ai decât să mă cauți după ce se va fi terminat totul.

— Să fii sigur de asta.

Șeful securității RCE se ridică în picioare și se îndreptă prudent spre intrarea turnului extraterestru.

— Și eu abia aștept, zise căpitanul când celălalt se îndepărtase suficient încât să nu-l mai poată auzi.

Și constată cu surprindere că era adevărat. Când Murtry dispăru după colțul turnului, Holden porni anevoie în direcția opusă.

Casca începu să-i pârâie și-i auzi vocea lui Amos:

— Căpitane, te caută doctorița.

— Lucia, sau Elvi?

— Aia drăguță.

— Lucia, sau Elvi?

— Cea care nu-i măritată cu prizonierul nostru.

— Spune-i lui Elvi că ajung acolo după ce mai dau o raită în jurul turnului, spuse Holden și întrerupse legătura.

Câteva minute mai târziu, făcu ultimul colț și ajunse la intrarea în turn. Elvi îl aștepta acolo, cu o mină sumbră.

— N-a funcționat, zise căpitanul.

— Poftim?

— Oncocitele. Medicamentul meu. N-are efect.

— De ce spui asta? Ce s-a-ntâmplat?
— Te văd încruntată.
— Ah, nu… Mă gândeam că proteinele atașate membranelor celulelor noastre trebuie să aibă niște locuri comune cu formele de viață locale, chiar dacă, din câte îmi dau seama, sunt proteine complet diferite. Oncocitele au un efect similar asupra diviziunii mitotice, chiar dacă grupurile noastre de aminoacizi n-au prea multe în comun. Va fi nevoie de zeci de ani pentru a înțelege lucrurile astea.
— Bun, hai să zicem că nu pricep o iotă din ceea ce spui.
— Funcționează, spuse Elvi și chipul i se lumină de un zâmbet strălucitor. Reproducerea celulară a microorganismului e oprită. Coloniile se descompun, iar efectul de dispersie luminoasă dispare și el. Aproape că pot citi din nou – mă rog, la un corp de literă destul de mare.
Holden simți dintr-odată o ușurare atât de mare, încât îl cuprinse un val de amețeală. Se sprijini de zidul turnului și inspiră de câteva ori prelung, pentru a nu leșina. La câțiva metri mai încolo, un limax se târa pe zid în direcția lui. Vru să-l îndepărteze cu lopata, dar își dădu seama că o pierduse pe undeva și că nu-și mai simțea mâinile.
— Ești bine? întrebă Elvi și, ezitând, întinse un braț pentru a da de el. Respiri ciudat.
— Cred că leșin, zise el continuând să tragă adânc aer în piept. În cât timp își va recupera toată lumea vederea?
— Trebuie să te-ntorci înăuntru, răspunse femeia apucându-l cu brațul stâng pe după umeri și ghidându-l spre ușă. Cred că n-ai mai dormit de vreo patru zile.
— E-n regulă. Am luat *foarte multe* amfetamine. În cât timp?
Elvi se opri și-l apucă cu celălalt braț de talie pentru a-l ajuta să stea în picioare. Căpitanul se simți ușurat, dar și, sincer vorbind, un pic dezamăgit constatând cât de repede dispăruse orice urmă de tensiune sexuală din interacțiunile lor. Era suficient de amețit și de afectat de lipsa somnului ca s-o întrebe ce se schimbase, dar din fericire, ea vorbi prima.
— Nu sunt sigură. Organismele moarte nu refractă lumina precum cele vii. Pierderea vederii e cauzată în principal de chestia asta, nu de obstrucții reale. Pentru un timp vom mai avea „musculițe zburătoare” pe retină, dar…
— Deci asta înseamnă în curând?

Elvi îl ajută să treacă pragul și-l duse la un morman de pături pe care-l așeză ușor, până se întinse pe spate.

— Da, curând. Poate ore. Cel mult zile.

— De unde știai că păturile astea sunt aici?

— Le-am pus ca loc de dormit pentru tine, acum trei zile, spuse Elvi zâmbind și-l mângâie pe obraz. Erai prea încăpățânat ca să-l folosești.

— Mulțumesc.

— Avem și un cort mic, pentru puțină intimitate, zise ea învelindu-i picioarele cu ceva.

O husă dintr-un material subțire se desfășură de-a lungul corpului, acoperindu-l complet.

— Mulțumesc, repetă Holden înainte ca ochii să i se închidă împotriva voinței sale; deja simțea iminența somnului ca o furnicătură la extremități. Trezește-mă peste vreun an. Și ai grijă să nu mă omoare Murtry până atunci.

— De ce ar face asta? întrebă Elvi.

— Suntem oarecum la cuțite.

Pierderea cunoștinței se revărsa în el, somnul trăgându-l într-un neant infinit.

— Cum spuneam, îi șopti o voce lângă ureche, chiar ar trebui s-o luăm din loc.

— Miller, zise Holden fără să deschidă ochii, dacă mă obligi să mă ridic, jur că găsesc o modalitate să te omor.

— Ai făcut tot ce s-a putut aici, continuă Miller netulburat. Acum trebuie să vii cu mine ca să rezolvăm și cealaltă problemă. Și n-aș putea spune cât timp mai avem la dispoziție. Așa că, hopa sus!

Holden se forță să-și deschidă ochii și se uită în lateral. Miller era în cort împreună cu el, totuși era prea mare pentru a fi în interiorul cortului individual. Imaginile ce se suprapuneau îi declanșară căpitanului o durere de cap, așa că închise din nou ochii.

— Unde mergem?

— Avem de prins un tren. Găsește camera din spate cu o coloană bizară în mijloc. Spațiul pe care-l folosiți pentru depozitare. Ne vedem acolo.

— Te urăsc foarte, *foarte* mult, zise Holden, dar nu primi niciun răspuns.

Riscă și întredeschise un ochi – Miller dispăruse. Când desfăcu cortul, Elvi stătea în apropiere, cu o privire îngrijorată.

— Cu cine vorbeai?

— Cu fantoma ultimului Crăciun, spuse Holden forțându-se să se ridice în capul oaselor. Unde-i Amos?

— Petrece mult timp cu Wei. Cred că-s amândoi în camera alăturată.

— Ajută-mă să mă scol, zise bărbatul întinzând un braț.

Elvi se ridică în picioare și trase de el, reușind cumva să-l aducă în poziție verticală fără să cadă peste el.

— Inima mi-a luat-o razna. Nu-i normal să bată în halul ăsta.

— Corpul tău e plin de toxine eliberate în condiții de oboseală, ca să nu mai spun de amfetamine. Nu mă mir că ai halucinații.

— Halucinațiile mele sunt din categoria celor generate de un spirit extraterestru pentru controlul minții, spuse căpitanul făcând câțiva pași nesiguri spre camera învecinată.

— Tu te auzi vorbind? întrebă Elvi apucându-l de cot cu o mână pentru a-l sprijini. Chiar începi să mă-ngrijorezi.

Holden se întoarse, își îndreptă spatele și trase adânc aer în piept. Apoi îndepărtă mâna femeii și zise pe un ton cât mai ferm cu putință:

— Trebuie să mă duc undeva să dezactivez rețeaua defensivă, pentru ca prietenii noștri să nu cadă din spațiu și să moară. Iar tu trebuie să te întorci la treabă, să rezolvi problema cu orbirea. Îți mulțumesc pentru ajutor.

Elvi nu părea convinsă, însă Holden o așteptă să se îndrepte în cele din urmă spre zona din turn rezervată laboratorului.

În camera alăturată, Amos și Wei stăteau la o măsuță joasă din material plastic, mâncând batoane din rație și bând apă distilată dintr-o sticlă de whisky.

— Te pot deranja un minut? îl întrebă Holden, iar când Amos încuviință din cap, adăugă: Singur?

Fără un cuvânt, Wei se ridică în picioare și părăsi încăperea ținându-și mâinile în față, pentru a nu se izbi de vreun perete.

— Care-i treaba, căpitane? întrebă Amos.

După care mai luă o îmbucătură din batonul de proteine și se strâmbă. Mirosea a ulei și a hârtie.

— Am recuperat-o pe Naomi, șopti Holden, neștiind sigur cât de mult se îndepărtase Wei. E în *Rosi*.

— Da, am auzit, zise Amos cu un rânjet. Mi-a spus Chandra.

— Chandra?

— Wei. Lucrează pentru cine nu trebuie, dar e-n regulă.

— Murtry e foarte nervos din pricina asta.

— Mda, mă rog, da’ ia mai dă-l în mă-sa!

— Poate și din cauză că l-am trântit în noroi și i-am furat terminalul, continuă Holden.

— Mă faci să mă îndrăgostesc de tine, căpitane – și amândoi știm că treaba asta nu poate duce nicăieri.

— Însă problema e că ar putea încerca să se răzbune pe cei de aici. Vreau să ai grijă de toți. Mai ales de Lucia și de Elvi. Ele ne-au ajutat cel mai mult, așa încât s-ar putea să se răzbune pe ele.

— Nu mi-e chiar atât de frică de orbul ăla. Deși sunt și eu în aceeași situație.

— Chestia asta-i pe cale să se rezolve. Elvi spune că medicamentele sunt eficiente. Oamenii își vor recăpăta vederea în câteva ore sau zile.

— Căpitane, vrei să *te scap* de problema asta? întrebă Amos ridicând degetul mare și arătătorul și mimând o apăsare pe trăgaci. Se poate rezolva foarte simplu.

— Nu. Nu vreau să escaladăm conflictul. Am făcut deja destul rău că l-am bruscat pe Murtry. Și voi plăti pentru asta când va veni vremea. Tu fă doar ceea ce trebuie pentru a-i proteja pe oamenii ăștia cât voi lipsi.

— Bine. Cum dorești. Dar ce vrei să zici cu treaba asta… cât vei lipsi?

Holden se așeză greoi pe masa din material plastic și se frecă la ochi. Deși toată planeta era acum îmbibată de apă, el avea mâncărimi și ochii complet uscați.

— Trebuie să mă duc cu Miller. Spune că există o chestie care ar putea dezactiva sistemele extraterestre, ceea ce ar permite ca *Rosi* să zboare din nou și toate problemele noastre să-și găsească în mare parte soluționarea.

Amos se încruntă. Holden vedea cum chipul mecanicului voinic se crispa în timp ce formula întrebări, apoi le abandona pe rând fără să scoată un cuvânt. În cele din urmă, zise:

— În regulă. O să casc bine ochii.

— Vreau să te găsesc aici când mă-ntorc, bătrâne, spuse Holden bătându-l amical pe umăr.

— Ultimul rămas în picioare, îi replică Amos rânjind din nou. Face parte din fișa postului meu.

Căpitanului îi trebuiră câteva minute să găsească încăperea de depozitare cu coloana stranie în mijloc, iar când intră, singura prezență era Miller. Detectivul îi aruncă o privire încruntată, parcă reproșându-i de ce ajunsese atât de târziu, însă Holden îi îndepărtă dojana cu un gest al mâinii.

Miller se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre coloană, dispărând în ea ca o fantomă trecând printr-un perete. Câteva secunde mai târziu, coloana se desfăcu pe mijloc fără zgomot, deschizându-se spre o rampă abruptă ce se adâncea în tenebre.

— Chestia asta a fost aici dintotdeauna? întrebă Holden. Pentru că dacă ne-ai fi spus de ea, am fi putut salva câteva vieți când a izbucnit furtuna.

— Dacă ai fi fost într-un loc unde să pot vorbi cu tine, poate c-aș fi făcut-o, zise Miller făcând gestul centurian echivalent al ridicării din umeri. Dar te-ai descurcat destul de bine și fără mine. Acum hai să coborâm. Și așa suntem în întârziere.

Rampa cobora aproape cincizeci de metri, terminându-se în fața unui perete metalic. Miller îl atinse, iar zidul se deschise ca o diafragmă, în ciuda faptului că nu părea să prezinte îmbinări sau articulații vizibile.

— Îmbarcarea! spuse detectivul. Călătoria asta ne este rezervată.

Holden se ghemui ca să poată intra prin micuța deschizătură rotundă și se trezi într-un cub metalic cu latura de doi metri. Se așeză pe podea, apoi se lăsă să alunece, sprijinindu-se de perete, până se întinse complet pe spate.

— Face parte din vechiul sistem de transfer de materiale, zise Miller.

Însă Holden adormise deja.

Interludiu

Investigatorul

… se extinde se extinde se extinde se extinde…

De o sută treisprezece ori pe secundă, se extinde, iar investigatorul se extinde odată cu el. Îl urmărește. Îl observă. Caută un semnal pe care nu-l va găsi niciodată. Nu este frustrat, nu este furios. Se extinde pentru că se extinde. Se folosește de ceea ce găsește pentru a se extinde, și în felul ăsta găsește și mai mult și se extinde și mai departe. Niciodată nu va fi suficient de departe. Nu conștientizează asta.

Investigatorul știe, și știe că știe. O conștientizare într-un context inconștient. O conștiință într-un sistem inconștient. Deci nimic nou în privința aceasta. Investigatorul oftează, i-ar fi plăcut să bea o bere, știe că acestea sunt creații după model. Cândva a existat o sămânță de cristal ce avea un nume. Iubise și-și pierduse orice speranță. Luptase, eșuase și câștigase cu prețul unor mari sacrificii. Nimic din toate astea nu mai conta. Căutase lucruri care nu mai erau. Oameni care nu mai existau. Totul se reducea la asta. Ceva ce ar trebui să fie aici și nu este.

În schimb, există un loc mort. Un loc unde nu este nimic. De unde totul se retrage. Investigatorul se extinde, iar ceea ce se extinde moare. Investigatorul încetează să se mai extindă. Așteaptă. Reflectează.

Ceva era aici cândva. Ceva a construit toate astea și și-a lăsat pe masă mâncarea consumată pe jumătate. Proiectanții și inginerii care au cuprins o mie de lumi au trăit și au murit aici, lăsând în urmă minunile cotidiene ca niște oseminte în deșert. Investigatorul știe asta. Lumea este o scenă a crimei, iar singurul lucru care iese în evidență – singurul lucru ce nu se potrivește – este locul în care nu merge nimic. Este o creație într-o lume de creații, dar care nu se potrivește. Ce-ar fi putut pune într-un loc pe care nu-l puteau atinge? O închisoare, un cufăr cu lucruri de preț, o întrebare ce n-ar trebui întrebată? Un glonț. O bombă al cărei mecanism mai ticăie sub masa din bucătărie după încheierea atacului.

El, care a creat Mielul, te-a creat și pe tine? Sau mai era cineva? Bandă de nenorociți, cine v-a ucis a lăsat ceva în urmă. Ceva creat pentru a vă provoca moartea, și se află chiar acolo.

De o sută treisprezece ori pe secundă, se extinde, fără să conștientizeze prezența investigatorului, fără să conștientizeze cicatricele și artefactele, ecourile morților, conștiința care rămâne atașată de ei. Se extinde fiindcă se extinde. Știe că oamenii mor într-un loc mai curând fizic, dar nu știe că știe. Știe că este construit din moartea a mii de oameni, dar nu știe că știe. Investigatorul știe și este conștient de faptul că știe.

Investigatorul se extinde, dar nu la întâmplare. Caută o cale, dar nu găsește una. Caută o cale, dar nu găsește una. Caută o cale, și găsește una. Nu acolo, nu tocmai, însă aproape. Două puncte definesc o linie. Un punct este viu, iar un punct este mort. Niciunul nu provine de aici. Izbește pietrele acelea între ele și vezi scânteile care țâșnesc. Vezi ce arde.

Investigatorul e unealta pentru a găsi ceea ce lipsește, deci există. Tot restul nu-s decât artefacte. Pofta de a bea o bere. Pălăria. Amintirile, umorul și ciudatul amestec de afecțiune și de dispreț pentru ceva numit James Holden. Dragostea pentru o femeie care a murit. Dorul după un cămin care nu va exista nicicând. Străin. Fără sens.

Investigatorul se extinde, îl găsește pe Holden. Zâmbește. A fost cândva un bărbat, iar numele lui era Miller. Și găsea lucruri, dar nu mai face treaba asta. Salva oamenii când putea. Dacă nu, îi răzbuna. Se sacrifica atunci când era cazul. Găsea lucrurile care lipseau. Știa cine era vinovat și făcea lucrurile evidente pentru că erau evidente. Investigatorul crescuse în oasele sale, își repopulase ochii cu o viață nouă și necunoscută, care îi preluase forma.

A găsit arma crimei. Știa ce se întâmplase, cel puțin în linii mari. Munca de finețe oricum era pentru procurori, presupunând că se ajungea la proces. Dar nu se va ajunge acolo. Erau alte lucruri pentru care se potrivea unealta. Investigatorul știa să ucidă când era nevoie.

Mai mult decât atât, știa cum să moară.

Capitolul 45

Havelock

Havelock încă nu era convins că Naomi Nagata era cel mai bun inginer din sistem, dar după ce o urmări la lucru se văzu nevoit să recunoască faptul că probabil nu exista un inginer mai bun decât ea. Dacă unii dintre cei aflați la bordul lui *Israel* se puteau făli cu mai multe diplome sau specialități, Naomi compensa prin caracter și extravaganță.

— Bine, nu mai putem aștepta, spuse ea adresându-se bărbatului chel și musculos de pe ecran. Dacă-i sare țandăra, spune-i unde suntem.

— Căpitanul are în mod sigur încredere în judecata ta, zise Amos. Dar, fie, o să-i spun. Ce să-i mai transmit?

— Că are vreun miliard de mesaje de la Fred și de la Avasarala, se auzi vocea lui Alex pe sistemul de comunicații, dar și prin trapa deschisă a cockpitului. Ei vorbesc despre construirea unei catapulte electromagnetice ca să ne asigure aprovizionarea.

— Mda? făcu Amos. Și cât va dura asta?

— Vreo șapte luni, zise Naomi. Dar văzut din exterior, noi vom fi morți doar de trei.

Amos rânji.

— Ei bine, copii, să nu vă distrați prea mult fără mine.

— Nicio problemă, făcu femeia și întrerupse legătura.

— Ești sigură că-i o idee bună? întrebă Havelock.

— Nu, răspunse Naomi și se trase mai aproape de consola de comandă. Basia, cum merge treaba acolo?

Canalul de comunicare păcăni și vocea centurianului șuieră pe puntea de operațiuni. Sunetul reverberă fără a da vreo senzație de spațiu. O șoaptă într-un sicriu.

— Suntem pe-aproape. E nasol.

— Bine că avem un sudor grozav, spuse Naomi. Ține-mă la curent.

Ecranele de pe puntea de operațiuni prezentau desfășurarea acțiunii în toate etapele sale: ceea ce reușiseră până acum și

ceea ce sperau să facă în continuare. Și cronometrul ce derula timpul în sens invers, marcând orele rămase *Barbapiccolei* până avea să intre în exosfera lui Ilus, transformându-se dintr-un amalgam de ceramică și metal într-un foc de artificii.

Nu zile. Ore!

Legătura în sine semăna cu două pânze prinse între ele cu un singur toron subțire ca un fir de păr. De-a lungul pântecelui *Rosinantei*, douăsprezece suporturi din ceramică și oțel formau o bază largă, liniile negre întâlnindu-se într-o îmbinare solidă din ceramică, după câteva sute de metri. Sub ei, *Barbapiccola* avea amplasate aproape toate structurile corespunzătoare. După ce centurianul va fi montat suporturi și acolo, corveta marțiană ar fi putut să-și folosească sistemele auxiliare pentru a ridica nava cealaltă pe o orbită mai stabilă, împreună cu încărcătura ei de minereu de litiu. Complexitatea situației îl amețea pe Havelock. Sub ochii lui, afișajul ecranului arătă cum suprafața *Barbapiccolei* vibrează, iar unul dintre indicatoarele roșii ce marcau suporturile se preschimbă în verde.

— Foarte bine, zise Naomi pe canalul general. Ăla e-n regulă. Să mergem mai departe.

— Mda, însă mai lasă-mă un minut aici, se auzi vocea gâtuită a lui Basia. E o sudură care nu-mi place. Vreau să…

Vorbele îi rămaseră în aer. Afișajul se făcu din nou roșu, apoi iarăși verde.

— Bine. S-a rezolvat. Trec mai departe.

— Fii atent! interveni Alex. Să stingi arzătorul când te deplasezi. Firele astea au rezistență mare de rupere la tracțiune, dar sunt de tot rahatul când e vorba de căldură.

— Am mai făcut asta, spuse Basia.

— Bătrâne, zise pilotul, nu cred să mai fi făcut cineva până acum *asta*.

Liniile de legătură erau după modelul standard de filamente, proiectate pentru recuperarea pușcașilor marțieni parașutați. Folosirea lor pentru remorcarea unei nave spațiale de mari dimensiuni era ca și cum ai fi încercat să ridici o bilă de bowling cu un fir de ață: o manevră posibilă dacă aveai suficientă răbdare și îndemânare, dar al naibii de ușor de ratat. Naomi își petrecuse trei ore închingată în cușeta de accelerație până să decidă că era posibil – dar chiar și atunci, Havelock crezu pe

jumătate că femeia se autoconvinsese de soluție pentru că știa că nu există alta.

Deoarece toate solicitările de conexiune cu Murtry îi fuseseră refuzate, Havelock își petrecu timpul reflectând asupra modului pur și simplu spectaculos în care demisionase. Îi părea ciudat că se simțea atât de afectat de asta. Se găsea la optsprezece luni de casă și probabil la cel mult câteva zile de moarte, totuși resimțea în continuare neplăcerea produsă de ruperea unui contract. N-o mai făcuse niciodată. Iar de când plecase împreună cu Naomi, nici măcar nu era sigur care-i era statutul legal. Probabil undeva între fost angajat și complice în cadrul unei conspirații criminale. Gama de posibilități era prea largă ca să-și dea seama. Dacă el avea să fie cu adevărat reflectarea celor ce se întâmplau pe Noua Terra, atunci toți cunoscuții lui aveau să fie cel puțin la fel de derutați ca el.

La drept vorbind, niciunul dintre standardele regulamentelor companiei sau ale autorității guvernamentale nu părea să se aplice aici. Putea să urmărească știrile, să citească mesajele, chiar să schimbe înregistrări video cu sediul RCE, însă toate nu erau decât cuvinte și imagini. În condițiile actuale, modelele bazate pe experiența umană în spațiu – chiar și în cazul unei civilizații firave precum civilizația Centurii – eșuaseră.

Și totuși, cel mai mult simțea o ușurare. Conștientiza cât de nepotrivită era reacția respectivă, având în vedere contextul, dar n-o putea nega. Și nici nu regreta alegerile pe care le făcuse. Exceptând, poate, faptul că acceptase jobul. Tragedia și suferința de pe Ilus ar fi fost pur și simplu triste și dureroase văzute dintr-un bar din Stația Ceres. Din locul în care se afla, frica încetase să mai fie o emoție și se transformase într-un mediu.

Indicatorul ultimului suport se făcu verde.

— De aici totul pare să fie-n regulă, spuse Naomi. De acolo cum ți se pare, Basia?

— Urât ca naiba, dar solid.

— Cum stai cu aerul?

— Bine. Mă gândeam să mai rămân aici, în caz că s-ar rupe ceva și aș putea repara.

— Nu. Dacă cedează, cablurile alea te pocnesc suficient de rapid, încât să te taie în două. Hai, întoarce-te acasă.

Mormăitul apăsat al sudorului era mai elocvent decât cuvintele, însă punctulețul galben părăsi suprafața *Barbapiccolei* și începu să se deplaseze în sus, prin spațiu, spre *Rosinanta*. Cu degetele întrepătrunse și crispate, Havelock se uita pe ecran.

— Alex, zise Naomi, poți verifica declanșarea?

— Totul e-n regulă, se auzi vocea pilotului atât din cockpit, cât și prin legătura radio. Dacă lucrurile o iau razna, ne putem desprinde.

— Foarte bine, spuse Naomi – continuând ca pentru sine: Foarte bine.

— Dacă nu merge, zise Alex, care se aplecase prin trapa dintre puntea de operațiuni și cockpit, Basia al nostru își va vedea fetița murind în flăcări. Și i-am promis că nu se va-ntâmpla asta.

— Știu.

Havelock sperase ca femeia să adauge: *Nu se va-ntâmpla*.

Basia avu nevoie de optsprezece minute ca să se întoarcă la bordul lui *Rosi* și alte cinci să treacă de sas. În timpul ăsta, Naomi vorbi cu căpitanul și cu inginerul *Barbapiccolei*, jumătate din conversație desfășurându-se în dialectul centurian – *ji-ral sabe sa* și *richtig ane-nobu* –, care la fel de bine putea fi un limbaj codificat, din câte-și putea da seama Havelock. Solicită o conexiune cu terminalul lui Murtry, dar i se refuză din nou. Se întrebă dacă n-ar trebui să scrie un comunicat de presă sau o scrisoare de demisie adresată companiei.

— Ei bine, am ajuns, spuse Basia săltându-se pe puntea de operațiuni.

Fața încă îi strălucea din cauza peliculei subțiri de sudoare.

Afișajul ce indica timpul rămas până la impactul atmosferic al *Barbapiccolei* arăta mai puțin de o oră. Lui Havelock îi venea greu să-și aducă aminte că imobilitatea punții era iluzorie. Vitezele și forțele implicate în orice obiect aflat la altitudini orbitale erau suficiente pentru a ucide un om din simpla eroare de rotunjire. La vitezele pe care le atingeau, frecarea cu aerul prea rarefiat i-ar fi putut aprinde.

— Pune-ți harnașamentul, zise Naomi arătând cu un gest al capului spre cușeta de accelerație și continuă apoi, la radio: Aici *Rosinanta bei*. *Dangsin-eun junbiga*?

— Gata *con son immer*, *sa sa*?

Naomi zâmbi.

— Începem numărătoarea inversă, spuse ea. Zece. Nouă. Opt…

La *patru*, afișajele de pe console începură să-și schimbe culoarea, înfățișând cele două nave, cablurile de legătură și motoarele în culori psihedelice. Basia mormăia ceva ca pentru sine – părea o rugăciune. Naomi ajunse la *unu*.

Rosinanta gemu. Sunetul fu profund, ca al unui gong, dar nu se disipă la fel. Dimpotrivă, armonicele păreau să se dezvolte, suprapunându-se. Pe ecrane, legăturile străluceau, iar forțele din cablurile pânzei de păianjen apăreau în purpuriu, portocaliu și argintiu.

— Hai, puiule, zise Naomi mângâind consola din fața ei. Poți s-o faci. Poți s-o faci.

— Aici ne apropiem destul de mult de pragul de toleranță, spuse Alex.

— Văd. Mergi ușor, progresiv.

Rosinanta scoase un țipăt strident, ca de metal ce se rupe. Havelock se prinse de cotierele cușetei sale, strângându-le până simți că-l dor mâinile.

— Alex? întrebă femeia.

— Nu-i decât o fereastră de rezonanță. N-ai de ce să-ți faci griji.

— Te cred pe cuvânt.

— Întotdeauna poți s-o faci, zise Alex și Havelock îi simți rânjetul din voce. Eu sunt pilotul.

Basia tresări. Havelock se întoarse spre el, dar îi trebuiră câteva secunde până să înțeleagă ce determinase reacția centurianului. Cronometrul ce măsura timpul în sens invers – cronometrul morții – își modificase cifrele. Se părea că *Barbapiccola* avea să ardă în trei ore și cincisprezece minute. Patru ore și patruzeci și trei de minute. Șase ore și șase minute. Manevra părea să funcționeze. Sub privirile lui Havelock, speranța de viață a tuturor celor aflați în nava de sub el creștea. Îi venea să strige. Funcționa. Împotriva oricărei așteptări rezonabile, funcționa.

Soneria de alarmă acoperi celălalt zgomot. Naomi se repezi din nou la consolă.

— Ce se întâmplă, șefa? întrebă Alex, iar rânjetul din glas îi dispăruse. Ce-i vehiculul ăla neidentificat?

— Verific acum! strigă Naomi fără să ia în seamă legătura radio.

Havelock își reglă propria consolă pe sistemul de senzori. Noul punct se apropia dinspre orizont, accelerând pe deasupra lor după propria traiectorie, survolând planeta sufocată de nori.

— Unde-i *Israel*? urlă el.

— E ascunsă, spuse Naomi. Ar trebui să ne-ncrucișăm într-o oră. Oare asta-i…

— Asta-i naveta.

Cronometrul morții arăta șaptesprezece ore și zece minute.

— Naveta pe care ai transformat-o într-o nenorocită de torpilă? întrebă Basia cu voce surprinzător de calmă.

— Mda, făcu Havelock. Totuși sarcina utilă depindea de supraîncărcarea reactorului – și cum nu funcționează niciun reactor, înseamnă că…

— Funcționează pe sistemele auxiliare. Ceea ce reprezintă în continuare o cantitate enormă de energie cinetică, explică Naomi.

— Ne va lovi? întrebă Havelock.

Și-și dădu imediat seama că spusese o prostie. Firește că avea să-i lovească.

— Alex? zise Naomi. Ce variante avem?

— TDP-urile simt pregătite, șefa. Nu trebuie decât să le alimentez puțin din sistemele auxiliare, să le trec pe automat, după care tunurile defensive de precizie pot pulveriza chestia aia înainte să se apropie prea mult.

Douăzeci de ore și optsprezece minute.

— Alimentează TDP-urile. Urmărește legăturile.

— Îmi pare rău, făcu Alex. Încerc doar să fac puțin cam multe lucruri în același timp. Alimentez TDP-urile.

„Nu va merge”, gândi Havelock. „Uităm ceva”.

Punctul roșu se mări. Apăru și *Israel* la linia orizontului, contactul vizual rămânând încă blocat de curba atmosferei. Naveta se îndrepta spre ei. Tirul tunurilor defensive de precizie nu provocă mai mult de o vibrație scurtă în tensiunea imensă dezvoltată pentru remorcarea *Barbapiccolei*. Dacă n-ar fi știut la ce să se aștepte, ar fi crezut că rataseră ținta. Punctul roșu se stinse, după care apăru din nou.

— Ah! făcu Alex. Hm…

— Alex? strigă Naomi. Ce se-ntâmplă? De ce nu tragem?

— La naiba, am tras, spuse pilotul, dar în mod normal, după ce trăgeam făceam o manevră ca să evităm sfărâmăturile. Ceea ce acum nu se poate.

— Nu-nțeleg, zise Havelock.

Dar își dădu repede seama. Când fusese lovită, naveta fusese o masă mare de metal. Acum fusese transformată într-un număr imens de bucăți metalice relativ mici care, având cam aceeași masă, se deplasau cu aproape aceeași viteză. Tocmai schimbaseră pericolul de a fi loviți de un bloc de mărimea navetei cu pericolul de a fi loviți de o ploaie de schije de aceeași greutate.

Naomi își duse mâna la gură.

— Cât mai avem până…

Nava se cutremură. Pentru o clipă, Havelock avu impresia că TDP-urile trăseseră din nou. Ceva scoase un șuierat, iar cușeta lui de accelerație își făcu simțite niște muchii de care nu-și amintea. Ceasul morții se stinsese. O masă tot mai mare de sânge formată în jurul cotului său reprezentă primul semn concret ce dovedea că fusese rănit – și de îndată ce conștientiză asta resimți durerea.

— Puntea de operațiuni atinsă! strigă Naomi în radio.

— Cockpitul etanș, pilotul Alex. Sunt în regulă.

— Sunt rănit, zise Havelock încercând să-și miște brațul care-i sângera.

Mușchii încă îi funcționau. Ceea ce-l lovise – resturi de navetă sau bucăți din cușeta de accelerație – nu-l schilodise, totuși, sfera stacojie ce înainta treptat de-a lungul brațului devenea destul de impresionantă. Cineva trăgea de el. Basia, centurianul.

— Ieși din cușetă, îi spuse sudorul. Trebuie să părăsim puntea.

— Da, desigur.

Naomi se deplasa prin compartiment. Bucăți de spumă antifisurare se roteau ca niște fulgi de zăpadă prin aerul rarefiat.

— Mai bagi ceva în găurile alea? întrebă Alex cu vocea lui deconcertant de calmă.

— Numărătoare inversă de la zece, zise Naomi în timp ce Havelock se extrase din cușetă și, cu o lovitură de picior, se propulsă spre trapa ce ducea spre profunzimile navei. N-am adus chiar așa multe suporturi de bere. Îi cobor pe civili la sas, să-i echipez. Havelock a fost atins.

— Mort?

— Nu, n-am murit, spuse Havelock.

Femeia termină de introdus codul de securitate și trapa punții se deschise cu un ușor pufăit de aer. Havelock simți cum îi țiuie urechile când coborî pe puntea sasului.

— Cum e legătura? întrebă Basia, care era chiar în spatele lui.

— Pe cablul principal nu-s probleme, zise Alex. Am pierdut un suport, dar pot încerca să ajustez ansamblul.

— Fă-o! ordonă Naomi și-l apucă de umăr pe Havelock.

Postul de prim ajutor din apropierea sasului conținea o rolă de bandaj elastic și un mic aspirator de rană. Naomi îi întinse brațul și apăsă în mijlocul sferei de sânge capul din plastic transparent al aspiratorului.

— Care-i treaba, Alex?

— Acum verific, șefa. Avem o ușoară scurgere în atelier. Babordul a fost mai serios avariat. Sistemul de senzori și TDP-urile de pe partea aia. Propulsoarele de manevră nu răspund. S-ar putea să nici nu mai existe. Acolo sunt și o mulțime de conducte de alimentare, dar cum reactorul nu funcționează, nu știu dacă sunt sau nu avariate.

Rana din brațul lui Havelock avea lungimea unui deget și forma literei V. Acolo unde era carne vie, pielea părea albă ca o burtă de pește. Marginea plăgii era aproape înnegrită de sânge. Naomi o acoperi cu un bandaj absorbant și începu s-o înfășoare cu bandă elastică lată. Avea în păr picături minuscule din sângele bărbatului.

— Cum stăm cu capacitatea de mișcare? întrebă ea.

— Pot merge oriunde vrei, câtă vreme traiectoria se efectuează în sensul invers acelor de ceasornic, spuse Alex. Dacă ar exista un punct de andocare oriunde pe o rază de un an de mers și am avea un reactor, aș propune încotro să mergem.

— Vom căuta un plan B. În ce stare e *Barb*?

Basia era gata să-și ia din nou echipamentul de sudură. Naomi atinse ușor brațul rănit al lui Havelock, ca un semn afirmativ: *Ești gata*. După care se întoarse spre chesoane și începu să scoată un combinezon pentru ea.

— Continuă să urce, zise Alex. Dar începe să mă îngrijoreze suportul lipsă.

— Deocamdată redu puterea, spuse Naomi. Vom vedea dacă găsim o modalitate s-o mărim din nou.

Havelock își trase colanții groși, după care își ajustă combinezonul. Verifică automat dispozitivele de etanșare; grație anilor petrecuți în spațiu, operațiunea se desfășura rapid și automat, ca un gest reflex. Sistemul medical integrat se activă instantaneu și-i injectă un cocteil de substanțe antișoc. Inima începu să-i bată cu putere și se înroși la față.

— Vestea bună e c-au rămas fără navete, zise Basia, așa că n-au cum să repete manevra.

— Și ce vor face? spuse Naomi.

Lui Havelock îi trebui un moment lung până să-și dea seama că vorbele îi fuseseră adresate lui.

Erau oamenii lui. Marwick și Murtry. Miliția mecanicilor. Echipa RCE care lansase naveta spre *Rosinanta* și încercase să saboteze o operațiune de salvare civilă. Gândul acela era ciudat de deranjant. Își dedicase o bună parte din viață protejându-i pe oamenii aceia, asigurând respectarea regulamentului de bord, care stârnea întotdeauna nemulțumiri pe parcursul unei călătorii îndelungate, protejându-i atât de amenințările externe, cât și de cele interne. Încercaseră să-l omoare nu numai pe el, ci și echipajele *Rosinantei* și *Barbapiccolei*. Dar cel mai rău era că, de fapt, toate acelea nu-l surprinseseră.

— Șefa? Cred că avem o breșă și în ghidajele tuburilor lansatoare de torpile de la babord. Ar fi bine să vedem dacă totu-i în ordine în partea aia. Dispozitivele de securitate sunt în regulă, dar va trebui să le verificăm pe toate, dacă va trebui să tragem de la babord. Ar fi regretabil să fim aruncați în aer de propriul nostru armament.

— Am înțeles, zise Naomi. Sunt pe drum. Basia, poți să te coordonezi cu Alex și să repui suportul la locul lui?

— Sigur că da.

Omul ăsta participase la primul complot ce urmărise să-i ucidă pe cei din RCE. Avea pe mâini sângele guvernatorului Trying. Pentru o clipă, privirile li se întâlniră prin vizoarele dublate ale căștilor. Basia avea o privire dură, iar în clipa aceea Havelock crezu că mai era ceva. Poate un licăr de rușine. Îl urmări în timp ce declanșa ciclul de deschidere a sasului, apoi pe cel de închidere.

— Havelock, spuse Naomi. Vreau să-mi răspunzi la întrebare.

— Care întrebare?

— Ce au de gând să facă în continuare?

Bărbatul clătină din cap. Brațul îi zvâcnea. Atacul acela nu avea nicio justificare – nu putea fi vorba decât de răutate, genul de violență care ajunge să capete justificare în fața disperării. Dacă Murtry se afla în spatele acțiunii, singurul motiv era că nu-l interesa decât ca *Barbapiccola* să cadă înaintea lui *Israel*. Dar dacă era miliția formată din mecanici, atunci ei acționaseră doar pentru a demonstra că nu fuseseră învinși.

Motivele atacului nu prea contau.

— Nu știu, răspunse el cu un oftat. Dar probabil va fi rău pentru toată lumea.

Capitolul 46

Elvi

Elvi se gândi că revenirea vederii fusese ca ieșirea dintr-o ceață. Verdele care învăluise lumea era la fel de intens ca la început. Durase destul de mult, încât ea se temuse să nu se fi înșelat sau că utilizarea pe termen lung a oncocitelor produsese în fiziologia lui Holden vreo modificare pe care n-o determinau pe termen scurt. Apoi umbrele fură mărginite din nou de linii și apărură zone mici precis definite. După care, în câteva ore, putuse distinge arcada de la intrare și bancul de analize chimice. Când putuse vedea suficient de clar încât să-i poată spune lui Holden că rezolvaseră problema, bărbatul păruse să fi căzut într-un soi de psihoză cauzată de lipsa somnului. Ceea ce o făcuse să se simtă puțin vinovată pentru că nu-și dăduse seama mai devreme de asta. Dar el plecase să discute cu Amos și ea fusese destul de sigură că uriașul putea să aibă grijă de căpitanul său. În plus, ea avea de făcut o mulțime de alte lucruri.

Încetinirea purificării apei de către bancul de analize chimice se dovedea o problemă mai mare decât se așteptase. Filtrele de distilare nu mai făceau față; materialul care fusese alb cândva, niște tampoane pufoase din vată de sticlă încorporate în epuratoare ionice, ajunsese năclăit și verde. Dar și ceilalți membri ai echipei științifice și supraviețuitorii din First Landing începeau să vadă tot mai bine. Deși le luă aproape patru ore, Elvi, Fayez și doi tehnicieni minieri reușiră să instaleze, chiar în afara ruinelor, un distilator ce transforma apa de ploaie într-un lichid potabil, cu debitul de vreo unsprezece litri pe oră. Avea gust de mentă și de lucernă, însă rezolva problema apei.

Când Elvi o găsi pe Lucia, doctorița arăta la fel de rău ca Holden, cu delirurile sale. Era pământie la față și albul ochilor îi era atât de roz, încât Elvi rămase surprinsă că nu sângera. Jacek își urma mama peste tot, ducând cu el un scaner medical și un săculeț cu bandaje. Elvi îi privi cum se ocupau de pacienți. Toată lumea era murdară, plină de noroi. Diferențele dintre cei din

RCE și squatteri dispăreau sub straturile de mizerie și bucuria împărtășită provocată de recăpătarea vederii. Când Jacek îi surprinse privirea, ea zâmbi. Copilul ezită, apoi dădu din cap aproape timid și zâmbi la rândul lui.

— Stratul de nori începe să se subțieze, zise Lucia. Am zărit un petic de cer care era alb.

— Serios? întrebă Elvi.

— Mie îmi părea încă verzui, desigur, dar de fapt era alb, spuse doctorița clătinând din cap și continuă după o fracțiune de secundă: Ai făcut treabă bună. Am doar trei oameni la care tratamentul nu-i eficient.

— Dar de ce nu funcționează în cazul lor? Poate că ar trebui să…

— Asta nu-i știință, o întrerupse Lucia. E medicină. O rată de succes atât de mare pentru un nou tratament aplicat unei boli neobișnuite? Ne descurcăm de minune. Totuși niciunul dintre noi nu și-a recuperat complet vederea. Pentru asta, dacă se va întâmpla, va fi nevoie de timp.

— Timp, repetă Elvi. E ciudat să crezi că am avea așa ceva.

— Am schimbat moartea din cauza furtunii cu moartea din cauza limacșilor, apoi cu moartea prin inaniție în câteva săptămâni.

— Amânăm punctul de criză. Dacă nu câștigăm, măcar este o modalitate de a nu pierde.

— În caz că-l putem amâna în continuare.

„Dar nu putem”. Cuvintele nu fuseseră rostite, însă nici nu era nevoie. Navele se luptau între ele și cădeau de pe orbită, iar ecologia autohtonă nu oferea practic nimic comestibil, astfel că extinderea orizontului grupului dincolo de câteva săptămâni de înfometare avea să fie dificilă. Poate chiar imposibilă. Stresul își făcea simțită prezența – deopotrivă în rândul celor din RCE și al celor din First Landing. Elvi știa că segregarea pe triburi va ieși din nou la suprafață după trecerea pericolului imediat. Se întrebă dacă va reveni atunci când proviziile de hrană vor fi pe terminate.

— Ai nevoie de odihnă, îi zise ea doctoriței.

O mână îi atinse umărul. Se întoarse. Wei și Murtry erau în spatele ei. Wei avea o expresie sumbră, în schimb, Murtry afișa zâmbetul lui obișnuit. Dintre toți, la el stratul de noroi de pe

piele și din păr părea aproape normal. Ca și cum s-ar fi aflat în elementul lui natural.

— Doamnă Okoye, spuse bărbatul, speram să putem discuta puțin între patru ochi.

— Desigur.

Lucia salută cu o mișcare scurtă a capului și se îndepărtă.

Elvi simți o ușoară dezamăgire. După toate încercările la care fuseseră supuși din cauza furtunii și a orbirii, diviziunile politice dintre RCE și First Landing existau în continuare, aproape să se manifeste din nou. Murtry rămânea cel care ordonase incendierea unei clădiri pline cu teroriști. Lucia rămânea soția unui om care conspirase pentru distrugerea navetei grele. Îi părea că toate astea ar fi trebuit să conteze mai puțin acum, ca și cum ploile ar fi trebuit să curețe ceva. Orice.

— Mă-ntrebam ce-mi poți spune despre ultima conversație pe care ai avut-o cu căpitanul Holden, zise Murtry.

Avea o voce perfect calmă și rezonabilă. Era ca și cum s-ar fi aflat din nou în *Israel* și îi cerea să-și aducă aminte când folosise ultima dată un instrument pe care nu reușea să-l găsească.

— Ei bine, era foarte, foarte obosit. Epuizat. Părea să manifeste unele efecte cognitive.

— Efecte cognitive – dă-mi un exemplu, te rog.

— Vorbea fără noimă. Sărea de la glume despre extratereștri care îi controlează mintea la Charles Dickens, insistând că avea o modalitate de a dezactiva rețeaua defensivă. În capul lui era un haos total. Am încercat să-l conving să se odihnească, dar…

— Să-nțeleg că avea intenția să dezactiveze tehnologia extraterestră care funcționează în prezent pe planeta asta?

— Da. În definitiv, de ce n-ar face-o?

— Pentru că nu-i aparține. A precizat cum anume ar vrea să procedeze?

— Nu. De fapt, nu cred că avea cu adevărat un plan. Era doar trunchiul lui cerebral legat de corzile vocale. Și sunt aproape sigură că era doar pe jumătate conștient de faptul că vorbea.

— A menționat că se va îndrepta spre nord?

Elvi clipi, se încruntă, apoi clătină din cap.

Murtry își scoase terminalul, apăsă trei taste, după care i-l întinse. O hartă sumară a singurului continent de pe Ilus apăru pe ecran, având marcate două puncte. Despre unul femeia știa că reprezenta locul unde se afla First Landing – mai exact, unde

se aflase. Presupuse că indica poziția lor. Al doilea punct era la vreo patru centimetri depărtare.

— Mi-am luat libertatea de a urmări semnalul terminalului portabil al căpitanului. Semnalul este intermitent și variabil, dar se pare că se îndreaptă spre nord cu o viteză medie de două sute de kilometri pe oră. Mi se pare foarte interesant.

Elvi îi înapoie terminalul.

— N-a menționat nimic despre asta. Doar că trebuia să facă ceva. Apoi a vorbit cu Amos. Am crezut că la asta se referea. Sinceră să fiu, sunt surprinsă că poate conduce chiar și un cărucior.

— Nu conduce un cărucior. Nu avem decât două. Ambele sunt afară, iar unul dintre ele nici măcar n-are baterie.

— Nu-nțeleg. Atunci cum poate…

— Să se deplaseze cu două sute de kilometri pe oră? interveni Murtry. Asta ar fi una dintre multele întrebări la care mi-aș dori să aflu răspunsul. Îți mulțumesc pentru timpul acordat.

O salută cu o înclinare din cap, se întoarse și se îndreptă spre arcada de la ieșire. Cu o grimasă, Elvi îl urmări cum se îndepărta. Să fi zis Holden altceva? Nu-și amintea nimic. Dar poate că-i spusese ceva lui Amos.

Îl găsi pe uriaș stând în picioare în noroiul din fața cortului de lucru unde erau parcate cărucioarele, cu brațele încrucișate pe pieptul gol și plin de noroi. Avea o cicatrice urâtă de-a curmezișul abdomenului și tatuajul unei femei în dreptul inimii. Ar fi vrut să-l întrebe despre amândouă, totuși se abținu. Singurul cărucior funcțional se îndepărta, avându-i la bord pe Murtry și pe Wei. Roțile mari din silicagel produceau zgomote de sucțiune umedă în noroi, totuși căruciorul luă repede viteză, săltând în peisajul dezolant, sub ploaia ușoară.

— O largare? întrebă Elvi.

— Nu, răspunse Amos.

— Urmează una?

— Dacă o fi vreuna, ar fi bine s-o facă cât mai aproape de noi, pentru că dacă nu reușesc să meșteresc altă celulă de combustie, căruciorul care a plecat era singurul nostru vehicul pe roți funcțional.

— Ah… Ți-a spus Holden ceva înainte să… ăăă… plece?

— Mda, făcu Amos privind în continuare încruntat căruciorul ce se îndepărta.

— Ceva despre o plecare spre nord?

— Nu în mod special, dar știam că va pleca undeva dacă l-ar putea determina pe Miller să ne ajute să repornim reactoarele.

— Miller? rămase Elvi surprinsă.

— E o poveste lungă. Căpitanul mi-a cerut să am grijă ca individul ăla, arătă Amos cu un gest al capului spre căruciorul din depărtare, să nu devină prea arogant și să omoare din nou oameni.

— A plecat după Holden.

— Hm… Nu știu dacă treaba asta îmi face munca mai ușoară sau mai grea.

Uriașul ridică din umeri și intră în cortul de reparații. Resturile de la vreo șase celule de combustie erau așezate pe o folie subțire din plastic. Amos se ghemui lângă ele, apoi începu să le aranjeze după mărime și gradul de uzură.

— Ar fi mult mai ușor dacă *Rosi* ar putea pur și simplu să-mi largheze o celulă nouă, zise el.

— Te duci și tu după Holden?

— După cum stau lucrurile, ar trebui să mă asigur că Murtry nu face rău nimănui. Nu-i aici, așa încât toți oamenii ăștia par să fie în siguranță. La fel de bine m-aș putea duce după el, să am grijă că nu se ia nici acolo de cineva.

Elvi încuviință din cap și se uită spre nord. Căruciorul era un punct mic aproape de orizont, aruncând în urmă o jerbă de noroi. Nu-și dădea seama cât de rapid mergea, dar era sigură că în curând va dispărea dincolo de linia orizontului.

— Dacă reușești să-l pui în funcțiune, pot să vin și eu?

— Nu.

— Pe bune, lasă-mă să vin cu tine, insistă Elvi îngenunchind lângă el. Vei avea nevoie de întăriri. În caz că ceva nu merge bine. Dacă orbești din nou? Sau dacă te înțeapă ceva? Cunosc ecologia autohtonă mai bine decât oricine. Pot să te ajut.

Amos luă o celulă de combustie, o strânse până carcasa se îndoi puțin și lăsă să-i cadă în palmă celula din interior. Odată cu ea ieși și o mâzgă galben-verzuie.

— Holden vorbea despre extratereștri. Ca despre niște extratereștri vii, care gândesc, comunică și controlează mintea, spuse Elvi. Dacă-i adevărat, aș putea vorbi cu ei. Să le prezint specia noastră în mod detaliat.

Amos șterse cu palma mâzga de pe celulă și o cercetă o clipă, cu ochii mijiți. Oftă, o puse jos și o luă pe următoarea.

— O să murim aici, continuă Elvi cu o voce blândă, rugătoare. În curând vom rămâne fără mâncare. Te duci acolo, traversând o biosferă pe care nimeni n-a mai văzut-o până acum. Vor fi chestii pe care tu și cu mine nici măcar nu ni le-am imaginat. Vreau să le văd înainte să mor.

Amos deschise următoarea celulă. Nu avea noroi înăuntru, dar izul acru de plastic topit umplu aerul, înțepându-i nasul și ochii. O închise la loc.

— Ai nevoie de electricitate ca să pornești căruciorul ăsta. Dacă-ți spun cum să faci, mă iei cu tine?

El întoarse capul spre Elvi și o fixă cu privirea de parcă atunci ar fi văzut-o prima dată. Zâmbetul îi lumină ușor chipul.

— Ai ceva să-mi zici?

Femeia ridică din umeri.

— Rețeaua defensivă extraterestră de pe satelitul planetei a doborât atât naveta cu propulsie nucleară, cât și largarea de baterii și celule de combustie, dar a lăsat să treacă mâncarea și medicamentele. De asemenea, nu se leagă de nori, chiar dacă ei colcăie de organisme vii alcătuite din compuși organici complecși. Deci nu-i interesată de energia chimică din interiorul compușilor. Așa încât poți solicita *Rosinantei* să-ți largheze o sursă de combustibil chimic. Acetilenă, poate. Aveți rezerve de acetilenă, nu-i așa?

— La naiba, am acetilenă chiar aici. Dar astea nu funcționează cu foc.

— Nici nu trebuie. Bancul de analize chimice este echipat cu o cameră de combustie care efectuează teste convertind reacțiile exotermice în curent și măsurându-i apoi intensitatea. Nu-i mare lucru de capul ei, dar dacă o scoți și construiești o cameră de combustie de dimensiuni decente – să zicem cu suprafața de zece centimetri – vei putea probabil să captezi suficient din energia chimică degajată pentru a obține același curent pe care-l scoți din una dintre chestiile alea. S-ar putea să fie nevoie de un transformator pentru a obține valorile necesare de amperi și de volți, dar asta nu-i chiar așa de greu.

Amos se scărpină la ceafă, după care pivotă pe călcâie, cu ochii mijiți.

— Și ți-a venit ideea asta pe loc?

Elvi ridică din umeri.

— Asta-nseamnă că pot veni cu tine?

Amos întoarse capul și scuipă pe jos.

— Bineînțeles.

•

— Vreau să știu de ce, spuse Fayez.

— De ce… ce anume? întrebă Elvi străbătând sala principală a ruinelor.

Avea două pungi cu apă proaspătă. Măcar era potabilă. Și o cutie cât palma ei cu rații de proteine. Era suficientă pentru o persoană timp de o zi și oricum nu aveau mai mult până când reveneau în tabăra din ruine. Găsise și o tolbă ce se închidea cu o curea lată din imitație de piele.

— De ce fugi iar după Holden, zise Fayez ferindu-se de o femeie care trecu pe lângă el.

— Nu fug după Holden, obiectă Elvi, după care se opri și se întoarse, punând palma pe pieptul lui – îi simțea bătăile inimii sub vârfurile degetelor. Doar știi că nu fug după Holden, nu-i așa? Pentru că asta-i… Adică *nu*.

— Atunci de ce? insistă el.

Organismele care continuau să moară în ochii lui Elvi își pierduseră nuanța verzuie, dar încețoșau ușor lumea. Avea impresia că-l vede pe Fayez printr-un filtru ce-i îndulcea trăsăturile, netezindu-i pielea. Arăta ca o vedetă media într-un rol câtuși de puțin măgulitor, care implica mult noroi și puține dușuri.

— Deoarece vreau *să văd*. De aceea am venit aici. De aceea mi-am petrecut tot timpul prelevând eșantioane și făcând tot felul de teste. Îmi place ceea ce fac, iar treaba mea este să cercetez lucruri. Holden spunea că vorbește cu extratereștrii și că ar putea dezactiva rețeaua defensivă, asta însemnând că vom călători prin sălbăticie, prin necunoscut…

— Ce-a mai rămas din ea.

— Și fiindcă voi muri.

Fayez își întoarse privirea.

— Vom muri toți, zise Elvi. Și, foarte probabil, se va întâmpla foarte curând. Și n-am de ales decât între a ieși să văd această lume uimitoare, ciudată și frumoasă, deși în ruine, și să rămân în tabără și să-i văd pe toți din jurul meu murind puțin câte

puțin. Sunt o lașă și o hedonistă, iar uneori sunt extraordinar de egoistă.

— Dintre noi doi, mereu m-am gândit că descrierea asta mi se potrivește mai mult mie.

— Știu.

Afară, căruciorul peticit al lui Amos mugea, iar sunetul constant emis de camera de combustie amintea de un sintetizator blocat pe o notă neplăcută urechii. Amos se instalase la comenzi. Fayez o însoți pe Elvi până la cărucior și o ajută să urce în cabină. Făcu un pas înapoi și-și înfundă mâinile în buzunare. Ea nu putu să vadă prea bine dacă avea și lacrimi în ochi.

— Alea-s proviziile? întrebă Amos.

— Trebuie să ne descurcăm cu astea.

— În regulă. M-am fixat pe semnalul terminalului căpitanului. Avem combustibil pentru vreo săptămână, iar individul pe care-l urmăresc are o zi avans.

— Mi-ar fi plăcut să avem ochelari de soare, spuse Elvi. Sau o pizza.

— O lume al dracului de decăzută.

— Să mergem.

Căruciorul se hurducă o dată, pneurile patinară o clipă în noroi, apoi făcură priză și-i propulsară din nou. Ploaia presăra punctulețe pe parbriz, pe care un ștergător lat și unsuros le îndepărta imediat. Lumea din fața lor se reducea la o vastă câmpie noroioasă. Elvi consultă terminalul lui Amos. Drumul spre James Holden ducea printr-un teritoriu pe care fusese o pădure, după care ocolea extremitatea unui lac imens cu apă dulce, trecând apoi printr-un labirint de canioane ce sfida orice explicație geologică cunoscută. Ce-i drept, avea să vadă o planetă devastată de un dezastru apocaliptic, dar o va vedea. Iar natura își revenea mereu după cel mai recent dezastru.

— Oprește, zise Elvi. Poți să oprești, te rog, doar un minut?

— Dacă ai nevoie de o pauză pentru oliță, ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de a porni la drum, spuse Amos, însă opri vehiculul.

Femeia nici măcar nu auzea motoarele electrice al căror zgomot era acoperit de urletul generatorului pe acetilenă. Deschise portiera și se aplecă în afară. Făcuseră doar o sută de metri. Încă îl vedea pe Fayez, chiar dacă nu era decât o siluetă

întunecată, neclară. Își flutură mâna spre el, făcându-i semn să se apropie, iar geologul se supuse. Îl privi cum alergă peste câmpul de noroi, uitându-se în jos și ferindu-se de limacși.

Când ajunse în dreptul cabinei, își ridică privirea spre ea – acum era sigură că avea lacrimi în ochi.

— S-ar putea să nu mă mai întorc, zise Elvi.

— Știu.

— Ar trebui s-o luăm din loc, spuse Amos. Nu vreau să vă stric entuziasmul sau ce-o mai fi, dar…

— Înțeleg, zise Elvi, după care privi în ochii întunecați ai lui Fayez: Urci?

— Ce să facă? întrebă Amos.

În aceeași clipă, Fayez spuse:

— Sigur că da.

Elvi se trase într-o parte, făcându-i loc. Bărbatul sui lângă ea și trânti portiera. Amos se uită la amândoi, cu o sprânceană arcuită. Elvi îi zâmbi și-și trase peste umăr brațul lui Fayez.

— Nu-mi aduc aminte ca asta să fi făcut parte din înțelegerea noastră, zise Amos.

— Este, într-un fel, luna noastră de miere, spuse Elvi și-l simți pe Fayez crispându-se pentru o clipă, după care se lipi de ea.

Amos reflectă o clipă, apoi ridică din umeri.

— Dacă așa vă place…

Capitolul 47

Basia

— Cum pare acolo? se auzi vocea lui Naomi în casca lui Basia.

Avea o voce plăcută, de cântăreață. Suna bine chiar și prin difuzoarele minuscule ale echipamentului. Basia simți că-l ia cu amețeală și scutură scurt din cap. Aruncă o privire spre HUD și văzu că nivelul de oxigen scăzuse. Scoase o rezervă de aer și o înlocui pe cea golită.

— Am localizat celelalte cinci găuri, zise el în timp ce-și regla admisia aerului. Aveai dreptate. Două erau în spatele unei console. Greu de depistat din cealaltă parte. Dar cred că astea-s toate de pe puntea de operațiuni.

— Urmează atelierul mecanic, replică ea. Acolo avem o scurgere lentă. Locul e destul de înghesuit. Avem multe echipamente achiziționate la mâna a doua care ocupă destul spațiu între învelișul exterior și cel interior.

— O să mă strecor.

Scoase apoi un mic disc metalic și începu să-l sudeze peste una dintre cele cinci găuri.

— Apare la orizont… *acum*, anunță Alex pe frecvența comună.

În combinezonul ei, Naomi se afla pe puntea de operațiuni pentru a coordona activitatea, sistemul radio al echipamentului fiind singurul mod prin care putea comunica. Basia ar fi vrut să întrebe despre cine era vorba, dar se răzgândi și începu să sudeze al doilea disc metalic. O picătură roșie de metal topit se desprinse din sudură și i se lipi de vizor, după care se răci, rămânând ca un punct negru deasupra ochiului stâng. Riscul afectării costumului nu era prea mare, dar făcuse oricum o greșeală de începător, ceea ce însemna că era obosit. Rotirea lentă a *Rosinantei* la capătul legăturii făcea ca obiectele ce pluteau libere să se îndrepte spre pereți. Trebuia să țină minte asta.

— Nu ne-a lăsat niciun cadou? întrebă Naomi, vorbind în continuare despre subiectul misterios.

— Nu, zise Alex. O lovesc cu laserul de țintire când trece. Ca avertisment.

— TDP-urile sunt complet închise, iar torpilele cu plasmă nu sunt operaționale, spuse Naomi.

— Da, însă *ei* nu știu asta. Ultimul lucru pe care l-au văzut a fost când le-am tocat naveta cu o rafală TDP.

— Pe undeva îmi pare rău c-am făcut asta.

— Păi, ce-ai fi preferat – o gaură mare, sau mai multe mici?

— Corect. N-ai terminat?

Lui Basia îi trebui o secundă până să-și dea seama că vorbea din nou cu el.

— Imediat – sunt la ultima.

— O să te ghidez la batardoul exterior al atelierului.

•

Naomi nu glumise în privința înghesuielii. Un dispozitiv imens, masiv, ocupa aproape tot spațiul dintre carcasa interioară și cea exterioară. Un tub lung, metalic, ieșea dintr-o parte a lui și părea să străbată toată lungimea navei ca o conductă de evacuare. Pe cealaltă parte a dispozitivului se afla un mecanism de alimentare cu aspect complex. Două rânduri de baterii ce păreau să fie de putere industriale flancau mecanismul central pe aproape toată lungimea tubului.

— Șaizeci și doi la sută, șefa, anunță Alex. Se reduce rapid. Iar ceasul a scăzut la vreo douăsprezece ore pentru *Barb*. Dacă aș avea niște propulsoare în stare de funcționare, i-aș da un impuls.

— Am închis tot ce mi-a venit în minte, răspunse Naomi. Asta-i toată energia de care dispunem. Încerc să găsesc o modalitate de a deplasa niște propulsoare funcționale pentru a le înlocui pe cele distruse, ca să obținem un grad de manevrabilitate, însă nu-i o problemă simplă. Nu stăm deloc bine.

Cu ajutorul luminii costumului, Basia depistă o urmă foarte mică de vapori înghețați, care-l conduse până la gaura minusculă din peretele atelierului – pe care o petici câteva secunde mai târziu cu alt disc metalic. Albastrul actinic al arzătorului reliefa luminos spațiul din jur, iar umbrele conductelor și carcaselor propulsoarelor dansau nebunește în lumină.

— Alex? întrebă Basia în timp ce lucra.

— Da?

— Ce-i chestia de lângă mine? Pare să fie de mare putere. Ar trebui să am grijă să nu cadă pe ea reziduuri fierbinți?

— Ăăă… mda, făcu Alex, izbucnind apoi într-un râs lipsit de umor. Te rog să ai grijă.

— Este un tun electromagnetic, spuse Naomi. L-am adăugat la armamentul navei. Ai putea să-l deteriorezi, dar nu va sări în aer sau ceva de genul ăsta. Trage cu proiectile metalice, nu explozive.

— Am înțeles, răspunse Basia. Aproape c-am terminat aici.

— A costat vreo trei sute de mii de yeni noi de Ceres, preciză Alex. Așa încât să nu-l strici, că ești bun de plată.

Până când Basia se întoarse prin sas, se debarasă de echipamentul de sudură și de combinezon și puse totul la loc, Naomi înlocuise atmosfera pierdută de pe puntea de operațiuni. Plutea acum lângă consola de comandă, încă purtând costumul atmosferic ușor, dar fără cască. Havelock și Alex erau în partea opusă, legați de cușetele de accelerație pentru operațiuni de luptă. Toți trei pluteau într-o tăcere apăsătoare din felul celei care urmează după o conversație aprinsă.

— Probleme? întrebă Basia după ce trapa punții se închise în urma lui.

Alex și Havelock îi evitau privirea, părând oarecum stingheri. Naomi se uită la el și zise:

— Pierdem *Barbapiccola*.

— Poftim?

— Intenționez să mut cinci propulsoare de manevră de la tribordul navei la babord, ceea ce va asigura o manevrabilitate de aproape șaizeci la sută. Va fi suficient pentru a ne menține poziția până vom rămâne fără energie. Dar nu putem face asta suficient de repede încât să oprim coborârea lui *Barb*. Va intra în atmosferă înainte să ne facem treaba măcar pe jumătate. Trebuie să-i dăm drumul.

— Nu, zise Basia.

— Am încercat, continuă femeia ca și cum nu l-ar fi auzit, dar distrugerile provocate de navetă au fost prea mari. O să-l contactez pe căpitanul lui *Barb* și o să-i cer s-o transfere pe fiica ta în nava noastră. În schimb, vor veni cu ea și alte câteva persoane. Însă doar câteva.

Basia simți dintr-odată un copleșitor sentiment de ușurare, urmat de un val de rușine la fel de puternic.

— Sunt pe puțin o sută de oameni la bordul *Barbapiccolei*. Îi lăsăm pur și simplu să moară?

— Nu pe toți. Chiar dacă am vrea să-i aducem pe toți aici, n-ar fi suficient loc. *Rosi* poate primi cel mult douăzeci și doi de oameni. Cealaltă variantă ar fi să murim împreună cu ei, zise Naomi.

Vocea îi tremura, dar avea o privire fermă. Știa foarte bine cât de îngrozitor sunau cuvintele ei, însă nu refuza să și le asume. Basia simți deodată că-i este foarte frică de secundul *Rosinantei*.

— Dar asta nu-nseamnă că ne-am asigura salvarea. Cu puterea noastră redusă la ceva mai mult din jumătate de propulsie, ne apropiem foarte mult de punctul în care nu vom reuși să atingem o orbită stabilă, unde am putea muri lent când sistemele de control al mediului vor înceta să funcționeze. Și, desigur, vom aduce din *Barb* cât de mulți vom putea, ceea ce înseamnă că ne vom consuma mult mai rapid rezervele de energie. Ceea ce înseamnă că vom pierde – vom pierde, Basia. Nu avem soluții mai bune.

Sudorul încuviință din cap, acceptându-i argumentele fără să mai încerce să le discute. Naomi era experta. Dar avea senzația că lipsește ceva, ceva ce-l sâcâia în subconștient. Pentru a-și mai limpezi gândurile, desenă cu un deget pe stratul de condens depus pe cel mai apropiat panou din perete. Așa ceva n-ar fi trebuit să se întâmple. Sistemul atmosferic n-ar fi trebuit să permită o asemenea creștere a umidității. Dar acum, gândindu-se la asta, își dădu seama că aerul părea dens și prea cald. Naomi reglase sistemele ambientale la minimum. Nu mințea. Se apropiau de capacitatea limită de a se menține în spațiu.

— Când vin și cum vor ajunge aici? întrebă Havelock referindu-se la refugiații din *Barbapiccola*.

— În trei ore. Vreau să cobori și să-i escortezi. Nu știu ce echipamente au, dar nu mă aștept la prea multe. S-ar putea să trebuiască să punem la bătaie câteva costume cu propulsoare dintr-ale noastre.

— Am înțeles, spuse Havelock și aprobă din cap.

Gestul de încuviințare al unui pământean – o simplă înclinare a capului înainte și înapoi, o mișcare absolut invizibilă într-un costum spațial. Fără să se gândească, Basia basculă pumnul

înainte și înapoi, gestul centurian echivalent, pentru a-i arăta cum se face. Havelock nu-i acordă nicio atenție.

Însă faptul că se gândise la altceva preț de o clipă îi înlăturase blocajul mental, iar ideea vagă ce-l frământa i se clarifică în minte.

— De ce nu folosim bateriile tunului electromagnetic?

— Ale cui? întrebă Havelock.

— Hm, făcu Naomi. Nu-i o idee rea. Sunt încărcate, nu?

— Ele trag energie pentru a se menține încărcate când reactorul e-n funcțiune, iar noi n-am folosit tunul și oricum se descarcă foarte lent când nu sunt folosite, menționă Alex. Dar sunt pe un sistem separat. E imposibil să deturnezi energia în cealaltă direcție fără ceva efort.

— Pot s-o fac, spuse Basia. Mă ocup eu. Spune-mi doar ce trebuie să fac. Mă duc imediat să-mi iau costumul și echipamentul pentru sudură.

— O clipă, făcu Naomi. Așteaptă o clipă.

Fața ei rămăsese ciudat de inexpresivă, cu excepția ochilor, care se mișcau cu repeziciune dintr-o parte în alta, de parcă ar fi citit ceva în aer.

Havelock încercă să spună ceva, dar pilotul îl prinse de braț și clătină încet din cap.

— Vom scoate energia din rețeaua tunului, o vom transfera în rețeaua principală și o vom folosi pentru a încălzi agentul propulsor pentru impuls, zise Naomi în cele din urmă.

— Da, încuviință Alex.

— Cu pierderi de energie la fiecare etapă. Într-adevăr, nu-i eficient.

— Da, repetă Alex.

— Când avem deja în sistem masă de propulsie fără a transfera energie..., continuă Naomi. Alex, ce accelerație ar da navei un proiectil de două kilograme cu viteza de cinci mii de metri pe secundă?

— Suficientă, dacă ar fi să tragem doar cu motorul principal pornit, răspunse Alex cu un zâmbet viclean.

— Mie ăsta îmi pare a fi un propulsor, spuse femeia întorcându-i zâmbetul.

— Ăăă... nava se rotește puțin după șocul avut în urma coliziunii cu resturile navetei, nu? interveni Havelock. Asta nu va face mai dificilă... ăăă... țintirea?

— Nu va fi simplu, recunoscu Naomi. Va trebui să ne asigurăm că tragem la milisecundă, când cele două nave și cablul sunt aliniate. E imposibil ca o ființă umană să aprecieze asta. Însă *Rosi* o poate face, dacă-i spun ce ne trebuie.

— *Barb* nu se află pe traiectoria de zbor? întrebă Havelock.

— Exact, făcu Naomi cu o voce blândă, fără inflexiuni. Așa încât secvența va trebui să coboare prora lui *Rosi* în timp ce ne rotim în jurul punctului de ochire, lansăm proiectilul, după care redresăm botul pentru a împiedica răsucirea necontrolată în jurul noii axe. Din fericire, propulsoarele *alea* funcționează.

— Pare destul de dificil, zise Basia.

— Ei bine, spuse Naomi aruncându-i un zâmbet și făcându-i cu ochiul, va fi cel mai complicat program de navigare pe care l-am scris vreodată, dar mai am vreo două ore ca să-l finisez.

— Nu știu ce credeți voi, băieți, dar eu sunt foarte încântat să particip la planul ăsta, zise Alex. Hai să-i dăm bătaie.

•

Basia se uita la ceasul ce număra orele și minutele rămase până la moartea fiicei sale.

Așezată la consolă, Naomi tasta cu rapiditate. Limbajul simbolic pe care-l folosea pentru programarea sistemelor de navigație ale *Rosinantei* nu avea nicio noimă pentru sudor. Urmărind-o cum lucra, își dădu seama că era ca și cum ar fi ascultat pe cineva vorbind într-o limbă străină: conștientiza niște informații care pentru el nu aveau un sens efectiv. O urmărea totuși, știind că elabora un program ce putea adăuga ceasului minute prețioase. Poate ore. Dar nu zile.

Alex era din nou în cockpit, nevăzut de nimeni. Însă o contacta periodic pe Naomi, prin sistemul de comunicații al navei, pentru a discuta despre programul la care lucra, așa încât părea să fie la curent. Solicita lămuriri sau făcea sugestii, dar cuvintele lui erau pentru Basia la fel de lipsite de noimă ca simbolurile de pe ecranul lui Naomi.

Havelock coborâse sub punțile principale ca să scoată din cală capsulele de evacuare de urgență și să le transporte în sasul principal. Dacă planul cu tunul electromagnetic ar fi eșuat, următorul pas era evacuarea a câți mai mulți oameni din *Barbapiccola*, în funcție de capacitatea *Rosinantei*.

Totul nu era decât o agitație dilatorie. Încercarea de a-i acorda *Barbapiccolei* ceva mai mult timp prin actul lor de eroism

cu tunul electromagnetic. Dacă nu, măcar să salveze câțiva oameni mutându-i în *Rosi* înainte ca nava să se prăbușească sau să se transforme într-un borcan ucigaș cu încă douăzeci de persoane care îi respiră aerul și îi supra-încarcă sistemele de menținere a vieții.

Însă toți acționau fără să pună întrebări. Se străduiau, munceau și concepeau planuri complexe pentru a câștiga timp. Basia era convins că toți ar fi tras din răsputeri pentru a le asigura celorlalți fie și câteva minute în plus de viață. Până atunci nu fusese pus în situația de a se gândi la așa ceva. Însă părea să fie un microcosmos specific oricărei forme de existență. Nimeni nu trăia o veșnicie, dar te lupți pentru fiecare minut pe care ai putea să-l obții. Câștigi nițel mai mult cu prețul unor mari eforturi. Asta îl făcu pe sudor să se simtă mândru și trist în același timp. Poate că ăsta era sentimentul pe care-l avea un războinic aflat pe câmpul de luptă, de unde știa că nu va scăpa nicicând cu viață. Și atunci prefera să lupte din toate puterile, din greu, și să reziste cât mai mult posibil. Basia nu înțelegea de ce *Am murit*, *dar nu m-am lăsat cu una*, *cu două* constituia o noțiune atât de atrăgătoare și de romantică, dar așa era, fără doar și poate.

Contemplând sfera maronie și amenințătoare a lui Ilus ce se deplasa rotindu-se pe ecranul său, Basia anticipă: „Ne vei omorî, dar nu-ți va fi ușor”. Inspiră adânc și abia se abținu să se lovească cu pumnul în piept.

— E-n regulă acolo? întrebă Naomi fără să-și ridice privirea de la ceea ce lucra.

— E bine. Cum merge?

— Mai am puțin și termin. Chestia e că vom avea o forță mare de propulsie de pe un vector, și nu de-a lungul centrului nostru de masă cu cablul atașat, însă nu dispunem de propulsoare direcționale decât pe trei părți ale navei. Deci trebuie să reducem la minimum rotația la babord. *Dar* nu putem folosi propulsorul frontal de la tribord pentru a contracara această rotație, deoarece cablul se schimbă acolo unde se află centrul nostru de masă. De fapt, e o problemă interesant de rezolvat.

— N-am nicio idee despre ce-nseamnă toate astea, spuse Basia. Funcționează?

— Cred că va funcționa. Alex e și el de aceeași părere. Vom trage peste două minute, la următoarea rotație. Atunci vom ști.

— Grozav, făcu Basia.

Trapa punții se deschise cu un zăngănit, închizându-se apoi din nou, după ce Havelock se propulsă pe puntea de operațiuni. Renunțase la combinezonul și armura RCE și-și pusese un trening gri larg, cu inscripția ROSINANTA de-a curmezișul pieptului. Ofițerul de securitate era mai corpolent decât Holden, așa încât, după cum îi atârna pe el, echipamentul îi aparținea fără doar și poate lui Amos. Basia se gândi că el nu i-ar fi purtat hainele lui Amos, dacă nu i-ar fi cerut voie.

— Materialele de urgență sunt în sas, îi zise Havelock lui Naomi, care era cu spatele, deoarece nu-și ridicase privirea de la ceea ce lucra când intrase el. Am pus și câteva propulsoare individuale, plus câteva rezerve de aer suplimentare și echipamentul de sudură al lui Basia. Nu știu de ce am mai putea avea nevoie.

— Mulțumesc, Dimitri, spuse Naomi.

— Dimitri? întrebă Basia ridicând o sprânceană.

— Te deranjează numele ăsta? Basia nu-i nume de fată? replică Havelock.

— Așa o chema pe bunica mea, care a fost o fiziciană faimoasă în întregul sistem solar, așa încât pentru mine este o mare onoare să-i port numele. Sunt primul ei nepot.

— Ia mai terminați, dacă nu, părăsiți puntea, zise Naomi, după care activă comunicațiile și adăugă: Alex, ești gata?

— Așa cred, răspunse pilotul cu accentul lui tărăgănat. Doar o secundă, să pun la punct o chestie…

— Nu s-ar putea afișa pe ecranul principal? întrebă Basia. Mi-ar plăcea să văd ce se-ntâmplă.

Naomi nu răspunse, însă afișajul ecranului principal de pe punte trecu de la o hartă tactică la o vedere telescopică din față. Imaginea se roti lent pe deasupra sferei maro-cenușiu a lui Ilus, trecu apoi peste îndepărtata masă plumburie a *Barbapiccolei* și ajunse în cele din urmă la întunecimea înstelată.

— Am ratat fereastra, spuse Naomi. Ești gata?

— Mda, răspunse Alex întinzând cele trei litere în trei silabe lungi. Acum. Gata.

— Executarea! ordonă Naomi.

Atinse un buton pe ecranul ei, dar nu se întâmplă nimic. Imaginea de pe ecranul mare continuă să se deplaseze încet,

până când Ilus apăru iarăși. Apoi *Barbapiccola*. După aceea, fără niciun avertisment, *Rosinanta* se înclină violent în față, iar din măruntaiele navei răbufni un zgomot asurzitor. Un punct de foc strălucitor și o traiectorie curbată luminoasă țâșniră în atmosfera planetei. Basia observă că batardoul îndepărtat se apropia de el încet, dar sigur. Nava se smuci din nou când diverse propulsoare direcționale declanșară un staccato de jeturi scurte. După ce zgomotul și mișcarea încetară, imaginea de pe ecranul principal rămase stabilă, fixată pe *Barbapiccola*.

— Uau! făcu Alex. Văd că lunile dau semne de viață.

— Trag în noi? întrebă Havelock.

— Nu. Se pare că încearcă să doboare proiectilul magnetic, răspunse Alex. Punctaj maxim pentru optimism.

— Nu ne mai rotim, zise Basia.

— Nu, răspunse Naomi. Dă-mi trei direcții oarecare de propulsie și pot găsi o modalitate de a ne opri. Acum rămânem pur și simplu aici trăgând și ajustându-ne traiectoria. Ar trebui să adăugăm puțină viteză orbitei noastre.

Basia coborî privirea spre cronometrul ce măsura timpul pe care *Barbapiccola* îl mai avea la dispoziție. Adăugase ceva mai mult de patru minute.

— Cât de des poți trage?

— Cam la cinci minute dacă nu vrem să supra-încălzim electromagneții și să ardem bateriile. Cel puțin la fiecare cinci minute, până mor bateriile.

— Dar…

— Pur și simplu am stopat degradarea orbitală, dar n-am obținut cu mult mai mult de atât, spuse Naomi.

— *Israel* se întoarce, zise Alex. A largat ceva.

— La naiba! mormăi Naomi. Mai lăsați-ne naibii în pace! Ce larghează?

— Bărbați în costume spațiale, spuse Alex.

— E miliția, zise Havelock. Se propulsase în fața unui ecran tactic, și acum mărea și micșora imaginea. Simt doisprezece, în armuri spațiale cu propulsoare. Plus tot atâtea obiecte metalice de dimensiuni umane. Nu sunt sigur despre ce poate fi vorba.

— Bănuiești ce au de gând să facă? întrebă Naomi, care schimbase afișajul de pe ecranul ei pentru a corespunde imaginii văzute de Havelock.

— Sunt mecanici. Ei știu ce avarii avem. Cât suntem de vulnerabili. Cred că vor încerca să ne omoare.

Capitolul 48

Holden

Viața în academia navală fusese pentru Holden atât de stresantă, încât la sfârșitul primului semestru ieșise să sărbătorească – băuse până nu mai știuse de el douăzeci de ore. Aceea fusese prima lui lecție despre diferența dintre inconștiență și somn. Ar putea părea același lucru, dar nu este. După douăzeci de ore, când se trezise, nu se simțise deloc odihnit, iar a doua zi dimineață, exercițiile fizice aproape că-l lăsaseră lat.

Prin rețeaua de transfer material a lui Miller era dificil să apreciezi trecerea timpului. Prima dată când deschise ochii, terminalul îl informă că trecuseră zece ore. Ar fi putut spune că și le petrecuse mai curând inconștient decât în somn, pentru că se simțea epuizat și bolnav. Gâtul îi era inflamat, ochii îi ardeau de parcă i-ar fi fost frecați cu șmirghel și avea dureri musculare. Avea simptome de gripă – ceea ce era imposibil, având în vedere că lua antivirale la fiecare trei luni. Activă sistemul de diagnosticare al armurii și primi o serie de injecții. Nu avea nici cea mai mică idee cu ce. Bău jumătate din apa din bidon și închise ochii.

Când se trezi iar, nouă ore mai târziu, era aproape odihnit și durerea din gât îi dispăruse. La un moment dat, trecuse pragul dintre inconștiență și somn, iar corpul îl răsplătea pentru asta. Se întinse pe podeaua metalică până îi trosniră încheieturile, după care bău și restul de apă.

— Deșteptarea! strigă Miller.

Și apăru treptat din întuneric, înconjurat de un halo de lumină albăstruie, de parcă cineva i-ar fi răsucit întrerupătorul variabil.

— Sunt treaz, răspunse Holden și agită spre detectiv bidonul gol, însă m-ai înghesuit în vagonul ăsta pentru vite atât de repede, încât n-am putut să-mi iau niște provizii. Îmi va fi foarte sete dacă nu există vreo fântână extraterestră sau ceva de genul ăsta.

— Vom vedea. De fapt, asta-i cea mai mică dintre problemele cu care ne confruntăm acum.

— Zise individul care nu bea.

— În față există o piesă deteriorată a sistemului, continuă Miller, și speram s-o putem ocoli. Nu avem norocul ăsta. De aici ne continuăm drumul pe jos.

— Trenul tău extraterestru șmecher s-a stricat?

— Sistemul meu de transfer material extraterestru șmecher n-a mai fost folosit de mai bine de un miliard de ani, iar jumătate din planetă tocmai a explodat. Nava ta a fost construită cu mai puțin de un deceniu în urmă și abia dacă-ți mai merge cafetiera.

— Ești un omuleț trist și amărât, spuse căpitanul, apoi se ridică în picioare și împinse ușa compartimentului, însă fără succes.

— Așteaptă, zise Miller și dispăru.

Holden reglă la maximum luminozitatea terminalului și, în timp ce așteptă, își verifică echipamentul preț de câteva minute. Miller îl adusese aici imediat după ultima lui patrulare în jurul taberei, ceea ce însemna că avea asupra lui armura, pistolul și mai multe încărcătoare, însă probabil totul era inutil. Mai avea un bidon gol, iar rezerva medicală a combinezonului era pe terminate. Ar fi fost de preferat să aibă stocul complet. Nu luase nimic de mâncare. Când trupul i se trezi în cele din urmă suficient de mult încât să i se facă foame, se aștepta chiar să fie dispus să-și dea arma pentru un sandviș. Se îndoia că structurile extraterestre ar fi avut prea multe distribuitoare automate de hrană.

Trecură zece minute, iar anxietatea i se transformă în nerăbdare. Se așeză iarăși jos și încercă să contacteze *Rosinanta* de pe terminal, însă primi un mesaj de eroare de conectare. Încercă să-i contacteze pe Elvi, Lucia și Amos. Nu reuși. Oricare ar fi fost materialul din care era construit metroul extraterestru, bloca semnalele către centrul comun al lui *Rosi*. În mod sigur asta era cauza. Cealaltă explicație era o cădere a sistemului de comunicații a *Rosinantei*, ceea ce ducea la prea multe scenarii neplăcute. Deschise un joc stupid cu potrivire de tipare și jucă o vreme, până când terminalul îl avertiză că bateria îi era pe terminate și îl închise.

După o oră începu să se enerveze. Nu era claustrofob, întrucât își petrecuse majoritatea vieții de adult în cabine

strâmte din nave spațiale, dar asta nu însemna că-l încânta să moară singur într-o cutie metalică îngropată adânc sub pământ. Izbi cu piciorul de câteva ori în ușa containerului și-l strigă pe Miller, însă nu primi niciun răspuns.

Ceea ce, în sine, era destul de neliniștitor.

Containerul în care dormise în timpul îndelungatei călătorii spre nord era gol. Singurele instrumente pe care le avea cu el erau utile pentru repararea armelor și a blindajului său. Nimic nu putea fi folosit pentru a tăia sau a îndoi metal. Dădu din nou un picior în ușă, de data asta suficient de tare încât să-l doară, dar ușa nici nu se clinti.

— Uf! oftă el cu amar.

Dacă Miller îl făcuse să bată atâta drum doar ca să-l lase să moară într-un compartiment de tren abandonat, era cea mai lungă farsă din istorie.

Holden își făcea în minte un inventar cu tot ceea ce avea la el, încercând să-și dea seama dacă vreo combinație de elemente ar putea constitui un exploziv suficient de puternic încât să arunce ușa în aer, ignorând însă grijuliu faptul că o asemenea deflagrație ar fi lichefiat probabil orice formă biologică aflată în interiorul cutiei metalice, când un scrâșnet puternic răbufni din exterior, transformându-se într-un sunet acut și strident. Compartimentul se cutremură, asaltat de o serie de lovituri violente, apoi se auzi alt scrâșnet metalic, ce crescu în intensitate, atingând niveluri asurzitoare.

Ușa compartimentului dispăru, smulsă de o lovitură puternică. De cealaltă parte se afla un coșmar.

La prima vedere, părea o colecție de accesorii și de instrumente de tăiere. Arătarea stătea pe șase dintre membrele sale, fluturându-le pe celelalte patru în aer ca un crustaceu făcut din oțel și cuțite. Zece-douăsprezece tentacule dintr-un material ce părea a fi un soi de cauciuc negru biciuiau aerul în jurul brațelor de tăiere mai masive. Două tentacule apucară marginile interioare ale ușii și le îndoiră cu o putere înfricoșătoare.

Holden scoase pistolul, dar nu-l îndreptă spre ea. În mâna lui, arma părea foarte mică și nepotrivită.

— Pune-l deoparte, spuse monstrul cu vocea lui Miller. O să-ți scoți ochii.

Căpitanul nu se gândise prea mult la faptul că, în ultimul an, de fiecare dată când auzise vocea lui Miller, fusese o halucinație provocată de protomoleculă. Însă sunetul vocii detectivului, vibrațiile reale care se propagau prin atmosferă lovindu-i timpanele și ciudățenia situației îi dădeau o stare de amețeală.

— Tu ești? întrebă Holden, aproape sigur că devenise noul câștigător universal la concursul de întrebări stupide.

— Depinde ce înțelegi prin asta, zise Miller-bot retrăgându-se; se deplasa într-o liniște surprinzătoare pentru un monstru metalic imens. Sunt în stare să intru în structura din partea locului, iar chestia asta era într-o stare destul de bună, chiar dacă a ratat cu vreun miliard de ani verificarea trimestrială a garanției.

Miller făcu ceva și, dintr-odată, Holden îl putu vedea pe detectiv, în costumul lui boțit, stând în picioare acolo unde înainte fusese monstrul. Apariția ridică din umeri și zâmbi ca și cum și-ar fi cerut scuze. Însă chiar în clipa aceea Holden zări o proiecție a robotului suprapusă peste a lui Miller, care ridică de asemenea din umeri, deși în loc de mâini avea doi clești masivi de crab. Efectul ar fi fost comic, dacă n-ar fi fost însoțit de o durere de cap violentă.

— Una sau alta, spuse el închizând ochii. Nu pot vedea ambele imagini în același timp. Îmi plesnește creierul.

— Îmi pare rău. Nicio problemă, replică Miller și când Holden deschise din nou ochii, doar robotul mai era acolo. Hai, că mai avem mult de mers.

Căpitanul sări din containerul de transfer material pe o podea plată din metal. Unele secțiuni din carapacea lui Miller-bot radiau o lumină slabă, dar, spre deosebire de lumina albăstruie ce însoțea întotdeauna fantoma detectivului, aceasta ilumina efectiv spațiul din jur.

Arătând unul dintre membrele strălucitoare, Holden întrebă:

— Poți să-l faci pe ăsta mai luminos?

Drept răspuns, toate secțiunile robotului își intensificară strălucirea și tunelul se lumină ca la amiază. Motivul opririi vehiculului de transfer material deveni atunci clar. La douăzeci de metri în față, tunelul metalic era distrus și blocat cu roci și sfărâmături.

— Mda, făcu Miller citindu-i gândurile. Nu totul suportă bine repornirea. Nodul energetic pentru levitația magnetică a

explodat. Deși, de fapt, nu-i tocmai levitație magnetică. Pe-aproape, totuși, cât să-ți faci o idee.

— Putem depăși obstacolul?

— Nu avem posibilitatea să reparăm calea, dar te pot scoate de aici. Făcând pasaje, zise Miller-bot fluturând prin aer un clește uriaș. Ăsta-i rolul lui. Obișnuia să sape și să întrețină tuneluri. Hopa sus!

— Faci mișto de mine.

— Nu, serios îți spun, urcă. Tipul ăsta se mișcă mai repede decât poți tu să mergi pe jos.

— Miller, ești făcut numai din muchii tăietoare și vârfuri.

Un tentacul negru se răsuci și cercetă cu atenție carapacea robotului.

— Stai așa, zise Miller și, după un bâzâit și câteva zăngăneli metalice, torsul robotului adoptă o nouă configurație, degajând pe spinare un loc plat spațios. Uite-așa…

Holden ezită o clipă, apoi se cățără pe unul dintre picioarele robotului și-i sări în spate. Miller-botul se îndreptă spre zona avariată a tunelului și cele patru mari membre frontale se apucară de treabă, sfâșiind metalul răsucit al pereților tunelului și îndepărtând pământul și pietrele ce umpluseră spațiul. Mașina lucra rapid, cu precizie și cu o forță nepăsătoare terifiantă.

— Auzi, Miller, făcu căpitanul în timp ce urmărea cum robotul dezghioca o porțiune de doi metri din podeaua metalică a tunelului, făcând-o apoi bucățele, noi suntem încă prieteni, nu?

— Poftim? Ah, înțeleg. Când sunt fantomă, urli la mine, îmi spui să dispar, c-o să găsești o cale să mă omori. Iar acum, când port armura unei mașini distrugătoare invincibile, vrei să fim din nou prieteni?

— Mda, cam așa ceva.

— Fii pe pace.

Și își punctă cuvintele cu o ultimă lovitură puternică ce spulberă un bolovan de două tone. Ghemuindu-se pe cele șase picioare, Miller reuși să se strecoare printr-o deschizătură în blocajul tunelului. Holden se întinse pe spatele său și o bucată neregulată din plafon trecu la mai puțin de trei centimetri de fața lui.

— De aici putem înainta fără probleme, spuse Miller, însă pe porțiunea următoare levitația magnetică e distrusă. Nu mai sunt trenuri.

— Avem vreo idee mai bună despre ceea ce căutăm?

— Doar în termeni generali. Cam în epoca în care, pe Pământ, organismele unicelulare începeau să se gândească să încerce fotosinteza, ceva a stopat totul pe planeta asta blestemată. A scos-o din rețea și a ucis tot ce se afla suficient de sus în lanțul trofic pentru a avea o opinie. Dacă nu mă-nșel, ceea ce a provocat asta n-a dispărut în totalitate. De fiecare dată când ceva ajunge în acest punct anume, moare.

— Regret să aflu asta.

— N-ai de ce, zise Miller. Este ceea ce sperăm. Iar acum, pune-ți centura. Vom încerca să recuperăm ceva din timpul pierdut.

Robotul se năpusti în tunel pe cele șase picioare, care se mișcau atât de iute, încât păreau o ceață. Chiar și în condițiile vitezei destul de mari, călătoria pe spinarea lui era foarte lină.

Spre surprinderea sa, Holden adormi din nou.

•

Se trezi când ceva rece și cauciucat îi atinse obrazul.

— Termină! spuse el fluturând din braț pentru a alunga atingerea.

— Trezește-te, zise Miller, a cărui voce se auzi ca un mormăit prin carapacea robotului.

— La naiba! făcu Holden ridicându-se brusc în șezut și ștergându-și saliva de pe obraz. Uitasem că mă aflu aici.

— Da, cred că o săptămână de nesomn și prea multe amfetamine te-au cam rupt. Ai cam petrecut.

— Doar că nu m-am distrat.

— Am avut și eu câteva perioade din astea, mărturisi Miller izbucnind într-un râs metalic ciudat. Niciuna nu-i distractivă. Însă urmează să ajungem la stația de procesare, așa că trezește-te.

— La ce trebuie să ne așteptăm?

— O să-ți spun când o să văd.

Holden scoase pistolul și-i verifică încărcătorul și camera cartușului. Era pregătit. Avea oarecum impresia că se juca de-a adultul. Câteva proiectile de calibru mic nu aveau să oprească ceea ce nu reușea să controleze monstruozitatea care era Miller-botul. Dar, ca atâtea altele în viață, când ajungi în situația în care trebuie să faci anumite lucruri, le faci. Puse pistolul înapoi în toc, ținând însă o mână pe patul său.

Îi trebui un minut până să-l vadă – un punct luminos ce apăru în depărtare în tunel și începu să crească treptat. Nu era reflexia luminii robotului, ci un punct strălucitor. Holden se simți dintr-odată ușurat. Călătorise mai mult și mai departe decât ar fi putut spune prin micile tuneluri metalice ale sistemului de transfer. Era pregătit să iasă la suprafață.

Tunelul se termina într-un labirint complex de pasaje. O stație de direcționare, bănui căpitanul, unde materialul sosit era trimis spre diverse destinații. Pereții erau din același aliaj mat ca tunelul. Mașinăriile vizibile în spațiul înghesuit erau încastrate în pereți și aveau aceeași culoare.

Miller-botul se opri o clipă, cu tentaculele fluturând în fața alegerilor multiple pe care le oferea tunelul. Holden și-l imagină pe detectiv stând nemișcat în intersecție, lovindu-și ușor bărbia cu degetul în timp ce hotăra pe ce cale s-o apuce. Și apoi, pe neașteptate, îl *văzu* efectiv pe Miller suprapunându-se peste imaginea robotului. Imediat îi reveni durerea de cap, ca o răzbunare.

— A fost oarecum din vina ta, zise Miller. E un sistem interactiv.

— Știm încotro ne îndreptăm?

Detectivul răspunse, pornind pe unul dintre numeroasele tuneluri noi. Câteva secunde mai târziu ieșiră în alt spațiu cavernos. Lui Holden îi luară câteva clipe până să-și dea seama că și acela era artificial. Sala în care intraseră părea prea mare pentru a fi o construcție. Era ca și cum ai sta în miezul Pământului și te-ai uita în sus ca să-i vezi scoarța.

Peste tot zăceau mașini imense, silențioase. Unele se mișcau, vibrând. Erau modele recognoscibile, pe care părea să le prefere protomolecula. Aveau același aspect, jumătate mecanic, jumătate organic, ca tot ce văzuse construit. Un sistem masiv de tuburi și de pistoane ridicându-se dintr-un montant ce se răsucea în spirale ca o cochilie de nautilus. Un accesoriu ce cobora din tavan, jumătate cât lungimea *Rosinantei*, și care se termina cu un organ de manipulare dotat cu nouă degete, de dimensiunea robotului lui Miller. Lumina părea să se reverse de pretutindeni simultan, conferind aerului o nuanță ușor aurie. Solul vibra. Holden simțea pulsațiile înăbușite prin carcasa robotului.

— Avem probleme serioase, nu-i așa? întrebă el cu sufletul la gură.

— Nț, făcu Miller rotind robotul pentru a sonda aerul în toate direcțiile cu tentaculele sale. Aici se desfășoară sortarea și transformarea inițială a materialelor. Nu-i nici măcar centrul de procesare.

— Ai putea ține o navă de luptă în incinta asta.

— Nu-i pentru spectacol, spuse Miller, după care robotul se repezi spre un perete îndepărtat. Asta-i inima planetei.

— Uau! făcu Holden, care descoperi că nu mai avea cuvinte. Uau!

— Mda. Din câte îmi dau seama, în sistemul ăsta există minereuri destul de rare – mă refer la nivel galactic.

— Litiu.

— Ăsta-i unul, încuviință Miller. Planeta asta procesează minereul, îl rafinează, îl trimite la centralele energetice, apoi expediază energia acumulată.

— Unde?

— Oriunde. Sunt numeroase lumi de felul ăsta și toate alimentează rețeaua. Dar nu inelele. Alea încă nu știu cum sunt alimentate.

Robotul se apropia cu viteză de peretele îndepărtat, când o secțiune a structurii glisă, dând la iveală o deschidere de dimensiunea unei navete pentru reparații spre un interior cu alte utilaje luminate. Unele dintre dispozitivele gigantice ce se deplasau aveau articulații mai mult biologice decât mecanice – pulsau, se contractau, se ondulau. Nimic nu era prozaic și obișnuit ca un angrenaj sau o roată.

— Acum trecem printr-un reactor de fuziune? întrebă Holden amintindu-și de întrebarea lui Naomi despre expunerea la radiații.

— Nu. Aici se prelucrează minereul. Reactoarele se găsesc în lanțul de insule din cealaltă parte a planetei. Tipii ăștia au construit pentru flexibilitate și redundanță.

— Un geolog mi-a spus că planeta a fost modificată la greu. Și toate astea doar ca s-o transforme într-o centrală energetică?

— De ce nu? Nu le trebuia pentru altceva. Nu-i o planetă deosebit de interesantă, exceptând metalele rare. Ar trebui să te bucuri pentru ceea ce au făcut. Crezi că ai putea avea un

sistem subteran de comunicații care să funcționeze după două miliarde de ani pe o planetă cu activitate tectonică?

Holden amuți o clipă, mulțumindu-se să călărească Miller-botul, care traversa uzina de rafinare a materialelor ce vibra în jurul său.

— E prea mult, zise el în cele din urmă. Nivelul de control asupra mediului este excesiv. Creierul meu nu poate concepe toate astea. Ce i-ar fi putut distruge pe constructorii de aici?

— Ceva mai rău.

Miller-botul se ghemui sub un sistem transportor format dintr-o plasă metalică înfășurată în jurul unei musculaturi pulsatile. Ansamblul păcănea și gemea, în vreme ce o parte a mecanismului încerca să se pună în mișcare, dar restul rămânea nemișcat. Holden își aminti brusc și clar o capră pe care o găsise când era copil. Animalul avea un picior rupt prins într-un gard din sârmă ghimpată, iar celelalte trei picioare împingeau jalnic în pământ, încercând să se elibereze.

— Deci asta-i chestia, spuse Miller-botul fluturându-și cleștii în direcția mecanismului. Chiar aici se află inima acestei lumi. Ea este motivul *existenței* planetei. Și chiar aici, pe undeva, există o pată albă în rețeaua planetară. Un loc de care nu ne putem atinge.

— Și atunci?

— Orice se află în pata aia albă nu provine de aici. Iar dacă-i un glonț, cine a făcut asta a știut să țintească în inimă.

Capitolul 49

Havelock

Havelock se deplasa pe suprafața *Rosinantei* cu cizmele magnetice. În dreapta, soarele – *un* soare, în orice caz – strălucea mai viu decât flacăra unui arzător de sudură. În stânga, cerul era umplut de uriașa curbă înnorată a planetei, dincolo de care se contura Noua Terra. Limita superioară a exosferei era invizibilă dacă se uita în jos, fiindcă gazele erau prea rarefiate pentru că a fi discernute de un ochi uman imperfect. Arcul ei amplu, ce se întindea în fața și în spatele navei, era pur și simplu o formă cenușie pe fondul spațiului. Părea să fie prea aproape. *Era* prea aproape. Își imagina deja fricțiunea nemiloasă sfâșiindu-i combinezonul, sfârtecând nava, cu aerul rarefiat arzându-l mai rău decât o imensă bandă abrazivă. Bulgărele de zgura enorm de fierbinte care fusese una dintre lunile defensive strălucea deasupra, o pată roșie mată printre albul pur al stelelor. Pe rând, tălpile i se lipeau și se desprindeau de blindajul carcasei.

— Cum se prezintă situația? întrebă Naomi.

— Mai bine de atât nu se putea. Însă tare mult mi-ar plăcea să n-am planeta asta chiar așa aproape de mine. Mereu am impresia că încearcă să sară la bătaie.

— Mda, și eu mă gândeam la același lucru.

Tunul defensiv de precizie era o simplă țeavă groasă montată pe o articulație emisferică pivotantă, al cărei exterior metalic era șlefuit oglindă. Gaura din capăt era un punct negru suficient de mic pentru ca Havelock să-l poată astupa cu vârful degetului mic. Proiectilele de tungsten pe care le trăgea erau atât de mici, încât le putea ține în palmă, iar cadența de tragere era de sute de asemenea proiectile pe secundă. Era un dispozitiv de o putere și o complexitate incredibilă, construit să reacționeze mai repede decât un creier uman și cu suficientă forță încât să poată doborî orice ar fi putut amenința nava.

Fără alimentare, nu putea fi folosit decât ca paravan.

Havelock se întinse pe carcasă, atingând metalul doar cu vârfurile cizmelor magnetice. Scoase pușca de la spate, o sincroniză cu HUD-ul costumului și zări câteva stele noi. Roșii pentru milițieni, verzi pentru obiectele pe care le transportau cu ei. *Rosinanta* fremătă sub el și orizontul navei tremură când tunul electromagnetic trase. Câteva dâre albăstrui dansară dinspre lunile defensive de deasupra, marcând traiectoria proiectilului tunului cu violența instantanee a fulgerului. Bărbatul se deplasă câțiva centimetri, pentru a compensa mișcarea navei, se fixă din nou asupra țintelor și deschise frecvența generală.

— Domnilor, zise el, chiar nu-i nevoie să ajungem la așa ceva.

Îi văzu că reacționează. Corpurile le încremeniră și-și roteau capetele încercând să-l localizeze. Nu-i răspunse nimeni. Focaliză asupra lor și mări imaginea. Vizoarele le erau întunecate din cauza soarelui, ceea ce-i făcea anonimi. Dar îi știa pe toți.

— Sincer, de ce? Ce rost are? Nava de jos și toți cei la bordul ei vor muri. Facem tot posibilul pentru a împiedica asta, însă ați făcut și voi calculele, nu? Și ați ajuns la aceleași rezultate. Nu aveți nimic de câștigat. Nu-i decât pură răutate. Nu aveți niciun motiv să faceți așa ceva.

Unul dintre puncte tresări. Probabil că mecanicul-șef vocifera pe frecvența pe care o foloseau acum. Pentru a-i anihila intervenția. Havelock își concentră atenția asupra unuia dintre celelalte puncte. Din unghiul lui îi venea greu să înțeleagă ce era. Un tub de stocare pentru gaze, care avea la capete ansamble complicat din fire și circuite imprimate. Probabil un soi de rachetă artizanală. Ar fi fost inutile dacă TDP-ul în spatele căruia se ascundea ar fi funcționat. Se întrebă dacă mecanicii știau că sistemele defensive ale lui *Rosi* nu mai funcționează ori merseseră pe ghicite. Sau poate că perspectiva propriei morți și ura pe care o aveau față de centurieni îi aduseseră într-un asemenea hal, încât concluzionaseră că preferau să riște moartea decât să accepte ca *Barbapiccola* să supraviețuiască mai mult. Oricum, atitudinea lor era dezamăgitoare.

— Walters? Așa vrei să-ți închei viața? Nu-i asculta. Pe bune, închide radioul. Nu avem niciun motiv să ne grăbim. Crezi că faci ceea ce trebuie?

Erau vizibil mai aproape. Nu accelerau spre el, dar nici nu frânau. HUD-ul lui Havelock calculă imediat. Cam în douăzeci de minute aveau să ajungă la *Rosi*, la *Barb* sau la legătura dintre ele.

— Băieți, ar trebui să încetiniți, spuse el. Încă sunteți oamenii mei și n-aș vrea să rănesc pe niciunul dintre voi.

Cu un păcănit, radioul prinse viață. Vocea mecanicului-șef era groasă, plină de furie și de dispreț.

— Nu încerca să te joci cu noi, trădător ticălos ce ești! TDP-urile amicului tău sunt scoase din funcțiune. Am văzut asta înainte să ieșim. Chiar ne iei de proști? Avem ordine să te aducem pe tine și pe cățeaua aia centuriană înapoi la bordul lui *Israel* și să vă băgăm la bulău.

— Ordine?

— Direct de la Murtry.

„Din cauza jurisprudenței”, gândi Havelock. RCE ar fi putut spune că-și protejase drepturile până în ultima clipă. Moștenirea lui Murtry avea să fie aceea că nu cedase nicio palmă de teren. Nici la sol, nici în spațiu, nici pe câmpul de luptă abstract al legalității. Nicăieri.

Existase o vreme, nu chiar îndepărtată, când Havelock ar fi găsit o formă de puritate chiar și în atitudinea aceea. Acum îi părea ciudată și cam patetică.

— Bine, zise el. Aveți dreptate. TDP-urile nu funcționează, dar n-ați gândit până la capăt. Mă aflu în exteriorul navei. Sunt blindat. Am un HUD integrat și o armă care-l poate atinge pe oricare dintre voi chiar în clipa asta. Și sunteți toți descoperiți. Iar motivul pentru care încă sunteți în viață este că faceți parte din echipa mea și nu vreau să vă fac vreun rău.

Le urmări reacțiile. Era mai puțin decât sperase. *Rosi* fremătă din nou ca urmare când tunul electromagnetic trase și dâre de energie țâșniră dinspre luni, atacând proiectilul. Havelock luă iarăși țintele în cătare. Într-o fracțiune de secundă, alerta HUD-ului căpătă sens. Patru ținte se mișcau. Rapid. Patru rezervoare de gaz accelerau, lăsau în urmă un nor de ceață diafană, pe măsură ce vaporii reziduali pe care-i conțineau înghețau, transformându-se în zăpadă.

— Vezi că ai musafiri, auzi vocea lui Alex.

Havelock ridică arma. Una dintre rachete devie clar de la traiectoria dorită, angajându-se pe o spirală descendentă spre

planetă. Ținti una dintre cele trei rămase și găuri tubul la ambele capete. Racheta artizanală vibră, ca și cum mecanismul de direcție pe care inginerii din *Israel* i-l montaseră în spate se străduia să corecteze cursul, însă pierderea de gaz era prea destabilizatoare. Se ridică și începu să plutească în derivă. Havelock trecu la celelalte două ținte rămase. Nu avea timp să le atingă pe ambele, dar reuși să bage două proiectile în cea care venea direct spre el, încercând să-i elimine încărcătura utilă.

Singurul tub rămas lovi învelișul lui *Rosi* la opt metri în dreapta lui Havelock și lumea deveni alb orbitor. Ceva îl îmbrânci, ceva îl răni, însă auzea în continuare sunetul sistemului radio al costumului, deși înăbușit. Corpul îi părea enorm, de parcă s-ar fi dilatat pentru a umple Universul – sau poate că acesta se micșorase, reușind să încapă în pielea lui. Mâinile îi păreau foarte îndepărtate. Cineva îl striga pe nume.

— Sunt aici, spuse el, și fu ca și cum ar fi auzit o înregistrare cu propria-i voce.

Acum începu să simtă cu adevărat durerea. Pe HUD pâlpâiau avertismente roșii medicale, iar piciorul stâng îi înghețase și refuza să se îndoaie. Stelele se roteau în jurul lui, Noua Terra apăru dintr-odată dedesubt, apoi se ridică și i se roti deasupra capului. Pentru o clipă nu reuși să localizeze *Rosinanta* sau *Barbapiccola*. Poate că nu mai existau. O întrezări totuși pe *Israel*, mult în dreapta, atât de mică, încât ar fi putut-o confunda cu o constelație grupată de stele cețoase. HUD-ul îi mai transmise un avertisment și simți un ac înfigându-se în piciorul drept. Îl cuprinseră frisoanele, însă mintea părea să i se mai limpezească.

— Havelock? se auzi vocea lui Alex.

— Sunt aici, repetă el. N-am murit. Cred c-am fost desprins de navă. Parcă plutesc.

— Te poți stabiliza?

— Nu, nu cred. Costumul pare să funcționeze defectuos. De asemenea, cred că am încasat o grămadă de șrapnele în piciorul stâng și în șold. S-ar putea să sângerez.

— Costumul ți-e etanș? Havelock? Pierzi aer?

Era o întrebare bună, însă simțea că i se ridică stomacul din cauza mișcării în vrie. Dacă voma în cască, situația, deloc strălucită, avea să ajungă extrem de rapid de la prost la foarte

prost. Închise ochii și se concentră asupra respirației până când simți că ar putea să-i deschidă din nou. Când o făcu, își aținti privirea asupra datelor imobile afișate pe HUD.

— Costumul este etanș. Pot respira.

O auzi pe Naomi oftând. Parcă de ușurare. Se simți măgulit. Punctele roșii ale membrilor miliției trecură fulgerător printr-un colț al câmpului său vizual. N-ar fi putut spune dacă se apropiau sau dacă se opriseră. Ceva luminos fulgeră în atmosferă. Tunul electromagnetic trăsese din nou. Planeta se înălță de sub Havelock și dispăru pe deasupra capului său.

— Ține-te tare, *coyo*! auzi vocea lui Basia. Ies acum.

— Las-o baltă, zise Havelock. Băieții din *Israel* n-au doar rachetele alea artizanale. Au și arme. Rămâi înăuntru.

— Prea târziu. Am deschis deja sasul. Trebuie doar să… La naiba, am pus-o!

Havelock se răsuci spre stânga și descoperi în sfârșit *Rosinanta*. Explozia nu-l aruncase atât de departe pe cât crezuse, dar acum plutea în derivă. Cu fiecare respirație, se îndepărta tot mai mult de balonul de aer cu înveliș din metal și ceramică. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să rămână aici, afară, unde corpul i-ar fi supraviețuit navelor. Rezerva de aer în mod sigur n-ar fi durat așa mult. Racheta artizanală lăsase o cicatrice strălucitoare pe învelișul exterior al lui *Rosi*, dar nu părea să-l fi perforat. Nava asta mică era tare.

— Uau! făcu Basia. Trag în mine.

— Întoarce-te în navă, spuse Havelock.

— Imediat. Într-o clipă. Dar unde ai… Aha! Te-am văzut.

Cablul de ancorare îl lovi în brațul stâng, iar gelul țâșni și se întări aproape instantaneu. La prima smucitură, piciorul drept îl făcu să urle de durere. Însă vectorii erau de așa natură, încât îi încetiniră rotirea necontrolată. Punctele roșii ale miliției erau acum mult mai apropiate. Basia risca să fie împușcat. Și mai existau încă opt rachete artizanale.

Rosinanta vibră. Traiectoria tunului electromagnetic străluci în atmosfera înaltă. Să fi trecut oare numai cinci minute? Probabil că ratase vreo două salve. Poate că proiectarea atât de violentă în spațiu îi modificase percepția timpului. Sau le văzuse și uitase.

— Nu mă trage prea repede, zise el. Când o s-ajung acolo, vei avea nevoie de tot atâta energie ca să mă oprești. Te-aș putea doborî.

„Sau zdrobi de fuzelaj”, ezită el să completeze.

— Am trăit în condiții de gravitație scăzută mai mult decât în gravitație normală, spuse Basia pe un ton amuzat. Nu-ți face griji.

Rotindu-se lent, *Rosinanta* se apropie și mai mult. Propria sa mișcare de rotație îi dădea lui Havelock impresia că Universul, nava și corpul său evoluau în realități ușor diferite. Basia era o pată mai întunecată pe cenușiul metalului și ceramicii. HUD-ul îl informă că tensiunea arterială fusese stabilizată. Nu-și dăduse seama că era instabilă. Propulsoarele de poziționare ale costumului tot nu funcționau, dar Basia îi țâșni în întâmpinare înainte să atingă carcasa navei, prinzându-l cu brațele pe după umeri într-o îmbrățișare de urs, în timp ce combinezonul lui Basia îi încetini.

— Trebuie să intri, zise Havelock în timp ce cizma stângă i se fixa de fuzelaj.

— Și eu voiam să-ți spun același lucru, replică Basia. Câte șrapnele ai încasat?

Havelock se uită abia acum la piciorul lui. Costumul era presărat cu petice de material de etanșare de urgență, rezultatul acel puțin douăsprezece găuri.

— Se pare că pe toate.

— Detectez mișcări rapide, interveni Alex.

Havelock se întoarse și ridică pușca, gata să doboare rachetele înainte să ajungă la el sau să moară încercând s-o facă. În câteva secunde le reperă. Punctele verzi nu se îndreptau spre el. Coborau spre planetă. Spre *Barb*.

— Bine, așteptați, zise el.

— Cred că încă trag în voi, spuse Naomi.

Havelock înaintă puțin – piciorul nu-l mai durea atât de mult, fiind surprinzător de amorțit. Mișcarea *Rosinantei* îl împiedica să ținească. HUD-ul îi indică o țintă fixată și el apăsă trăgaciul. Una dintre rachete explodă. Basia era ghemuit, cu mâinile și picioarele lipite de fuzelaj, iar valul de obscenități ce se revărsă dinspre el sună ca o incantație. Havelock încercă să-și miște cizmele magnetice, dar acestea nu reacționară. *Rosi* vibră.

— Echipajul lui *Barb* se pregătește, îi anunță Alex. Primul impact în…

O nouă străfulgerare izbucni sub ei. Havelock simți șocul, care se transmise aproape instantaneu, prin legătură, până la *Rosi* și la cizmele sale. Prin radio, îl auzi pe pilot mormăind.

— Mda, făcu Naomi. Avem o problemă.

Sub ei, *Barbapiccola* începea să se încline. Forța exploziilor era suficientă pentru a-i imprima navei o viteză mică, o basculare atât de lentă, încât aproape că s-ar fi putut spune că nu există. Aproape. Dar nu chiar. Rețeaua legăturii fusese sfâșiată. Două toroane încă rezistau, dar celelalte erau în derivă. Unul fusese tăiat în două, celelalte se desprinseseră probabil din suporturi sau le smulseseră din carcasa navei. Havelock nu știa sigur. Noua Terra era atât de mare sub ei, încât îi umplea câmpul vizual. Îl cuprinse un val de amețeală și avu senzația aproape halucinatorie că planeta era un monstru care se înălța dintr-un ocean imens ca să-i înghită pe toți.

— Alex, zise Naomi, dă drumul cablului.

— Nu! urlă Basia.

— Nu răspunde, spuse Alex. Sistemul de desprindere pare să fie distrus.

Rosi tresări și legătura se întinse, trosnind.

— Încetează focul! strigă Basia. Nu mai trage cu tunul electromagnetic!

— Îmi pare rău, zise Alex. Era pe automat. Acum l-am oprit.

— Mă duc în *Barb*, spuse Basia. Am cu mine echipamentul de sudură. Poate reușesc să fac ceva.

— Nu va merge, zise Naomi. Taie-o pur și simplu.

Barbapiccola deviase cu aproape zece grade față de orbita stabilă pe care o avusese. Se răsturna.

— Nu mă-ntorc, spuse sudorul. Și n-am de gând s-o tai. Trebuie s-arunc o privire.

— Sper că n-ai uitat că vei fi luat la țintă, nu? întrebă Naomi.

— Nu-mi pasă, răspunse Basia.

— Îl acopăr eu, se oferi Havelock. Mă descurc.

— Te poți deplasa?

Havelock aruncă o privire pe datele afișate de HUD. Piciorul sfârtecat era imobilizat și presat pentru a opri sângerarea. Unul dintre propulsoarele de poziție fusese perforat. Aerul pe care-l

respira avea un iz pătrunzător de plastic topit. Cu siguranță nu era un semn bun.

— Nu tocmai, zise el, dar pot să-l acopăr pe Basia. Poate de la trapa exterioară a sasului. Aș putea sta acolo și să trag.

— Grăbește-te, spuse Naomi. Ei continuă să se apropie și în cele din urmă vor ajunge la o distanță de la care ar putea nimeri ceva.

Havelock reuși să-și desfacă cizmele magnetice și se întoarse spre centurian.

— Dacă trebuie să facem asta, atunci hai s-o facem.

Sudorul îi mulțumi bătându-l cu palma peste braț și începu să-l tragă spre partea distrusă a navei. Semnele și punctele luminoase ce trădau locurile afectate de resturile navetei se vedeau peste tot, unite acum de cicatricea lăsată de racheta artizanală. Un fuior de gaze albe se curba în spațiu, dintr-un punct de perforare. Timpul păru să facă un salt înainte și Havelock se trezi în fața ușii exterioare a sasului. Era deschisă, așteptându-l. Punctele roșii indicau că oamenii lui se aflau încă la peste zece minute depărtare. *Barb* era acum deasupra lui, iar planeta și mai sus. Nu mai părea o fiară încercând să-l devoreze, ci un cer înnorat prăbușindu-se peste el pentru a-l strivi.

— Ești în regulă? întrebă Basia. O să te descurci?

— Nu mor eu din asta, răspunse Havelock și înțelese imediat cât de nepotrivite îi fuseseră cuvintele. Sunt în regulă. Cam buimac, dar tensiunea arterială e stabilă.

— Bine. Mă-ntorc imediat. Nu-i lăsa pe nemernicii ăia să facă și mai multe belele.

— O să fac tot posibilul, zise el, dar Basia se lansase deja de-a lungul legăturii.

Havelock își verifică pușca și HUD-ul. Mai trebuia să compenseze rotirea lentă a lui *Rosi*, dar reperă prompt punctulețele roșii.

— Bine, băieți, zise el. V-ați făcut înțeleși. Acum hai să vă mai tai elanul. Mai este timp. Nu vreau să rănesc pe nimeni.

Cuvintele erau suprarealiste. Ca o poezie din alt veac. O litanie pentru aplanarea conflictului. Nimeni nu înțelegea cu adevărat că rolul unui șef de securitate era, în esență, să controleze situația câteva minute în plus, oferindu-le tuturor celor implicați în criză răgazul necesar pentru a mai reflecta un pic. Amenințarea cu violența reprezenta doar un instrument

dintre multe altele, obiectivul nefiind agravarea situației. Dacă exista cea mai mică șansă, situația nu trebuia lăsată să se înrăutățească. Își dădu seama că, din punctul acela de vedere, Murtry nu era într-adevăr deloc potrivit pentru așa ceva.

HUD-ul indică un obiect ce se deplasa cu rapiditate. Un proiectil sau un meteor lent. Având în vedere situația, probabil era un proiectil. Un altul se deplasa pe o traiectorie ce trecea pe lângă Basia. Și primul avea să-l rateze, totuși el nu urma să se bucure multă vreme de norocul acela.

— În regulă, spuse Havelock ridicându-și pușca. Număr până la zece, după care voi face o gaură în oricine încearcă să se mai apropie. O să încerc să vă dezactivez costumele, dar nu vă promit nimic.

Punctele roșii își continuară traiectoriile.

Era foarte ciudat. Străbătuse atâta cale, înfruntând tot felul de pericole, iar acum cădea încet-încet spre o planetă și se zbătea să mai smulgă câteva minute sau ore de viață. Însă cel mai mult îl îngrijora faptul că trebuia să tragă asupra altor oameni.

Capitolul 50

Elvi

Căruciorul, conceput pentru teren accidentat și expediat pe o planetă fără drumuri, nu se deplasa lin, dar se mișca iute, iar urletul generatorului și huruitul motoarelor ajunseseră să creeze un fel de zgomot alb pe care creierul lui Elvi nu-l mai băga în seamă după primele ore, lăsând-o într-un fel de muțenie. În jur, ruinele de pe Noua Terra se înălțau și apoi rămâneau în urmă. Furtuna care măturase First Landing se abătuse și asupra altor zone. Toate peisajele pe care le străbăteau fuseseră spulberate și acoperite de ape, dar rămăseseră fascinante. Încă erau frumoase.

O pădure de corpuri roșii subțiri, ceva între trunchiuri de copaci și ciuperci gigantice, se întindea de o parte și de alta, iar roțile căruciorului lăsau urme de pneuri peste carnea lor. Creaturi zburătoare nu mai mari decât palma ei cu degetele rășchirate îi urmau de ore întregi, atrase de zgomotul sau de mișcarea jetului de hidrocarburi atmosferice. Femeia se întrebă cum de supraviețuiseră dezastrului planetar niște creaturi atât de fragile. Când se înnoptă, trei coloane mari de puncte luminoase se înălțară în aer, ca niște zgârie-nori făcuți din licurici. Nu știa dacă erau organisme ca șopârlele mimetice sau creații de felul fluturilor ei. Un animal imens, masiv ca un elefant, dar segmentat ca o omidă, zăcea mort și putrezea pe coama unei coline joase. Niște structuri ca două rânduri de coaste îmbucate erau vizibile pe flancuri și numeroși hoitari de dimensiunea unor țânțari zburau în jurul lui, învăluindu-l ca o ceață. O structură argintiu și albastru se ridică dintr-o baltă de apă de ploaie cenușie, se prăbuși, după care se ridică iar. Putea fi orice, însă nu văzu în comportamentul ei decât o joacă. O bălăceală. Era singura explicație pe care o găsi, pentru a nu solicita o oprire în vederea cercetării fenomenului.

Străbătură o biosferă – sau două, poate trei –, care o tachina, ademenind-o. Îi părea rău că nu văzuse totul înainte de furtună. Acum nu putea decât să ghicească ce existase înainte și să vadă

ce supraviețuise. Se consolă cu gândul că ceva era mereu valabil: natura în sine însemna un lanț nesfârșit de crize, distrugeri, adaptări și înfloriri, urmate de noi cataclisme. Ceea ce se întâmplase pe Noua Terra reprezenta un caz singular și concret, însă modelul din care făcea parte părea să se aplice pretutindeni și poate întotdeauna. Chiar și extratereștrii care creaseră artefactele, protomolecula, inelele suferiseră un colaps imens, la scară cosmică.

În zori, ei trei împărțiră mâncarea pe care o mai aveau. Le rămânea suficientă apă pentru câteva zile, însă aveau să sufere de foame, după care vor încerca probabil să găsească ceva digerabil. Și nu vor găsi și vor muri. Decât dacă Holden reușea să pună în funcțiune reactoarele și să largheze ceva din nave. Un canion cu pereți abrupți le bloca trecerea. Secole de eroziune expuneau straturi de roci regulate și uniforme ca paginile unei cărți. Sistemul de navigare al căruciorului avu nevoie de o jumătate de oră pentru a găsi un pasaj care le permise să coboare și să urce din nou pe partea opusă.

Când remarcase cât de norocoși erau că nu întâlniseră un lanț muntos, Fayez izbucnise în râs.

— Ar fi nevoie mai întâi de plăci tectonice, zise el. Planeta asta n-are munți, are tivuri.

Niciunul dintre ei nu vorbea prea mult, deoarece vacarmul căruciorului acoperea orice vorbă care nu era strigată, însă chiar dacă mergeau în tăcere, ea nu avea impresia că Amos Burton ar fi deschis gura – își petrecuse ziua și jumătate de călătorie stând în față, așezat turcește, cu ochii în terminal sau fixând linia orizontului. Elvi avu impresia că percepe în trăsăturile sale o neliniște tot mai mare, o îngrijorare pentru Holden, pentru navele de deasupra lor și pentru planeta pe care se aflau, însă era posibil și ca ea să-și proiecteze asupra lui propriile sentimente. Uriașul avea genul acela de chip.

În unele locuri, urmele celuilalt cărucior – cu care se deplasau Murtry și Wei – se îndepărtau de traseul lor. Uneori se pierdeau în noroiul moale sau dispăreau în timp ce traversau vaste întinderi stâncoase. Însă reapăreau mereu, iar amprenta dublă a pneurilor se îndrepta spre nord, spre sălbăticie. Farurile dezvăluiră un șir de organisme galben pal, asemenea unor melci, strivite de roțile căruciorului urmărit. Aerul era mai rece, fie din cauză că se îndreptau spre nord, fie pentru că stratul de

nori permanent împiedica energia solară să ajungă la suprafața planetei. Elvi ațipise atât cât îi permitea golul din stomac, cu capul pe coapsele lui Fayez, după care schimbară rolurile și pozițiile. Ea se visase pe Pământ, unde încerca să dirijeze o livrare de pizza pe holurile laboratorului de la universitate. Se trezi cu convingerea că ceva se schimbase, însă îi luă ceva timp până să-și dea seama despre ce era vorba. Căruciorul amuțise. Se ridică, frecându-se la ochi.

Celălalt vehicul se afla în lumina farurilor, plin de noroi și cu zgârieturi pe o parte, cu care se frecase de ceva mai dur decât aliajul caroseriei. Amos coborî și-l ocoli de două ori, încet, cercetând mai întâi vehiculul, apoi scrutând întunericul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Totul e-n regulă?

— Le-au crăpat motoarele, răspunse Amos și urcă în spatele vehiculului. S-a depus noroi pe osii și nu l-au curățat. Au plecat mai departe pe jos.

— Ne apropiem de Holden?

— Da, spuse Amos ridicându-și terminalul. Ăsta a fost ultimul semnal. Scurt, dar suficient pentru o localizare destul de bună a poziției lui. Ne vom îndrepta spre el și sperăm să apară curând din nou. Harta nu avea vreo scară, însă existau două indicatoare – unul pentru ei și celălalt pentru căpitan. Dacă nu mă înșel, ne apropiem de sfârșitul călătoriei. Și în continuare avem un vehicul. De aici încolo ar fi bine să vă-ntindeți pe platformă.

— De ce? întrebă Fayez.

— În caz că ei ar decide să tragă, zise bărbatul pornind generatorul.

În vuietul ce urmă, Elvi nu crezu că Amos îl auzise pe Fayez spunând:

— Bine. E logic.

Dar îl auzise.

Erau încă primele ore ale dimineții – perioada lungă dintre miezul nopții și zorii zilei –, când ajunseră la structură. La început fu doar o scânteiere în beznă, ca un petic de cer înstelat. O vreme, Elvi crezu că era o spărtură în nori. Dar cu cât se apropiau mai mult, cu atât devenea mai clar că era cu totul altceva.

În întuneric, detaliile erau greu de distins, însă ansamblul părea să aibă aceeași arhitectură aproape organică cu ruinele de la First Landing, dar la o scară de două ori mai mare. Femeia

avu sentimentul că se află la marginea uneia dintre enormele zone industriale devastate de pe coastele de vest ale Europei, un loc în care ceva cutremurător de imens își făcuse cândva simțită puterea și din care nu mai rămăsese decât carapacea. Când primii fulgi dintr-o zăpadă spălăcită căzură învârtejindu-se în lumina farurilor, Elvi avu impresia că era cenușă.

— Mergem acolo? întrebă Fayez.

— Cred că da, răspunse Amos. De două ore nu mai știm care-i poziția căpitanului, iar în punctul ăla l-am localizat ultima oară. Probabil că după ce intri acolo, semnalul se pierde.

— Sau poate l-a devorat chestia aia, zise geologul. Ar fi putut pur și simplu să-l devoreze.

— Căpitanul ar fi cam greu de digerat, replică Amos.

Căruciorul începu să înainteze, îndreptându-se spre ultima poziție cunoscută a lui Holden. Steiuri negre impresionante se înălțau din sol, iar unele se răsuceau, urmărindu-le trecerea. Ninsoarea se înteți, lipindu-se de sol și de cărucior, totuși structura rămânea curată, fiindcă fulgii albi se topeau instantaneu. „E caldă”, gândi Elvi, fără a-și putea explica de ce-o tulbura atât de mult ideea aceea.

Căruciorul trecu pe sub o arcadă ce se înălța la zece metri și intră în structura propriu-zisă. Ninsoarea se opri. În jurul lor, pereții străluceau, umplând spațiul cu o lumină blândă, fără umbre. Aerul era mai cald, încărcat cu un iz acru și puternic, ca vaporii de alcool, dar mai agresiv. Căruciorul se deplasa când în dreapta, când în stânga, în căutarea ultimelor urme evanescente ale mirosului electric al lui Holden. Amos decuplă funcționarea automată și preluă controlul direct. O vreme căile de acces fură în curbe și în bucle, după care se lărgiră, deschizându-se. Plafonul se pierdea în beznă, iar tuburi lungi care puteau fi conducte sau elemente ale unui sistem vascular se ridicau din sol și se întindeau laolaltă spre interior, înainte, spre inima funcțională a locului. Căruciorul încetini. Amos își luă pușca de pe platforma din spate și trase. Detunătura răsună, stârnind ecouri.

— În ce tragi? întrebă Elvi.

— Nu în ceva anume, spuse Amos ridicând din umeri. Mă gândeam doar să fac *zgomot.* Duse palmele pâlnie la gură și începu să strige: Căpitane! Ești acolo? *Holden*!

— Ești sigur că se află aici? întrebă Fayez.

— Nu, recunoscu Amos, după care continuă să strige: Căpitane!

O siluetă ieși din spatele unei mașinării imense, la vreo cincizeci de metri în fața lor. Avea dimensiunea și forma unui om, iar Elvi se simți o clipă dezorientată de o apariție ce părea complet nelalocul ei. Amos strânse și mai tare arma în mâini, îndreptând-o spre silueta respectivă. Aceasta rămase nemișcată, cu picioarele depărtate și cu mâinile pe lângă corp, în timp ce vehiculul se apropia. Când ajunse la zece metri de ea, Amos opri generatorul.

— Salut, zise bărbatul cu o voce prietenoasă, dar lipsită de sinceritate.

— Salut și ție, răspunse Wei ridicându-și bărbia.

Amos sări din cărucior, ținând în continuare pușca în mână, de parcă ar fi uitat de ea. Elvi se uită la Fayez, care ridică din umeri. Ea coborî și înaintă încet, cu pași mici. Puse o mână pe pneul din față, care-i încălzi palma o clipă, după care se răci.

— Ce faci aici? întrebă Amos.

— Îmi fac treaba, răspunse Wei, arătând cu un gest al capului vasta structură ce se înălța în jurul lor. RCE deține de drept toate astea. Mă asigur că nu încalcă nimeni proprietatea.

— Te referi la căpitan.

— Mă refer la oricine, spuse Wei pe un ton mai dur.

— Păi, dacă m-ai întreba, e un loc îngrozitor de urât.

— Așa-i.

— Chiar o s-ajungem la asta? Cred că ar fi mult mai bine ca eu să-l recuperez pe Holden, tu pe Murtry, apoi să vedem dacă nu există vreo modalitate ca doamna de colo să găsească pe sfera asta de noroi ceva care să conțină alcool.

— Mda, ar putea fi bine. Dar eu sunt de pază.

Fayez apăru din spatele lui Elvi, cu brațele încrucișate la piept și pe chip i se citea o expresie de epuizare.

— Deci așa stă treaba, zise Amos. Mda, Holden e pe acolo pe undeva și-mi imaginez că Murtry a intrat să-l caute.

— Posibil.

— Deci dacă mă-ntorc în cărucior și plec mai departe…

— Nu face asta, Amos. Am ordin să nu las pe nimeni să intre. Vă urcați și faceți cale întoarsă, ca să n-avem probleme. Dacă-ncerci să intri pe proprietatea RCE, voi fi nevoită să te-mpușc.

Amos își frecă pielea capului cu mâna stângă. Pușca din dreapta părea dintr-odată cumva mai mare. Ca și cum amenințarea cu violența îi sporea importanța, iar importanța îi dădea mai multă greutate. Elvi își dădu seama că începuse să respire convulsiv și, preț de o clipă, avu senzația că în aer se schimbase ceva. Însă nu era decât efectul fricii.

— Căpitanul se află acolo încercând să repună în funcțiune reactoarele, spuse Amos.

— Înseamnă că încalcă proprietatea și va trebui să plece.

Atitudinea lui Wei se înmuie un moment, iar când vorbi din nou, avea un fel de tristețe în glas. Nu chiar tristețe, dar ceva asemănător.

— Când e timpul să-ți faci bagajele, există modalități mai rele decât să mori la datorie.

Amos oftă și Elvi îi văzu umerii gârbovindu-se.

— Cum vrei, zise el ridicând pușca.

Detunătura veni din spatele lor, iar Amos căzu în față.

— La pământ! strigă Murtry din spatele lor.

Elvi se ghemui imediat, cu un gest reflex. Fayez se împingea în ea dintr-o parte, lipind-o de pneul căruciorului. Pușca bubui în același timp în care răsună pocnetul unui pistol. Elvi riscă și aruncă o privire – o zări pe Wei întinsă la pământ, cu brațele depărtate. Amos încerca să se ridice în genunchi. Stătea cu spatele la ea și avea sânge pe gât, dar nu-și dădea seama de unde provenea. Murtry trecu pe lângă Elvi și trase cu pistolul de două, de trei, de patru ori. Văzu armura lui Amos tresărind sub impactul fiecărei lovituri. Murtry nu rata. Țipătul pe care-l scoase ea însăși îi păru ciudat de ascuțit și lipsit de demnitate.

Murtry dădu ocol căruciorului în momentul în care Amos se întoarse spre el cu un urlet. Pușca lui trase de trei ori, trei detunături asurzitoare; Murtry se clătină, dar nu căzu. Următorul glonț făcu să țâșnească un jet de sânge din coapsa lui Amos, iar uriașul se prăbuși. Murtry coborî pistolul și tuși.

— Doamnă Okoye. Domnule Sarkis, spuse el.

Platoșa ce-i acoperea pieptul îi era sfărâmată. Dacă n-ar fi purtat-o, rafala lui Amos i-ar fi scos inima prin spatele cutiei toracice.

— Trebuie să recunosc că sunt dezamăgit de decizia voastră de a veni aici. Și de compania pe care ați ales-o.

Amos respira convulsiv, neregulat. Murtry se apropie de el fără grabă și, cu vârful piciorului, îi împinse pușca în lateral. Metalul fâșâi pe materialul ciudat, chitinos, ce acoperea podeaua.

— Ai tras în el, zise Fayez.

— Firește că am tras. Amenința viața unuia dintre oamenii mei, spuse Murtry ducându-se la Wei. Apoi oftă. Singurul meu regret este că n-am reușit să-i salvez viața sergentului Wei.

Lacrimile îi umplură ochii lui Elvi, scuturată de hohote de plâns. Amos ridică o mână. Îi lipseau degetul mare și arătătorul, iar culoarea roz a osului se zărea prin sânge. Elvi își îndepărtă privirea.

— Despre ce vorbești? întrebă Fayez cu o voce tremurătoare.

— Domnule Sarkis, vrei să mai adaugi ceva? zise Murtry schimbând încărcătorul.

— Tu ai înscenat toată chestia asta. *Totul*. Ai plasat-o pe Wei acolo pentru a-l distrage pe Amos și l-ai împușcat pe la spate. Nimic nu s-a petrecut întâmplător și ai făcut tot posibilul, iar sărmana Wei… Ești *responsabil* de toate astea!

— Dacă domnul Burton aici de față ar fi făcut ceea ce i-am cerut să facă și ar fi părăsit zona…

— Încerca să ne salveze! strigă Fayez.

Roșu la față, făcu un pas înainte, cu pumnii strânși pe lângă corp. Murtry își ridică spre el ochii, în care se citea ceva mai puțin decât un interes politicos.

— El și Holden încearcă să ne salveze! Pe tine, pe mine, pe Elvi… pe toată lumea. Iar *tu* ce naiba faci?

— Protejez bunurile și drepturile companiei Royal Charter Energy. Ceea ce *nu* fac, și sper că-nțelegi asta, este să mă-nvârt în cerc cu scula în mână, plângându-mă că nu mai contează nimic pentru că oricum vom muri. În momentul în care ne-am îmbarcat în *Edward Israel*, știam toți că s-ar putea să nu ne mai întoarcem. Exista un risc pe care ți l-ai asumat, deoarece însemna că-ți poți face treaba. La fel și în cazul meu.

— Ai ucis-o pe Wei! îi strigă Fayez.

Elvi puse o mână pe umărul lui, dar bărbatul se scutură, îndepărtând-o.

— A murit din cauza ta!

— Acum a fost rândul ei, mai târziu va veni și rândul meu. Dar până atunci mai am câteva lucruri de făcut.

Șeful securității își verifică arma și se uită în jos spre Amos Burton, care-l fixa cu o privire plină de ură. Murtry ridică arma, îndreptând-o spre fața însângerată a bărbatului. „Nu te uita”, gândi Elvi. „Nu privi ce se-ntâmplă. Uită-te în altă parte”.

Fayez îi trase un pumn în nas lui Murtry. Gestul se dovedi atât de rapid și de stângaci, încât, pentru o clipă, Elvi nu crezu că se întâmplase cu adevărat. Văzu expresia din ochii lui Fayez, care se măreau pe măsură ce înțelegea ce făcuse, apoi determinarea lui de a repeta lovitura. Murtry renunță la Amos și îndreptă arma spre geolog, care se aruncă asupra lui urlând. Murtry se împletici și făcu un pas înapoi, dar nu căzu.

— Elvi! strigă Fayez. Fugi!

Femeia făcu un pas în față. Amos se zvârcolea pe jos, sângele curgându-i de undeva din costum. Un rânjet îi dezvelea dinții înroșiți.

— Fugi! urlă Fayez.

Marile ziduri cenușii se înălțau în jurul lor. Stele false străluceau. Femeia nu putea să respire. Făcu un pas ezitant în față. Apoi încă unul. Se simțea de parcă s-ar fi mișcat printr-un gel invizibil, fiind nevoită să forțeze fiecare mișcare. „Din cauza șocului”, își spuse. „Sunt în stare de șoc. Sunt oameni care mor din pricina asta, nu-i așa?” Își aminti o fază cu Fayez, care, clătinând din cap, îi zisese: *Da*, *sigur*, *încă o scuză ca să te duci să stai de vorbă cu Holden*.

Holden. Trebuia să-l găsească pe Holden. Mai făcu un pas, apoi încă unul. Și deodată alerga, cu brațele și picioarele făcând mișcări coordonate, în timp ce icnete animalice i se revărsau dintre buze. Undeva în spatele ei, un pistol trase de două ori, apoi a treia oară. Nu se uită în urmă. Întreaga ei ființă se concentra doar în față, de-a lungul venelor largi și întunecate ale structurii, spre locul în care convergeau.

Elvi alerga.

Capitolul 51

Basia

Basia întinse mâna pentru a atinge legătura, care vibră ca o ființă vie sub degetele înmănușate.

— Alex, făcu Naomi aproape strigând pe canalul de comunicare generală, îți trimit un program de propulsie. Trebuie să menținem cablul ăla cât mai întins până-l taie Basia, altfel *Barb* ne face bucăți ambele nave.

— N-am de gând să-l tai, repetă sudorul, dar nu-i răspunse nimeni.

Verifică dacă microfonul era deschis.

— Unu, spuse Havelock încheindu-și numărătoarea inversă. S-a terminat timpul, băieți.

Basia n-ar fi putut spune dacă amenințările lui aveau vreun efect. HUD-ul său continua să afișeze liniile roșii ale tirului în desfășurare. Le ignoră.

Deasupra lui, *Rosinanta* începu să se deplaseze și aprinse propulsoarele de manevră rămase în funcțiune ca răspuns la rotația lentă a *Barbapiccolei*, încercând cu disperare să evite slăbirea cablului. Erau două nave masive, fiecare rotindu-se pe axe diferite, și cablul putea să treacă de la slăbire la o tensionare de mii de tone suficient de rapid încât să poată smulge suporturile de pe nave și, odată cu ele, o halcă din structura navelor.

— Basia, zise Naomi cu voce blândă, nu ai prea mult timp la dispoziție. Știi că treaba asta se termină la fel, indiferent de situație.

— Verific legătura cu *Barb*, răspunse el.

Suportul era distrus, o încurcătură de metal contorsionat și cablu destrămat. Bucăți din carcasă fuseseră smulse de suporturile dislocate, iar cele rămase erau întinse și flexate cu fiecare girație a navei. Basia încercă să calculeze tensiunea din plasă și din cablu, dar nu reuși. Dacă ansamblul s-ar fi smuls dintr-odată, probabil că ar fi fost tăiat în două. Dacă l-ar fi tăiat, ar fi trebuit ca Alex să-l slăbească mai întâi.

— Nu-l tai, spuse el din nou, mai mult pentru sine decât pentru altcineva.

Tăierea însemna s-o lase pe *Barb* să pornească în derivă spre straturile superioare ale atmosferei, unde să se facă bucăți și să ardă. S-o lase pe Felcia să ardă. Alex îi promisese că nu va lăsa să se întâmple asta.

Două linii roșii se întinseră de-a curmezișul HUD-ului, iar cuvintele PERICOL IMINENT pâlpâiră scurt. Basia nu cunoștea întru totul jargonul militar, însă ghici sensul avertismentului. Se propulsă în jurul suportului și se puse la adăpost. În bezna ce acoperea distanța dintre *Israel* și *Barb*, doisprezece bărbați în costume spațiale echipate cu propulsoare se îndreptau spre el. Mai aveau și câteva dintre rachetele lor artizanale.

— Băieți…, zise Havelock cu o sinceră tristețe în glas.

— Havelock! strigă Naomi. Dacă-i lași pe nenorociții ăia să-l împuște pe Basia, să nu te mai întorci în nava mea.

— Am înțeles, spuse Havelock mâhnit.

Unul dintre cei doisprezece atacatori începu să se rotească în momentul în care un jet de gaz țâșni din sistemul său de propulsie. Bărbatul continuă să se răsucească, îndepărtându-se grabnic de ceilalți.

— Unul dintre voi ar trebui să se ducă să-l recupereze, zise Havelock. I s-a bușit sistemul de propulsie.

Aproape imediat ce termină de spus asta, doi dintre atacatorii rămași se îndreptară spre bărbatul aflat în dificultate, îndreptând spre el armele de lansare a cablului de ancorare.

— Havelock, tâmpitule, se auzi vocea lui Koenen pe frecvența deschisă, pe care putea fi auzit de toată lumea, o să-mi facă mare plăcere să te calc în picioare, să te zvânt în bătaie.

El și echipa lui deschiseră focul asupra poziției lui Havelock, aflat în sas, forțându-l să se pună la adăpost.

Acum, că nimeni nu-i mai acorda atenție, Basia își luă răgaz să cerceteze pentru o clipă starea suportului.

— Naomi, îți trimit prin sistemul de comunicare imagini cu pagubele produse.

— Basia, eu…, începu femeia.

— Ajută-mă să rezolv problema, o întrerupse el. Dacă *Barb* mai are cablu, îl pot reatașa aici, în timp ce Alex ne-ar putea ajuta să nu pierdem complet legătura rămasă.

— Basia, spuse Naomi, cu vocea ei blândă și tristă, chestia aia nu poate fi reparată. *Barbapiccola* e pe ducă. N-are nimeni nimic de câștigat dacă ne ducem și noi în același timp cu ea.

— Nu pot s-accept asta! îi strigă Basia suficient de tare încât difuzoarele propriului costum să-i distorsioneze vocea. Trebuie să existe o soluție!

Combinezonul îi transmise un semnal de avertizare, iar el reuși să se pună la adăpost la timp pentru a evita o salvă de proiectile ce ricoșară din fuzelaj, lăsând dâre strălucitoare în metalul mat. Unul dintre cei nouă atacatori rămași își ridică dintr-odată brațele, ca și cum s-ar fi predat, după care rămase nemișcat, rotindu-se încet spre *Barbapiccola*.

— Williams e scos din luptă, zise mecanicul-șef. Tocmai ai ucis un angajat RCE. O să arzi în iad pentru asta, Havelock.

— Știi ceva, Koenen? Ia mai du-te-n mă-ta! răspunse Havelock pe un ton surd, dar încărcat pentru prima dată de o adevărată furie. Tu ești vinovat de escaladarea conflictului ăsta. Eu chiar nu mi-am dorit să se întâmple nimic din toate astea. Retrageți-vă. Marwick, ia-ți oamenii de-aici! Nu lăsa ca situația să se agraveze și mai mult!

O altă voce, a unei persoane mai vârstnice, mai tristă, răspunse pe frecvența radio:

— Ăia nu-s oamenii mei, domnule Havelock. Știi la fel de bine ca mine că n-am nicio autoritate asupra echipei expediționare.

— Așa-i, nenorocitule, se auzi vocea mecanicului-șef. Acționăm la ordinele lui Murtry, șeful securității.

În timp ce Havelock, Marwick și mecanicul-șef se certau, Basia încetă să-i mai asculte. Nu conta dacă ajungeau sau nu la o înțelegere. Dacă Havelock avea sau nu să ucidă mai mulți dintre ei. Nici dacă Marwick își va impune sau nu autoritatea. Nimic din toate astea nu schimba câtuși de puțin adevărata problemă a sudorului. Fiica lui se afla într-o navă ce se rotea încet scăpând de sub control și pierzând altitudine. Iar la un moment dat va pătrunde în atmosferă suficient de mult încât să întâmpine o rezistență apreciabilă, ceea ce ar încetini-o, făcând-o să cadă și mai mult în aerul ucigaș, pentru ca la scurt timp după aceea să ardă, sfârșind calcinată. *Rosinanta* nu putea s-o salveze. Îl copleși un sentiment de neputință și de amărăciune, dar își impuse să nu plângă. N-ar mai fi putut să vadă nimic cu lacrimile în ochi. Trebuia să existe o altă modalitate.

— Basia, se auzi vocea lui Naomi pe un canal privat.

Își dădu seama că fusese trecut pe altă frecvență, fiindcă discuția vehementă dintre Havelock și cei din RCE se întrerupse brusc la jumătatea unui cuvânt.

— Basia, am de gând să-ți scot fiica de acolo.

— Poftim?

— Sunt în legătură cu căpitanul *Barbapiccolei*. I-am explicat situația. Mă rog, nu-i foarte încântat, dar înțelege. Alex ți-a promis că dacă navele vor pierde altitudine, Felcia va fi adusă în *Rosinanta*. Ne vom ține promisiunea.

— Cum? întrebă Basia.

Ținând cont de felul în care evoluau cele două nave, nici măcar nu-și putea imagina cât de periculoasă ar fi fost o încercare de andocare. Tuburile de andocare fuzelaj la fuzelaj erau flexibile, dar nu atât cât ar fi trebuit.

— În clipa asta ei o duc în sas. O vor echipa cu un combinezon de ieșire în spațiu și o vor trimite la tine. Va trebui s-o aduci în *Rosinanta*, apoi... să tai cablul.

Ceva legat de tubul de andocare îi rămase în minte. *Rosinanta* nu se putea amara de *Barbapiccola* pentru a scoate echipajul condamnat, dar un costum spațial era, în fond, doar o bulă de aer menită să-l țină în viață pe cel care-l purta.

— Tubul de andocare, spuse el. Există o modalitate de a-l sigila la ambele capete? L-am putea fixa de *Barb*, să-l închidem ermetic cu niște oameni înăuntru, după care să-l deplasăm până la *Rosi*.

— Ar trebui să-l detașăm de sas, zise Naomi.

Altă rafală de proiectile lovi suportul cablului în timp ce vorbea, ca pentru a-i puncta vizual cuvintele. Încă unul dintre mecanici o porni rotindu-se în derivă, cu propulsorul găurit în două locuri. Naomi continua să vorbească, însă Basia n-o asculta.

— Dar sasurile de urgență? întrebă el. Cele de tip bulă din plastic gonflabilă, știi? Sunt concepute pentru a reține atmosfera și a furniza oxigen.

— Trebuie atașate de ceva, spuse Naomi.

— Dar dacă le-am atașa unul de altul? Etanșare la etanșare?

Naomi tăcu o clipă îndelungată. Când vorbi din nou, rostea cuvintele lent, cu măsură. De parcă ar fi continuat să reflecteze asupra lor în timp ce vorbea.

— O bulă de supraviețuire…

Basia știu că revenise pe frecvența generală, deoarece recepționa din nou în difuzoare disputa lui Havelock.

— Domnilor, avem o idee. Vom scoate echipajul *Barbapiccolei* cu ajutorul unei capsule de evacuare formate din două sasuri sigilate între ele. *Rosi* are doar unul, dar dacă *Barb* are și ea unul…

— Faci mișto de mine? se auzi o voce nouă, pe care Basia o recunoscu – era căpitanul navei centuriene. Pe al nostru cred că l-a făcut cineva bucăți pentru a meșteri un alambic chiar înainte să trecem de inelul *pinche*.

— Avem destule dintr-astea, zise Havelock. *Israel* a venit aici cu de toate, în cantități excesive. Pariez că avem vreo douăzeci în stoc.

— Asta-nseamnă zece bule, spuse Basia. Destul pentru a transporta tot echipajul pe o distanță scurtă.

— Căpitane Marwick, interveni Koenen, nu le puteți da acestor oameni echipamente RCE vitale.

— Marwick, zise Havelock, nu lăsa să moară mai bine de o sută de oameni nevinovați din cauza idioților ăștia. Nu face asta.

— Ah, la naiba! Și ce-o să-mi facă? Îmi vor rezilia contractul? răspunse Marwick, după care oftă adânc. *Israel* va proceda la transferul bulelor de evacuare. O să pun imediat echipa la treabă, să înceapă să le sigileze.

— Căpitane, mârâi mecanicul-șef, noi acționăm aici conform ordinelor directe primite din partea șefului de securitate Murtry, și anume să dezactivăm nava squatterilor. Nu le vei acorda niciun ajutor.

— Ești atât de ticălos! izbucni Havelock. Chiar ai înnebunit de tot?

— Voi lua la țintă *orice* încercare de a…, începu Koenen, dar se opri.

Cablul de lângă Basia se întinse mai să smulgă din fuzelajul lui *Barb* cele câteva legături rămase. Mai jos, proiectilul lansat de tunul electromagnetic se năpusti peste Ilus, urmărit în cădere de tirurile lunilor defensive. Unul dintre punctele roșii inamice de pe HUD-ul lui Basia dispăru.

— Îmi pare rău, făcu Alex cu accentul său, însă mult mai tărăgănat decât îl auzise Basia vreodată. E din vina mea, dar

individul ăla mă călca pe nervi și a trebuit să trag. Voi avea probleme?

Urmă un lung moment de tăcere, curmat de căpitanul Marwick:

— *Israel* a pornit.

Le luă aproape trei ore să asambleze și să transfere bulele de evacuare improvizate din *Israel*. Basia urmărea trecerea timpului numărând rezervele de oxigen folosite. Refuza categoric să se întoarcă în *Rosinanta* până când fiica lui nu va fi părăsit cargobotul centurian. Alex slăbise oarecum legătura prin impulsuri atent calculate imprimate de propulsoare, iar Basia tăiase cablul. Nu mai exista niciun motiv ca navele să rămână conectate.

Unul câte unul, mecanicii din echipa expediționară din *Israel*, transformați într-o miliție de amatori, luară legătura cu Havelock și-și cerură scuze pentru modul în care situația scăpase de sub control. Cei mai mulți dădeau vina pe mecanicul-șef. Indiferent dacă era sau nu întru totul responsabil de escaladarea conflictului, Basia avea convingerea că istoria nu-i va păstra o amintire plăcută. Unul dintre mecanici recunoscu că el fusese cel care trăsese racheta în *Barbapiccola* și se oferi să-l ajute pe Basia să repare pagubele produse. Iar Basia îl asigură că-l va ucide dacă va încerca. În cele din urmă fură de acord să-și respecte tacit părerile diferite.

Chiar și după ce sasurile de urgență reconfigurate ajunseseră la destinație, echipajul *Barbapiccolei* și coloniștii aflați la bord mai avură nevoie de două ore pentru a încărca rezervoarele de aer și a-i închide ermetic pe toți în interior. În momentul acela, computerele *Rosinantei* indicau că nava pătrundea deja în straturile superioare ale atmosferei. Timpul expirase.

Acum, Basia plutea deasupra ușilor uriașe ale calei *Barbapiccolei*, așteptând să se deschidă și să-i elibereze fata.

O linie de lumină albă tranșă partea laterală a imensului cargobot. Apoi, încet, pe măsură ce ușile culisară depărtându-se tot mai mult, apăru cala enormă a navei. Pe fundalul a mii de tone de minereu de litiu brut pluteau zece bule ușor translucide. Cineva declanșă de la distanță deschiderea sasului calei și aerul din interiorul *Barbapiccolei* se năpusti în exterior, împingând ușor bulele în afara navei.

Acestea pluteau pe o traiectorie ascendentă, îndepărtându-se de planetă, pungi rotunde cu aer ce adăposteau vreo douăsprezece persoane, poate mai multe, învăluite de ceața înghețată a ceea ce fusese cândva atmosfera navei lor. Steaua lui Ilus apăru la limbul planetei, luminând bulele din spate și transformându-i pe oamenii din interior în siluete negre, uimitor de bine conturate pe pereții din plastic translucid. Ca niște decupaje din carton luminate din spate de un reflector.

Basia își aminti dintr-odată de o baie pe care i-o făcuse lui Jacek, când era bebeluș, în chiuveta de la bucătărie, iar băiețelul trăsese un vânt în apă, stârnind o explozie de bășicuțe ce se ridicaseră pocnind la suprafață. Amintirea îl făcu să izbucnească în râs, până îl apucă durerea de burtă. Era o reacție declanșată mai mult de ușurarea resimțită la gândul că fiica lui ar putea să supraviețuiască decât de flatulența băiețelului, dar râse oricum.

— Ești bine? întrebă Naomi.

— Ai îmbăiat vreodată un bebeluș într-o chiuvetă?

— Mda, sigur, făcu ea.

— Și s-a-ntâmplat să aibă gaze?

— Nu mă…, începu ea, după care înțelese și râse împreună cu bărbatul.

Zece cabluri de remorcare se desfăcură din sasul deschis al lui *Israel*, iar Basia le prinse unul câte unul și le atașă de bule. Bula în care se afla Felcia era ultima. În timp ce îndepărta banda de la capătul legăturii pentru a declanșa reacția adezivului, o văzu uitându-se prin micul hublou transparent al ușii sasului. Soarele se ascunsese în spatele planetei, astfel încât vizorul lui Basia își pierduse opacitatea. Bărbatul activă sursa de lumină din cască, pentru ca Felcia să-l poată vedea. Chipul fetei se lumină brusc, iar cuvântul *tati*, atât de evident pe buzele ei, l-ar fi făcut pe Basia să jure că-l auzise.

— Bună, puiule, spuse el și-și puse palma înmănușată pe geam.

Fata puse și ea palma pe cealaltă parte, iar degetele ei mici și agile se lipiră de degetele lui mari și greoaie.

Felcia zâmbi și, arătând ceva în spate lui, spuse:

— Uau!

Se întoarse să se uite. *Israel* începuse să înfășoare cablurile legate de bule, tractându-le una câte una. Doisprezece oameni erau trași prin spațiul cosmic în interiorul unei anvelope de aer

nu cu mult mai mari decât ei înșiși. Când cablul bulei în care se afla Felcia începu să se înfășoare, Basia își ținu palma pe hublou până ce, *încet-încet*, bula se îndepărtă de el. Fetița lui era pe cale de a fi salvată. Pe moment, desigur.

În clipa aceea, sudorul simți în piept ceva ca o lovitură de ciocan. Fiecare dintre cei aflați în pungile cu aer era Felcia cuiva. Fiecare viață salvată acum umplea sufletul cuiva cu ușurare și cu bucurie. Fiecare viață ce se stingea înainte de vreme era un alt Katoa care cuiva, undeva, îi sfâșia inima.

Basia încă simțea detonatorul în mâinile sale, țăcănitul îngrozitor transferându-se în palme în timpul apăsării butonului. Simțea unda de șoc îngrozitoare când platforma de asolizare dispăruse în flăcări. Simțea teama ce luase treptat locul groazei, întrucât o combinație nefericită de evenimente plasase naveta prea aproape de momentul exploziei și determinase prăbușirea ei.

Simțea toate astea atât de clar, de parcă s-ar fi întâmplat chiar în clipa aceea. Dar mai mult decât atât, era îndurerat. Cineva tocmai încercase să-i facă același lucru fetiței sale. Încercase s-o ucidă – și nu pentru că o ura, ci fiindcă stătea în calea convingerilor sale politice. Fiecare dintre cei care muriseră în naveta aceea fusese Felcia cuiva. Iar el îi omorâse cu o simplă apăsare de buton.

Nu voise să facă asta. Încercase să-i salveze. Era mica lui minciună cu care își încălzise inima luni întregi. Însă adevărul era mult mai crud. O parte din ființa lui *chiar* își dorise ca naveta să se prăbușească și se bucurase văzând-o în flăcări. Voise să-i pedepsească pe cei care încercaseră să-i răpească lumea.

Doar că și asta însemna o minciună.

De fapt, dincolo de toate, singurul adevăr era că ar fi vrut să-și împrăștie durerea peste tot în jurul lui. Să pedepsească Universul pentru că fusese ucis băiețelul lui. Să-i pedepsească pe ceilalți fiindcă rămăseseră în viață, în vreme ce Katoa murise. Acea parte din el privise naveta arzând și gândise: „Acum știți ce-nseamnă. Acum știți cum mă simt”.

Totuși, cei pe care îi vizase tocmai îi salvaseră fiica, deoarece erau genul de oameni care nu aveau inima să-i lase nici pe dușmanii lor să moară neajutorați.

Primul suspin îl luă prin surprindere, aproape copleșindu-l prin intensitate. Apoi izbucni în lacrimi și simți un nod în gât, ca și

cum l-ar fi sufocat cineva. Respiră convulsiv, de parcă ar fi rămas fără aer, iar fiecare gâfâit se transforma într-un nou suspin sonor.

— Basia! se auzi vocea neliniștită a lui Naomi.

Începuse să vorbească incoerent, iar acum plângea. Probabil îi dădea impresia că o luase razna.

— Basia, întoarce-te!

Încercă să-i răspundă, s-o liniștească, dar nu reuși să spună decât:

— I-am omorât.

— Nu. I-ai salvat. I-ai salvat pe toți.

— I-am omorât, repetă el.

Se gândea, firește, la guvernator, la Coop și la Cate, la echipa de securitate RCE, dar mai ales la Katoa. Își ucisese băiețelul iar și iar, de fiecare dată când lăsase pe altcineva să moară pentru a-l pedepsi pentru moartea fiului său.

— I-am omorât, zise el din nou.

— De data asta i-ai salvat, repetă Naomi, de parcă i-ar fi citit gândurile. Pe ăștia i-ai salvat.

•

Havelock îl aștepta în sas. Basia știa că bărbatul auzise probabil tot ce spusese în timpul căderii sale nervoase. Când Havelock se uită la el, nu simți altceva decât rușine. Dar dacă suferința îi crispa trăsăturile celuilalt, nu simți nicio ironie în expresia sau în vocea lui când îi strânse brațul sudorului zicându-i:

— Ai făcut treabă bună.

Basia îi răspunse clătinând din cap, pentru că nu se simțea în stare să vorbească.

— Uite, spuse Havelock arătând ceva dincolo de hubloul sasului.

Basia se întoarse și văzu *Barbapiccola* lăsând în urmă lungi dâre luminoase. Intra în atmosfera lui Ilus. Partea din față a navei începuse să strălucească.

Havelock închise trapa. În timp ce sasul își efectua ciclul, iar ei se dezechipau, priviră sfârșitul cargobotului pe monitorul mural. Alex menținu sistemele de înregistrare video ale lui *Rosi* fixate pe *Barbapiccola*. Nava rămase o vreme în derivă, pentru ca în cele din urmă dârele luminoase din atmosfera superioară

să se transforme într-un fum alb cu miezul negru în momentul când carcasa se aprinse.

Când îi veni sfârșitul, acesta se produse brusc, șocant. Într-o clipită, fără vreo etapă intermediară, fuzelajul păru să se transforme dintr-o masă solidă într-o multitudine de bucățele incandescente. Basia comută monitorul pe ceasul morții, pentru a vedea cât timp câștigase pentru Felcia.

Patru zile. *Israel* mai avea patru zile.

Capitolul 52

Elvi

Elvi ședea în întuneric, cu terminalul pe genunchi. Tremura, iar frica, mânia și amărăciunea o făceau să se simtă de parcă ar fi retrăit cele mai cumplite momente din timpul furtunii. Nu avea voie să resimtă așa ceva. Nu avea vreme. Trebuia să reflecteze.

Ecranul nu oferea hărți, firește. Nu avea o schiță la scară a zonei și, chiar dacă ar fi avut, nu era conectată cu *Israel*, în caz că nava se mai afla pe orbită și nu căzuse în atmosferă, arzând și omorându-i pe toți cei aflați la bord și…

Nu avea nevoie acum de asemenea emoții. Trebuia să chibzuiască. Structura, ruinele, ce-or fi fost ele, se întindeau probabil pe cel puțin șapte-opt kilometri pătrați. Intraseră în ruine aproape de locul unde recepționaseră ultimul semnal de la Holden, dar mai era mult teritoriu de acoperit. Detectorul de pe ecranul terminalului indica doar nodurile locale. Celelalte două puncte îi semnalau pe Fayez și Murtry, însă erau cenușii. Nu avea câmp vizual, ceea ce era bine, fiindcă asta însemna că, oriunde s-ar fi aflat Murtry, nu putea s-o vadă, dar și rău, pentru că nici femeia nu putea ști unde se află el. Era un diagnostic de nivel scăzut, dintre cele care creau imediat rețele de itinerarii. Îl reglase să-i modifice traseul de fiecare dată când obținea o conexiune și să o avertizeze când făcea asta. Nu era mare lucru, deși astfel ar fi atenționat-o dacă s-ar fi apropiat Murtry. Când i-ar fi intrat în câmpul vizual. Când ar fi putut-o împușca, așa cum îl împușcase pe Amos și probabil pe Fayez, care erau acum morți, iar ea nu trebuia să cedeze niciunei emoții. Trebuia să-l găsească pe Holden. Să-l avertizeze. Să-l împiedice pe Murtry să-l oprească. Trase adânc aer în piept și ridică privirea. Contactul vizual era dificil la nivelul solului, însă spațiul de deasupra ei era vast și deschis. Dacă ar fi găsit o poziție înaltă, terminalul i-ar fi indicat unde se afla Murtry. Și dacă nu reușea să-și localizeze prietenul, putea măcar să-și localizeze dușmanul. Rezolvarea esențială a unei probleme: dacă nu dispui de datele necesare, folosește datele pe care le ai și vezi dacă îți

iese ceva. Așa se descurcase trei semestre de combinatorică. Și încă foarte bine.

Încă tremura din tot corpul. Se simțea slăbită. Era confuză. Adrenalina și foamea, și Fayez, care probabil murise, dar nu trebuia să cedeze acestor emoții. Își îndesă terminalul în buzunar și aruncă o privire în jur, căutând o modalitate de a urca. Din ce vedea, nimic nu fusese construit pe măsura omului. Nu existau scări sau pasarele, nici scări cu balustrade. Era un corp imens. Sau un corp imens care se transformase pe jumătate într-o mașină. Alergă în tăcere, făcând cât mai puțin zgomot la fiecare pas. O mulțime de conducte se înălțau de pe sol în dreapta ei și le escaladă, proptindu-și picioarele și palmele în spațiile înguste dintre tuburi și ridicându-se tot mai mult. Alții s-ar fi descurcat mai bine. Fayez era mai puternic decât ea. Lui Sudyam îi plăcea să facă alpinism montan pe Pământ. Pe Elvi n-o încânta în mod deosebit să se cațăre în copaci, cu atât mai puțin pe o rețea ciudată de conducte extraterestre. Continuă să urce, fără să se uite în urmă, fără să se uite în jos.

Structura era imensă, iar luminozitatea difuză care scălda totul în jur făcea ca spațiul să pară ciudat, ireal. Se cocoță în crăpătura unde se întâlneau două conducte sau artere, fixându-și un picior în interstițiul dintre ele. Își scoase terminalul. Alarma programată se declanșase de două ori în cursul ascensiunii, însă n-o auzise. În două rânduri se aflase în câmpul vizual al lui Murtry. Gândul o făcu să simtă un nod în gât. Se uită la timpii de răspuns. Două miimi de secundă? Imposibil. Undele radio se propagau cu viteza luminii, dar în aer, ceea ce însemna... Cât? Trei ori zece la a opta? Cam așa ceva. Ceea ce îl situa la o distanță de vreo șase sute de kilometri. Cu siguranță că terminalul avea o întârziere de procesare care...

O nouă intrare apăru în registru și-i ridică inima în gât. Conexiune refuzată. Citi din nou, clipind de mai multe ori. De ce terminalul lui Murtry accepta conexiuni când ea urca și le respingea atunci când se oprea? Nu avea niciun sens. Altă linie: conexiune refuzată. O cuprinse o undă de speranță. Nu era Murtry, ci altcineva. Cineva care nu făcea parte din cercul fermecat al rețelelor de încredere ale RCE.

Era Holden.

Își întinse gâtul, de parcă l-ar fi putut localiza uitându-se pur și simplu. Structura era prea mare. Se gândi să-l contacteze, dar

nu avea niciun motiv să creadă că ar auzi-o. Și chiar dacă ar auzi-o, Murtry se afla mai aproape.

Murtry… Îi veni o idee. Deschise din nou interfața de itinerar a terminalului. Trecuseră ani de când nu se mai jucase cu protocoalele de rețea. Cea mai mare parte din munca ei se reducea la semnalarea proteinelor din celule și la reglarea lor. Începea să simtă furnicături în picior, din cauza greutății corpului ei, care-l presa de conductă. Exista o modalitate de a obține și o copie a jurnalelor lui Murtry. Trebuia doar să-și aducă aminte cum să configureze jurnalele distribuite.

În structură zăngăni ceva și ecourile reverberară în spațiu ca un țipăt într-o catedrală. Se întrebă dacă, uitându-se în sus, Murtry i-ar fi putut vedea lumina ecranului. Așteptă. Și așteptă. Se declanșă alarma. Murtry conectat. Închise ochii. „Bine”, își zise ea. „Acum pleacă. Pleacă”.

Alarma se opri, iar ea afișă intrările – acum apăreau pe ecran și cele ale lui Murtry. Una – una singură – era o conexiune refuzată. Era ca un exercițiu de matematică. Poziționați un exobiolog înfricoșat la patru metri deasupra solului și un bărbat violent din serviciile de securitate, un prădător, în linie dreaptă în raport cu ea în punctele *a*, *b* și *c*. În punctul *d*, prădătorul avea o conexiune refuzată cu un decalaj de mai puțin de două zecimi de secundă, deoarece *nenorocitul* de procesor întârzia timpul de semnalizare și făcea ca totul…

Numai că era același decalaj, nu? Prin urmare, dacă ar putea scoate diferența…

Lumea dispăru. Degetele lui Elvi atingeau cu febrilitate ecranul, comutând pe display-ul de calcul; scoase datele numerice din jurnale și le introduse în diagrame. Frica, amărăciunea și teroarea brută, animalică nu dispăruseră, dar nu erau decât mesaje și le putea ignora. Piciorul începu s-o doară, apoi îi amorți. Îl deplasă câțiva centimetri până începu din nou s-o doară.

Holden se aflase la o sută zece metri de ea și la o sută cincizeci de metri de Murtry. Putea estima poziția acestuia din urmă după contactele pe care le avuseseră. Era trigonometrie elementară, la care un răspuns eronat însemna moarte. Holden se afla – aproximativ, admițând că greșise ecuațiile, iar întârzierea de procesare a terminalului era constantă – în joncțiunile complexe din zona centru-dreapta a structurii, acolo

unde conductele convergeau formând într-un fel de aripă neagră masivă. Elvi închise terminalul și începu să coboare. Când ajunse pe o suprafață pe care putea să pășească, piciorul îi fu cuprins de o durere fulgerătoare. Îi amorțise și simțea furnicături. Nu luă în seamă durerea și, șchiopătând, se deplasă cât putu de repede spre punctul de reper pe care-l găsise. Acum nu-i mai păsa de Murtry. Avea la ce să se concentreze.

Părea mai degrabă că străbătea o pădure imensă fără macetă decât că-și croia drum printr-un complex industrial. Se strecura printre structuri întunecate asemenea unor excrescențe, care semănau în același timp și cu niște mecanisme, se ghemuia pe sub unele și se cățăra pe altele, ajungând la un moment dat să se târască pe burtă. Era convinsă că se afla pe drumul cel bun, că va ajunge la destinație și va descoperi cel puțin dacă rezultatele calculelor fuseseră corecte. Pe neașteptate, ieși pe o cornișă și aproape că alunecă în gol.

Un huruit suia din adâncuri – de la vreo sută de metri mai jos, unde un cordon minuscul de lumini se rotea într-un sens, apoi în celălalt, după care traversa baza structurii în ambele părți, până la pereții îndepărtați. O rețea de conducte se ramifica peste abis, iar niște conexiuni largi, aidoma unor tendoane gigantice, treceau peste el mult mai jos. Elvi porni de-a lungul comișei, pășind peste excrescențe albe, zgrunțuroase ce păreau să fi crescut din adâncuri. După câteva minute găsi o structură ce traversa hăul, dar care nu părea să fie un pod.

Era aproape plată, deși marginile se curbau în exterior, spre gol; suprafața era constituită dintr-o rețea de fire ce acoperea un fel de limbă interminabilă. Nu existau parapete, iar când făcu primul pas, limba reacționă, zvâcnind și ondulându-se ca și cum ar fi încercat s-o tragă. Femeia întinse brațele pentru a se echilibra și înaintă grăbită peste hău. Parcurse doi metri, patru metri, cinci, apoi ajunse în cealaltă parte. Se rezemă de perete și, ținându-și capul între palme, așteptă să-i treacă amețeala. Structura vastă în formă de aripă se afla acum aproape deasupra ei – văzând-o însă de la o distanță mai mică, își dădu seama că ansamblul era mult mai complex. Mii de excrescențe întrețesute cu spirale ce se întrepătrundeau, totul animat într-o ușoară mișcare de balans a cărei sursă nu reușea s-o identifice.

De pe această nouă cornișă pe care ajunsese, intră într-un pasaj care părea cel mai normal de când o luase la fugă prin

întuneric. Pasajul coti la stânga, apoi la dreapta. Îl urmă, alegându-și calea pe ghicite și cu speranță în suflet. Raportul dintre dimensiunile solului, pereților și tavanului o neliniștea, din motive inexplicabile. Mici sclipiri albăstrui ca niște licurici se aprindeau și se stingeau în jurul ei. Urmă o curbă largă și ajunse într-o încăpere.

Elvi dădu un țipăt.

Holden era acolo, la nici trei metri distanță, iar deasupra lui se contura ceva imens, ca o insectă, care întindea clești cumpliți, în vreme ce țepi ca niște pumnale reflectau lumina slabă și ciudată a locului. Femeia își duse pumnul la gură, neputându-și desprinde privirea de ultimele clipe de viață ale căpitanului.

Creatura se întoarse spre ea, se opri și ridică un clește, fluturându-l parcă în chip de salut. Holden îi imită gestul.

— Elvi? făcu el. Ce cauți aici?

— Eram… Noi eram…

Și, cuprinsă brusc de ușurare, căzu în genunchi. Trase adânc aer în piept și încercă din nou.

— Când ai dispărut, Murtry a luat unul dintre cărucioare. Ți-a urmărit semnalul terminalului. Știa că încerci să dezactivezi toate artefactele extraterestre.

Cuprinsă de un atac de panică, aruncă o privire spre creatura cu gheare.

— E-n regulă, puștoaico, spuse robotul cu un accent centurian metalic. Nu-i o noutate pentru mine.

— Amos, Fayez și cu mine am luat un alt cărucior și i-am urmărit. Ca să te avertizăm.

— Bine, zise Holden. Ați făcut foarte bine. Acum totul va fi în regulă. Cum ați dat de noi?

Elvi își ridică terminalul, trase aer în piept, expiră.

— A fost complicat.

— Într-adevăr. Unde-i Amos?

— L-a împușcat Murtry. Cred că-i mort.

Holden păli la față, apoi se înroși. Clătină din cap, iar când vorbi, spuse pe un ton scăzut, măsurându-și cuvintele:

— Amos nu-i mort.

— De unde știi?

— Dacă Amos cade, atunci absolut toți ceilalți sunt deja morți. Suntem încă în viață, deci Amos este viu.

— Nu-i acorda prea multă atenție, zise robotul monstruos. Devine un pic romantic când vine vorba despre chestiile astea. Dacă spui că individul chel a murit, eu te cred.

— Mulțumesc, zise Elvi din reflex.

— Însă îmi pare rău. Îmi plăcea de el.

— Și mie, spuse fata. Și de Fayez. Am auzit împușcături în timp ce fugeam. Cred că Fayez…

— Și Murtry? o întrerupse Holden.

— Vine. E-n spatele meu. Nu știu cât de departe. Dar vine după tine. Să te oprească.

— De ce naiba ar vrea să mă oprească? întrebă Holden mușcând parcă din cuvinte.

— Vrea ca RCE să aibă toate artefactele în stare de funcționare.

— Omul ăsta-i un ticălos, zise robotul extraterestru. Noi însă avem aproape toate elementele. Suntem aproape.

— Aproape… de ce? întrebă Elvi.

— Bună întrebare, făcu extraterestrul.

Însă căpitanul se uita fix peste umărul ei. Avea maxilarele încleștate și o privire furioasă.

— Trebuie să facem două lucruri, spuse el.

— *Noi* să facem? se miră extraterestrul.

Abia în clipa aceea Elvi își dădu seama că ei vorbeau într-adevăr cu un extraterestru. I se părea grozav, dar în același timp era puțin deconcertată, văzând că Holden nu era defel impresionat.

— Cineva trebuie să găsească chestia aia, ce-o fi ea, și să dezactiveze defensiva planetară, iar altcineva să-l împuște pe Murtry.

— Nu te contrazic, zise creatura extraterestră mutându-și greutatea pe rând pe cele șase picioare articulate. Unul dintre cele două puncte îmi pare a fi ceva mai important decât celălalt.

— Și eu zic la fel, spuse Holden, dar nu cred că ne gândim la același lucru. Elvi, va trebui să te întorci să-i salvezi pe toți, da?

— Ăăă… De acord.

— Bine. Ți-l prezint pe detectivul Miller. A murit când Eros a lovit planeta Venus, iar acum este o marionetă a protomoleculei.

— Semiautonom, preciză creatura extraterestră.

— Încântată de cunoștință.

— Așijderea.

— Bun, zise Holden. Mă duc să rezolv problema.

Spre surprinderea și neliniștea lui Elvi, căpitanul se îndepărtă prin pasajul pe care venise ea. Creatura extraterestră își drese glasul în chip de scuză, chiar dacă Elvi era destul de convinsă că monstrul nu avea gât. Deci sunetul era doar un fel de inflexiune conversațională.

— Îmi pare rău pentru asta, spuse extraterestrul – Miller. Uneori îi vine câte o idee și nu te mai înțelegi cu el.

— Nu-i nimic, zise Elvi. Deci... ăăă...

— Ah, da, trebuie salvați toți din întreaga lume. Hai cu mine, puștoaico. Te duc în cea mai mare viteză.

•

— Așadar, este o conștiință distribuită, spuse ea urmându-l pe Miller pe sub o arcadă joasă.

Elvi se simțea puțin amețită, și nu doar pentru că i se făcuse foame. Fayez era mort. Amos la fel. Avea să moară și ea. Se afla într-o lume extraterestră. Vorbea cu un mort care purta carcasa unui robot extraterestru. Acea parte din ea capabilă să simtă era epuizată, ieșită din funcțiune. Inima îi bătea slab în spatele coastelor, iar când avea să-și revină – dacă avea să-și revină –, nu putea ști cine sau ce va fi ea însăși.

— Nu-i cu adevărat conștient, zise Miller. În el există noduri care sunt conștiente, dar care nu dirijează lucrurile. De fapt, eu nu fac parte dintre ele. Sunt o construcție bazată pe un individ mort, doar că mă bazez foarte mult pe el, iar el era un fel de buldog în astfel de situații. Cel puțin spre sfârșitul vieții.

— Deci *ești* conștient?

Robotul extraterestru – carcasa folosită de conceptul Miller – ridică din umeri. Era ciudat cât de bine realizase gestul.

— Nu știu. Totuși se pare că mă descurc la testul Turing.

Elvi reflectă o clipă și aprobă din cap.

— Destul de corect.

— În fine, sunt cam... mă rog, am făcut un soi de triangulație ca să localizez zona moartă în spațiu. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Sigur că da, firește. Triangulare. Am înțeles perfect asta. Prin urmare, acum sunt patru.

— Patru?

— Biosfera noastră, organismele locale, constructorii portalurilor și distrugătorii lor. Patru tabere.

Miller se opri în fața unei îmbinări verticale ce străbătea peretele și își puse cleștii pe ea, gata să împingă.

— Pe aici? Era unul dintre principalii centri de control ai planetei. Ca un… ca un centru nervos sau așa ceva. Din câte îmi dau seama, zona moartă se află aici.

Împinse. Peretele se contractă, mai mult schimbându-și conformația decât culisând în spate. Dincolo de el se întindea un spațiu vast cu plafon înalt. Înăuntru erau sute de nișe, nivel după nivel, unul peste altul, având în interior mecanisme similare celui al lui Miller. Puncte de lumină albăstruie, ca niște licurici, se răsuceau purtate de curenți de aer pe care Elvi nu-i simțea. Iar în mijloc, plutind la vreun metru deasupra solului, văzu…

Își întoarse privirea și puse o mână pe partea laterală a Miller-botului pentru a se sprijini, apoi se forță să se uite. Era greu să privești direct. Marginile spațiului străluceau și aveau o claritate teribilă, fără însă a lumina ceva sau a proiecta vreo umbră. Își aminti că schizofrenicii și cei care sufereau de migrene descriau lumina ca fiind agresivă și periculoasă. Iar între acele limite se învârtejea întunericul. Era mai mult decât o absență. Putea simți o structură în interior, straturi care se întrepătrundeau, ca umbre ce proiectau umbre. Totul vibra cu o putere inumană, o maree profundă și dureroasă. „Dacă te uiți prea mult la asta, o să-ți pierzi mințile în ea”, gândi Elvi. Făcu un pas înainte și simți că structurile din întunecime îi răspund. Avea senzația că putea percepe spațiile dintre moleculele din aer, ca și cum atomii înșiși ar fi devenit o ceață diafană, și vedea pentru prima dată adevărata formă a realității ce se întrezărea aproape la îndemâna ei.

Cândva aici existase o civilizație ce depășea orice imaginație a femeii. Ființe capabile să proiecteze instrumente ca protomolecula, ca inelele. Populaseră o mie de lumi, dacă nu mai multe, răspândite în timp și în spațiu, apoi dispăruseră. Iar aceasta – nu avea nici cea mai mică îndoială – era amprenta a ceea ce le omorâse.

— Trebuie să cauți orice ți se pare ciudat, zise Miller mișcându-și cleștii cu un gest larg. Ceva care nu se potrivește cu restul.

Elvi se întoarse spre el, confuză, și arătă obiectul neobișnuit din centrul încăperii.

— Adică ceva de genul ăsta?

Miller se deplasă, iar ochii extratereștri își mișcară obiectivele în complexitatea mecanismului.

— De care gen?

— De felul chestiei din mijloc.

— Nu văd nimic. Cum arată?

— Ochiul unui Dumnezeu mânios?

— Of, făcu Miller și plăcile grele ale corpului său robotic zăngăniră și șuierară în timp ce-și schimbă poziția. Mda, probabil că asta e, atunci. Bravo!

Capitolul 53

Holden

Când Murtry se strecură printr-un spațiu din mașinărie și străbătu cornișa până la podul îngust, Holden îl aștepta pe partea cealaltă, cu mâna lăsată nepăsător pe patul pistolului. Șeful securității RCE îl salută vag din cap, apoi cercetă cu grijă împrejurimile. Se uită în jos, în hăul adânc de o sută de metri, și tatonă cu vârful cizmei podul îngust ce semăna cu o limbă. Se roti încet, scrutând cu atenție crevasele dintre mașinile înghesuite. După ce termină, se uită din nou la căpitan și-i aruncă un zâmbet inexpresiv. Holden observă că nici el nu-și îndepărtase mâna de armă.

— Ai venit singur, spuse Murtry. Cel mai bun plan este să plasezi o persoană la vedere, în timp ce o a doua stă ascunsă în spatele țintei.

— Ăsta-i planul folosit de tine? întrebă Holden.

Încerca să imite nonșalanța celuilalt și avea sentimentul că în mare parte îi reușea.

— Funcționează, răspunse Murtry. Deci cum se ajunge jos?

— Și eu m-am întrebat.

— Ei bine, făcu Murtry ridicând aproape imperceptibil din umeri, trebuie să ajung acolo și să opresc tot ce aveți de gând să puneți la cale. Doamna Okoye pare să creadă că vrei să distrugi rețeaua defensivă.

— Mda, răspunse Holden, cam asta aș vrea să fac. Ai putea spune că vreau să-i salvez pe oameni.

Murtry clătină din cap, dar nu spuse nimic. Căpitanul îl aștepta să ducă mâna la armă. Distanța dintre ei, egală cu lățimea hăului, depășea cu puțin cinci metri. Constituia deci o țintă ușoară. Mai greu era când te precipitai, pentru că adversarul riposta. Lumina era suficientă și Murtry nu purta cască. Să riște o lovitură în cap? Armura celuilalt arăta destul de șifonată. Urmele de proiectile de pe ea îl făcură pe Holden să suspecteze că Amos avusese timp să folosească arma automată. Un foc la nivelul pieptului părea mai ușor, dar era

posibil ca deteriorarea blindajului în zona aceea să fie superficială, caz în care arma lui de mână nu avea să-și dovedească eficiența.

Murtry îi făcu din ochi și Holden avu dintr-odată senzația că îi citea gândurile în timp ce căuta cea mai bună modalitate de a-l ucide.

— Nu pot permite asta, zise Murtry și strânse din umeri, de parcă și-ar fi cerut scuze. Potrivit cartei, totul aparține RCE. Nu ai dreptul să distrugi sistemul.

Holden clătină din cap, nevenindu-i să creadă:

— Ești într-adevăr nebun. Dacă nu-l distrug, navele noastre se prăbușesc și murim toți.

— Se prea poate. Poate că vom muri. Poate că vom găsi o altă modalitate de a rămâne în viață. Oricum, drepturile RCE sunt prevalente, spuse Murtry fluturând o mână în jur, dar nu mâna din dreptul armei. Intacte, toate astea valorează trilioane. Am făcut progrese incredibile în știința materialelor, doar *observând* inelele. Cât de mult ne va ajuta această tehnologie funcțională? Pentru asta am venit aici, căpitane. Nu tu decizi ce facem cu ea.

— Trilioane, repetă Holden, căruia în continuare nu-i venea să creadă. N-am văzut vreun mort care să cheltuiască bani.

— Ba ai văzut. I se spune fundație sau moștenire. Se întâmplă mereu.

— La asta se rezumă totul, la lăsarea unei moșteniri?

Zâmbetul lui Murtry se lărgi cu un milimetru.

— Nu. Am venit să cuceresc o lume nouă. Și *așa* se procedează. Înțeleg că ceea ce fac ți se pare crud și insensibil, dar situația o cere. Instrumentele de care te folosești aici sunt cele care îți permit să progresezi de îndată ce civilizația va prelua controlul. Ele nu sunt potrivite pentru situația actuală. Nu-mi fac iluzii cu privire la prețul care va trebui plătit pentru a ne impune pe această nouă frontieră. Vor trebui făcute sacrificii, va trebui să curgă sânge – să facem lucruri la care nici măcar nu ne-am gândi în locurile unde totul este reglementat și supus controlului. Tu crezi că se poate rezolva prin ședințe de comisii și comunicate de presă.

— Mă-ntreb dacă ceea ce spui ar fi un argument convingător pentru cei care mor pe orbită chiar în clipa asta.

— Îmi pare rău pentru ei. Sincer îți spun. Dar știau ce riscuri își asumă atunci când s-au îmbarcat. Iar moartea lor va avea o semnificație.

— Semnificație?

— Va arăta că n-am cedat nici măcar o palmă de teren. Că am păstrat până la ultima suflare ceea ce am venit să căutăm. Nu-i ceva ce omenirea să poată face pe jumătate, căpitane. Niciodată n-a fost altfel. Până i Cortés și-a ars corăbiile.

Râsul lui Holden dezvălui tot atâta neîncredere cât dispreț.

— Ce-i cu voi, băieți, de unde venerarea asta a ucigașilor în masă?

Murtry se încruntă. Un vârtej de lumini albăstrui strălucitoare se înălță și se lăsă între ei ca un val de praf suflat de vânt pe o stradă pustie.

— Ce vrei să zici? întrebă el.

— Un tip pe care l-am cunoscut cândva a încercat să-și justifice alegerile făcute în viață, comparându-se cu Genghis-Han.

— Să-nțeleg că nu te-a convins argumentul lui? întrebă Murtry cu un rânjet.

— Nu. Și atunci un prieten al meu i-a tras un glonț în cap.

— Respingerea ironică a unui argument despre violența necesară.

— Așa am gândit și eu la vremea aceea.

Murtry ridică mâna stângă și se scărpină în cap, iar părul scurt și unsuros luă o formă ce amintea vag cu carapacea lui Miller. O sculptură cu linii curbe și țepi. Se uită dezgustat la vârfurile degetelor sale, pe care le șterse de armură. Holden aștepta. Undeva mult în spatele lor, se auzi un sunet ciudat, ce amintea de țârâitul greierilor într-o după-amiază de vară.

— Așadar, spuse Murtry în cele din urmă, va trebui să ajung acolo.

Și ridică bărbia, făcând un gest spre partea hăului pe care se afla Holden. În continuare își ținea mâna dreaptă deasupra armei.

— Nu, răspunse căpitanul.

Murtry aprobă din cap, ca și cum s-ar fi așteptat.

— Ai de gând să m-arestezi, șerifule?

— De fapt, mă gândeam să te împușc.

— În cap, desigur.

— Dacă reușesc să-l nimeresc.

— Pare o schimbare radicală pentru cineva care vrea să instaureze pacea la frontieră prin mediere și ședințe de comisii.

— Oh, dar nu-i vorba despre asta. Elvi a zis că l-ai ucis pe Amos. N-aș omorî niciun om pentru nenorocita ta de frontieră, dar pentru echipajul meu? Mda, pentru asta o să te omor.

— Se spune că răzbunarea nu aduce nicio satisfacție.

— E prima mea încercare în sensul ăsta. Iartă-mă dacă opiniile mele în această privință nu sunt prea bine definite.

— S-ar schimba cu ceva lucrurile dacă ți-aș spune că băiatul tău nu-i mort? Când l-am lăsat, continua să tragă.

Valul de ușurare care-l cuprinse pe Holden aproape că-l doborî. Dacă în clipa aceea Murtry ar fi ridicat pistolul și ar fi tras, lupta s-ar fi încheiat. Reuși să păstreze o expresie neutră și să nu i se înmoaie genunchii.

— E rănit?

— Aia, da. Destul de rău. Mi-a ucis un om înainte să se prăbușească. Pentru cineva care vrea să rezolve problemele fără violență, călătorești într-o companie periculoasă.

— Mda, zise Holden, care nu reuși să-și reprime un zâmbet. Dar e un mecanic grozav. Iar celălalt? Fayez?

— La pământ, însă nu-i mort. N-am apucat să-i fac felul, fiindcă băiatul tău a-nceput să tragă. Niciunul dintre ei nu era în stare să meargă, așa că am plecat.

Explicarea detașată a motivului pentru care Murtry nu-l omorâse pe Fayez îi dădu fiori căpitanului.

— Deci uite cum stă treaba, continuă Murtry. Te las să treci în partea asta, ca să te poți duce să vezi ce-i cu omul tău, cu Amos. Și să-l salvezi și pe tocilarul ăla, care sângerează la greu. Și-ți dau cuvântul meu că nu intervin.

— În schimb, vrei să treci în partea mea ca s-o oprești pe Elvi să facă ceea ce vreau să facă, răspunse Holden.

— Mi se pare un târg echitabil.

Holden renunță să-și sprijine pur și simplu mâna pe patul pistolului și-l apucă strâns. Pivotă încet, expunându-și doar flancul.

— Nu este echitabil, zise Holden așteptând să înceapă schimbul de focuri.

Murtry rămase absolut nemișcat.

— Știi ce uită oamenii întotdeauna legat de această lume nouă?

Holden nu răspunse.

— Civilizația este afectată de un decalaj temporal integrat. Ca în cazul vitezei luminii. Ajungem aici, în locul ăsta nou, și, pentru că suntem civilizați, credem că aducem cu noi și civilizația. Dar nu-i așa. Noi construim civilizația. Iar construirea ei va duce la moartea foarte multor oameni. Crezi că Vestul american s-a trezit peste noapte cu căi ferate, oficii poștale și închisori? Totul a fost clădit și a costat mii de vieți. S-a construit pe cadavrele tuturor celor care trăiau acolo înainte de venirea spaniolilor. Nu poți avea una fără cealaltă. Iar de chestiile astea se ocupă cei ca mine. Cei ca tine vin mai târziu. Iar asta, continuă Murtry fluturându-și mâna stângă într-un gest ce-i desemna pe ei doi, e din cauză că tu ai sosit prea devreme. Revino după ce ridic un oficiu poștal și mai stăm de vorbă.

— Ai terminat? întrebă Holden.

— Înțeleg deci că-i ziua noastră. Că nu se poate altfel? Chiar dacă nu ți-am ucis băiatul?

— Poate că i-ai omorât pe Amos și pe Fayez, poate că nu. Poate că ai dreptate în privința frontierei, iar eu nu-s decât un idiot naiv. Poate că fiecare persoană pe care ai ucis-o pe lumea asta a meritat, iar tu ai fost întotdeauna îndreptățit s-o faci.

— Dar ai oameni pe orbită și salvarea lor este tot ceea ce contează?

— Voiam să spun „Dar ești incredibil de ticălos”, zise Holden. Dar e valabilă și cealaltă formulare. N-o să treci podul ăsta.

— Ei bine, atunci…, făcu Murtry.

Își schimbă poziția și miji ochii. Țârâitul crescu în intensitate. Sub ei, licuricii protomoleculei se învârtejeau într-o sarabandă fremătătoare.

Holden zâmbi. Imitând accentul tărăgănat al lui Alex, spuse:

— Hai, Black Bart, întotdeauna ai știut că se va termina așa.

Murtry izbucni în râs.

— Ești amuzant…

Holden trase.

Murtry se clătină, duse o mână la piept și bâjbâi cu cealaltă după armă. Holden trase a doua oară, în brațul lui drept. Încercă să-i nimerească cotul, însă îi atinse doar bicepsul. Era bine și așa. Murtry scăpă arma pe podul din fața lui. Când se lăsă într-

un genunchi încercând s-o ridice cu mâna stângă, Holden îl împușcă în picior. Murtry se dezechilibră în față, rostogolind pistolul în prăpastie. Alunecă pe o parte, peste marginea pasarelei, însă reuși să se agațe cu brațul stâng de plasa metalică, oprindu-și astfel căderea.

Totul dură cam trei secunde.

În timp ce se risipea ecoul ultimei detunături, Holden înaintă pe pod. Musculatura neobișnuită a ansamblului opunea rezistență tălpilor cizmelor sale. Agățat de plasă cu o singură mână, cu chipul crispat de durere, Murtry reușea totuși să afișeze un rânjet batjocoritor.

— Mai ai gloanțe să-ți termini treaba, băiete? făcu el. Sau o să lași gravitația să se ocupe de asta?

— Ah, nu, zise Holden, după care îngenunche și, prinzându-l de încheietura mâinii stângi, îl trase pe margine. N-am de gând să te omor. Cel puțin până nu sunt sigur în privința lui Amos.

Părăsi podul trecând pe partea în care se aflase Murtry și-l trase pe acesta până când torsul îi trecu peste margine. Șeful securității făcu restul drumului, ajutându-se de brațul sănătos.

— Și după aceea? răbufni bărbatul întinzându-se pe spate la marginea hăului și încercând să-și tragă respirația.

O baltă mică de sânge se forma sub brațul lui drept și sub piciorul stâng.

— Te duc înapoi, spuse Holden așezându-se lângă el și mângâindu-l prietenește pe cap. Și te distrug public după ce difuzez înregistrarea evenimentelor. Apoi te vom arunca într-o gaură atât de adâncă, încât va uita toată lumea că ai existat vreodată. Nu vei avea nici faimă, nici glorie, Cortés. De data asta, Montezuma n-a fost impresionat de bețele tale aruncătoare de foc.

— Tot ce-am făcut a fost în limitele cartei Națiunilor Unite, se apără Murtry. Am acționat în mod responsabil pentru protejarea angajaților și a investițiilor companiei Royal Charter Energy.

— Bine, zise căpitanul, după care scoase trusa medicală și îi pulveriză cu spray-pansament cele două răni sângerânde. Văd că ți-ai pregătit strategia de apărare. Gândire proactivă. Avocații vor fi fericiți s-o audă. Vrei s-o auzi pe a mea?

— Sigur că da, spuse Murtry verificându-și rana de la braț.

Făcu o grimasă, dar nu curse niciun strop de sânge.

— Cea mai puternică persoană de pe Pământ îmi este datoare cu o favoare. O să-i spun că ești un tâmpit care face tot posibilul să-i strice imaginea. Deocamdată nu-i decât o schiță a unui plan, dar cred că are potențial.

— Asta consideri tu justiție?

— Așa se pare.

Murtry deschise gura, dar orice s-ar fi pregătit să spună se pierdu în haosul produs în momentul în care uzina explodă. Un val de licurici albăstrui se înălță din hău și, strecurându-se prin spațiul uzinei cavernoase, se făcură nevăzuți prin orificiile mici din pereți. Peste tot în jur, cacofonia mașinilor imense ce prindeau viață umplea aerul. Ceva țâșni din umbrele ce învăluiau plafonul și se năpusti pe deasupra capului lui Holden. Căpitanul se aruncă peste Murtry, fără să conștientizeze ironia situației, având în vedere că-l proteja cu propriul trup pe cel pe care tocmai îl împușcase de trei ori.

— Ce-i asta? întrebă Murtry.

— Elvi, răspunse Holden. Este Elvi.

Capitolul 54

Elvi

— Mda, făcu Miller cu un aer mulțumit. Am un plan, însă voi avea nevoie de ajutorul tău. Trebuie să mă apropii cât mai mult de nenorocirea aia. Și, după cum vezi, n-am cum. Așa că tu te vei ocupa de asta.

— Bine, zise Elvi. Ce... ce ai de gând să faci?

Robotul ridică din umeri.

— De fiecare dată când noi... când eu... mă rog, înțelegi... de fiecare dată când ceva ajunge acolo, moare. Chestia aia dezactivează rețelele de genul celei din care fac eu parte. O să mă conectez cu cât mai multe mizerii de pe planeta asta și o să le ghidez pe toate în... înțelegi tu. În chestia asta. Ca s-o dezactivez. Să distrug sistemul.

— Și vei fi și tu dezactivat?

— Ba cred că da. Vezi tu, ăsta-i necazul când folosești instrumente complicate. Uneori, ceea ce cauți vine cu o sumedenie de alte probleme.

— Nu-nțeleg.

— M-a construit pe mine să găsesc ceva ce lipsește. Se pare că sunt și un bun instrument pentru a muri atunci când e soluția potrivită. Serios îți spun, am ceva practică în sensul ăsta. Așa că vino aici și ghidează-mă să ajung cât mai aproape de chestia aia. Nu vreau totuși s-o ating. Mă strecor înainte să mă conectez cu toate celelalte și sunt convins c-o să te descurci.

— Bine, zise Elvi plasându-se în așa fel încât să poată vedea simultan robotul și întunericul. Rotește-te spre stânga cu treizeci de grade.

Robotul se supuse cu viteza și precizia unei insecte speriate.

— Limita e la vreo jumătate de metru în fața ta. De ce trebuie să fii aproape de ea?

— Păi, chestia din care fac parte poate că nu-i conștientă, dar nu-i nici proastă. Când fac treaba asta, cam toate instrumentele de care dispune vor ști ceea ce știu și eu, așa încât s-ar putea să nu fie de acord cu o închidere forțată. Oricare ar fi misiunea

pentru care a fost concepută, preferă să existe până când își va termina treaba. Este o supraviețuitoare. Eu sunt cam opusul.

Elvi avu impresia că percepe un zâmbet în vocea sa. De unde venise oare? Erau tipare și obiceiuri din creierul unui om mort? Sau fatalismul era o altă atitudine într-un spațiu definit? Oare Universul dezvolta în aceeași măsură ochi, aripi, organe de simț și amuzamentul amar față de perspectiva morții?

— Bine, spuse Miller. Se deplasă și, ghemuindu-se, se pregăti să sară. Pornim la trei… doi… unu!

Impactul fu resimțit ca și cum s-ar fi aflat din nou în naveta grea în timp ce se prăbușea. Lumea lui Elvi se contractă într-un spațiu foarte mic din interiorul craniului, apoi se extinse iarăși, încet și dureros. Se strădui să se ridice în șezut, încercând să vadă clar. Să gândească. Miller explodase? Ea murise? Din cauza cacofoniei scrâșnetelor metalice și a violenței șocului, îi venea greu să se orienteze.

Era rezemată de perete. În jur, mecanismele se târau afară din nișele lor. Multe nu reușeau – picioarele lor hârșâiau zidurile fără puterea de a se propulsa sau se prăbușeau, doar pentru a se târî spasmodic în cerc, panicate ca niște insecte otrăvite care agonizau. Aerul vibra de țăcăniturile fără minte ale articulațiilor lor. Trei mașini enorme imobilizaseră Miller-botul și-l loveau, în timp ce vocea lui Miller striga *rahat-rahat-rahat*. Un atacator apucă unul dintre clești și trase, smulgându-l într-o jerbă de scântei și de fluide strălucitoare. Nu avea cum să scape. Era imposibil.

O mașină mică, înaripată, cu o margine albastru strălucitor pe muchia ca de cuțit unde ar fi trebuit să se afle un cioc, se prăvăli din înălțimi, străbătu tenebrele și căzu zăngănind la sol, unde se mai rostogoli puțin. Elvi alergă spre ea și o ridică. Era destul de ușoară, lungă cât antebrațul ei și ascuțită în față. Cu un urlet, femeia se năpusti spre mașinile care se îngrămădeau peste Miller. Impactul îi furnică degetele. Ceva o lovi în spate și lumea se contractă din nou, însă ripostă cu toată forța pe care o mai avea.

Una dintre mașinile masive renunță la Miller și se întoarse spre ea, desfăcându-și clești lungi de trei metri. Elvi făcu un salt înapoi, căzu, după care se retrase în fugă. Întunecimea malefică, pulsatilă, a zonei moarte era în stânga ei și se târî, ocolind-o, încercând s-o poziționeze între ea și atacatorul masiv.

Robotul se năpusti spre ea, agitându-și cleștii ca pe niște coase până ajunse la marginea întunecimii, unde se prăbuși nemișcat. Din cauza inerției, corpul i se rostogoli pe sol, cu picioarele și cleștii bălăbănindu-se lipsite de vlagă. Țăcăniturile din sală se opriră și atenția celorlalți roboți se îndreptă asupra ei. Elvi puse un picior pe monstrul căzut, ridică pumnii și urlă. Miller se răsuci, înălță cleștele pe care-l mai avea și-l repezi în corpul uneia dintre cele două mașini ce se aflau încă lângă el. Țăcăniturile porniră din nou, chiar mai copleșitor ca înainte. Sunetul în sine se simțea ca un atac ce-i bubuia în timpane, făcând-o să-și piardă echilibrul.

Elvi se afla în mijlocul unei cascade invizibile, al unei furtuni, al unei vijelii. Mai mult decât voința conștientă, adrenalina o făcu să treacă peste trupul inamicului căzut, apoi ocoli zona moartă. Alt mecanism căzu dintr-o nișă de sus, izbindu-se de sol în fața ei. Păși peste ea în timp ce dispozitivul se contorsiona. Ultimul atacator pe deplin funcțional se aruncă asupra lui Miller, înfigându-și adânc lamele cleștilor în carapacea lui. Când Elvi se apropie, încercă să se îndrepte spre ea. Cleștele rămas încă în interiorul lui Miller se strânse cu un pârâit. Cleștele lui Miller se fixă pe încheietura celuilalt robot, trăgându-l și mai adânc. Un lichid vâscos i se scurse din rană, umplând aerul cu duhoare de petrol și de acid. Elvi apucă o bucată din piciorul căzut al robotului și izbi cu ea în cel care-l ataca pe Miller, stârnind jerbe de scântei, însă loviturile nu avură alt efect decât să deruteze monstrul. N-ar fi putut să-l rănească, nu mai mult decât ar fi putut ea însăși să zboare și să ridice pe orbită, cu forța voinței, navele care se prăbușeau. Dar dezorientarea de moment fusese suficientă.

Miller se lăsă pe spate, sub ultimul său atacator. Patru dintre cele șase picioare articulate începură să râcâie în șasiul robotului. În pântece. Nu găsea un termen potrivit. Cleștele liber se abătu violent, smulgând bucăți de metal din flancul lui Miller, a cărui poziție, prins în mare parte sub atacator, nu-i asigura acestuia un unghi potrivit pentru o lovitură ucigătoare.

Un robot subțire, cu membre ca de păianjen, se repezi prin deschiderea în zid, îndreptându-se spre combatanți. Elvi îl apucă în trecere și-l aruncă în zona moartă. Bucăți de blindaj începură să se desprindă din burta atacatorului și Miller dispăru sub ele. Fluidul pestilențial porni să se reverse abundent. Era o moarte

urâtă, lentă și brutală, câtuși de puțin poetică. Când atacatorul încetă să se mai miște, Elvi se apropie. Robotul mort era deasupra lui Miller. Balta de fluid ce se întindea în jur îi ințepa ochii cu vapori.

— Lucrurile ar fi putut merge și mai bine, rosti Miller.

— A funcționat? Te-ai conectat?

— Da. Nu sunt tocmai sigur cât de bine ne vom descurca cu asta. Urmează alt val de chestii de-astea și nu văd cum o s-ajung de aici până acolo.

Elvi își lipi umărul de robotul mort și împinse cât putu de tare. O dureau tendoanele gâtului. Parcă le auzea pârâind. Depuse tot efortul. Nu avea niciun motiv să-și economisească forțele. Nu avea să existe un „mai târziu”. Păstrarea de rezerve însemna irosirea resurselor, deoarece nu mai exista viitor. Urlă, în timp ce împingea din răsputeri.

Robotul nici măcar nu se clinti.

Femeia căzu în genunchi. Cu un geamăt, Miller își eliberă cleștele, după care-l așeză ușor pe brațul ei. Când vorbi, vocea îi păru îndepărtată, înăbușită. Cuvinte venite dintr-un mormânt.

— Va fi complicat, spuse el. O să am nevoie să-mi mai faci un mic serviciu, puștoaico. Și n-avem mult timp până s-ajungă aici.

— Da, orice.

— Dă-te puțin înapoi. Vreau să desfac articulațiile chestiei ăsteia.

Elvi alunecă în spate pe mâzga ce acoperea solul până la glezne. Se auzi un șuierat, de parcă un jet de abur ar fi izbucnit dintr-o țeavă spartă, urmat de un pocnet metalic surd, și carapacea lui Miller se desfăcu în bucăți. Robotul de deasupra lui se rostogoli pe o parte și rămase nemișcat.

Ea stătea deasupra corpului lui Miller, care aducea cu o insectă imensă strivită de călcâiul unui uriaș. Țăcăniturile din jur crescură în intensitate, transformându-se într-un țipăt.

— Ce fac? strigă Elvi. Ce ar trebui să fac?

Vocea lui Miller urcă din adâncul unui morman de plăci și de bucăți metalice.

— Înăuntru este o piesă. E lungă cam de un metru, albastru strălucitoare și cu șapte… ba nu, cu opt puncte pe o parte. Vreau s-o scoți dinăuntru.

Femeia făcu un pas în față. Carcasa era plină de vârfuri ascuțite și de muchii tăioase. Simți în palme înțepăturile și arsura lichidelor robotice ce i se revărsau peste răni.

— N-aș vrea să fiu în locul lui, zise Miller, dar ar trebui să te grăbești.

— Fac tot ce pot.

— Vreau să spun doar că sunt mai mulți băieți răi, care se apropie ceva mai repede decât mi-ar plăcea.

— Gata, am luat-o. Este aici.

— Foarte bine. Bravo! Acum vreau s-o duci în zona moartă.

Piesa albastră avea forma unei imense migdale alungite. Suprafața îi era netedă și moale. Elvi puse mâinile în jurul ei, se încordă, mormăi și alunecă înainte, respirând convulsiv.

— Cred că glumești, zise ea.

— S-ar putea să fie nițel cam grea.

— Are vreo nouăzeci de kilograme.

— Chiar îmi pare rău, dar obiectul trebuie dus în zona moartă, și asta imediat. Încearcă să-ți strecori mâinile pe sub el și să-l ridici ajutându-te de spate și de picioare. Ca și cum ar fi un bebeluș.

— Un bebeluș făcut dintr-un blestemat de tungsten, mormăi Elvi.

— Exagerezi, spuse Miller în timp ce ea își strecura mâinile pe sub obiect.

— Nu pot să-l arunc. Trebuie să-l car.

— Foarte bine.

— Chestia asta mă va ucide, dacă depășesc limitele?

Un zgomot nou se auzi din spatele țăcăniturilor. Un sunet profund și grav, produs parcă de o tobă imensă. Elvi nu voia să se gândească ce anume l-ar fi putut produce.

— Dacă îți spun că da, înseamnă că n-o s-o mai faci?

Ea se propti, încordându-și spatele. Obiectul albastru îi ajunse pe coapse. Lăsă capul în jos, încercând să-și tragă respirația.

— Nu, zise surprinsă de propriul răspuns chiar în timp ce vorbea. Tot o s-o fac.

— Atunci îți spun că este posibil, dar nu știu precis.

Elvi se balansă în spate, ținând obiectul – pe Miller – pe coapse, și-și trase picioarele sub ea. Simțea că începe să-i alunece spre stânga. Dacă-l scăpa acum, nu credea că avea să mai fie în stare să-l ridice din nou. Sunetul de tobă se apropia.

Femeia se împinse în picioare. O dureau genunchii, iar spatele o ardea. Trase obiectul albastru la piept și țipă de durere.

— Te descurci grozav, puștoaico. Te descurci grozav. Hai, că poți s-o faci. Încă puțin. Dar fă-o *acum*.

Nu mai pășea. Pur și simplu își împingea câte puțin un picior în față, prin alunecare, își muta greutatea, după care își trăgea celălalt picior. Solul era neted ca gheața. Aproape fără aderență. Sunetul gros se auzi din nou, destul de aproape, încât simți că sala începu să vibreze. Își fixă privirea pe întunecimea din zona moartă și înaintă. Încă un pas. Încă unul. Încă unul. Era aproape. Spatele o durea îngrozitor. Brațele îi erau amorțite, pumnii parcă nu-i mai aparțineau, fiind doar întâmplător legați de ea.

Un roi argintiu și albastru țâșni prin pasaj, năpustindu-se spre ea ca un nor de muște. Elvi împinse un picior, alunecă în față, căzu…

Cea mai potrivită analogie la care ajunse creierul ei, apoi o respinse, apoi o adoptă din nou, era căderea într-un lac. Era rece, și totuși nu era rece. Se simțea un miros pătrunzător de nămol. Emanația fetidă a putreziciunii. Elvi fu conștientă de corpul său, de piele, de tendoane și de curbura abdomenului. Fu conștientă de terminațiile nervoase care i se declanșau în creier. Se distrugea și se observa cum se distruge. Toate bacteriile de pe pielea și din sângele ei, virușii din țesuturi. Femeia care fusese Elvi Okoye devenea un peisaj. O lume. Ea cădea mai departe în față.

Celulele deveniră molecule – nenumărate, complexe și variate. Demarcația dintre un lucru și altul dispăru. Nu exista decât o comunitate de molecule ce se agitau într-un dans general. Apoi atomii ce alcătuiau moleculele renunțară la spațiul lor și ea se metamorfoză într-un suflu. O ceață. Un joc minuscul de câmpuri și interacțiuni într-un vid la fel de perfect ca spațiul. Era o vibrație în neant.

Elvi se rostogoli pe o parte. O durea totul, iar durerea era interesantă. Mai mult un subiect de curiozitate decât de suferință. Respira. Simțea cum aerul îi intra prin gât, umplându-i rețeaua complexă de cavități moi din spatele coastelor. Era o senzație ciudată și minunată în același timp. O menținu până începu să-și dea seama că timpul exista. Că momentele treceau. Asta însemna că nucleii bazali, cerebelul și cortexul cerebral

începeau de fapt să funcționeze. Și resimți o uimire distantă. Deschise ochii spre neant.

Strângea ceva la piept, de parcă ar fi fost un obiect prețios. Obiectul albastru. Miller. Doar că nu mai era albastru. Era întunecimea cu ochii închiși de pretutindeni. Îi dădu drumul și se așeză. Lumea amuțise. Niciun bubuit grav. Nicio țăcănitură. Doar respirația ei. Curgerea liniștită a sângelui prin vene. După câteva clipe, își scoase terminalul din buzunar și mări luminozitatea ecranului la maximum, pentru a-l folosi pe post de lanternă.

În jur, artefactele de pe Noua Terra zăceau moarte pe sol. Picioarele cu muchii tăioase erau înțepenite. Clești imenși, inumani, păreau sculptați în piatră. O zonă presărată cu pete argintii indica locul unde căzuse norul de mecanisme miniaturale, un milion de cadavre minuscule dezactivate simultan. Lumina era prea slabă pentru a percepe culorile, totul fiind scăldat în gri uniform.

Se ridică în șezut și, fără tragere de inimă, se întoarse într-o parte. Era acolo. Negru și strălucitor pe margini. Pe Elvi o cuprinse o teamă aproape supranaturală. Se gândise – sperase – că avea să dispară. Orice ar fi fost, ea trecuse prin chestia aia, care o descompusese, însă fusese destul de simplu să se reasambleze de cealaltă parte. Chestia aceea o salvase și nu văzuse în viața ei ceva care s-o umple de o groază mai profundă decât întunecimea aceea complexă.

Se ridică în picioarele care o dureau. Așteptă o clipă. Își dădu seama că plângea, fără să știe exact din ce motiv. Foamea, teama, ușurarea, bucuria și frica de moarte. Era prea mult. Era bine.

Vocea pe care o auzi era umană și îndepărtată. Holden.

— Elvi? Elvi! Ești acolo?

— Sunt aici, strigă ea.

— Am reușit?

Trase adânc aer în piept, apoi inspiră profund.

— Da, spuse ea. Am reușit.

Interludiu

Investigatorul

… se extinde se extinde se extinde se extinde…

De o sută treisprezece ori pe secundă, se extinde ca să raporteze că treaba a fost făcută. Dacă ceva accepta raportul, se putea opri. Dar nu se va opri niciodată. Nu simte nici frustrare, nici teamă. Simte cum investigatorul se deplasează în interiorul și în jurul său. Investigatorul își depășește limitele. Încearcă să-l omoare pe investigator. Nu reușește. Nu simte suferință din cauza eșecului și se extinde, se extinde, se extinde…

Investigatorul privește în ochiul morții și nu poate să-l vadă. Știe, și asta e de ajuns. Simte plăcere și regret, deoarece fac parte din model. Pronunță un nume – Julie. Își amintește cum a luat mâna unei femei în mâna sa.

Investigatorul se extinde și coboară. Se lărgește ca o inhalare eternă și infinită și se răspândește pentru a umple toate locurile pe care le poate atinge, care au fost atinse. Care sunt atinse. Se extinde se extinde se extinde, mângâierea unui picior ca de insectă, o scânteie ce astupă un gol, la nesfârșit, iar investigatorul simte asta, îl cuprinde. Cicatricele se extind, celelalte minți. Unele sunt speriate, altele s-au pierdut în vise ce durează de ani întregi, altele sunt recunoscătoare. Îi cântă investigatorului, sau îl acuză, sau îl imploră, sau țipă. Sunt conștiente și complet neputincioase, cum au fost mereu. Investigatorul le atinge așa cum atinge totul. Le spune să nu se îngrijoreze. Că el conduce acest autobuz.

Nu vă faceți griji, zice el. *Totul va fi bine pentru noi*.

Investigatorul își împinge pălăria pe ceafă, vrea să bea o bere. Îi place de această femeie. De Elvi. Și-ar dori să aibă ceva mai mult timp pentru a o cunoaște. Și-ar dori să aibă ceva mai mult timp. Nu-i pasă. A murit de un milion de ori de când a murit. De acum înainte, neantul nu mai are niciun mister pentru el.

Se conectează, iar investigatorul devine lumea. O simte pretutindeni. Bazele orbitale, miezurile energetice din adâncul

strivitor al oceanului, plafoanele boltite ale bibliotecilor unde au trăit cei din vechime, stațiile de semnalizare de pe înălțimile munților, orașele îngropate adânc în sol. El este lumea.

În cele din urmă, izbucnește o luptă. Întotdeauna există o luptă la sfârșit. Nu se sperie și, prin urmare, în toată lumea, nici ceilalți nu sunt speriați. *Ești ca Peter Pan*, spune ea. *Când un copil moare*, *Peter Pan îl însoțește până la jumătatea drumului*. *De aceea nu sunt speriați*.

Ciudat. *Și asta-i o poveste pentru copii*? *Oricum*, *nu sunt eu*, zice investigatorul, și-i zâmbește. O ține de mână. *Eu nu fac lucrurile pe jumătate*.

… se extinde și se extinde și se extinde, apoi se oprește.

Capitolul 55

Havelock

Albastru. Asta uita el de fiecare dată. Pe plan intelectual o știa foarte bine. În definitiv, era albastru precum cerul, însă petrecuse câțiva ani într-o stație sau la bordul unei nave, așa încât era unul dintre acele detalii care-i scăpau. Nici măcar nu-și dăduse seama că uitase culoarea până în ziua aceea. Se sprijini în baston și, ridicându-și mâna streașină la ochi, contemplă imensitatea cerului albastru de dincolo de norii gri-verzui.

— E frumos, nu-i așa? întrebă femeia. Parcă nu-ți vine să pleci.

O chema Lucia. Medicul din First Landing, soția lui Basia, mama Felciei și a lui Jacek.

— Nu, spuse Havelock. Mă face să-mi doresc să fiu deja acasă.

— Dacă ai trăi aici…

— Nicio șansă, răspunse el și chicoti.

Rosinanta se afla într-o zonă noroioasă din spatele lui, cam pe unde fusese platforma de asolizare. Acum toate dispăruseră. Barăcile cercetătorilor, clădirile din First Landing, chiar și cea mai mare parte din exploatarea minieră. Totul fusese ras de pe suprafața planetei. Doar șanțurile de eroziune arătau unde ajunsese potopul, acum, după ce apele se retrăseseră.

Cala *Rosinantei* era deschisă. Bărbați și femei coborau lăzi din plastic pline cu provizii și echipamente pe care le stivuiau pe solul moale. O văzu pe Naomi într-un costum ranforsat direcționându-i, dând indicații, coordonând răspunsurile. Alex și Basia stăteau pe un eșafodaj șubred pe care-l înălțaseră pe un flanc al navei, în vreme ce celălalt – Amos Burton, parcă așa îl chema – evalua pagubele și stabilea ce reparații s-ar putea face în cel mai primitiv și mai prost echipat doc uscat din toată lumea. Mâna dreaptă a uriașului chel era prinsă într-o orteză rigidă, iar frustrarea i se simțea în mișcările brațelor și în felul în care își ținea umerii.

— Ești gata? întrebă Lucia.

— Da, dacă ești și tu, zise Havelock.

Merseră împreună până la prima stivă de lăzi. Bărbatul își scoase terminalul, iar Lucia luă unul dintre cele care fuseseră parașutate. Acum era al ei. Începură să bifeze listele de mărfuri încărcate, înregistrând cu grijă ce ajutoare fuseseră livrate și acceptate.

•

Ar fi trebuit să moară cu trei săptămâni în urmă. Corpul lui ar fi trebuit să fie un flux de atomi ionizați și molecule complexe plutind undeva în atmosfera superioară a lui Ilus. *Israel* ar fi trebuit să moară înaintea lui.

Se afla la infirmerie când se întâmplase, anesteziat de autodoc și cu o jumătate de litru de sânge artificial în vene. Încă își amintea senzația chingilor ce-l fixau în cușeta medicală, clinchetul discret al brațului mecanic al sistemului expert și răceala fluidului care-i intra în corp. Își simțea buzele și limba reci, furnicându-l, însă Alex îl asigurase că era normal. Basia intrase, mâncase puțin, după care ieșise din nou pentru a îndepărta ultimele rămășițe ale legăturii ce mai atârnau de zona ventrală a *Rosinantei*.

Comentase doar că i se părea o treabă inutilă.

— Cred că-i genul de om căruia nu-i place să facă lucrurile pe jumătate, spuse Alex.

— Centurian.

— Mda, încuviință celălalt. Cam toți sunt așa.

Terminalul lui Alex piui și pilotul se încruntă.

— Căpitane? Tu ești?

Vocea era într-adevăr a lui James Holden, dar părea mai răgușită. De parcă ar fi răcnit mult.

— Alex! Pornește reactorul.

— Nu sunt sigur c-o pot face, căpitane.

— Am distrus rețeaua defensivă. Cred c-am distrus totul. Poate reușești să pornești reactorul.

Alex înlemni. Umorul negru îi dispăruse, iar masca de bravură care-i ocultase frica de moarte dispăruse. Havelock înțelegea, pentru că resimțea același val de speranță, dar și de teamă, ca nu cumva să aibă parte de o deziluzie. Fără să scoată un cuvânt, Alex se propulsă spre unul dintre computerele din infirmerie și comută controlul reactorului. Havelock își strânse pumnii până

ajunseră să-l doară și se strădui din răsputeri să nu-l întrerupă pe pilot ca să-l întrebe dacă funcționează.

— Merge?

— Cred că… da, făcu Alex, după care luă terminalul. Primesc energie, căpitane. Diagnosticele dau unele erori, dar sunt convins că-i din cauza zdruncinăturilor pe care le-am avut. Îi informez pe Naomi și pe Basia. Pariez că ne vom reveni cu totul. Însă ne-ar ajuta foarte mult dacă Amos ar fi aici.

— Și Amos este un pic zdruncinat, zise Holden și Havelock îi ghici rânjetul din glas.

— E-n regulă?

— Va trebui să-i crească degete noi.

Alex ridică din umeri.

— Se rezolvă. Ăăă… În câteva zile aș putea s-o aduc pe *Rosi* la suprafață. Și-l băgăm în infirmerie.

— Nu te grăbi. Ia-o încet, ai grijă ca totul să funcționeze. Nu ne putem confrunta cu altă criză.

— Întotdeauna va fi o altă criză, căpitane. Ăsta-i mersul lucrurilor.

— Hai să facem o pauză până reușim să ne recuperăm după ultima, bine? Poți lua legătura cu *Barbapiccola* și *Israel*? N-aș vrea să moară cineva din cauză că nu știau că trebuie să pornească reactoarele. S-ar putea să avem nevoie de naveta lui *Israel*. Ar fi bine dacă am vorbi cu ei despre asta.

— E posibil să fie nevoie de un mic rezumat legat de ce s-a mai întâmplat pe aici, spuse Alex. A fost cam multă agitație. Dar lasă-mă mai întâi să mă asigur că toate reactoarele sunt în stare de funcționare, bine?

— În regulă. Ai putea să ne arunci ceva de mâncare?

— Imediat ce alimentez bucătăria.

— Perfect. Iar Naomi… este…

— Toată lumea-i bine. Toți vom fi bine.

•

Până când Havelock și Merton terminară inventarul, o echipă de constructori instala deja baterii în unitățile de producție și măsura locurile unde aveau să ridice ziduri. Adăposturi umane reale. O nouă First Landing. Echipa de construcție, constituită din voluntari, era un amestec. Unii erau squatteri veniți la bordul navei de refugiați dispărute, dar erau și dintre cei cu care călătorise Havelock. El nu uitase deosebirile dintre ei, însă nu

păreau să se manifeste pe suprafața planetei. Explozia navetei grele și incendierea celulei teroriste păreau acum evenimente petrecute într-o altă epocă. Probabil că asta se datora cumva cataclismului, orbirii, limacșilor ucigași și conștientizării permanente a prezenței morții în imediata apropiere, dregându-și glasul în prag. Firește, nu reprezenta modelul de comunitate pe care și-ar fi dorit să-l construiască, dar aici funcționase. Deocamdată.

O femeie cu piele închisă la culoare și cu păr lung, negru, se desprinse din grup. Deși îi părea cunoscută, lui Havelock îi trebuiră câteva secunde s-o identifice. Era mai trasă la față după perioada petrecută la sol.

— Doamna van Altricht.

— Spune-mi Sudyam, ca toată lumea, zise femeia.

— Sudyam, spuse el întinzându-i terminalul, am ceva hârțogărie pentru tine.

— Excelent, replică ea luând aparatul.

Parcurse dintr-o privire anexa contractului, însă prea repede pentru a asimila toți termenii. În partea de jos a textului, își trecu numele cu o unghie și apăsă pe ecran cu vârful arătătorului și cel al degetului mijlociu. Terminalul piui, semnalând înregistrarea, după care i-l înapoie.

— Felicitări! spuse Havelock. Acum ești conducător oficial, pe teren, al echipei de cercetare RCE.

— Nu-mi pot imagina un job mai prost, zise ea zâmbind. Iar acum, că am un rang oficial, îmi poți spune când primim echipament de schimb?

— Un transport automatizat lansat cu viteză maximă se îndreaptă spre Medina. Presupunând că APE nu va avea de gând să-l sechestreze ori să-l „salveze”, ar trebui să ajungă aici în șase, poate șapte luni.

— Și care ar fi șansele ca APE să-l intercepteze?

— Aș zice că nu mai mult de treizeci la sută. Dar, sincer vorbind, nu te încrede în estimarea asta. Nu poate fi stabilită cu exactitate.

Biochimista clătină din cap cu un aer ușor dezgustat.

— Va trebui să ne obișnuim, spuse ea.

Timp de aproape o săptămână după repunerea în funcțiune a reactoarelor, *Rosinanta* și *Israel* se confruntaseră cu o situație politică foarte delicată. Centurienii din *Israel* fuseseră izolați într-

o manieră absolut simbolică, având în vedere că oricum aveau să moară toți. Acum, când pericolul fusese îndepărtat, statutul lor devenea o problemă mult mai controversată – erau refugiați centurieni, prizonieri sau pasageri plătitori? Marwick trebuia să decidă dacă vor rămâne la bordul navei lui în cele optsprezece luni cât avea să dureze drumul până la Medina sau va încerca să-i lase pe planetă. Se vedea pus în fața unei opțiuni dificile, având în vedere că navetele fuseseră distruse, iar singura modalitate de a ajunge pe suprafața planetei era fie să se îmbarce în *Rosinanta*, fie un salt foarte lung și neplăcut.

Până la urmă, repartizarea fu aproape egală. Cam jumătate din echipajul *Barbapiccolei* decise să rămână la sol împreună cu coloniștii și cu cercetătorii. Și aproape jumătate din personalul RCE aflat în continuare pe orbită, nefiind câtuși de puțin interesat să privească țara făgăduinței din vârful muntelui, optă să rămână pe planetă. Dintre cercetătorii prezenți pe teren chiar de la început – Vaughn, Chappel, Okoye, Cordoba, Hutton, Li, Sarkis și încă vreo zece –, doar Cordoba preferă să iasă din puț și să se întoarcă acasă, și asta mai curând din cauza durerii provocate de eșecul unei relații romantice decât de faptul că planeta făcuse tot posibilul pentru a-i ucide. Nu era ceva ce Havelock ar fi putut înțelege, dar nici nu era nevoie.

La căderea serii, lucrările de reparații ale navei se desfășurau în ritm susținut, eșafodajul și fuzelajul fiind luminate puternic de aparatele de sudură. Apusul de soare era o pânză imensă în auriu și oranj, verde și trandafiriu, cenușiu, indigo și albastru. Îi amintea de plajele de pe coasta vestică a Americii de Nord, cu excepția faptului că nu existau vânzători ambulanți care să aglomereze locul și nici drone publicitare care să ridice în slăvi plăcerile comerțului. Era frumos, oricum. N-ar fi fost surprins să vadă un foc de tabără și o mulțime de coloniști strânși în jurul lui cântând la chitare și cuprinși de o stare de euforie, doar că nu mai rămăsese nimic de ars în urma potopului, iar pentru a face un chef pe planetă ar fi trebuit să apelezi la producția lui *Israel*.

Bărbatul sui în *Rosinanta* și se duse să se întindă în cușeta pe care i-o repartizase Naomi. Era pentru prima dată de când se afla în *Rosi* când conștientiza noțiunile de „sus” și „jos”, dar cum nava nu era așezată în lungul vectorului de propulsie, merse în cea mai mare parte de-a lungul pereților. Mușchii sfâșiați ai coapsei și ai gambei își reveneau încet, iar genunchiul necesita

probabil mai multe intervenții pentru a obține un nou cartilaj. Având în vedere tot ce se întâmplase, se confrunta cu probleme serioase.

Ajuns în cușetă, își verifică mesajele personale. Mesajul de care se temuse sosise deja. Familia lui Williams îl acuza, penal și civil, de ucidere din culpă. Reprezentantul sindicatului său depusese deja un dosar, iar RCE se dovedea a fi ciudat de cooperantă. Spera ca totul să se lămurească până când *Israel* avea să ajungă acasă. Și-ar fi dorit să poată trimite un mesaj celor apropiați lui Williams pentru a-și cere scuze. Să le explice că încercase doar să-i dezactiveze propulsorul combinezonului și că-i părea foarte rău de ceea ce se întâmplase. Însă reprezentantul sindical îl făcuse să promită că se va abține de la așa ceva. Va avea posibilitatea să-și prezinte versiunea după soluționarea problemei.

Primise și un mesaj de la căpitanul Marwick, având ca subiect CRED CĂ ȚI-AM RĂMAS DATOR CU CEVA DE BĂUT și conținând o scurtă înregistrare video de la unul dintre cele mai importante canale de știri. Havelock deschise fișierul.

Ecranul se umplu cu inserturi de anunțuri obișnuite, însă imaginea centrală oferea un spectacol ciudat. În timp ce se uita, *Barbapiccola*, care se răsucea încet la capătul legăturii sale, crescu dintr-odată, transformându-se într-o răbufnire de bule perfect rotunde dintr-un fel de plastic. Era ca și cum ai privi o floare împrăștiindu-și semințele în vânt. O voce de bărbat, blândă, profundă și liniștitoare, comenta imaginile într-o engleză cu accent centurian:

Imagini inedite din cursul extraordinarelor operațiuni de salvare de pe Noua Terra. *Ceea ce vedeți acum sunt imagini surprinse de nava* Edward Israel *aparținând corporației Royal Charter Energy în cursul evacuării în masă a cargobotului* Barbapiccola, scos *din uz la momentul respectiv*. *Pentru cei dintre voi care nu sunt la curent cu evenimentele de până acum*, *în momentul respectiv*, *toate cele trei nave funcționau doar pe sistemele auxiliare*, *iar în timp ce* Barbapiccola *era condamnată la o intrare atmosferică necontrolată*, *toți pasagerii și echipajul au fost transferați în* Israel *pentru evaluare și asistență medicală sub supravegherea șefului în funcție al securității*, *Dimitri Havelock*.

Pe ecran apăru o imagine cu el extrasă din raportul pe care-l adresase oficial către RCE. Părul îi era zburlit în toate direcțiile, de parcă ar fi încercat să semene cu un centurian, iar vocea îi părea ciudat de pițigăiată și de plângăcioasă.

Transferul s-a finalizat în mai puțin de trei ore. *Aș dori*, *în mod special*, *să-l felicit pe căpitanul Toulouse Marwick pentru ajutorul său prompt și profesionist*, *fără de care această operațiune s-ar fi desfășurat cu pierderi considerabile de vieți omenești*.

Reportajul se încheie, iar Havelock izbucni în râs. Solicită o conexiune cu Marwick și bărbatul cu păr roșcat apăru aproape imediat pe ecran.

— Îmi imaginez că n-au de gând să ne facă vânt, zise Havelock.

— O să ne întâmpine cu surle și trâmbițe când vom ajunge acasă, dacă se mai practică așa ceva, spuse Marwick. Ar fi cazul să solicităm o mărire de salariu.

— Riscul trebuie plătit, încuviință Havelock proptindu-și bărbia în palmă.

— Suntem eroii zilei. Cei de acasă nu știu nici pe departe ce s-a întâmplat aici cu adevărat. Ai putea să le explici clar și concret orice din toate chestiile astea, și tot n-ar înțelege.

— Nu mă deranjează. Nici nu trebuie să-nțeleagă. O să primesc o listă de solicitări din partea echipei de studii și cercetări. Crezi că le mai putem da câte ceva?

— Depinde. *Rosinanta* ne escortează înapoi spre Inel?

— Da. Confirm asta.

— Dacă avem sprijinul ei, pot renunța la unele chestii. Nu-i mare lucru, dar am putea demonta unul dintre generatoarele de rezervă și să-l coborâm la suprafață. Și niște biomasă pentru bucătărie.

— De fapt, cred că suntem pe aceeași lungime de undă. Doamna Okoye vorbea despre o modalitate de a converti flora locală în ceva comestibil. Era ceva legat de nu știu ce molecule cu orientare spre dreapta – ce-or fi alea, nu știu.

— Ei bine, bravo ei! Aproape că te face să vrei să mai rămâi un pic, nu? Ca să vezi cum se aranjează lucrurile.

— Ah, nu, la naiba! făcu Havelock. Nu, ar trebui să vezi locul ăsta. E mic și mizerabil, iar totul e ținut laolaltă cu adezivi și rugăciuni. Mai sunt și niște mizerii de limacși care te ucid pe loc. M-aș mira ca oamenii ăștia să reziste un an.

— Pe bune?

— Știi foarte bine că într-o lună sau două, sau opt, sau cine știe când, ceva se va întâmpla. Poate că sistemele hidroponice vor da chix, ori va apărea o altă chestie ca mâzga aia care-ți mănâncă ochii, numai că nu vor mai avea la îndemână un tratament, sau poate că una dintre lunile agresive va cădea din cer. La naiba, te-ai putea trezi că nenorociților ălora de limacși ucigași le cresc aripi. De unde știm că nu se poate întâmpla așa ceva? Știm că în ocean există centrale electrice suficient de mari și de puternice încât să modifice naibii traiectoria planetei. Holden spune că toate sunt neutralizate acum, dar poate că se înșală. Dezactivarea generală ar putea însemna că în interiorul planetei există un fel de miez de reactor. Nu știm *nimic*.

Marwick părea nedumerit, dar aprobă din cap.

— Presupun că-i așa cum zici tu.

— Vreau să ajung în Stația Ceres, pe Pământ sau pe Marte. Știi ce au la New York? Restaurante deschise toată noaptea, cu mâncăruri prăjite în grăsime și cafea *kopi luwak*. Vreau să trăiesc într-o lume cu restaurante deschise cât e noaptea de lungă. Și cu hipodromuri. Și cu mâncarea thailandeză livrată la domiciliu făcută din altceva decât ceea ce am mâncat deja de șapte ori în ultima lună.

— Aș spune că descrii paradisul. Cu toate astea, dacă rămânerea lor echivalează cu o condamnare la moarte, mă simt aiurea la gândul că-i abandonăm pe oamenii ăștia sărmani.

— Poate că nu vor muri. N-ar fi prima dată, în ultima vreme, când m-aș înșela într-o privință sau alta. Și... mă rog, au și câteva atuuri. Cred că au mai mulți cercetători științifici și ingineri pe cap de locuitor decât oricare alt colț al Universului. În plus, le oferim toate proviziile de care dispunem.

— Totuși, pare cam puțin.

Havelock își îndreptă poziția, ceea ce provocă o ușoară deplasare a cușetei de accelerație, însoțită de un șuierat al suspensiilor cardanice.

— În plus, sunt împreună. Deocamdată, firește. Nu uita că, la începutul acestei aventuri, fiecare nu se gândea decât să-i ia gâtul celuilalt – acum însă, își înalță corturi împreună. Dacă nu intervine ceva nou care să-i ucidă, vor exista bebeluși născuți pe Noua Terra de îndată ce biologia va permite asta. Și n-aș paria că toți părinții lor vor fi ajuns aici la bordul aceleiași nave.

— Mda, făcu Marwick. Ar fi bine să nu uităm că, oriunde ar lua-o de la început și orice ar aduce cu ea, omenirea e mereu în stare să se unească pentru a face față situațiilor dificile.

Havelock strânse din umeri. Vocea lui Koenen îi era încă proaspătă în amintire, la fel și imaginea trupului nemișcat al lui Williams plutind în derivă. Naomi Nagata în celula ei. Inginerul centurian în al cărui cheson urinaseră niște indivizi. Naveta pe care o transformase în armă. Doamne, cât de rău îi părea de Williams! Abia își putea imagina ce s-ar fi întâmplat, dacă naveta ar fi explodat.

— Uneori facem asta, alteori nu. Oamenii ăștia ar fi putut la fel de ușor să-și înfigă fiecare dinții în gâtul celuilalt. Se întâmplă și chestii din astea. Doar că asemenea indivizi nu mai apucă să-și scrie istoria.

— Așa-i, chicoti Marwick. Ai dreptate.

Capitolul 56

Holden

Rosinanta fusese avariată destul de serios.

Fuzelajul navei avea un număr impresionant de perforații de-a lungul flancului babord. Holden putea vedea locurile în care Basia și Naomi înlocuiseră propulsoarele distruse, dar nu avuseseră nici timpul, nici materialele necesare pentru a petici toate găurile. Doar abilitatea lui Alex ca pilot reușise s-o aducă la sol fără să se dezintegreze. Cel puțin o carcasă de TDP fusese străpunsă, așa încât era probabil riscant de folosit arma din interior. Și mai exista o cicatrice lungă pe partea de sus a navei, unde, potrivit lui Naomi, lovise o rachetă artizanală.

Cu o plăcere deosebită, Holden notă scrupulos fiecare reparație viitoare pe factura detaliată pe care avea să i-o trimită Avasaralei.

Rosinanta se afla pe o întindere golașă și plată, la vreo jumătate de kilometru de locul unde fusese cândva First Landing. Scheletele unor noi construcții începeau să se contureze. Oamenii reclădeau pe ruine, la fel cum făceau întotdeauna. Pierduseră foarte multe, însă cel mai mult sufereau din cauza pierderii celor apropiați.

Ca întotdeauna.

Holden observă o avarie minoră la conul de propulsie, ocoli nava pe la pupa și zări doi centurieni ce înălțau în grabă un adăpost temporar, la zece metri depărtare. Un bărbat la treizeci și ceva de ani întindea un cablu, în timp ce o femeie mai în vârstă bătea cu ciocanul piroane în solul noroios. Altă femeie stătea mai departe cu o prăjină lungă, pentru a îndepărta orice limax care s-ar fi apropiat prea mult.

— Nu puteți instala ăsta aici, spuse Holden îndreptându-se spre ei și făcând un gest larg de alungare. Întrebați-o pe administratoarea Chiwewe unde să vă puneți cortul.

— Locul ăsta n-a fost revendicat de nimeni, zise bărbatul. Avem același drept ca oricare…

— Da, sigur. Nu vă spun eu unde puteți sau nu să construiți, dar peste câteva ore nava asta va decola și vă va pune cortul la pământ.

— Ah, făcu bărbatul rușinat. Ai dreptate. Așteptăm până plecați.

— Mulțumesc. S-aveți o după-amiază plăcută.

Zâmbind, Holden le făcu din mână și se îndreptă spre New First Landing. Erau aceiași oameni care fuseseră dispuși să înfrunte RCE până la moarte pentru a-și păstra terenurile pe care le considerau ale lor. Nu aveau de gând să se lase alungați de niște străini. Însă catastrofa îi învățase cel puțin să respecte curenții de aer foarte violenți.

Când ajunse la dreptunghiul format din șase structuri care avea să constituie piața centrală a orașului New First Landing, Carol era angajată într-o discuție aprinsă cu cineva într-o uniformă de inginer RCE și cu Naomi. Amos era ceva mai retras și privea în gol, cu umbra unui zâmbet pe fața lui lată. Dispozitivele medicale de la picior și de la mână îi dădeau o înfățișare de cyborg. Bandajul de la gât îl făcea să semene cu un pirat. Holden nu-și amintea să fi văzut vreodată pe cineva care să reziste unor răni atât de serioase pe cât de bine reușea Amos. În comparație cu el, Fayez șchiopăta în continuare în mod lamentabil. Sau poate căuta un pretext pentru a-și ține pe după umeri brațul lui Elvi Okoye.

Basia, Lucia și Jacek stăteau deoparte, la o distanță apreciabilă față de locul disputei, strâns uniți, ca și cum viața lor depindea de contactul neîntrerupt dintre ei.

— Nu mă interesează ce spune manualul, zicea Carol. Vreau ca toate cele șase structuri să fie racordate la *un singur* generator. Avem doar două. Celălalt va deservi restul orașului.

— Clădirile astea vor avea consumul cel mai mare, răspunse inginerul. Așa încât încărcarea va ajunge la limita…

— Consumul e mai scăzut aici, îl întrerupse Naomi. Și dacă administratoarea vrea așa, fă-i pe plac.

Celălalt dădu ochii peste cap și ridică din umeri.

— Bine, doamnă.

— Toată lumea se-nțelege? întrebă Holden apropiindu-se.

— Numai lapte și miere, căpitane, spuse Amos. Toți sunt pașnici, ca niște pisoi adormiți.

— Cum ți se pare nava? întrebă Naomi îndepărtându-se de mica adunare, în timp ce discuția se relansă în urma ei.

— Destul de bușită.

— Am făcut tot posibilul.

— Ați fost extraordinari, zise Holden luând-o de mână. Însă data viitoare nu te mai lăsa capturată de ticăloși.

— Hei, făcu femeia cu o falsă indignare, m-am salvat singură!

— Chiar voiam să vorbim despre asta. Și cum, *mai exact*, ți-ai convins temnicerul să treacă de partea ta?

Naomi mai făcu un pas spre el și rânji.

— Așa-i la închisoare. În condiții extreme, oamenii fac tot felul de lucruri pe care în mod normal nu le-ar face. Chiar vrei să știi?

— Câtuși de puțin, spuse Holden, după care o trase spre el, îmbrățișând-o și ea aproape că se prăbuși în brațele lui.

— Dumnezeule, nu-mi da drumul, îi șopti la ureche. Genunchii mă dor îngrozitor. Încă o oră de mers în gravitația asta și va trebui să-mi schimb ligamentele.

— Atunci hai să plecăm naibii de-aici.

Holden se aplecă suficient cât să-i prindă privirea lui Amos și, printr-un gest din cap, îi făcu semn spre navă. Zâmbind, mecanicul încuviință și, șontâcăind, începu să ocolească zona de încărcare a ultimei lăzi cu echipament.

— Prizonierul nostru e la bord?

— Amos l-a închis la infirmerie în urmă cu două ore, zise Naomi, după care se relaxă în brațele lui cu un oftat prelung.

— Ești în stare să te întorci la navă? întrebă Holden.

— Mda. Hai, ia-ți la revedere.

Holden o lăsă să plece, urmărind-o câteva clipe cum se îndepărta cu pași nesiguri, apoi se întoarse să-i strângă mâna lui Carol Chiwewe. Ea și bărbatul din RCE discutau acum despre sistemele de canalizare și de tratare a apei. După ce le adresă amândurora un scurt rămas-bun și urări de noroc, se îndreptă spre Basia și familia sa.

— Doctore, îi spuse el Luciei în timp ce-i strângea mâna, n-am fi reușit să supraviețuim fără tine. Niciunul dintre noi. Îi strânse mâna și lui Jacek, ajungând în cele din urmă la Basia. Îți mulțumesc pentru ajutorul pe care l-ai acordat navei și fiindcă ai încercat s-o salvezi pe Naomi. Ești un om curajos. Rămâi cu bine și vreme bună.

Învârtejirea unor nori de furtună și o ploaie măruntă făceau ca urarea să pară o glumă, ceea ce-i smulse un zâmbet.

— Cum așa? făcu Basia. Am crezut că trebuie să mă duci la…

Holden se îndepărta deja, dar se opri și zise:

— Să muncești cu spor. Data viitoare când mai vin pe planeta asta vreau să beau o cafea bună.

— Promit, răspunse Lucia.

Holden îi percepu lacrimile din glas, însă ploaia i le ascunse pe chip.

Nu avea să-i lipsească planeta, dar oamenii în mod sigur. Ca întotdeauna.

•

În *Rosinanta*, decolarea îl strivi pe Holden în cușeta de accelerație, ca și cum nava l-ar fi întâmpinat cu o strângere în brațe. De îndată ce ajunseră pe orbita joasă, își desfăcu harnașamentul și, plutind, coborî scara până la bucătărie. Treizeci și cinci de secunde mai târziu, cafetiera gâlgâia și aroma delicioasă se împrăștia în aer, înnebunindu-l de plăcere.

Naomi își făcu apariția.

— Primul pas este să recunoști că ai o problemă.

— Recunosc, răspunse Holden. Dar tocmai am petrecut câteva luni pe o planetă care n-a făcut altceva, zi de zi, decât să-ncerce să mă ucidă. Și mai am de făcut o treabă mizerabilă, așa încât o să-mi iau mai întâi un răgaz ca să savurez o cafea.

— Fă-mi și mie una, spuse Naomi, după care se propulsă spre panoul mural și începu să răsfoiască rapoartele de stare.

— Mai pune una, ceru Amos târându-se în încăpere. Am de reparat o groază de mizerii, pentru că ați lăsat un individ să-și exerseze tirul pe frumusețea mea.

— Hei, am făcut tot ce-am putut…, începu Naomi, dar o întrerupse șuieratul sistemului de comunicații.

— Băieți, faceți cafea? se auzi din cockpit vocea lui Alex. Aduceți-mi și mie una.

În timp ce Amos și Naomi se apucară să întocmească o listă cu lucrările de reparație pe care le-ar fi putut face în timpul drumului lung ce-i aștepta până la Stația Medina, Holden pregăti patru balonașe de cafea. Nu-l deranja câtuși de puțin. Era foarte reconfortant să te ocupi de ceva simplu și domestic pentru a-i face pe alții fericiți. Neagră pentru el. Două porții cu lapte și

îndulcitor pentru Amos. Una cu lapte pentru Alex. Una cu îndulcitor pentru Naomi. Le întinse balonașele.

— Îi duci tu ăsta lui Alex? întrebă el dându-i un al doilea recipient lui Naomi.

Ceva din vocea sau din expresia lui o făcu să se încrunte, îngrijorată.

— Ești în regulă? făcu ea luând cafeaua, dar fără să se clintească.

În spatele ei, Amos luă stângaci balonașul său în mâna schilodită și se îndreptă spre pupa, spre atelier, cufundat în lectura listei de sarcini de pe terminal și mormăind văzând câtă treabă avea de făcut.

— După cum am zis, am de făcut o chestie mizerabilă.

— Pot să te ajut?

— Dacă nu te deranjează, prefer s-o rezolv singur.

— Nicio problemă, spuse ea și-l sărută ușor pe obraz. Ne vedem mai târziu.

Holden urcă până la puntea sasului și a zonei de depozitare și găsi un recipient pentru vid cu sistem de sigilare, un șpaclu și un costum cu propulsor pentru reparații exterioare cu lampă de sudură portabilă. Își puse combinezonul, apoi se îndreptă cu pas greoi spre cală.

Acolo unde, era destul de convins de asta, se afla ultimul loc de odihnă al lui Miller.

Așteptă în sasul calei în timp ce iniție ciclul de deschidere a ușii exterioare, cufundând compartimentul într-un vid total, după care intră. Dacă ceva nu mersese cum trebuie, dacă ceea ce mai rămăsese din protomoleculă la bordul navei sale decidea să se apere, s-ar fi aflat în vid, cu un sas ce bloca accesul în restul lui *Rosi*. Etanșă sasul în urma lui și-i spuse lui Alex să blocheze controlul local al ușii până avea să-i ceară el s-o deschidă. Pilotul încuviință fără să pună întrebări.

Holden se apucă să cerceteze metodic cala.

Cinci ore mai târziu, după ce epuizase o rezervă de aer, o găsi. O bucățică de carne nu mai mare decât vârful degetului său, atașată pe partea interioară a unei conducte de alimentare din spatele unui panou detașabil din peretele calei. Când văzuseră prima oară monstrul protomolecular ce urcase clandestin în *Rosi* de pe Ganymede, se afla la mai puțin de o jumătate de metru de locul unde găsise polipul. I se zbârli pielea

când își dădu seama cât timp căraseră după ei, la bordul navei, ultima rămășiță a monstrului.

Folosind șpaclul, răzui polipul de pe conductă, îl introduse în recipient pentru vid, puse și șpaclul și activă sistemul de sigilare. Curăță conducta preț de câteva minute cu flacăra arzătorului, încălzind metalul la roșu pentru a ucide orice eventuale reziduuri rămase în urma răzuirii. Scotoci prin materiale din cală, până găsi o capsulă pentru lansatorul de sonde al navei, deschise capsula și introduse recipientul în ea.

Reglă apoi sistemul de comunicații al costumului pe canalul general al navei.

— Naomi, ești pe-acolo?

— Sunt aici, zise ea după o clipă. La operațiuni. Ce-ți trebuie?

— Poți să preiei controlul manual al sondei… ăăă… 117A43?

— Sigur că da. Ce vrei să fac cu ea?

— O scot pe ușa calei. O poți trimite, după vreo cinci minute, în soarele lui Ilus?

— Sigur, răspunse Naomi fără să-i pună întrebarea pe care el i-o ghici în glas.

Întrerupse legătura.

Sonda era un senzor electromagnetic și infraroșu mic, cu un sistem rudimentar de propulsie. Modelul standard folosit de navele Flotei pentru a vedea ce s-ar putea ascunde de cealaltă parte a unei planete. Nu era cu mult mai mare decât un hidrant de incendiu din cele folosite cândva pe Pământ, totuși era destul de greu. Iar când Holden îl împinse spre ușa calei, abia reuși să-l oprească.

În exterior, Ilus continua să se rotească, iar învelișul ei noros plumburiu începea să dea la iveală pete albe, ba chiar și, la răstimpuri, frânturi din albastrul oceanului de dedesubt. Va trece un timp, dar planeta va reveni la viață. Șopârlele mimetice vor reapărea și vor începe din nou să-și dispute spațiul vital cu copiii oamenilor și cu micile insecte enervante care înțepau, după care cădeau moarte. Două biologii extraterestre care se luptau pentru același spațiu. Sau trei. Sau patru. Nimic din ceea ce Ilus nu experimentase deja cu câteva miliarde de ani în urmă. O nouă înfruntare, identică cu cea veche.

Holden puse o mână înmănușată pe sonda ce plutea lângă el, iar cu cealaltă arătă spre planetă.

— Asta-i, bătrâne. E a doua lume pe care-ai salvat-o. Și încă o dată, nu-ți putem oferi nimic în schimb. Mi-ar fi plăcut să fiu ceva mai drăguț cu tine.

Râse ca pentru sine, parcă auzindu-l pe bătrânul detectiv spunându-i: *Ai putea să nu faci ca funeraliile mele vikinge să fie despre cum te* simți tu.

— Foarte bine. Ne revedem în cealaltă parte.

Holden nu credea cu adevărat într-o „cealaltă parte”.

După moarte nu exista nimic – doar o beznă infinită. Sau, oricum, nu crezuse în așa ceva. Sigur, putea fi vorba despre implicarea unei tehnologii extraterestre scăpate de sub control, dar poate – poate! – că uneori era altceva.

— Rămas-bun, prietene!

Și împinse sonda, care se îndepărtă încet de navă. O urmări cu privirea până când din ea nu mai rămase decât un punctuleț de lumină reflectată dinspre steaua lui Ilus. Se aprinse preț de câteva secunde ca o flacără și arse departe de planetă. Holden așteptă până n-o mai zări, după care închise ușile calei.

Își scoase costumul spațial imediat ce sasul își încheie ciclul. Când se deschise ușa interioară a sasului, o văzu pe Naomi, care-l aștepta.

— Hei, făcu el.

— S-a terminat?

— Mda, am terminat.

— Atunci vino în cabina mea, marinare. Vreau să-ți arăt ceva.

•

Lac de sudoare, Holden plutea la o jumătate de metru deasupra patului său. Trupul zvelt și interminabil al lui Naomi se legăna imperceptibil alături, cu părul răvășit, după ce făcuseră dragoste. Holden își duse mâna la creștet, simțind țepii ciudați formați din cauza transpirației.

— Cred că arăt de groază, zise el.

— Aricii sunt drăguți. Arăți bine.

Cu vârful unui deget de la picior, Naomi împinse în perete și se propulsă, apropiindu-se cu câțiva centimetri de comenzile atmosferice. Orientă spre ei curentul de aer și Holden simți cum îl furnică pielea în timp ce aerul rece îl usca.

— Nu cred că voi putea să fac suficiente dușuri pentru a da jos de pe mine tot Ilusul, adăugă el după o clipă.

— Am stat două săptămâni în celulă. Hai să facem schimb.

— Îmi pare rău pentru asta.

— N-a fost vina ta. Ghinion pur și simplu. Știai că tipul de la securitate, Havelock, a fost partenerul lui Miller pe Ceres?

Holden se sprijini de pat ca să se poată întoarce și s-o privească.

— Faci mișto de mine?

— Câtuși de puțin. Înainte să-l cunoaștem noi, firește.

— Mi-ar fi plăcut să-l cunosc.

— Așa crezi tu, dar ar fi fost o situație ciudată.

— Poate că ai dreptate, spuse Holden, după care oftă și se întinse până-i pocniră încheieturile. N-o să mai fac niciodată treaba asta.

— Să faci ce?

— Să te părăsesc. Când credeam c-o să mor pe Ilus, iar tu pe orbită, fără să putem măcar să ne strângem în brațe în clipa aia, era cel mai rău lucru care-mi venea în minte.

— Mda, încuviință Naomi dând din cap. Înțeleg.

— Îți promit că nu se va mai întâmpla.

— Bine. De ce l-ai lăsat pe Basia să plece?

Holden se încruntă. La drept vorbind, nici el nu știa prea bine motivul. În plus, era un subiect pe care se străduise să-l evite.

— Pentru că... îmi place de el. Și de Lucia. Iar despărțirea familiei lor n-ar fi rezolvat nimic. L-am crezut când mi-a zis că a declanșat mai devreme explozia de la platforma de asolizare pentru a încerca să-i salveze pe oameni. În plus, n-are de gând să se mai ocupe de bombe. Iar Murtry mi-a spus într-o zi o chestie care m-a pus pe gânduri: în clipa asta am depășit granițele civilizației. Aici, argumentele juridice nu sunt la fel de tranșante ca în alte părți. Într-o bună zi, poate.

— Frontiera nu are legi, dar are polițiști? întrebă Naomi zâmbind.

— Au! făcu Holden, ceea ce îi dădu motiv să izbucnească în râs.

Rămaseră câteva minute tăcuți, legănându-se împreună.

— Apropo, zise căpitanul la un moment dat, cred că ar trebui să mă duc să-l văd pe prizonierul nostru.

— Și ce să faci, să jubilezi? întrebă Naomi dându-i un ghiont în coaste. Îți place chestia asta, să jubilezi un pic atunci când se termină totul.

— E partea cea mai frumoasă.

— Du-te, spuse ea proptindu-și picioarele în perete și împingându-l cu mâinile spre cheson. Hai, îmbracă-te. Și piaptănă-te.
— Vin repede, zise el scoțându-și hainele din sertare. Mai vreau să-mi arăți ceva.
— Recuperăm timpul pierdut.
— Fii sigură de asta.

•

Înainte să treacă pe la infirmerie să-l vadă pe Murtry, se opri la toaletă să se spele pe dinți și să-și dea cu apă pe față. În timp ce se chinuia să-și descâlcească părul, Amos intră plutind și așteptă.
— Deranjez cumva? întrebă Holden. Ai nevoie de intimitate?
Amos nu fusese niciodată prea timid când era vorba despre necesitățile lui fizice.
— Am aflat de la Naomi că te duci să-l vezi pe Murtry, spuse uriașul pe un ton neutru.
— Mda.
— Mi-ai zis că eu n-am voie să merg să-l văd.
— Exact.
— Atunci pot să vin cu tine?
Holden se pregătea să-l refuze, dar după ce se gândi o clipă, ridică din umeri:
— Sigur că da. De ce nu?
Rana din piciorul lui Murtry nu fusese foarte gravă, însă glonțul lui Holden îi distrusese humerusul drept, așa încât îl țineau închis la infirmerie, în timp ce sistemul expert urmărea regenerarea osului. Șeful securității RCE avea brațul stâng imobilizat de cușeta de accelerație. Când avea să-și mai revină, îl vor muta într-una dintre cabinele echipajului la ușa căreia Amos instalase câteva încuietori exterioare.
— Căpitane Holden, spuse Murtry atunci când intrară. Domnule Burton.
— Prin urmare, zise Holden ca și cum ar fi continuat o conversație începută mai devreme, ceea ce, într-un fel, era adevărat, am primit acum câteva ore un mesaj de la prietena mea de la Națiunile Unite. Abia așteaptă să te cunoască. Te vom lăsa la complexul Națiunilor Unite din orașul Lovell de pe Luna. Am mai dus un prizonier acolo o dată, iar din clipa aceea

persoana respectivă a încetat să mai existe pentru restul sistemului solar. Dar poate că vă bagă în celule alăturate.

— Continui să vorbești de parcă aș fi încălcat legea, ceea ce n-am făcut, se apără Murtry.

— Pe Pământ există o echipă de oameni ai legii cu adevărat inteligenți care încearcă să demonstreze contrarul. Și au aproape doi ani la dispoziție pentru a rezolva asta. Bucură-te de călătoria de întoarcere.

— Iar eu, interveni Amos, mă aflu aici ca să-ți spun de ce n-o să te bucuri prea mult.

— Nu vreau să aud asta, se opuse Holden. E prizonierul meu.

— Atunci poate că ar trebui să pleci, zise Amos.

Holden îl fixă cu privirea pe Murtry, care nu clipi.

— Bine. Ne vedem în bucătărie peste un minut.

— Am înțeles, căpitane, încuviință mecanicul și-i zâmbi prizonierului.

Temându-se totuși că ar fi putut pur și simplu să-l omoare, Holden așteptă după colț, aproape de ușa infirmeriei.

— Ai de gând să bați un om ce zace neputincios într-un pat de spital, doar fiindcă a fost mai bun decât tine? întrebă Murtry, încercând să-și mascheze neliniștea în spatele unei atitudini de dispreț.

— A, firește că nu! făcu Amos pe un ton fals afectat. E foarte bine. Ai jucat inteligent când m-ai împușcat pe la spate. Nu detest jocul. Apreciez un jucător bun.

— Atunci…, începu Murtry, însă Amos continuă.

— Dar m-ai făcut s-o omor pe Wei. Și-mi plăcea de ea.

Tăcerea dintre cei doi se întindea parcă la nesfârșit, încât Holden aproape că se pregăti să se întoarcă în încăpere, așteptându-se să-l găsească pe Amos sufocându-l pe celălalt. În clipa aceea, mecanicul vorbi din nou.

— Iar când o să te bat în cele din urmă, nu vei fi neputincios. Crezi că va mai avea vreo importanță?

Holden nu mai așteptă să audă restul discuției.

Epilog

Avasarala

Vyakislav Pratkanis, președintele Camerei reprezentanților din Congresul marțian, avea chipul unui excelent jucător de poker. În trei zile de reuniuni, cocteiluri, dineuri și seri petrecute la teatru nu trădase niciodată mai mult decât o umbră de surpriză. Fie își trăia panica în interior, fie pur și simplu nu înțelegea situația. Avasarala paria pe a doua posibilitate.

— Îmi pare rău că nu te pot însoți în seara asta, spuse el strângându-i mâna ferm și sec.

— Ești un mincinos desăvârșit, zise ea cu un zâmbet. Cei mai mulți dintre bărbații care au petrecut atâta timp cu mine par convinși că le vor cădea mădularele, dacă nu reușesc să se îndepărteze de persoana mea.

Făcând ochii mari, președintele râse discret, o expresie pe care aproape sigur o exersase în oglindă. Femeia răspunse la fel. Clădirile guvernamentale se aflau în Aterpol, cel mai elegant dintre cartierele aflate în adâncurile lui Londres Nova. Încă șase comunități erau dispersate sub suprafața marțiană de la Aurorae Sinus. Avasarala trebuia să admită că marțienii făcuseră o treabă foarte bună, recreând această lume în adâncuri. Cupola falsă a Aterpolului se înălța deasupra ei și difuza o lumină cu un spectru perfect echilibrat, care reușea să-i convingă creierul reptilian că se află pe Pământ, sub cerul liber. Clădirile guvernamentale erau concepute cu o grație arhitecturală care te făcea aproape să treci cu vederea faptul că întregul oraș – întreaga rețea planetară – era construit ca un mormânt. Absența unei magnetosfere făcuse ca prioritatea absolută a marțienilor să fie protecția împotriva radiațiilor. Din cauza asta și a gravitației scăzute care o făcea aproape să țopăie fără să vrea, ca o școlăriță, ea nu se îndrăgostise de planetă.

— A fost o onoare să împărtășesc diverse opinii cu tine, spuse el.

Avasarala înclină din cap.

— Pe bune, Vyakislav. Suntem în afara serviciului. Ai putea s-o lași mai moale cu tămâiatul.

— Cum dorești, zise bărbatul cu aceeași expresie. Cum dorești.

Pe coridorul ce ducea la atrium, femeia trase de sari, aranjându-i pliurile. Nu era deranjat din cale-afară, dar greutatea nu era cea obișnuită și ea avea tendința să încline capul pentru a scăpa de sâcâiala aceea permanentă. De-a lungul pereților, lumini difuze erau îngropate în aplice de piatră. Aerul mirosea a santal și a vanilie, totul fiind învăluit într-o muzică blândă și liniștitoare. Ca și cum guvernul ar fi fost instalat într-o stațiune balneoclimaterică.

— Chrisjen! strigă un bărbat când ea ajunse în atriumul cu boltă înaltă.

Se întoarse. Era un ins impunător, cu pielea mult mai închisă la culoare decât a ei și cu părul puțin mai alb decât părul ei gri-oțeliu. Bărbatul își deschise brațele în timp ce înainta, iar ea îi acceptă îmbrățișarea. Văzându-i, nimeni n-ar fi ghicit că erau conducătorii guvernelor a două dintre cele trei mari organizații politice ale umanității. Pământul putea să se teamă de Centură, iar Centura putea nutri un puternic resentiment față de Pământ, dar APE și Națiunile Unite trebuiau să păstreze o decență diplomatică și, la drept vorbind, îi plăcea într-o oarecare măsură de bătrânul ticălos.

— Doar nu aveai de gând să pleci fără să-ți iei rămas-bun, nu-i așa? întrebă el.

— Mă îmbarc abia mâine. Tocmai ieșeam la cină cu prietenii mei.

— Ei bine, și eu mă bucur să te văd. Ai o clipă?

— Pentru conducătorul militar al celei mai mari organizații teroriste din spațiul cunoscut? făcu ea. Cum aș putea să te refuz? Ce ai de gând?

Fred Johnson înaintă pășind încet, iar Avasarala îl însoți. Atriumul era din piatră lustruită. În mijloc, o fântână lăsa apa să curgă lin în jurul unei statui umane abstracte, cu sex nedeterminat. Bărbatul se așeză pe ghizdul fântânii. Femeia se gândi că unduirile leneșe ale apei din bazin confereau lichidului un aspect uleios.

— Îmi pare rău că nu te-am putut sprijini mai mult, spuse Fred. Însă știi cum merg lucrurile.

— Sigur că da. Vom face tot ce putem pentru a rotunji muchiile ascuțite, ca întotdeauna.

— Avem foarte mulți centurieni în navele astea. Dacă adopt o atitudine prea dură în privința lor, va fi mai rău decât dacă aș da dovadă de prea multă indulgență.

— Nu trebuie să te scuzi față de mine. Amândoi suntem constrânși de realitățile situației. Și apoi, măcar nu suntem în budă, ca Pratkanis.

— Știu, zise Johnson clătinând din cap.

— Tot Anderson Dawes se ocupă de problemele politice?

Johnson ridică din umeri.

— În cea mai mare parte. E ca și cum ar încerca să mâne un cârd de pisoi. Niște pisoi înarmați până-n dinți și măcinați de o supradoză de teorii neolibertariene ale proprietății. Cum se descurcă Gao ca secretar general?

— Nu-i proastă, dar învață s-o simuleze. Va spune tot ce trebuie și va face toate gesturile necesare. Voi avea grijă de asta.

Fred Johnson mormăi. Fântâna bolborosea, iar nenorocita de muzică relaxantă nu avea niciun efect liniștitor. Avasarala se simțea de parcă plutea ceva în aer, dar nu era decât o iluzie. Într-adevăr, depășiseră demult acest stadiu.

— Ai grijă de tine, Fred, spuse ea.

— Ținem legătura.

•

Forțele de securitate comune marțiene și ale Națiunilor Unite blocaseră stația de metrou pentru ea. Avasarala se instală într-un vagon cu geamuri fumurii și trei oameni înarmați, din forțele de securitate, plasați la ușă. Scaunul ei din plastic era orientat în lateral, așa încât își putea vedea imaginea reflectată. Părea obosită, dar cel puțin gravitația scăzută o făcea să pară mai tânără. Îi era teamă că, odată cu trecerea anilor, obrajii aveau să i se lase. Vagonul șuiera pe șine. În exterior, tunelul era vidat pentru a reduce forța de frânare a aerului. Femeia își lăsă capul într-o parte și închise ochii pentru o clipă.

Marte fusese prima. Nu prima stație sau prima colonie, ci prima încercare a umanității de a tăia legăturile cu Pământul. Iar această tânără colonie insolentă își proclamase independența. Și dacă Solomon Epstein n-ar fi fost marțian și nu și-ar fi perfecționat propulsorul în momentul când o făcuse, Marte ar fi

fost teatrul primului război cu adevărat interplanetar. În schimb, Pământul și Marte încheiaseră un gen de prietenie în care fiecare parte se putea simți superioară celeilalte și se apucaseră să-și împartă sistemul solar. Și așa fusese dintotdeauna, din câte își amintea femeia.

În asta consta pericolul de a fi bătrân și politician. Obiceiurile supraviețuiau situațiilor ce le creau. Politicile rămâneau în vigoare și după schimbarea contextelor care le inspiraseră. Estimările întregii puteri umane se modificau, iar modelele utilizate pentru a le înțelege se schimbau odată cu ele și Avasarala trebuia să-și amintească mereu că trecutul era un loc diferit. Ea nu mai trăia acolo.

Vagonul de metrou se opri la Nariman și Avasarala coborî. Stația era plină de localnici blocați care așteptau ca ea să-și încheie traseul. Pe Pământ, ar fi fost o adunătură de albi și africani, asiatici și polinezieni. Aici, ei erau marțieni, iar ea – pământeană. În timp ce escorta de securitate o conducea spre un cărucior electric, se întrebă care vor fi următorii. Nou-terrani, presupuse. Doar dacă nu avea să se impună terminologia dorită de squatteri. Și atunci... ce? Ilusieni? Iluzii? Era un nume îngrozitor de prost.

Dumnezeule, cât se simțea de obosită! Totul era îngrozitor de vast și groaznic de periculos, iar ea era foarte obosită...

O încăpere privată îi fusese rezervată în partea din spatele restaurantului. Un spațiu în care ar fi putut încăpea două, poate trei sute de oameni. Candelabre de cristal. Argintărie. Pahare din cristal și covoare cu motive ce imitau covoare persane vechi de secole. Așezată la masă, Bobbie Draper făcea ca prin gabaritul ei totul în jur să pară mărunt.

— La naiba! exclamă Avasarala. Am întârziat?

— Mi s-a comunicat să vin mai devreme pentru controalele de securitate, zise Bobbie ridicându-se în picioare.

Avasarala se îndreptă spre ea. Era ciudat. Îl putea îmbrățișa pe Fred Johnson fără nicio jenă, deși nu vedea în el altceva decât un rival politic și un instrument. De Bobbie Draper îi plăcea sincer, totuși nu era sigură ce să facă în cazul fostului sergent de artilerie – s-o îmbrățișeze, să-i strângă mâna sau să se așeze pur și simplu, ca și când s-ar vedea zi de zi. Optă pentru ultima variantă.

— Cum e cu asistența veteranilor? întrebă Avasarala.

— Îi ajută să-și plătească facturile, răspunse Bobbie.

— Mi se pare corect.

Un tânăr cu trăsături frumoase, fine, și cu mâini atent îngrijite înaintă cu discreția unei fantome și turnă apă și vin pentru amândouă.

— Ce-ai mai făcut? întrebă Bobbie.

— Bine, în general. Am un șold nou. Arjun spune că mă face irascibilă.

— Știe să facă diferența?

— Are o mare experiență. Însă urăsc noul job. Funcția de asistentă a subsecretarului era perfectă pentru mine. Toată puterea, mai puțin mizeriile. Acum, cu promovarea asta, trebuie să călătoresc. Să mă întâlnesc cu oameni.

— Și înainte aveai întâlniri, spuse Bobbie luând o înghițitură de apă și ignorând vinul. Asta faci, nu? Te întâlnești cu oameni.

— Acum trebuie să mă duc să-i văd la fața locului. Nu-mi place să stau săptămâni întregi la bordul unei nave ca să port o conversație pe care aș fi putut-o realiza printr-o simplă conexiune din biroul meu nenorocit.

— Mda, făcu Bobbie zâmbind. Cred că înțeleg ce vrea să zică Arjun.

— Nu face pe deșteapta!

Tânărul chipeș le aduse salate. Lăptuci și ridichi crocante, măsline negre, sărate. Nimic din toate acestea nu văzuse vreodată lumina soarelui.

— Și acum asta, spuse Avasarala ridicând furculița.

— Am văzut la știri. Tratate pentru dreptul de acces la portaluri?

— Nu, asta-i o mizerie pe care le-o vânturăm jurnaliștilor ca să aibă ceva de discutat. Ne gândim însă la ceva mult mai serios.

Furculița lui Bobbie rămase nemișcată la câțiva centimetri de gura ei. Se încruntă. Avasarala goli dintr-o înghițitură jumătate din paharul de vin. Care era bun.

— Problema, continuă Avasarala îndreptându-și furculița spre Bobbie pentru a-și sublinia vorbele, e că am avut încredere în James Holden. Nu că ar trebui să fac tot ce i-am promis. Doar nu sunt cretină. Dar am crezut că va fi el însuși.

— El însuși? În ce sens?

Avasarala mușcă dintr-o frunză de lăptucă.

— Știi câte nave sunt în drum spre Inel? În momentul de față, *chiar în clipa asta*, avem o mie șase sute de nave – și fiecare dintre ele a urmărit Noua Terra de parcă ar fi citit în zațul de cafea. Johnson și cu mine l-am trimis pe Holden pe post de mediator, deoarece era persoana perfectă pentru a arăta situația dezastruoasă din zona aceea. Cât de mizerabilă poate fi! Mă așteptam la o avalanșă de comunicate de presă de fiecare dată când strănuta cineva. Omul ăsta stârnește războaie peste tot – dar acum, când aveam și eu nevoie de un mic conflict? Acum e pacificator afurisit.

— Nu-nțeleg. De ce ai fi vrut un conflict?

— Ca să pun frână. Să salvez Marte. Doar că n-am putut.

Bobbie lăsă furculița jos. Tânărul chipeș se făcuse nevăzut. Își cunoștea meseria. Era timpul ca ele să discute fără ocolișuri.

— O mie de sori, Bobbie. Cu trei ordine de mărime mai mult decât am avut noi până acum. Îți poți imagina așa ceva? Pentru că eu, în cea mai mare parte din timp, nu reușesc. Iar unii dintre ei – poate toți – au cel puțin o planetă cu atmosferă respirabilă. Un loc ce poate susține viața. Pentru asta au fost selectate. Și oricare ar fi fost blestematele de hidoșenii care au creat protomolecula, căutau locuri ca Pământul. Și au găsit locuri ca Pământul. Locuri care să semene cu Pământul mai mult decât Marte. Noua Terra a constituit precedentul, iar precedentul ăsta este o poveste al dracului de optimistă despre cât de bine reușim să ne unim forțele în situații dificile. Avem un exemplu despre felul în care, dacă ajungi destul de repede pe una dintre planetele astea și te instalezi acolo cu hotărâre, reușești s-o păstrezi. Bun venit în cea mai mare migrație din istoria civilizației umane! Fred Johnson crede că poate păstra controlul, fiindcă deține punctul de trecere care e Stația Medina, însă deține și APE. Deja e prea târziu.

— De ce încerci să controlezi totul? De ce să nu-i lași pe oameni să se instaleze acolo unde vor?

— Din cauza lui Marte.

— Nu-nțeleg.

— Marte are a doua cea mai mare flotă din sistem. Ceea ce înseamnă vreo cincisprezece mii de focoase nucleare. Șaisprezece crucișătoare. Și cine mai știe câte alte nave de luptă. Iar navele sunt mai moderne decât cele din flota Pământului. Sunt mai performante, mai rapide. Au mascare de

amprentă termică, sisteme eficace de ciclare a apei și tunuri protonice.

— Tunurile protonice sunt un mit.

— Nu, nu sunt. Deci este a doua cea mai puternică flotă de război din câte există. Ce se va întâmpla cu ea?

— Va proteja Marte.

— Marte a murit, Bobbie. Holden, nenorocitul ăla de Havelock și Elvi Okoye – cine naiba o mai fi și asta? – l-au ucis. Jumătate din guvernul marțian înțelege asta. Sunt atât de disperați, încât în curând nu vor mai avea nici șira spinării. Pe bune, cine naiba o să mai rămână pe Marte? Există o mie de lumi noi în care nu trebuie să trăiești în caverne și să porți costume speciale ca să te plimbi sub cerul liber. Nimeni nu va mai rămâne aici. Știi ce s-ar întâmpla dacă jumătate din populația Pământului ar pleca spre lumile de dincolo de Inel?

— Ce?

— Am dărâma niște ziduri și am face apartamente mai mari. Cam asta-i densitatea populației de pe Pământ. Dar știi ce se întâmplă cu Marte dacă douăzeci la sută din populație pleacă?

— Este abandonat proiectul de terraformare?

— Este abandonat proiectul de terraformare. Iar întreținerea infrastructurii de bază devine mai dificilă. Baza de impozitare se prăbușește. La fel și economia. Statul marțian eșuează. *Asta* se va întâmpla, iar singura noastră șansă de control a dispărut. Veți avea cochilia goală a unui guvern cu o planetă pe care n-o dorește nimeni, deoarece nimeni n-are nevoie de ea. Materiile prime pe care le puteau scoate pe piață se găsesc acum din abundență într-o mie de sisteme noi în care exploatarea este simplă și nu mori sufocat în vid dacă echipamentul are o defecțiune tehnică. Și știi care-i singurul lucru – *singurul* – pe care-l mai puteți vinde? Singura voastră resursă?

— Cele cincisprezece mii de arme nucleare.

— Și navele care să le folosească. Și cine va deține navele alea când Marte va fi doar un oraș-fantomă, Bobbie? Unde vor pleca? Pe cine vor ucide? Ne punem toți piesele în mișcare în vederea primului conflict militar interstelar. Iar James Holden, care ar fi putut face din Noua Terra un caz care să arate de ce ar fi mai bine să stai acasă și să ne lași să mai respirăm, a găsit în schimb o nouă și superbă modalitate de a strica toată treaba.

— Prin faptul că a reușit?

— Potrivit unei anumite definiții a acestui cuvânt.
— Planeta i-a explodat în față.
— Slabă consolare, zise Avasarala pufnind.
— Ei bine, atunci la naiba!
— Da.
Rămaseră tăcute un moment îndelungat. Bobbie se uita țintă la salata ei, dar fără s-o vadă. Avasarala își termină vinul. Vedea că fostul pușcaș marin încerca să descâlcească implicațiile și consecințele întregii povești. Privirea lui Bobbie deveni dură.
— Cina asta… Este o întâlnire de recrutare, nu-i așa?
Avasarala își împreună mâinile.
— Bobbie, câtă vreme ne punem toți piesele în mișcare…
— Da?
— Am nevoie de tine în echipa mea, soldat.

James S.A. Corey

CIBOLA ÎN FLĂCĂRI

